

Chiêu của nữ chính

HUỖC
HƯƠNG
CÔ

Chiêu
của
nữ
chính

Mục lục

<u>Chương 1 chương 1</u>	
<u>Chương 2 chương 2</u>	
<u>Chương 3 chương 3</u>	
<u>Chương 4 chương 4</u>	
<u>Chương 5 chương 5</u>	
<u>Chương 6 chương 6</u>	
<u>Chương 7 chương 7</u>	
<u>Chương 8 chương 8</u>	
<u>Chương 9 chương 9</u>	
<u>Chương 10 chương 10</u>	
<u>Chương 11 chương 11</u>	
<u>Chương 12 chương 12</u>	
<u>Chương 13 chương 13</u>	
<u>Chương 14 chương 14</u>	
<u>Chương 15 chương 15</u>	
<u>Chương 16 chương 16</u>	
<u>Chương 17 chương 17</u>	
<u>Chương 18 chương 18</u>	
<u>Chương 19 chương 19</u>	
<u>Chương 20 chương 20</u>	
<u>Chương 21 chương 21</u>	
<u>Chương 22 chương 22</u>	
<u>Chương 23 đệ nhất càn</u>	
<u>Chương 24 đệ nhị càn</u>	
<u>Chương 25 đệ tam càn</u>	
<u>Chương 26 chương 26</u>	
<u>Chương 27 chương 27</u>	
<u>Chương 28 chương 28</u>	
<u>Chương 29 chương 29</u>	
<u>Chương 30 chương 30</u>	
<u>Chương 31 chương 31</u>	
<u>Chương 32 chương 32</u>	
<u>Chương 33 chương 33</u>	
<u>Chương 34 chương 34</u>	
<u>Chương 35 chương 35</u>	
<u>Chương 36 chương 36</u>	
<u>Chương 37 chương 37</u>	
<u>Chương 38 chương 38</u>	
<u>Chương 39 chương 39</u>	
<u>Chương 40 chương 40</u>	
<u>Chương 41 chương 41</u>	
<u>Chương 42 chương 42</u>	
<u>Chương 43 chương 43</u>	

Chương 44 hai càn hợp nhất

Chương 45 chương 45

Chương 46 chương 46

Chương 47 chương 47

Chương 48 chương 48

Chương 49 chương 49

Chương 50 chương 50

Chương 51 chương 51

Chương 52 chương 52

Chương 53 chương 53

Chương 54 chương 54

Chương 55 chương 55

Chương 56 chương 56

Chương 57 chương 57

Chương 58 chương 58

Chương 59 chương 59

Chương 60 chương 60

Chương 61 chương 61

Chương 62 chương 62

Chương 63 chương 63

Chương 64 chương 64

Chương 65 chương 65

Chương 66 chương 66

Chương 67 chương 67

Chương 68 chương 68

Chương 69 chương 69

Chương 70 chương 70

Chương 71 chương 71

Chương 72 chương 72

Chương 73 chương 73

Chương 74 chương 74

Chương 75 chương 75

Chương 76 chương 76

Chương 77 chương 77

Chương 78 chương 78

Chương 79 chương 79

Chương 80 chương 80

Chương 81 chương 81

Chương 82 chương 82

Chương 83 chương 83

Chương 84 chương 84

Chương 85 chương 85

Chương 86 chương 86

Chương 87 chương 87

Chương 88 chương 88

Chương 89 chương 89

Chương 90 chương 90 (bắt trùng.)

Chương 91 chương 91

Chương 92 chương 92
Chương 93 chương 93
Chương 94 chương 94
Chương 95 chương 95
Chương 96 chương 96
Chương 97 chương 97
Chương 98 chương 98
Chương 99 chương 99
Chương 100 chương 100
Chương 101 chương 101
Chương 102 chương 102
Chương 103 chương 103
Chương 104 chương 104
Chương 105 chương 105
Chương 106 chương 106
Chương 107 chương 107
Chương 108 đệ nhất đem linh tám chương
Chương 109 đệ nhất 80 chín chương
Chương 110 chương 110
Chương 111 chương 111
Chương 112 chương 112
Chương 113 chương 113
Chương 114 chương 114
Chương 115 chương 115
Chương 116 chương 116
Chương 117 chương 117
Chương 118 chương 118
Chương 119 chương 119
Chương 120 chương 120
Chương 121 chương 121
Chương 122 kết cục trước thiên
Chương 123 kết cục trung thiên
Chương 124 kết cục sau thiên
Chương 125 phiên ngoại · kiếp trước (nguyên thư)
Chương 126 hăng ngày thiên · gấu trúc
Chương 127 hăng ngày thiên · Đào Đào
Chương 128 hăng ngày thiên · tỷ đệ
Chương 129 phiên ngoại · nguyên chủ (nguyên Ninh Hối)
Chương 130 phiên ngoại · Bùi Hân
Chương 131 phiên ngoại · kiếp trước Thủy Lam tinh

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 1 chương 1

Từ nửa mở ra một cửa sổ thấu tiến vào dương quang sáng lác ở người tới góc váy thượng, Ninh Hối nằm ở trên giường mặt vô biểu tình mà thiên đầu, chỉ cảm thấy kia Thục hương lựa thượng thêu kim khổng tước lóa mắt thực.

Bùi Hân vuốt phẳng tay áo to rộng gọi người bưng cái hoa mai ghé tới, thông thả ung dung mà ngồi xuống, trên mặt hàm mang theo vài phần cười nhạt, đoan trang hào phóng, tốt lắm triển lãm nàng thân là Định Vương Phi uy nghi, “Tẩu tử đừng trách ta, muốn trách thì trách trưởng huynh đi.”

Nàng tiếp nhận hạ nhân đệ đi lên chung trà, nhìn ly trung nước trà, khéo môi hơi kiêu, “Thật là trước khác nay khác, ai có thể nghĩ đến người ta chị dâu em chồng lại là sẽ đi đến tình trạng này đâu.”

Ninh Hối trông mắt giật giật, ngày xưa cặp kia trong trẻo động lòng người con người buồn bực nặng nề, nàng cười lạnh nói: “Người Bùi Hân nhìn xa trông rộng, sợ là đã sớm biết được hôm nay, chuyện tới trước mắt cần gì phải lại làm bộ làm tịch, nơi này cũng không có người ngoài, làm bộ làm tịch cho ai xem?”

Bùi Hân đem trong tay chén trà ném trên mặt đất, thanh thúy vỡ vụn thanh đột nhiên vang lên, “Ninh Hối a Ninh Hối, người thật là khó được thông minh một hồi.” Nàng thù lệ khuôn mặt thượng đều là thanh thần thần nhiên, không nhanh không chậm tiếp tục nói: “Đáng tiếc a, hiện tại người nên lên đường.”

Ninh Hôi bắt lấy đệm chần đôi tay bỗng nhiên nắm chặt, vốn là nhân bệnh tái nhợt mặt càng là thiển nhan sắc, nàng giọng the thé nói: “Bùi Hân người dám! Bùi Chát sẽ không bỏ qua người! Đãi hán trở về, đãi hán.....”

Bùi Hân không kiên nhẫn mà đánh gãy nàng lời nói, “Trưởng huynh? Mới vừa khen người thông minh, kết quả lại ngớ ngẩn.”

Nàng đứng dậy nhẹ vỗ về khay lụa trắng, “Hán xa ở Giang Đô, có trở về hay không đến tới còn không nhất định đâu, liền tính hồi đến tới cũng là tử lộ một cái, tội trạng đã định, hán Bùi Chát xong rồi.”

“Hán là ca ca người!” Ninh Hôi hô hấp cứng lại.

Hạ nhân đem lụa trắng kéo ra, hai người phân chấp hai đầu, Bùi Hân nhìn ở trên giường hoảng sợ giãy giụa Ninh Hôi sáng lạn cười, “Ta huynh trưởng từ đầu đến cuối chỉ có Bùi Đô một người, Bùi Chát? A, Ninh Hôi, nhiều năm như vậy nhiều chuyện như vậy, người như thế nào vẫn là như vậy thiên chân đâu?”

Bùi Hân đôi tay giao điệp nhẹ đặt ở bụng trước, cảm khế nâng, bộ mặt lạnh nhạt, “Động thủ.”

Ninh Hôi khóc tiếng la vang vọng toàn bộ Bùi gia chính viện, trước khi chết thê kêu càng là kêu canh giữ ở bên ngoài bọn hạ nhân kinh hồn táng đảm, Thái Tử bị giam cầm, Hoàng Thượng bệnh nặng, Định Vương Phi vợ chồng công khai mà đối Bùi phu nhân xuống tay, thực hiện nhiên này Đại Diễn triều thiên muốn thay đổi.

.....

.....

Ninh Hồi mở to mắt, ánh mặt trời chói mắt, nàng nhin không được giơ tay che đậy, xuyên thấu qua khe hở ngón tay nhìn trên đỉnh thanh lăng rèm trướng, trong đầu quanh quẩn nguyên chủ bị lựa trắng lặc chết kết cục, nhất thời có chút hoảng hốt.

Sau một lúc lâu, nàng chậm rì rì mà nâng lên tay ở chính mình trên mặt hung hăng kháp một phen, ân, là đau.

Thực hảo, hiện tại cũng là thời điểm nhận mệnh.

Nhận mệnh Ninh Hồi thở phào nhẹ nhõm, căng chặt thân thể hơi có chút từng hoãn, tay phóng dừng ở chặn gấm thượng kêu một tiếng Thanh Đan.

Tỳ nữ Thanh Đan không gặp bóng người, nhưng thật ra gian ngoài đang ở cùng đại phu nói chuyện phụ nhân xuyên qua rèm châu môn bước nhanh tới rồi trước giường, thấy nàng tỉnh lại vội vàng khúc thân một tay nhẹ nắm tay nàng cổ tay, một tay yêu thương mà sờ sờ nàng mặt, trong mắt nửa hàm ưu sắc, ôn nhu nói: “Tiểu Hồi.”

Trước mắt phụ nhân sơ cao búi tóc, nghiêng cầm hai căn lưu kim khắc điêu song nhận trâm, trên người che chở xanh sẫm in hoa sa tài thành tay áo sam, mặt mày đoan chính ẩn đường trống trái, ẩn lộ ra đại khí. Ninh Hồi ở trong đầu lay một vòng nhi, lúc này mới đem người cùng nguyên chủ trong trí nhớ đại bá mẫu tức Lộ Lăng Hầu Ninh phu nhân đối thượng hào.

“Đây là làm sao vậy? Lúc này mới bao lâu không thấy, liền bá mẫu đều không biết được?” Ninh phu nhân thấy nàng không nói lời nào, cho rằng nàng là có chỗ nào không thoải mái, vội vàng lại kêu nữ đại phu phụ cận tới, “Lao ngươi lại cấp nhìn một cái.”

Nữ đại phu tinh tế nhìn nàng sắc mặt, lại bắt mạch, chấp tay trả lời: “Thiếu phu nhân đã không gì trở ngại, chỉ cần lại ăn hai phó được tán thể tự do nội hàn khí, quá mấy ngày liền có thể khỏi hẳn.”

Ninh phu nhân nghe vậy cuối cùng là đem vẫn luôn nửa treo tâm thả xuống dưới, đuổi rồi người đi theo nữ đại phu đi lấy thuốc, ngồi ở mép giường thượng sờ sờ cái trán của nàng, thấy nàng biểu tình vẫn là hoảng hốt, không khỏi thở dài: “Hồi Nhi, chớ có tùy hứng, vô luận như thế nào cũng không thể lấy thân thể của mình hồ nháo, nếu không phải Thanh Đan khiến người hướng hầu phủ truyền tin tới, ta lại là không biết người như vậy tra tấn chính mình, lại là nhảy hồ lại là thất cổ tự vẫn, hiện giờ dứt khoát liền nằm ở trên giường học nhân gia vạn niệm câu hồi?”

Này nói, Ninh phu nhân cổ họng một sấp, khóe mắt cũng là đã phát hồng, “Ta này từ hầu phủ một đường tới rồi, đến bây giờ liền khẩu nước trà cũng chưa tới kịp uống, người đại bá đã nhiều ngày ăn không ngon ngủ không tốt, chính là Tương Nhi nghe nói người bị bệnh cũng một khắc không ngừng từ Thịnh Châu trở về đuổi. Chúng ta các đều nhớ thương người, người này nghiệp chương khen ngược, cực cực khổ khổ đem người nuôi lớn, toàn kêu người tới muốn chết muốn sống.”

Ninh Hồi nghe Ninh phu nhân nói, một lòng là lại toan lại đau, nàng biết đây là nguyên chủ lưu lại tới cảm xúc, cũng không giãy giụa, từ nó phát tiết ra tới, rốt cuộc ghen cũng không phải chuyện này nhi.

Nàng giữ chặt Ninh phu nhân tay áo, ngón tay gắt gao thu nạp kêu khớp xương đều phiếm bạch, trong mắt hàm chứa nước mắt, nhân lâu không nói lời nào thanh âm có chút khàn khàn, “Đại bá mẫu, ta hảo hận, ta thật sự hận chết Bùi Hân, nàng biết rõ lòng ta

tương ứng, lại ở Bùi Quý Phi trước mặt câu xả ta cùng Bùi Chát, chọc thánh thượng tứ hôn. Ta cũng hận ta chính mình, quản không được chính mình người quản không được chính mình tâm, hiện giờ hấn nhân một hồi trò khôi hài định rồi hôn sự, ta hi vọng cuối cùng đều rách nát.”

Ninh phu nhân ở nàng mu bàn tay thượng tàn nhẫn đánh một chút, tăng thêm ngữ khí, “Người kia tâm tư đã sớm nên nát! Người là Quốc công phủ trưởng tử, là Bùi Đô tẩu tử, người trượng phu kêu Bùi Chát, ở một tháng trước người bước vào Bùi gia đại môn, quan thượng này đó tên tuổi thời điểm nên nát!”

Ninh phu nhân xách theo khăn cùng nàng sát nước mắt, cũng không biết nàng nghe không nghe đi vào, nghĩ kêu nàng một người lại bình tĩnh bình tĩnh, thở dài một hơi, giao phó trong phòng nha hoàn hảo sinh chăm sóc, hơi phe phẩy đầu đi rồi.

Bên ngoài ánh mặt trời đúng là hảo đâu, góc tường thúy trúc bóng râm hạ sái đầy đất quang ảnh, Ninh phu nhân đứng ở dưới mái hiên hướng kia chỗ nhìn liếc mắt một cái, trong lòng buồn đồ buồn bức cuối cùng là tan chút.

Đại nha hoàn Liễu Chi căng dù, Ninh phu nhân liền mang theo người đi thôn trang ở tạm phòng cho khách.

Ngày mùa hè thời tiết nhiệt, bất quá giờ Tỵ ngày này đầu liền đại gọi người đầu vág mắt hoa, thôn trang ba lượng cái phụ trách chăm sóc hoa cỏ nha đầu tránh ở màu son hành lang dài hạ che nắng lười nhác, thường thường truyền đến vài tiếng cười đùa.

Liễu Chi ninh mi xa nhìn liếc mắt một cái, “Này thôn trang nha hoàn thật là hảo sinh không có quy củ.” Chủ gia sinh trọng bệnh, các

nàng nhìn nhưng thật ra vui vẻ hẳn.

Ninh phu nhân sắc mặt cũng không được tốt xem, “Rốt cuộc là Bùi gia chỗi ngồi, chúng ta cũng không dám nói cái gì, người trong chốc lát khiến người đi cùng thôn trang quản sự nói thượng một tiếng, thật là không ra thể thống gì!”

Liễu Chi đồng ý, “Nô tỳ cũng gọi người cùng tiểu thư bên người Thanh Đan Thanh Miêu đề thượng hai câu, quản sự rốt cuộc không thể so kia hai cái nha đầu hướng về tiểu thư.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 2 chương 2

Ninh Hồi chính phát ngốc xuất thần, lúc này Thanh Đan dẫn theo rót đầy trà nóng sứ men xanh hồ vén rèm lên đi đến, thấy nàng tỉnh, nói một tiếng, “Thiếu phu nhân, muốn hay không uống khẩu trà nóng nhuận đỡ khát?”

Ninh Hồi bị nàng hoảng sợ, đầu ngón tay run lên, ách giọng nói lên tiếng. Thanh Đan đổ non nửa ly, hơi lạnh trong chốc lát, nửa đỡ người lên dựa vào gối mềm, tiểu tâm mà đem sứ ly đưa đến nàng khô ráo trắng bệch bên môi.

Ninh Hồi đem nước trà uống cái sạch sẽ, lại đảo trở về trên giường nhân tiện sườn cái thân mình mặt hướng vào phía trong. Thanh Đan cũng chưa nói cái gì, chỉ kêu trong phòng mặt khác chờ nha hoàn đều lui ra, nàng một người an tĩnh mà canh giữ ở bên cạnh.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta có chút khó chịu.” Ninh Hồi nhăn một khuôn mặt, nàng nhớ thương Thủy Lam tình trạng hướng, lại rối rắm chính mình tình cảnh. Từ chính mình biến thành người khác, này cũng không phải cái gì tốt sự tình, nàng nhất quán thích tự hỏi vấn đề, hiện tại dưới loại tình huống này, nàng không khỏi muốn để tay lên ngực tự hỏi một chút: Ta rốt cuộc còn có phải hay không ta?

Này thật là một cái phi thường đáng giá tự hỏi vấn đề.

Thanh Thanh Thảo Nguyên đang ở thao tác thảo nguyên không gian cấp cỏ đuôi chó tưới nước, bởi vì cỏ đuôi chó nó vẫn luôn đều ở vào dị thường trạng thái hưng phấn, ngũ tốc nhẹ nhàng, “Ký chủ đừng sợ, hết thầy có ta đâu.”

Ninh Hồi chớp chớp mắt, “Người? Người có thể làm gì?” Sức chiến đấu bằng không, lực phòng ngự bằng không nhược kê hệ thống.

Thanh Thanh Thảo Nguyên tại chỗ nhảy vài hạ, đầy người thịt thịt cũng đi theo run rẩy, nó nghiêm túc nói: “Cho người cổ lên, giúp người khuyến khích nhi, làm người tinh thần cây trụ.”

Ninh Hồi: “..... A.” Thật là cảm ơn người lặc.

Một người một hệ thống nói chuyện tào lao nửa ngày, Thanh Thanh Thảo Nguyên ở thảo nguyên trong không gian đem cỏ đuôi chó đương thân nhi tử giống nhau chiếu cố, Ninh Hồi mặc kệ nó, lôi kéo chặn ngữ, thân thể mới là cách mạng tiền vốn.

Không có bóng đèn quán thân, nàng một giấc này ngủ cực hảo, dĩ nhiên lại thời điểm đã là tịch dương hoàng hôn.

Nàng ngồi dậy tới dựa vào gối mềm, bị khép lại hồ giấy mộc cửa sổ lộ ra màu da cam đậm quang, Thanh Đan đứng ở bên cửa sổ bên án kỷ hướng tiểu bếp lò bỏ thêm vào đuôi con muỗi hương liệu, thấy nàng đứng dậy vội đắp lên cái nắp, dùng trên kệ rửa mặt ướt khăn lau khô tay, cười cùng nàng nấn vuốt chặn mỏng, “Thiếu phu nhân hiện nay thoát nhìn tinh thần không ít.”

Thanh Đan cùng Thanh Miêu đều là nguyên chủ vẫn luôn mang theo trên người, gần người hầu hạ nhất đặc dụng.

Ninh Hồi đối với nàng kéo kéo khoe miệng, lại kêu nàng đổ một ly trà, trên tay nắm sứ men xanh ly dựa vào nguyên chủ bộ dáng cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ mà nhấp, mở miệng nói: “Nghĩ thông suốt một chút sự tình, tinh thần tự nhiên là hảo.”

Nàng trong lòng tưởng chính là xuyên qua việc, luôn luôn trầm ổn Thanh Đan lại cho rằng nàng nói chính là Bùi gia kia một cái sọt, ôn thanh an ủi nói, “Thiếu phu nhân nghĩ thông suốt mới hảo, tội gì vì những cái đó nhân sự kêu chính mình không thoải mái.”

Nhà nàng tiểu thư là trung liệt cô nhi, lại có hầu gia phu nhân chống lưng, này hôn sự là thánh thượng ban cho, gả lại là đại danh鼎鼎 Hiên Quốc Công phủ Thế tử, tay cầm quyền bính nhưng ngăn em bé khóc đêm Đốc Ngự Tư chủ Bùi Chất, này kinh đô nhà ai phu nhân tiểu thư so được với?

Tiểu thư thích Bùi Đô chuyện này nàng cùng Thanh Miêu lại là rõ ràng bất quá, chính là trời không chiều lòng người, việc đã đến nước này, các nàng nghịch không được này càn khôn cũng chỉ đến thuận thế mà làm.

Nàng tiểu thư tân hôn không kịp một tháng, ở Hoa Dương trường công chúa phủ thời hành sự xác thật không lớn thể thống, nhưng cũng không thật làm cái gì đặc biệt chuyện khác người nhi tới, hiện giờ bị xử lý đến này kinh giao thôn trang tới, bất quá là lão phu nhân tưởng nhân cơ hội thu thập nàng cái này trường tôn tức, kêu nàng hảo sinh thu hồi tâm tư mạc nhớ thương không nên nhớ thương người, đồng thời gọi người biết Quốc công phủ hậu viện nàng lão phu nhân uy thế.

Thanh Đan tưởng mình bạch, nhưng là hiện nay vẫn là có chút lầy không chuẩn Ninh Hồi trong lòng rốt cuộc là nghĩ như thế nào,

liền nhắm miệng đem hảo chút lời nói nuốt trở về trong bụng.

Ở trên giường ngồi cũng không lớn thoải mái, Ninh Hồi nghĩ đến trong viện đi một chút, Thanh Đan liền cùng nàng lấy một bộ áo váy tới, đẩy tiểu nha đầu truyền đạt màu xanh biếc áo choàng, “Bên ngoài còn có chút nhiệt, này liền không cần.”

Trong viện trên đường lát đá sỏi chút thủy tán nhiệt, Ninh Hồi đứng ở bậc thang đi rồi hai bước, góc tường thúy trúc quang ảnh động lòng người, bàn đá thượng hoa nhài tán u hương, viêm quang hè nóng bức cũng không có thể cướp lấy chúng nó sinh cơ.

Ninh Hồi hít sâu một hơi, nơi này không khí tựa hồ đều mang theo thơm ngọt hương vị, không giống nàng sinh hoạt Thủy Lam tinh, đầy miệng cát vàng bụi đất, khắp nơi hoang tàn đổ nát, ở thế giới kia không có máy lọc căn bản vô pháp hô hấp, sống không nổi.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ở trong không gian lại nhảy lại nhảy, nhìn trong viện cây xanh hận không thể lập tức sao khởi xẻng sắt cái cuốc khai đào.

Thanh Thanh Thảo Nguyên để lại hai giọt gấu trúc nước mắt, “Ký chủ, ký chủ người thấy được sao?!”

Ninh Hồi so nó muốn bình tĩnh nhiều, nàng trả lời: “Thấy được, thật xinh đẹp, thực mỹ.” Thực động lòng người.

“Này hoa là bên cạnh thôn trang quản sự đưa tới, nói là An Lăng quận chúa tự mình dục thổ tài bồi, đưa lại đây cấp Thiếu phu nhân giải giải buồn.” Thanh Đan tiến lên chiết một đóa tiểu hoa đưa cho Ninh Hồi, “Đồn đãi nói vị này quận chúa thanh cao tự hứa trong mắt

không chấp nhận được nửa hạt cát, hiện giờ xem ra đảo cũng không đến mức.”

Ninh Hồi nhìn trên tay hoa, không như thế nào lắng nghe Thanh Đan nói, nhưng thật ra từ viện môn tiến vào thanh y thị nữ khẽ hừ một tiếng, không ủng hộ nói: “Như thế nào liền không đến mức? Nàng bắt quá tặng mấy bồn phá hoa tới người liền đem chúng ta vừa tới thời điểm nhân gia kia thanh cao làm về ta đây đã quên?”

Thanh Đan nhìn người tới liếc mắt một cái kêu một tiếng Thanh Miêu, Ninh Hồi liền hỏi một câu sao lại thế này.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 3 chương 3

Buổi sớm rơi xuống mấy hạt mưa, thái dương tránh ở tầng mây thật lâu cũng chưa hiện thân, độ ẩm cũng hàng không ít. Ninh phu nhân liền cơm sáng cũng chưa dùng liền rời đi, Ninh Hòe rốt cuộc vẫn là tự mình đi tặng nàng, mắt thấy xe ngựa đi xa mới trở về sân.

Nói tốt muốn đi bên cạnh thôn trang trông thấy kia An Lăng quận chúa, dùng cháo trắng rau xào Ninh Hòe liền mang theo Thanh Đan Thanh Miêu cũng mấy cái gã sai vặt ra cửa đi.

Cây xanh lá tốt, sum suê um tùm, Ninh Hòe xóc lên màn xe mắt thèm không được, nàng là hận không thể đi xuống đem này nhìn thấy nhìn đến toàn đào tiến không gian thảo nguyên, đáng tiếc trong xe ngựa có Thanh Đan Thanh Miêu, xe ngựa bên ngoài có xa phu gã sai vặt, nàng không thể xúc động.

.....

Gã sai vặt đề ra một xô nước đặt ở trong viện, chờ mấy cái thị nữ lần lượt chấp hồ lô gáo tưới hoa, người mặc xanh đậm thay đổi dần sắc, thêu càn liêu rũ áo váy nữ tử đứng ở hoa lan bên, tổ bạch trên tay cầm cây kéo, hơi khuynh thân mình, tìm khai tốt nhất hoa chi cắt xuống dưới.

Tưới hoa thị nữ rũ mi rũ mục, nữ tử nhàn nhạt mà liếc nàng liếc mắt một cái, “Thủy nhiều.”

Thị nữ vội vàng buông hồ lô gạo quý xuống đất thình tột, “Nô tỳ đáng chết, quận chúa thứ tột.”

“Đi xuống đi.” An Lăng quận chúa không lại nhìn nàng, đảo mắt lại đem tâm tư đặt ở cứt hoa, tỳ nữ Oanh Nhi tiến lên cùng nàng khoác một kiện thiển sắc áo choàng, nói: “Quận chúa dĩ vãng nhất không yêu chăm sóc này đó, gần nhất hứng thú nhưng thật ra không tột.”

“Tả hữu nhàn tới không có việc gì thôi.” An Lăng quận chúa lộ ra một mặt cười nhạt, sương tuyết hòa tan xuân hoa trán lộ, xem Oanh Nhi biểu tình hoảng hốt, quái là có thể kêu Giang Đô nhi lang thần hồn điên đảo, nhà nàng quận chúa thật sự có thể gánh nổi thiên nhân chi tư bốn chữ.

“Quận chúa, cách vách Hiển Quốc Công phủ Thế tử phu nhân đã tới.”

An Lăng quận chúa nghe thấy gã sai vặt truyền lời sửng sốt, trên mặt ý cười dần dần giấu đi lại khôi phục ngày thường lãnh đạm bộ dáng, nàng nhéo nhéo trong tay kéo đưa cho Oanh Nhi, đối với nửa cong eo gã sai vặt hỏi: “Người lặp lại lần nữa, ai?”

Gã sai vặt đáp: “Hiển Quốc Công phủ Thế tử phu nhân.”

Oanh Nhi cũng bổ thêm một miệng nhắc nhở nói: “Đó là mấy ngày trước đây đi nhìn cái kia, xem ra kia Bùi thiếu phu nhân hẳn là rất tốt.”

An Lăng quận chúa nắm hoa chi quay lại trong phòng, “Đi mời người vào đi.”

Phòng trong điểm Già Nam hương, Oanh Nhi đi vào tới nghe này hương vị nhúu mảy, An Lăng quận chúa đã cầm thư dựa ngòì ở trên giường, “Quận chúa, muốn hay không đem bếp lò cấp diệt? Ban ngày điểm này Già Nam hương tiểu tâm ngủ rồi.”

An Lăng quận chúa về một tờ phiên qua đi, cũng không ngẩng đầu lên, “Không đáng ngại.”

Oanh Nhi kỳ quái mà nhìn nàng một cái lại cũng không nói gì thêm, đến gần nhìn nàng lật xem y thư.

Ninh Hồi từ người lãnh đi vào, trước mắt nháy mắt sáng ngời, cái thứ nhất cảm giác là xinh đẹp, cái thứ hai cảm giác là thật xinh đẹp!

Mi như tế liễu mắt so sương hoa, bức bức vẽ trong tranh. Thanh Thanh Thảo Nguyên đều ở cổ đuôi chó bên cạnh oa một tiếng, lại hợp với nói vài tiếng đẹp.

“Bùi thiếu phu nhân trước dùng chút trà.” Oanh Nhi từ nhỏ thị nữ giờ thác án đem chung trà đoan đặt lên bàn.

Ninh Hồi hoàn hồn, mỉm cười gật gật đầu, An Lăng quận chúa buông quyển sách trên tay, cuối cùng nâng đôi mắt, đối diện ngòì nhân thân ăn mặc sương sắc thêu liên tề eo áo váy, sơ đương thời nhất lưu hành nữ nhi gia búi tóc, hoàn toàn một bộ chưa lấy chồng trang phần.

Nàng sinh cực hảo, da bạch môi hồng lại kiều lại tiểu, kia đôi mắt thủy trạm trạm, so trời nắng mặt trời rực rỡ hạ lân lân bích ba còn muốn động lòng người chút.

An Lăng quận chúa dọn dẹp tay áo bãi tay một đốn, lãnh đạm mở miệng nói: “Bùi thiếu phu nhân lần này tiến đến cái gọi là chuyện

gì?”

Ninh Hôi ở hoàn cảnh ác liệt Thủy Lam tinh hỗn quán, kỳ thật không lớn thói quen thời đại này giao lưu phương thức, nhưng là vì không đột ngột gọi người đem nàng trở thành cái gì yêu ma quỷ quái, nàng cũng chỉ đến tận lực dán sát.

Nàng nhấp môi cười cười, “Trước đó vài ngày quận chúa đưa lại đây hoa thật là đẹp, ta cân nhắc da mặt dày lại thảo muốn chút qua đi, bên kia thôn trang hoang không ra gì, cơ hồ không có gì có thể vào mắt.”

An Lăng quận chúa kéo kéo khóe miệng, “Mấy đóa hoa thôi, Thiếu phu nhân thích, kêu phía dưới người cùng người đưa qua đi đó là.”

Nói liền kêu Oanh Nhi phân phó đi xuống, Ninh Hôi vốn chính là đánh này hoa nhài chủ ý tới, An Lăng quận chúa không lớn tưởng lý nàng, mặt lạnh giống khối băng, nàng cũng không nghĩ nhìn nàng sắc mặt, liền theo nói đi theo đi ra ngoài nhìn một cái.

Oanh Nhi dẫn nàng hướng tảng lớn gieo trồng hoa viên tử đi, vừa đi vừa nói: “Thiếu phu nhân tùy tiện chọn, vừa ý cái nào liền gọi người đào cái nào.”

Ninh Hôi nói tạ, tùy tay chỉ vài cọng lớn lên không tồi, đương mọi người lực chú ý đặt ở này mặt trên thời điểm, nàng khắp nơi nhìn xung quanh.

Thanh Thanh Thảo Nguyên đã mở ra rà quét hình thức, “Ký chủ, ký chủ, ba giờ phương hướng tối cao kia một gốc cây là nơi này gien tốt nhất, mau móc xuống nó!”

Ninh Hôi lên tiếng hảo, lôi kéo Oanh Nhi chỉ chỉ kia chỗ, “Làm phiền cô nương.”

Oanh Nhi là cái tính tình tốt, hướng chi trước mặt vị này chính là kia sát thần Bùi Chất thê tử, Bùi gia Thiếu phu nhân, nàng thái độ càng là hảo vài phần, ý cười doanh doanh mà thẳng nói hảo, đặc biệt là thấy Thanh Miêu sắc mặt không như vậy xú lúc sau trong lòng càng là buông lỏng, không nói giao hảo, rốt cuộc không thể cùng này toàn gia trở mặt.

Khí thế ngất trời ở hoa viên tử ngậy người gần hơn nửa canh giờ, bọn hạ nhân ở Oanh Nhi phân phó hạ chuyên môn tìm một chiếc xe ngựa đem hoa nhi trang hảo, tràn đầy một xe rất là khả quan, Ninh Hôi thừa dịp khe hở đem trước đây nhìn trúng kia một gốc cây bỏ vào không gian thảo nguyên, Thanh Thanh Thảo Nguyên nhìn trước mặt hoa nhài sao khởi cái cuộc chính là làm, liền Ninh Hôi cùng nó nói chuyện nó cũng chưa nghe thấy.

Màn hình gấu trúc hai chỉ phỉ móng vuốt bắt một phen tính chất đặc biệt thiết cuộc, thờ hỏn hỏn thờ hỏn hỏn mà đào hố, rõ ràng phỉ lon ton một thân thịt, cổ tình linh hoạt không được.

Ninh Hôi di một tiếng, thiên nột, Kungfu Panda! Thanh Thanh Thảo Nguyên thật là thâm tàng bất lộ, nàng trước kia cư nhiên không có phát hiện!

Thành công gieo trồng một gốc cây giên tốt đẹp hoa nhài, Ninh Hôi cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên đều vui vẻ đến bay lên, đặc biệt là không gian nhắc nhở xanh hoá giá trị +5, tổng giá trị vì 6 thời điểm, một người một hùng đều không hện mà cùng mà đuổi móng vuốt lau lau cũng không có rơi lệ đôi mắt.

Ninh Hồi: “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta cảm thấy nhiệm vụ này quá gian nan.” Rõ ràng nơi nơi đều là hoa cỏ cây cối, cố tình nàng còn không thể trực tiếp khai đào, ngay cả hướng không gian tắc thảo đều trốn trốn tránh tránh cùng giống làm ăn trộm, cảm giác này thật là tương đương không tốt, này trong lòng cùng miêu tả dường như.

Thanh Thanh Thảo Nguyên vẫn là thực lý giải ký chủ nhà nó, an ủi nói: “Ký chủ, người có thể tìm cơ hội tránh đi đi theo người của người, hoặc là tìm một cái quang minh chính đại khai đào cơ hội.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 4 chương 4

Ninh Hồi từ An Lăng quận chúa chỗ đó trở về cũng không có nghe Thanh Đan Thanh Miêu ở trong phòng nghỉ tạm, mà là hứng thú bồng bồng mà ở thôn trang đi dạo để tìm được đơn độc đào thảo cơ hội.

Thanh Đan Thanh Miêu không yên tâm nàg, ra cửa bên ngoài là một tác cũng không rời. Đúng là mùa hạ, ngó sen ngoài ruộng lá sen dài sen sinh vừa lúc, thôn trang mấy cái nông hộ ở vũng bùn đào lấy chút tân ngó sen, nghĩ buổi tối làm chút mới mẻ món ăn.

Ninh Hồi sinh ra thời điểm Thủy Lam tinh cũng đã là hoang vu một mảnh, nàg ở chiếu phim thất xem qua lá sen điền điền hoa sen nở rộ cảnh tượng, nhưng lại như thế nào so được với tận mắt nhìn thấy?

Vô luận là An Lăng quận chúa thôn trang hoa nhài, vẫn là trước mắt hoa sen lá sen, thế giới này tốt đẹp làm nhân tâm động lại chua xót.

“Thiếu phu nhân.....” Đứng ở vũng bùn hán tử có chút co quắp, hẳn là nghe nói chủ gia Thiếu phu nhân ở thôn trang dưỡng bệnh, lại là không nghĩ tới sẽ liền ở chỗ này gặp phải.

Nơi chốn đều là nước bùn, Thanh Miêu liền phải lôi kéo nàg đi, Ninh Hồi đương nhiên không muốn, cười cùng hán tử kia gật gật đầu, “Này ngó sen nhìn còn có chút tiểu đầu.”

Ở ruộng nước điểm mầu chót thượng bát thủy phụ nhân đem trong tay tấy bạch bạch nộn nộn củ sen đặt ở bên cạnh lam tử, vội vàng đứng dậy trả lời: “Hồi Thiếu phu nhân nói, lúc này nộn, cùng vào đông lại là không giống nhau khẩu vị nhi.”

Ninh Hồi không hiểu này đó, nàng chưa bao giờ hưởng qua vào đông ngó sen, cũng không biết này ngày mùa hè ngó sen là cái gì mùi vị, nàng mẫn nhãn mới lạ cùng hướng tới, Thanh Đan mở miệng nói: “Thiếu phu nhân nếu là tưởng ném thử, đêm nay liền kêu phòng bếp làm nói đồ ăn tới.”

Toàn bộ thôn trang đều là Bùi gia, mấy thứ này cũng không ngoại lệ, Thanh Đan gọi người ở vũng bùn nhiều lấy mấy tiết, rửa sạch sẽ đưa đến phòng bếp đi, Ninh Hồi trộm ném một tiết đến không gian thảo nguyên, lại đào mấy khóa không biết tên cỏ dại.

Xanh hoá giá trị thành công lên tới 20, nàng ôm hoa sen đài sen vui sướng mà hưởng trụ sân đi, Thanh Đan Thanh Miêu thấy nàng vui vẻ, các nàng cũng không khỏi cao hứng.

Đoàn người không nhanh không chậm mà trở về đi, đi đến lộ nửa, có gã sai vặt vội vã mà tới rồi, thở hồng hộc nói: “Thiếu phu nhân, Thế tử lại đây, quân sự kêu tiểu nhân tới thông báo người mau chút trở về.”

Ninh Hồi còn có chút ngốc, nguyên thân cũng chưa đem Bùi Chát đặt ở trong đầu quá, huống chi nàng cái này ngoại lai hộ, đột nhiên nghe được Thế tử hai chữ, nàng lẳng là không phản ứng lại đây.

Thanh Đan Thanh Miêu lo lắng mà nhìn nàng, liền sợ nàng lại làm ra cái gì không lý trí sự tới, này hai người cũng là rầu thú vị ruột.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta nên làm chút cái gì?” Nàng muốn hay không trước tìm một chỗ trốn đi?

Thanh Thanh Thảo Nguyên đang ở trong không gian sáng lập vũng bunn, nó độc thân nói: “Người muốn làm cái gì liền làm cái đó bái.” Nó là đứng dẫn hệ thống, căn chính miêu hồng sản vật, là sẽ không bức bách ký chủ làm bất luận cái gì sự, nàng muốn trời cao nó tuyệt không sẽ buộc kêu nàng xuống đất, thích làm gì thì làm đi.

Nói nữa.....

“Người chính là muốn làm cái gì cũng không có cơ hội a, nguyên lai Ninh Hồi không thích nhân gia, nhân gia Bùi Chất cũng không thích nàng, hẳn khẳng định sẽ không tới gặp người, đừng buồn lo vô cớ.”

Ninh Hồi: “Nói cũng là $\neg (\neg \nabla \neg)$ \neg ”

Nàng lại tán thưởng nói: “Thanh Thanh Thảo Nguyên người thật là có đại trí tuệ, không hổ là download quá tiểu thuyết internet mấy trăm bộ hệ thống.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên chống cái cuốc cười ngạo nghễ, “Đó là đương nhiên.” Nó ưu tú lại há là này đình đình điểm điểm nói thanh?

Ninh Hồi cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên liêu thật sự hải, cũng không như thế nào chú ý phía trước con đường, Thanh Đan bỗng nhiên giữ chặt nàng dừng lại, uốn gối nói: “Cấp Thế tử thỉnh an.”

Sắc trời đem ám chưa ám, lại cũng có thể gọi người nhìn cái rõ ràng.

Bùi Chát thiếu niên thời kỳ liền có hấn không tiếc người truyền diễm tuyệt Giang Hoài tên tuổi, sau lại hấn đi vào triều đình tấn chức thiên tử cận thần, một sớm đắc thế thủ đoạn tàn nhẫn, lại không ai dám nói này đó bất kham nói, nhưng có thể gọi người truyền thượng ' diễm tuyệt Giang Hoài ' bốn chữ, hấn không thể nghi ngờ sinh cực hảo.

Cùng Bùi Đô gió mát trăng thanh bất đồng, hấn đứng ở đám người phía trước, sắc mặt hơi có chút tái nhợt bệnh trạng, hơi thở lại thiên hướng âm liệt, không cười thời điểm thật sự là cực kỳ giống mùa đông khắc nghiệt quỷ môn quan, cho người ta cảm giác lại lãnh lại âm trầm, hơn nữa hấn thích huyền hắc sắc điệu quần áo, đúng là không hổ với hấn Diêm Vương sống danh hiệu.

Ninh Hồi nhìn hấn, hấn cũng đang nhìn Ninh Hồi.

Nàng một thân khuê các giả dạng, trong lòng ngực ôm đài sen hoa sen, không nói một lời, khó được nhìn đến hấn không phải một bộ kẻ thù giết cha hận không thể đem hấn thiên đao vạn quả bộ dáng, hấn mày khẽ nhúc nhích lãnh liếc nàng liếc mắt một cái liền thu hồi ánh mắt, mắt nhìn thẳng từ bên cạnh đi qua.

Này hai vợ chồng ai đều không thích ai, dù sao chính là cái không có cảm tình danh nghĩa phu thê, thánh thượng tứ hôn, một cái gả một cái cưới liền đơn giản như vậy. Chẳng qua một cái đối trận này hôn sự để ý phần hận không được, một cái hoàn toàn không để ở trong lòng.

Bùi Chát biết vị này tân hôn thê tử một lòng đều đặt ở nhà mình huynh đệ trên người, thậm chí còn còn nghe nói qua bên ngoài tin đồn nhảm nhí, chính là dù vậy, hấn cũng chút nào không thêm để ý,

dù sao hấn thanh danh vốn dĩ liền như vậy, lại hư một chút lại có thể hư đi nơi nào? Hoàn toàn là không sao cả.

Đúng là bởi vì không sao cả, hấn cũng chưa bao giờ sẽ đối nguyên chủ nói cái gì làm cái gì, chính là mặt sau nguyên chủ ở Bùi gia làm trời làm đất làm không khí, hấn cũng một chữ đều sẽ không nói, Bùi gia cùng Ninh Hôi ở trong lòng hấn tám lạng nửa cân, hai đầu đánh nhau, cũng coi như làm là xem tràng trò hay.

Bùi Chắt đi thực mau, Tề Thương đối với Ninh Hôi chấp tay cũng bước nhanh đuổi kịp, người đều đi thật xa, Ninh Hôi lại vẫn là cảm thấy này chung quanh râm mát lạnh, nàng tắc một viên hạt sen ở trong miệng nhai lên áp áp kinh, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người có cảm thấy hay không hấn giống như phim phóng sự ma quỷ nga.” Băng băng lương lương, dọa chết người!

Thanh Thanh Thảo Nguyên vẫn luôn không có tiếng vang nhi, Ninh Hôi click mở màn hình, liền thấy nó phủng đại mặt béo phì ngồi ở hoa nhài bên cạnh, sau một lúc lâu mới buồn bã nói: “Ký chủ, người mất què sao người?” Nhân gia rõ ràng lớn lên so người còn xinh đẹp a.

Ninh Hôi: “Ta xem người một thân mỡ, người nói ta mất không mất què?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 5 chương 5

Bùi Chát từ ám ảnh chỗ đi ra, hờ khếp dưới ánh trăng nhẹ đẩy ra màu xám xanh áo choàng phát đi trước người chặn đường cành lá, Ninh Hôi bị hoảng sợ, hẳn lúc này không phải hẳn là ở uống canh đầu cá sao??

“Ta..... Ngắm hoa đâu!”

Bùi Chát cười nhạt một tiếng, tầm mắt hạ liếc ở trên người nàng đánh cái chuyển, đôi tay bùn ô đầy người bùn đất, này hoa thường thật là hảo không chặt vật.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta có chút sợ.” Ninh Hôi bị hẳn sắc bén ánh mắt xem rùng mình một cái, chỉ có thể hướng chính mình hảo cơ hữu xin giúp đỡ.

Thanh Thanh Thảo Nguyên nghiêng mắt thấy nàng, “Đừng sợ, người chính là đã từng bị sét đánh chết quá nữ nhân.”

Ninh Hôi, “..... Ta phi!”

Bùi Chát vẫn luôn cũng chưa hé răng nhi, Ninh Hôi cũng nhắm miệng, nàng rút rút tay, to rộng tu bãi bao phủ dừng tay tiểu hoa miêu bỏ vào không gian thảo nguyên, cúi đầu nhìn chăm chăm bị chính mình bào ra tới vũng bùn phát ngốc.

Nhiều một cái Ninh Hôi ở chỗ này, Bùi Chát hoàn toàn không có ngắm hoa tâm tư, khéo môi giật giật, cất bước rời đi.

Lam hôi áo choàng từ Ninh Hôi đầu vai xẹt qua, mang theo một cổ nhàn nhạt được hương, nàng hít hít cái mũi, lúc này mới cọ tới cọ lui mà chống mà đứng dậy.

Đằng trước Bùi Chất đột nhiên dừng lại xoay người lại, không mặn không nhạt nói: “Ngày mai tùy ta một đạo hồi phủ.”

Ninh Hôi đương nhiên là không nghĩ trở về, tại đây thôn trang nhiều tự tại a, nàng đầy mặt không tình nguyện, đôi môi nhẹ nhấp, mắt nhìn hấn nói: “Chính là, tổ mẫu nói làm ta ở chỗ này nhiều trụ chút thời gian.....”

Bùi Chất rất có hứng thú mà nhướng mày, “Người này bị bệnh một hồi, đầu óc tựa hồ ra chút vấn đề.”

Ninh Hôi thực tức giận, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, hấn mắng ta đầu óc có bệnh!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên đánh cái ngáp, “Hấn lại chưa nói sai, không tính mắng.....”

Ninh Hôi khí mặt có chút đỏ lên, thật muốn nhặt lên trên mặt đất cục đá một khối đánh chết một cái tính.

“Ta tạm thời không nghĩ trở về.”

Bùi Chất chậm dạo bước tới gần, nhướng mày nói: “Người nếu không quay về, trong phủ vẫn là quá nhàm chán chút.”

Ninh Hôi cùng hấn kéo ra khoảng cách, nhớ tới trong tiểu thuyết nguyên chủ trở về lúc sau Bùi gia gà bay chó sủa, thật sự là nhin không được trừu trừu khóe miệng.

Hơi lạnh ngón tay điểm dừng ở nàng cầm, đầu ngón tay đánh nhẹ cái chuyển nhĩ nâng lên, Bùi Chất rũ mắt ngưng nhìn nàng, cười một tiếng, “Ta còn chờ xem kịch vui đâu, sân khấu kịch đều đáp hảo, người không quay về nhưng như thế nào khai xưởng đâu?”

Ninh Hồi bị hấn nâng cầm, một cử động cũng không dám, người này tuy rằng đang cười cùng nàng nói chuyện, ngữ điệu cũng không chút để ý, nhưng thiên kêu nàng một lòng đều dẫn theo, cả người căng chặt.

Giờ này khắc này nàng giống như lại lần nữa về tới Thủy Lam tinh cát vàng đại mạc, đối mặt trào dâng mà đến dị thú đàn, khổ bức chính là nàng trong tay không có thương cũng không có thực nghiệm căn cứ trang bị các loại công nghệ cao.

Bùi Chất thực mau lại thu hồi tay, nhẹ vờ rút đầu ngón tay lay dím bùn đất, đưa lưng về phía nàng rời đi.

Ninh Hồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đặt mông ngồi dưới đất, bực bội mà lau một phen mặt.

Bùi gia chính là tiểu thuyết sân nhà chi nhất, chuyện phiên toái một đồng lớn a.

Trên mặt đất ngồi một hồi lâu, đưa canh quá khứ tiểu nha hoàn tìm trở về, thấy nàng như vậy chặt vật bộ dáng cuống quýt sam người trở về sân. Thanh Đan Thanh Miêu dọa sắc mặt đều thay đổi, luôn mãi xác định không bị thương chỗ nào mới đưa một lòng thả lại trong bụng.

Bùi Chất từ hoa quỳnh kia chỗ rời đi sau ở nóc nhà tìm cái chỗ ngồi ngồi, nhìn người bị tiểu nha hoàn đỡ đi rồi, hấn cầm chống, kéo

kéo khóe miệng.

Trong phòng điếm ấm hương, hắc thể chất thiên hàn, nếu vô này ấm hương điếm, buổi tối căn bản vô pháp đi vào giấc ngủ.

Đi vào ngạch cửa từ thị nữ giải áo choàng, Bùi Chát nhìn về phía đài án thượng hộp đồ ăn, Tề Thương đem bên trong còn nhiệt canh chung lấy ra tới, biểu tình có chút kỳ quái mạc danh, “Đây là Thiếu phu nhân khiến người đưa lại đây, nói là cho Thế tử đi một bữa thân.” Nói cầm chén, liền sứ muổng lấy chút ra tới, “Thế tử muốn hay không uống một chút?”

Bùi Chát xốc áo choàng ngồi ở ghế trên, khuỷu tay căng đáp ở trên tay vịn, lạnh thanh nói: “Người cũng không sợ nàng một bao tì sương độc chết ta.”

Tề Thương cảm thấy trong tay chén hiện nay dường như cái bếp lò phỏng tay, hắc xấu hổ mà buông, không xác định nói: “Hắc là không thể nào.” Thiếu phu nhân..... Lại thế nào cũng không đến mức xuống tay độc sát chồng đi? Đi?

Tề Thương lời này nói chính mình đều có chút hư, lại nói tiếp cũng không phải không có khả năng, nghe nói Nhị công tử đã cùng Hoa Dương trưởng công chúa ấu nữ Liễu tiểu thư đính hôn, ngày mai nên hạ nạp sính thư, ách, Thiếu phu nhân cực kỳ bi thương đập nôi chìm thuyền giống như cũng là có khả năng.

Bùi Chát rốt cuộc vẫn là không có uống này canh, Tề Thương phủng canh chung lui ra, “Về sau Thiếu phu nhân đưa lại đây đồ vật, thuộc hạ nhất định trước ngân châm thử độc.” Thế tử thân thể vốn dĩ liền không tốt, chính là chịu không nổi Thiếu phu nhân một chút ít hiểm ác thủ đoạn.

Bùi Chát nhẹ a một tiếng, không tỏ ý kiến.

.....

Ninh Hồi là bị Thanh Đan ngạnh sinh sinh mà từ trên giường kéo tới, nàng mê mang mà mở mắt ra, trong phòng mấy cái nha đầu đã vội xoay.

Thanh Miêu ninh khăn, “Thiếu phu nhân mau chút, Thế tử còn chờ đâu.”

Ninh Hồi bỗng nhiên bừng tỉnh, đúng rồi, hôm nay phải về Bùi gia tới.

Tưởng tượng đến Bùi gia Ninh Hồi cả người đều thanh tỉnh lại đây, nhanh chóng rửa mặt mặc quần áo, lại đơn giản mà dùng cơm sáng, chờ nàng đi đến thôn trang cửa thời điểm, Tề Thương bọn họ đã chờ xuất phát.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 6 chương 6

Tưởng tượng là tốt đẹp, hiện thực là tàn khốc, Ninh Hôi tin tưởng nếu nàng thật sự đánh bạo Bùi Chát đầu chó, ngay sau đó nàng đầu chó khẳng định cũng sẽ rơi xuống đất.

Này sao lại có thể??

Nàng chính là phải vì tình cầu xanh hoá sự nghiệp phụng hiến chung thân, phấn đấu cả đời, danh rử Thủy Lam tình sử sách nữ nhân, sao lại có thể ở chỗ này GO DIE?

Ninh Hôi đối với Bùi Chát hừ một tiếng, rất có tính tình nhi mà nâng cằm đi rồi.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ở không gian thảo nguyên nga nga kêu, “Ký chủ, người cũng thật thật thật có tính tình nhi lặc.”

Ninh Hôi: “..... Phải không:)”

Là khích lệ nói, nàng liền miễn cưỡng nhận lấy.

Từ thôn trang lần trước tới chuyện thứ nhất tự nhiên là đi cấp Bùi lão phu nhân cùng Bùi phu nhân thỉnh an, Bùi lão phu nhân ở tại chính viện nhi phía sau Phúc An Viện, từ cửa chính qua đi bất quá nửa nén hương cước trình, đãi nàng cùng Bùi Chát đứng ở Phúc An Viện bên ngoài thời điểm, toàn bộ Bùi gia người đều biết nàng đã trở lại.

Bùi lão phu nhân tuổi trẻ thời điểm đi theo lão thái gia ăn không ít khổ, sau lại quá thượng ngày lành liền thề muốn đem không hưởng thụ quá toàn bộ hưởng thụ một lần, Phúc An Viện bố trí rất là xa hoa, Tổng cầm phô địa, thúy vũ liên châu, chính là bàn thượng bái trí trái cây cái đĩa đều là tốt nhất quả mơ thanh men gốm sắc sứ bàn, như ngọc oánh nhuận trong sáng.

Này nhà ở chính là coi như nhất đẳng hoa lệ.

Bùi Chát ngồi ở Ninh Hồi bên cạnh, hẩn nghiêng dựa vào vẫn không nhúc nhích, hự hự nhìn đối diện bàn ghế, đợi lâu không thấy người tới hẩn liền có chút không kiên nhẫn, đem trong tay quả khô tử hướng cái đĩa một ném, đặng một tiếng từ ven nhi nhảy rơi xuống Ninh Hồi ống tay áo thượng.

Hẩn nói cái gì cũng không nói, đứng dậy liền đi, trong phòng nha hoàn bà tử đại khí cũng không dám ra, càng chớ nói kêu hẩn để lại.

Đuổi xảo, hẩn chân trước mới vừa đi, Bùi lão phu nhân bên người gần người hầu hạ Dung Xuân từ phía sau đi ra, thấy đường trung chỉ còn lại có Ninh Hồi một người ánh mắt hơi lóe, tiến lên khúc thân hành lễ nói: “Thỉnh Thiếu phu nhân an, lão phu nhân mới vừa nghỉ ngơi không lâu, khứng còn phải kêu Thiếu phu nhân lại chờ chút thời khắc.”

Ninh Hồi đem ống tay áo thượng kia viên quả khô tử nắm ở trong tay, chỉ hỏi nói: “Người nói lại chờ chút thời khắc là chờ bao lâu?”

Dung Xuân bắt đắc dĩ trả lời: “Này..... Nô tỳ cũng nói không lớn rõ ràng.”

Ninh Hồi chậm rãi đứng dậy, ngón tay hơi hơi buông lỏng, trong tay đồ vật liền rơi xuống trên mặt đất, lăn đến Dung Xuân cặp kia tổ mặt nhi giày thêu biên nhi, Dung Xuân sững sốt giương mắt xem ra liền thấy vị này gả vào Bùi gia tân hôn mới vừa mãn một tháng Thiếu phu nhân đối diện nàng cười không chút để ý.

“VẬY ĐÃI TỔ MẪU TỈNH, RÀNH RỒI TA LẠI QUA ĐÂY.”

Ninh Hồi trực tiếp chạy lấy người, Thanh Thanh Thảo Nguyên ở bên trong nhìn cảm thấy nàng này làm bộ làm tịch thật là có vài phần Bùi Chất khí thế.

Ninh Hồi âm thầm hừ một tiếng, Bùi lão phu nhân không mừng Bùi Chất, liên quan cũng không thích nguyên chủ cái này trưởng tôn tức, hướng chi cái này trưởng tôn tức còn nhớ thương nàng nhất đau lòng tôn tử, lại cùng nàng nhất bảo bối cháu gái không đối phó, ở lão phu nhân trong mắt, nàng là thấy thế nào như thế nào gọi người phiền chán.

Người này nếu là thật nghỉ ngơi, trực tiếp kêu nàng đi là được, ngày này ngày đều ở trong phủ ở, còn sâu không có thỉnh an thời điểm? Càng muốn nói cái gì lại chờ chút thời điểm, chờ? Ngồi ở bên ngoài chuyên môn chờ người ngủ đâu? Ta còn không bằng chính mình đi ngủ một giấc.

“BỌN HỌ THẬT KHI TA NGỐC BẠCH NGỌT A!”

Kia lão phu nhân mười có tám chín không ngủ, chuẩn là cố ý kêu nàng ở bên ngoài chờ mất mặt cấp mãn trong phòng nha hoàn bà tử nhìn.

“Ký chủ, người như vậy trực tiếp chạy lấy người có phải hay không quá không cho nàng mặt mũi? Ta xem cái kia kêu Dung Xuân nha đầu sắc mặt đều thay đổi.” Thanh Thanh Thảo Nguyên nhắc nhở nói.

Ninh Hối: “Nàng bản thân thân tôn tử đều liều áo choàng đi rồi, ta này không phải phu xướng phụ tùy sao.” Nàng thời gian là thực quý giá, cùng với đặt ở loại này chuyện nhằm chán thượng, còn không bằng khiêng cái cuộc đi đào thảo, nàng cả đời này thời thời khắc khắc đều là phải vì tinh cầu xanh hoá sự nghiệp phấn đấu.

Thanh Thanh Thảo Nguyên chớp chớp gấu trúc mắt, “Người sẽ không sợ Bùi lão phu nhân dưới sự tức giận đối với người làm điếm nhi cái gì?”

Ninh Hối: “Không sợ, ta hiện tại đã không phải từ trước nguyên chủ, là thâm chịu đả kích, từ thôn trang trở về đã hoàn toàn hắc hóa nguyên chủ.” Làm trời làm đất làm không khí, ai đều không sợ một chút liên tạc vai ác nữ xứng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên mặc mặc, “.....” Người là cười chết ta hảo kế thừa ta thảo nguyên sao?

“Nói thật, Thanh Thanh Thảo Nguyên, chúng ta hàng đầu nhiệm vụ vẫn là xanh hoá giá trị, cần thiết đến mau chóng đem thông đạo mở ra.”

“Ta biết, ta đang suy nghĩ biện pháp sửa chữa hệ thống thiết trí.”

“Người cố lên.”

Thảo nguyên không gian đã một trăm nhiều xanh hoá giá trị, nàng cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên thương lượng ý tứ là đem

này đó xanh hoá giá trị dùng ở hệ thống thiết trí thượng, khai một cái đơn giản định vị công năng ra tới, mau chóng tìm được siêu cao xanh hoá giá trị thực vật để mở ra truyền thông đạo, chẳng sợ chính là truyền một cây cỏ đuôi chó trở về, đối với hiện tại Thủy Lam tinh tới nói cũng là tốt.

Nằm ở trên giường chần gấm lão nhân đánh cái ngáp, kêu lui niết chân hạ nhân, híp híp mắt, mắt chu nếp nhăn chồng chất, “Làm sao vậy?”

Dung Xuân tiếp nhận quạt tròn nửa ngời xồm giường biên phe phẩy bằng trong bồn khí lạnh, trả lời: “Thiếu phu nhân đi rồi, nói là quá chút thời điểm rảnh rồi lại đến cấp lão phu nhân thỉnh an.”

Bùi lão phu nhân ánh mắt sắc bén lên, chống thân mình ngồi dậy, câu lữ thân mình dựa vào gối mềm, không vui nói: “Đi một chuyến thôn trang tính tình không áp xuống đi không nói, này tính tình ngược lại là càng lúc càng lớn.”

Dung Xuân đem quạt tròn buông, “Từ thôn trang trở về có chút lộ trình, Thiếu phu nhân tưởng là mệt mỏi, tuy nói lui xuống, này trong lòng khẳng định là niệm lão phu nhân.”

Dung Xuân ở Bùi lão phu nhân trước mặt quán là được yêu thích, nghe nàng nói như vậy, lão phu nhân chỉ là hừ một tiếng lại hơi hạp thượng đôi mắt, không biết suy nghĩ cái gì, thẳng đến Dung Xuân chuẩn bị lui ra thời điểm nàng mới chậm rì rì mở miệng nói: “Trong phủ mấy ngày nay muốn vội vàng Nhị Lang hôn sự, gọi người đem Ninh thị cho ta xem trọng, vạn không thể kêu nàng làm ra cái gì đến không được sai lầm tới.”

“Lão phu nhân yên tâm.”

Nơi này đầu đang nói chuyện, bên ngoài liền có người vén rèm
bẩm báo, “Lão phu nhân, phu nhân đã tới.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 7 chương 7

Hệ thống biểu hiện địa điểm là kinh đô ngoài thành Thiên Diệp sơn, nếu là bọn họ còn ở kinh giao thôn trang đi lên nơi đó đảo còn phương tiện, đáng tiếc hiện giờ trở về Quốc công phủ, một chốc muốn đi ra ngoài cũng có chút khó.

Ninh Hồi trong lòng cấp, quýnh lên liền nhin không được ngồi xổm trong viện đào thảo tới giảm bớt giảm bớt nôn nóng, phụ trách trong viện hoa cỏ tỳ nữ buông hồ lô gáo chân tay luống cuống, cấp mồ hôi đầy đầu, “Thiếu phu nhân, này như thế nào khiến cho a!”

Thanh Đan Thanh Miêu từ bên ngoài trở về cũng là bị dọa đến quá sức, “Thiếu phu nhân, cẩn thận bị thương tay.”

Bên tai người một câu ta một câu, la hét ầm ĩ lợi hại, Ninh Hồi buông lưỡi hái nặng nề mà thở dài một hơi, “Các người không cần quản ta, ta yêu cầu làm điểm nhi sự tình thả lỏng một chút tâm tình.”

Nàng mặt có úc sắc, Thanh Đan Thanh Miêu liếc nhau không hện mà cùng mà cầm thanh, liền từ nàng đi.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, nếu là chúng ta năng lượng mặt trời tiểu phi cơ còn ở thì tốt rồi.” Muốn đi chỗ nào liền phi chỗ nào, nơi nào sẽ làm này cao cường lực ngồi câu thúc.

“Nói chính là a.” Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng thở dài một hơi, đáng tiếc đều bị kia một đạo lời cấp phách phé đi.

Các nàng hai bi thương nhìn nhau, nhất thời nhìn nhau không nói gì.

“Thiếu phu nhân, Tề thị vệ tới.” Thủ vệ bà tử phụ cận tới bẩm báo, Ninh Hối cúi đầu mà nhìn nàng, “Hắn tới làm cái gì? Tính, làm hắn vào đi.”

Tề Thương lãnh người tiến vào liếc mắt một cái liền thấy ngòi xỏm trên mặt đất kéo thảo Ninh Hối, hắn cũng không lớn kinh tiểu quái, ly đến khoảng cách nhất định đem phía sau đi theo người lộ ra tới, “Thiếu phu nhân, ngày hôm trước trở về thời điểm Thế tử kêu thuộc hạ thỉnh Ngô thái y tới cùng người nhìn một cái thân mình, thuộc hạ đã đem người mang đến.”

Chuyện này vốn dĩ hắn là sớm chút làm, chỉ là bọn hắn mới từ Thịnh Châu trở về, Đốc Ngự Tư việc nhiều bận rộn, nhất thời đến không được không, cho tới bây giờ mới khó khăn lắm rút ra nhân rồi tới.

Thanh Thanh Thảo Nguyên nắm móng vuốt, tâm tình không tồi, “Ký chủ, người trượng phu thật sự gọi người tới cấp người xem đầu óc, hắn thật là cái tri kỷ người.”

Ninh Hối: “..... Người không nói lời nào không ai đương người là chỉ người câm hùng.”

Ninh Hối đứng lên thời điểm động tác quá mãnh, thân thể vụng hoảng hai hạ, Thanh Đan vội đem nàng nâng trụ, Tề Thương tự mình từ Thái Y Thự tiếp người lại đây, nàng cũng không dám nói cái gì, xem liền xem bái, dù sao nàng vừa lúc có chút sự muốn tìm cái hiểu y lý người hỏi một chút, liền thuận tiện.

Trên giá đồng trong bồn đã đổi hảo nước ấm, Ninh Hồi rửa sạch sẽ trên tay bần tiết, tiếp nhận sạch sẽ khăn lau khô, ngồi ở trên ghế vượn tay cấp Ngô thái y nhìn nhìn.

Cách tơ lụa khăn, Ngô thái y ngón tay nhẹ đáp ở tay nàng cổ tay nhi, một tay kia vuốt chòm râu, nhất phái cao thâm khó đoán bộ dáng.

Thủy Lam tinh trung y sớm đã thất truyền, Ninh Hồi tò mò mà đánh giá trước mặt vị này lão thái y, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, như vậy thật sự có thể lấy ra có hay không bệnh sao?” Hảo thần kỳ, trung y cảm giác giống như đều sẽ tiên pháp.

Thanh Thanh Thảo Nguyên có chung vinh dự mà nâng nâng chính mình tròn tròn cằm, “Đó là đương nhiên, Hoa Hạ trung y cũng không phải là nói nói mà thôi, chỉ cần vọng, văn, vấn, thiết bốn cái trình tự là có thể rõ ràng biết người trong thân thể tật xấu.”

Ninh Hồi chân thành biểu đạt chính mình tán thưởng, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người hiểu thật nhiều.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên vẫy vẫy tay, “Không đáng giá nhắc tới, không đáng giá nhắc tới.”

Ninh Hồi: “Nói người béo người còn suyễn thượng.”

Ninh Hồi ánh mắt tới tới lui lui mà ở hần trên người đảo quanh, Ngô thái y bị xem mặt già đỏ lên, ho nhẹ một tiếng thu hồi tay, nghiêm mặt nói: “Thiếu phu nhân mấy ngày nay thức ăn nhưng có cái gì lạnh lẽo chi vật?”

Thanh Đan trả lời: “Không có, gần nhất là một chút cũng không dám dính.”

Ngô thái y gật gật đầu, không nhanh không chậm nói: “Như thế đó là Thiếu phu nhân trong cơ thể mang hàn, vẫn là muốn hảo sinh ôn dưỡng, lão phu quay đầu lại khai cái phương thuốc lại phụ lấy thực liệu, nửa tháng trong vòng hẩn là liền không thành vấn đề.”

“Phiền toái Ngô thái y.”

Ngô thái y viết phương thuốc tử giao cho Thanh Đan, lại nói thực liệu phương pháp, sự tình hiểu rõ hẩn liền xách theo hòm thuốc chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, hôm nay không lo giá trị, hẩn cũng hảo trở về hảo sinh nghỉ tạm một phen, hoàng gia thái y nhưng nhất giảm thọ.

Ngô thái y mới vừa đứng dậy, Tề Thương giơ tay đáp ở hẩn trên vai lại đem người ấn trở về, hướng về phía không rõ nguyên do Ngô thái y hơi hơi mỉm cười, “Ngô thái y, Thiếu phu nhân trừ bỏ trong cơ thể hàn chứng, nhưng còn có mặt khác chỗ không ổn?”

Tỷ như Thế tử nhất quan tâm đầu óc vấn đề.

Ngô thái y lắc đầu nhiều lần bảo đảm không có, Tề Thương mới vừa rồi vừa lòng mà ừ một tiếng, “Như thế liền hảo.”

Tề Thương mang theo Ngô thái y đi ra ngoài, Ninh Hối rồi lại nói thanh dừng bước, phân phó Thanh Miêu nói: “Người đi đem chúng ta từ thôn trang mang về tới kia mấy bồn hoa nhài khắp chút lại đây đưa cho Ngô thái y nhìn xem.”

Thanh Miêu theo lời đi sân bên ngoài góc tường lấy đồ vật tới, Ngô thái y nắm một đóa hoa nhài bỏ vào nước trong trong chén nghe nghe, lại tinh tế nhìn lá cây, sau một lúc lâu đối với Ninh Hối lắc lắc đầu, này hoa chi không có gì vấn đề.

Ninh Hồi chớp chớp mắt, chẳng lẽ là nàng bị hại vọng tưởng chứng phát tác?

Nàng ninh mảy lâm vào tự mình hoài nghi, Tề Thương thảo muốn trên bàn hoa nhài chi nàng cũng không để ở trong lòng, kêu người đưa bọn họ ra sân, lại thở dài đi trong viện kéo thảo.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, xem ra là ta tưởng sai rồi.” Nguyên chủ chết kỳ quặc, kia mấy ngày trừ bỏ An Lăng quận chúa đưa tới mấy bồn hoa nhài ngoại không có gì mặt khác đặc biệt sự tình phát sinh, hơn nữa nữ nhân trực giác, An Lăng quận chúa đối nàng luôn có một loại mạc danh không mừng, nàng khó tránh khỏi sẽ hoài nghi này hoa nhài thượng bị nàng động tay động chân, “Là ta đem lòng tiểu nhân đo dạ quân tử.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên đang ở cấp thảo nguyên không gian tòng thổ, nghe nàng lải nhải cũng không cảm thấy phiền, “Được rồi được rồi, nếu không thành vấn đề liền không cần lại rối rắm cái này, người vẫn là hảo hảo ngấm lại như thế nào đi Thiên Diệp sơn đi.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 8 chương 8

Ninh Hồi đã nhiều ngày là ăn không ngon ngủ không tốt, Thanh Đan Thanh Miêu lo lắng giữa mây đều nổi lên nếp gấp, “Thiếu phu nhân nếu là phiền muộn, không bằng đi trong hoa viên đi một chút.”

Thanh Miêu ở một bên phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy, hôm nay thái dương không lớn, bên ngoài còn thổi phong, rất là mát mẻ.”

Ninh Hồi uể oải không vui, hữu khí vô lực nói: “Không nghĩ dạo hoa viên tử.” Kia một vườn hoa hoa thảo thảo chỉ có thể xem lại không thể cho nàng đào, kia không phải xẻo nàng tâm can nhi sao?

Thanh Miêu hồng nói: “Kia Thiếu phu nhân có cái gì muốn làm?”

Ninh Hồi mím môi, lôi kéo Thanh Miêu tay, “Hảo Thanh Miêu, ta nghĩ ra phủ đi.”

“Ra phủ đi chỗ nào?”

Ninh Hồi cũng không gạt nàng, “Đi Thiên Diệp sơn.”

Thanh Miêu liếc liếc mắt một cái Thanh Đan, trấn an nói: “Thiếu phu nhân, Thiên Diệp sơn còn ở ngoài thành, hiện tại canh giờ này đi..... Buổi tối nhưng không hảo trở về, tốt xấu ngày mai cái vội.”

Ninh Hồi nháy mắt đánh lên tinh thần, vui mừng vô hạn, “Kia thành, ngày mai sáng sớm chúng ta liền hướng Thiên Diệp sơn đi.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nhìn Ninh Hồi ngốc dạng sâu kín thờ dài một hơi, nó như thế nào có một loại nhìn chính mình ngốc khuê nữ ảo giác đâu? Rõ ràng nó là một con manh manh đất gấu trúc, sinh không ra người tới mới đúng vậy.

Hôm nay đi không được Thiên Diệp sơn, Ninh Hồi ở Thanh Đan Thanh Miêu khuyên bảo hạ vẫn là đi hoa viên, đã nhiều ngày Bùi lão phu nhân cùng Bùi Chu thị không hẹn mà cùng mà miễn trong phủ nữ quyến thỉnh an, nàng một bước cũng chưa bước ra quá viện môn, ngày ngày trầm mê kéo thảo không thể tự kèm chế, đối với nàng tới nói có thảo rút cũng là một loại khác hạnh phúc.

Thanh Đan Thanh Miêu sợ nàng lại đi rút thảo, khuyên can mãi đem người từ trong viện kéo ra ngoài.

Nhà thủy tạ hoa khai, tước điều đối minh, không có mặt trời lên cao mặt trời chói chang nhô lên cao, hoa cỏ cây cối đều rút đi uể oải triển lộ ra bưng bưng sinh cơ.

Ninh Hồi đi ở đá cuội phô liền trên đường nhỏ, một đôi tay ngo ngoe rục rịch, hít sâu một hơi làm nửa ngày tâm lý xây dựng mới cưỡng chế kháng cái cuộc xúc động.

Nhà thủy tạ biên lục giác trong đình thường thường có la hét ầm ĩ thanh truyền đến, Thanh Đan điểm chân từ cành lá khe hở gian nhìn nhìn, nói: “Thiếu phu nhân, là đại tiểu thư các nàng.”

Này đại tiểu thư chỉ tự nhiên là Bùi Hân, Ninh Hồi dừng lại bước chân, “Không phải nói ở cấm túc sao?”

Thanh Miêu vẫn luôn chú ý chuyện này, nàng cười khẩy nói: “Đại tiểu thư kia há mồm lợi hại đâu, ở phu nhân trước mặt nói vài câu,

nhưng không phải gọi người đau lòng mà cấp thả ra.”

Ninh Hồi đương nhiên biết Bùi Chu thị có bao nhiêu đau cái này nữ nhi, Bùi Hân chịu thua rải cái kiêu, thả ra cũng tại dự kiến bên trong.

Hai người nói chuyện thời điểm, Bùi Hân bên người bên người hầu hạ Quát Hạnh đã xoay lại đây, kia nha đầu uốn gối hành lễ, trong miệng nói: “Thiếu phu nhân, các vị tiểu thư kêu nô tỳ thỉnh người qua đi ngồi ngồi đâu.”

Lục giác trong đình tự không ít người, nàng cha chồng hiện nay Hiển Quốc Công là cái thực nỗ lực nam nhân, thế cho nên Bùi gia này đồng lứa con nối dõi pha phong, trừ bỏ đã qua đời nguyên phối vợ cả sở ra đích trưởng tử Bùi Chất cùng hiện nay Bùi Chu thị sở ra Bùi Đô Bùi Hân này ba cái con vợ cả huyết mạch ngoại, thứ tử thứ nữ cũng có bảy tám cái.

Bùi gia cô nương Bùi Hân chiếm trường, còn lại bốn cái nữ nhi hành nhị hành tam Bùi Trân Bùi Duyệt xuất từ nhất được sủng ái trác thất Chu di nương, khác hai cái tiểu nhân Bùi Vân Bùi Đóa mẹ đẻ ti nhược mất sớm liền cái tên họ cũng chưa có thể lưu lại.

Rốt cuộc chinh bốn tiểu thuyết nữ chủ chủ tuyển lộ trình chính là ở khuê các đấu, ở vương phủ đấu, ở hoàng cung đấu, nếu muốn đấu kia khẳng định đến có người a, Bùi Trân Bùi Duyệt cùng sủng thiếp Chu di nương chính là nữ chủ giai đoạn trước địch nhân lớn nhất, chờ đến Liễu Phương Tứ gả tiến vào, hơn nữa một cái Ninh Hồi, nữ chủ lấy một chọn năm kia kêu một cái xuất sắc.

“Đại tẩu.....”

Đoan chính mà ngồi ở trên ghế triều nàng cười dịu dàng có lẽ người là lão nhị Bùi Trân, nàng dung mạo so không được Bùi Hân minh tịnh, càng có rất nhiều Chu di nương ôn nhu tiểu ý, mặt trái xoan mày lá liễu, nói chuyện thời điểm cũng là nhỏ giọng.

Nhìn là cái tốt, nhưng trên thực tế không thiếu cấp Bùi Hân hạ ngáng chân, rất nhiều lần còn đều kêu nàng thực hiện được, Bùi Hân ghét nhất chính là cái này thứ muội, cảm thấy nàng cả ngày làm yêu không cho nàng hảo, một lòng gan đều là hắc.

Bởi vì có Bùi Trân đi đầu, mặt khác mấy cái muội muội cũng đều lần lượt vãn an, chỉ Bùi Hân một người nghiêng ngồi ở đình biên mỹ nhân dựa thượng, nghiêng nhìn nàng một cái không ra tiếng.

Đây là Ninh Hồi từ thôn trang trở về lần đầu nhìn thấy Bùi Hân, nàng người mặc màu trắng gạo cân vạt thượng áo ngắn, tề eo thiển đồ nhạ thêu triều chi lưu vân song dún hạ váy, lại xứng cùng sắc dải lụa choàng cũng đai lưng, quả nhiên là nhan sắc hảo, chẳng sợ hiện giờ chưa cập kê cũng đã có thể nhìn thấy ngày sau tịnh sắc.

Bùi Trân thỉnh nàng ngồi xuống lại đổ một ly trà, cười nói: “Chờ hơn tháng nhị tẩu tử vào cửa, chúng ta trong phủ càng là náo nhiệt.”

“Lại như thế nào náo nhiệt cũng cùng người không có gì can hệ.” Bùi Hân lãnh liếc nàng, thành hôn chính là nàng huynh trưởng, cùng nàng Bùi Trân nhưng không có gì quan hệ.

Bùi Trân che môi cười khế, “Đại tỷ tỷ lời này nếu là kêu phụ thân nghe được, nhưng không chừng nghĩ như thế nào đâu, đều là toàn gia người nhưng không nói hai nhà lời nói.”

Bùi Hân đối với Bùi Trân buồn cười không ra, nàng châm chọc nói: “Bùi Trân người bao lớn số tuổi? Cả ngày cả ngày đem phụ thân hai chữ treo ở bên miệng, không biết còn tưởng rằng là nhà ai tóc trái đào tiểu nhi đâu, người không chê tao, ta còn ngại xấu hổ đâu, ra cửa đi nhưng đừng hướng ta bên người thầu, rốt cuộc là Chu di nương dạy dỗ ra tới, là thật không giống nhau.”

Bùi Trân trên mặt tươi cười phai nhạt chút, không lại cùng Bùi Hân tiếp tục người tới ta đi, ngược lại là cùng Ninh Hôi đáp nỗi lên lời nói, “Đại tỷ tỷ tính tình này thật đúng là một điểm liền trúng, đại tẩu nhưng đến bình phân xử, ta chính là câu nào nói sai rồi?”

Ninh Hôi mờ mịt mà ngẩng đầu, “Người nói gì đó? Ta vừa mới cũng không chú ý nghe.” Nàng tần mắt thêm biên nhi thượng hoa thụ đi, nào biết đâu rằng các nàng nói chút cái gì.

Bùi Hân nghe vậy cái này nhưng thật ra cười lên tiếng, “Ba ba mà thầu đi lên, cũng không biết người có hay không đem người để vào mắt, Nhị muội muội, thứ tỷ tỷ ta nói thẳng, người a chính là xách không lớn thanh chính mình thân phận.” Nàng dừng một chút, lại nói: “Học học đại tẩu, phải hiểu được nhận mệnh.”

Phía trước còn hảo, mặt sau câu nói kia Ninh Hôi liền không lớn thích nghe, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta không lý giải sai nói, nàng đây là ở trào phúng ta?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên chống đại mặt béo phì, “Ta tưởng hần là.”

Ninh Hôi a một tiếng, “Ta có chút sinh khí.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 9 chương 9

Vì ngày mai sáng sớm ra cửa, Ninh Hồi sớm mà liền tắm gội rửa mặt đi trên giường, hôm nay buổi chiều thời điểm trộm đi sân bên ngoài bèo vài cọng thảo, Thanh Thanh Thảo Nguyên đang ở đào hồ chuẩn bị trồng trọt.

Nó lôi kéo cái cuốc câu ra một khối ngạnh thổ tới, viên đô đô mặt béo phì đều mau nhẩn tới rồi cùng nhau, “Ký chủ, chúng ta lại không nhanh lên bắt được xanh hoá giá trị, không gian thảo nguyên đều phải phế đi.”

Ninh Hồi đem chính mình mộng ở trong chăn, đem chính mình súc thành một đoàn, “Chờ ngày mai đi Thiên Diệp sơn, ta cho người đào, người lại hơi chút nhẩn nhẩn đi.”

Ninh Hồi cũng lo lắng, nhưng nghĩ đến ngày mai là có thể đi ra ngoài, nàng lại yên lòng, trên núi cây xanh phong phú, liền tính kia viên hoa lê thụ không đáng giá tiền, cũng có mặt khác đỉnh.

Thanh Thanh Thảo Nguyên gật gật đầu, “Người trước tiên ngủ đi, ta đem hồ thu thập ra tới lại nói.”

Ninh Hồi ừ một tiếng, lắng màn lụa tử đã bị Thanh Đan buông xuống, bên ngoài chờ người cũng từng người thối lui đến bên ngoài tiểu giường.

Nàng mộng kín mít, chỉ từ chăn mỏng lộ ra hạ nửa khuôn mặt tới, nàng vẫn là thói quen như vậy ngủ, Thủy Lam tinh hoàn cảnh ác liệt,

bên ngoài buổi tối ngủ cũng không dám tùy tiện đem thân thể của mình bộ vị lộ ra tới.

Thanh Thanh Thảo Nguyên nhìn nàng ngủ, lại đầu nhập tới rồi khẩn trương công tác bên trong, chờ đến đêm kia mấy viên thảo loại hảo, không gian nhắc nhở xanh hoá giá trị phụ 70 thời điểm chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cao hứng mà đi vững nước phao tắm rửa, phao phao cũng ngủ rồi.

Hôm nay thần khởi liền có phong, không lớn không nhỏ, thổi tới trên người mát mẻ thực, ở Bùi gia tự nhiên không có ở thôn trang tự tại, khuê các nữ nhi gia trang phần là rất cuộc không được, Thanh Đan cùng nàng chải cái đơn giản phụ nhân búi tóc, lại biết nàng hảo những cái đó tiểu nữ nhi sự vật, cố ý trâm một đóa màu trắng xanh đôi sa cung hoa.

Xe ngựa đã sớm bị hảo, mấy người một đạo đi ra ngoài, Bùi Chu thị còn cố ý bắt vài cái thị vệ đi theo.

Từ Bùi gia đến Thiên Diệp sơn chân ước có một canh giờ, Thanh Thanh Thảo Nguyên nằm ở chính mình tiểu trên giường, đánh cái ngáp, trở mình mộng đối với nàng, cấp Ninh Hồi lưu lại một quyển rũ bóng dáng.

Ninh Hồi nhin không được cười trộm, vui tươi hơn hờ mà cắn một khối tô bánh.

Kỳ thật ngẫm lại, thế giới này thật đúng là hạnh phúc đâu.

Xe ngựa vững vàng ngừng ở chân núi, Ninh Hồi dẫm lên ghế đi xuống, mặt tiền cửa hiệu mà đến lục ý làm nàng hai chân nhũn ra.

“Thiếu phu nhân, trên núi con đường không thông, chúng ta đi lên nhưng toàn đến dựa vào chính mình chân.”

Thiên Diệp sơn thượng Thanh Thủy Am hương khói so không được trong thành Tướng Quốc Tự tới cường thịnh, lại cũng ở dân gian tránh một hai phân thanh danh, từ dưới lên trên đường núi gập ghềnh, cũng ngăn không được đến am miếu bái phật khách hành hương.

Thanh Thanh Thảo Nguyên sớm tỉnh, rà quét hình thức vẫn luôn mở ra, miệng càng là không ngừng lại quá, “Cái này 50, cái kia một trăm, còn có cái kia hai trăm năm, đây đều là bảo tàng a!”

Ninh Hồi bị nó nói đầu óc choáng váng, liên tục kêu đình, “Người mau nói cho ta biết hoa lê thụ ở đâu a.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên yên lặng di di chính mình mộng đơn nhi, vẻ mặt vô tội, “Ta chỗ nào biết a. Cuối cùng định vị chính là tại đây tòa sơn thượng, muốn càng kỹ càng tỉ mỉ đã không có.”

Ninh Hồi sinh khí mà trừng mắt nhìn nó liếc mắt một cái, Thanh Thanh Thảo Nguyên quán quán móng vuốt, “Đây cũng là không có biện pháp sự, kế tiếp liền giao cho người, ký chủ, ta tin tưởng người có thể, Thủy Lam tinh cũng tin tưởng người có thể, chúng ta đều là người sau lưng cây trụ.”

Ninh Hồi a một tiếng nhìn này mãi sơn cây xanh trong lòng đau xót, mệnh mang thụ hải, ít ỏi một cây, tìm được nó nói dễ hơn làm a hỗn đản!

Ninh Hồi đứng ở thềm đá xoa xoa trên trán mồ hôi mỏng, “Thanh Đan, này trên núi có hoa lê sao?”

Hoa lê? Thanh Đan mặc danh mà ngần ra một chút, “Thiếu phu nhân, thời tiết này hoa đều cảm tạ, sao có thể nhìn thấy cái gì hoa lê.”

Nhưng thật ra Thanh Miêu nói thêm một câu, “Cũng không nhất định, trên núi hoa khai vẫn chút, không chừng ở đâu cái xó xỉnh có đâu, chỉ là này trong núi chúng ta rớt cuộc không thân, chờ tới rồi trên đỉnh hỏi một chút am chủ, nàng so với chúng ta có biết nhiều.”

Ninh Hồi nghe nàng hai người nói một lòng liền cùng ngồi tàu lượn siêu tốc đường như, Thanh Miêu cuối cùng một câu rơi xuống, nàng tâm cũng trở xuống tới rồi trong bụng.

Thanh Đan Thanh Miêu nhìn phía trước rất có tinh thần tựa hồ một chút cũng không mệt Ninh Hồi, không hện mà cùng hít sâu một hơi.

Ninh Hồi thật sự là không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải Bùi Hân, Thanh Thủy Am tại đây tòa Thiên Diệp sơn thượng trải qua nhiều triều, mái hiên các giác đều mang theo lịch sử di tích, Bùi Hân đứng ở am miếu đã là có chút phát hủ khung cửa biên, bên người Quất Hạnh đang ở cùng nàng đưa lỗ tai nhỏ giọng nói cái gì.

“Bùi Hân như thế nào ở chỗ này?” Không nghe nói nàng cũng tới Thiên Diệp sơn a.

Ninh Hồi đúng là nghi hoặc, kia đầu Bùi Hân cũng thấy nàng, nhìn lại đây thời điểm khóe mắt đuôi lông mày đều mang theo một phần tiểu đắc ý, nàng hai người nhìn nhau, lại có người từ bên trong đi ra.

Ninh Hồi thoáng nhìn bóng người kia, nhin không được truu truu khóe miệng.

Người tới dáng người cao gầy, xuyên một thân tuyết thanh sắc tề eo tay áo rộng áo váy, lông mi thượng chọn, rất là thịnh khí lẫm nhân, này không phải người khác, đúng là lập tức liền phải cùng Bùi Đô thành thân trở thành nàng em dâu Bùi gia một phần tử Hoa Dương trưởng công chúa ấu nữ, Liễu Phương Tứ.

Liễu Phương Tứ cũng thấy nàng, nguyên bản đối với Bùi Hân thượng còn có chút mang cười mặt nháy mắt trầm xuống dưới.

Hoa Dương trưởng công chúa sinh ba cái nhi tử, chỉ như vậy một cái khuê nữ, tự nhiên đau lợi hại, muốn ngôi sao cấp ngôi sao, muốn ánh trăng cấp ánh trăng, có thể nói từ nhỏ đến lớn, cơ hồ không ai dám cùng nàng nhần mặt, càng đừng nói ném bàn tay, Ninh Hồi ngày đó kia một cái tát đánh mặt nàng đều sưng lên, có thể nói là hạ mười phần lực đạo.

Trước mặt mọi người bị phiến bàn tay, trước mặt mọi người bị Ninh Hồi ngôn ngữ nhục nhã, đối với Liễu Phương Tứ xuôi gió xuôi nước nhân sinh tới nói, xác thật là đầu một chuyến.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 10 chương 10

Rốt cuộc hiện tại canh giờ thượng sớm, Thanh Thủy Am lúc này cơ hồ không có gì người, mới không kêu như vậy một tuồng kịch làm cho sôi trào, Liễu Phương Tứ hiện tại cũng vô tâm tư lấy lòng Bùi Hân cái này tương lai cô em chồng, ở trong thiện phòng thu thập rửa mặt chải đầu một hồi, liền cái lời nói cũng chưa để lại cho Bùi Hân liền mang theo người xuống núi đi.

Dạ Mai cùng Dạ Trúc cũng khí, ngồi ở trong xe ngựa cấp Liễu Phương Tứ đổ một ly trà thủy, “Tiểu thư giảm nhiệt, đãi trở về phủ chúng ta tìm trưởng công chúa chủ trì công đạo, trưởng công chúa nhất thương người.”

Liễu Phương Tứ giơ tay đảo qua liền đem trước mặt chung trà phát rơi xuống trên mặt đất, đầy mặt tức giận, “Hỗn trưởng, còn ngại bồn tiểu thư không đủ mát mát sao? Các người nếu là dám đem hôm nay chuyện này lộ ra một chữ, bồn tiểu thư không tha cho các người!”

Nếu là kêu trong phủ thứ nữ biết nàng lại bị Ninh Hôi thu thập, kia mấy cái tiểu tiện nhân còn không chừng như thế nào chê cười nàng đâu. Liễu Phương Tứ trong lòng thầm hận không thôi, cắn răng nói: “Chờ ta vào Bùi gia, lại đến ra tay thấy thực lực!”

Nói đến Bùi gia, nàng không khỏi nhớ tới vị hôn phu tể Bùi Đô, cảm xúc chậm rãi bình tĩnh trở lại, “Bùi Đô mấy ngày nay đều làm cái gì?”

Dạ Mai đáp: “Bùi Nhị công tử mới vào hàn lâm, ngày ngày ở công sở vội vô cùng.”

Liễu Phương Tứ trong lòng buồn bực tiêm tiêu, oai thân mình căng đầu nghỉ ngơi đi, trong xe ngựa Dạ Mai Dạ Trúc không dám ra tiếng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể nghe thấy bánh xe từ cùng vó ngựa thanh âm.

Mà lúc này ở Thanh Thủy Am Bùi Hân biết Liễu Phương Tứ không rên một tiếng đi rồi, cũng là sinh khí, Quất Hạnh an ủi hai câu, “Người cũng biết kia Liễu tiểu thư tính tình, tội gì cùng nàng chấp nhặt?”

Liễu Phương Tứ càng là không tốt, Bùi Hân liền càng thế nàng ca ca ủy khuất, vẫy vẫy tay không muốn cùng Quất Hạnh đang nói cái này đề tài, “Ninh Hôi đâu?”

Quất Hạnh trả lời: “Nô tỳ cũng không phải rất rõ ràng, mới vừa rồi nhìn thấy ở chính điện dâng hương, sau lại lại ở cùng am trung sư phụ nhóm nói chuyện, lúc sau liền lại không nhìn người.”

Nói xong có chút do dự mà khuyên giải an ủi nói: “Tiểu thư, nếu không chúng ta vẫn là trở về đi.”

Bùi Hân chống cằm, nhìn thiện phòng bên ngoài đối diện đình viện, “Lại ngồi một lát, Thanh Thủy Am rất linh, khó được tới một lần, đợi lát nữa cho mẫu thân cùng ca ca cầu cái bình an phúc, hảo gọi bọn hần thân thể khang an.”

Quất Hạnh cười nói: “Tiểu thư có hiếu tâm, phu nhân đã biết nhất định cao hứng.”

.....

Ninh Hôi cùng am trung tiểu các sư phụ nói lời nói, không từng tưởng bọn họ thật đúng là biết hoa lê thụ, cùng nàng chỉ cái phương hướng, nói một tiếng A di đà phật, “Kia viên thụ sinh hảo, hiện tại còn mở ra hoa, Pháp Chân ái khẩn, ngày ngày đều phải tự mình qua đi chăm sóc, tiểu phu nhân nếu là muốn đi, vòng qua am ni cô theo hồng bunn tiểu đạo vượt qua độc mộc khe nước là có thể nhìn thấy.”

Ninh Hôi cảm tạ lại không trước tiên qua đi, mà là một người đi bái kiến Thanh Thủy Am am chủ.

Am chủ ngồi ở trong phòng đệm hương bồ thượng kích thích trong tay Phật châu, trong miệng nhẹ niệm Ninh Hôi nghe không hiểu kinh Phật, nàng thấy người tới, sắc mặt bình thản từ thiện mà đứng dậy, “A di đà phật, Thiếu phu nhân bên này ngồi.”

Ninh Hôi chấp tay trước ngực hỏi thanh hảo, am chủ hơi lộ ra chút cười, “Phòng trong không người, Thiếu phu nhân có nói cái gì không ngại nói thẳng.”

Ninh Hôi khẽ cắn môi dưới, “Am chủ, ta tưởng ở Thanh Thủy Am giúp bạn cũ lập cái bài vị, thỉnh cầu am chủ ngày ngày giúp ta trái cây cúng dâng hương, am ni cô chính điện phật tượng kim thân trọng tổ cũng coi như là ta một phần tâm ý.”

Am chủ nghe vậy đứng dậy, “Đa tạ Thiếu phu nhân, chỉ là hiện giờ này bài vị ở.....”

Ninh Hôi cười, “Ta đây liền đi lấy tới.” Nàng vội vàng ra cửa một chuyến, kêu Thanh Thanh Thảo Nguyên đem khắc tốt bài vị lấy ra tới, đãi nàng trở về thời điểm, trên tay đã phủng một cái bài vị.

Nguyên chủ đột nhiên ly thể, ngược lại là kêu nàng chiếm tiện nghi, ở thế giới này trừ bỏ Thanh Thanh Thảo Nguyên, nàng sở hữu hết thảy đều là thuộc về nguyên chủ, tuy rằng nguyên chủ chết cùng nàng không quan hệ, lại cũng khó tránh khỏi áy náy, chỉ nguyện thực sự có thần phật, mong nàng kiếp sau không phải người khác mệnh trung nữ xứng cả đời phí thời gian cả đời bi, mà là có thể bình an trôi chảy hạnh phúc an khang, cùng trong lòng người bên nhau lâu dài bạch đầu giai lão.

Bài vị chuyện này là nàng cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên cùng nhau thương lượng ra tới, dùng chính là Thủy Lam tinh tủy, cũng không sợ những người khác nhìn ra manh mối tới, am chủ tuy rằng kỳ quái lại cũng câm miệng không nói, chỉ nói nhất định ngày ngày trái cây cúng dâng hương, niệm kinh kỳ an.

Ninh Hồi đi ra thiện phòng thời điểm quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhìn thấy am chủ hướng về phía nàng gật đầu nàng mới vừa rồi xoay lại đây.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, kế tiếp chúng ta đi tìm hoa lê thụ.” Làm xong việc này Ninh Hồi lại đánh lên tinh thần, nàng không trở về tìm Thanh Đan Thanh Miêu, nghĩ một người hãy đi trước nhìn xem.

Am miếu mặt sau quả nhiên có một cái phương thảo sum suê, nửa che nửa lộ hồng bùn đường nhỏ, tưởng là này trên núi hôm qua hạ vũ, bùn đất hơi có chút mềm xốp, một bước đi qua lưu lại nhọt nhọt dấu chân.

Qua hồng bùn đường nhỏ, xa xa liền nghe thấy khe nước nước chảy leng keng rung động thanh, Ninh Hồi theo tiếng mà đi, này

dòng suối phía dưới hợp với một cái tiểu thủy đàm, buông ánh mắt, nhìn như là hãm ở núi sâu đàn ao một khối bích ngọc.

Nàng theo một người thông hành độc mộc tiểu kiều từ lưu Khê thượng qua đi, Thanh Thanh Thảo Nguyên trước mắt cực kỳ âm mộ, “Đây mới là sinh cơ, lúc này mới kêu thế giới.”

Ninh Hối rất là nhận đồng gặt gặt đầu, xác thật, lúc này mới có thể gọi là thế giới, bọn họ hiện tại Thủy Lam tinh chỉ có thể miễn cưỡng xưng là còn sót lại cô thành.

Đạp lên độc mộc tiểu trên cầu dưới chân phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang, nghe tới có loại dị thường độc đáo cảm giác, Ninh Hối xách theo làn váy từ đầu cầu nhảy dừng ở mà, cây rừng gian sớm bị đi ra một cái lộ tới, Ninh Hối theo bảy vòng tám quai, thực mau liền tìm tới rồi kia tiểu sư phụ trong miệng khai thực tốt hoa lê thụ.

Đôi sương tuyết động, rất khó tưởng tượng tại đây nóng bức mùa có thể nhìn thấy khai như vậy tốt hoa lê thụ, Thanh Thanh Thảo Nguyên lại mở ra rà quét hình thức, hơi kém không một nhảy ba thước, “Là nó là nó chính là nó, chúng ta mười vạn!”

Nghe thấy Thanh Thanh Thảo Nguyên nói như vậy Ninh Hối cũng kích động a, nàng gắt gao mà ôm thụ thân, đôi mắt đều cười cong thành trăng non, thẩu đi lên liền kém thân mấy khẩu.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 11 chương 11

Đối với Pháp Chân nói Bùi Chát không có phản bác, cứ việc cho tới bây giờ hắn cũng không có cảm giác được hắn cùng Ninh Hồi có cái gì thích hợp địa phương.

“Trường công chúa.....”

“Kêu ta Pháp Chân.”

Bùi Chát mím môi, vẫn chưa theo lời xưng hô nàng pháp hiệu, mà là nói thẳng nói: “Bệ hạ ý tứ là hy vọng người trở về.”

Pháp Chân khẽ cười một tiếng, “Người mỗi lần lại đây đều là này cùng câu nói, nghe tới thực sự gọi người đau đầu.”

Nàng chống thụ đứng dậy, hướng am ni cô phương hướng đi đến, “Bùi khanh, nơi đó đã không cần ta, Đại Diễn cũng đã không cần ta vị này Trần Quốc trường công chúa, kim qua thiết mã quyền dục thanh sắc, ta là một chút cũng không nghĩ dính chọc phải, ta hiện giờ đã là này am trong miếu người.”

Bùi Chát cũng động bước chân, mở miệng nói: “Nhưng đến nay hai mươi năm, trường công chúa người như cũ chưa từng quy y.”

Pháp Chân dừng lại bước chân, nói: “Người lần trước cũng nói những lời này, lại là một chữ không làm.”

Bùi Chát chế trụ bị gió thổi giờ lên tới áo choàng, “Trưởng công chúa lần trước cũng là hồi những lời này, một chữ không kém.”

Pháp Chân nhìn chăm chăm hấn cười ra tiếng tới, “Bùi Chát a Bùi Chát, người thật đúng là cái không thú vị người.”

Bùi Chát nghênh thanh nói: “Thần không thú vị không quan trọng, thế gian này thú vị liền thành.”

Trước mắt người trẻ tuổi hiện giờ uy hiếp triều dã, là nàng hoàng huynh trong tay không gì phá nổi lưỡi dao, cùng năm đó cái kia gây yếu sạch sẽ tiểu thiếu niên hoàn toàn bất đồng, nàng xem như hấn đi bước một đi tới nhân chứng, nàng cả đời không con, ở cái này hài tử trên người nhưng thật ra trút xuống không ít tâm tư.

“Tùy ta một đạo đi uống ly trà đi.” Pháp Chân mỉm cười chiêu hấn phụ cận tới, hai người một đạo đồng hành đi thiện phòng.

Bùi Hân thế Bùi Chu thị cùng Bùi Đô cầu lường đạo bình an phúc, ra tới thời điểm khỏe mắt dư quang thoáng nhìn một đạo hình bóng quen thuộc, nàng duỗi dài cổ, cũng không nhìn đại rõ ràng, “Như thế nào hình như là Bùi Chát?”

Quất Hạnh kinh hãi, “Thế tử? Hấn cũng ở?” Hấn tới chỗ này làm cái gì?

Bùi Hân ghét bỏ nàng đại kinh tiểu quái bộ dáng, xú mặt, “Đi rồi.”

.....

Ninh Hồi ở sau núi khắp nơi loạn chuyển, dọc theo đường đi nhưng thật ra đào không ít hoa hoa thảo thảo, nghe hệ thống leng keng nhắc nhở thanh, cả người đều mỹ tư tư.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, này chung quanh còn có xanh hoá giá trị cao sao?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên khắp nơi rà quét, “Có, người bên tay trái tối cao kia kìa.”

Bên tay trái tối cao..... Ninh Hồi hướng bên trái xoay người sang chỗ khác, quả thấy một thân cây ngạo thị đàn mộc, “Đây là cái gì thụ?”

“Tư liệu biểu hiện tên khoa học bạch tịch thụ, lá rụng cây cao to, này viên bạch tịch thụ lớn lên thực hảo, hệ thống cấp ra xanh hoá giá trị là 200.”

Ninh Hồi so đo cây cối đại khái đường kính, xoa xoa trên trán mồ hôi, “Chúng ta động tác đến nhanh lên nì, trong chốc lát nên gọi Thanh Đan Thanh Miêu sốt ruột chờ.”

Nàng lại phỏng chừng một chút vị trí này khối đất trống diện tích, gật gật đầu, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, đem chúng ta máy xúc đất lấy ra tới đi.” Thực nghiệm căn cứ cải tạo ra tới tân khoản, chuyên môn lấy tới đào thụ, ở Thủy Lam tinh vẫn luôn đều không có cơ hội dùng, cuối cùng là có thể có tác dụng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên không nhanh không chậm mà nuốt nuốt nước miếng, “Ký chủ người đã quên, bởi vì người bị sét đánh, chúng ta xa hoa thiết bị đều bị chém thành phế liệu, máy xúc đất gì đó người cũng đừng suy nghĩ, không gian nhưng dùng thiết bị chỉ có cái cuốc cùng lưỡi hái ngoài ra còn thêm một cây năng lượng mặt trời điện côn, người muốn cái nào?”

Ninh Hồi: “..... Người ở đậu ta:)”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “Cũng không có a, người đều bị sét đánh thành cặn bã, ta có thể miễn cưỡng giữ được thảo nguyên không gian đã thực không dễ dàng.”

Ninh Hôi cũng nhớ tới chính mình chết thảm trạng hưởng, trong lòng xúc động nhiên.

Dựa vào nàng cánh tay chân đào lớn như vậy một thân cây xác thật không lớn hành, Thanh Thanh Thảo Nguyên sẵn sóc nói: “Chúng ta lại đào chút mặt khác cây xanh, phí không cùng cái này đại gia hỏa háo.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 12 chương 12

Đối với Ninh Hòì trên người không thể hiểu được xuất hiện thẳng tiến không lùi khí thế Bùi Chấtt trầm mặc, tả hữu hấn cùng Ninh Hòì không lớn thực, bạch chịu trách nhiệm cái phu thê danh nghĩa, hấn nhàn nhạ quét nàng liếc mắt một cái, lại hạ thêm đá.

Ninh Hòì ở phía sau bữu môi, cũng theo đi lên.

Hòì trình Bùi Chấtt có chính mình xe ngựa, hai chiếc xe ngựa một trước một sau, ranh giới rõ ràng. Ninh Hòì nửa nằm ở trong xe ngựa, hôm nay lao động quá liều, eo có chút toan chân cũng có chút nhi đau, Thanh Đạn Thanh Miêu cho rằng nàng là leo núi mệt, thay phiên giúp nàng án niết trong chốc lát.

“Đãi trở về trong phủ nô tỳ đi Phương đại phu chỗ đó lấy chút dược tới, phao tắm gội, tùng mệt đi mệt.” Thanh Đạn tay dừng ở nàng eo trên lưng, nặng nhẹ có độ.

Thanh Đạn dĩ vãng ở Ninh lão phu nhân bên người hầu hạ quá một thời gian, lão nhân gia thân thể luôn là không thoải mái, nàng liền đi theo hầu hạ lão ma ma học một thân tay nghề, này án niết thủ pháp thành thạo, mỗi khi dừng ở trên người Ninh Hòì đều nhin không được thỏa mãn mà híp híp mắt.

Con đường xóc nảy, xe ngựa đi được có chút chậm, lưng lay gọi người thực dễ dàng đi vào giấc ngủ, Ninh Hòì chống đầu choáng

váng hôn buồn ngủ, Thanh Miêu nói trên phố tin đồn thú vị thanh âm liền cũng yếu đi xuống dưới, cuối cùng dứt khoát cầm thanh.

Thanh Đan Thanh Miêu hai cái song song ngồi ở một chỗ, thấu bên tai nhỏ giọng nói chút lời nói, chỉ là leo núi xuống núi phí không ít thể lực, đến phía sau cũng chịu đựng không nổi đánh lên buồn ngủ.

Xa phu lôi kéo dây cương, hàng năm kêu thái dương phơi đến hắc hoàng trên mặt mang theo vài phần cười ngây ngô, hẳn cực kỳ hâm mộ mà nhìn cưỡi ngựa đi ở đằng trước mở đường thị vệ, Bùi gia thị vệ lương tháng là kinh đô đầu một phần, nhưng không gọi bọn họ này đó ở trong phủ làm hạ đẳng việc hâm mộ khẩn.

Xa phu thở dài, dựa vào xe ngựa lắc lắc roi, màu nâu con ngựa không kiên nhẫn mà đánh cái hất xì, nhanh hơn tốc độ.

Nguyên bản đã ra tới thái dương lại trốn trở về tầng mây, sắc trời nháy mắt tối sầm xuống dưới, nghênh diện quát tới một trận gió, thổi hẳn trên đầu mỏng da hạ mũ đều dừng ở xe bản thượng, hẳn nghiêng người đem mũ nhặt lên, phúi phúi phía trên dính lên một chút tro bụi, xách theo mũ tiêm nhi lại cái về tới trên đầu, đánh cái ngáp duỗi cái lưng eo, chỉ nghe thấy phía trước con ngựa hí vang, đổ ập xuống mà đến ầm ập chất lỏng kêu hẳn cả người đều cứng lại rồi.

Tanh nhiệt chất lỏng chảy xuống vào trong miệng, hẳn hầu kết cấp tốc trên dưới lẫn lộn, ngơ ngẩn mà nhìn phía trước ầm ầm ngã xuống đất thi thể dị chỗ thị vệ, nơm nớp lo sợ mà lau một phen mặt, trên tay màu đỏ tươi làm hẳn phản xạ tính mà dùng sức giữ chặt dây cương, cây cọ trước ngựa đề thượng nâng, ngựa đầu kêu to.

“Có thích khách!”

Ninh Hồi là bị doạ tỉnh, nàng mơ thấy một con lớn lên rất giống Thanh Thanh Thảo Nguyên gấu trúc đặt móng đem nàng ngồi đã chết, kia tình hình thật là thật là đáng sợ, sợ tới mức nàng ra một thân mồ hôi lạnh.

Nàng xả ra thêu hoa lan khăn xoa xoa trên trán hãn, thật dài mà thở phào nhẹ nhõm, Thanh Đan Thanh Miêu đều còn ngủ, nàng liền chính mình sờ soạn cái ly đồ nửa chén nước trà, nước trà sớm đã lạnh thấu, chảy xuống yết hầu đem trong thân thể nhiệt khí tất cả đè ép đi xuống, nàng đang chuẩn bị một ngụm làm, bên ngoài một tiếng thê lương tiếng gào kêu nàng tay một run run cái ly đều cấp tạt.

Xe ngựa đã ngừng lại, Thanh Đan Thanh Miêu kinh nhiên một kêu, một cái che chở Ninh Hồi, một cái xốc lên màn xe.

Ninh Hồi thiên thân mình nhìn lên, bên ngoài đã vây quanh không ít hắc y nhân, đại khái phỏng chừng đến có mười mấy, mỗi người tay cầm trường kiếm thế tới rào rạt.

“Thiếu phu nhân, như, như thế nào làm?” Này đó thích khách cư nhiên ở kinh đô ngoài thành đều dám như thế kiêu ngạo, thực rõ ràng là hướng về phía mệnh tới! Thanh Đan Thanh Miêu hai cái lại như thế nào thành thực ổn trọng cũng chỉ là hơn mười tuổi tiểu cô nương, nơi nào gặp được quá loại chuyện này, tự nhiên là lại cấp lại sợ.

Ninh Hồi cũng cấp a, nàng mạng nhỏ nhai không phải thuộc về nàng chính mình, là thuộc về toàn bộ Thủy Lam tinh, nàng còn muốn làm xanh hoá còn muốn danh rử Thủy Lam tinh sử sách, như thế nào có thể dễ dàng như vậy mà GO DIE đâu?

Bên ngoài đánh càng ngày càng lợi hại, đao kiếm chạm vào nhau phát ra loảng xoảng loảng xoảng thanh cùng phá vỡ huyết nhục thanh âm không dứt bên tai, nàng nói: “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người tái hảo hảo tìm xem, ta súng máy còn ở đây không?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên vô ngữ mà che che chính mình mặt béo phì, “Không còn nữa, đừng nói người súng máy, người súng đồ chơi đều không còn nữa.”

Này thật đúng là một cái lệnh người bi thương tin tức.

Thanh Đan Thanh Miêu đã súc tới rồi Ninh Hôi bên người, xe ngựa trên đỉnh động tĩnh đột biến, Ninh Hôi ngẩng đầu nhìn nhìn, bởi vì kịch liệt chấn động đẳng lạc vụn gỗ sái nàng vẻ mặt, xe ngựa chung quanh tiếng bước chân cũng càng ngày càng gần, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta nhớ rõ Bùi Chất không phải ở phía sau sao?”

“Nhân gia không vui cùng người thâu một khối, đi được chậm một chút.”

Ninh Hôi: “.....”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “Lực sát thương khá lớn cũng chỉ có năng lượng mặt trời điện côn, muốn hay không?”

Ninh Hôi: “Muốn muốn muốn!”

“Ta đã giúp người một lần nữa bắt chước điện côn ngoại hình, miễn cho người bị người đương yêu quái bệnh tâm thần.” Thanh Thanh Thảo Nguyên săn sóc vượt quá tưởng tượng, Ninh Hôi cảm thấy nó căn bản là không phải xanh hoá hệ thống, nó rõ ràng là thánh mẫu hệ thống, có được thánh mẫu Maria giống nhau hiền hoà

quang mang gắt gao mà bao vây lấy kiều mềm đáng thương lại nhỏ yếu nàng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Đừng tưởng rằng ta nhìn không ra tới người suy nghĩ cái gì!!

Thanh Đan Thanh Miêu hai cái nha đầu cho dù đến này cái thời điểm như cũ che ở nàng phía trước, Ninh Hồi đem hai người kéo đến một bên: “Các người đái ở bên trong không chuẩn ra tới.”

Nói xong liền xốc lên màn xe đi ra ngoài, quả nhiên bên ngoài đã vây quanh một vòng hắc y nhân, mỗi người cao to, cao lớn thô kệch, còn hảo nàng ra tới, bằng không đại khái sẽ ở bên trong bị thọc thành cái tổ ong vò vẽ.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 13 chương 13

Kế tiếp công việc có Bùi Chắt thủ hạ người, tự nhiên không có Ninh Hồi chuyện gì, Bùi Chắt từ trên đỉnh rơi xuống mặt đất, lạnh giọng phân phó Tề Thương nói: “Mang về nghiêm thêm khảo vấn.”

Tề Thương chấp tay hẩn là, mang theo người thu thập tàn cục, Bùi Chắt lưng dựa ở trên xe ngựa, dù bận vẫn ung dung mà đánh giá bên cạnh chán đến chết cúi đầu nhìn chính mình giày tiêm nhi Ninh Hồi.

Ninh Hồi bị hẩn xem đến cả người không được tự nhiên, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, hẩn vì cái gì muốn nhìn chăm chăm ta xem?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên lười biếng nói: “Bởi vì người mỹ a.”

Ninh Hồi: “.....” Ta ha hả người một gấu trúc mặt tin hay không?

“Đi thôi, còn thất thần làm gì?”

Ninh Hồi xe ngựa hồng rồi, không có biện pháp tiếp tục lên đường, nếu Bùi Chắt đều mở miệng, nàng cũng liền cố mà làm mà đi theo hẩn đi rồi. Thanh Đan Thanh Miêu hai người là thật sự bị sợ hãi, mặt bạch cùng giấy Tuyên Thành không gì khác biệt, Ninh Hồi xem rất là đau lòng, “Không có việc gì đi?”

Thanh Đan lắc lắc đầu, “Nô tỳ không có việc gì, nhưng thật ra Thiếu phu nhân người ở bên ngoài nhưng có thương tích nơi nào?”

Ninh Hồi giang hai tay kêu nàng hảo nhìn cái cẩn thận, “Không có, người xem, ta hảo đâu.”

Trên người nàng trừ bỏ lây dính chút dơ bùn ngoại không thấy huyết ô, Thanh Đan Thanh Miêu đề treo tâm cuối cùng là trở xuống trong bụng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, các nàng làm nô tỳ, không có thể hộ chủ không nói, ngược lại là kêu chủ tử ở phía trước chống đỡ, đã là đại không nên, nếu còn gọi chủ tử bị thương nơi nào, vậy thật là có thể chết tạ tội.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người ấm hờ hờ, xua tan trên người bởi vì kinh sợ sinh ra lạnh lẽo, nàng hai người cho nhau sam cũng lên xe ngựa.

Bùi Chát quán là cái hảo hưởng thụ, hấn lo lắng cố sức bò cho tới hôm nay vị trí này vì còn không phải là làm chính mình quá đến hảo chút? Ăn, mặc, ở, đi lại tự nhiên là như thế nào hảo như thế nào tới, tốt nhất gỗ tử đàn chế thành trên bàn nhỏ bày hai cái đĩa thủy ngọc đậu bánh cùng song sắc vó ngựa bánh, thanh ngọc sứ ly bị nửa xốc cái nắp nghiêng phóng, lưu kim hình thú lư hương tán mùi hương thoang thoảng, nhập mũi chỉ cảm thấy thần thanh khí爽.

Hấn cư bên trái, Ninh Hồi liền ngồi xuống tiểu mấy phía bên phải, nàng tự giác không được, Bùi Chát đều nhìn nhiều nàng hai mắt.

Ninh Hồi không thể hiểu được mà sờ sờ tán loạn đầu tóc, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, hấn vì cái gì lại nhìn chăm chăm ta xem?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên a một tiếng, “Bởi vì người mỹ a.”

Ninh Hồi: “..... Còn có thể hay không hảo hảo nói chuyện?”

Thanh Đan đã thoáng trần tỉnh xuống dưới, thấy nàng vẫn luôn loát tóc, vội vàng nói: “Nô tỳ cho người một lần nữa búi thượng.”

Phu nhân các tiểu thư ra cửa bên ngoài đồ vật luôn là mua sắm chu toàn, Thanh Đan đem nàng trên đầu trâm cài cung hoa lấy xuống dưới, cầm ngọc sơ đem hấp tấp tóc dài một thuận mà xuống, bởi vì mới vừa rồi kinh sợ, hiện nay sức lực cũng đề không lớn đi lên, nàng động tác cực kỳ nhẹ nhàng chậm chạp, làm cho Ninh Hồi có chút ngứa, nàng cười hai hạ, cầm trong tay đôi sa cung hoa quét quét Thanh Đan thủ đoạn thì Thanh Đan cũng là cười, trong lòng nghĩ mà sợ cũng tan không ít.

Bùi Chát nguyên là nhắm mắt dưỡng thần, búi tóc trang điểm gì đó hẳn không hứng thú cũng vô tâm tư nhìn, chỉ hẳn thói quen một người, trong xe ngựa đột nhiên nhiều ra vài người tới pha là có chút không thói quen.

Hắn chán đến chết mà xốc lên thanh ngọc chung trà cái nắp, xẹt qua ly duyên phát ra thanh thúy tiếng vang.

Nữ nhi gia lấy có được một đầu đen nhánh thuận lượng tóc dài vì ngạo, sương mù tấn vân hoàn nhất khả quan, Bùi Chát nhìn nàng tóc dài nhu thuận, ở Thanh Đan khe hở ngón tay gian xuyên qua chảy xuống, như là so thượng đẳng lụa lụa còn muốn tới mượt mà chút, hẳn đầu ngón tay giật giật, lại đem nắp trà nhi thả trở về, một lười mà dựa vào xe trên vách.

Thanh Đan bị hắn xem áp lực mười phần, khuỷu tay đều ở phát run, động tác gian càng là thật cẩn thận.

Ninh Hồi mày thẳng nháy, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, hẳn lại ở nhìn chăm chăm ta.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên đánh cái ngáp, “Bởi vì người.....”

“Bởi vì ta mỹ sao, ta biết, người cũng không cần thời thời khắc khắc đều nhớ thương khen ta nha.” Ninh Hồi lý sa hoa, tiết hạ Thanh Thanh Thảo Nguyên xuất khẩu nói.

Thanh Thanh Thảo Nguyên chống đại mặt béo phì, vẻ mặt lạnh nhạt vô tình, “Không, ta là tưởng nói bởi vì người trên mặt có thổ.”

Ninh Hồi mở to mắt, “A??” Có một cái không ấn kích bản ra bài gấu trúc cũng thật làm người khó chịu.

Ninh Hồi rút ra khăn xoa xoa mặt, quả nhiên không biết từ nơi nào dính bùn đất, nàng cắn chặt răng, a, này nhân sinh khúc chiết thật đúng là làm người phát sầu thực đau.

Liên ở Ninh Hồi khổ một khuôn mặt thời điểm, Thanh Đan đã đem tóc một lần nữa búi hảo, đôi sa cung hoa đã ô uế, lại mang lên cũng không thích hợp, Thanh Đan toại cho nàng trâm một đóa màu lam nhạt tiểu hoa nhưng, nhìn đảo cũng tiểu lệ.

Hoa hoa thảo thảo Ninh Hồi thích nhất, trên mặt thực mau lại mang theo cười, Thanh Đan nhìn nàng cao hứng chính mình cũng cao hứng, “Còn có chút canh giờ mới có thể đến, Thiếu phu nhân muốn hay không ngủ tiếp một lát?”

Ninh Hồi lắc lắc đầu, “Ta hiện tại là ngủ không được.” Vừa rồi kia một hồi kêu nàng đến bây giờ đều còn có chút phấn chấn, hơn nữa mới vừa rồi lại mơ thấy chính mình bị Thanh Thanh Thảo Nguyên đặt mộng ngồi đã chết, lòng có xúc động nhiên, là một chút buồn ngủ cũng không có.

Thanh Đan nghe vậy cũng không nhiều lắm khuyên, cùng Thanh Miêu song song ngồi, cầm thanh rũ mi rũ mục.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 14 chương 14

Nguyên phối vợ cả Tiêu Như Song mất sớm, Bùi Chu thị cùng Hiền Quốc Công Bùi Kính cũng coi như là thiếu niên phu thê, chỉ là tuy làm bạn đến nay nhiều năm, nhưng phu thê cảm tình không tốt, Bùi Chu thị cũng không tính có bao nhiêu hiểu biết hần, nhưng có một chút nhĩ là khẳng định, người nam nhân này nếu không có có việc trao đổi tuyệt không sẽ xuất hiện ở nàng trong viện.

Ngày thường hần càng vui đi ôn nhu lại thiện giải nhân ý Chu di nương chỗ đó hoặc là khả nhân tâm Trương di nương chỗ.

Hiền Quốc Công buông chung trà, “Tới người nơi này xác thật có việc.”

Bùi Chu thị thầm nghĩ quả nhiên, tìm vị trí ngồi xuống, một bộ chăm chú lắng nghe tư thế. Hiền Quốc Công cũng không kiên nhẫn hành kia queo vào nhĩ mặt giác diễn xuất, nói thẳng ra ý đồ đến, “Ta chuẩn bị nghênh Liên Tang nhập phủ.”

Bùi Chu thị kinh trờng lớn mắt, ngọt mà vỗ án dựng thân, “Không được!”

Hiền Quốc Công nhíu nhíu mày, “Chu thị, ta không phải ở cùng người thương lượng, chỉ là thông báo người một tiếng, hành hoặc không được không phải do người.”

“Người này đây vì ta không biết kia Liên Tang là ai? Ngọc Xuân Lâu kêu vạn người gối mặt hàng người cũng dám nghênh vào phủ

tới, là muốn kêu bên ngoài người nhìn ta quốc công phủ bề mặt nhi cười đến rụng răng?!” Bùi Chu thị hàng năm lễ Phật, luyện liền một tiếng trầm ổn không kinh bản lĩnh, nhưng vẫn là kêu Hiển Quốc Công này đột nhiên tới một tay khí ra ẩn nhiều năm tính tình.

Bùi Chu thị động tĩnh pha đại, Hiển Quốc Công lại là mí mắt cũng chưa xốc một chút, “Người cùng Liên Tang đều là nữ nhân, nói chuyện tội gì như vậy khó nghe, nàng là ca cơ, tuy ở Ngọc Xuân Lôu bản danh, lại cũng là thanh thanh bạch bạch thân.”

Bùi Chu thị cười lạnh một tiếng, “Lão gia người nhưng thật ra cái tri kỷ người, sẽ là thương hương tiếc ngọc, nhưng bên ngoài người ai quản nàng trong sạch ô tao? Người một lòng vì hồng nhan không vì chính mình suy nghĩ, sao cũng không nghĩ chúng ta này cả nhà trên dưới?”

Tuy là bị Bùi Chu thị minh trào ám phúng, Hiển Quốc Công cũng không lớn để ở trong lòng, hấn đứng lên, “Người không đáng đào lời nói tới nói móc ta, chuyện này liền như vậy định rồi.”

Bùi Chu thị một tay đem trong tay Phật châu xâu ném ở trên bàn, “Liền như vậy định rồi? Như thế nào liền như vậy định rồi? Bùi Kính, ta nói cho người, mẫu thân nơi đó người đừng nghĩ muốn ta đi nói!”

Hiển Quốc Công phát tay áo liền đi, “Ba ngày sau là cái ngày lành, người gọi người đem sân thu thập ra tới, mặt khác, ta cũng không đáng kêu người đi.”

Phòng trong ly đồ sứ nát đầy đất, Bùi Chu thị ngày ngày nghỉ ngơi lấy lại sức, mỗi khi Hiển Quốc Công lại đây một chuyến đều có thể kêu nàng tim phổi thương hỏa, Đồng Diệp vội không ngừng mà

mà nhẹ vổ về sống lưng cho nàng thuận khí, “Người lại không phải không biết quốc công gia tính tình, tội gì tới thay.”

Bùi Chu thị ngã ngồi ở sorn gỗ đồ ghế, một lần một lần mà bát Phật châu lấy vọng tĩnh tâm, nàng cắn răng, “Đô Nhi mới vừa vào hàn lâm, hấn liền làm ra như vậy sự, ngự sử gập lại tử còn không gọi con ta đi theo hấn cùng nhau ăn liên lụy!”

Đồng Diệp ôn thanh an ủi nói: “Vạn sự đằng trước không còn có Thế tử đỉnh đầu? Bệ hạ chính là xem tại thế tử mặt mũi thượng, cũng sẽ không quá nhiều trách móc nặng nề, đơn giản chính là chút phong lưu vạn sự, người mấy năm nay còn thấy được thiếu sao?”

“Không được, không được.....” Bùi Chu thị lắc đầu, như vậy gọi người chê cười sự như thế nào khiến cho, “Đồng Diệp, theo ta đi Phúc An Viện.”

Đồng Diệp thở dài một hơi, nàng liền không rõ, luôn luôn bình tĩnh tự giữ phu nhân, vì cái gì mỗi khi gặp phải quốc công gia liền cùng thay đổi một người dường như?

Nàng lôi kéo Bùi Chu thị, khuyên giải an ủi nói: “Quốc công gia quyết tâm sự tình lão phu nhân chỉ biết theo hấn tâm, người này vừa đi không phải tự tìm phiền phức sao?” Y lão phu nhân tính tình, chuẩn là lại muốn tóm được nàng trái lại mắng to một đống không làm, đem quốc công gia mang theo tới khí tất cả rơi tại nàng trên đầu, kia lão nhân gia tấn thích nhặt chút khó nghe nói nói, này không phải tự tìm khổ ăn sao?

Bùi Chu thị chống đầu, mày khổ nhăn, nghe được Đồng Diệp nói dần dần mà bình tĩnh xuống dưới, “Người nói rất đúng.”

Nàng trên mặt biểu tình thong thả mà xu hướng với bình tĩnh, chỉ là nắm Phật châu xuyên đầu ngón tay lại bị khăn ấn trắng bệch, trong miệng tới tới lui lui mà nhắc mãi thanh tâm chú.

Bùi Hân từ bên ngoài tiến vào liền thấy này đây đất hỗn độn, nàng mân khăn môi, không khó tưởng tượng mới vừa rồi này chỗ đã xảy ra chuyện gì, “Phụ thân hẳn lại muốn làm cái gì?”

Bùi Chu thị bình tĩnh nói: “Chuyện này người đừng động, hỏi chính mình trong phòng đi, Đồng Chi, nhìn chăm chăm tiểu thư cần phải kêu nàng xem xong hôm nay sổ sách.”

Đồng Chi lĩnh mệnh thỉnh Bùi Hân đi ra ngoài, Bùi Hân dậm dậm chân, rốt cuộc không nói thêm cái gì cho nàng nương ngọt ngọt, ngoan ngoan mà nhìn sổ sách đi.

“Phụ nhân?” Đồng Diệp bưng trà tới, “Người thuận thuận khí, đừng đem thân mình ghen hổng rồi.”

Bùi Chu thị uống lên nửa chén trà nhỏ, “Kêu phòng bếp nhỏ ngao chút ích khí dưỡng thần bổ canh, vẫn chút thời điểm cùng ta đi một chuyến phía tây nhi sân.”

Đồng Diệp trừng lớn mắt, “Người đây là muốn.....”

.....

Ninh Hồi từ Thiên Diệp sơn trở về tắm gội sau liền ở trên giường nằm một buổi trưa, thẳng đến mặt trời lặn hoàng hôn thời điểm đứng dậy, eo đau bối đau, kêu nàng cả khuôn mặt đều mau nhăn đến cùng đi.

Thanh Đan Thanh Miêu bởi vì mệt đến hoảng lại bị kinh, cũng nghỉ ngơi đi, hiện giờ ở trong phòng thủ chính là một cái kêu Xuân Đào nha đầu, thấy nàng đứng dậy tay chân lạnh lẽo mà đem người đỡ lên, lui ra nói: “Nô tỳ đi kêu Thanh Đan tỳ tỳ.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 15 chương 15

Tề Thương cùng Sở Hốt hai người cộng sự nhiều năm, bình quân ba ngày một tiểu giá năm ngày một đại giá, ở Búi Chát trước mặt hai người đảo còn hiểu đến thu liễm, nhưng này nếu là vừa rời trước mặt, hơi có không đối song song rút kiếm.

Sở Hốt tuổi so Tề Thương muốn tiểu vài tuổi, nhưng ở võ công tạo nghệ thượng hai người lại là không phân cao thấp, đánh lên tới thường xuyên không cái thắng bại, người không phục ta ta không phục người, hảo a, nếu không phục, vậy đánh tới phục mới thôi.

Loại tình huống này trong viện gã sai vặt nha hoàn đã sớm tập chấp nhận, chẳng sợ chung quanh đao quang kiếm ảnh chiếu vào trên mặt loang lổ dọa người, bọn họ cũng đều bình tĩnh mà thủ vững ở chính mình cương vị thượng, Tề thị vệ cùng Sở thị vệ kỹ thuật vẫn là không tồi, không cần lo lắng sẽ ương cật cá trong chậu.

Ninh Hối đáp ứng rồi Thanh Đan ra tới đi một chút thuận tiện cấp Búi Chát đưa một chung cảm tạ canh, có lần trước thôn trang nàng nửa đường trốn chạy tiền khoa ở, vô luận nàng nói cái gì Thanh Đan Thanh Miêu đều chết sống muốn đi theo, rơi vào đường cùng đành phải mang theo người lại đây.

Quốc công phủ sân Ninh Hối dạo không sai biệt lắm, Búi Chát thư phòng lại là một lần cũng không có tới quá, không ngừng nàng, nguyên chủ cũng chưa bao giờ đặt chân quá nơi này.

Bùi Chát thư phòng ở trong truyện gốc lên sân khấu số lần vẫn là rất nhiều, cùng nam chủ Lục Giác thư phòng lực lượng ngang nhau, mỗi khi hai bên thế lực muốn làm sự, liền một bên tới một lần đại đặc tả.

Ninh Hồi đi đến bên ngoài thời điểm còn rất có cảm xúc, ngày xưa nàng nhưng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày chính mình cũng sẽ thiếp thân trong đó.

Khó được nhân sinh đem nàng từ sổ đen thả ra, cho nàng tự hỏi chính mình cơ hội, nàng trong lòng thở ngắn than dài, ai ngờ vừa bước vào viện môn đã bị một đại phủng lá cây tử tạp cái đầy đầu, nàng vẻ mặt ngốc mà đứng ở cửa, nửa ngày cũng chưa có thể phản ứng lại đây.

Thanh Đan Thanh Miêu bị này từ trên trời giáng xuống lá cây hoảng sợ, kinh hô: “Thiếu phu nhân!”

Phía trên đánh thủ phạm hai người nghe thấy này một tiếng gọi liếc nhau, dứt khoát lưu loát mà cầm kiếm vào vỏ, lần lượt rơi xuống đất. Ninh Hồi trên đầu đáp hảo chút lá cây, váy áo thượng cũng dính không ít, đều là kêu hấn hai người trường kiếm từ chi đầu cấp tước xuống dưới, không nói có bao nhiêu chặt vật, nhìn lại cũng có chút không được tốt.

Thanh Đan vội vội vàng vàng mà đem Ninh Hồi trên đầu lá cây phát lạc, Sở Hốt cùng Tề Thương tự biết thất lễ vô trượng, khom người thỉnh tội, “Ta chờ vô trượng kêu Thiếu phu nhân chấn kinh, còn thỉnh Thiếu phu nhân thứ tội.”

Ninh Hồi nhìn đầy đất lá xanh, banh mặt mân khăn môi nhìn phía hấn hai người, “Các người.....”

Sở Hốt cùng Tề Thương nửa rũ đầu, việc này vốn là bọn họ đuổi lý, nghe nàng mở miệng tưởng muốn răn dạy, nào biết người nọ lại nói: “Đánh nhau vẫn là tìm cái trống trải địa phương tương đối hảo.”

Sở Hốt cùng Tề Thương kinh ngạc ngẩng đầu: “A??”

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, lòng ta đau quá a!” Này đầy đất xanh mượt lá cây xem đến nàng hô hấp đều khó khăn có hay không!

Thanh Thanh Thảo Nguyên che lại nó trái tim nhỏ, ngữ khí ai trầm, “Ký chủ, ta tâm cũng đau quá a!” Này không phải hoa hoa thảo thảo, này rõ ràng đều là xanh hoá giá trị, là sinh mệnh a!

Viện môn khẩu tụ một đồng người, Bùi Chu thị cùng Đồng Diệp lại đây đối với như vậy náo nhiệt thật sự là có chút kinh ngạc, đặc biệt là còn thấy được Ninh Hồi, càng là cảm thấy, nàng nói: “Các người tụ ở chỗ này làm cái gì?”

Mọi người nghiêng người quay đầu, liền thấy ăn mặc mặc lam sắc tay áo sam, đầu đội phỉ thúy chiết chi trâm, trên tay đeo mười tám tử chuỗi ngọc, nhíu mày nhìn bọn họ Bùi Chu thị.

Bùi Chu thị gần nhất, Sở Hốt cùng Tề Thương liền đứng qua một bên đi, Ninh Hồi cũng chưa nói cái gì chỉ ần lẽ tiết kêu một tiếng mẩu thân.

Bùi Chu thị ánh mắt dừng ở Thanh Miêu trên tay hộp đồ ăn thượng, “Người đây cũng là tới cấp Chất Nhi tặng đồ?”

Cũng? Ninh Hồi sau này nhìn lên, Bùi Chu thị phía sau đi theo tiểu nha đầu trong tay cũng đề ra hộp đồ ăn, nàng hơi có xấu hổ gật đầu, “Đúng vậy.” Thật là xảo qua đầu.

Hai người nói chuyện, Tề Thương đã đi bên trong bảm Bùi Chát, ra tới thỉnh các nàng đi vào.

Bùi phu nhân dẫn đầu đi ở phía trước, Ninh Hồi đi theo nàng phía sau nhìn nàng bóng dáng trong đầu đột nhiên có cái gì chột lóe mà qua.

“Thiếu phu nhân, tiểu tâm ngạch cửa.”

Thanh Đan thanh âm vang lên, Ninh Hồi lấy lại tinh thần nhi, đối với nàng cười cười, nhắc chân đi vào.

Đối với Ninh Hồi cùng Bùi Chu thị cùng đã đến Bùi Chát hơi có chút kinh ngạc, hấn trong tay cầm thư, nghe thấy động tĩnh khi giương mắt liếc liếc thực mau lại thu hồi ánh mắt, “Có việc?”

Theo lý thuyết Bùi Chu thị là trưởng bối, hấn không thấy lẽ không hỏi hảo không nói còn ngồi ở ghế trên vẫn không nhúc nhích, thái độ cũng thật là có lệ, thật sự là có thất lễ số, nhưng Bùi Chu thị lại phảng phất giống như không thấy, đi đến hạ đầu vị trí ngồi hạ, phân phó nha hoàn đem hộp đồ ăn canh chung chén sứ lấy ra tới, trên mặt hàm chứa cười, “Phòng bếp nhỏ hôm nay ngao chút ích khí bổ thần nước canh, đưa lại đây kêu người nếm thử.”

Đồng Diệp thỉnh một chén nước canh ra tới đệ phóng tới án thượng, Bùi Chát vẫn là bất động, Ninh Hồi tả nhìn xem hữu nhìn xem cơ trí mà bảo trì trầm mặc.

“Thế tử.....” Đồng Diệp có tâm mở miệng thế Bùi Chu thị nói hai câu, Bùi Chát buông trong tay quyển sách lãnh liếc nàng, kia ánh mắt trước sau như một lạnh băng thăm người, kêu nàng đến bên

miệng nhi nói lại cấp sống sờ sờ mà nuốt trở về trong bụng đi, thối lui đến bên cạnh.

Bùi Chu thị có chút xấu hổ, nàng nắm chặt tay, hiện giờ lại có chút hối hận nhất thời xúc động lại đây, chỉ là tới đều tới, nàng liền há miệng thở dốc, nói: “Ta có một số việc muốn cùng ngươi nói.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 16 chương 16

Bên ngoài ánh trăng không rõ nhưng sao trời trải rộng, túng không huyền đèn cũng thượng tính sáng ngời. Sở Hốt cùng Tề Thương ngồi ở thềm đá thượng tướng Bùi Chu thị đưa tới canh chia đều, bưng chén đường rượu giống nhau chạm chạm, luôn luôn không đứng hai người ở ăn uống thời điểm luôn là dị thường bình tĩnh.

“Ngày mai người liền phải đi Thiếu phu nhân chỗ đó đương trị, đi thông thả đi thông thả.” Tề Thương

Sở Hốt nuốt xuống trong miệng nước canh, ghét bỏ nói: “Tĩnh tình.”

Sáng sớm hôm sau Sở Hốt đến Tây Cầm Viện nhi làm việc, Ninh Hồi vừa mới từ trên giường bò dậy còn không dừng mà ngáp dài, nhìn bị Thanh Miêu lãnh tiến vào màu đen thân ảnh vẻ mặt mờ mịt, “Người đến ta nơi này tới làm cái gì?”

Sở Hốt chấp tay, “Thế tử ý tứ là thuộc hạ ngay trong ngày khởi ở Thiếu phu nhân trước mặt đương trị.”

Ninh Hồi không lớn minh bạch: “Nhưng người là người của hắc, vì cái gì phải cho đến ta nơi này tới đâu?”

Sở Hốt trên thực tế cũng không lớn minh bạch nhà mình Thế tử ý tứ, nhưng nàng vẫn là mở miệng trả lời: “Thuộc hạ phụng mệnh bảo hộ Thiếu phu nhân an toàn.”

Đối với Sở Hốt đã đến Thanh Đan Thanh Miêu là cực cao hứng, kia một hồi ám sát cho các nàng để lại không nhỏ bóng ma, Sở thị vệ võ công cao cường, có nàng ở gọi người yên tâm không ít.

Sở Hốt đã chịu Thanh Đan Thanh Miêu nhiệt liệt hoan nghênh, Ninh Hồi lại là tâm tình buồn bực mà ngồi ở trước bàn trang điểm gây xích mích trầm cài, có Thanh Đan Thanh Miêu hai cái thủ, nàng đào thảo đào hoa đã thực không dễ dàng, lại đến một cái Sở Hốt, này khó khăn không phải lại gấp bội?

Thanh Thanh Thảo Nguyên an ủi nàng, “Không có việc gì không có việc gì, có nói là giặc tới thì đánh, nước lên nâng nền.”

.....

Tuy là Bùi Chu thị lại không vui, Hiển Quốc Công vẫn là đem Ngọc Xuân Lâu Liên Tang cô nương nghênh vào cửa, tuy rằng chuyện này làm thực ầm nấp, chỉ đơn giản mà kêu cái xe ngựa tiếp vào phủ tới, nhưng này kinh đô trong vòng nhà ai không điếm nhi nhần tuyên, nên biết đến đều đã biết.

Bất quá Hiển Quốc Công phủ chê cười nhìn cũng không phải một hồi hai lần, lúc này đây còn hảo hai lần cũng thế, lâu lâu tới chuyện này nhi người ngoài nhìn cũng liền không lớn thoải mái, các gia thầu một đồng thuận miệng nói thượng một miệng, quay đầu liền vút tới rồi sau đầu đi, nói đến nói đi cũng là không thú vị, còn không bằng tìm cái mới mẻ chuyện này tới xả bẻ đầu.

Liên Tang thành trong phủ di nương, từ trước đến nay không thể nào gia Hiển Quốc Công đãi ở trong phủ thời gian cũng nhiều lên, vị này Liên di nương rất là được sủng ái, ngày xưa nhất được yêu thích Bùi Trân Bùi Duyệt mẹ đẻ Chu di nương đều đến lánh sang

một bên, nghe bọn hạ nhân lên truyền nói, nói là Chu di nương trong viện ngày ngày đều chiêm được, thường xuyên ngồi ở cửa nhìn về nơi xa, như thế nào nhìn như thế nào chưa xót đâu.

Bùi Hân nghe nói khịt mũi coi thường, thật vất vả ở Bùi Chu thị thủ hạ nhàn rồi, liền mang theo bên người Quất Hạnh Lê Nhụy chuẩn bị đi nhìn một cái kia Liên di nương rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể kêu họ Chu đều ăn xong đau khổ, nghĩ đến cũng không phải cái gì đơn giản người.

Nàng hôm nay vận khí tốt, còn chưa đi đến Liên di nương sân, ở hoa viên tử liền cấp dựng phải, xa xa mà là có thể thấy đứng ở bên hồ bóng người, Bùi Hân đến gần đi, thấy người này thân xuyên thiên phẩm lục sắc thêu tiên hạc vòng hoa sen tay áo sam, sơ ngã ngựa búi tóc, tóc mai biên trâm một đóa mới mẻ vừa lúc phản bạch thược được.

Kia hoa Bùi Hân nhận được, hiện giờ vốn không phải thược được hoa kỳ, này hoa là phủ Thừa tướng nhiều lần lẫn lộn mới dục ra tới, cấp lân cận các gia đều tặng vài cọng, đưa đến Quốc công phủ toàn kêu Hiển Quốc Công tiết tới rồi chính mình trong viện, nguyên tưởng rằng là hấn vừa ý, lại chưa từng tưởng lại là cho người ta kháp làm trâm hoa sử.

Bùi Hân ninh mày không nói gì, Liên di nương cho nàng thấy lễ, “Đại tiểu thư.”

Bùi Chu thị không mừng Liên Tang, nàng nhập phủ chớ nói hỏi đến hai câu, nhắm sân liền thỉnh an chuyện này đều một đạo miễn, hơn nữa Bùi Hân ở tại Bùi Chu thị sân, đã nhiều ngày cũng rất ít ra cửa, tính lên đây là Bùi Hân lần đầu thấy nàng.

“Thiếp không nghĩ tới sẽ gặp phải đại tiểu thư, này mới gặp chi lễ cũng không mang lên.....” Liên di nương sinh một trương bàn tay đại khuôn mặt nhỏ, doanh doanh thủy mục chính là động lòng người, nàng ngày xưa cũng là Ngọc Xuân Lâu nổi danh ca cơ, thanh âm càng là so mật đường còn muốn ngọt nhân tâm chút.

Bùi Hân nghe nàng nói chuyện lại là không kiên nhẫn, “Ta thứ gì không có, cũng hiếm lạ người kia sự vật?”

Liên di nương cũng không giận, cười nói: “Cũng là, đại tiểu thư thiên kim chi khu, kim tôn ngọc quý, thứ tốt là nhìn quen.”

Duỗi tay không đánh gương mặt tươi cười người, nhân gia hảo ngôn hảo ngữ, Bùi Hân cũng làm không ra Liễu Phương Tứ kia chờ tử vô lại làm phiền sự, nàng dưới ánh mắt liếc, đột nhiên cảm thấy thật là hảo không thú vị.

“Đại tỷ tỷ cũng ở đâu.” Bùi Trân thanh âm truyền đến kêu Bùi Hân nâng lên tới chuẩn bị đi chân lại sinh sôi cấp thu trở về.

Bùi Trân cũng liếc mắt một cái liền chú ý tới kia đóa bên mái thực được, ánh mắt lóe lóe, trên mặt phù ý cười, “Đại tỷ tỷ cùng Liên di nương đang nói chuyện chút cái gì, như là thực thân thiện đâu.”

“Người đôi mắt nếu là không hảo liền thỉnh đại phu trị, không đến ra tới trộn mắt nói nói dối.” Bùi Hân mặt vô biểu tình chút nào không che dấu chính mình đối Bùi Trân không mừng, Bùi Trân sớm thói quen nàng phương pháp, hoàn toàn không để ở trong lòng, “Đại tỷ tỷ luôn là thích nói vui đùa lời nói, cũng là chúng ta tỷ muội quan hệ hảo, nếu thay đổi người khác còn không được nghĩ như thế nào đâu.”

“Người cũng chỉ sẽ nói này đó mặt ngoài lời nói.” Bùi Hân cười nhạo một tiếng nói: “Đến nỗi người khác, ái nghĩ như thế nào nghĩ như thế nào, cùng ta có can hệ?”

Bùi Trân lắc lắc trong tay khăn, “Đại tỷ tỷ tâm tư rộng rãi, muội muội ta là so đến không được.”

Này hai người người một lời ta một ngữ nói lợi hại, Liên di nương liền đứng ở bên cạnh, ý cười doanh doanh, lẳng là nhìn không thấu nàng tâm tư.

Bởi vì tạm thời không hảo ra phủ đi, Ninh Hôi liền theo dõi trong hoa viên hoa hoa thảo thảo, mấy ngày nay mỗi ngày ra tới lắc lư, xả rút không ít ném vào trong không gian. Hôm nay thời tiết hảo, Ninh Hôi cứ theo lẽ thường ra tới soàn soạt, không nghĩ tới liền đụng phải này ba người.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 17 chương 17

Từ khi ngày ấy ở trong hoa viên gặp qua một mặt lúc sau, Liên di nương lâu lâu mà thượng Ninh Hối sở cư Tây Cẩm Viện nhi tới xuyên môn, nàng mỗi lần tới luôn thích mang chút chính mình làm tiểu điểm tâm hoặc tự mình khâu túi tiền khăn, Ninh Hối này non nửa dưới ánh trăng tới liền thu không ít đồ vật.

“Liên di nương dùng trà.”

Liên Tang hạp một cái miệng nhỏ, nhấp cười, quang nhìn này dáng người khuôn mặt cùng động tác, không thêm nghĩ này nội bộ cất giấu cái gì tâm, nói tóm lại vẫn là gọi người giác cảnh đẹp ý vui.

Ninh Hối chống đầu ngồi ở thượng đầu, hiện giờ hứng thú hiểu rõ, lại như thế nào cảnh đẹp ý vui, nhìn đến xem đi cũng thị giác mệt nhọc.

Nàng cũng không biết Liên Tang chỗ nào tới như vậy nói nhiều, nói như thế nào đều nói không xong, mấu chốt cũng không phải cái gì câu nhân tâm tư thú sự nhi, trong chốc lát nói đánh đàn trong chốc lát nói vẽ tranh, nàng rõ ràng vừa mới tỉnh ngủ, nghe nghe này buồn ngủ lại tới nữa.

Nàng chính híp mắt buồn ngủ nồng đậm, Thanh Miêu từ bên ngoài tiến vào nói: “Thiếu phu nhân, nhị tiểu thư gọi người đệ tin tới, thỉnh người đi ra ngoài đi một chút đâu.”

Nghe được đi ra ngoài hai chữ Ninh Hôi nháy mắt tinh thần, “Đi chỗ nào?”

Thanh Miêu thấy nàng thần thái sáng láng đảo qua nhặt nhẽo nhi, không khỏi cười nói: “Nói là khắp nơi đi dạo, trước hết mời người đi Bách Vị Lâu, nhị tiểu thư đang chờ đâu.”

Cái này nhị tiểu thư tự nhiên không phải Bùi Trân, mà là Lộ Lăng Hầu phủ chân chính ruột thịt tiểu thư, nguyên chủ thân đường muội Ninh Tương.

Ninh Tương chỉ so nguyên chủ vẫn sinh ra nửa ngày, ở đầu năm thời điểm cũng đã trước một bước thành thân gả chồng, nhà chồng là Thịnh Châu danh môn Giang gia.

Ninh Hôi muốn đi ra ngoài, Liên di nương liền đứng dậy cáo từ, nàng mỉm cười cười, ra viện môn lại không nghĩ hời chính mình trụ địa phương buồn đợi, vì thế tả quái đi nhà thủy tạ biên lục giác đình, phương đi rồi vài bước, nàng dừng lại quay đầu nhìn bên người Bội Nhi, ôn nhu nói: “Mấy ngày nay ta luôn nhớ thương Cát Tường Trai mút trái cây kim bánh, người thay ta đi một chuyến mua chút trở về đi.”

Cát Tường Trai chường tay chính là trong cung lui ra tới chuyên làm điểm tâm ngự trù, tay nghề lợi hại, trong phủ mấy cái tiểu thư đều thích thường thường gọi người đi kia chỗ mua vài thứ trở về, Bội Nhi nghe thấy Liên di nương phân phó vội là nói hảo, vui mừng mà đi.

Đã muốn ra cửa, Thanh Đan Thanh Miêu cấp Ninh Hôi một lần nữa rửa mặt chải đầu một phen, chải hết thấy thu thập thỏa đáng mới vừa rồi ngồi xe ngựa hướng kinh đô danh tú lầu đi.

Hoàng đế vạn thọ sắp tới, các lộ mừng thọ nhân mã lần lượt nhập kinh, kinh đô lâm vào chưa từng có tiếng động lớn nhiệt bên trong, Ninh Hối ngồi ở trong xe ngựa đều cảm nhận được cùng trước vài lần ra cửa hoàn toàn bất đồng bầu không khí.

Bách Vị Lâu cách Quốc công phủ vài con phố, đi rồi hứa trường một đoạn đường xe ngựa mới chậm rì rì dừng lại, Ninh Hối theo tiểu nhị từ đại môn đi vào liền thấy đại đường mãn khách, vòng đến bên trái theo một thang lên lầu, cuối cùng ngừng ở một gian treo phúc túi nhĩ gian nhi trước cửa.

Nhẹ gõ cửa thanh âm truyền đến, ngồi ở bên cửa sổ nữ tử đem trong tay đầu chung trà buồng đối hầu hạ nha đầu nâng nâng cầm, kia nha đầu sơ song nha búi tóc, mặt nộn mắt viên nện bước nhẹ nhàng, nàng tướng môn kéo ra tới đối diện bên ngoài người cười kêu một tiếng, “Đại tiểu thư, người đã tới, tiểu thư đều đã uống lên mau tam chén trà nhỏ.”

Ninh Hối bị nàng kia sáng lạn cười làm cho có chút hoảng hốt một chút, Thanh Đan toại tiếp nàng lời nói, “Cách đến có chút xa, Quế Nha người nên sớm chút gọi người truyền tin tới mới là.”

Quế Nha nhấp môi cười không ngừng, “Là ta không phải, là ta không phải.”

Quế Nha đón Ninh Hối đi đến, nàng thân mình một bên đã kêu người thấy được trên chỗ ngồi người, nàng thân xuyên hồng bạch thay đổi dần tay áo rộng váy dài, mây lá liễu đơn phượng nhãn cực kỳ giống Ninh phu nhân, chỉ là lông mi một chơn, kia phong tình khí thế đó là Ninh phu nhân cũng so không được.

“Người choáng váng a, nhìn chăm chăm ta cho rằng cái gì? Ngồi a.” Ninh Tương vốn dĩ thanh âm thiên hương kiều mị, mang theo như có như không câu nhân hương vị, mấy năm nay ở Ninh phu nhân cố tình huấn luyện ép xuống hạ không ít, nhưng lọt vào tai vẫn là rất là mê người.

Ninh Tương nhất phiên chán chính mình thanh âm, mỗi khi gọi người nghe thấy luôn có người ở sau lưng nhắc lên ‘bất an với thất’ này bốn chữ đi, nhân đến như thế mấy năm nay lời nói là càng ngày càng ít, có thể không ra tiếng thì liền không ra tiếng thì, cũng chỉ ở người trong nhà trước mặt mới bằng lòng nhiều lời hai câu.

Ninh Hồi theo lời ngồi xuống, hỏi: “Mấy ngày nay bá phụ bá mẫu nhưng mạnh khỏe?”

Ninh Tương hướng tới nàng hừ lạnh một chút, “Người nếu là sống yên ổn chút, phụ thân mẫu thân tự nhiên mạnh khỏe. Cũng thật có bản lĩnh a, vì cái nam nhân muốn chết muốn sống liền mệnh đều từ bỏ.”

Vị này đường muội nói chuyện xưa nay lợi hại, nhưng lại cũng không có gì ý xấu, đối nguyên chủ cũng nhiều là chăm sóc, Ninh Hồi nghe kéo kéo khóe miệng, thầm nghĩ còn hảo nàng đem Sở Hốt lưu tại bên ngoài.

“Có một số việc dù sao cũng phải cho ta thời gian tưởng khai.”
Ninh Hồi trả lời.

Ninh Tương nghe vậy nhưng thật ra không nói thêm nữa cái gì, lại nâng chung trà lên nhấp khởi nước trà tới, uống uống lại thất thần. Ninh Hồi biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì cũng không ra tiếng quấy rầy, nhưng thật ra tỳ nữ Quế Nha khuyên giải an ủi nói:

“Phu nhân người nhưng đừng uống nữa, đây đều là đệ tứ chén.” Lại thế nào cũng không thể như vậy hồ uống hải uống a.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 18 chương 18

“Người như thế nào lại đang ngăn người?”

“A?” Ninh Hồi chớp chớp mắt, “Ta suy nghĩ, người ở Giang gia như vậy vất vả cũng không phải cái biện pháp, tiểu tâm thật đem chính mình ghen điên rồi.” Ninh Tương vốn chính là cái trương dương tùy ý tính tình, áp lực thiên tính không phải cái gì chuyện tốt nhi.

Ninh Tương thở dài một hơi, “Ai nói không phải, nhưng ta có thể có biện pháp nào, nhật tử vẫn là đến quá, này không thừa dịp hồi kinh ở bên ngoài nhiều đãi chút thời gian hơi chút suyễn hai khẩu khí.” Nàng cùng Giang Hòe An phụ thê cảm tình cực hảo, nơi nào có thể bỏ được a.

Ninh Tương không nghĩ trở về hầu hạ kia toàn gia, vừa lúc về kinh đô, không hảo hảo thả lỏng đều thực xin lỗi chính mình, “Trước kia thường ở khuê các thời điểm tổng nghĩ về sau, hiện giờ a ngược lại là nhớ trước kia nhật tử, nhiều là tiêu dao tự tại a.”

Ninh Hồi ở Quốc công phủ vẫn là thực tự do, thành thân hòa không thành thân không có gì hai dạng khác biệt, nàng nơi nào có thể cảm nhận được Ninh Tương nói này đó, toại không ở cái này đề tài nhiều rối rắm, ngược lại hỏi: “Người ở kinh đô cũng đãi hồi lâu, làm sao còn không có khởi hành hồi Thịnh Châu đi, cẩn thận kia một phòng người lại bố trí người.”

Ninh Tương xem xét nàng liếc mắt một cái, “Không nóng nẩy, quá chút thời gian Hòe An cũng muốn vào kinh tới làm việc, hẳn cũng thông cảm ta ở trong phủ vất vả, kêu ta an tâm đợi, đến lúc đó cùng nhau trở về.”

Nghe lời này Ninh Hòe ánh mắt yên lặng rủ xuống, nhân gia hiện giờ làm trò nàng mặt nhi ám chọc chọc tú một phen ân ái đâu, nàng còn có thể nói cái gì, cái gì đều nói không nên lời.

“Đi ra ngoài đi một chút? Ở chỗ này ngồi cũng là buồn thật sự.” Ninh Tương nhìn thấy nàng vốn là cao hứng, hiện giờ lại nói một đồng lớn lời nói đem trong lòng ghen buồn bức tất cả tan, càng là thoải mái, đem nàng từ vị trí thượng kéo lên, nghĩ đi bên ngoài hô hấp điểm nhi mới mẻ không khí.

Ninh Hòe cũng thấy buồn, cười thẳng gật đầu, “Hảo a hảo a.”

.....

Đứng ở án thư người đề bút viết xuống ‘nhật nguyệt sao trời’ bốn chữ, bút tẩu long xà, là ít có hảo tự, tuy là Oanh Nhi không thông viết văn cũng có thể nhìn ra không bình thường tới, nàng nắm hộp đồ ăn cái quai, cười cong mắt, “Quận chúa này tự viết đến thật là đẹp mắt.”

An Lăng quận chúa gác xuống bút lông, biểu tình nhàn nhạt, “Không phải kêu người ở bên ngoài chờ sao? Là có chuyện gì?”

Oanh Nhi ra bên ngoài bàn tròn đi đến, “Cát Tường Trai tặng chút điểm tâm tới, có quận chúa thích nhất hợp ý bánh, còn có đậu phụ vàng, song sắc đậu bánh, cúc hoa phật thủ tô cùng mút trái cây kim bánh, nếm thử đi.”

An Lăng quận chúa ở đồng trong bồn giặt sạch tay, nắm khăn nhìn bị Oanh Nhi bãi ở trên bàn các màu điểm tâm, nàng nhướng mày, đem trong tay đồ vật tùy ý ném ở trên giá, ngồi ở gương trang điểm trước nâng nâng cằm, “Không ăn, cấp bốn quận chúa trang điểm, trong chốc lát đi ra ngoài đi dạo.”

Oanh Nhi a một tiếng, bắt đắc dĩ mà đem hộp đồ ăn đặt đến một bên, mới vừa rồi cũng chưa nói muốn đi ra ngoài a, như thế nào đột nhiên lại muốn đi ra ngoài đi một chút?

Nàng trong lòng chửi thầm lợi hại, thủ hạ lại không dám chậm trễ, nhanh chóng rửa sạch sẽ tay cấp An Lăng quận chúa trang điểm chải chuốt.

Ninh Tương cùng Ninh Hôi ra Bách Vị Lâu cũng vô dụng xe ngựa, khắp nơi đi đi, cuối cùng nghe theo Thanh Miêu kiến nghị đi thành nam Hồng Lăng hà.

Trường hồ hai bờ sông cảnh lá tốt tươi thúy ẩm hành hành, trong nước bích ba hơi dạng, tà dương nghiêng nhập, tốp năm tốp ba họa thuyền đã sử lại đây, mặt trời chiều ngã về tây, đúng là Hồng Lăng hà ngắm cảnh hảo thời điểm, hà tâm trong đình cũng đã tới không ít người.

Ninh Hôi ở trong đình làm ngồi trong chốc lát pha giác nhàm chán, Ninh Tương lôi kéo tay nàng cổ tay nhi, tiến đến nàng bên tai nói nhỏ: “Người xem bên kia ngồi cái kia có phải hay không An Lăng quận chúa?”

Ninh Tương chỉ ở mấy năm trước gặp qua An Lăng quận chúa một mặt, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra cái đến tốt cùng, toại hỏi một miệng.

Ninh Hồi theo nàng tầm mắt xem qua đi, ngồi ở mỹ nhân sang bên nhi nữ tử thân xuyên màu nguyệt bạch thêu tuyết liên tề eo áo váy, hờ khếp ở thị nữ phía sau chỉ trên mặt bao phủ một tầng sa mỏng.

“Là nàng.” An Lăng quận chúa dung sắc gặp qua một mặt liền rất khó gọi người quên, đây là cái đỉnh đỉnh khuynh thành giai nhân.

Nàng hai người nói chuyện, kia đầu An Lăng quận chúa cũng nhìn thấy các nàng, Oanh Nhi cười vòng qua đám người đã đi tới, uốn gối vấn an, “Không từng tưởng có thể ở chỗ này gặp phải Bùi thiếu phu nhân, quận chúa hỏi người hảo đâu.”

Ninh Hồi cùng Ninh Tương đứng dậy, dao đối với An Lăng quận chúa hơi phủ thượng thân ý bảo vấn an, Ninh Hồi nói: “Quận chúa quá khách khí.”

Này hai tương hàn huyền sau Oanh Nhi liền lại nhắc tới xong việc nhi, nghiêng người chỉ vào nơi xa cao treo lục giác phương đèn họa thuyền mở miệng nói: “Hôm nay quận chúa cố ý thuê họa thuyền du ngoạn, sắc trời dần tối, quận chúa tưởng thỉnh Bùi thiếu phu nhân làm bạn, không biết Thiếu phu nhân ý hạ như thế nào?”

Ninh Hồi còn không có ngồi quá thuyền, nàng hơi có ý động, bất quá vẫn là lôi kéo Ninh Tương tay áo nghiêng đầu hỏi: “Người xem đâu?”

Ninh Tương này hơn nửa năm ở Giang gia bị câu thúc lợi hại, cười lôi kéo nàng gật đầu, “Chúng ta liền đi xem, tả hữu cũng không có việc gì, quá một chút lại trở về.” Kinh đô mấy năm nay trị an không tồi, còn nữa nàng đường tử bên người còn có cái Sở Hốt, tới nay nhi cũng không sợ cái gì.

Giang Đô quận vương phủ tài đại khí thô, thuê họa thuyền khắc hoa khắc điều, lẳng la vòng cửa sổ, gắm vóc treo cổ, cực kỳ xa hoa.

An Lăng quận chúa đứng ở bờ sông bên, phía sau là một mảnh phân xa hoa lệ, lại một chút cũng không ngại với nàng băng sơn tuyết liên khí chất. Họa thuyền cập bờ, nàng cùng Oanh Nhi trước một bước thượng đi, Ninh Tương cùng Ninh Hồi vẫn lôi kéo tay theo sát sau đó.

Sở Hốt lạnh lùng mà đánh giá phía trước cái kia bóng dáng, nghĩ chính mình nhiệm vụ tay cầm kiếm nắm thật chặt, Tề Thương nói đúng, nữ nhân này thật là có loại đúng là âm hồn bất tán cảm giác.

Ninh Hồi vốn tưởng rằng này trên thuyền chỉ có các nàng những người này, nào biết vào bên trong mới phát giác có không ít người, trừ bỏ ở nhà bị gả Liễu Phương Tứ, kinh đô trong vòng bài thượng danh hào quý nữ đều tụ ở chỗ này.

Ngồi ở giường trước một bên ăn quả khô nhân một bên nghe diễn Thừa tướng đích nữ Lâu Phiến dẫn đầu nhìn thấy các nàng, cầm khăn xoa xoa tay ai da một tiếng, “Đây là ai? Đây không phải Lộ Lăng Hầu phủ hai vị tỷ tỷ sao? Chính là có chút nhạt tử không gặp.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 19 chương 19

Tổng Thanh Thanh xấu hổ mà kéo kéo khóe miệng nhanh chóng mà rũ xuống mi mắt, không được tự nhiên mà thủ sẵn lòng bàn tay, Ninh Hôi rất là kỳ quái mà nhìn nhiều nàng vài lần, tiến đến Ninh Tương bên tai nhẹ giọng nói: “Ta đi ra ngoài thầu thầu phong, người có đi hay không?”

Ninh Tương nói một hồi lời nói kinh giác chính mình bỏ qua đường tử, gật đầu nói hảo, cùng đang ngồi chào hỏi, hai người liền cầm tay ra phòng đi.

Bên ngoài trời đã tối rồi, tốp năm tốp ba tinh quang lập loè, ở họa thuyền ngọn đèn dầu làm nổi bật hạ nhưng thật ra có vẻ không lớn sáng ngời, Ninh Hôi đôi tay bắt lấy mộc lan can, phong một lại đây đem nàng ở bên trong dính chọc tiếng động lớn nhiệt tất cả thối tan.

“Bên kia trên thuyền thật náo nhiệt.” Thanh Miêu chỉ vào đằng trước không xa họa thuyền mở miệng nói.

Kia đầu thuyền thượng lập không ít người, cầm nhạc tiếng tiêu hết đợt này đến đợt khác, còn có thể thấy vật áo phiêu phiêu vũ nữ, xa nhìn cực kỳ phân hoa phù huyên náo.

“Còn thỉnh ca vũ phường người trợ hứng đâu.” Ninh Tương lắc đầu, “Không chừng nhà ai ăn chơi trác táng đâu, người mặc hướng bên kia nhìn, vạn nhất thấy cái gì không tốt, tiểu tâm bản đôi mắt.”

Ninh Hồi nga gật đầu, Sở Hốt ninh mi hướng bên kia nhìn nhìn, trong lòng sáng sửa lại cũng chưa nói cái gì.

Ninh Hồi trong lòng nhớ hoa, cười tủm tỉm mở miệng nói: “Ta nơi nơi nhìn xem.”

Ninh Tương lại là không lớn tưởng động, nàng đỡ lan can, “Người đi đi, ta tại đây thổi một lát phong.”

Thấy nàng như thế, Ninh Hồi liền mang theo Thanh Đan Thanh Miêu còn có Sở Hốt đi rồi, này thuyền rất lớn, là chuyên môn tới cung người trên sông du ngoạn, trên thuyền tất cả sở cần chi vật đều toàn hoàn toàn có thể chặn đón phòng sử.

Nàng khắp nơi nhàn hoảng tìm kiếm mục tiêu, đi hai bước tiểu cây thang mới vừa quả cái cong nhi không nghĩ tới cùng Tống Thanh Thanh đụng phải vừa vặn.

Tống Thanh Thanh bị nha hoàn đỡ miễn cưỡng đứng vững, đến miệng răn dạy nói nhìn đến trước mặt người là Ninh Hồi lại cho nuốt trở vào, nàng sắc mặt nhiều lần biến hóa cuối cùng vẫn là bình tĩnh trở lại, “Người đây là đi chỗ nào?”

“Không đi chỗ nào, tả hữu nhìn xem.” Ninh Hồi đáp.

Tống Thanh Thanh cùng Ninh Hồi cũng không tính đặc biệt thực, nhưng là ngại với nàng hai người ngày xưa đều ái mộ Bùi Đô, cũng từng có chút giao tình, hơn nữa ngày đó Hoa Dương trưởng công chúa tiệc mừng thọ, Ninh Hồi cấp Liễu Phương Tứ kia một cái tát thật là đánh nàng toàn thân thoải mái.

Nghĩ như vậy liền xoay chuyển tròn mắt đi ngang qua khi thấp giọng cho nàng đề ra cái tỉnh: “Xem ở trước kia vài phần giao tình

thượng người cũng đừng trách ta không nói chuyện nhắc nhở, có người nhìn thanh cao xuất trần cùng cái tiên nữ nhi dường như, trên thực tế tâm can nhi có thể so nhà bếp than còn hắc đâu.”

Tổng Thanh Thanh nói lời nói cũng không đợi nàng phản ứng liền làm bộ cái gì đều không có phát sinh rời đi, Ninh Hồi nghiêng người nhìn nàng một cái, thanh cao xuất trần? Nơi này đầu trừ bỏ An Lăng quận chúa Ngụy Thành Văn còn có ai gánh nổi này bốn chữ?

Ở nguyên chủ trong trí nhớ Tổng Thanh Thanh làm người khéo đưa đẩy các nơi giao hảo, nói như vậy lời nói nhưng thật ra đầu một chuyển,

Tổng Thanh Thanh nói chuyện thanh âm cực thấp, Thanh Đan Thanh Miêu hai người cũng không từng nghe thấy, nhưng Sở Hốt tập võ tai thính mắt tinh lại là nghe được rõ ràng, nàng do dự gian vẫn là ra tiếng nói: “Thiếu phu nhân, nàng nói có lý, lần trước Tề Thương cầm hoa nhài cấp Thế tử nhìn, chiêu Phương đại phu tế tra, kia chi côn phía trên có chút không được tốt đồ vật, người phúc lớn mạng lớn mới không kêu thứ đồ kia e ngại mệnh.”

Ngoại ô ám sát cái kia khó mà nói, nhưng hoa nhài chuyện đó nhi lại là thật thật tại tại, cứ việc cũng không có cái gì thiết thực chứng cứ, nhưng y nàng nhiều năm kinh nghiệm, tám chín không rời mười.

Cái này An Lăng quận chúa là Giang Đô quận vương con gái duy nhất, hiện giờ thánh thượng đối Giang Đô khác họ quận vương thái độ khó bề phân biệt, này hạ mọi người không dám nhiều có động tác, không có chứng cứ, cụ thể nên như thế nào hành sự nghĩ đến Thế tử còn phải tạm thời quan vọng một phen.

Ninh Hồi nghe Sở Hốt này vừa nói trong lòng lại là cực kỳ bình tĩnh.

Tiểu thuyết đại thể đều này đây vai chính tầm mắt đi, giống bọn họ loại này vai phụ, rất nhiều thời điểm đều là sơ lược, chỉ có ở đối thượng vai chính thời điểm mới có thể gọi người tốn nhiều bút mực.

Ninh Hồi không biết nhớ tới cái gì, trong lòng nhảy dựng, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta có một cái thật không tốt ý tưởng.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “Cái gì?”

Ninh Hồi đáp: “Cái này An Lăng quận chúa rất có khả năng cùng ta giống nhau không phải hàng nguyên gốc.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “..... Người vì cái gì sẽ có ý nghĩ như vậy?”

Ninh Hồi: “Người không nghe Sở Hốt nói sao, hoa nhài phía trên ngoạn ý nhi chính là muốn mệnh.” Nhưng mà nguyên chủ xác thật mất mạng, phản kêu nàng một cái ngoại lai hộ đỉnh bao.

Tiểu thuyết nguyên chủ nhưng không chết kiêu kiêu, thân là ác độc tảo tử nàng chính là đạt đến tam tuyến nữ xứng, nàng khởi điểm liền hoài nghi cái này không thể hiểu được cho nàng mắt lạnh An Lăng quận chúa, sau lại đi Ngô thái y không ở hoa nhài thượng tra ra cái gì, nàng cũng liền tạm thời buông xuống, nghe Tống Thanh Thanh cùng Sở Hốt như vậy lần lượt vừa nói, liền gì gì đều không thích hợp nhi a.

Thanh Thanh Thảo Nguyên xem tiểu thuyết vẫn là rất nhiều, nó hiểu ý mà a một tiếng, “Người cảm thấy nàng cũng là xuyên qua? Nói không chừng là trọng sinh đâu? Tới tìm các người toàn gia báo

thù rửa hận.” Nguyên cốt truyện Bùi Chát chính là thân thủ chém nàng cha sao nhà nàng =.=

Ninh Hôi: “Thanh Thanh Thảo Nguyên người nói rất có đạo lý, ta đột nhiên càng có nguy cơ cảm.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 20 chương 20

Tiếng kêu sợ hãi ở bầu trời đêm hạ hết đợt này đến đợt khác, lấy cường thế tư thái xua đuổi ám dạ yên lặng, đối diện trên thuyền còn hảo, bên này trên thuyền quý nữ các tiểu thư đã hoàn toàn không chịu không chế mà loạn cả lên.

Nước sông cuộn cuộn như phí, trên mặt nước một tảng lớn sóng lừng lừng phản chiếu tinh nguyệt cùng ánh đèn ánh sáng nhạt, rậm rạp làm cho người ta sợ hãi, giữa sông tiểu cá chép kinh hoàng mà nhảy bắn ra mặt nước, đi trước một cái trường xà thăm dò mà ra, đỉnh cổ tim vừa phun liền đem nó hàm ở trong miệng, trên đầu tròn mắt chuyển giống như này ngày mùa thu buổi tối nước sông thấm lạnh dọa người.

Họa thuyền bị rắn nước đàn vây đỡ, Ninh Tương nhìn thoáng qua liên tục lui về phía sau, chớ nói năng, liền này hai trên thuyền công tử tiểu thư sợ là cũng không ai gặp qua như vậy ‘ thịnh cảnh ’.

Mắt thấy này đó xà không biết từ nơi nào chui đi lên, tiếng thét chói tai càng thêm lớn lên, Tống Thanh Thanh bị người không cẩn thận đẩy đến trên mặt đất, luống cuống tay chân, cương xuống tay bắt lấy khăn chạt vật mà đứng dậy, tầm mắt vừa lúc đối diện đứng ở đầu thuyền An Lăng quận chúa.

Oánh ngọc sắc dải lụa choàng tùy ý mà vẫn đáp ở cánh tay thượng, bên hông buông xuống tiêm li tùy váy mê phiêu phiêu, nàng vẫn không nhúc nhích, trên mặt như cũ là phong khinh vân đạm, còn

rất có nhân tâm mà câu lấy ngón tay đem gương mặt bên tóc mái
đứng ở nhĩ sau, nghiêng đầu tới đối với nàng câu môi cười cười.

Kia cười so chi phù dung sớm nở tối tàn còn muốn tới mê người
chút, Tống Thanh Thanh vốn là không được tốt sắc mặt lại là lại khó
coi một cái chớp mắt, quay đầu liền hướng trong khoang thuyền
chạy.

Kẻ điên! Ngụy Thành Văn cái này kẻ điên!

“Quận, quận chúa, chúng ta mau chút đến bên trong đi thôi!” Nữ
nhi gia nhiều là sợ xà trùng chuột kiến, Oanh Nhi mặt không có chút
máu, cũng bất chấp quy củ lễ nghi lôi kéo An Lăng quận chúa thủ
đoạn liền phải hướng trong đi, An Lăng quận chúa lạnh lùng mà liếc
nàng liếc mắt một cái, “Không độc rắn nước thôi, có cái gì sợ quá?”

Oanh Nhi đều mau khóc, “Quận chúa.....”

“Câm miệng.” An Lăng quận chúa đột nhiên rút ra bản thân tay,
nàng an tĩnh mà đứng ở tại chỗ, nhìn đối diện trên thuyền bóng
người chen chúc.

Bây rắn phun tim tư tư thanh ở nửa hôn nửa ám ban đêm cùng
với phong thủy kích động gọi người trong lòng run sợ, cách khoảng
cách tựa hồ đều có thể cảm thụ chúng nó kia trên người gọi người
sờn tóc gáy hơi thở, Oanh Nhi da đầu tê dại hai chân run lên, nổi da
gà nổi lên một thân, thật là hận không thể lớn tiếng hét chói tai hai
mắt vừa lật ngất xỉu đi thần thức không biết mới hảo.

Liền ở nàng hoảng sợ không thôi thời điểm, đứng ở nàng trước
bên phải An Lăng quận chúa lại là đột nhiên cười.

So với tái mẫn kiều khách họa thuyền, đối diện muốn yên ổn nhiều, này đó rắn nước không độc, chỉ là nhìn đáng sợ thắm người chút.

Trên thuyền có Thái Tử cùng vài vị Vương gia tọa trấn, đã đầu vào đấy mà phân phó hạ nhân lấy hừng hoàng cùng trường cây gậy trúc xua đuổi bầy rắn, Bùi Chát không nhanh không chậm mà từ bên trong ra tới, đứng ở giắt giáng màu đỏ cấm lựa hạ, huyền màu đen áo choàng che chở cao dài thân mình ở bóng đêm hạ tối tăm không rõ.

An Lăng quận chúa này cười đối diện hấn, tuyết đầu mùa tan rã, còn lại đó là nhuyễn ngọc nhu hoa, nàng một người đứng ở mũi thuyền, bối cảnh là tráng lệ xa mê du thuyền, thật là hảo bất động người, Bùi Chát phía sau cầm hừng hoàng chạy quá gần sai vật kinh hồng thoáng nhìn, dưới chân vừa trượt, trực tiếp từ này đầu phác gục ở kia đầu.

An Lăng quận chúa cười càng vui vẻ chút, Bùi Chát nhàn nhạt mà nhìn những cái đó boong tàu thượng tự giác tránh đi nàng rắn nước, ở trên người nàng đảo qua mà qua, híp híp mắt, nghiêng đầu nhìn về phía phía bên phải rào chắn biên nhi thượng ngồi xổm người.

Tề Thương cũng thấy người, “Là Thiếu phu nhân cùng Sở Hốt.”

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, cự xà nhóm tổ tiên thật sự hảo đáng yêu nga.” Ninh Hồi ngồi xổm trên mặt đất nhìn quán quanh ở lan can màu đen rắn nước, bình tĩnh mà sờ soạn một viên vừa mới bắt đầu không ăn xong quả khô nhân nhét vào trong miệng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên phe phẩy bèo đô đô thân thể đi rồi hai bước, nghĩ những cái đó ở Thủy Lam tinh khắp nơi hoành hành xấu đến nỗi mạnh không nói còn túm cùng cái 258 vạn nhất dạng thấy ai lộng ai biến dị cự xà đàn, rất là nhận đồng gật gật đầu, “Đúng vậy, xác thật là so với kia đàn bất hiếu tử tôn đáng yêu nhiều.”

Thật là không có đối lập liền không có thương tổn, này đó xà xà phải biết rằng chúng nó hậu đại trường tàn thành như vậy không biết có thể hay không khóc đau.

Ninh Tương sợ nhất xà, đã sớm bị này trận trượng dọa ngắt đi rồi, Thanh Đan Thanh Miêu giúp đỡ Quế Nha đem người nâng đi vào lưu lại Sở Hốt một người ở bên cạnh chờ, Sở Hốt nhắc chân đá rớt một cái tới gần xà thấy nàng ngồi xồm bất động còn tưởng rằng dọa choáng váng, “Thiếu phu nhân?”

Ninh Hồi đem vừa rồi rơi xuống trâm cài nhặt ở trên tay đứng lên, “Không có việc gì không có việc gì.”

Nàng đem cây trâm cắm trở lại búi tóc thượng, ra bên ngoài nhìn thoáng qua, bên kia người trên thuyền đã đem trong sông tụ tập rắn nước xua tan, trên mặt nước hơi hiện bình tĩnh, chỉ là các nàng này tao trên thuyền nơi nơi đều là xà, hoặc uốn lượn hoặc du hành, còn có chút động tác mau đã lưu đến lương thượng giết.

Như vậy cảnh tượng tuy là Sở Hốt cũng có chút da đầu tê dại, nhưng nàng thấy Ninh Hồi thần sắc như thường, như cũ là kiều tiểu nhan sắc, thoáng chốc liền định rồi tâm thần, nghĩ thầm chính mình tốt xấu cũng là cái người tập võ, như thế nào có thể kêu Thiếu phu nhân như vậy nhục nữ tử cấp so không bằng.

Sở Hốt nắm kiếm đem bốn phía xà tất cả vút vào trong sông, lúc này hai trên thuyền đã đáp nổi lên tấm ván gỗ, Thái Tử bên người Hà công công mang theo người từ bình phô bản tử thượng chạy tới, tiêm giọng nói thỉnh các vị quý nữ dời bước đến bên kia tạm thời tránh tránh, bọn họ lập tức cập bờ.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 21 chương 21

Này hai người đều đi xa, Ngụy Thành Văn còn đái tại chỗ, Oanh Nhi biến tìm nàng không được, một đường đi tới cấp mồ hôi đầy đầu, “Quận chúa, người nhưng hù chết nô tỳ.”

Ngụy Thành Văn nắm chặt tay vịn, “Oanh Nhi.....”

Oanh Nhi trả lời: “Nô tỳ ở đâu.”

Nàng nghiêng đầu, đầu ngón tay từ chính mình trên má chảy xuống, khẽ cười nói: “Người nói ta xinh đẹp sao?”

Oanh Nhi hoảng hốt một chút, bị gió lạnh thổi lấy lại tinh thần, “Xinh đẹp, này kinh đô quý nữ lại khó tìm ra so quận chúa còn phải đẹp người.”

Giang Đô quận chúa từ nhỏ chính là cái mỹ nhân phiêu, Giang Đô nhi lang một lần tôn sùng là thần nữ, mỗi khi đi ra ngoài, điện xe kiêu mã đều ngăn không được những cái đó kim tiêu ngọc bí cấm y thiếu niên, tùy tay trích hoa chiết liễu đó là tài tử thi nhân trong miệng hoa mỹ giai thiên.

“Phải không?” Ngụy Thành Văn cũng không có bởi vì cái này trả lời mà lộ ra chút nào vui mừng, tán dương chi từ nàng nghe được nhiều, chưa bao giờ để ở trong lòng quá, chỉ là hiện giờ bị nhục kêu nàng khó tránh khỏi muốn tìm chút lời nói tới tìm chút an ủi.

Rõ ràng nàng như vậy xinh đẹp, như vậy thú vị, nàng thực thích hợp hẳn a, bọn họ mới là một cái thế giới người, bọn họ trời sinh nên ở bên nhau.

So với Ninh Hối như vậy kiêu tiểu thư, thành hôn còn nhớ thương người khác nữ nhân khá hơn nhiều không phải sao?

An Lăng quận chúa từ khi bị bệnh một hồi lúc sau hành sự quý dị lời nói việc làm phức tạp, Oanh Nhi hiện tại học thông minh, cũng không hề lo lắng cố sức mà đi phỏng đoán nàng tâm tư, dù sao như thế nào đoán cũng đoán không, nàng vẫn là tỉnh tỉnh cái kia tâm đi, làm tốt chính mình nên làm là được.

Nàng làm bộ không phát hiện Ngụy Thành Văn trên mặt mắt mát cùng khó hiểu, nói: “Quận chúa, chúng ta hướng trong đầu đi thôi, thuyền còn phải có trong chốc lát mới có thể cập bờ.”

Này phương tiểu mà thực mau liền không có bóng người khôi phục an tĩnh, Ninh Hối từ năm bước tiểu thang phía sau chuyển ra tới, đầu đầu mà che miệng đánh cái ngáp.

Trong lúc vô tình nhìn như vậy một tuồng kịch, Thanh Thanh Thảo Nguyên rất là một lời khó nói hết mà mở miệng, “Ký chủ, người hiện tại có cái gì ý tưởng?”

Ninh Hối nghiêm túc mà sờ sờ cằm, nghĩ mới vừa rồi An Lăng quận chúa kia phó liêu nhân lòng mang bộ dáng nghiêm túc nói: “Bùi Chấn thật không phải cái nam nhân.”

Vứt bỏ mặt khác, An Lăng quận chúa như vậy khả kiêu khả liên khả lãnh khả ngạo tiểu yêu tinh, giống nhau nữ nhân đều không lớn có thể chịu nổi hảo sao?

Thanh Thanh Thảo Nguyên bỗng ý không phải nói Bùi Chát, nhưng bị Ninh Hòì này vừa nói cũng mang trật, “Nhân gia kia gọi là ý chí kiên định, hảo hảo học học.”

Ninh Hòì lắc đầu, “Không không không, Thanh Thanh Thảo Nguyên, người tưởng a, Bùi Chát không thích nguyên chủ, nhưng tiểu thuyết nguyên chủ các loại làm sự hấn không những cái gì đều không nói còn từ nàng tới, hấn đến kết thúc chương bị nam chủ rằng rắc rối đều vẫn là thanh thanh bạch bạch thân mình, hiện giờ đối mặt như vậy khuynh thành mỹ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn không nói còn trái lại bùm bùm nhân gia một đốn..... Đây bình thường sao? Đây không bình thường a!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên bị nàng nói sững sững sững, “Là nga, hấn còn dài quá một trương so nữ nhân còn xinh đẹp mặt.”

Ninh Hòì nghiêng nghiêng mắt, “Chúng ta có phải hay không gặp gỡ nữ giả nam trang đại lão?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên mặc mặc, cuối cùng ở Ninh Hòì loanh quanh lòng vòng chui ra tới, “Ký chủ, mau nhắm lại người miệng nhỏ, não động khai quá lớn.”

Ninh Hòì chống ở lan can thượng, “Ta rõ ràng là hợp lý suy đoán sao.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên hừ một tiếng, “Liền không được nhân gia thật là cái ngồi trong lòng mà vẫn không loạn Liễu Hạ Huệ? Liền không được nhân gia chính trực thiện lương có trách nhiệm tâm?”

Ninh Hòì: “..... Người cảm thấy những cái đó hình dung từ thích hợp Bùi Chát sao?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “..... Không thích hợp.”

Ninh Hồi thổi phong, nhìn nơi xa tinh tinh điểm điểm đèn trên thuyền chài, chim bay từ gang mặt nhảy mà qua, nhỏ giọng nói thầm nói: “Nói thật, An Lăng quận chúa hiện tại trong lòng khẳng định cũng suy nghĩ, ai nha, này Bùi Chất a thật không phải cái nam nhân.....”

Nàng thanh âm rất nhỏ, phía sau người chỉ mơ hồ nghe được trước sau mấy chữ, lãnh vững vàng thanh âm hỏi: “Ai mà không cái nam nhân?”

Ninh Hồi bị này xuất quỷ nhập thần người khiếp sợ, xoay người lại đây bối chống lan can, trước mặt Bùi Chất ăn mặc biên thù ám hoa tường vân giao khâm trường bào áo khoác áo khoác, cũng không biết có phải hay không buổi tối thổi nhiều gió lạnh sắc mặt so ngày thường còn muốn tái nhợt chút, như vậy màu da làm nổi bật hạ có vẻ môi sắc càng thêm đỏ tươi, cả người bệnh khí lợi hại.

“Ta, ta không phải cái nam nhân.” Ninh Hồi đầu tiên là ngần ra, thực mau liền phản ứng lại đây, vươn tay phản chỉ hướng chính mình.

Bùi Chất thượng thân hơi hơi trước khuynh, ngoài cười nhưng trong không cười, “Phải không?”

Phương đèn ánh nến minh minh diệt diệt, khi ám khi minh ánh sáng chiếu vào hấn trên người luôn có loại mạc danh râm mát quỷ dị, Ninh Hồi run lên, nga ỨC, có một loại cổ xưa quỷ phiến cảm giác quen thuộc, hảo dọa người a!

Luôn luôn sợ nhất quỷ hút máu ma quỷ các loại quỷ Ninh Hôi trong lòng mặc niệm hai lần ‘ yêu ma quỷ quái mau rời đi, yêu ma quỷ quái mau rời đi ’, thu hồi chính mình nhìn đến phim kinh dị kinh tởng phiến giống nhau phát run tay, nỗ lực cười rất là sáng lạn lấy biểu chân thành, “Đúng vậy đúng vậy.”

Nàng mi mắt cong cong, đôi môi nhẹ nhấp, tươi cười như là trộn lẫn mật đường, Bùi Chất giật mình, thu biểu tình, lại cúi người để sát vào chút, cách đến thân cận quá Ninh Hôi thậm chí có thể ngửi được hân trên người thiên lãnh được hương, nàng không tự chủ được mà sau này ngưỡng ngưỡng.

Nhìn trong chốc lát trong lòng vô ngữ mà lại lập thẳng thân mình, nàng tươi cười còn sấn ở trên mặt, Bùi Chất khom lưng đem dừng ở nàng bên chân cách đó không xa hờ khếp ở then hạ ngọc bội nhặt lên bỏ vào trong tay áo, lúc đi lại nhìn nàng một cái, đôi môi khẽ nhúc nhích, “Không thể hiểu được.” Có cái gì buồn cười?

Ninh Hôi: “???”

Bùi Chất nhặt rơi xuống đồ vật, kia đầu Thái Tử sử bên người Hà công công lại đây thỉnh hấn, hấn sửa sửa ống tay áo liền đi rồi.

Hà công công ở phía trước hơi khúc thân mình dẫn đường, Bùi Chất đi hơi chậm chút, hấn lãnh túc mặt không nói một lời, cho đến trước cửa lại là đột nhiên dừng lại, nhướng mày, “Cười đến rất giống là thôn nhi bên trong nhị ngốc tử, Tề Thương, người nói có phải hay không?”

Tề Thương sửng sốt, a thanh, “..... Nào, cái nào thôn nhi?”

Bùi Chất nhìn chằm chằm đằng trước, “Chúng ta thôn nhi.”

Thái Tử mời Bùi Chát đơn độc nói sự, Tề Thương liền cùng Hà công công canh giữ ở bên ngoài, hấn nghĩ vừa rồi một phen nói chuyện may đều mau ninh thành cái ngật đáp, chiêu cái đi theo Bùi gia thị vệ, nhỏ giọng nói: “Người trong chốc lát chạy mau chút, kêu Phương Tùy cấp xứng chút lui nhiệt được dày vò.”

Thế tử này hơn phân nửa là trúng gió nóng lên..... Ai, đều kêu hấn nhiều bộ kiện áo choàng.

Bùi Chát đi vào thời điểm Thái Tử Lục Lang đang ngồi ở bàn vuông nhỏ bên cạnh trường ghế thượng, chỉ vào đối diện ghế kêu hấn cùng nhau ngồi xuống, ôn thanh nói: “Tìm người một hồi lâu, đi đâu vậy?”

“Ở bên ngoài đứng trong chốc lát.”

Hấn không muốn nhiều lời, Thái Tử cũng không truy vấn, tự mình xách theo ấm trà đổ hai chén nước, đẩy một ly cho hấn, hơi có chút đau đầu mà mở miệng nói: “Khó được ra tới thả lỏng một chuyến liền gặp gỡ chuyện như vậy, rắn nước đàn dững pha là làm cho người ta sợ hãi, cô đã phái người tra đi, đến tột cùng là nhân vi vẫn là dị tượng vẫn chưa biết được.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 22 chương 22

Ninh Hồi thanh âm so An Lăng quận chúa kia kinh thanh một kêu còn muốn tới vang dội chút, liền trong khoang thuyền đầu Ninh Tương đều nghe thấy được, vội vã mà chạy ra tới.

Ninh Tương hơi muốn chậm một chút, trước hết quá khứ là trên thuyền Thái Tử mang đến thị vệ, dẫn đầu thấy xà lập tức đuổi dài chân, ăn mặc hậu để ủng đen chân một đá liền đem còn ở vụng xà ném về trong sông, tái kiến trên mặt đất ngồi người cả người phát run khí hư khí đoản, vội vàng nửa quỳ xem xét, “Bùi thiếu phu nhân, nhưng có trở ngại?”

Ninh Hồi ngẩng đầu, trong mắt còn hàm chứa bởi vì dùng sức dụi mắt bài trừ tới nước mắt, nàng như là bị đối phương nói chuyện thanh gọi hoàn hồn, bừng tỉnh gấp giọng nói: “Ta không có việc gì, mau! Mau mau cứu quận chúa!”

“Cái gì?” Thị vệ chạy đến biên nhi dò ra nửa thanh thân mình, trong sông người đứng là phịch lợi hại, loáng thoáng có thể nhìn thấy là cái nữ nhân, hần phát tay tiếp đón người, “Mau, mau cứu người!”

An Lăng quận chúa rơi xuống nước, nửa cái thuyền thị vệ đều động lên, huyền đèn huyền đèn, xuống nước xuống nước, thanh âm ồn ào lợi hại.

Ninh Tương nửa ôm che mặt vui vẻ Ninh Hòì, cùng Thanh Đan hợp lực đem người đỡ lên, Ninh Hòì liền thuận thế nửa dựa vào trên người nàng, mặt chôn ở nàng gầy có chút cộm người đầu vai.

“Sao lại thế này?” Bùì Chấtt thanh âm có chút lãnh trầm, vừa rồi kia một tiếng kêu hấn đều cấp giật mình, còn tưởng rằng ra cái gì đại sự nì.

Ninh Hòì oa ở Ninh Tương trong lòng ngực, đầu không nâng mặt không lộ, cũng không giải thích mặt khác, chỉ ồm ồm nói hai chữ, “Có xà.....”

Đến nỗi rốt cuộc đã xảy ra cái gì chính mình tưởng bái.

Bùì Chấtt yên lặng nhìn nàng, nhướng mày không nói, hấn như vậy nhìn còn ngăn cản lộ, Ninh Tương bị hấn xem đến hai chân phát run, đi cũng không được, không đi cũng không được, chỉ phải nhượng nhượng mà mở miệng nhắc nhở nói: “Tỷ, tỷ phu?”

Bùì Chấtt nghiêng người dừng quá mặt, “Đãi ở khoang thuyền dừng nơi nơi chạy loạn.”

“Là là là.” Ninh Tương bình khí thẳng gạt đầu, kéo Ninh Hòì liền hướng trong chạy.

“Người không sao chứ?” Ninh Tương đem người ấn ở trên ghế, tiếp nhận Tống Thanh Thanh truyền đạt trà nóng nhét vào nàng trong tay, hung hăng mà chọc chọc cái trán của nàng, “Kêu người nơi nơi chạy loạn, xứng đáng bị dọa cái chết khiếp.”

Ly trung hơi nước mờ mịt, trà hương phác mũi, Ninh Hòì uống nước trà nhuận nhuận có chút khô khốc phát đau giọng nói,

“Ta không có việc gì a, nhưng thật ra An Lăng quận chúa.....
Cũng không biết hiện tại như thế nào.”

Ninh Tương lắc lắc đầu tỏ vẻ chính mình cũng không rõ ràng lắm, ở một bên Tống Thanh Thanh vuốt chính mình tay áo mịt mờ mà nhìn Ninh Hồi liếc mắt một cái, nàng cũng mặc kệ này nội bộ nguyên do, chỉ lo vui sướng khi người gặp họa là được rồi, “May mắn kia trong nước không xà, nếu không một đám vây đi lên đã có thể đẹp.”

Ninh Hồi cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ mà uống nước trà không nói lời nào, bốn phía cũng dần dần mà an tĩnh xuống dưới.

Thanh Thanh Thảo Nguyên nửa ngày cũng chưa phản ứng lại đây, thật lâu sau mới từ trong đất nâng lên gấu trúc mặt, “Nhãi con a, người sẽ không sợ sao?”

Ninh Hồi ngẩng đầu ưỡn ngực: “Không sợ.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “An Lăng quận chúa khẳng định sẽ nói là người làm.”

Ninh Hồi: “Nàng sẽ không.”

Tựa như An Lăng quận chúa liên tiếp ám hại ám sát làm sự tình, nàng như vậy không có sợ hãi còn không phải là bởi vì không có chứng cứ, trong lòng biết rõ ràng lại như thế nào, không có động cơ không có nhân chứng không có vật chứng, ai tin người đâu, nói ra cũng bất quá là không chọc một thân tao thôi.

Lấy An Lăng quận chúa thông tuệ, nàng cái gì đều sẽ không nói.

Ninh Hồi đem nước uống sạch sẽ lại kêu Thanh Đan giúp nàng đổ một ly, thuận tiện hỏi nàng nhớ thương hoa nhi, Thanh Đan

ngiêng về một phía thủy một bên đáp: “Thiếu phu nhân còn có tâm tình nhớ thương hoa đâu, yên tâm đi, nô tỳ gọi người một đạo mang lại đây.”

Nghe Thanh Đan như vậy Ninh Hòì liền yên tâm, tiếp tục tự tại mà uống nước.

Bởi vì nghĩ cách cứu viện kịp thời An Lăng quận chúa cũng không tánh mạng chi ưu, chỉ là nhìn vẫn là không được tốt, bị người sam tiến trong khoang thuyền tới thời điểm đã là một bộ vụng vụng trầm trầm nửa tỉnh nửa mê trạng thái.

Ninh Hòì trộm liếc mắt một cái, trên người nàng bọc một kiện Tương phi sắc áo choàng, ở tiểu trên giường súc thành đoàn lãnh thẳng đánh run run, Oanh Nhi ở bên cạnh cho nàng lại là sát đầu lại là lau mặt, có chút luống cuống tay chân.

Nàng có chút đáng tiếc, này đó thị vệ nghiệp vụ năng lực cũng thật tốt quá.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 23 đệ nhất càn

Ninh Hồi là bị Thanh Thanh Thảo Nguyên ríu rít đánh thức, nàng một cái giật mình ngồi ngay ngắn, chậm rì rì mà che miệng đánh cái ngáp, đôi mắt mê mang mà hướng nhìn phía trước, “Làm sao vậy?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên thở dài một tiếng, “Người nghe.”

Này tiểu Phật đường hợp với Bùi Chu thị phòng ngủ không xa, bên trong tiếng vang có chút đại, mơ hồ có thể nghe thấy chút nói chuyện thanh.

Ninh Hồi vãn tai, đồ sứ vỡ vụn thanh âm phanh chui vào trong tai, còn kèm theo cảm giận tiếng động, nghe âm sắc hẳn là Bùi Chu thị.

Bùi Đô hôn sự liền tại đây mấy ngày, chẳng sợ lại không thích Liễu Phương Tứ cái này con dâu, Bùi Chu thị cái này làm nương cũng chỉ có thể đổ tâm lo lắng cố sức mà làm lụng vất vả, bận trước bận sau không nói còn muốn bớt thời giờ dạy dỗ Bùi Hân, mỗi ngày vội cái không ngừng.

Hôm nay thật vất vả không xuống dưới, một hồi nhà ở Hiến Quốc Công liền ở bên trong chờ nàng.

Hiến Quốc Công không có thật thiếu, chịu trách nhiệm cái hư danh tiêu sái tự tại, gần nhất bởi vì Liên di nương hấn lược thu liễm tâm tư, chỉ là thời gian dài lại cảm thấy có chút nhạt nhẽo, ra cửa

một chuyến anh hùng cứu mỹ nhân lại mang theo cái cô nương trở về nói là phải làm bên người nha hoàn sử, cố ý mang lại đây cấp Bùi Chu thị cái này đương gia phu nhân quá xem qua đi cái minh lộ.

Kia cô nương đúng là mười sáu bảy hảo tuổi hảo nhan sắc, ăn mặc một thân hồng nhạt thêu hoa áo váy đứng ở Hiển Quốc Công bên người tẩn hiện là lướt thẹn thùng, xem Bùi Chu thị mấy ngày nay vốn là phát đồ tâm càng thêm khó chịu, tay run lên, bụng chén trà liền như vậy nện ở trên mặt đất.

“Lão gia ngươi là tồn tâm tới cấp ta ngọt ngọt có phải hay không?” Bùi Chu thị đều mau khí cười, lâu lâu liền mang cái nữ nhân trở về, hấn kia trong phòng hầu hạ đều mau tế không được, nói là đương thị nữ sử, sử sử đến cùng còn không phải toàn sử đến trên giường đi!

“Chu thị.” Hiển Quốc Công ngồi ở bên cạnh bàn ghế tròn thượng, quả nhiên là trung niên nam tử đặc có thành thực nho nhã, hấn nhàn nhạt mà nhìn nàng một cái, “Mấy năm nay ta đã thực khắc chế.”

Thực sắc tính dã, hấn nếu là không khắc chế, trong phủ nữ nhân ít nhất còn phải phiên mấy phen, nàng sợ là đã sớm bị tức chết rồi.

Bùi Chu thị a một tiếng, “Nói như vậy ta còn phải cảm tạ lão gia ngươi?”

Hiển Quốc Công khúc ngón tay gõ gõ cái bàn, sắc mặt bình đạm, “Kia đảo cũng không cần, ngươi về sau thiếu ở ta bên tai nói chút không xuôi tai nói cũng là được.”

Hấn nói chuyện luôn luôn không nhanh không chậm, cảm xúc cũng ít có đại phập phồng.

Chính là như vậy, mấy năm nay vẫn luôn là như vậy, nàng lời nói nàng làm sự ở trong mắt hấn liền cùng cát sỏi bụi bặm giống nhau không chớp mắt, thanh phong quá cảnh giống nhau ở hấn trong lòng lưu không dưới chút dấu vết, nàng đoan trang hiền thực cũng hảo, nàng la lối khóc lóc hồ nháo cũng thế, nàng thậm chí hoài nghi nếu có một ngày nàng lôi kéo lụa trắng ngay trước mặt hấn treo cổ tự sát, hấn cũng chỉ là như vậy nhàn nhạt mà liếc nhìn nàng một cái.

Bùi Chu thị nhìn chăm chăm khăn hấn, đột nhiên có chút nhụt chí, nàng đỡ bàn duyên, tự giấu mà lôi kéo miệng cười cười.

Hiển Quốc Công nhú nhú mày, không rõ nàng làm gì làm ra như vậy kỳ quái biểu tình tới, lắc lắc đầu đứng dậy lôi kéo bên người người đi nhanh đi ra ngoài, “Ta còn có việc, cứ như vậy đi.”

Cửa phòng bị người kéo ra, dắt quế hương gió lạnh từ bên ngoài thổi vào tới, Bùi Chu thị vùi đầu ở trong khuỷu tay, trong tay chuỗi ngọc rơi xuống trên mặt đất, tinh oánh dịch thấu hạt châu như là dừng ở thảm thêu hoa thượng thần lộ, nàng hoảng sợ ngơ ngẩn, trong tầm mắt cảm đồ dần dần biến mơ hồ.

“Phu nhân? Phu nhân?” Đồng Diệp đem trên mặt đất chuỗi ngọc nhặt lên, dùng khăn tay xoa xoa, thật cẩn thận mà đưa qua đi, nhẹ gọi hai tiếng.

Ghé vào trên bàn người nửa ngày đều không có động tĩnh, lâu đến Đồng Diệp cho rằng người ngủ rồi, nàng mới chậm rãi thẳng nới lên vòng eo.

Đồng Diệp đem trong tay đồ vật lại để gần chút, Bùi Chu thị không có tiếp, đồng tử tan rã, hư nhìn phía trước, búi tóc thượng nghiêng cảm trầm cài thượng chước quả nho trạng triền ti mã não

hoa tai nhẹ lay động không ngừng, Đồng Diệp xoay người liền phải đem chuỗi ngọc thu hồi tới, mơ hồ nghe thấy nàng nhẹ giọng nỉ non một câu, “Phật nói, tự làm vậy không thể sống.”

Đồng Diệp nghiêng người hồi nhìn thoáng qua, nghi hoặc khó hiểu mà đi đến bên cạnh án kỉ.

Bùi Chu thị lòng tràn đầy thê thê, chống thân mình chuyển đi tiểu Phật đường.

Ninh Hồi vội vàng đoan chính thân mình phụng kinh Phật, kêu một tiếng mẫu thân.

Bùi Chu thị phẳng phất giống như không thấy, quỳ gối nàng bên cạnh đệm hương bồ thượng, chấp tay trước ngực nhìn chăm chăm cung phụng Bồ Tát.

Ninh Hồi thính lực không tồi, hơn nữa còn có cái Thanh Thanh Thảo Nguyên, nàng đem vừa rồi Bùi Chu thị cùng Hiên Quốc Công nói chuyện nghe xong cái mười phần mười.

Hiên Quốc Công người này nói hấn không tôn trọng vợ cả đi, trong phủ lớn nhỏ sự hấn đều toàn quyền giao cho Bùi Chu thị trong tay cũng không hỏi đến, thậm chí có chuyện gì cũng sẽ tự mình lại đây cấp Bùi Chu thị nói một tiếng, người nói hấn tôn trọng vợ cả đi, cô nương một người tiếp một người hướng trong phủ mang, bên ngoài còn ẩn dấu không ít hồng nhan tri kỷ, một tháng đều không nhất định sẽ cho cái mặt mũi ở Bùi Chu thị chính viện nhi nghỉ ngơi một hồi, mấy cái di nương biến đổi đa dạng ở sau lưng cười người.

Thậm chí sau lại Bùi Chu thị đã chết, còn không có qua đầu thất liền đem bên ngoài nữ nhân sinh hài tử ôm trở về mặc áo tang,

muốn hai đứa nhỏ quỳ gối linh đường hướng về phía trong quan tài người kêu mẫu thân, nữ chủ là giận không thể át, nếu không phải Bùi Đô ngăn đón, thật là hận không thể muốn hấn đương trường qua đời một đạo tùy Bùi Chu thị đi xuống mới hảo.

Chuyện này một lần truyền thành chê cười, các gia lén lút đều chê cười nói Hiền Quốc Công phu thâm ái, kiêm điệp tình thâm, đây là một lòng muốn đem người cấp khí sống lại tái tục tiền duyên.

Nghĩ vậy nhi Ninh Hồi dừng ở kinh Phật thượng đầu ngón tay hơi đồn, nếu không có hôm nay này vừa ra nàng đều hơi kém đã quên, Bùi Chu thị ở tiểu thuyết mở đầu không bao lâu liền chết bệnh, không có Bùi Chu thị che chở, Bùi Hân mới chậm rãi tự lập thành thực, ở hai cái ác tẩu tử cùng mấy cái thứ muội giáp công hạ ngoan cường giao tranh.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 24 đệ nhị càn

Bùi Đô thành thân hôm nay là cái nhập thu gần nhất thái dương tốt nhất một ngày, Ninh Hòì gọi người dọn ghế ngồi ở trong viện phơi nắng, ấm áp thoải mái vô cùng.

Theo lý thuyết nàng thân là Bùi gia trưởng tức lúc này cũng nên ở bên ngoài yến chiếu khách khứa, nhưng là tiền lệ thương ở, Bùi lão phu nhân thật là sợ cực kỳ nàng làm ra cái gì đường rẽ tới, chuyên môn tìm cơ kêu nàng đãi ở chính mình chỗ ngồi không chuẩn ra tới, tuy nói Quốc công phủ mặt trong mặt ngoài mấy năm nay đã sớm vứt không còn một mảnh, nhưng nàng lão nhân gia vẫn là nghĩ đem cuối cùng một chút da mặt tử giữ được.

Ninh Hòì cũng mừng rỡ tự tại, ngồi ở ghế trên một bên ăn quả quýt một bên cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên xem xét không gian thảo nguyên thực vật sinh trưởng trạng huống.

“Hiện tại tổng xanh hoá giá trị cao tới 101520, ký chủ, chúng ta muốn tiếp tục cố lên.” Thanh Thanh Thảo Nguyên nắm chặt móng vuốt cấp Ninh Hòì cổ vũ, toàn bộ hùng thần thái sáng láng, tinh khí thần nhi mười phần.

Ninh Hòì tắc một mảnh quả quýt ở trong miệng, ăn cái sạch sẽ, “Tốt Thanh Thanh Thảo Nguyên, không thành vấn đề Thanh Thanh Thảo Nguyên.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên liền thích nhà mình ký chủ ngoan cường bất khuất cùng vĩnh không nhụt chí, ánh mắt là tràn đầy từ ái, xem Ninh Hồi khỏe miệng trực trù trù, nga, Thanh Thanh Thảo Nguyên tầm mắt tổng làm nàng mặc danh cảm thấy chính mình là một con phì lưu lưu béo đô đô gấu trúc nhãi con.

“Thiếu phu nhân, đồ vật lấy tới.” Thanh Miêu từ nhà kho ra tới, trong tay ôm một cái mang khóa cái hộp nhỏ, cười đến gần đem này đặt ở Ninh Hồi trước mặt bàn nhỏ thượng, “Chỉ là này chìa khóa vẫn luôn là Thanh Đan thu, còn phải chờ nàng tới mới thành.”

Ninh Hồi lại lật cái quả quýt, không thềm để ý gật gật đầu, “Không đáng ngại, đợi chút là được.”

“Là ta nghe lầm, Thanh Miêu người kêu ta?” Thanh Đan trong tay dẫn theo hộp đồ ăn vượt qua viện môn, lập tức đã đi tới.

Thanh Miêu đem trên bàn lá cây phát rơi xuống đi, nói: “Chờ người trở về mở khóa đâu, lấy cái thức ăn mà thôi, người như thế nào đi lâu như vậy?”

Thanh Đan: “Hôm nay phòng bếp vội vàng đâu, vẫn là ta đi sớm, nếu không giờ Mùi đều không nhất định có thể có rảnh quản chúng ta viện nhi.”

Ninh Hồi nghĩ trước xem hộp đồ vật, đem trong tay quả quýt da bông, xả quá khăn xoa xoa tay, “Cơm trưa trước phóng, trước đem này khóa khai.”

Thanh Đan xách theo hộp đồ ăn vào phòng, bắt quá giây lát liền lấy chìa khóa ra tới mở ra hộp, hộp trang tất cả đều là khế đất khế

nhà, có rất nhiều nguyên chủ cha mẹ lưu lại, còn có một ít là bá phụ bá mẫu Lô Lăng Hầu vợ chồng đưa.

Nguyên chủ thân gia phong phú, này một chồng giấy xem kinh người, Ninh Hồi ở bên trong chọn chọn lựa lựa, cuối cùng là rút ra một trương tới quán buồng, đối với Thanh Đan Thanh Miêu hỏi: “Nơi này các người có biết?”

Thanh Đan thăm dò vừa thấy, thấy phía trên viết Tử huyện hai chữ, nàng lược suy tư một trận, gật đầu trả lời: “Hiểu được, Thiếu phu nhân chưa lấy chồng khi phu nhân bên người ma ma mang theo nô tỳ đi gần đây chỗ ngồi đều tuần quá một lần, Tử huyện mà thuộc kinh đô, ly không lớn xa, cái này thôn trang kiến ở Lạc An thôn, nô tỳ nhớ rõ bên cạnh còn có cái loại tất cả đều là cây ăn quả đỉnh núi, khế thư cũng ở bên trong.”

Ninh Hồi lại phiên một lần quả thực lại tìm ra một trương viết Tử huyện đơn tử, nàng đem này dư thu hồi tới, đem nàng cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên thương lượng tốt biện pháp ước chừng lý một chút, lôi kéo Thanh Đan tay áo cười tủm tỉm nói: “Ta tưởng đem kia thôn trang cùng sơn đều khai ra tới loại chút hiếm lạ hoa cỏ cây rừng, các người nhìn tốt không?”

Thanh Đan Thanh Miêu kinh dị với nàng ý tưởng, “Thiếu phu nhân như thế nào đột nhiên sinh ra như vậy tâm tư?”

Ninh Hồi nghiêng đầu, “Liền nghĩ trồng ra đẹp đâu, gọi người chuyên môn đi các nơi vớt trở về, lại thỉnh chút sẽ chăm sóc hoa cỏ hảo sinh chăm sóc, ta phải không cũng có thể đi tổng cổ thời gian, các người cảm thấy được không vẫn là không thể được?”

Nàng hiện tại cái này thân phận muốn tới chỗ chạy thật sự là có chút không lớn hiện thực, gọi người đem những cái đó hiếm lạ hoa cỏ đưa lại đây, nàng bớt thời giờ qua đi ném vào trong không gian cũng sẽ không quá chọc người chú ý cùng hoài nghi, đẹp cả đôi đôi mắt nha.

Ninh Hồi mỉm cười mà lại lộ một cái quả quyết, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta thật là quá thông minh, ta như thế nào có thể như vậy thông minh đâu?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên a một tiếng, tức giận mà nói: “Cái này biện pháp là người tưởng sao? Chẳng lẽ không phải ta trí tuệ kết tinh sao?”

Quả quyết hơi nước sung túc, chua ngọt chất lỏng tẩm miệng đầy khang, Ninh Hồi hạnh phúc mạo phao, trong lòng tiểu nhân nhi đắc ý mà lắc lắc tiểu khăn, “Ai nha, không cần để ý này đó chi tiết nhỏ sao.”

“Thiếu phu nhân nếu thật là có cái này ý tưởng nô tỳ lập tức gọi người đi trước thăm thăm tình huống, tả hữu chúng ta cũng không kém tiền tài, cao hứng mới là quan trọng nhất.” Thanh Đan thực mau liền cấp ra khẳng định đáp án, Ninh Hồi nghe vậy rất là cao hứng, kể từ đó đối nàng tới nói có thể nói là làm ít công to.

Giải quyết một cái vấn đề lớn, Ninh Hồi cả ngày đều tâm tình không tồi, Bùi Chất mang theo Sở Hốt cùng Tề Thương lại đây thời điểm, nàng đang ở bên ngoài nắm hồ lô gạo cấp trong viện hoa cỏ tưới nước.

Ăn mặc một thân thêu hoa rơi phiến anh hồng nhạt tay áo sam, đứng ở hoa trước mặt mày doanh doanh như phù dung chớm nở.

Sở Hốt ôm kiếm đứng ở Bụi Chát phía sau, lược hiện anh khí lông mày hơi hơi giơ lên, nàng cảm thấy Thiếu phu nhân người này rất kỳ quái, nói không nên lời kỳ quái.

Tất cả mọi người nói nàng thích Nhị công tử thích không thể tự kèm chế, nhưng nàng quan sát lâu như vậy, vị này chủ nhân mỗi ngày trừ bỏ ăn cơm ngủ duy nhất làm sự tình chính là trang điểm trong viện hoa hoa thảo thảo, liền kém không trở thành thân nhi tử thân khuê nữ giống nhau chăm sóc.

Cuộc sống này sống qua thật là so Phúc An Viện lão phu nhân còn muốn tới đơn điệu nhạt nhẽo.

Lại nói hôm nay Nhị công tử thành thân, mỗi người đều đề phòng nàng sợ nàng nhớ tới vừa ra lồng vừa ra, nhưng mà nàng một người ở trong sân mừng rỡ liền kém không hừ cái tiểu khúc nhi.

Sở Hốt lắc lắc đầu, không hiểu, không hiểu.

“Cấp Thế tử thỉnh an.” Trong viện thỉnh an thanh lần lượt vang lên, Ninh Hồi nghiêng đầu nhìn lên liền thấy Bụi Chát đứng ở viện môn khẩu không xa bãi đặt bồn hà thạch mấy bên, lưu li chậu dưỡng hai điều hồng đuôi cá chép vừa mới toát ra đầu, bởi vì này đột nhiên tiếng vang lại toàn trở về đáy nước đi, tránh ở phù diệp phía dưới.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 25 đệ tam càng

Thanh Thanh Thảo Nguyên phôi đều mau tạc, đại mặt béo phì kề sát giao diện mắt thấy lại lớn một vòng nhi, nó trừng mắt hai con mắt thượng hoả lợi hại, lớn tiếng nói: “Nhãi con, đá hấn!” Đá chết hấn, đá hấn hạ ba đường!

Ninh Hồi gắt gao mà nhấp môi, thật sợ chính mình cười ra tiếng tới.

Bùi Chát nhéo nàng cằm đem nàng đừng quá khứ mặt vận chính trở về, mắt đào hoa hứng thú càng đậm chút, hoãn thanh nói: “Lúc này còn có thể cười được, phu nhân thật là hảo tâm tính hảo định lực.”

Ninh Hồi ghen nửa ngày cuối cùng là kia một cổ kích động ý cười cấp sống sờ sờ mà ghen đi trở về, mặt đều cấp ghen đỏ, “Không có.....”

Nàng nói chuyện, đôi tay bắt lấy Bùi Chát thủ đoạn nhi tưởng đem người đẩy ra, Bùi Chát không chút sứt mẻ, mắt nhìn nàng kia giống như nhiễm lau một tầng nhợt nhạt phấn mặt mặt, đầu ngón tay vừa động, giờ tay nhéo nhéo, lúc này mới thẳng nổi lên vòng eo đôi tay bối ở phía sau nhẹ về hai hạ, trên tay dính chọc nàng trắng nõn làn da thượng nhiệt ý, nội bộ khí lạnh tựa hồ cũng tan chút.

Bùi Chát ly xa chút, Ninh Hồi liền che lại chính mình mặt kéo tiểu trên giường gối mềm hoành trong người trước, tế mi ninh, nghiêm

tức nói: “Người nói nhiều như vậy, ta một câu cũng chưa nghe hiểu.”

Bùi Chát trong lòng biết nàng đây là muốn đánh chết không thừa nhận hảo nước đục sờ qua đi, hấn cũng không bánh xe xả này đó, lại ngồi trở lại đúng chỗ trí đi thượng, không sao cả mà nhấp khẩu trà, “Nghe không hiểu liền nghe không hiểu đi, trong lòng biết rõ ràng liền hảo.”

Ninh Hồi xoa trong tay gói mềm không xem hấn, chôn đầu liên tiếp mà nhìn gói trên mặt phú quý trúc hoa văn.

Hấn cảm khế nâng, cười như không cười.

Nói một hồi lời nói Bùi Chát liền dựa vào giường ghế hơi hạp mắt không biết suy nghĩ cái gì, không hề có rời đi ý tứ.

Ninh Hồi không có việc gì làm dứt khoát đem trên bàn kia một chồng quả quýt toàn bộ kéo đến trước mặt, ăn cái gì tổng cổ thời gian.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, người còn đang tức giận đâu?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên từ đào hồ nhảy ra tới, hung hăng mà trừng mắt nhìn giường ghế nam nhân liếc mắt một cái, khí đồ đồ mà không nói gì.

Ninh Hồi một bên ăn quả quýt một bên ở trong lòng đau nó, Thanh Thanh Thảo Nguyên tâm tình trầm trọng nửa ngày cũng chưa có thể lộ ra một cái tươi cười tới, nó buồn bực mà vồ vồ mông hạ thổ địa, trông mắt lại vẫn là liên tiếp hướng Bùi Chát trên người sử, ý đồ dùng tầm mắt đem người nọ chọc ra cái lỗ thủng tới.

Ninh Hôi mừng rỡ không được, nếu không phải ngại với bên cạnh có cái Bùi Chát, nàng hơi kém liền chịu đựng không nổi vui tươi hơn hờ mà cười ra tiếng tới.

Ninh Hôi trên tay không ngừng miệng cũng không ngừng, quả quýt một người tiếp một người, kia toan mùi vị kêu Bùi Chát đôi mắt đều không thoả mái lợi hại, hấn chậm rãi ngồi ngay ngắn, lãnh nhìn mặt bên lại hướng trong miệng tắc một mảnh quả quýt Ninh Hôi, muốn gọi nàng im miệng dừng lại, tới rồi trong cổ họng dạo qua một vòng lại đột giác không lớn đối cấp nuốt trở vào.

Hấn mặt mày nặng nề, hoắc mà đứng dậy, ở Ninh Hôi đầy mặt khó hiểu mờ mịt hạ xốc lên áo choàng đi nhanh vòng qua đường trước bình phong đi ra ngoài.

Đang ở cùng Sở Hốt cãi nhau Tề Thương đón đi lên, kinh ngạc nói: “Thế tử như thế nào nhanh như vậy liền ra tới?” Không phải nói tìm Thiếu phu nhân có việc gì sao?

Bùi Chát mắt đuôi run lên, giật giật khóe môi phun ra một chữ tới, “Toan.” Quang nghe kia hương vị toan đến hấn nha đều mau đỏ.

Tề Thương: “??”

Bùi Chát cùng Tề Thương liền như vậy đi rồi, Thanh Đan Thanh Miêu lần lượt đi vào phòng đi, kỷ trà cao mặt bàn nhi thượng đã đôi không ít màu xanh lá quả quýt da, hai người a một tiếng phụ cận đi thu thập, phủng vô lại khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân nhưng ăn ít chút đi, này quả quýt nghe đều toan lợi hại, tàn nhẫn kính nhi ăn tiểu tâm tiêu chảy.”

Ninh Hồi đem trong tay dư lại nửa bên thả lại trên bàn, xuống giường đi giặt sạch tay, che miệng đánh cái cách, liên tục bải đầu, “Không ăn, không ăn, là rất toan.”

Bên ngoài sắc trời hơi ám, tiền viện nhi yển hội đã sớm bắt đầu rồi, Ninh Hồi nghe Xuân Đào nói hôm nay thành hôn rầm rộ cùng Liễu Phương Tứ kia dọa người một đài đài của hồi môn, dùng cơm chiều lại đi xem nàng loại ở bên ngoài hoa cỏ đi.

Hiển Quốc Công phủ tối nay vô cùng náo nhiệt, khách và chủ tấn hoan, An Lăng quận chúa tạm cư phủ trách lại là một mảnh ử đột.

An Lăng quận chúa rơi xuống nước bị thương thân mình, hợp với mấy ngày chưa cái gì đại khởi sắc.

Song mặt thêu đoàn hoa màu xanh lá màn phía sau thường thường liên truyền đến vài tiếng khụ suyễn, trong phòng gian được vị nhi nồng hậu hầu hạ mấy cái nha đầu đều cảm thấy có chút khó chịu, chỉ là quận chúa bị cảm lạnh lợi hại, vạn không dám đem cửa sổ chi khai, chỉ phải hơi bình khí cố nén.

“Quận chúa, nên uống dược.” Oanh Nhi tự mình chiêm hảo dược bụng tiến vào, đem khay đặt ở mép giường tiểu bàn lùn thượng, vén lên dựa đầu này nửa bên giường màn treo ở lưu kim cong câu thượng.

Trên giường lữ hai giường chăn bông, ngại không đủ ấm áp lại còn hương trong tắc mấy cái lò sưởi tử, An Lăng quận chúa súc ở bên trong, hai má đỏ lên cả người nhũn ra, thở ra hơi thở chính mình đều cảm thấy nóng bỏng đến lợi hại, nàng mở mắt ra, ở Oanh Nhi nâng hạ bọc chăn dựa vào gối mềm, mệt mỏi mà nghiêng oai.

Nàng ám đen khô ráo đôi môi giật giật, lại ho khan vài tiếng, tránh đi Oanh Nhi múc nước thuốc đưa qua cái muống, vươn tay trực tiếp đem kia tràn đầy một chén dược đoạt lấy tới uống một hơi cạn sạch.

Kia dược rõ ràng khổ không được, nàng lại là mày cũng chưa nhần một chút, Oanh Nhi cuống quít đệ mút hoa quả qua đi.

An Lăng quận chúa một ngụm hàm ở trong miệng, đem thâm đến yết hầu cay đắng xua tan hết mới lại đem mặt khác chuẩn bị thuốc viên nuốt đi xuống.

Bên ngoài ăn mặc nâu thẫm lẫn hoa áo ngắn, sơ đơn giản búi tóc trung niên phụ nhân đi đến, đem lưu kim hình thú lư hương cái nắp vạch trần, hương trong run lên một cái muống Tô Hợp hương đi vào.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 26 chương 26

Bùi Hân chỉ lo cười, liên quan Bùi Trân Bùi Duyệt hai cái trên mặt cũng có chút biến hóa, chỉ là không bằng nằng rở ràng thôi. Liễu Phương Tứ mặt thiêu lợi hại, bắt lấy Dạ Trúc tay miễn cưỡng dất ra một tia cười che dấu xấu hổ cùng khó chịu.

Rốt cuộc Bùi Hân còn bận tâm Bùi Đô cái này ca ca mặt mũi, không như thường lui tới giống nhau nói thẳng không cố kỵ, Bùi Trân cũng không ám tin tức giềng hạ thạch, một đám người mặt ngoài hòa hòa khí khí mà đi Liễu Phương Tứ hiện giờ trụ Chi Lan Viện uống trà nói chuyện.

Bên này như thế nào Ninh Hồi không để ở trong lòng, ở hoa viên tử đi dạo vài vòng liền trở về nằm.

Cuối mùa thu cỏ cây tiệp hoàng, lá rụng phiêu phiêu, cây cối chi đầu trĩu trĩu trống rỗng chỉ linh tinh treo vài miếng muốn rớt không xong lá cây, bên ngoài nhìn càng thêm hiu quạnh quạnh quẽ, như vậy cảnh tượng kêu Ninh Hồi nhớ tới Thủy Lam tinh, mỗi ngày nhắc không nổi một chút đi ra ngoài hứng thú, từ sớm đến tối oa ở trong phòng trên giường, nghe Thanh Đan Thanh Miêu nói chút kinh đô thú sự nhi đồng thời nhất tâm nhị dụng cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên thương lượng tiếp theo cái cao xanh hoá giá trị cây cối.

Thanh Thanh Thảo Nguyên đem giao diện kéo ra, vớt căn gậy gộc ở trên màn hình chỉ chỉ trỏ trỏ, “Chúng ta hiện tại mà chỗ kinh đô cũng liền vị trí này, lúc trước định vị hạ Thanh Thủy Am sau núi hoa

lê thụ có chủ tâm thời liền trước phóng tới một bên không suy xét, mặt khác mấy cái theo thứ tự ở Tề Châu, Giang Đô, Nam Giang, Trường Nghi chờ mà, xa nhất một cái còn ở Nam La.”

Ninh Hồi nghe thực nghiêm túc, ngoan ngoãn đáng yêu thực, gấu trúc vui mừng gật gật đầu lại cầm gậy gộc chọc mở thầu có Tề Châu bản nơi, “Tề Châu ly kinh đô gần nhất, ta đại khái đổi một chút lộ trình, dựa theo hiện tại xe ngựa tốc độ, ít nhất cũng muốn đi cái hai ba thiên, này chỗ biểu hiện cây cối là cái dạng này.” Thanh Thanh Thảo Nguyên chọc một chút phát ra lục quang tiểu dấu ngắt câu, đồ mặt nháy mắt phóng đại.

Hoa sơn trà trọng cánh chồng chất ngưng sáng sớm thủy lộ trắng tinh ôn nhuận, làm mỹ chi tú, bích diệp thật mạnh.

Này màu trắng sơn trà khai thật là hảo, cách màn hình quang xem hình ảnh tựa hồ đều có thể ngửi được thịnh trản hương thơm. Ninh Hồi mục mang hương về, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, thật xinh đẹp a.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng hiếm lạ duỗi móng vuốt sờ sờ, “Liền như vậy một cây, hệ thống biểu hiện xanh hoá giá trị cao tới mười hai vạn.”

Nó kỳ thật không lớn minh bạch cái này xanh hoá giá trị rất cuộc là dựa theo cái gì tới tính, hoa trà cũng không phải cũng chỉ có Tề Châu có, nhưng địa phương khác hoa trà lại xa xa không đạt được mười hai vạn cao giá trị, giống nhau có thể thượng trăm cũng là gien tương đương không tồi, ngay cả có Trà tộc hoàng hậu chi xưng Kim hoa trà cũng mới khó khăn lắm 3000 mà thôi.

Lại nói lần trước ở Hồng Lăng hà trên thuyền lấy về tới đở thắm hoa, nghe Thanh Đan từ quản thuyền người chỗ đó hỏi thăm trở về, kia hoa là trước nguyệt bọn họ họa thuyền từ Hồng Lăng hà hỏi nhập Bồ Hoa giang thời điểm đi nhờ khách nhân mang lên đi, sau lại vị kia khách nhân không thể hiểu được nhảy giang đã chết, kia hoa mới vẫn luôn lưu tại trên thuyền đương cái mới mẻ bài trí.

Hoa là cái gì hoa không rõ ràng lắm, có ích lợi gì cũng không biết, này xanh hoá giá trị vì cái gì như vậy cao cang là không thể nào nhưng khảo.

Thanh Thanh Thảo Nguyên trừng mắt nhi minh tư khổ tưởng nửa ngày cũng không có kết quả đảo mắt liền lại đem chuyện này ném tới rồi sau đầu, “Ký chủ, người đến hảo hảo ngẫm lại biện pháp xem như thế nào đi Tề Châu một chuyến.”

Ninh Hồi ném viên đậu phộng ở trong miệng hàm hồ mà ứng thanh, vô duyên vô cớ muốn chạy Tề Châu đi nàng xác thật đến hảo hảo nghĩ biện pháp.

“Thanh Đan, chúng ta có cái gì thân thích ở Tề Châu sao?” Trừ bỏ thăm người thân nàng tạm thời là nghĩ không ra cái gì biện pháp.

Thanh Đan ngồi ở giường biên trên ghế thuyền, nghe được Tề Châu hai chữ trong tay tuyến vừa vặn xuyên qua lỗ kim, nàng vờ tuyến vòng cái kết, trả lời: “Người nhà ngoại liền ở Tề Châu a, Thiếu phu nhân người đã quên?”

Thật nhỏ kim thuyền hoa chọn chọn thuyền mặt nhi, “Cũng là, kia gia đình người cũng không tính cái gì đứng đắn thân thích, đã quên cũng liền đã quên.”

Nghe Thanh Đan kia đăm như nước ngữ khí Ninh Hôi sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới nguyên chủ mẫu thân Hàn thị đó là Tề Châu nhân sĩ, chỉ là cùng trong nhà quan hệ cực kỳ đăm bạc, nguyên chủ phụ thân chết trận sa trường một năm mẫu thân chết bệnh, kia gia đình không một người đến xem quá, kia lúc sau cũng liền tính là hoàn toàn chặt đứt.

Thanh Miêu bưng nắm tuyết tảo đồ canh tiến vào, “Bất quá nô tỳ nghe hầu phủ phu nhân nói, lúc trước tướng quân cùng phu nhân trên đời thời điểm nhưng thật ra thường xuyên nhắc tới nhị cữu phu nhân, nghe nói phu nhân chưa lấy chồng thời điểm, liền vị kia tẩu tẩu đau nhất nàng.”

Ninh Hôi như suy tư gì, đem nàng hai người nói đặt ở đáy lòng, cân nhắc gần chút thời điểm khả năng muốn mượn vị kia nhị mợ đi Tề Châu một chuyến.

Thanh Đan theo đa dạng hiếu kỳ nói: “Thiếu phu nhân nghĩ như thế nào hỏi về Tề Châu?”

Ninh Hôi dò ra thân mình nhìn nàng theo hoa, mi mắt cong cong, “Nha, nhàn tới nhàn chán miên man suy nghĩ đâu.”

Nàng ngọc nhan kiều yểu thượng sóng mắt đưa tình, Thanh Đan bật cười, “Thiếu phu nhân hiện giờ càng thêm như là ngày xưa chưa lấy chồng thời điểm bộ dáng.” Vô ưu vô lự, ngây thơ hồn nhiên, gọi người vừa thấy liền nhu hoãn đến tâm khảm đi.

Ngày mùa thu càng ngày càng lạnh, phòng trong cửa sổ đều quan trọng còn có chút hơi lạnh lẽo, Ninh Hôi lười kéo chăn mỏng lại trở về trên giường, cầm lấy một bên vợ vết tới thoải bản xem mùi ngon.

Xuân Đào bước nhanh vòng tiền bình phong, nhẹ giọng bẩm:
“Thiếu phu nhân, An Lăng quận chúa bên người Oanh Nhi cô nương tới.”

Ninh Hồi khép lại thoại bản, Oanh Nhi?

Oanh Nhi tới này một chuyến ra ngoài Ninh Hồi dự kiến, nàng là rất kỳ quái An Lăng quận chúa vì cái gì động kinh thỉnh nàng đi nói chuyện, cũng lười đến ra cửa đi này một chuyến, chỉ là đối phương là quận chúa hiện giờ ốm đau trên giường, lại kêu từ trước đến nay bên người hầu hạ thị nữ tự mình tới thỉnh, lời nói khẩn thiết, nàng nếu không đi tựa hồ lại có chút không thể nào nói nổi.

“Ký chủ, người thật sự muốn đi a?” Thanh Thanh Thảo Nguyên có chút lo lắng.

Ninh Hồi đáp: “Đi a, nhân gia đều thỉnh đến cái này phân thượng nhi, không đi cũng đến đi.”

“Nàng vạn nhất nếu là làm điểm gì làm sao bây giờ?”

Ninh Hồi loát loát tay áo, “Kia chúng ta liền nhìn xem ai làm quá ai.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....”

Ninh Hồi ra phủ thời điểm Thanh Đan Thanh Miêu đi theo còn gọi thượng Sở Hốt, mặt khác còn mang theo vài cái thị vệ, tuy rằng nàng chính mình bản thân liền cũng thực ngưu bức, nhưng có đôi khi vẫn là có thể nhiều mượn điểm ngoại lực cổ vũ một chút uy phong.

An Lăng quận chúa tạm cư phủ đệ ly Quốc công phủ cũng không tính quá xa, ngồi xe ngựa đi rồi ước chừng mười lăm phút liền đến.

Oanh Nhi là theo nàng cùng nhau trở về, đái nàng xuống xe ngựa liền dẫn lọt vào trong phủ.

Này phủ đệ vốn là An Lăng quận chúa một cái chủ tử, quy mô không lớn, từ cổng lớn vòng đến khuê phòng cũng bất quá một lát sau. Canh giữ ở ngoài cửa phòng thị nữ đều là chút sinh gương mặt, ăn mặc tổ thanh áo váy, cùng lần trước ở thôn trang thấy không một cái tương đồng.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 27 chương 27

“Quận chúa, hiện giờ thiên lạnh người vẫn là hảo sinh nghĩ ngơi hảo, nhiều ưu phiền tư với thân thể cũng không bỏ ích, nô tỳ đi trước cáo lui.” Văn ma ma xụ mặt nói hai câu, uốn gối liền phải lui ra.

An Lăng quận chúa lại là đột nhiên lật người lại, lãnh nhìn nàng, “Người khẳng định ở trong lòng chê cười ta, có phải hay không?”

Văn ma ma, “Quận chúa là chủ tử, nô tỳ không dám.”

“Không dám mà không phải sẽ không.” An Lăng quận chúa a một tiếng, “Mang theo người người chính mình hồi cung đi, ta không cần các người hầu hạ.”

Văn ma ma không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Nô tỳ chờ hoàng mệnh trong người, thứ khó tòng mệnh.”

Trong phòng Tô Hợp hương đã châm tẩn, Văn ma ma lại tự mình thêm chút ở bếp lò, cung kính mà lui đi ra ngoài. Phòng trong không người càng không có thanh âm, Ngụy Thành Văn nhìn chăm chăm trên bàn lư hương nhìn nửa khắc, trong cổ họng đột nhiên phát ra vài tiếng khanh khách tiếng cười, bỗng nhiên ngồi ngay ngắn, bắt lấy trước người màn hung hăng mà nắm xả hai hạ, “Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!”

Nàng tán tóc dài cúi đầu đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, trang kính người mặt trắng môi làm, giữa mày vắng vẻ vô thần, trợn

này bệnh nặng đem nàng tra tấn không có hơn phân nửa tinh khí.

Ngụy Thành Văn đối với gương hoa mi, lâu bệnh nhũn ra tay cũng có chút run, một chút, hai hạ.

Một bên lời kéo khóe miệng cười, một bên lẩm bẩm nói: “Không vội, không vội, không vội..... Ha hả a ha.”

Oanh Nhi bưng dược tiến vào thời điểm Ngụy Thành Văn sớm đã họa hảo mi, còn đồ son môi đắp đậm phấn, cả người khí sắc đại biến.

“Quận chúa, người xuống giường tới như thế nào cũng không khoá kiện xiêm y?” Oanh Nhi vội vàng đem dược buồng từ bình phong bên trên giá lấy kiện áo choàng tới đắp ở trên người nàng.

An Lăng quận chúa quay đầu nhìn nàng, tiếp nhận chén thuốc uống một hơi cạn sạch, hồi ngồi ở trên giường hỏi: “Bùi thiếu phu nhân đi rồi?”

Oanh Nhi đáp: “Đi rồi, nhìn sắc mặt không lớn đối đầu?” Nàng có chút do dự, “Chính là ra chuyện gì?”

An Lăng quận chúa không đáp, mà là khác nói lời nói nói: “Văn ma ma các nàng tới mấy ngày?”

Oanh Nhi giúp nàng sửa sửa chần, “Quận chúa rơi xuống nước sau ngày hôm sau liền tới rồi.”

An Lăng quận chúa thiên đầu, lạnh lùng mà di tầm mắt ở trong phòng lư hương, “Đã tới lâu như vậy a.”

Hôm nay là nàng kém, nguyên tưởng rằng trực tiếp cùng Ninh Hôi xé rách mặt hảo kưu này Văn ma ma trở về bẩm báo cấp thánh thượng nghe, không nghĩ tới này Ninh Hôi dài quá vài phần đầu óc, ở nàng trước mặt đều không thừa nhận.

Văn ma ma tác dụng không có, lưu trữ nơi này bản nàng chỗ ngồi không nói còn dám quản đông quản tây, một đôi cá hạt châu không chỗ ngồi phóng tổng nhìn chăm chăm nàng, hành động không có phương tiện đến cực điểm thật sự gọi người bức bối, hiện tại cũng là thời điểm làm nàng lẩn xa chút.

Mới vừa rồi muốn người đi không đi, kia kế tiếp nên như thế nào lẩn đã có thể không phải do chính người.

Ngụy Thành Văn đem mút hoa quả trực tiếp nuốt đi xuống, phân phó Oanh Nhi nói: “Người đi lấy tiểu án cùng giấy và bút mực tới.”

“Quận chúa đây là muốn làm cái gì?”

“Kêu người đi liền đi, như thế nào như vậy nói nhiều?” Ngụy Thành Văn không vui mà nhìn nàng, trách mắng.

Oanh Nhi im tiếng, ám đạo chính mình lại nhin không được lắm miệng, dựa vào nàng ý tứ vội vàng đi lấy đồ vật. Ngụy Thành Văn ngồi ở trên giường thân khoác thêm hậu áo choàng, nửa nằm ở tiểu án biên nhi nâng lên bút chấm mực. Oanh Nhi trộm ngấm liếc mắt một cái thấy nàng ở viết chính tả kinh Phật chợt lại cảnh giác mà thu hồi ánh mắt.

Trong lúc Văn ma ma tiến vào nhìn vài mắt, khuyên hai câu kêu nàng hảo sinh nghỉ ngơi gặp người không nghe lại lui ra.

.....

“Khó được ra tới một chuyến, Thiếu phu nhân muốn hay không đi đi dạo?” Thanh Miêu là cái thích náo nhiệt, nàng trộm vén rèm lên một góc ra bên ngoài nhìn hai mắt, đề nghị nói.

Ninh Hồi không lớn cảm thấy hứng thú, khuỷu tay chống ở án kỉ thượng phủng mặt, “Có cái gì hảo dạo, không thú vị, vẫn là trở về ngủ hảo.”

Thanh Miêu cười nói: “Kia nô tỳ trở về cho người làm điểm tâm, tân học vài đạo, người cấp nếm thử.”

Ninh Hồi mềm lộc cộc mà thiên đầu, “Ai, hảo a hảo a.”

“Ăn ngủ ngủ ăn, người còn như vậy đi xuống đều mau biến thành heo.” Thanh Thanh Thảo Nguyên hận sắt không thành thép.

Ninh Hồi thực tức giận mà ăn một mồm to bánh hạt dẻ, “Heo làm sao vậy? Heo heo như vậy đáng yêu, dựa vào cái gì khinh thường heo?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên kêu ngạo mà nâng nâng viên không có cầm cầm, khiêng cái cốc cấp Ninh Hồi lưu lại một mượng mà hắc bạch sắc bóng dáng, chỉ bằng nó là một con chằm chỉ dừng cảm kiên cường nỗ lực giao tranh hướng về phía trước ngoan cường bắt khuất gấu trúc!

Rõ ràng có thể dựa mặt ăn cơm, lại cố tình muốn dựa tài hoa dựa trí tuệ dựa hai móng lao động, nói chính là nó.

Thanh Thanh Thảo Nguyên khoe khoang không được, đi rồi hai bước nhảy vào chính mình đào hố sâu.

Xe ngựa ở Quốc công phủ trước cửa dừng lại, Ninh Hối từ bên trong ra tới vừa vặn gặp phải Bùi Đô cùng Liễu Phương Tứ về nhà thăm bố mẹ trở về. Hai người bọn họ người đi muốn mau chút trước một bước vào đại môn, Ninh Hối chỉ xa xa nhìn thấy cái bóng dáng, Liễu Phương Tứ thích nhất mang theo trên người Dạ Mai Dạ Trúc chúi phía sau.

Thanh Miêu cũng nhìn thấy, nàng từ trên xe ngựa xuống dưới chỉ vào phía sau cái kia ăn mặc màu xanh nhạt áo váy nha đầu cùng Ninh Hối nhàn thoai nói: “Nhị thiếu phu nhân của hồi môn tới cái kia nha đầu là kêu Dạ Mai đi? Cũng thật là xảo, cùng Nhị công tử bên người Diệp Mi một cái âm đầu, nói ra chính là dễ dàng hỗn.”

Ninh Hối cười nói: “Trách không được có thể thành phu thê, liền bên người người tên gọi đều một cái dạng.”

Nàng chỉ là cảm khái một câu, Thanh Đan Thanh Miêu hai người tương đối cười, hiện giờ xem như hoàn toàn yên lòng, Thiếu phu nhân hiện giờ là thật sự không hề nhớ thương những cái đó người cùng chuyện này.

Đoàn người trở về sân, Thanh Miêu nghỉ một lát liền đi phòng bếp mân mê nàng tân nghiên cứu chế tạo điểm tâm, Thanh Đan tiếp tục nàng không hoàn thành khâu thừa, Ninh Hối lại ngồi ở trên giường vừa ăn đồ vật biên xem thoai bản.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 28 chương 28

Bên ngoài gió thu thổi lợi hại, Ninh Hôi đi ra ngoài đứng một lát liền lại chạy về nhà ở, cởi ra bên ngoài che chở mỏng nhưng áo choàng ngồi ở trên giường xem mấy cái tiểu nha đầu sửa sang lại nội vụ.

Xuân Đào vòng qua bình phong tiến vào, “Thiếu phu nhân, chính viện nhi tới người, nói là phu nhân thỉnh người đi một chuyến từ đường.”

Ninh Hôi vội lại đứng lên, nghi hoặc khó hiểu, “Không duyên cớ đi chỗ đó làm cái gì?”

Xuân Đào nơi nào hiểu được, nghe thấy lời này cũng chỉ lắc đầu, nhưng thật ra Thanh Đan lại đem nàng mới vừa rồi đáp ở giường biên áo choàng một lần nữa cầm lên hỏi Xuân Đào nói: “Là khiến cho ai lại đây thỉnh?”

“Đồng Chi tỷ tỷ, nghe nàng nói Đồng Diệp tỷ tỷ đi thư phòng Thế tử bên kia nhi.”

Thanh Đan nghe vậy sáng tỏ gật gật đầu, nói: “Kia Thiếu phu nhân chúng ta cũng mau đi đi, miễn cho gọi người không chờ.”

Hiển Quốc Công phủ đại thật sự, từ Tây Cẩm Viện một đường đi qua đi vẫn là phí thời điểm, Đồng Chi lãnh nàng đến từ đường ngoại viện nhi cửa thời điểm Bùi Chất đã trước một bước đi vào, Đồng

Diệp đứng ở đại môn ngạch cửa chỗ xa xa mà liền đối với nàng uốn gối hỏi hảo.

“Người như thế nào đứng ở bên ngoài?” Ninh Hồi hỏi.

Đồng Diệp từ thư phòng lại đây đi theo Bùi Chát đi rồi một đường, kia thấp lãnh hơi thở đến bây giờ đều còn gọi nàng kinh hồn không chừng, hiện giờ tới rồi Ninh Hồi trước mặt nghe nàng nhuyển thanh vừa hỏi nhưng thật ra hảo không ít, nàng vội đáp: “Phu nhân phân phó, nô tỳ chờ thỉnh Thế tử Thiếu phu nhân lại đây liền hỏi chính viện nhi đi không cần ở chỗ này thủ, đúng là chờ Thiếu phu nhân tới, trong chốc lát hảo theo Đồng Chi cùng nhau trở về.”

Ninh Hồi không rõ Bùi Chu thị vì cái gì làm này vừa ra, lòng mang đầy bụng nghi hoặc đối Đồng Diệp gật gật đầu bước đi hướng đi.

Ban ngày ban mặt, từ đường nội bộ bàn thờ giá cấm nến thượng không biết khi nào điểm hai căn thủ đoạn thô ngọn nến, bị này phòng ngoài gió thu một thổi, lắc lắc kéo kéo vài hạ đều hơi kém diệt đi xuống, Bùi Chát cùng Tề Thương liền ở cửa lập bất động, nhìn thấy Ninh Hồi lại đây cũng chỉ là nhàn nhạt mà liếc quá liếc mắt một cái.

Ninh Hồi đến gần liền thấy nội đường trung Bùi Chu thị ngồi quỳ ở đệm hương bồ thượng bóng dáng, mơ hồ còn có thể nghe thấy một hai tiếng nhẹ bát chuối ngọc thanh âm. Ninh Hồi nhìn chăm chăm Bùi Chu thị nhìn một lát thấy nàng vẫn không nhúc nhích lại nghiêng đầu nhìn về phía Bùi Chát, nhẹ giọng nói: “Chúng ta là lại đây đang làm gì?”

Bùi Chát tay áo bãi hạ nắm trâm cài thủ nhất khăn, lạnh giọng trả lời: “Này liền muốn hỏi kêu chúng ta lại đây người.”

Hắn vẽ mặt lạnh lùng, đuôi lông mày khóe mắt đều đôi liễm âm lệ, Ninh Hối không dấu vết mà hướng biên nhi thượng di hai tiểu bước.

“Nếu tới liền vào đi, đứng ở cửa giống cái dạng gì?” Bùi Chu thị cũng không có xoay người như cũ đưa lưng về phía, “Tề Thương các người mấy cái đi bên ngoài chờ đi.”

Bùi Chấn cùng Ninh Hối không có phản bác nàng lời nói, Tề Thương Thanh Đan liền cùng đi bên ngoài đại môn.

Ninh Hối đi theo Bùi Chấn phía sau vào nội bộ liền đứng ở Bùi Chu thị bên trái không xa địa phương, từ đường nội điểm hương nền muốn so bên ngoài ấm áp chút, đứng trong chốc lát nhéo lòng bàn tay đều hơi mạo chút hãn, Ninh Hối ở trong lòng cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên người một lời ta một ngữ suy đoán Bùi Chu thị gọi bọn hắn lại đây làm gì, ngồi quỳ trên mặt đất Bùi Chu thị cuối cùng là đứng lên.

Nàng lấy hương ở ánh nến thượng điểm, lắc nhẹ hoảng cảm ở trường án trung gian lưu hương.

“Ta kêu Đồng Diệp cho người đồ vật nhìn thấy?”

Bùi Chấn không đáp nàng cũng không ngại, lo chính mình lại đã mở miệng, “Lúc trước phóng Vương ma ma đi rồi tới lại mắt thấy người từng ngày lớn lên, ta liền biết chung quy sẽ có như vậy một ngày, chỉ là không nghĩ tới ngày này sẽ đến nhanh như vậy.”

Con trai của nàng vừa mới thành thân, nàng nữ nhi ngây thơ hồn nhiên còn thượng ở khuê các, còn không có tới kịp đưa nàng xuất giá, ngày này liền như vậy bất ngờ mà tới.

Bùi Chu thị xoay người lại, nàng hôm nay đắp hậu phần vẽ nùng trang, thoát nhìn so mấy ngày nay tinh thần không ít, có thể sinh ra Bùi Đô Bùi Hân như vậy thì nữ nàng vốn là sinh đến không kém, như vậy giả dạng xuống dưới nhưng thật ra so ngày xưa còn phải đẹp thượng hai phần.

“Người người đi Tần Châu, hôm nay lại có người vội vàng mà truyền tin đến người gác cổng chỗ đó, nghĩ đến là đã tìm được Vương ma ma.” Chuyện tới hiện giờ nàng lại là dị thường bình tĩnh, “Người không cần phải đi hỏi nàng, muốn biết cái gì ta đều có thể nói cho người, người tra được người nghi hoặc người khó hiểu, ta toàn bộ đều nói cho người.”

Ninh Hồi nghe được như lọt vào trong sương mù, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, nàng rốt cuộc đang nói chút cái gì?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên quán quán móng vuốt, trên mặt đất lăn một cái thì, “Không biết ai.”

Bùi Chát lãnh nhìn Bùi Chu thị, Bùi Chu thị xách theo dải váy hoa bãi ngồi ở đệm hương bồ thượng, ngẩng đầu nhìn chăm chú phía trên Hiên Quốc Công vợ cả nguyên phối Tiêu Như Song bài vị, trước mặt liền không tự chủ được mà hiện ra người nợ thân ảnh, “Mấy năm nay ta thường suy nghĩ ta đều được đến chút cái gì, lăn qua lộn lại trần trọc, tới rồi hiện giờ thế nhưng phát hiện trừ bỏ một đôi thì nữ ta cái gì cũng chưa được đến quá, thế sự đến cùng công dã tràng, mọi cách nỗ lực toàn phó chảy về hướng đông.”

Bùi Chát không kiên nhẫn đến cực điểm, “Ta muốn nghe không phải này đó!”

Bùi Chu thị không dao động, tiếp tục chậm rì rì nói: “Đều đến bây giờ hiện giờ tình trạng này, người cần gì phải cấp này nhất thời nửa khấc?”

Nàng khẽ đảo mắt tử nhìn nháy lên ánh nến, “Người còn nhớ rõ mẫu thân người bộ dáng sao?”

Ở Văn Đức mười chín năm mùa xuân, bắc trường phố lưỡng đạo đào lý khai vừa lúc, Chu gia bên cạnh cũ trong viện nghênh đón tân chủ nhân, nàng ánh mắt đầu tiên thấy Tiêu Như Song động lòng người giống vậy duy dương thực được, chẳng sợ ăn mặc quần áo trắng cũng trắng không nổi bản thân nùng diễm.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 29 chương 29

Trong từ đường an tĩnh đáng sợ, Ninh Hồi bình hô hấp, nàng nghe được Bùi Chát lãnh lệ thanh âm như là từ những cái đồ u quỷ trong vực sâu truyền đến giống nhau, râm mát thấm người đáng sợ.

“Xác thật không có gì dùng.” Trên đời này hối hận nếu là hữu dụng nói, thiên lao ám trong phòng từ đâu ra như vậy nhiều âm hồn ác quỷ?

Bùi Chu thị cười khẽ ra tiếng tới, tiếng cười lạnh lạnh, “Là vô dụng, nhưng người đi qua luôn là thích trở về xem, nhìn một cái quá khứ chính mình, sau đó nghi hoặc khó hiểu lại khó chịu, rõ ràng có một khác điều hoạn lộ thênh thang, vì cái gì lúc trước chính mình cố tình muốn ở hiện giờ con đường này thượng lẽ loi độc hành đâu.”

Bùi Chát nhìn Bùi Chu thị đã cùng xem người chết không có gì khác nhau, Bùi Chu thị luôn luôn có chút sợ đứa nhỏ này, nhưng hiện giờ nhưng thật ra bình tĩnh mà nghênh đối với hắc tâm mắt, “Ta hôm nay cùng người nói này đó liền không tính toán tồn tại đi ra này đạo môn, Bùi Chát, ta làm những chuyện như vậy cùng Nhị Lang Hân Nhi không quan hệ, bọn họ là người đệ muội, vạn mong người còn có chút liên tâm.”

Hôm nay kết cục nàng sớm có đoán trước, chuyện này ghen ở trong lòng nhiều năm, mỗi quá một ngày nàng liền khó chịu một phân, ngày qua ngày dày vò là thật sự rất khó chịu.

Nàng đời này làm rất nhiều việc thiện, nhưng này một kiện liên đủ để đem nàng hoàn toàn đánh rớt vực sâu, tại đây nhân thế gian công có thể thay tội, nhưng thiện lại không thể để ác, thiện chính là thiện, ác chính là ác.

Ác nhân có lẽ sẽ làm việc thiện, nhưng chân chính người lương thiện sẽ không làm chuyện ác, có lẽ từ căn nhi thượng nàng chính là cái ác nhân.

Bùi Chu thị nhìn xưa nay không kinh không hoảng hốt Bùi Chất sắc mặt ần ần dữ tợn, nàng nhàn nhạt mà cười cười, “Người muốn giết ta, ta lý giải người, nhưng không kiến nghị người làm như vậy. Ta tuy rằng không tính toán sống sót, nhưng Bùi Chất, con người của ta không đáng ô uế người tay.”

Có lẽ là áy náy có lẽ là sợ hãi, mấy năm nay nàng trước nay không chú ý quá cái này con riêng, nàng nhìn hắn tổng có thể nhớ tới Tiêu Như Song tới, nhớ tới nàng cuối cùng kia một khắc đầu tới ánh mắt.

Bùi Chu thị mím môi, phía trên son môi có chút hoa, thậm một chút thỉn một chút, nàng từ trong tay áo đem sáng sớm liền chuẩn bị tốt bình sứ lấy ra tới, chậm rãi vạch trần cái nắp, “Ta chính mình đi, cũng miễn cho kêu người không duyên có nhiều gánh cái thí mẩu thanh danh.”

Này đó quanh năm chuyện cũ sớm không thể tra xét, chẳng sợ có một cái Vương ma ma, ai sẽ tin những việc này đâu, nói ra đi cũng bất quá lại là kêu mẫn kinh trên dưới xem một hồi chê cười thôi.

Bùi Chát còn không kịp phản ứng nàng liền giơ bình sứ đem bên trong đồ vật tất cả nuốt đi xuống, trên tay bạch bình sứ theo làn váy rơi xuống trên mặt đất lăn một vòng, cuối cùng ngừng ở bàn thờ phía dưới.

Nàng phục độc! Ninh Hôi một lòng hơi dẫn theo, lại nhìn mắt Bùi Chát.

Bùi Chát vẻ mặt lạnh nhạt, nàng liền nhìn vài lần cũng nhìn không ra cái gì tên tuổi tới.

“Người nhưng thật ra tuyển cái hảo địa phương đi tìm chết.” Hắc âm thanh, nàng được chết một cách thống khoái, hắc trong lòng lại cực kỳ áp lực cực kỳ không sẵn khoái, hắc cả người đều thực táo bạo, táo bạo mà muốn trực tiếp cầm kiếm chém chết nữ nhân này.

Bùi Chu thị ngã trên mặt đất nửa chống thân mình, cười cười, “Người nói tốt liền hảo đi, tại đây địa phương chết đi cũng không mệt ta gả tiến Bùi gia này một chuyến.”

Nàng nói chuyện thân mình lại là đột nhiên một cái run rẩy, khoe miệng chảy ra màu đỏ sậm huyết tới.

So với đái Bùi Chát điều tra ra kêu nàng sống không bằng chết, nàng liền ở chỗ này ở hôm nay làm trò Tiêu Như Song bài vị bước vào quỷ môn quan đi cũng là tốt.

Nàng nói xong câu đó đã là phí cực đại sức lực, khuỷu tay mềm nhũn cả người đều ngã xuống mà đá phiến thượng, nàng nửa là thở dốc nửa là ho ra máu, trong lòng lại là khoan khoái cực kỳ, “Đã chết hảo a, đã chết hảo, người tồn tại mới là chịu tội đâu.” Hàng đêm mộng hồi thời điểm nàng liền suy nghĩ đã chết có lẽ sẽ tốt lên.

Bùi Chát ngực kịch liệt phập phồng, nhìn thoáng qua trên tay dính máu hòa điền ngọc đài sen trâm cài lại nhìn chăm chăm phía trên bài vị nhìn hồi lâu, Bùi Chu thị hơi thở càng thêm yếu đi, hần đột nhiên gục đầu xuống tới, lãnh nhìn nàng sau một lúc lâu vén lên áo choàng đi rồi.

Hần đi được cực nhanh, Ninh Hồi bên này nhìn xem bên kia nhìn xem, Bùi Chu thị lại là nhược thanh âm nói: “Đi thôi, đi theo hần đi ra ngoài.”

Ninh Hồi a một tiếng, Bùi Chu thị ngón tay khấn bắt lấy mặt đất, “Về sau cái này trong phủ đều là người đương gia, hần, Hần Nhi nơi đó, mong rằng người, người nhiều đảm đương a.”

Ninh Hồi ánh mắt hơi lóe không có ứng nàng lời nói, lúc này phía sau lại chuyển ra tới một bóng người, thân xuyên gấm Tứ Xuyên ám hoa lưu vân áo khoác, không chút hoang mang mà dạo bước ra tới, hần đối với Ninh Hồi nhàn nhạt mở miệng nói: “Người đi xem Chát Nhi.”

Hiển Quốc Công đột nhiên xuất hiện kêu nàng ngăn ra, như thế nàng nhưng thật ra gật đầu nói hảo, cuối cùng lại nhìn Bùi Chu thị liếc mắt một cái mới đuổi theo Bùi Chát đi ra ngoài.

Mới vừa bước ra nội bộ môn liền thấy tránh ở bên ngoài căn rặng rơi lệ đầy mặt người, Ninh Hồi bước chân hơi đồn, xách theo làn váy chạy chậm đi ra ngoài.

Thanh Thanh Thảo Nguyên kinh ngạc một tiếng, “Nàng đến đây lúc nào?”

Ninh Hồi nhược nhược mà ứng thanh, “..... Không, không biết a.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nghi hoặc mà nhìn nàng một cái, sâu kín mà nằm ở đáy hồ thở dài, người a thật là phức tạp thực.

Ninh Hồi đi xa, tránh ở bên ngoài người che miệng ngồi xổm xuống thân mình, hàm chứa nước mắt trong ánh mắt là tràn đầy kinh hoàng mờ mịt, nàng vô thức thực, bên trong lại là lại vang lên rất nhỏ nói chuyện thanh.

“Nghe, nghe toàn những việc này người có chút cái gì cảm tưởng?” Bùi Chu thị nằm trên mặt đất hư nhìn trước mắt nam nhân, có chút cố sức hỏi ra lời nói.

Hiển Quốc Công đôi tay bối ở sau người buông xuống ánh mắt đậm đặc mà nhìn nàng, “Không có gì cảm tưởng, chỉ là có chút kinh ngạc.”

Hắn thanh âm trước sau như một, liền âm điệu đều không có lên xuống, bình như là một cái thẳng tắp tuyến, không có chút nào phập phồng.

Bùi Chu thị giật mình nhiên, đột nhiên phá lên cười, cười cười ngực quặn đau trong cổ họng đột nhiên trào ra huyết,

Nàng tầm mắt dần dần mờ hồ lên, “Bùi Kính a Bùi Kính, ta thân thủ hại người kết tóc chi thê, người cư nhiên không có gì cảm tưởng? Ha ha ha.....”

Hiển Quốc Công nhíu lại mày, không phải thực minh bạch nàng này lại là làm gì, chậm rãi nói: “Người năm đó hại người hiện giờ đền mạng, cũng là theo lý thường hẳn là.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 30 chương 30

Bùi Hân hiện nay chỉ lo khóc, Hiền Quốc Công liền đi nhanh bước ra từ đường đi, quá trong chốc lát kêu bên người gã sai vặt An Tử tiến vào, phân phó hắn âm thầm kêu mấy cái thị nữ lại đây đem Bùi Hân giá trở về sân, bên tai mới hoàn toàn thanh tĩnh.

“Lão gia, này, phu nhân chuyện này nên như thế nào.....” An Tử từ biết được Bùi Chu thị thân chết tin tức trung phục hồi tinh thần lại, ấp a ấp úng mà mở miệng.

Hiền Quốc Công đứng ở ngạch cửa bên ngoài, một tay đỡ khung cửa, mím môi, “Người đem người chuyển qua bên cạnh cũ sân đi thu thập thu thập đi.” Hắn dừng một chút lại nói: “Ta đi một chuyến Phúc An Viện.” Rốt cuộc vẫn là phải gọi mẫu thân ra tới quản lý.

Hắn nói liền chuyển ra khỏi phòng, một đường mắt nhìn thẳng hướng Bùi lão thái thái cùng sân đi.

.....

Ninh Hài mới vừa rồi một đường đuổi theo Bùi Chất đi ra ngoài, Tề Thương cùng Thanh Đan cho nàng chỉ cái phương hướng, nàng theo đi qua đi, xa xa mà liền nhìn thấy trăng tròn bên cạnh cửa biên cây liễu hạ nhân ảnh.

Bùi Chất đứng ở dưới tàng cây, mặt vô biểu tình mà nhìn trăng tròn môn đối diện sơn hồng hành lang dài.

Ninh Hồi bước chân dần dần chậm lại, tiểu bước tiểu chạy bộ qua đi, Bùi Chát nghe thấy tiếng vang quay đầu đến xem nàng, hấn nửa rũ mi mắt tần lớn nhất trình độ mà che lấp ở bên trong hồng ý, “Người đi theo lại đây làm cái gì?”

Ninh Hồi nhẹ ngơ một tiếng, lại đến gần chút nhìn hấn, “Vậy người lại đứng ở nơi này làm cái gì?”

Bùi Chát mím môi, “Trúng gió.” Thuận tiện làm hấn đầu óc thanh tỉnh thanh tỉnh.

Vây xây bồn hoa nhỏ trồng đầy cát tường thảo, diệp thanh sắc thúy, thấp thoáng hảo chút màu tím nhạt hoa nhĩ, khai rất là không tồi.

Ninh Hồi không tu quá ngôn ngữ nghệ thuật, cũng không biết nên nói với hấn chút cái gì, lại sợ tự mình nói sai lại đem người cấp chọc nóng nảy liền không hảo, nàng đi hai bước đến bồn hoa nhỏ biên nhĩ xả chính mình khăn mở ra ở trên tảng đá, hướng về phía hấn hỏi: “Ngồi trong chốc lát được không?”

Bùi Chát nhìn nàng một cái, bước đi đi qua, duỗi tay đem tay nàng khăn nhặt lên, liêu liêu áo choàng tùy ý ngồi xuống, phỉ khai trên người áo choàng một góc đáp ở bồn hoa lót thượng, đối với nàng lạnh giọng nói cái ngồi tự.

Ninh Hồi kinh ngạc mà a một tiếng, nhìn hấn áo choàng có chút rối rắm.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, đây là không phải có chút không được tốt?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên súc ở hồ nghiêng con mắt xem nàng, “Nhân gia đều cấp lót hảo người cứ ngồi bái.” Nó xoa xoa lỗ tai, “Ta trước ngủ một giấc, chính người nhìn làm đi, bất quá..... Nhãi con a, người nhưng ngàn vạn đừng kích thích nhân gia biết không?”

Ninh Hồi ngằm ngoan ngoãn gật đầu đi qua đi ngồi xuống, Búi Chắt áo choàng bên trong đã phụ mỏng nhưng, đầu ngón tay đột nhiên khẽ chạm còn có chút rất nhỏ ngứa ý.

Búi Chắt vốn là không phải cái nói nhiều người, hiện giờ càng là trầm mặc thực, Ninh Hồi cũng đi theo trầm mặc, nhấp môi nửa cúi đầu nhìn chăm chú bên chân lá khô.

Gió lạnh ào ào, Búi Chắt giờ tay ấn một chút huyết Thái Dương, dư quang liếc đến bên cạnh Ninh Hồi, nàng trong tay nắm bên hông hồng nhạt cung dây, đầy mặt nghiêm túc liên tiếp mà nhìn trên mặt đất, hần kéo kéo khóe miệng, “Không có gì chuyện này liền trở về đi.”

Ninh Hồi thu hồi ánh mắt, thấy hần sắc mặt tái nhợt yên lặng liền môi sắc cũng trắng bệch phát làm lợi hại trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng, mắt sắc mà nhìn đến bồn hoa tử trong một góc nở rộ màu trắng tiểu hoa đại, liền thò tay chỉ đem quanh thân lá khô đẩy ra, thật cẩn thận mà bào thổ, đem kia tiểu hoa đại liền căn mang thổ cùng nhau bào ra tới.

Ninh Hồi duỗi tay đưa qua, “Tặng cho người,”

Nàng lòng bàn tay lấm lạc thổ, trong đất trường hoa, kia hoa nhỏ nhỏ bất quá ngón cái đại, hành thượng hợp với vài miếng càng thật nhỏ lá cây, nó quá tiểu quá yếu, tựa hồ một trận gió tới đều có thể bẻ gãy.

Ninh Hồi tay thực bạch, này đó cô nương các tiểu thư tay đều bảo dưỡng thực hảo, trắng nõn hành tiêm nhi đường như, chỉ là mới vừa rồi bào thổ, đầu ngón tay dính hảo một chút có chút nhuận ướt hoàng thổ.

Hắn hoảng hốt hồi tưởng Sở Hốt nói qua nàng luôn luôn thích chăm sóc hoa cỏ lại có chút hiểu rõ, thậm chí không ngừng Sở Hốt, trong phủ không ít người đều biết nàng cả ngày đem Tây Cẩm Viện nhi những cái đó cây cối đương bảo bồi giống nhau mà hầu hạ.

Chỉ là này vẫn là Bùi Chất lần đầu nhìn thấy tặng người hoa thời điểm trên tay còn phủng thổ, thoát nhìn thực sự có chút buồn cười, hắn khước môi giật giật duỗi tay tiếp qua đi, bùn đất ở nàng lòng bàn tay hầm nhiệt dừng ở hắn nơi này cũng không cảm thấy lạnh.

“Liên như vậy thích này đó hoa hoa thảo thảo?”

Ninh Hồi hàm chứa cười gật đầu, “Đúng vậy, ta phụ thân mẫu thân thường nói đây đều là trời cao cấp ban ân.” Là trên đời này trân quý nhất đồ vật.

Bùi Chất nghe được nói lên cha mẹ nháy mắt nhớ tới lúc trước chết trận sa trường Ninh tướng quân, thánh thượng cùng Trần Quốc trưởng công chúa nói lên kia một hồi chiến dịch khi cũng pha là cảm khái.

Ninh Hồi nàng từ nhỏ cha mẹ song vong lại có bá phụ bá mẫu một khang yêu quý cũng là ít có may mắn.

Chỉ là..... Bùi Chất mặt mày vừa động, “Cách nhiều năm như vậy, những lời này người nhưng thật ra còn nhớ rõ ràng.” Nói thật

ra, ở hẳn trong ấn tượng chính là mẫu thân bộ dáng cũng đều có chút mơ hồ, lúc ấy tuổi quá tiểu, rất nhiều đồ vật đều không nhớ rõ.

Ninh Hồi trong lòng một cái lộp bộp, ai nha, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng đã quên nguyên chủ cha mẹ ly thể có chút sớm. Nàng chỉ phải cười gượng hai tiếng, “Ta trí nhớ vẫn luôn đều tốt như vậy, có thể từ ba tuổi nhớ đến lão.”

Bùi Chát nhìn trong tay hoa, “Phải không?”

Ninh Hồi gật đầu, “Đúng vậy.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 31 chương 31

Chiêu Nguyên Đế hỏi chuyện này Bùi Chất tự nhiên sẽ không thể Bùi Chu thị dấu diếm, này cũng coi như là việc xấu trong nhà, nhưng ở hần nơi này nhưng không có gì việc xấu trong nhà không thể ngoại dương, nếu hần là cái căn chính miêu hồng một lòng vì gia tộc mà phấn đấu rơi đầu chảy máu rất tốt thanh niên tử như Bùi Đô như vậy, khả năng còn sẽ do dự một chút, nhưng hần vừa lúc hảo cùng loại người này tương phản.

Bùi Chất như cũ quỳ trên mặt đất, nói chuyện thời điểm còn cố ý đối với Chiêu Nguyên Đế khấu đầu, “Hại mẫu chi thù, không đội trời chung.”

Chiêu Nguyên Đế mí mắt nháy dưng, không có đánh gãy hần.

Bùi Chất cũng không thêm mắm thêm muối, trực tiếp đem Bùi Chu thị nói những lời này đó đại khái thuật lại một lần, hần mặt vô biểu tình chỉ là căng chặt cằm cùng trên cổ bạo trưởng gân xanh chói lọi mà biểu hiện chính mình phần nộ, Trương công công đứng ở ngự án biên nhi thượng trộm nhìn lại đều thế hần ghen đến phát cuồng.

Sự tình vừa nói xong Bùi Chất lại phục thân đã bái đi xuống, Ninh Hôi cũng đi theo lễ bái, cái trán nhẹ chống mu bàn tay đôi mắt dùng sức hướng bên cạnh Bùi Chất trên người liếc xem hần khi nào lên.

“Phanh!”

Chiêu Nguyên Đế đột nhiên đứng dậy, tùy tay trừu một quyển tấu chương quăng ngã ở ngự án thượng, vuơ ngại không đủ còn hung hăng mà một chưởng chụp được đi, tức giận nói: “Quả thực là không biết cái gọi là!”

Bùi Chát mẫu thân Tiêu Như Song cùng Ngụy Vân Noãn cũng xưng Đại Diện khuynh thành song hoa, hai người đều là hảo tính tình, không những không bởi vì này xưng hô sinh ra khập khiễng ngược lại hiểu nhau tương giao cảm tình tương đương không tòi, liên quan Chiêu Nguyên Đế đối nàng cũng xem trọng vài phần.

Nói đến Tiêu Như Song, Chiêu Nguyên Đế không thể tránh né mà liền nghĩ tới Ngụy Vân Noãn, hấn trong lòng bực bội, “Chu ngự sử gia thật là dưỡng ra tới cái bất nhân bất nghĩa thứ tốt!”

Chiêu Nguyên Đế tuổi trẻ thời điểm là cái có thiết huyết thủ đoạn nhi quân chủ, hiện giờ thiên hạ yên ổn, hấn liền dần dần mà hướng tới thịnh thế nhân hòa minh quân phương hướng phát triển, đã rất nhiều năm không có như vậy lạnh lùng sắc bén qua, Trương công công buông xuống đầu đối với hoàng đế hiện nay thái độ này trong lòng rõ ràng rành, trong lòng bùm bùm mà bát bàn tính.

“Các người trước lên.” Chiêu Nguyên Đế lại giận trừng mắt nhìn hai bên chờ cung nữ thái giám, “Không thấy sao? Còn không đem Thế tử vợ chồng nâng lên.”

Phía trên đều nói như vậy, Bùi Chát cũng liền theo tiểu thái giám nâng chậm rãi đứng dậy, Ninh Hối thấy hấn đứng dậy tự nhiên cũng đi theo đứng lên.

Hai người đứng ở đại điện ở giữa, Chiêu Nguyên Đế ở bên bàn nhẹ đi dạo hai bước, tay chống duyên giác trầm giọng nói: “Người

không muốn giữ đạo hiếu tang phục cũng là nhân chi thường tình, trăm chuẩn người sở tấu.”

Bùi Chát mí mắt giật giật, “Đa tạ bệ hạ.”

Chiêu Nguyên Đế nghe hần theo tiếng liền lại ngồi trở lại tới rồi trên long ỷ, uống lên khẩu trà nóng cảm xúc hơi hoãn, tầm mắt hạ liếc nhìn đến án thượng mở ra tấu chương khi lại nổi lòng hỗn loạn lên, mới vừa rồi Bùi Chát hai người tới thời điểm hần vừa lúc nhìn đến Chu ngự sử thượng sở con.

Không phải buộc tội ai cũng không phải nói cái gì đương thời chính sự nhi, đây là một đạo ngày mai lâm triều xin nghỉ sở con, Chu lão đại nhân trước đó vài ngày cảm nhiễm phong hàn, bị bệnh thật dài một đoạn nhật tử, gần hai ngày thân mình càng thêm không hảo càng là hôn mê lợi hại, hần không dám rời khỏi người gặp thời khi thủ.

Sở con thượng “Bệnh cốt rời ra, nguy ở sớm tối” xem Chiêu Nguyên Đế mày đều nhăn lại, hần thờ dài, cuối cùng là mở miệng nói: “Chu lão đại nhân chỗ đó..... Ai, Chu thị chết bệnh đi, mặt khác người thả chính mình nhìn làm.”

Chết bệnh hai chữ thật sự dự kiến bên trong, Bùi Chát liền lông mi cũng chưa động một chút cung nhiên hần là.

Chu lão đại nhân nguyên cũng coi như là thánh thượng nửa cái ân sư, ở năm đó cũng là ra quá lớn sức lực, hôm qua lâm triều còn có người nói khỏi lão đại nhân bệnh nặng, thánh thượng tuổi càng lớn càng nhớ cũ tình, toàn hần mặt mũi niệm hần bệnh tình cũng là bình thường, hần ở tới phía trước liền ước chừng đoán được sẽ là như thế này.

Nhất thời chết bệnh chi danh mà thôi, chỉ cần Chu gia không có Chu lão đại nhân hoặc là Chu lão đại nhân khỏi hẳn, hẳn tùy thời đều có thể đem này chết bệnh hai chữ vụn rớt, tùy thời đều có thể đem Chu thị dời ra từ đường, tưởng như thế nào làm liền như thế nào làm.

Hắn đợi nhiều năm như vậy, còn kém này một chốc sao?

Nhưng liền trước mắt mà nói chuyện này thượng là thánh thượng ủy khuất hẳn, y hẳn hiểu biết vị này thiên tử tự nhiên sẽ từ những mặt khác bổ trở về, trên thực tế cùng hẳn mà nói kỳ thật cũng không lố lã.

Chiêu Nguyên Đế nhìn chính mình sùng thần vui đầu không nói trong lòng cũng có chút không dễ chịu, hẳn mở miệng nói: “Ngày mai người sớm chút tiến cung tới, trẫm cùng người hảo hảo trò chuyện.”

Bùi Chát trả lời: “Trong nhà việc tang lễ sợ là va chạm bề hạ, vì thần sợ hãi.”

Chiêu Nguyên Đế tuy thân là thiên tử lại luôn luôn không thêm để ý này đó, tuổi trẻ thời điểm thiên hạ rung chuyển, hẳn ngày sinh còn ở mồ quá quá, lập tức không vui nói: “Trẫm đều không sợ người sợ cái gì? Chu thị làm ác người không cần tang phục giữ đạo hiếu, tự nhiên đi theo trẫm trước người, cũng kêu những người đó biết đây là trẫm chính miệng dẫn.”

Lời nói đều nói không đến này phần thượng Bùi Chát đương nhiên chấp tay hẳn là.

Ninh Hồi nghe xong nửa ngày, phía trước còn hảo, nghe được mặt sau là càng nghe càng không cao hứng.

Nguyên tiểu thuyết không viết quá như vậy vừa ra, nhưng hẳn là cũng là như vậy xử lý.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 32 chương 32

Nơi này nói chuyện, Trương công công từ bên ngoài trở về tự mình lấy miêu hoa hương liệu sứ hộp, cấp lư hương tử thêm một muống nhỏ tử đi vào, nhàn nhạt mùi hương nhi thực mau liền tràn đầy toàn bộ Tử Thần Điện.

Hoa sơn trà thanh hương quanh quần chớp mũi, Chiêu Nguyên Đế chỉ cảm thấy chính mình đầu óc đều thanh minh vài phần, hẳn chỉ thích hương vị này, hành cư ngồi nằm chỗ đều thích gọi người điểm, này đã là thành một loại thói quen.

Hắn thói quen tính mà nhẹ người hai khẩu, kêu trên mặt đất Ninh Hồi đứng dậy, “Đứng lên đi, còn quỳ trên mặt đất làm cái gì?”

Vừa nghe nói không cần quỳ, Ninh Hồi tay chân lạnh lẽo mà đứng lên, chân thành mà mở miệng nói: “Đa tạ bệ hạ.”

Chiêu Nguyên Đế cũng không hề lý nàng, đem gác xuống bút nắm trong tay, chậm rãi hỏi một người khác nói: “Bùi Khanh, người phu nhân này phiên lời nói người cảm thấy như thế nào?”

Bùi Chất chấp tay chấp tay thi lễ, “Vi thần sợ hãi.”

Chiêu Nguyên Đế câu họa khoảng cách bên trong hạ liếc mắt một cái, thấy hắn nói sợ hãi nói trên mặt kỳ thật vẫn là không gì biểu tình, lắc lắc đầu có chút không thú vị nói: “Tính, đậu người cũng là thật không thú vị. Ôn Lan ngày trước té bị thương chân, Quý Phi gần nhất lo lắng không được, vừa lúc hiện tại rồi rãnh liền mang

theo người tức phụ nhi qua đi nhìn một cái đi, tốt xấu cũng coi như là nàng cho các người xả tuyến làm môi.”

Bùi Chắt cùng Bùi Quý Phi còn có Ngũ công chúa quan hệ không coi là có bao nhiêu hảo, nhưng Chiêu Nguyên Đế đều nói như vậy, hấn cũng không có khả năng cự tuyệt.

“Là, vi thần cáo lui.” Bùi Chắt nhìn thoáng qua Ninh Hối, Ninh Hối cũng uốn gối hành lễ, hai người một trước một sau ra Tử Thần Điện đại môn.

Chiêu Nguyên Đế ngẩng đầu lên, khúc xuống tay gõ gõ mặt bàn nhi, thùng thùng rung động, híp mắt nói: “Kỳ thật trăm cũng không xem như loạn điểm uyên ương, người nói có phải hay không?” Lão Ninh gia khuê nữ cùng hấn nhất đặc ý hạ thần như vậy nhìn không phải xứng thực sao? Nhà hấn Bùi khanh tuyệt vời nổi bật phong lưu phóng khoáng, hảo thật sự sao!

Trương công công đem phê chữa qua đi tấu chương nhất nhất chồng chất hảo, cười nói: “Bệ hạ nói chính là.”

Chiêu Nguyên Đế khó được triển lộ miệng cười, trên mặt uy nghiêm chi sắc tan đi không ít.

Đúng lúc này Hàn Lâm Viện người tới, hấn lập tức thu liễm biểu tình gọi người tiến vào nghiên mặc nghĩ chỉ.

.....

Bùi Chắt cùng Ninh Hối ra Tử Thần Điện đại môn liền có tiểu thái giám lãnh bọn họ hướng Bùi Quý Phi nơi Dao Hoa Cung đi.

Tề Thương không hảo đi theo đi theo nội cung, trực tiếp chuyển đi công sở chờ, chỉ chờ Sở Hốt một người đi theo phía sau.

Chu tường hoàng ngôi, gác cao mái cong, hoàng cung đại khí nghiêm ngặt kêu Ninh Hối nhin không được nắm chặt xuống tay, đặt mình trong như vậy địa phương, nàng tuyệt đối coi như là Thủy Lam tinh đệ nhất nhân, quả thực là quá quang vinh!

Trên đường cũng không có gì người, nàng liền thoải mái hào phóng chuyển tròng mắt nhìn, Bùi Chất đi ở nàng bên cạnh, trên mặt nhìn rất là bình tĩnh, chỉ là này trong lòng bởi vì mới vừa rồi sự khó tránh khỏi nổi lên chút gợn sóng.

Lần này Bùi Chu thị sự tình hấn ở tới trên đường cũng đã phân tích hảo, ban đầu kết quả cũng cùng hấn suy nghĩ kém không lớn. Bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, tựa như nàng nói, này nữ ở hấn trên đầu đã sớm đỉnh hảo.

Khẩu tru bút phạt đồn đãi vớ vẫn với hấn mà nói thật sự râu ria, mấy năm nay mắng hấn nhiều đi, cũng không kém lần này hai lần.

Những người đó trừ bỏ động động mồm mép cũng làm không được chuyện khác, tổng không thể đem nhân gia duy nhất bản lĩnh cấp tước đoạt, hướng hồ tới tới lui lui tổn hại không được hấn chút nào ích lợi không nói, thậm chí còn có thể làm thánh thượng đối hấn lòng mang áy náy càng thêm coi trọng, liền theo bọn họ đi, ái như thế nào mắng liền như thế nào mắng.

Nhưng là..... Bùi Chất nghiêng đầu nhìn nàng, khóe miệng khê nhúc nhích động, lần này nhưng thật ra một loại phá lệ mới lạ thể nghiệm.

“Ngô?” Ninh Hồi chú ý tới hần tầm mắt, “Có việc gì sao?”

Bùi Chát cùng nàng mắt hạnh đúng rồi một cái chớp mắt lại bình nhìn về phía trước, “Tới rồi.”

Ninh Hồi dừng lại bước chân nhìn lên, quả thực tới rồi địa phương, trên biển hiệu mạ vàng ba chữ đúng là Dao Hoa Cung.

Dao Hoa Cung chủ vị Bùi Quý Phi là lão quốc công gia duy nhất thứ nữ, mấy năm trước vẫn là cái mỹ nhân, bởi vì có Bùi Chát như vậy cái tuổi trẻ đầy hứa hẹn cháu trai, ở Chiêu Nguyên Đế trước mặt pha được thể diện, một đường nhảy lên tới Quý Phi vị, này mãi cung trên dưới trừ bỏ Thái Hậu Hoàng Hậu liền số nàng vị phân tối cao.

Bùi Quý Phi dưới gối chỉ phải một cái công chúa, năm nay mới vừa mãn tám tuổi, đầu cùng tròn mắt dường như, vị này Ngũ công chúa tính tình bướng bỉnh, hôm kia cái ở Ngự Hoa Viên té bị thương chân, xưa nay cẩn thận chặt chẽ Bùi Quý Phi liền cấp Hoàng Hậu thỉnh an đều không đi, một lòng ở trước mặt tự mình chăm sóc.

“Người a, lại không thu thu tính tình, về sau có khổ ăn.” Bùi Quý Phi thò tay tức giận địa điểm điểm Ngũ công chúa cái trán.

Ngũ công chúa ăn khẩu điểm tâm đối với nhà mình mẫu phi thè lưỡi, quay đầu kêu một tiếng Vụ Tâm.

Xốc mạnh đi vào tới Vụ Tâm cười cười, “Nương nương, Thế tử từ Tử Thần Điện lại đây.”

Bùi Quý Phi nghe vậy nháy mắt đứng lên tới, dặn dò không an phận Ngũ công chúa hai câu liền xoay đi ra ngoài.

Bùi Quý Phi nguyên tưởng rằng chỉ tới Bùi Chát, ra tới nhìn đến ngòi ở Bùi Chát bên người nhân tài biết Ninh Hối cũng tới, này hai người đồng thời xuất hiện không có lúc nào là không ở nhắc nhở nàng ngày ấy tác hợp hôn sự, này cũng thật thật nhi là vượt mong ngựa vồ vào mã chân thượng, nàng có chút không được tự nhiên mà ngòi ở thượng đầu, trầm mặc trong chốc lát trên mặt vẫn là giờ lên cười, nói: “Hảo chút thời gian không gặp người.”

“Nội cung cấm địa, sao có thể tùy ý đi lại.”

Bùi Chát thái độ lãnh đạm, Bùi Quý Phi cũng tập mãi thành thói quen, nàng cười gượng hai tiếng, “Bổn cung tìm Hoàng Hậu nương nương có việc thương lượng liền bắt hòa các người nói chuyện, Bích Tâm, mang Thế tử cùng Thiếu phu nhân đi công chúa chỗ đó.”

Bùi Chát trực tiếp đứng dậy, Ninh Hối cũng đi theo lên, hai người liền theo Bích Tâm một đạo đi Ngũ công chúa trụ nhà ở.

Này hai người không thấy thân ảnh Bùi Quý Phi cả người đều nhẹ nhàng xuống dưới, hầu hạ Vụ Tâm bắt đắc dĩ thực, “Nương nương, người nói như thế nào cũng là Thế tử cô cô, không cần mỗi lần thấy người đều một bộ như lâm đại địch bộ dáng, nô tỳ nhìn đều không hợp khẩu vị.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 33 chương 33

Nhân nghênh đón thậm chí mà tụ tập lên người thực mau liền tan đi, đình viện chỉ để lại Bùi Hân huynh muội cùng một cái Liễu Phương Tứ, việc này phát đột nhiên đem Liễu Phương Tứ đánh cái ngốc, nàng bị Dạ Mai sam, đầy mặt kinh nghi bất định.

Bùi Đô thân thủ đem trên mặt đất Bùi Hân kéo lên, lôi kéo tay áo cho nàng xoa xoa trên mặt nước mắt, thấp thấp mà nghẹn ngào hai tiếng, nhẹ ngữ nói: “Hân Nhi, cái gì đều không cần tưởng cái gì đều không cần làm, vô luận cái gì kết quả chúng ta đều đến chịu.”

Hắn ngôn ngữ động tác trước sau như một ôn nhu, hoảng sợ bất lực thậm chí có chút tuyệt vọng Bùi Hân ôm hắn gào khóc, “Ca, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Bùi Đô giật giật phát cương phát lãnh tay nhẹ vỗ về nàng sống lưng, im lặng không tiếng động.

Từ đình viện bên này rời đi sau Ninh Hồi cùng Bùi Chất hai người liền tách ra, gió lạnh vắng vẻ, Bùi Chất hợp lại áo choàng trở về thư phòng, trong phòng thiêu than, một bước vào phòng trong có chút lạnh cả người thân thể liền bắt đầu dần dần ấm lại.

Trong phủ sự tình hắn không tính toán quản, lão phu nhân cùng phụ thân sẽ biết nên làm như thế nào, hắn cần gì phải đi nhiều tìm phiền lòng đâu?

Buông rèm phía sau hoa cúc lê giường gỗ ghế biên khắc hoa mộc cửa sổ nửa mở ra, trong phòng tuy ẩm áp lại cũng không cảm thấy buồn, Bùi Chát ngồi ở án thư trước tủ trong tay áo lấy ra kia chi hòa điền ngọc đài sen trầm cài, lấy khăn dính thủy đem đầu nhọn thượng đỉnh điểm huyết ô lau sạch sẽ.

Hắn nổi lòng trầm hoãn, đem cây trầm nắm ở trên tay nhìn kỹ nửa ngày mới tiểu tâm mà đặt ở một cái hộp gỗ.

Hắn mới vừa đem đồ vật buông, Tề Thương liền bước đi tiến vào, một tay nắm kiếm một tay bưng cái bát trà.

Bùi Chát ngược mắt, “Lấy cái gì?”

Tề Thương đem bát trà gác ở trên bàn, trả lời: “Tiến cung tiền thế tử người giao cho thuộc hạ hoa nhi a, người đã quên?”

Nghe hắn vừa nói Bùi Chát cũng nghĩ tới, bát trà tiểu hoa nhu nhu khiếp khiếp, không nói xấu lại cũng không nói được có bao nhiêu xinh đẹp, chính là một đóa ngày xuân trong bụi cỏ tùy ý có thể thấy được tiểu hoa đại, chỉ là hiện giờ đã là cuối mùa thu, có thể lớn lên như vậy hảo cũng là đáng quý.

“Gọi người dưỡng đi.” Bùi Chát thấp mặt mày nhìn một lát, xoay người sang chỗ khác cầm một quyển sách, đột nhiên lại chỉ chỉ giường ghế biên cửa sổ, “Liền dưỡng ở đằng kia.”

Tề Thương lên tiếng, có chút do dự nói: “Thế tử, này lập tức liền phải bắt đầu mùa đông, hoa nhi nhưng không hảo dưỡng.” Vẫn là loại này thoát nhìn thối khẩu khí liền phải ngã xuống đất càng thêm khó hầu hạ.

Bùi Chát liếc xéo hắn, “Kia liền hảo hảo dưỡng.”

Thật là tùy hứng! Tề Thương bắt đắc dĩ thực, bưng chén trà tới rồi cửa sổ, vội ra cửa tìm cái sẽ chăm sóc hoa cỏ gã sai vặt kêu hẳn cần phải ngày ngày tiểu tâm chăm sóc.

.....

So với mặt khác sân an tĩnh, Phúc An Viện muốn náo nhiệt nhiều, lão phu nhân đã phát thông tính tình sau liền lôi kéo Hiên Quốc Công hỏi hẳn hiện nay tính toán làm sao bây giờ.

Hiên Quốc Công mới vừa đem thánh chỉ cung ở từ đường, vào cửa tới ngồi ở trên ghế nghỉ ngơi nghỉ, thông thả ung dung mà trả lời: “Tự nhiên là hưu thê trừ tộc.” Tiêu Như Song là hẳn kết tóc vợ cả, Chu thị ở Tiêu Như Song trước mặt căn bản không có có thể so tính, hưu thê trừ tộc là tốt nhất nhất thoả đáng biện pháp.

Bùi lão phu nhân trong lòng còn có chút do dự, nàng thủ sẵn tay vịn ngồi thẳng thân mình, “Muốn hay không trước gọi người đi Chu gia thông cái khí nhi?”

Hiên Quốc Công lãnh đạm mà lắc lắc đầu, “Không cần, nhanh thì chạng vạng nhất muện ngày mai, Chu ngự sử vợ chồng nhất định tự mình tới cửa.” Chu gia nữ làm ra như vậy sự, bọn họ không có khả năng ngồi được.

Hắn ngữ khí chắc chắn, Bùi lão phu nhân cũng đem dẫn theo tâm thả lại trong bụng, “Nếu người trong lòng có chủ ý, ta cũng liền không nói nhiều cái gì.” Nàng có chút đau đầu dựa hồi lưng ghế thượng, “Ngày mai thánh thượng vạn thọ đi không được, người chớ quên gọi người đem thọ lễ đệ đi lên.”

“Nhi tử nhớ kỹ.”

Này hai người trao đổi xong, Hiền Quốc Công liền đi nhanh ra Phúc An Viện chuẩn bị xuống tay hưu thê trừ tộc việc, Bùi lão phu nhân từ Dung Xuân thế nàng niết vai, lo lắng sốt ruột, nàng phỏng chừng này gần mấy năm sợ là không có có thể lướt qua bọn họ Quốc công phủ chê cười.

“Năm nay chẳng lẽ là đụng phải ôn thần?” Từ Ninh thị cùng Chát Nhi thành hôn trưởng tử nhớ thương chú em bắt đầu, đến Liễu thị thiết kế Nhị Lang, còn có hôm nay chuyện này, liên tiếp, vội vàng tranh nhi tới tiếp đón đâu.

Bùi lão phu nhân càng nghĩ càng đau đầu lợi hại, ai da vài thanh, dứt khoát kêu Dung Xuân đỡ nàng hồi trên giường nằm đi.

Quốc công phủ mãi cho đến chạng vạng đều nao nhiệt không được, Ninh Hôi ăn cơm chiều ở trong sân lắc lư vài vòng tiêu thực, thoải mái dễ chịu mà đuổi cái lười eo chuẩn bị tắm gội ngủ.

Ninh Hôi súc ở thau tắm, Thanh Thanh Thảo Nguyên đã trước tiên đóng video, súc ở hồ hỏi chuyện nói: “Nhãi con a, hôm nay có phát sinh cái gì đặc biệt sự tình sao?”

Ninh Hôi bát bát thủy, lắc đầu nói: “Không có a.” Lại nghĩ lại trong chốc lát, “Liền đi tranh hoàng cung, gặp được hoàng đế, vị kia Hoàng đế bệ hạ còn rất hòa khí.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nhăn gấu trúc mặt, không lên tiếng nữa nhi, nó ở hồ quay cuồng hai hạ, nhỏ giọng nói: “Không có liên hảo.”

Đối với rất nhiều người tới nói đêm nay chú định là cái mất ngủ đêm, nhưng cố tình Ninh Hôi ngủ tặc hương, còn làm cái mộng đẹp,

mơ thấy chính mình ở mênh mông vô bờ thảo nguyên lẫn lộn, cả người đều là cỏ xanh mùi hương thoang thoảng mùi vị.

Ngủ ngon buổi sáng cũng thức dậy sớm, đơn giản rửa mặt chải đầu qua đi Ninh Hòì liền ngồi ở bàn tròn trước dùng cơm sáng, một bên uống cháo một bên nghe Xuân Đào nói chuyện.

“Chân trời nhi mới vừa lượng thời điểm Chu phủ liền tới người, là Chu ngự sử cùng Chu phu nhân một đạo lại đây, nghe Phúc An Viện Vân Nha nói, hai người vừa thấy đến lão phu nhân thiếu chút nữa liền ngay tại chỗ quỳ trên mặt đất đâu.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 34 chương 34

Nghe thấy Tề Thương nói, Ninh Hôi là vẻ mặt mộng bức, nàng khi nào gặp qua Trần Quốc trưởng công chúa? Ai, nàng chính mình như thế nào không biết đâu?

Trong lòng nghi hoặc thực, Ninh Hôi lại cũng không có hỏi nhiều, dù sao trong chốc lát muốn qua đi, luôn là sẽ biết.

Chỉ là.....

Nguyên bản ba người hành lại nhiều một cái Tề Thương, hôm nay sự vội, Sở Hốt sáng sớm liền đi theo Bùi Chất tiến cung đi, Ninh Hôi lên thời điểm liền nàng bóng dáng cũng chưa thấy. Bởi vì Sở Hốt không ở, Thanh Đan cố ý kêu vài cái thị vệ đi theo, hiện giờ có Tề Thương đi theo nhưng thật ra tỉnh.

Từ Tây Cẩm Viện ra phủ đi có một đoạn không ngắn lộ, Ninh Hôi xa xa mà liền thấy Bùi Hân bị Quát Hạnh cùng Lê Nhụy sam nghênh diện lại đây, nàng ăn mặc thuần tịnh váy dài, búi tóc thượng không thấy thoa hoàn, hành tẩu gian cũng hơi có chút xóc nảy, nghĩ đến là ở Phúc An Viện cửa quỳ lâu rồi bị thương đầu gối.

Đi được gần chút, Bùi Hân ngẩng đầu nhìn nàng một cái, hai mắt phát sáng phiếm hồng, trước mắt một mảnh thanh hắc, chưa thi phần trang mặt có vẻ phá lệ đòi bại mỗi mệ.

Quất Hạnh cùng Lê Nhụy kêu một tiếng Thiếu phu nhân, Bùi Hân cũng theo thanh âm ghen ngào mà kêu một tiếng đại tẩu, thực mau liền lại cúi thấp đầu xuống đi từ bên người rời đi.

Bùi Hân đi có chút xa, đột nhiên miễn cưỡng đứng thẳng thân mình, chuyển qua đi nhìn thoáng qua, Ninh Hôi đi tuốt đằng trước mặt, Tề Thương liền nắm kiềng đi ở nàng hữu phía sau, Tề Thương cùng Sở Hốt đều là Bùi Chất bên người nhất đắc dụng người, khi nào đều hướng Ninh Hôi bên người thấu đi?

Bùi Hân lôi kéo khóe miệng cười khổ hai tiếng, lại nghĩ tới mới vừa rồi ông ngoại kia phiên lời nói, cổ họng sấp sấp tất cả hụt hẫng nhi.

“Đại tỷ tỷ đây là làm sao vậy?” Bùi Trân từ một khác điều trên đường lại đây, thấy Bùi Hân này chật vật bất kham bộ dáng biết rõ cố hỏi.

Có câu nói kêu đau đánh rắn giập đầu, còn có từ nhi kêu bỏ đá xuống giếng, nàng cùng Bùi Hân xưa nay không đối phó, hiện giờ cái này tình huống không nói cái hai câu đều thật sự là xin lỗi chính mình lúc trước ở Bùi Hân chỗ đó nhận được khởi.

Bùi Hân hờ hững mà liếc nàng liếc mắt một cái, thái độ khác thường không rên một tiếng im lặng rời đi.

Bùi Trân bên người nha đầu nhìn nàng rời đi bóng dáng nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư quán thượng như vậy mẫu thân cũng là đáng thương.”

Bùi Trân nắm nắm trong tay khăn cười lạnh, “Nàng có cái gì hảo đáng thương? Muốn không có Chu thị, liền nàng như vậy này mười

mấy năm có thể sống như vậy tự tại? Chê cười!” Muốn không có Chu thị chống, nàng đi chỗ nào bãi nàng con vợ cả đại tiểu thư tính tình, ai lại sẽ để ý tới nàng?

Bùi Hân đi rồi, Bùi Trân cũng không nghĩ đứng ở trên đường thổi gió lạnh, tâm tình không tồi mà dẫn dắt nha đầu quay lại Chu di nương sân cùng nàng chia sẻ vui sướng.

Nguyên bản thượng có chút chen chúc đá cuội trên đường thực mau liền không có bóng người, lá khô phân thật là thê lương.

Ninh Hồi ngồi ở trong xe ngựa ăn quả quýt, trong lòng vẫn là nhớ chính mình mười vạn, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, định vị ra tới không có?”

Hệ thống không gian xanh hoá giá trị dần dần sung túc lên, trước đó vài ngày Thanh Thanh Thảo Nguyên dùng chính mình một đôi xảo trá phối hợp xanh hoá giá trị lại một lần tiến hành rồi hệ thống thiết trí, hiện tại không ngừng có thể tinh chuẩn định vị cao xanh hoá giá trị cây cối còn có thể cung cấp tốt nhất hành động lộ tuyến, mỹ thật sự.

Thanh Thanh Thảo Nguyên dừng lại bùm bùm mà gõ màn hình tay, từ bên kia lòi ra một khối lục bình, “Ra tới, người xem, liền ở chỗ này.”

Nó nắm tiểu gậy gộc chọc chọc, ai ngờ hệ thống không nhạy không có thể chọc khai, tức giận đến gấu trúc trực tiếp đem gậy gộc ném, một móng vuốt chụp ở lục bình thượng mới làm ra tới.

Thanh Thanh Thảo Nguyên hận sắt không thành thép, “Ngoạn ý nhi này liền cấp ký chủ người giống nhau, không đánh không biết cố

gắng, thật là tức chết ta!”

Ninh Hồi: “.....” Ta đánh người tin hay không?

Thanh Thanh Thảo Nguyên thực mau lại đứng đắn lên, “Lần này cây xanh chúng ta tạm thời đâu có thể xưng là tiểu hoa lê thụ, tuy rằng cùng Thiên Diệp sơn cái kia hình thể kém có chút đại, nhưng cái này giá trị đều là giống nhau, đại không động đậy, này khóa tiểu nhân tuyệt đối không thể làm nó chạy!”

Cao xanh hoá giá trị cây cối khó được, bỏ lỡ đã có thể không biết còn có hay không.

Ninh Hồi hung hăng địa điểm hai phía dưới, “Thanh Thanh Thảo Nguyên người yên tâm, ta đều minh bạch.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên vẻ mặt hiền lành, “Thực hảo. Tiểu hoa lê thụ cuối cùng dừng lại địa điểm đã ra tới, xem, chính là nơi này!”

Ninh Hồi không phải thực hiểu hệ thống không gian bên trong thao tác, mở miệng hỏi: “Là chỗ nào?”

“Ân.....” Thanh Thanh Thảo Nguyên để sát vào màn hình đi xem biên giác chữ nhỏ, gần từng chữ một nói: “Trần Quốc trưởng công chúa phủ.”

Ninh Hồi: “Di.....” $\Sigma(\odot \nabla \odot$ như vậy xảo sao??!

.....

Trần Quốc trưởng công chúa phủ ở vào Đông Du phố, này chỗ so với địa phương khác tới muốn an tĩnh nhiều, Trần Quốc trưởng

công chúa địa vị cao cả, từ đại quan quý nhân cho tới sáng sớm bá tánh không ai dám tại đây con phố thượng làm càn, chẳng sợ trưởng công chúa lâu không ở kinh đô, nàng uy danh như cũ trọng đề ở đỉnh đầu.

Cùng nguyên chủ trong trí nhớ Hoa Dương trưởng công chúa phủ xa hoa tráng lệ bất đồng, trước mặt này tòa tòa nhà phá lệ hiu quạnh quạnh quẽ.

Canh giữ ở mạ vàng tám biển hạ sơn hồng đại môn biên chỉ có một 40 tuổi tả hữu ma ma, ăn mặc màu xanh đen áo ngắn, gò má hơi hướng lõm, so với người bình thường tới thật sự là gầy thật sự. Nàng đôi tay giao điệp ở bụng trước, một bộ trầm ổn bình tĩnh bộ dáng.

Ninh Hồi vừa xuống xe ngựa nàng liền đón đi lên, hàm chứa hai phân không hiện xa cách cũng không hiện thân cận cười lãnh nàng hướng trong đi.

Xuyên qua cầu gỗ núi giả, lại đi qua nhà thủy tạ hành lang dài, lão ma ma lãnh nàng ngừng ở một cái vãn chưa trên danh nghĩa sân trước.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 35 chương 35

Pháp Chân nói chuyện thời điểm hơi hấp mắt, kia không chút để ý bộ dáng kêu Bùi Chật giật mình, mái tóc ba lọn chỉ chim sẽ chột bay lên, ríu rít loạn mình vài thanh, Bùi Chật phục hồi tinh thần lại nắm bàn cờ thượng dư lại cuối cùng một viên quân cờ, hơi khúc ngón tay nhẹ nhàng buông lỏng, ngọc thạch tử nhi liền từ đầu ngón tay lọt vào cờ trong sọt.

Đinh một thanh âm vang lên, dừng ở Pháp Chân trong tai, ý cười trên khóe môi bỗng nhiên chỉ gian liền thâm một chút.

“Bùi khanh như thế nào không nói lời nào đâu?” Nàng ánh mắt bằng phẳng như nước, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ là chương mắt ta ỉ?”

Bùi Chật rũ mục, chậm rãi mở ra tay, lòng bàn tay hơi lõm, có thể rõ ràng mà nhìn đến mặt trên hoa văn, qua một hồi lâu hần thu hồi treo ở cờ sọt thượng tay, hướng về phía Pháp Chân nói: “Như thế nào sẽ? Vì thần tử chối thì bất kính, đa tạ trường công chúa.”

Pháp Chân lại lấy quân cờ, “Cô nương gia trang điểm chải chuốt luôn là tốn thời gian, tới một mâm đi, cũng hảo theo ta thấy xem hiện giờ là cái cái gì bản lĩnh.”

Bùi Chật xác thật hồi lâu chưa từng cùng nàng đánh cờ, vứt bỏ trong lòng tạp niệm, dựa vào nàng ý tứ rơi xuống tử.

Phỉ Vân từ mười hai mười ba tuổi bắt đầu liền ở Trấn Quốc trường công chúa bên người hầu hạ, mấy năm nay trường công chúa cư ở Thanh Thủy Am nàng không tiện tùy thời qua đi hầu hạ, nhưng này một thân tay nghề lại là chưa bao giờ rơi xuống quá. Trừ ra kia một đầu tóc đen sơ mới lên tay thời điểm bởi vì thiên lãnh động tác có chút cứng đờ ngoại, thực mau liền ngón tay lưu loát xuyên qua chơi nổi lên đa dạng.

Ninh Hôi nhìn chăm chăm trang kính, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta hảo bắt cấp a!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên giờ cái cuộc thử hỗn hển thử hỗn hển mà đào hai hạ, vì tiểu hoa lê thụ chôn hố làm chuẩn bị, nó cũng là cấp đến không được, nhưng trong miệng vẫn là an ủi Ninh Hôi nói: “Không vội, dù sao một chốc chạy không được, xem cái này tình huống trường công chúa tạm thời cũng sẽ không đi.”

Ninh Hôi thực tín nhiệm gấu trúc, nghe nó như vậy vừa nói, trong lòng nôn nóng cảm nháy mắt tan đi hơn phân nửa.

Liền ở cái này đương khẩu Phỉ Vân đã cho nàng sơ hảo phát, bắt đầu xuống tay miêu trang, Phỉ Vân chỉ cho nàng làm chút đậm phấn, tỉnh hảo chút bước đi, cười nói: “Như vậy liền hảo, Thiếu phu nhân tuổi trẻ, vài thứ kia thiếu sát chút càng tốt.”

Từ đầu đến chân Phỉ Vân một tay bao, Thanh Đan Thanh Miêu hai người đứng ở một bên hoàn toàn cảm không thượng thủ, dứt khoát liền thanh thần ổn định mà tĩnh nhìn Phỉ Vân lấy xiêm y váy áo ngắn tới, lại đem kia một kiện thêm tin tức hoa phiến màu lam nhạt tay áo sam cấp Ninh Hôi trông lên.

Này đó quần áo đều là tân, Tư Y Tư mỗi năm đều sẽ đưa hảo chút đến trường công chúa phủ tới, đáng tiếc trường công chúa một lòng trứ tố bào thanh y, này đó hồng trang lụa váy cũng không thêm nhìn tới, cơ hồ đều đôi ở trong ngăn tủ gác lại hạ.

“Đúng là thích hợp.” Phỉ Vân càng xem càng cao hứng, từ một bên hộp lấy chạm ngọc bạch điệp chuế màu nguyệt bạch tua cầm bước cùng nàng xúng ở bên hông, thở dài: “Này vẫn là điện hạ mười tám tuổi sinh nhật thời điểm Thái Hậu nương nương đưa.” Nhoáng lên đều nhiều năm như vậy.

Ninh Hồi nghe vậy có chút co quắp, “Này như thế nào hảo, như vậy quý trọng đồ vật như thế nào khiến cho.”

Phỉ Vân cười đem người ra bên ngoài đẩy đi, “Sớm khi nhận được tin tức nói là Thiếu phu nhân muốn lại đây, này một thân nhi đều là điện hạ trước tự mình lấy ra tới.” Nàng đem Ninh Hồi búi tóc thượng hoa sen triền điệp bộ diêu hướng trong đẩy đẩy, “Điện hạ lấy Thế tử làm con cháu, Thiếu phu nhân hào phóng đi ra ngoài là được.”

Loại này trang điểm chải chuốt đi ra ngoài cho người ta nhìn cảm giác có chút mới lạ lại có chút quái dị, đặc biệt là Thanh Thanh Thảo Nguyên còn ngồi ở trong đất tròng mắt hai chỉ tròng mắt sâu kín mà nhìn chăm chăm nàng, tay móng vuốt chống cái cuốc, có chút ngưng trọng, “Ai da, đến không được ai ký chủ, như vậy một nhìn thế nhưng còn khá xinh đẹp, xong rồi, ta hùng đôi mắt đại khái bị mù.”

Ninh Hồi: “..... Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy người cư nhiên hiện tại mới phát hiện ta mỹ? Đúng vậy, không cần hoài nghi, người xác thật bị mù:)”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “A.”

“Bùi Chát?” Ninh Hôi vừa ra cửa phòng đã kêu ngồi ở ghế đá thượng Bùi Chát hấp dẫn hiểu rõ qua đi, “Người chừng nào thì tới?”

La y lộng lẫy, dao bích ngọc châu, như là đêm ngày mùa thu trầm tịch đều tắt cả xua tan đi.

Pháp Chân cảm thấy chính mình ánh mắt thật là cực hảo, nàng vừa lòng mà quay đầu nhìn Bùi Chát, cười nói: “Rất cuộc là tuổi trẻ hảo thời điểm, khá xinh đẹp, Bùi khanh người nói có phải hay không?”

Bùi Chát diện hắc đôi mắt giật giật, thủ sẵn ống tay áo, dị thường bình tĩnh nói: “Trưởng công chúa nói chính là.”

Pháp Chân liếc mắt nhìn hắn, ném xuống ván cờ đứng lên hướng Ninh Hôi bên kia qua đi, đi ngang qua Bùi Chát bên cạnh thời điểm Phật châu vừa động, thấp giọng nói: “Lãng cái gì thần, còn không đứng dậy?”

Bùi Chát nghe vậy sờ sờ bên hông ngọc bội, lập tức liền đứng lên, mặt vô biểu tình lạnh lạnh mà nhìn Pháp Chân cùng Ninh Hôi nói chuyện.

Ninh Hôi đối với trưởng công chúa nói lời cảm tạ thời điểm nhận thấy được Bùi Chát ánh mắt, nàng hướng về phía hắn cười cười, Bùi Chát thường thức ngọc bội ngón tay thật là kêu lên đầu tua cuốn lấy, hắn trầm khuôn mặt đối nàng hơi hơi gật đầu, buông xuống hạ tầm mắt thông thả ung dung mà đem triền lên tua cấp chải vuốt lại.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, Bùi Chát mặt hảo xú a.” Ninh Hôi ở trong lòng đầu cảm thán hai tiếng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên còn ghi hận Ninh Hôi vừa rồi nói nó mắt mù, “Nga nha, tiểu cầu cầu cái mũi rất linh sao, xa như vậy đều có thể ngửi được.”

Ninh Hôi: “.....” Thực hảo, gấu trúc, cái này chúng ta sống núi kết lớn!

Ly giờ Dậu kỳ thật còn có chút thời điểm, nhưng Chiêu Nguyên Đế nhớ trưởng tử, sớm mà liền khiến Bùi Chát tới thỉnh người tiến cung đi, mấy người cũng không hảo trì hoãn, này liền ra phủ môn đi, thừa xe ngựa nhắm thẳng hoàng thành.

Trưởng công chúa ngồi Chiêu Nguyên Đế phái tới xa giá, Bùi Chát cùng Ninh Hôi hai người ngồi một chiếc.

Bùi Chát như cũ rũ mục ngoạn nhi hấn ngọc bội, không nói lời nào cũng không để ý tới người, Ninh Hôi nghiêng đầu liền xem xét hấn vài lần, Bùi Chát đầu ngón tay một đốn, phân cho nàng một tia nhi khinh phiêu phiêu ánh mắt, bình thanh nói: “Có việc?”

Ninh Hôi lắc lắc đầu, “Không có việc gì.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 36 chương 36

Ngụy Thành Văn liếc mắt một cái liền thấy được đi vào tới người, đĩnh bạt dáng người dường như nàng từng ở Giang Đô đình viện gieo kia khóa bạch dương, nàng cũng không thích bạch dương, nhưng là hiện nay nhưng thật ra sinh ra vài phần bạch dương rất tốt ảo giác.

Nàng từ ghế trên đứng dậy, bao phủ sương tuyết mặt mày trán ra xuân hoa, kêu thả tầm mắt ở trên người nàng người không hẹn mà cùng mà hít ngược một hơi khí lạnh.

Ngụy Thành Văn trong lòng tích tụ nhiều ngày buồn bực dần dần tiêu tán, lại ở tầm mắt độ lệch nhìn đến Ninh Hối cùng nàng lôi kéo tay áo tay thời điểm lại tụ lại tới, vòng quanh ngực, thật là không vui.

Nàng nhìn Ninh Hối, Ninh Hối cũng nhìn chăm chăm nàng, còn cong môi hướng nàng lộ ra cười tới, dường như căn bản không đem các nàng chi gian những cái đó ân oán để ở trong lòng, “Nha, An Lăng quận chúa? Người như thế nào tại đây đâu?”

Ngụy Thành Văn không thích nhìn đến Ninh Hối cười, cái loại này cười dừng ở trong mắt phá lệ chói mắt thực, chẳng sợ đáy lòng chán ghét thậm chí còn ẩn ẩn có chút ghê tởm, nàng trên mặt biểu tình lại là không có gì đại biến hóa, đôi môi vừa động, trả lời: “Tiệc tối thượng sớm, nơi nơi đi một chút, như thế nào, Thiếu phu nhân nhìn đến bốn quận chúa thực kinh ngạc?”

Ninh Hồi gật đầu, “Là rất kinh ngạc.” Nay An Lăng quận chúa thực sự có bền lòng, truy người đều đuổi tới công sở tới.

Ngụy Thành Văn lười đến cùng Ninh Hồi nói chuyện, nàng toàn bộ tâm tư đều dừng ở Bùi Chất trên người.

Bùi Chất bị nàng xem phiên lòng, mắt lạnh ở phòng trong mọi người trên người nhất nhất xẹt qua, mặt âm trầm lạnh lùng nói: “Ai làm nàng tiến vào?”

Nội bộ chính vội vàng mọi người vội cúi đầu không dám nói lời nào, thủ hạ lật xem hồ sơ thư tịch động tác càng thêm nhanh chút, thanh âm xôn xao bá xôn xao bá hết đợt này đến đợt khác.

Không ai ra tiếng nhi Tề Thương liền trở về lời nói nói: “Thế tử, chúng ta chính là oan uổng, thật không ai làm nàng tiến vào.” Nàng chính mình tiến vào, cản đều ngăn không được, cái này nòi bọn họ không bối có được không!

“Đi ra ngoài.” Bùi Chất không có cùng bệnh tâm thần cùng chỗ một thất thói quen, trực tiếp làm Ngụy Thành Văn lặn.

Ngụy Thành Văn đứng ở đường trung vẫn không nhúc nhích, tự mang theo đường trung hoa sen di thể độc lập cao ngạo quanh quẩn, Bùi Chất nhìn về phía góc đứng thị vệ, “Ném văng ra.”

Bùi Chất chỉ nghe Chiêu Nguyên Đế, Đốc Ngự Tư chỉ nghe Bùi Chất, mới vừa rồi đó là bởi vì người lãnh đạo trực tiếp không ở, ngại với quận chúa thân phận không dám động tác, hiện giờ Bùi Chất đều lên tiếng, bọn họ trực tiếp liền thượng tiến đến.

Ngụy Thành Văn nhàn nhạt cười cười, “Đi ra ngoài là được, hà tất phát lớn như vậy hỏa đầu?”

Ninh Hồi nhìn đến Ngụy Thành Văn cái này nói chuyện làm về ta đây nha đều mau đổ, nàng vô ý thức mà vuốt ve trên tay thuộc về Bùi Chất tay áo giảm bớt trên người khởi nổi da gà.

Bùi Chất bình tĩnh mà duỗi tay kéo kéo sắp từ đầu vai trượt xuống áo khoác, vừa lúc vạt áo.

Ngụy Thành Văn gót sen nhẹ nhàng, thướt tha lả lướt mà từ bọn họ bên người đi qua, mỹ nhân chính là mỹ nhân, nhất cử nhất động đều gọi người cảnh đẹp ý vui thực, đáng tiếc.....

Ninh Hồi yên lặng mà mai phục đầu, lại yên lặng di di chính mình chân hướng biên nhi thượng một dịch.

Ngụy Thành Văn sở hữu lực chú ý đều đặt ở Bùi Chất trên người, nơi nào tưởng được đến trước mặt sẽ đột nhiên xuất hiện một chân, chân phải mới vừa nâng, mũi chân một câu, một cái lão đảo liền đi phía trước phác đi xuống, mặt sau đi theo đưa nàng đi ra ngoài thị vệ đều kinh ngạc một chút, còn hảo nghiệp vụ năng lực tương đương quá quan, một cái bước nhanh đi lên xách nàng sau cổ, mới không gọi người quăng ngã cái chó ăn cứt.

Bị người xách theo tư thế thật sự là chật vật bất nhả, Ngụy Thành Văn không cần mở to mắt đều có thể tưởng được đến chính mình hiện tại là cái cái dạng gì, nàng tức giận đến tay đều run lên, trong lòng lệ khí chấn đều ngăn không được. Mặt lạnh như băng mà quay đầu đi, dao nhỏ tầm mắt xông thẳng hướng Ninh Hồi.

Ninh Hồi vô tội mà hồi xem nàng, có chút lo lắng nói: “Quận chúa để ý a, đi đường thời điểm vẫn là muốn xem lộ, này nếu là thật khái đi xuống nhưng đau.”

Ngụy Thành Văn đều mau khí cười, nhưng trên thực tế căn bản cười không nổi, nghẹn ngực có chút đau, thực hảo thực hảo, phi thường hảo! Ninh Hòì!

Ngụy Thành Văn phát tay áo rời đi, tuy rằng trên mặt không có gì biểu tình, nhưng động tác giận dữ Ninh Hòì vẫn là xem rất rõ ràng, nàng âm thầm cấp chính mình so cái ngón tay cái, bồng!

Ngụy Thành Văn không cao hứng, nàng liền rất vui vẻ.

Bùi Chát tuy rằng không phát hiện đã xảy ra cái gì, nhưng vẫn là có thể đại khái tưởng tượng được đến Ninh Hòì sử cái gì hư, hẳn cũng chưa nói cái gì, bằng bản lĩnh làm người ăn bẹp, có cái gì hảo thuyết?

Hắn cười như không cười mà rũ mắt nhìn nàng, còn vỗ vỗ nàng đầu, khen: “Không tồi.”

Ninh Hòì: “..... Không biết người đang nói cái gì.”

Bùi Chát cười nhạt một tiếng, lôi kéo người hướng nội đường hẳn làm công địa phương đi đến, hẳn tự ngồi ở án trước xử lý công vụ, Ninh Hòì liền ngồi ở không xa địa phương nhàm chán mà nhìn quanh đánh giá.

Ngụy Thành Văn đề nặng khí ra Đốc Ngự Tư, lập tức hướng cung cửa thành đi, Văn ma ma cùng Oanh Nhi mang theo mấy cái thị vệ nha hoàn một đường tìm tới, nhìn đến nàng một mình một người đi ở trường trên đường đương trường đen mặt.

Văn ma ma cũng không nghĩ tới chính mình một cái xoay người thời gian Ngụy Thành Văn liền không có thân ảnh, này một chạy còn chạy xa như vậy, trực tiếp tới rồi hoàng thành công sở tới. Trên

người nàng ăn mặc màu đỏ tía nam hắc biên nhi trường áo ngắn, trang bị kia trương đen kịt mặt, kêu đi theo Oanh Nhi cùng mấy cái tiểu nha đầu đều đành phải nuốt nuốt nước miếng.

“Quận chúa vô cớ đến công sở tới làm cái gì?”

Ngụy Thành Văn nhìn đến Văn ma ma gương mặt kia liền phiên chán, nhưng nghĩ đến thực mau người này liền không còn có cơ hội xuất hiện ở nàng trước mặt, nàng lại bằng phẳng nổi lòng, âm thanh lạnh lùng nói: “Cùng người có cái gì can hệ, bôn quận chúa muốn đi chỗ nào liền đi chỗ nào, người quản được sao?”

Văn ma ma không kiêu ngạo không siểm nịnh, “Quận chúa tâm tư nô tỳ tự nhiên là quản không được.”

Ngụy Thành Văn nhàn nhàn địa lý lý trước người tóc dài, “Biết quản không được liền câm miệng.”

Văn ma ma lại nói: “Nô tỳ thượng thừa hoàng mệnh, quận chúa đi chỗ nào nô tỳ phải theo tới chỗ nào, quản không được là một chuyện, bên người hầu hạ quận chúa lại là một chuyện khác.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 37 chương 37

Ánh trăng mờ lung, tinh quang thừa thớt, đứng ở ám ảnh nhân thân sau là màn đêm sao trời, Ninh Hồi lông mi hơi hơi rung động, nhìn nhìn liền ra thân.

Sáng lên Bùi Chất thật là đẹp mắt.

Bùi Chất không biết ở Ninh Hồi trong lòng đã cho hấn hơn nữa tám mao tiền lóe sáng sáng lên đặc hiệu, ho nhẹ một tiếng đánh vỡ đình viện mạc danh an tịch.

Ninh Hồi phục hồi tinh thần lại có chút hoảng hốt, đứng lên vỗ vỗ chính mình mặt, hảo kêu đầu óc thanh tỉnh chút, sau đó vịn phần chân thành mà cho hấn nói tạ.

Bùi Chất lãnh lệ mặt mày phiếm nhiễm ánh trăng, thượng chọn chọn, xem như tiếp nhận rồi nàng lòng biết ơn.

Hấn nghiêng đi thân mắt thấy nàng ngoan ngoãn hoà thuận mặt phiếm đỏ ửng bộ dáng, bối ở sau người tay phải nhẹ vỗ hai hạ cổ tay áo, hấn trước nay chính là cái sẽ không ủy khuất chính mình người, trong lòng có ý tưởng trên tay liền cũng có động tác.

Tay dừng ở trong trắng lộ hồng gương mặt nhẹ nhàng nắm nắm, xúc cảm cực hảo, thật sự là nhịn không được lại nhéo hai hạ.

Nắm người Bùi Chất lại mặt vô biểu tình mà thu hồi tay, đón nàng có chút mê mang ánh mắt gật gật đầu, nhẹ nhấp môi xoay người đi

rồi.

Ninh Hồi bụm mặt, chính mình lại nhéo chính mình hai hạ, mờ mịt thực, nghiêng đầu hỏi Thanh Đan Thanh Miêu nói: “Ta là nói sai rồi nói cái gì, nơi nào chọc tới hấn sao?”

Lần trước hấn niết nàng là bởi vì nàng đem An Lăng quận chúa đẩy hạ hà?? Lần này là vì sao?

Thanh Đan Thanh Miêu liếc nhau, cười nói: “Thiếu phu nhân như thế nào sẽ như vậy tưởng đâu?”

Ninh Hồi đầu óc choáng váng, các nàng lại như vậy cười cảm thấy càng hôn mê, trong đầu trống rỗng nàng kêu Xuân Đào trước đem tiểu hoa lê thụ chăm sóc hảo, nửa dựa vào Thanh Đan trên người vào buồng trong đi, bị ngạnh buộc uống lên nửa chén cực kỳ khó uống giải rượu canh mới vừa rồi tháo trang sức tắm gội.

Bùi Chát không nhanh không chậm mà trở về phía tây nhi viện, ánh trăng lấp đầy song cửa sổ, thấu triệt sáng ngời. Bàn tay đại sứ men xanh chén nhỏ trồng trọt màu trắng tiểu hoa đại ở thanh quang tắm gội hạ có vẻ phá lệ nhỏ xinh liên nhược, hấn đáp ở cửa sổ thượng tay hướng hữu di di, bưng lên trong viện gã sai vặt gọi người tính chất đặc biệt tiểu tích hồ, lắc nhẹ hai hạ, giọt nước tắm lọt vào đi, bùn đất nhan sắc tùy theo dần dần biến đen bóng.

Bùi Chát rũ mắt ngưng một lát, lấy thư tới ngòi ở tiểu trên giường.

.....

Nhân Ngụy Thành Văn lâu bệnh không càng, Chiêu Nguyên Đế đã là hồi lâu không thấy nàng, quay đầu liền lưu nàng nhiều lời nói

mấy câu.

Nàng ngồi ở tiểu thái giám chuyển đến ghế trên nhẹ ngửi hai khẩu Tử Thần Điện trung hoa sơn trà mùi hương thoang thoảng, khéo miệng khổng chế không được thượng dương.

Chiêu Nguyên Đế một thân mùi rượu, bị Trương công công hầu hạ uống lên ly giải rượu trà, có chút nhàn tản mà dựa vào trên long ỷ. Trần ngập kinh Phật trang giấy chồng chất ở ngự án ở giữa, hần lấy mấy trương tinh tế lật xem, trên giấy chữ viết kêu hần ánh mắt một đốn.

“An Lăng tự là càng thêm hảo.” Chiêu Nguyên Đế thanh âm bằng phẳng, gọi người căn bản phẩm không ra bên trong mùi vị.

Ngụy Thành Văn cong môi cười cười, “Đều là khi còn nhỏ cô cô giáo đến hảo.”

Chiêu Nguyên Đế nhìn nàng, ngữ khí có chút lãnh đạm, “Người nhưng thật ra còn niệm người cô cô.”

Ngụy Thành Văn thon dài cong vút lông mi bay nhanh thượng hạ kích động hai hạ, trả lời: “Cô cô yêu thương An Lăng lại lo lắng dạy dỗ, An Lăng tự nhiên là ghi tạc trong lòng.”

Nàng bộ dáng này thật là cực kỳ giống năm đó Ngụy Vân Noãn, Chiêu Nguyên Đế nhìn sau một lúc lâu lại không khỏi nhớ tới Hồng Lăng hà xà tập cùng Văn ma ma đăng báo trở về những lời này đó, hần trong lòng than nhỏ, có chút thất vọng mà lắc lắc đầu, “Nhưng mà người lại có phụ với người cô cô năm đó dạy dỗ.”

Ngụy Vân Noãn lúc trước thích cực kỳ cái này giống như nàng chất nữ, không khỏi không đành hoàng huynh tẩu dạy hư hài tử, cố

ý đem nàng nhận được bên người tự mình dạy dỗ, năm đó còn từng làm trò không ít người mặt nói đùa nhỏ này cùng nàng thân nữ vô dị, khi còn nhỏ Ngụy Thành Văn cũng xác thật ngoan ngoãn.

Chính là.....

“Theo lớn tuổi, người tính tình này là càng thêm bất thường.”

Ngụy Thành Văn gương mặt nhìn ngời ở thượng đầu uy nghiêm đế vương, nếu là bên văn bối nghe thấy nói như vậy chỉ sợ đã sớm quỳ xuống đất thỉnh tội, nàng lại là gọn sóng bất kinh như cũ an tọa ở ghế trên, rất là bình tĩnh mà nói: “Lục thúc, An Lăng vẫn luôn là như vậy.”

Từ nhỏ đến lớn, sở hữu thêm ở nàng đỉnh đầu thanh danh đều là người ngoài tự cho là đúng mà cho nàng an thượng, nàng chưa từng có thừa nhận quá cũng chưa nói quá nàng là bọn họ tưởng tượng đáng vẻ kia.

Chiêu Nguyên Đế hơi thở hơi trệ, hẳn là không nghĩ tới đứa nhỏ này sẽ nói thẳng nói như vậy tới, trong lòng ngũ vị trần tạp, ánh mắt càng là phức tạp khó phân biệt.

Tử Thần Điện lâm vào yên lặng, Trương công công nửa cong eo thay đổi ly trà nóng, Chiêu Nguyên Đế nhẹ vỗ về lấy dính nhiệt khí ly duyên, sau một lúc lâu mới mở miệng chậm rãi nói: “Sớm chút khởi hành hồi Giang Đô đi thôi.”

Ngụy Thành Văn nơi nào có thể nguyện ý, đứng dậy đứng ở trong điện gian, uốn gối quỳ trên mặt đất, nàng nói: “Lục thúc, ngài luôn luôn yêu quý An Lăng, lúc này đây cũng cầu ngài thành toàn.”

Chiêu Nguyên Đế mới vừa xách lên nắp trà lại phanh rơi xuống trở về, thanh âm hơi có chút rét run, “Không có khả năng, người tưởng đều đừng nghĩ.”

Ngụy Thành Văn thẳng thắn sống lưng, tinh xảo khuôn mặt thượng biểu tình bướng bỉnh, “An Lăng thích hẳn.” Nàng dừng một chút, buồn bã nói: “Thực thích.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 38 chương 38

Oanh Nhi không dám nói thêm nữa cái gì, tiểu tâm mà dẫn theo đèn lồng đi ở Ngụy Thành Văn bên người nữa cúi đầu dấu hạ đầy bụng lo lắng.

Chỉ nguyện quận chúa không cần làm ra cái gì không thể vấn hồi sự tình tới, nếu không kết quả là khổ vẫn là bọn họ này đó ở trước mặt hầu hạ hạ nhân.

Ngụy Thành Văn một hồi đến phòng liền nửa nằm ở trên giường, lãnh nhìn chờ đứng ở rèm châu trước Văn ma ma nói: “Người ngày mai là hồi cung đi vẫn là tùy ta đi?”

Văn ma ma trả lời: “Nô tỳ là trong cung người, tự nhiên là hồi cung trung đi.”

Ngụy Thành Văn hí mắt, “Rất tốt.”

Giọng nói của nàng thái độ đều không được tốt, Văn ma ma không thềm để ý mà cười cười, nàng chủ tử là thánh thượng, chỉ cần tận tâm tận lực mà thể thánh thượng phân ưu đó là, đến nỗi quận chúa vui vẻ không cao hứng không, cùng nàng cũng không bao lớn can hệ.

Ngụy Thành Văn không kiên nhẫn nhìn đến Văn ma ma gương mặt kia, cũng không mừng nàng ở trước mặt bên người hầu hạ, vậy vậy tay kêu nàng đi ra ngoài.

Văn ma ma vòng ra bình phong đi, lôi kéo tay áo hờ khếp đánh cái ngáp, phân phó gác đêm mấy cái nha đầu nhất định phải tiểu tâm chăm sóc, “Cuối cùng một buổi tối, các người dẫn theo tinh thần cảnh giác chút.”

Này đó nha đầu xưa nay sợ nàng, nghe như vậy vừa nói vội vàng nói hảo.

Văn ma ma trở lại chính mình trụ phòng đơn nhĩ, một phen rửa mặt sau đem bàn nhỏ trước thượng ngọn nến thổi tắt mới vừa rồi nằm trở lại trên giường, nàng tuổi lớn, hôm nay một phen lăn lộn rất là mệt mỏi, đắp chăn đàng hoàng thực mau liền nặng nề ngủ.

Trong phòng ám hương trôi nổi, song cửa sổ lấp đầy lạnh đạm ánh trăng.

Văn ma ma buổi tối có đi tiểu đêm thói quen, sờ soạn đứng dậy giải quyết vấn đề, hồi trên giường đi thời điểm có chút khát nước lại uống nửa chén lãnh trà.

“Quận chúa, giờ Tý đã qua còn không nghỉ tạm sao?” Oanh Nhi sớm đã ngáp mấy ngày liền, nhưng là Ngụy Thành Văn như cũ nửa nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, nàng cũng chỉ đến ở bên lẳng lặng chờ thủ, thủ hơn một canh giờ, rốt cuộc là có chút chịu đựng không nổi.

Ngụy Thành Văn tròn mắt giật giật, “Quá giờ Tý?”

Oanh Nhi lau khóe mắt phiếm ra tới nước mắt, chỉ vào kia đầu tiểu án thượng bày biện lậu khắc nói: “Đúng vậy, đều mau đến giờ sửu.”

Ngụy Thành Văn ừ nhẹ một tiếng lại vẫn là không có lên giường ngủ ý tứ, thẳng đến bên ngoài truyền đến tốp năm tốp ba hàn quạ tiếng kêu to nàng mới đang mà ngồi ngay ngắn, ánh mắt sáng quắc mà nhìn về phía Oanh Nhi, “Đồ vật đâu?”

Oanh Nhi bị nàng như vậy nhìn lên buồn ngủ nháy mắt tan cái sạch sẽ, vội đem giấu ở trong tay áo hai cái tiểu giấy bao đưa cho nàng, “Đây là quận chúa người muốn này một phần nhi, một khác phân hôm nay cái sáng sớm nô tỳ liền giao cho Ngạn Hà.”

Ngạn Hà là Ngụy Thành Văn ám vệ, mấy ngày nay bị xem khăn, nàng đã hồi lâu chưa thấy qua người.

Ngụy Thành Văn trên mặt lộ ra vài phần vừa lòng, hướng nhắm chặt bên cửa sổ nhi nhìn liếc mắt một cái, lúc này mới như Oanh Nhi ý đi ngủ.

.....

Ngày này lại là trời đầy mây, dậy sớm thời điểm còn rơi xuống một trận vũ, vừa nhanh vừa vội. Sở Hốt lại đây đương trị thời điểm vừa lúc đụng phải, hạnh là chạy trốn mau mới không thành gà rút vào nồi canh.

Thanh Miêu cầm sạch sẽ khăn cho nàng, rất là hâm mộ nói: “Sở thị vệ khi nào có rảnh cũng dạy ta hai chiêu.”

Sở Hốt xoa xoa mặt, “Có thể, cô nương gia học điểm nhi công phu cũng là tốt.”

Thanh Miêu nghe vậy cao hứng thật sự, trực tiếp từ Sở thị vệ biến thành Sở tử tử, ân cần kêu Thanh Đan liền phiên mấy cái xem

thường. Ninh Hôi đang ở hầu hạ nàng tiểu hoa lê thụ, vốn là vui vẻ thực, thấy các nàng náo nhiệt càng là tâm tình sung sướng.

“Sở Hốt người hôm nay tới giống như muốn so ngày thường vẫn chút.”

Sở Hốt đến gần đáp, “Thuộc hạ giờ Dần theo Thế tử đi một đạo công sở, vừa mới vừa trở về.”

Đại Diễn quan viên giờ mẹo thượng triều, ở cách xa chút giờ Dần đã sớm đến đứng dậy sau đó vội vàng hướng trong hoàng cung đuổi, Hiến Quốc Công phủ ly hoàng cung không xa, nhưng thật ra muốn tốt hơn một ít, bất quá cũng là rất sớm.

Ninh Hôi như vậy tính tính thật là vạn phần hổ thẹn, ở Thủy Lam tinh thời điểm còn hảo, hiện giờ là càng thêm sa đọa, Thanh Đan nếu là không gọi nàng nàng có thể một giấc ngủ đến ngày phơi ba sào đi.

Ninh Hôi ở trong lòng yên lặng phỉ nhổ một phen chính mình ham ăn biếng làm là cái heo, lại đối với Sở Hốt nói: “Giờ Dần cũng quá sớm, ta ngày thường đãi ở trong phủ cũng không có gì chuyện này, người nếu là mệt mỏi tự đi nghỉ ngơi đó là.”

Sở Hốt chấp tay, cũng không cự tuyệt cũng không đồng ý, chỉ nói: “Đa tạ Thiếu phu nhân.”

Phòng trong an tĩnh một hồi lâu Sở Hốt lại nói lên chính sự nhi, “Hôm nay buổi chiều trưởng công chúa lại phải về Thiên Diệp sơn đi, Nam La đại sứ hiện nay đã vào kinh, Thế tử muốn vội vàng tiếp đãi khùng là trừu không ra thân tới, nói là thỉnh Thiếu phu nhân đại hân đi đưa đưa trưởng công chúa.”

Ninh Hồi kinh ngạc nói: “Trưởng công chúa nhanh như vậy liền lại phải đi?”

Nàng thấy Sở Hốt gật gật đầu liền đem trong tay đầu đồ vật buông, “Chúng ta đây là hiện tại qua đi vẫn là hơi muộn điểm nhi qua đi?”

“Đều có thể.”

Ninh Hồi do dự một chút, “Kia một lát liền qua đi đi.”

Bất quá nếu là tặng người, tổng không thể không tay đi, huống chi tiểu hoa lê thụ vẫn là trưởng công chúa tự mình mang về tới, nàng trong lòng cũng là cảm kích, đáng tiếc ngồi ở giường ghế cân nhắc nửa ngày cũng chưa nghĩ ra muốn đưa cái gì.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, người giúp ta ngẫm lại.”

Thanh thanh thảo gần nhất yêu quay cuồng trò chơi, súc thành đoàn lăn hảo một vòng nhi không cẩn thận lại rớt trở về hổ, có chút cố sức nói: “Không gian hệ thống còn có một lọ phao phao thủy, người có thể cho nàng thổi phao phao nha.”

Ninh Hồi: “..... Tính, ta còn là chính mình tưởng đi.”

Nghĩ tới nghĩ lui Ninh Hồi vẫn là nhịn đau đem dưỡng ở trong sân thu cúc dọn một chậu đưa qua đi, Pháp Chân nhìn đến gã sai vặt dọn tiến vào màu trắng cúc hoa hơi hàm chứa ý cười, chiêu nàng phụ cận tới, “Này hoa dưỡng thực hảo, thật xinh đẹp.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 39 chương 39

Vũ thể dần dần biến nhỏ đi nhiều, tí tách tí tách rơi xuống, bị mưa to gột rửa quá trường phố càng thêm mấy phần lạnh lẽo.

Lam mặt nhi giày thêu tiểu tâm mà né qua thiển hồ giọt nước, dừng ở khe hở mạo hiểm một gốc cây nửa hoàng nửa thanh cỏ dại biên đá phiến thượng, Ninh Hồi đi ở Búi Chết bên cạnh, dù mái thượng thỉnh thoảng có tụ ngưng nước mưa nhỏ giọt xuống dưới, hoàn toàn đi vào thoáng qua làn váy, nàng nghiêng đầu nhìn nhìn, vội là lại hướng Búi Chết trong tầm tay nhích lại gần.

Búi Chết bất động thanh sắc mà liếc nàng liếc mắt một cái, lại nhanh chóng mà thu hồi tầm mắt.

“Còn có xa lắm không?” Ninh Hồi về hần huyền sắc áo choàng, theo sát hần bước chân.

Búi Chết chậm rì rì nói: “Chuyển qua này phố là được.”

Ninh Hồi nga một tiếng, dù giác tụ một giọt nước mưa từ nàng đầu vai chảy xuống, dính ướt bên hông cung dây, nàng thượng nhìn dù tả hữu đối lập một chút, chân thành mà kiến nghị nói: “Kỳ thật, Búi Chết người có thể đem dù hơi chút hướng ta bên này nhi đi một chút.”

Búi Chết giơ dù tay vẫn không nhúc nhích, không hề có nam nhân nên có phong độ, không nhanh không chậm nói: “Kỳ thật,

người cũng có thể động động chân hướng ta bên này nhi dựa một chút.”

Ninh Hôi: “A?”

Bùi Chắt giơ giơ lên mi, “Có câu nói kêu cầu người không bằng cầu mình.” Hấn áo choàng hạ dò ra một cái tay khác tới, vờ rớt bên người người búi tóc thượng tùy tiện không biết từ chỗ nào dính tới ước có móng tay cái lớn nhỏ nửa toái lá khô, khúc đầu ngón tay nhẹ nhàng phủ đi, lại nói: “Còn có câu nói gọi là ‘sơn không phải ta, ta tới liền sơn’.”

Ninh Hôi ngăn người, nghĩ nghĩ giống như cũng là như vậy cái đạo lý, bất quá..... Nàng duỗi tay đến dù ngoại xem xét, “Vũ giống như đã ngừng.”

Nàng lại lung lay hai hạ, cuối cùng dứt khoát rời đi dù giầy ngừng đầu nhìn thiên, đối với Bùi Chắt gật gật đầu, “Còn tại hạ, bất quá đã không sai biệt lắm, không đáng dùng dù.”

Bùi Chắt động tác một đốn đứng ở tại chỗ, khoe miệng nhẹ nhấp thành thẳng tắp, nhìn chăm chăm Ninh Hôi cười nhạt một tiếng, chậm rì rì mà đem dù dựng thẳng lên tới trên dưới đề quơ quơ, vũ châu theo giao điệp lên nếp gấp hồi dừng ở đỉnh, chậm rãi thấm lọt vào đá phiến gian tế phùng.

Hấn mặt vô biểu tình nói: “Đi nhanh điểm nhi.”

Ninh Hôi vô cùng cao hứng nói thanh hảo, nàng vốn là lòng tràn đầy nghĩ đi xem hoa hoa thảo thảo, lập tức liền nhanh hơn động tác, đi tới đi tới thậm chí đi tới Bùi Chắt phía trước.

Nhìn phía trước tố màu xanh lá thân ảnh, Bùi Chát nhẹ a một tiếng, vẫn là nắm dù đi nhanh đuổi đi lên.

Hoa cỏ phố là kinh đô dân cư trên đầu xưng hô, trên thực tế phía chính phủ tên là Văn Cù.

Bởi vì mới vừa hạ một hồi mưa to, bãi ở bên ngoài bồn hoa cây xanh hảo chút đều bị thu đi vào, trên đường nhìn không thấy mua khách, an tĩnh quạnh quẽ không được.

Hiện giờ đã là cuối mùa thu, đúng là cúc hoa sân nhà, một đường qua đi chỉ có thể linh tinh mà nhìn đến chút khác hoa cỏ, thường xanh loại cây cối nhưng thật ra có không ít, hảo chút thường xanh đẳng bồn loại đều lớn lên không tồi, nhưng vẫn là cúc hoa càng chói mắt chút.

Ninh Hồi chính mình cũng ở trong sân loại cúc hoa, nhưng so không được nơi này chủng loại nhiều, nàng cửa hàng xoay chuyển, kia chưởng quầy còn mời nàng đi hậu viện tử nhìn nhìn, từng hàng hoa xem đến nàng hoa cả mắt.

Chưởng quầy vuốt chính mình râu dê, mồm mép phiên lưu lợi hại, nói chính là nước miếng bay tứ tung. Ngày mùa thu sinh ý kinh tế đình trệ, không có gì mới mẻ hóa, một cái phố đều là thu cúc mùi hương thoang thoảng mùi vị, hơn nữa gần chút thời gian thời tiết không được mưa to gió to, càng là bức bối thực. Trừ bỏ cấp những cái đó vương công các quý tộc cung chút đi ra ngoài, ngày thường có thể bán ra cái một hai bồn cũng là khó được hảo tiền thu.

“Tiểu phu nhân xem còn vừa lòng?” Chưởng quầy trên mặt đôi cười, sợ nàng chạy đến nhà khác đi, “Nếu là không vừa ý, còn có mặt khác ngài lại nhìn một cái?”

Ninh Hồi kỳ thật đều rất vừa ý, nàng sờ sờ Thanh Đan cho nàng tiểu túi tiền, có chút rối rắm mà tả chọn chọn hữu tuyển tuyển, tính toán chỉ trước chọn mấy bồn xanh hoá giá trị cao đoan trở về.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 40 chương 40

Vốn dĩ gió thổi còn có chút lạnh, bị Bùi Chất như vậy một hơi Ninh Hồi đỉnh đầu đều mau bốc khói, quanh thân cũng đi theo ấm áp lên.

Nàng mân khấn môi cúi đầu nhìn nhìn chính mình chân, buồn bực không vui mà lôi kéo chính mình váy, an ủi chính mình đều là Bùi Chất mất mùi, nàng rõ ràng 1 mét 8 nha, đối! Nàng 1 mét 8!

Bùi Chất ước chừng cũng là ý thức được chính mình nói không lớn đúng rồi, vâng chịu nhiều lời nhiều sai ít nói thiếu sai nguyên tắc cuối cùng vẫn là nhầm lại miệng mình.

Hắn dường như dường như không có việc gì mà nương dư quang ngăm ngăm, trong cổ họng lại dừng chút lời nói tới, ấn đường nhú lại sắc mặt hơi trầm xuống..... Tính, vẫn là ghen không nói đi.

Đãi bọn họ hai người trở lại trà lâu thời điểm chường quầy chính xách theo đại cái chổi vạch tới dưới hiên trước cửa giọt nước, hợp với đánh vài cái ngáp, một bộ lười biếng bộ dáng. Thủy bắn nơi nơi đều là, chường quầy thấy người tới chống cái chổi tạm thời dừng động tác, hai người liền từ hắn bên tay phải nhi vòng qua chuyển bước vào nội đường, rồi sau đó theo một thang lên lầu hai.

Lầu hai so đại đường còn muốn tới an tĩnh chút, Ninh Hồi bắt lấy trên tay vịn tới liền thấy mép giường ngồi đối diện hai người.

Một cái tổ y thanh bào năm Phật châu, một cái thiền hôi áo khoác vuốt chung trà.

Ninh Hôi đang muốn qua đi, Bùi Chất bắt lấy tay nàng cổ tay nhí đem người hướng bên cạnh mang theo mang.

“Thời điểm không còn sớm.” Trưởng công chúa đem trước người ly hướng bên cạnh đẩy đẩy, dẫn đầu đứng lên tới ngôn ngữ ôn hòa bình đạm.

Ngồi ở nàng đối diện người cũng chậm rãi đứng dậy, “Là không còn sớm.”

Nam nhân thanh âm giống như xuyên qua trúc hải rừng sâu phong, ào ào hơi lạnh.

Hắn nói chuyện thời điểm hơi nghiêng nghiêng người đối với Bùi Chất gật đầu ý bảo, Ninh Hôi lúc này mới nhìn rõ ràng hắn bộ dáng.

Mày kiếm mắt sáng, môi mỏng đoản cần, ước là đã qua bất hoặc. Hắn túc trầm khuôn mặt, năm tháng mài giũa lắng đọng lại xuống dưới hơi thở như là chôn sâu nhiều năm rượu, tinh khiết và thơm mà sâu xa.

Ninh Hôi cảm thấy người này cùng trưởng công chúa rất giống, đảo không phải nói dung mạo, mà là cho người ta cảm giác, trầm tĩnh bình thản gọi người không tự giác mà thân cận tin phục.

“Bùi khanh mang theo Tổng tướng quân trở về đi, ta cũng nên chuẩn bị đi rồi.” Trưởng công chúa xoay chuyển trong tay Phật châu, nhẹ hàm chứa cười, “Bằng không trời tối phía trước nên lên không được sơn.”

Bùi Chát đảo mắt nhìn Tổng Quân, Tổng Quân chưa nói hảo cũng chưa nói không tốt, bốn người theo thứ tự từ một thang trên dưới đi thanh toán nước trà tiền. Bên ngoài sắc trời ám trầm, mây đen chồng chất, một bộ muốn hạ không dưới bộ dáng, ông trời hỉ nộ vô thường cũng không biết con đường phía trước là phong vẫn là vũ.

Trưởng công chúa trước một bước lên xe ngựa, Ninh Hôi liền phải đi lên, Tổng Quân lại là bước đi chặn đường trước, có chút xin lỗi mà đối với nàng nói: “Tổng mã tưởng tự mình đưa trưởng công chúa đoạn đường, không biết Bùi đại nhân cùng tiểu phu nhân có không dời bước một khác chiếc xe ngựa.”

Ninh Hôi nhìn nhìn Bùi Chát, thấy Bùi Chát gật đầu nàng cũng không có gì ý kiến, hai người liền chuyển đi bọn họ tới khi kia một chiếc xe ngựa.

Tổng Quân cũng không có nhập đi, ngược lại là ngồi ở bên ngoài tay cầm dây cương thế xa phu vị trí cùng việc.

Lắc nhẹ hai hạ, màu nâu tuần mã thấp minh hai tiếng, đuôi ngựa lắc lắc, chậm rãi động lên.

Ninh Hôi xốc màn xe ló đầu ra nhìn phía trước xe ngựa, treo ở biên giác thượng chuế tể ống trúc tử phong đặc nhẹ đựng phải phát ra chút tiếng vang, thùng thùng một tiếng tiếp theo một tiếng.

“Vị kia Tổng tướng quân ta giống như chưa thấy qua.....” Đại Diễn giống như cũng không có họ Tổng tướng quân, nhưng thật ra Nam La giống như có một vị họ Tổng danh tướng.

Bùi Chát nói: “Tổng tướng quân đó là lần này Nam La đại sứ chi nhất, cũng là trưởng công chúa cũ thức.”

Ninh Hồi dừng một chút, “Không phải nghe đồn trưởng công chúa cùng Tổng tướng quân đánh với nhiều năm, như nước với lửa sao?”

Đại Diễn cùng Nam La khai chiến những năm đó, Trần Quốc trưởng công chúa cùng Tổng Quân đó là hai phương chủ soái, đánh lên tới thời điểm vậy không phải người chết chính là ta sống, nguyên chủ lúc ấy tuổi tác tiểu, nhưng nàng phụ thân cũng là Đại Diễn hồ lang chi tướng, lui tới nghe được nhiều vẫn là có chút ấn tượng.

Bùi Chát biết đến tự nhiên muốn so Ninh Hồi nhiều đến nhiều, giờ phút này cũng khó được có kiên nhẫn nhiều lời hai câu, “Trên chiến trường là, chiến trường hạ không phải.”

Vứt bỏ nợ nước thù nhà, bọn họ hai người đã từng cũng là một đôi hai tâm hiểu nhau người xưa.

Ninh Hồi nghe được có chút mơ hồ, nàng đem mảnh bông thực mau liền đem trong lòng nghi hoặc vứt tới rồi sau đầu, khảy bên hông tiêm li.

Bùi Chát hồi tưởng một chút hôm nay sự, tâm tình hơi có ử dột, dứt khoát kéo qua một bên mỏng thảm nhắm mắt dưỡng thần.

Này xe ngựa là Bùi Chát, Ninh Hồi lần trước lưu lại tiểu gương còn ở, dù sao nhàm chán không có việc gì nàng lại từ nhỏ vài cái sờ soạng ra tới, khuỷu tay căng để ở trên bàn nhỏ, một tay phủng mặt chiếu gương.

Trong gương người vẫn là như vậy xinh đẹp!

Nàng có chút tự đắc mà giờ giờ lên khoe môi, nàng cùng nguyên chủ lớn lên còn rất giống, đều là giống nhau mỹ lệ, giống nhau động lòng người.

Bùi Chát xốc xốc mi mắt, mắt thấy nàng kia phó tự mình say mê huân huân bộ dáng không khỏi cười lạnh một tiếng, Ninh Hồi tức giận mà nhìn hắn, “Người lại làm gì nha?”

Bùi Chát đem nàng trong tay gương đoạt lại đây, nửa giờ trong người trước quơ quơ, sương lãnh mặt mày nhuộm thắm thương chút ý cười, “Ta còn muốn hỏi người đang làm gì đâu.”

Ninh Hồi vẽ mặt lạnh nhạt, lại đem gương đoạt lại đây xoay người sang chỗ khác mắt trợn trắng, “Lười đến cùng người nói.”

Trên tay đột nhiên không còn, Bùi Chát liền quải lại đây chống đầu, lại khôi phục ngày thường lãnh đạm cao thâm bộ dáng, mí mắt chậm rãi buông xuống.

Sách, tính tình cũng thật đại.

Phiến đá xanh liên tiếp trên đường xe ngựa hành tẩu lên hơi có chút lay động, Bùi Chát cùng Ninh Hồi bên này an tĩnh xuống dưới, phía trước xe ngựa cũng không có tiếng người.

Trường công chúa ngồi ở bên trong, trong tay Phật châu về động đến bay nhanh, như suối nước hoãn lưu đôi mắt gắt gao mà nhìn phía trước dùng song tầng gấm Tứ Xuyên may vá thành xe ngựa mảnh môn, cầm bó thượng thêu thốc thốc phồn hoa mở rộng ra đại trán đem bên ngoài che đầy thực kín mít, chỉ có một hai hạ thời điểm sẽ từ hai bên giác dâng lên tiến vào chút phong.

Dù vậy, nàng tựa hồ cũng có thể xem tới được bên ngoài xe bản ngồi người thẳng thắn sống lưng, rộng lớn hai vai.

Hôm nay từ gặp mặt đến bây giờ bọn họ trừ bỏ mới vừa gặp mặt thời điểm “Đã lâu không thấy” cùng “Biệt lai vô dạng” ngoại cái gì cũng chưa nói.

Nàng phẩm hai ngọn trà, hắt rót hai lần thủy, còn lại thời gian liền ngồi ở đằng kia chờ kia hai cái tiểu bối.

Đến bây giờ nàng cũng như cũ là lặng im không nói, không phải không lời nào để nói, cũng không nói một lời khó nói hết, chỉ là cảm thấy không cần phải, nàng cho dù là một chữ không nói hắt cũng nên minh bạch, đồng dạng hắt cái gì đều không nói nàng cũng là hiểu, như thế cần gì phải nhiều lời chút cái gì đâu.

“Lại quá hai con phố nên tới rồi.” Tống Quân nhìn thẳng phía trước sạch sẽ ngăn nắp đại đạo, trên mặt mang theo chút cười, “Nhiều năm như vậy, Đại Diễn đô thành vẫn là trong trí nhớ bộ dáng.”

Hắn mở miệng nói lời nói, trưởng công chúa đầu ngón tay hơi đốn buông xuống Phật châu, ngược lại nhấc lên bức màn tử, đường phố biên lâu các san sát người đi đường nổi gót, náo nhiệt phồn hoa.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 41 chương 41

Bùi Chất hai ngày này sự tình tương đối nhiều, cùng Ninh Hồi cùng nhau trở lại Quốc công phủ không một lát liền lại ra cửa đi.

Chu thị bị hưu bị trừ tộc, phía sau Chu ngự sử cũng cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ, nàng tang sự hai nhà cũng chưa như thế nào nhiều hơn lo lắng, tất cả đều là Bùi Đô cùng Bùi Hân hai anh em ở bên ngoài tìm gian sân một tay đơn giản mà làm.

Tuy nói hiện giờ Chu thị đã cùng Bùi Đô huynh muội không có quan hệ, nhưng này hai người rốt cuộc là cái hiếu thuận, ngày ngày đều phải qua đi thủ.

Trong phủ ngầm nhàn ngôn toái ngữ nhiều lợi hại, bất quá này cũng không liên quan Ninh Hồi sự, nàng nghe một chút qua quá nhĩ còn chưa tính.

“Nhị phu nhân không muốn qua đi túc trực bên linh cữu, sáng nay thượng bên kia trong viện làm ẩm ỉ đến lợi hại đâu.” Xuân Đào hằng ngày ở Ninh Hồi bên người tán gẫu bát quái, Ninh Hồi ngồi ở trong viện lật quả quýt, tò mò thật sự, “Người là nói Bùi Đô cùng Liễu Phương Tứ? Này hai người có thể sảo lên?”

Bùi Đô tính tình lại là ôn hòa bất quá, nếu là đối cá nhân còn hảo thuyết, hửn? Ngẫm lại đều cảm thấy khả năng không lớn.

Xuân Đào cười nói: “Nhị công tử cũng không phải là cái sẽ cãi nhau người, chỉ là.....” Nàng đề thấp thanh âm, “Nhị phu nhân lợi hại đâu, nghe Diệp Mi nói nháo lên nàng cũng không dám gần người đi.”

Ninh Hồi ăn quả quýt không làm đánh giá.

Nhân gia là Hoa Dương trưởng công chúa ấu nữ, đương kim thánh thượng là người ta thân cứu cứu, hậu trường đại tự tin đủ, bình thường thật sự. Trước hai ngày nàng còn đang suy nghĩ đầu Liễu Phương Tứ có phải hay không sửa tính nết đâu, an phận như là thay đổi cá nhân, kết quả hôm nay liền nháo đi lên.

Xuân Đào thấy nàng đổi chuyện này không có gì hứng thú liền nghỉ ngơi thanh đi xuống làm việc nhi, Ninh Hồi ở trong sân chờ mãi chờ mãi cũng chưa người đưa cúc hoa lại đây, nàng kêu cái gã sai vặt, “Người đi người gác cổng nơi đó hỏi một chút, đưa hoa nhi có tới không.”

Kia gã sai vặt vội là đồng ý nhanh như chớp liền không có bóng dáng.

Ở bên ngoài ngồi đến lâu rồi chút, trên người lạnh căm căm, Ninh Hồi bưng quả quýt quay lại trong phòng đi, trước cửa chống đỡ bình phong, gió lạnh vào không được, nháy mắt tốt hơn không ít.

Kia gã sai vặt quả thật là cái chạy trốn mau, nàng mới vừa ở trên giường ngồi xuống trong chốc lát, trong tay quả quýt cũng vừa mới mới vừa ăn xong, hần liền lại quay lại tới.

Gã sai vặt đứng ở bình phong bên ngoài, nói: “Hoa sớm đưa tới, bất quá đều dọn tới rồi Thế tử phía tây viện thư phòng kia chỗ.”

Ninh Hồi đi trên kệ rửa mặt đồng trong bồn rửa rửa tay, chuẩn bị kê Thanh Đan Thanh Miêu còn có trong viện những người khác cùng nhau qua đi đem nàng kia mấy bồn nhi hoa dọn về tới, lời nói còn không có tới kịp mở miệng, Xuân Đào từ phía sau bình phong vòng ra tới, “Thiếu phu nhân, Dung Xuân tỷ tỷ tới, lão phu nhân gọi người hướng Phúc An Viện đi đâu.”

Đang nói chuyện Dung Xuân liền từ nàng phía sau đi đến, ý cười doanh doanh mà đối với Ninh Hồi phủ cúi người, “Thiếu phu nhân thỉnh mau chút đi, lão phu nhân đang chờ đâu.”

Dung Xuân đều tự mình lại đây, Ninh Hồi đem khăn bông, gạt gạt đầu nói thanh hảo, thấy trang không có gì vấn đề lập tức liền theo Dung Xuân lập tức đi Phúc An Viện.

Lão nhân gia sợ lãnh, Phúc An Viện sớm một chút than hỏa, Ninh Hồi bước vào đi lại là cảm thấy nhiệt đến hoảng, nàng đem bên ngoài mỏng áo choàng giải đưa cho Thanh Đan, lúc này mới tiến lên cấp nửa nằm ở trên giường Bùi lão phu nhân thỉnh an.

Bùi lão phu nhân tùy ý mà vẫy vẫy tay kê nàng lên, uống phòng bếp mới vừa đưa lên tới nhiệt canh gà, cũng không queo vào nhi mặt giác trực tiếp tiến vào chính đề.

Nàng đem trong tay bạch sứ chén nhỏ đưa cho giường trước chờ lập Dung Hạ, trên mặt có chút mệt mỏi, “Này trong phủ trên dưới sự nguyên bản là Chu thị một tay chưởng, nàng một bông tay liền rơi xuống ta trên tay, ta hiện giờ tuổi lớn, tới rồi này thu vào đông ngày đều tưởng ở trên giường nằm, chăm sóc hai ngày rồi cuộc là lực bất tòng tâm, người nhìn xem khi nào tiếp nhận đi.”

Bùi lão phu nhân từ trước đến nay không phải cái cần mẫn, huống chi trong phủ việc vặt rất nhiều, tốn thời gian cố sức lại bực bội vô cùng, già rồi già rồi nên là chuyện gì mặc kệ hưởng thanh phúc, này đó nhọc lòng chuyện này làm nhiều chính là muốn giảm thọ, nàng chính là còn không có hưởng đủ phúc không sống đủ đâu.

Nghĩ như vậy, nàng thật là hận không thể lập tức liền đem quản gia quyền giao cho Ninh Hối trên tay đi hảo kêu chính mình thảo cái thanh nhàn.

Nhưng nàng trong lòng cũng biết này một chốc mà Ninh Hối còn không lớn thực, cấp không tới.

“Người cha chồng là cái hỗn không tiếc, hấn chỗ đó cho tin chính xác nhi không chuẩn bị lại cưới.” Bùi lão phu nhân che môi đánh cái ngáp, “Này trong phủ về sau đều là Chất Nhi, người là trưởng tử trưởng tử hiện tại cũng nên chậm rãi chường khởi phủ tới.”

Ninh Hối nghe được Bùi lão phu nhân nói ngốc một chút, “Chính là.....”

Bùi lão phu nhân cho rằng nàng muốn cự tuyệt, vội vàng giơ tay đánh gãy nàng lời nói, “Không có gì hảo chính là, người nếu thực sự có cái gì không rõ đại có thể tới tìm ta, đã nhiều ngày Dung Xuân cũng có thể qua đi giúp đỡ người thượng thủ.”

Nói xong nàng lại kêu một tiếng Dung Hạ, Dung Hạ lên tiếng, chuyển qua đi đem chuẩn bị tốt sổ sách chìa khóa chờ một loạt đồ vật tất cả bưng đi lên đưa cho Thanh Đan Thanh Miêu.

Dung Hạ buông lỏng tay, Bùi lão phu nhân liền lôi kéo chặn đối với Ninh Hối nói: “Hảo hảo, ta cũng mệt mỏi muốn ngủ một giấc, trở

về đi.”

Bùi lão phu nhân đem người đuổi đi ra ngoài, Ninh Hòai đứng ở Phúc An Viện bên ngoài vẫn là có chút không phục hồi tinh thần lại, chưởng gia cái gì, nguyên chủ đều là cái nửa xô nước, nàng? Nàng chỉ ở Thủy Lam tinh chưởng quá phi cơ, không chưởng quá gia.

Nàng trong lòng phát sầu, đành trở lại Tây Cẩm Viện đi, liền ngồi ở chính đường nhìn chăm chăm kia thật dày quyển sách phát ngốc.

Bùi lão phu nhân đem trong tay đầu đồ vật tặng đi ra ngoài, trong lòng khoan khoái không ít, Dung Xuân lại đổ non nửa chén canh gà tới nàng cũng không cự tuyệt. Ăn canh lại nhai hàm lạn thịt gà, dạ dày trung tồn vài thứ nàng liền không nằm, gọi người nhiều lấy mấy cái gối mềm tới thẳng ngồi.

“Dung Xuân đã nhiều ngày nhiều nhìn bên kia chút, Ninh thị mấy ngày nay còn tính an phận, chỉ là này căn nhi thượng rốt cuộc vẫn là cái không đành hoàng.” Bùi lão phu nhân không lớn yên tâm mà dặn dò hai câu, lập tức chính là vào đông, nên đặt mua đồ vật đều đến đặt mua.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 42 chương 42

Trong phòng ánh đèn chưa nghỉ, đèn giá đài thượng chồng chất sáp chảy, chụp đèn ánh nền lay động.

Ninh Hồi lặng lẽ nhìn một chút gian ngoài trên giường đang ngủ ngon lành Thanh Đan, thấy nàng hô hấp bằng phẳng lúc này mới yên tâm tới, một bên nhẹ phủi váy áo thượng dính bùn, một bên vòng tiến phòng trong đi.

Nội gian tiểu bàn tròn thượng phô toái hoa thanh bố, tổ bạch sứ trong ly đảo mẫn nước trà, nhiệt khí mờ mịt, trà hương phác mũi. Ngồi ở bên cạnh hoa mai ghế người trên ngón tay hơi khúc nhẹ điểm mặt bàn, hần nhìn ly trung tràn ra hơi nước, hơi thở trầm liễm.

Rèm châu nhẹ đăm phát ra tiếng vang liền theo nhẹ nhàng tiếng bước chân chợt lọt vào tai, hần liền mí mắt cũng chưa nâng một chút, “Đã trở lại?”

Ninh Hồi hoảng sợ, bắt lấy váy phủi thổ tay một đống, cả người đều cương tại chỗ, nàng theo tiếng xem qua đi, ngồi ở tiểu bàn tròn bên người sớm cởi huyền sắc áo choàng, bên ngoài chỉ tráo kiện lãnh màu đen áo khoác, thoát nhìn có chút đơn bạc.

“Bùi, Bùi Chát?” Ninh Hồi phản xạ tính mà vút bỏ trong tay góc áo banh thẳng thân mình, nuốt nuốt nước miếng, “Ngươi, ngươi, đại buổi tối, ngươi ngươi như thế nào ở chỗ này?”

Bùi Chát quay đầu đi, chậm rãi nâng lên tầm mắt, lạnh một khuôn mặt cũng nhìn không ra có ý tứ gì tới, “Mới từ trong cung trở về, bắt quá ta tới giống như không phải thời điểm.”

Ninh Hồi trong lòng có chút chột dạ, lúng ta lúng túng nói: “Ta, ta ngủ không được, đi ra ngoài đi đi.”

“Nga, phải không?” Bùi Chát đứng dậy triều nàng đi qua, nhìn nàng váy áo thượng bần đất kéo kéo khoe miệng, “Chỉ đi ra ngoài đi đi?”

Hắn trên người mùi rượu huân người, Ninh Hồi quay đầu đi, nhọc nhọc nói: “Lộ, trên đường té ngã một cái.”

Bùi Chát giơ tay phủng nàng mặt, đen nhánh trông mắt ở trên người nàng xoay chuyển, trầm giọng lại nói: “Kia quăng ngã đau sao?”

Bùi Chát thể chất thiên hàn, tới rồi thu vào đông thời điểm trên người luôn là lộ ra lạnh, hắn lòng bàn tay độ ấm so với thường nhân muốn thấp chút, chẳng sợ lúc trước ở trong cung đại yến thượng uống lên không ít rượu, trên người cũng không có thể ấm áp lên.

Ninh Hồi nửa bên mặt bị hắn mang theo lạnh lẽo bàn tay bao, hô hấp đều trệ trệ, nói dối thời điểm luôn là tự tin không đủ, hiện giờ đứng ở Bùi Chát trước mặt nàng cảm thấy chính mình thân cao đều ngán lại một nửa, nửa rũ mắt lắc lắc đầu, “Không có không có.”

Bùi Chát để sát vào chút, chuyển nâng nàng cầm, mùi rượu diễn tấu ở trên mặt nàng, gọi người rất là không được tự nhiên.

Ninh Hồi trong lòng mau nôn đã chết, nàng chính là đi ra ngoài đào cây, quỷ biết Bùi Chát vì cái gì không thể hiểu được đại buổi tối

chạy tới!!

Hắn không phải ở trong cung nghênh đón Nam La đại sứ tiệc tối sao?

Hắn trở về không phải hắn là đi phía tây viện nhi thư phòng tẩy tẩy liền ngủ sao?

Hắn đi chỗ nào Tề Thương không đều hắn là đi theo sao?

Hắn tới thời điểm chẳng lẽ không nên chi cái thanh nhi sao?

A? A? A a?

Nàng cùng hắn có thù oán sao?? Mỗi lần buổi tối hoạt động đều bị bắt được vừa vặn!! Ninh Hồi lại nghĩ tới lần trước ở ngoại ô thôn trang đào hoa quỳnh ban đêm, trái tim nhỏ truu truu mà đau.

Ninh Hồi trong lòng đau, sợ hãi cũng lớn.

Cửa ngói đang ngủ ngon lành điều điều không tỉnh nha đầu ma ma nàng muốn như thế nào giải thích?

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, xong rồi xong rồi, ta khả năng phải GO DIE rồi.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng có chút ngốc, chậm rì rì nói: “Đừng đừng sợ, nhãi con, nhãi con a, ổn định! Ổn định!”

Ninh Hồi khóc không ra nước mắt, Bùi Chát kia ý vị không rõ ánh mắt dừng ở trên mặt nàng vẫn không nhúc nhích, nàng miễn cưỡng ổn định sắp băng rớt biểu tình, đối hắn cười gượng cười, xấu hổ mà nói sang chuyện khác nói: “Thời điểm không còn sớm, ngày mai người còn muốn vào triều sớm, sớm chút nghỉ ngơi đi?”

Bùi Chát rũ mi mắt, hàng mi dài hình chiếu tiếp theo phiên toái ảnh, hấn buông ra tay, “Là nên nghỉ ngơi.”

Nghe hấn nói như vậy Ninh Hồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng Bùi Chát lại không có đi ra ngoài tính toán. Bên ngoài tiểu trên giường Thanh Đan cuối cùng là thanh tỉnh lại đây, sờ sờ cái trán nghe được bên trong nói chuyện thanh kinh giác chính mình lại là ngủ đã chết qua đi, vội vàng chạy chậm vào phòng trong, “Thiếu phu nhân.” Nàng xốc rèm châu tiến vào, nhìn đến đứng ở bên cạnh Bùi Chát trong lòng giật mình, “Thế tử? Thế tử khi nào lại đây?”

Bùi Chát lãnh nhìn nàng, “Đi múc nước tới.”

Thanh Đan bay nhanh ngẩng đầu trộm liếc mắt nhìn hấn, thấy hấn mặt vô sắc mặt giận dữ mới thoáng yên tâm, cung thanh hỏi: “Thế tử muốn thủy là.....”

Bùi Chát ngồi trở lại đến trên ghế, nhấp hai khẩu nước trà, nhàn nhạt mở miệng nói: “Tắm gội.”

“A!” Thanh Đan kêu sợ hãi một tiếng, quay đầu nhìn nhìn Ninh Hồi.

Ninh Hồi xách xách chính mình dơ vấy, liên tục bãi đầu nói: “Không cần, không cần, không cần tắm gội, ta đổi thân nhi quần áo thì tốt rồi.”

Bùi Chát yên lặng nhìn nàng, kéo kéo khóe miệng, vô tình nói: “Ta dùng.” Không phải thế người kêu, người suy nghĩ nhiều.

Ninh Hồi: “!!!” Bùi Chát người cái heo, nói chuyện liền không thể nói toàn sao?

Ninh Hồi ghen khí, mặt đều ghen đỏ, tự mình đa tình..... Ai nha, hảo xấu hổ nha!

Thanh Đan cúi đầu che lại trên mặt cười, trước khi đi rất là vui mừng mà đối với Ninh Hồi gật gật đầu, Thế tử muốn ở chỗ này tắm gội, kia khẳng định ở chỗ này đi ngủ a!

Thanh Đan càng nghĩ càng cao hứng càng nghĩ càng kích động, đem Thanh Miêu từ trên giường kéo lên, hai người một cái đi tiểu bết gọi người bị thủy, một cái chạy nhanh đi phía tây viện nhi lấy phải dùng quần áo, Tây Cẩm Viện vốn dĩ đã diệt không ít đèn tất cả đều sáng lên.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 43 chương 43

Trời còn chưa sáng, Tề Thương một tay nắm trường kiếm một tay dẫn theo đèn lồng, trong miệng không ngừng ngáp dài.

Ngày hôm qua đại yến kết thúc có chút vất vả, vội vàng cửa cung lục khóa trở về phủ, đem Thế tử đưa đến phía tây viện hấn mới trở về chính mình trụ chỗ ngồi, đợi cho rửa mặt xong lên giường đã là gần giờ Tý, tổng cộng cũng liền ngủ hai ba cái canh giờ.

Đã nhiều ngày liên tiếp thánh thượng ngày sinh Nam La đại sứ còn muốn chiếu cố Đốc Ngự Tư sự, lại vội lại mệt, mỗi ngày đều ngại ngủ không đủ, thật sự là vất vả được hoảng.

Tề Thương đến phía tây viện thời điểm vừa lúc gặp phải từ một khác điều trên đường lại đây Sở Hốt, thấy nàng thần thái sáng láng tinh thần no đủ bộ dáng không khỏi hâm mộ, “Tới rất sớm a.”

Hấn quơ quơ trong tay đèn lồng, “Thật muốn cùng người đổi cái việc làm.”

Sở Hốt suất lạnh nhạt mà hoàn vai ôm kiếm, dẫn đầu đi vào sân, Tề Thương sớm thói quen nàng bộ dáng này, tám tắc hai tiếng cũng đi theo đi vào.

Cúc hoa thanh hương ở chóp mũi quanh quẩn không tiêu tan, Tề Thương xách theo đèn lồng ở trong sân chiếu chiếu, cười nói: “Thế tử thật là càng ngày càng có tình thú, cư nhiên nhớ tới gọi người

dọn nhiều như vậy hoa lại đây.” Hấn nâng khuỷu tay chạm chạm đứng ở người bên cạnh, “Hải, ta theo như người nói lâu như vậy, người tốt xấu chi cái thanh nhi.”

Sở Hốt: “Đại sáng sớm, người liền không thể ít nói điểm nhi lời nói?”

Tề Thương mắt trợn trắng, kêu một tiếng đã lên tiểu nha hoàn, “Trong phòng như thế nào không lượm đèn? Canh giờ này Thế tử còn không có khởi? Lại chậm một chút chính là không đuổi kịp lâm triều.”

Tiểu nha hoàn có chút kinh ngạc, “Thế tử không ở nơi này, Tề thị vệ hướng Tây Cầm Viện nhi đi thôi, tối hôm qua Thế tử nghỉ ở Thiếu phu nhân chỗ đó, Thiếu phu nhân bên người Thanh Miêu tỷ tỷ tối hôm qua đã lấy triều phục đi qua, hiện tại canh giờ này hấn là chuẩn bị không sai biệt lắm, Tề thị vệ qua đi nghĩ đến vừa lúc đuổi kịp.”

Tề Thương: “?!!”

Không phải.....

Hấn không phải tự mình đem Thế tử đưa về sân tới mới đi sao? Không phải đau đầu đến lợi hại sao? Không phải cũng không muốn nhúc nhích sao? Đại buổi tối, như thế nào lại chạy đến Tây Cầm Viện đi?

Ở hấn không biết thời điểm là đã xảy ra cái gì đặc biệt sự sao?

Sở Hốt ghét bỏ tầm mắt từ Tề Thương trên người đảo qua mà qua, dứt khoát lưu loát mà xoay người cùng hấn kéo ra khoảng cách, “Còn không đi a?”

Tề Thương có chút ngốc mà nga nga hai tiếng, không hiểu ra sao mà đi theo Sở Hốt đi Tây Cầm Viện nhi.

Bùi Chát đã nổi lên một hồi lâu, hấn đứng ở mép giường sửa sang lại y quan, nhìn chăm chăm ôm chần đang ngủ ngon lành Ninh Hồi xem xét nửa khắc, có chút vô ngữ mà bộ hảo áo choàng hệ mang.

Hấn liền tưởng không rõ, trên đời này như thế nào sẽ có như vậy tâm đại người đâu?

Trước một giây còn hoảng đến muốn chết, giây tiếp theo là có thể ngủ cùng chỉ heo giống nhau. Còn không biết xấu hổ mắng hấn là heo?

A! Từ đâu ra lập trường???

“Thế tử?” Thanh Đan liếc liếc trong phòng lậu khắc, mắt thấy cái này điểm nhi đã có chút chậm vội vàng ra tiếng nhắc nhở.

Bùi Chát trầm khuôn mặt gật gật đầu, đi nhanh đi ra ngoài, trong không gian nhìn chăm chăm cả đêm Thanh Thanh Thảo Nguyên cảm thấy chính mình quàng thâm mắt giống như lại tăng thêm, nó ôm đầu thống khổ mà ngồi xổm hồ nước nhỏ bên, hoãn nửa ngày mới nhảy vào đi tắm rồi.

Tắm đến một nửa thật sự là vậy được không được, điều cao chút hồ nước độ ấm, ghé vào bên nhi thượng liền ngủ.

Bùi Chát bên ngoài gian ăn đồ ăn sáng thời điểm Tề Thương cùng Sở Hốt lại đây. Tề Thương nhìn đến trên bàn đồ ăn phản xạ tính mà liền phải đào ngân châm, tay mới vừa bỏ vào tay áo đã bị kia nửa hàm không vui sắc bén tầm mắt định trụ.

Tề Thương có chút vô tội mà thu hồi tay.

Thiếu phu nhân bên kia đưa tới đồ vật Thế tử người trước kia không phải đều phải thử độc sao? Thói quen đều.....

Bùi Chát buổi sáng luôn luôn ăn đến thiếu, không một lát liền buông xuống chiếc đĩa, súc miệng sau liền trực tiếp bước đi vòng qua bình phong hướng sân đi. Tề Thương nhìn bị Thanh Miêu lôi kéo ngồi xuống thân mật kêu tỷ tỷ, trong tay đã bị tắc một cái đĩa điểm tâm Sở Hốt, vạn phần ghen ghét mà đi theo Bùi Chát chạy đi ra ngoài.

Hiện giờ là một ngày so một ngày lạnh.

Bên ngoài che chở đám sương, dưới chân phúc thu sương, Bùi Chát ở thêm đá hạ hơi hơi nghỉ chân.

Góc tường nửa người cao cây giống thượng treo hai mảnh khô vàng lá cây, muốn rớt không xong ở gió lạnh trung phát run, Bùi Chát đi qua đi ngưng thần nhìn một lát, gắn vào áo choàng hạ cánh tay dài duỗi ra, cốt cách rõ ràng ngón tay đem phía trên lá cây xả dừng ở trên mặt đất.

“Thế tử?” Tề Thương thò qua tới, “Ai, đây là lần trước trưởng công chúa đưa cây giống?”

Hắn có chút nghi hoặc, “Ta nhớ rõ phía trên lá cây không phải rớt hết?”

Bùi Chát xoay người liền đi, “Là rớt hết.”

Tề Thương: “Nhưng vừa rồi ta thấy thế nào thấy phía trên treo hoàng lá cây tới?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 44 hai càng hợp nhất

Ngụy Thành Văn sở cư nam phố phủ đệ trước cửa tự hôm qua bắt đầu liền người đến người đi, thân là đương triều duy nhất một vị khác phái quận chúa, người thông minh hơi chút động động đầu liền biết vị này ở đương kim trong lòng địa vị, cái này địa vị là xem ở Ngụy Vân Noãn mặt mũi thượng cũng hảo, là đánh đay lòng yêu thương cũng thế, tóm lại bán vài phần hảo là không sai.

Bùi Chất gõ đàn xe ngựa ở dưới bậc không xa địa phương dừng lại, Tống Thanh Thanh mới từ bên trong ra tới, nàng đứng ở biên nhi thượng ngó vài mắt, xuyên bào mang mũ bên hông đeo hắc vỏ trường kiếm hắc y thị vệ theo hai liệt, mặt vô biểu tình rất giống là kia trong quan tài người chết mặt, Tống Thanh Thanh nhớ tới nhà mình lão cha mỗi ngày ở trong phủ dậm chân nắm râu máng Đốc Ngự Tư chính là một đám cương thi kia tức muốn học máu bộ dáng, mí mắt không tự giác mà nháy nháy.

“Huyện chủ?”

Nàng dẫn theo làn váy lâu không có động tác, đứng ở phía trên thị nữ xốc màn xe kêu nàng một tiếng.

Tống Thanh Thanh lắc lắc đầu đem trong đầu miên man suy nghĩ quăng đi ra ngoài, lúc này mới dẫm lên xuống ngựa ghế, trước khi đi thời điểm nàng ló đầu ra hướng đại môn phương hướng nhìn nhìn, bởi vì gần nhất thiên lãnh mà có chút ử đột tâm tình lại mỹ diệu lên,

Ngụy Thành Văn nằm ở trên giường bộ dáng khiến cho cực độ thoải mái, nàng thật là tưởng không cao hứng đều khó.

Bất quá.....

“Bùi Chát không biết là lại đây làm gì đó.”

Thị nữ đem tòa thượng cái đệm phô hảo, cười trả lời: “Chắc là tới điều tra quận chúa trúng độc việc.”

Tổng Thanh Thanh bữu môi, “Cũng không biết là ai làm, người nói như thế nào không hạ thủ tàn nhẫn điểm nhi đem kia tai họa độc chết hiểu rõ sự đâu?”

Tổng phủ chủ tử trong lén lút ngoài miệng cũng chưa cá biệt môn, thị nữ bất đắc dĩ, “Huyện chủ.....”

Tổng Thanh Thanh quay đầu đi không nói lời nào, tính, tả hữu về sau Ngụy Thành Văn phải về Giang Đô đi cùng nàng xả không thượng chuyện gì, không đề cập tới nàng cũng thế.

Bùi Chát sẽ phụng mệnh lại đây hoàn toàn ở Ngụy Thành Văn dự kiến bên trong, phòng trong tràn ngập hoa sơn trà thanh hương, nàng nhẹ ngửi hai khẩu, nửa dựa vào gối mềm nghe được Oanh Nhi bẩm báo hơi hơi gật đầu, tinh xảo dung nhan thượng phù lược ra mấy phần ý cười, nàng giật giật khóe miệng nói: “Đi thỉnh hán tiến vào.”

Ngoại nam sao có thể tùy ý tiến này khuê phòng nơi?

Oanh Nhi dừng một chút, trong lòng chửi thầm đến lợi hại lại không dám ra tiếng nhi.

Dĩ vãng thời điểm nàng chỉ biết quận chúa tâm tư khó đoán, hiện giờ nàng là phát hiện, liền không có vị này chủ nhân chuyện không dám làm, chỉ là Văn ma ma kết cục còn rõ ràng trước mắt, nàng chính là có đầy mình nói tại đây trước mặt nhi cũng là có thể không nói liền không nói, có thể không lên tiếng nhi liền không lên tiếng nhi, vạn nhất nếu là đắc tội người, chết như thế nào cũng không biết đâu.

Oanh Nhi nghe phân phó chôn đầu uốn gối đi ra ngoài thỉnh người.

“Quận chúa thỉnh Thế tử tiến phòng trong đi.”

Bùi Chát đứng ở cửa kéo kéo khóe miệng cười lạnh, sắc bén tầm mắt ở sau người mấy cái thị vệ trên người đảo qua, “Nếu quận chúa thỉnh tình tương mời, vậy các người liền đi vào hảo hảo điều tra, ngàn vạn đừng cô phụ quận chúa một phen ý tốt.”

Mấy người trăm miệng một lời đáp là, nhất trí trong hành động tiến lên, Oanh Nhi nhìn trước mặt mấy cái thân cao mã đại nam nhân gấp đến độ trên trán ứa ra hãn, tay áo hạ tay khăn nắm chặt, “Này như thế nào khiến cho?”

Bùi Chát lười đến mở miệng, ở hãn tay phải sau Tề Thương hỏi ngược lại: “Quận chúa miệng vàng lời ngọc như thế nào không được?” Bọn họ cùng Thế tử đều là một cái nam tính thuộc tính, nên có đồ vật bọn họ đều có, Thế tử có thể đi vào, bọn họ tiến không được?

Oanh Nhi ấp úng nói không ra lời, lúc này kia mấy cái thị vệ đã xốc mạnh bước đi đi vào.

Bùi Chát không lại để ý tới Oanh Nhi, mang theo Tề Thương cùng còn lại người trực tiếp chuyển đi Văn ma ma trụ phòng.

Văn ma ma thi thể ngày hôm qua liền chở đi, phòng trong sạch sẽ, tiểu bàn gỗ thượng ngay ngay ngắn ngắn mà bài trí sứ hồ viên ly, đầu giường đắp hai kiện hôi cầm áo ngắn, trước giường tiểu án kỉ thượng đặt mặt khác vụn vật tạp vật.

Bùi Chát tiến vào đại khái nhìn hai mắt liền thu hồi ánh mắt đi ra ngoài, quả như hấn sở suy đoán như vậy, Ngụy Thành Văn đã đem đầu đuôi mặt sạch sẽ.

Thái dương nửa tránh ở tầng mây, Bùi Chát ôm ôm áo choàng, hư nhìn trên mặt đất huề bọc ánh mặt trời lá rụng.

“Thế tử.” Tề Thương nghiêng ôm kiếm mở miệng nói: “Chúng ta này muốn như thế nào tra a?”

Lại nói tiếp chỉ cần là cùng An Lăng quận chúa dính lên chuyện này, giống nhau bọn họ đều tìm không thấy cái gì trực tiếp tính chứng cứ, lại nói tiếp này An Lăng quận chúa vẫn là rất có bản lĩnh, chỉ là đi cả ngày cùng sợ hãi có phân giống nhau chưa bao giờ đặt ở chính đồ thượng.

Bùi Chát lãnh liếc hấn, “Tuởng như thế nào tra liền như thế nào tra.” Nghĩ muốn cái gì liền tra được cái gì.

Tề Thương kinh ngạc nói: “Ý của ngươi là.....”

Bùi Chát: “Lỗ tai cũng điếc?”

Tề Thương: “.....” Lão đại, nhân thân công kích ngươi còn nghiệm rồi đúng không.

Tề Thương buồn bực mà tiếp được nhà mình lão đại mệnh lệnh, trong lòng là càng thêm hăm mộ Sở Hốt, nghĩ thầm vẫn là khi nào cùng nàng thương lượng thương lượng tới đổi cái ban, rốt cuộc là đãi ở trong phủ thoải mái a.

Tề Thương đám người ở trong phủ xoay ban ngày, Bùi Chắt vẫn luôn đứng bên ngoài đầu nửa rũ mắt không biết suy nghĩ cái gì, thẳng đến mặt trời lặn Tây Sơn thời điểm mới liêu liêu áo choàng mang theo người hồi cung.

Oanh Nhi ngăn ở đằng trước muốn nói cái gì, Tề Thương giờ kiếm đem nàng nâng lên cánh tay đánh rớt đi xuống, đoàn người liền như vậy mắt nhìn thẳng xuyên qua đình viện ra phủ đệ đi.

Vài cá nhân trong tay đều xách đồ vật, có chút là Văn ma ma quần áo, có chút là trà cụ điểm tâm, thậm chí còn có chuồng ngựa yên ngựa.

Oanh Nhi che lại có chút phát đau cánh tay khuỷu tay nhìn đi xa bóng dáng đậm đậm chân, bay nhanh mà trở về phòng.

Ngụy Thành Văn lần trước rơi xuống nước vốn là bệnh căn không dứt, thân thể so với dĩ vãng kém không phải nhỏ tí tẹo, hôm qua dính một chút độc dược, chẳng sợ cứu trị kịp thời cũng một chốc một lát khởi không được thân. Nàng sắc mặt tái nhợt nhìn không thấy huyết sắc, thon dài ngón tay điểm điểm chần nhĩ thượng lăn châm thêu đỏ thắm mẫu đơn, “Thế nào?”

“Quận chúa, bọn họ cầm hảo vài thứ. Người nói có phải hay không phát hiện cái gì?”

Ngụy Thành Văn giật giật tròng mắt giảm bớt khô khốc, “Người chỉ cần cầm miệng của người lại, bọn họ liền cái gì đều tra không đến.”

Oanh Nhi căng chặt thân mình, kinh nghi bất định mà nuốt nuốt nước miếng, “Chính là.....”

“Không có chính là.” Ngụy Thành Văn tầm mắt giống như băng thiên tuyết địa thổi qua tới một trận lạnh thấu xương gió lạnh, cắt đâm vào trên người nàng, sinh đau sinh đau. Oanh Nhi cắn chặt hàm răng cắn, ngạnh sinh sinh mà đem dũng tập đi lên kinh hoảng áp trở về ở sâu trong nội tâm đi, kêu chính mình lộ không ra một tia manh mối.

Oanh Nhi lại không nói cái gì, cung kính mà chờ đứng ở khung giường tử biên, một lần lại một lần mà niệm thanh tâm chú. Ngụy Thành Văn thấy vậy vừa lòng mà khép lại mi mắt nửa nằm nghỉ ngơi.

Không có người sẽ biết đã xảy ra cái gì, cũng không ai có thể tìm được chứng cứ.

Ngạn Hà làm việc nàng tương đương yên tâm.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới liền ở Bùi Chết bọn họ rời đi không đến nửa canh giờ, ăn mặc thêu mảnh hổ phi ưng áo gấm ngự tiền thị vệ liền vọt vào phủ tới.

Ngụy Thành Văn là bị Oanh Nhi lay động tỉnh, nàng mở thượng có chút mê mang hai mắt, nhìn màn thượng huyền treo màu xanh lá tua.

Mới vừa rồi nàng làm giấc mộng, làm nàng trọng sinh trở về cái thứ nhất mộng. Nàng mơ thấy cô cô, cái kia danh chấn thiên hạ có khuynh thành song hoa chi xưng cô cô.

Cô cô búi tóc thượng nghiêng cầm một đóa thuần trắng sắc hoa sơn trà chính hướng về phía nàng cười, giống như là khi còn nhỏ như vậy, ôn nhu động lòng người, khuynh thành tuyệt sắc.

Cảnh trong mơ bị người đánh tan, phục hồi tinh thần lại Ngụy Thành Văn rất là không vui.

Oanh Nhi bất chấp nàng có chút khó coi sắc mặt, nửa quỳ trên giường trước thần sắc nôn nóng kinh cấp, nói chuyện khi còn ẩn mang theo chút khóc nức nở, “Quận chúa quận chúa, không hảo! Bên ngoài.....”

Nàng lời nói vừa mới nói một nửa, một khác đoạn nhi tạt ở cổ họng, bên ngoài người đã nhắc lên rèm châu không hề cố kỵ mà bước đi tiến vào.

Oanh Nhi bị phía sau trầm ổn hữu lực tiếng bước chân dọa chân mềm, ngã ngồi ở trên mặt đất, trên giường nằm Ngụy Thành Văn vừa nhắc mắt liền thấy người tới đổ sập áo gấm thượng sinh động như thật mãnh hổ phi ưng, nàng ánh mắt một đốn, đột nhiên nghĩ tới cái gì đột nhiên ngồi dậy tới.

So với Oanh Nhi kinh hoàng vô thố, Ngụy Thành Văn muốn bình tĩnh nhiều, đối với người tới nói: “Các người có biết đây là địa phương nào?”

Dẫn đầu người trả lời: “Quận chúa khuê phòng.”

Ngụy Thành Văn trầm giọng nói: “Nếu như thế, lại cũng biết tự tiện xông vào đi vào là cái tội danh gì?”

Người nọ không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại trả lời: “Ta chờ thượng phụng hoàng mệnh, cố ý thỉnh quận chúa vào cung một chuyến.”

Ngụy Thành Văn lãnh nhìn hắn, “Đi ra ngoài.” Lại đối với Oanh Nhi nói: “Thay quần áo trang điểm.”

Ngụy Thành Văn chống chột dạ nhũn ra thân mình xuống giường, Oanh Nhi cho nàng mặc quần áo đôi tay đều ở phát run, tuy rằng chuyện này không phải nàng làm, nhưng được là nàng mua trở về, Văn ma ma tốt xấu cũng là ngượng tiền hầu hạ người, thật điều tra ra, nàng thân là quận chúa bên người thị nữ mười có tám chín là tử lộ một cái.

Oanh Nhi tâm tư hoảng sợ, Ngụy Thành Văn dứt khoát từ nàng trong tay đem mi bút đoạt lại đây chính mình đối với gương nhẹ miêu vài hạ.

Nàng kia trấn tĩnh bộ dáng kêu Oanh Nhi đều nhin không được nhìn nhiều vài lần, quận chúa rút cuộc là quận chúa, không phải bọn họ này đó hạ nhân có thể so sánh đến.

Phác hoạ trang dung, Ngụy Thành Văn đảo qua phía trước tái nhợt vô lực, cả người tựa hồ đều tinh thần lên.

Oanh Nhi đỡ nàng ra cửa, trước khi đi thời điểm gương mặt nhìn nhìn hơi ám xuống dưới thiên, hy vọng bề hạ không có tra ra quận chúa làm sự, hy vọng nàng còn có thể nhìn thấy ngày mai thái dương.

Tử Thần Điện nội không có gì thanh âm, Bùi Chất tĩnh chờ ở một bên, lạnh nhạt mà nhìn giữa điện lưu kim khắc kỳ lân thú hai lỗ tai ba chân lò.

Trương công công nắm phát trần, lòng bàn tay nhi đều mạo hãn, hãn quay lại tay ở trên vạt áo xoa xoa, tiểu tâm mà cấp Chiêu Nguyên Đế tân thay đổi ly trà nóng.

Người trong điện các hoài tâm tư, tiểu thái giám chạy chậm tiến vào bẩm báo An Lăng quận chúa tới rồi thời điểm, Trương công công nháy mắt thẳng thắn sống lưng, tinh thần cùng thân thể độ cao căng chặt.

Bùi Chất không sao cả nàng tới hoặc là không tới, một tia ánh mắt cũng chưa cho nàng.

Ngụy Thành Văn nửa dựa Oanh Nhi đi vào tới, bước chân phù phiếm thân mình lưng lay sắp đổ, gần đến giai trước hơi thở gấp quỳ xuống thỉnh an.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 45 chương 45

“Thiếu phu nhân? Đây là làm sao vậy?” Thanh Đan vội đem trên tay nạng canh chén lấy thả xuống dưới, lôi kéo khăn đem chén bên ngoài nhi thượng nước canh lau khô.

Ninh Hồi cường tự trấn định mà bải bải đầu, “Không có gì, không có gì.”

Bùi Chát tiến vào lập tức ngồi xuống ở nạng bên cạnh, biết được hấn còn không có dùng cơm, chờ Xuân Đào lập tức lấy tân chén đĩa tới.

Ninh Hồi rũ đầu, tay nhéo cái muống có một chút không một chút mà quấy chén sứ canh cá, Bùi Chát tiếp nhận Thanh Đan chuẩn bị tốt canh chén uống một ngụm, đối với bên ngoài khẽ nâng nâng cằm, “Người muốn cúc hoa.”

Ninh Hồi: “Ta chỉ mua tam bồn, không, không nhiều như vậy đi.....”

Bùi Chát nhú mày, “Thêm vào tặng cho người.”

Ninh Hồi thật cẩn thận mà liếc mắt nhìn hấn, thấy hấn ngồi ngay ngắn cử chỉ ưu nhã, khẽ cắn cắn môi dưới, “Vì cái gì muốn tặng cho ta nha?”

Bùi Chát gấp một mảnh đường dấm ngó sen đặt ở trong chén, lãnh đạm, “Tưởng đưa liền đưa, từ đâu ra như vậy nhiều vì cái gì.”

Hắn biểu tình thượng hảo không có sát ý cũng không có gì không vui, Ninh Hồi thoáng yên tâm, quản người vì cái gì, dù sao chỉ cần không phải cho nàng viếng mồ mả liền hảo, không phải liền hảo.

Ninh Hồi từ từ phun ra một ngụm trọc khí, lại phúng chén tiếp tục uống dư lại non nửa chén canh cá.

Bùi Chết đợi nửa ngày bên cạnh người này đừng nói cấp cái cười, liền cái cảm ơn đều không có, hắn có chút nghi hoặc mà đảo mắt, nàng ngồi nghiêm chỉnh uống xong canh, chỉ lo vùi đầu ăn cái gì, bên ngoài cúc hoa xem cũng chưa xem một cái, không bình thường.

Bùi Chết nhìn chằm chằm nhìn trong chốc lát, thẳng xem đến Ninh Hồi da đầu tê dại mới thu hồi tầm mắt thông thả ung dung mà dùng cơm.

Hai người an tĩnh mà dùng xong rồi cơm chiều, có Bùi Chết như vậy cái không chừng khi bom nổ, Ninh Hồi tương đương không được tự nhiên, liền sợ hắn đột nhiên nhắc tới tối hôm qua chuyện này, trong lòng lại hoảng lại nôn nóng, thật đúng là muốn mệnh.

Ninh Hồi ghé vào thượng đầu giường ghé bên cạnh bàn trên bàn, tay chuyển quả quýt ngoạn nhi, trong lòng lại ở cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên nói chuyện tào lao giảm bớt hoảng loạn.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, nếu ta muốn chết, người làm sao bây giờ?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên quay cuồng hai vòng, duỗi móng vuốt xoa xoa cái bụng, “Có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể nhìn người đã

chết sao.” Thân là một cái xanh hoá hệ thống, nó duy nhất tác dụng chính là đào hố trồng cây, điền hố chôn thảo.

Ninh Hôi: “..... Người cũng thật hành.” Bằng chúng ta giao tình, nhìn thời điểm lại thế nào cũng đến lưu hai giọt nước mắt đi, lúc này mới không làm thất vọng sâu như vậy cách mạng tình nghĩa được không!!

Gấu trúc vẫy vẫy tay móng vuốt, an ủi nàng nói: “Nhãi con a, người kỳ thật không cần như vậy sợ hãi, người tưởng a, người bị sét đánh thành tra đều còn có thể từ một cái thế giới nhảy đến một thế giới khác sống hảo hảo, nói không chừng ở thế giới này xong đời, ông trời lại cho người một lần cơ hội còn có thể nhảy đến tiếp theo cái thế giới đâu?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên điểm điểm đầu, hai chỉ hắc lỗ tai nhảy nhảy, “Ngạn ngữ nói rất đúng ‘ tai họa để lại ngàn năm. ’ chính người ngấm lại có phải hay không đạo lý này?”

Ninh Hôi: “..... Ta tin người tà!”

Ninh Hôi ghé vào chính mình hơi khúc cánh tay khuỷu tay, bị Thanh Thanh Thảo Nguyên khí thổi cái mũi trừng mắt, trong lòng những cái đó hoảng loạn sợ hãi nhưng thật ra tiêu tán không ít.

Bùi Chắt tắm gội xong ra tới liền thấy nàng thò tay chỉ không ngừng chọc trên bàn quả quýt, tản ra tóc dài thuận nhu đen bóng buông xuống trên vai sườn, như lụa như lụa, cả người ngoan ngoãn mềm mại rồi tinh rồi mù.

Hắn ngồi ở trên giường, nghiêng đầu nhìn hời lâu, lâu đến lãnh đạm mặt mày phủ lên sắc màu ẩm, tan rã sương tuyết.

Trong phòng thực an tĩnh, Thanh Đan Thanh Miêu tự giác mà lui đi ra ngoài, bên trong liền tiếng hít thở đều đặn vài phần.

Thật sự là quá an tĩnh, Ninh Hối thậm chí có thể nghe được ghế dựa bên cạnh đèn giá thượng ánh đèn thiêu đốt thanh âm, nàng nghi hoặc mà mím môi, bắt lấy bị nàng chọc lặn qua lặn lại quả quyết nghiêng đầu nhìn lên, trong phòng đã không có những người khác, trừ bỏ nàng chỉ có Bùi Chất, cũng không biết hẳn là khi nào tắm gội xong, nàng một chút thanh nhĩ cũng chưa nghe được.

Bùi Chất dựa ngòai ở trên giường, trên người đắp điều khiển bích sắc mỏng nhưng thấm, một chân nửa khúc, trong tay cầm thư, bao phủ ở giường biên khắc hoa đèn bàn ấm màu cam ánh nến, cực kỳ giống nàng lúc trước ở thực nghiệm trong căn cứ xem qua cổ xưa hình ảnh tự phụ niên thiếu công tử.

Ninh Hối chống đầu, chớp chớp mắt.

Khuỷu tay để lâu rồi có chút toan, nàng dứt khoát buông lại ghé vào trên bàn nghiêng đầu nhìn hẳn.

Nàng xem ngây người, Bùi Chất nhận thấy được nàng tầm mắt, giờ thư tay dừng ở trên đùi, nhìn chăm chú vào nàng bình tĩnh mà mở miệng nói: “Lại đây.”

Ninh Hối lấy lại tinh thần, ngòai thẳng thân thể do dự một lát vẫn là chậm rì rì mà đi qua, nàng đi được rất chậm, Bùi Chất cũng không nóng nảy lại cúi đầu nhìn trong tay thư, thẳng đến người ở giường trước đứng nghiêm, nhàn nhạt thanh hương từ bên cạnh truyền đến hẳn mới đem trong tay thư hướng bên cạnh một ném, lấy tay bắt lấy tay nàng hướng trước người một túm.

Ôm ấp bị lấp đầy cảm giác thực kỳ diệu, hấn hoàn tay ôm nàng eo miễn cho gọi người từ trên giường ngã xuống đi.

Ninh Hồi có chút ngốc, mờ mịt nói: “Bùi Chát?”

Bùi Chát nửa rũ mắt ừ một tiếng, dựa vào thân cận quá, Ninh Hồi hơi hơi vừa nhấc đầu là có thể thấy hấn có chút tái nhợt mặt, nhan sắc so thường nhân lược thiên môi, so ba tháng đào hoa còn muốn động lòng người mất, mờ mịt mông lung mưa bụi hàng mi dài.

Không biết vì cái gì, Ninh Hồi đột nhiên có chút tiểu khẩn trương, nhưng vẫn là khẩn bắt lấy chính mình tay áo nhỏ giọng nói: “Ôm đến thật chặt.....” Sức lực quá lớn, eo có chút đau QQQ

Bùi Chát dừng một chút, trên tay lực đạo lập tức từng xuống dưới, xốc lên mỏng thảm kêu nàng ngồi trên tới.

Ninh Hồi: “Không được tốt đi.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 46 chương 46

Liên di nương hôm nay ăn mặc màu hồng nhạt thêu hoa rơi váy dài, hành động gian tựa nhược liễu phù phong rất có phong vận, nàng mang theo Bội Nhi đi vào tới, trong viện khai rất tốt thu cúc thực sự dẫn nhân chú mục, nhìn so tiêu điều hoa viên tử đều đẹp không biết nhiều ít.

Cúc hoa ám hương doanh người, nhưng thật ra thư hoãn chút nội tâm nôn nóng, mang theo quán có hiền hoà ý cười cùng ngồi người khúc khúc đầu gối, miệng anh đào nhỏ tràn ra tới thanh âm so xuất cốc hoàng oanh còn muốn tới dễ nghe chút, “Thiếp làm phiền.”

Ninh Hối đem trong tay sổ sách thăm khai, nhàn nhàn mà nhìn nàng một cái ôm lấy áo choàng gật gật đầu không nói gì.

Xuân Đào đã dọn tiểu ghế tới, Liên Tang liền sửa sửa làn váy ngồi xuống, thanh âm nhu hoãn, “Gần mấy ngày thân mình không lớn nhanh nhẹn, hảo chút thời điểm không có tới Thiếu phu nhân nơi này la cà.”

“Khó trách Liên di nương thoát nhìn sắc mặt không được tốt, nguyên là bị bệnh?” Thanh Đan thấy Ninh Hối cúi đầu xem sổ sách không nói lời nào, vội tiếp thanh nhi.

Này Liên di nương cũng là cái nhân vật lợi hại, dựa vào quốc công gia như vậy không chừng tính tình, được cái gì mới mẻ hảo vật đều ái hướng nàng chỗ đó đưa, áp Chu di nương căn bản không hề

đánh trả chi lực, cùng tồn tại một phủ không tránh khỏi giao tiếp. Tuy nói thân phận bải ở đằng kia giao hảo đại nhưng không cần, nhưng cũng không thể quá mức lãnh đãi.

Liên Tang loát thuận tay áo, vô ý thức nhẹ vỗ về biên giác thượng triền chi thêu văn, lắc lắc đầu trả lời: “Cũng không phải, chỉ là cả ngày khó miên đề không lớn khởi tinh thần, tối hôm qua một đêm cũng chưa có thể ngủ.”

“Nhưng thỉnh đại phu nhìn?” Thanh Đan một bên sửa sang lại Ninh Hồi xem qua quyển sách, một bên lại nói: “Di nương cũng có thể dùng chút Già Nam hương, rất là có thể yên giấc.”

Liên Tang mỉm cười, nghe Thanh Đan nói này đó, tràn đầy tạ nói: “Đa tạ cô nương nhớ, đại phu khai chút dược, hôm nay sớm mới vừa ngao uống lên đầu chén.”

Ninh Hồi nghe các nàng đồng một câu tây một câu căn bản là xem không tiến trong tay quyển sách, đương nhiên, các nàng không nói lời nào nàng kỳ thật cũng xem không lớn đi vào, chỉ là nàng đối Liên Tang có chút thành kiến, thanh âm này lại êm tai tư nghị lại động lòng người nàng cũng có chút chán chường.

“Người rốt cuộc là tới làm gì?”

Liên Tang nhìn Ninh Hồi sườn phía sau từng hàng cúc hoa, nắn vuốt bên tai tóc, “Hoa Dương trưởng công chúa quá mấy ngày muốn ở trường công chúa phủ làm ngày mùa thu yến, Thiếu phu nhân tưởng là đã thu được thiệp mời đi?”

Ninh Hồi nhớ tới hôm qua buổi trưa lão thái thái ném cho nàng kia trương trên mặt miêu miêu tả cúc thiệp mời, nói: “Thu được.”

Phía trên xác thật là viết Hoa Dương trưởng công chúa phủ ngày mùa thu yến.

Này Hoa Dương trưởng công chúa thích nhất chiêu người đi làm cái gì yến hội, một năm bốn mùa đều phải chỉnh như vậy vừa ra, ngày mùa thu yến vốn nên sớm chút, chỉ là gần chút thời gian ấu nữ gả chồng, Chu thị ly thế, lại là Chiêu Nguyên Đế vạn thọ, Nam La đại sứ nhập kinh, vội tới vội đi vẫn luôn không được không, hiện giờ một rảnh rồi nhưng không phải nhớ ra rồi.

Liên Tang ngồi ở vị trí triều nàng phủ cúi người, “Quốc công gia không biết từ chỗ nào được một trưởng, hôm qua cái buổi chiều thuận tay cho thiệp.”

Nàng biểu tình hơi là cô đơn, “Thiệp xuất thân đau khổ, sau lại bán mình Ngọc Xuân Lâu như vậy ô tao chỗ ngồi, tuy là cái trong sạch thân lại cũng so không được đứng đắn ca vũ phường những cái đó tỷ tỷ bọn muội muội có thể xuất nhập cao trạch thâm viện, cũng không hiểu này những chuyện này, nghĩ đến lúc đó theo Thiếu phu nhân một đạo qua đi, cũng không biết được không không thể được?”

Ninh Hồi run lên áo choàng kêu bay xuống hoàng diệp dừng ở trên mặt đất, “Người nếu muốn đi tự nhiên là đến đi theo ta.” Quốc công phu nhân vị trí không còn, trừ bỏ Phúc An Viện lão phu nhân, này trong phủ nữ quyến liền số nàng thân phận nhất chính tối cao, đi theo nàng đi mới là thường quy thao tác.

Chẳng qua..... Hoa Dương trưởng công chúa thấy các nàng hai đại khái suất sẽ thực không cao hứng.

Liên Tang là thân phận cho phép, Ngọc Xuân Lâu ca cơ Quốc công phủ di nương, nhưng không gọi người thấp xem?

Đến nỗi nàng sao..... Này không phải cùng bên kia còn có cũ thù đâu sao.

Nguyên chủ lúc trước một cái tát phiến Liễu Phương Tứ mặt đều hơi kém oai không nói, còn các loại minh trào ám phúng không cần tiền ra bên ngoài rải, liền kém chỉ vào Liễu gia cạnh cửa mảng gia phong bất chính.

Vị này trưởng công chúa nhưng không giống Trần Quốc trưởng công chúa như vậy hiền hoà, có thể cho nàng sắc mặt tốt mới là lạ đâu.

Ninh Hồi một chút cũng không nghĩ qua đi, nhưng Bùi lão phu nhân nói nàng mới vừa tiếp nhận trong phủ sự vật, phải đi ra ngoài ở những cái đó phu nhân các tiểu thư trước mặt lộ lộ mặt kiểm kiểm mặt mũi, không đi cũng đến đi.

Khó chịu a.....

Liên Tang được tin chính xác nê, mục đích đạt tới, mắt thấy nhân gia cũng không lớn hoan nghênh nàng dứt khoát đứng dậy cáo từ, nàng đứng ở Tây Cầm Viện bên ngoài, tay nắm chặt trước người túi tiền từ từ phun ra một hơi tới.

“Di nương?” Bội Nhi gọi một tiếng, “Người làm sao vậy?”

Liên Tang buông ra tay, “Không có việc gì, đi thôi, ta nghĩ trở về nằm một lát”

Bội Nhi nghe vậy vội theo nàng trở về bên kia sân, hầu hạ người lên giường giường.

Hoa Dương trưởng công chúa phủ ngày mùa thu yến ở hai ngày sau, này yến không cần đi quá sớm cũng không thể quá muộn, đãi Ninh Hôi thu thập hảo ra cửa vừa đến giờ Ty.

Liễu Phương Tứ vừa thấy đến nàng liền oán trách nói: “Đại tẩu người này động tác cũng quá chậm chút đi.”

Người không phải cũng vừa mới đến??

Ninh Hôi âm thầm mắt tròn trắng, lười đến cùng nàng nói chuyện, xoay người liền dẫm lên xuống ngựa ghế thượng chính mình xe ngựa, ở Liễu Phương Tứ bên người mang theo một trận gió lạnh lưu lại cái bóng dáng.

Liễu Phương Tứ gần nhất cuộc sống này quá không lớn mỹ diệu, nhìn đến Ninh Hôi này phó làm thái trong lòng càng là ghen đến mức hoảng, oán hận mà dậm dậm chân, đẩy ra Dạ Mai đuổi lại đây trên tay mặt sau xe ngựa.

Ninh Hôi cùng Liễu Phương Tứ các ngồi các, Liên Tang cùng Bùi Trân Bùi Duyệt hai cái ngồi ở cùng nhau.

Một hàng tam chiếc xe ngựa chậm rì rì mà hướng Hoa Dương trưởng công chúa phủ chạy tới.

Trưởng công chúa mặt mũi ở đằng kia bãi, kinh đô trong vòng phu nhân các tiểu thư cơ hồ đều lại đây, Ninh phu nhân tự nhiên cũng ở.

Nàng tới sớm chút, đã ở trong vườn rơi xuống ngòi, bên người ngòi một cái ước chừng mười lăm tuổi cô nương, ăn mặc một thân nhi vàng nhạt sắc áo váy, dung nhan kiều tiểu thực. Ninh Hôi nhìn hai mắt lẳng là không nhận ra tới, vẫn là Ninh phu nhân lôi kéo nàng giới thiệu hai câu, “Đây là người muội phu đường muội, tên là Ngọc Lăng.”

“Tỷ tỷ hảo.” Giang Ngọc Lăng là theo Giang Hòe An một đạo tới kinh.

Khó được có như vậy tự tại thời điểm, Giang Hòe An đã nhiều ngày mang theo Ninh Tương khắp nơi du sơn ngoạn thủy, hai vợ chồng vui đến quên cả trời đất sớm đã quên bản thân đường muội, Ninh phu nhân thấy nàng ngày ngày nhàm chán liền mang theo người một đạo lại đây.

Liên Tang Bùi Duyệt các nàng đều có người an bài, Giang Ngọc Lăng cùng nàng hỏi qua hảo liền đi xa chút cùng Lâu Phiến Tổng Thanh Thanh mấy cái ở một chỗ nói chuyện, Ninh Hôi liền tể ở Ninh phu nhân bên người hiếu kỳ nói: “Này Giang tiểu thư tới kinh đô là đang làm gì?”

Ninh phu nhân cười điểm điểm nàng trắng nõn mặt, “Người a, hiện giờ nắm Quốc công phủ quyền, bên ngoài mấy tin tức này lại là một chút cũng chưa nghe nói?” Thấy Ninh Hôi vẻ mặt mờ mịt, nàng mới vừa rồi nhỏ giọng nói: “Hoàng gia kia mấy cái đến tuổi trong phủ cũng nên thêm người.”

Thái Tử Đông Cung liền một cái Thái Tử Phi một cái trắc phi, Cảnh Vương Định Vương trong phủ Vương phi vị trí cũng còn bỏ không, không ít người đều nhìn chăm chăm đâu.

Ninh phu nhân lại nói: “Cái này là hướng về phía Đông Cung một cái khác trắc phi đi.”

Ninh Hồi nha một tiếng, nghe Ninh phu nhân như vậy vừa nói nàng nhưng thật ra nghĩ tới, này Giang Ngọc Lăng còn không phải là Giang gia chuẩn bị đưa đến Thái Tử Đông Cung lại trời xui đất khiến tới rồi nam chủ Định Vương bên người cái kia Giang trắc phi sao?

Cả ngày cùng nữ chủ đối nghịch chính thức nữ xứng a!

Ninh Hồi nhíu mày đầu, ai nha, gần nhất không thấy thế nào đến Bùi Hân, nàng đều mau đem những việc này nhi cấp đã quên.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 47 chương 47

Ninh Hồi thật sự thực tức giận, nhưng bởi vì trước mắt còn có chính sự nhi muốn làm nàng quyết định trước tạm thời không cùng này chỉ gấu trúc so đo, chờ sự tình xong xuôi, nàng nhất định sẽ đem người này kéo hắc 24 giờ!

Liễu Phương Tứ muốn đi thay quần áo địa phương tới gần hoa viên, ngoài tường cao thụ trụ lủi chạc cây hoành nghiêng tua nhỏ ám trầm không trung, tích lá rụng lùn trên tường tê mấy chỉ riu rít chim sẻ, một tiếng nhi tiếp theo một tiếng nhi không duyên có nhiều thêm một hai phân náo nhiệt.

Ninh Hồi vừa thấy đến này hờ khép màu gốc cửa gỗ mí mắt ngay cả liền nhảy, nơi này ở nguyên chủ trong trí nhớ hoa hạ nồng đậm rực rỡ một bút, không vì cái gì khác, nơi này đúng là lúc ấy Liễu Phương Tứ thiết kế cùng Bùi Đô nằm một khối sân.

Tư cập này, Ninh Hồi nương dư quang ngắm người bên cạnh liếc mắt một cái, Liễu Phương Tứ trên mặt mang theo cười, không biết người ngoài nhìn sợ là thật đúng là cho rằng các nàng chị em dâu một nhà thân đâu.

Trong viện đầu thực an tĩnh, trưởng công chúa phủ hôm nay mở tiệc, lui tới khách nhân phần lớn thân phận không thấp, loại này chuyên môn cung người sửa sang lại quần áo hoặc là nghỉ ngơi địa phương lý nên tùy thời thủ người, nhưng mà nhập môn thời điểm nhìn quanh bốn phía lại là nhìn không thấy một bóng người, nàng

chớp chớp mắt, như thế xem ra là sớm mà đã bị Liễu Phương Tứ chi ra đi.

Trong viện có vài cái phòng, Liễu Phương Tứ đi ở phía trước, đẩy ra chính phòng dẫn đầu đi vào.

Nghênh diện liền đặt giường ghế, phô một tầng màu xám nhạt mỏng thảm, trên giường sơn hồng tiểu mấy bày xanh trắng men gốm hai lỗ tai tiểu lư hương, nghe hương vị bên trong thêm đường như Tô Hợp hương.

Một hàng bốn người tiến vào, Liễu Phương Tứ buông ra kéo Ninh Hồi cánh tay tay, cười nói: “Đại tẩu trước ngồi một lát đi, ta tiến phòng trong đi thu thập thu thập.”

Ninh Hồi gật gật đầu nói hảo, cũng không cùng nàng khách khí, thuận thuận váy ngồi ở đắp đệm mềm ghế tròn thượng. Liễu Phương Tứ thấy vậy cười khẽ một tiếng liền mang theo Dạ Trúc chuyển vào đi, thực mau liền có rèm châu tương chạm vào thanh thúy tiếng vang truyền đến.

Liễu Phương Tứ bên người nhất đặc dụng có hai cái, một cái là Dạ Trúc một cái Dạ Mai, nàng mang đi miệng độn Dạ Trúc, để lại Dạ Mai ở bên cạnh thủ nàng.

Dạ Mai thân xuyên thiên thanh sắc tỳ nữ phục, hành động lên phi thường nhanh nhẹn, nàng vài bước đi qua đi đem cửa sổ đẩy ra, lại vội không ngừng mà mà bưng khay lấy ly cùng sứ men xanh ấm trà tới.

Một bên nắm cái quai châm trà, vừa mỉm cười nói: “Trưởng công chúa cùng Phò mã tới rồi ngày mùa thu luôn thích lấy cúc hoa làm

trà, nhặt tử lâu rồi liên quan trong phủ từ trên xuống dưới đều uống thói quen, đây là Thiên Sơn tuyết cục phao, rất là khó được, Thiếu phu nhân ném thử?”

Thiên Sơn tuyết cục sinh trưởng với đỉnh băng tiểu nhai bên trong, cùng tuyết liên hoa giống nhau cũng khá nổi danh, người bình thường gia thấy cũng chưa gặp qua càng đừng nói dùng để pha trà.

Giáng màu đỏ nước trà chậm rãi rót vào ly trung, hơi nước lượn lờ mờ mịn mà thượng, một cái hô hấp gian liền có thể ngửi được kia một cỗ độc đáo thanh hương.

Thành như Dạ Mai lời nói này trà rất khó đến, nhưng là.....

Ninh Hối đem chén trà đẩy xa chút cười lắc đầu nói: “Ta không khát.”

Dạ Mai loát tay áo buông ấm trà, đôi tay đỡ chứa đầy nước trà cái ly lại đẩy trở về, “Thiếu phu nhân ném thử hương vị, nếu là thích vừa lúc lấy chút trở về.”

Ninh Hối yên lặng nhìn nàng, thẳng xem đến Dạ Mai da đầu tê dại, miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng nói: “Thiếu phu nhân như vậy nhìn nô tỳ làm cái gì?”

Ninh Hối nắm trên bàn cái ly cười mà không nói, Dạ Mai tới tới lui lui lại khuyên vài lần, Ninh Hối bên này chuyển một chút đầu bên kia thiên một chút chính là không để ý tới nàng.

Dạ Mai không có thể hoàn thành Liễu Phương Tứ giao đãi nhiệm vụ trên mặt không có gì dị thường, trong lòng lại có chút sốt ruột, liền ở hai người qua lại đánh Thái Cực thời điểm Liễu Phương Tứ rút cuộc từ bên trong ra tới.

Nàng cũng không thay quần áo váy, chỉ là ở bên ngoài khác trao một kiện áo choàng, xốc mạnh chậm rãi ra tới, khó được không có một bộ thịnh khí lăng nhăng bộ dáng, “Đây là làm sao vậy?”

Nàng nói chuyện thời điểm âm thầm xỏ Dạ Mai liếc mắt một cái, Dạ Mai cuống quýt chột dạ mà cúi thấp đầu xuống, trả lời: “Nô tỳ chính cấp Thiếu phu nhân châm trà đâu.”

“Nga?” Nàng đến gần ngồi xuống, ánh mắt ở giáng màu đỏ nước trà thượng dừng một chút, giờ tay khác cấp chính mình lấy cái ly, xách theo hồ đồ non nửa, thổi nhẹ hai hạ lững lờ hơi nước, phụ môi hấp một ngụm, “Này hương vị quả thật là cùng khác bất đồng, rất cuộc là lây dính Thiên Sơn linh khí tinh hoa.”

Ninh Hồi ngồi ngay ngắn thân mình giật giật môi liền nhìn nàng diễn, thẳng đến Liễu Phương Tứ đem trong tay cái ly nước trà đều uống cạn nàng như cũ không có gì động tác.

Liễu Phương Tứ kiên nhẫn hao hết, giữa mày phù lộ ra mấy phần không kiên nhẫn cùng bực bội.

Lúc này, Ninh Hồi thò tay chỉ ở ly duyên thượng xẹt qua, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, liền ở Liễu Phương Tứ cho rằng nàng muốn đi ra ngoài thời điểm, Ninh Hồi lại là đình trú ở ngạch cửa trước trở tay liền đem cửa phòng đóng lại.

Nàng xoay người lại bồi chống môn nghiêng đầu nhìn các nàng cười.

Liễu Phương Tứ tế mi một chọn, không vui nói: “Ninh Hồi ngươi làm gì?”

Ninh Hồi hỏi ngược lại: “Ngươi muốn làm gì?”

Liễu Phương Tứ trầm mặc một lát đôi môi đột nhiên tràn ra một tiếng cười lạnh, “Phát hiện? Không thấy ra tới người còn rất thông minh nha.”

Ninh Hôi là cái rất có tự mình hiểu lấy cô nương, “Rõ ràng là người quá xuẩn được không?”

Liễu Phương Tứ mặt cứng đờ, Hoa Dương trưởng công chúa cùng Liễu phò mã cũng thường xuyên chỉ vào nàng đầu mắng nàng xuẩn, nhưng một cái là nàng nương một cái là nàng cha, nàng cha nàng nương ái nói như thế nào nói như thế nào, ái như thế nào mắng như thế nào mắng chửi đi, nhưng nàng Ninh Hôi lại tính cái thứ gì!

“Miệng chó phun không ra ngà voi!” Nàng buồn bực thực, bàn tay trắng chụp bàn, lực đạo đại chính mình đều tay vô cùng đau đớn.

Liễu Phương Tứ hung hăng mà trừng mắt nhìn Dạ Mai Dạ Trúc hai người liếc mắt một cái, “Không trường đôi mắt không sinh đầu óc sao? Còn thất thần làm gì? Chờ ta kiểu tám người nâng thỉnh các người sao?”

Dạ Mai Dạ Trúc bị nàng như vậy một rống cũng hoãn qua thân tới, hai người liếc nhau liền đi nhanh hướng tới Ninh Hôi đi qua, trong miệng còn niệm, “Thiếu phu nhân, đắc tội.”

Ninh Hôi từ trong tay áo đem đã bị Thanh Thanh Thảo Nguyên bắt chước quá hình thái năng lượng mặt trời điện còn lấy ra tới, khẽ cười nói: “Thanh Thanh Thảo Nguyên, mười vạn Vôn, cảm ơn.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “..... Người điên lạ!”

Ninh Hôi: “Chỉ đùa một chút sao.”

Liễu Phương Tứ ngồi trở lại đến trên ghế thờ ơ lạnh nhạt cũng không chuẩn bị tham dự, lần trước ở Thiên Diệp sơn nàng đã cùng Ninh Hối đánh qua, lần này nàng không muốn cùng nàng động thủ, có Dạ Mai Dạ Trúc hai cái đối phó nàng dư dả.

Nàng nhàn nhã mà uống trà, trong mắt tràn đầy mà đều là vui sướng khi người gặp họa.

Mấy ngày nay ở Hiền Quốc Công trong phủ nàng không có làm cái gì cũng không đại biểu nàng liền đã quên cùng Ninh Hối chi gian những cái đó thù hận.

Ở cái này trong viện nhục nhã, ở Thiên Diệp sơn nhục nhã, nàng chính là một chút không quên.

Không phải mắng nàng không biết xấu hổ sao?

Chờ đến chính mình cùng nam nhân nằm ở trên một cái giường tỉnh lại, nàng đảo muốn nhìn nàng Ninh Hối có phải hay không cũng có cái kia khí tiết ném chính mình một cái tát, lại tiếng mắng không biết xấu hổ đáng phụ.

Liễu Phương Tứ lại nhấp hai khẩu nước trà, có chút chờ không kịp mà phân phó nói: “Dạ Mai Dạ Trúc, động tác mau chút.”

Dạ Mai cùng Dạ Trúc ứng thanh đồng thời đã vươn tay, Ninh Hối vươn chính mình tiểu gậy gộc xoát xoát mà hướng nàng hai người trên người tiếp đón, Dạ Mai cùng Dạ Trúc hai người kêu sợ hãi ra tiếng trực tiếp cả người tê dại phát đau, đầu óc đều không kịp phản ứng liền hai mắt vừa lật hôn mê bất tỉnh.

Ninh Hối ai một tiếng, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người khai bao lớn điện a?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên lười đến bỏ đến thao tác hệ thống đi xem, “Không biết, dù sao không chết được là được.”

Ninh Hôi: “.....” Này gấu trúc thật sự hảo qua loa a!

Liễu Phương Tứ bị đột nhiên không thể hiểu được ngã xuống đất hai người hoảng sợ, nàng đỏ tươi son môi trộn lẫn nhiều một phân trắng bệch, ngoan hạ tâm loát loát tay áo chuẩn bị chính mình thượng.

Ninh Hôi hì hì mà cười hai tiếng, lúc này mới đối sao, một chọi một chính diện thượng sao, làm như vậy nhiều giả kỹ năng làm gì nha, tốn thời gian lại cố sức.

Cạnh kỹ ở chỗ công chính công bằng, Ninh Hôi vứt bỏ chính mình tiểu diện côn, cấp chính mình nói thanh bỗng mới đối với Liễu Phương Tứ vẫy vẫy tay.

Nàng nâng cằm không nói còn nghiêng mắt thấy người, Liễu Phương Tứ khí tâm can nghi đau, quyết tâm muốn một huyết trước sĩ.

Đánh nhau sao chú ý chính là cái mau chuẩn tàn nhẫn, Liễu Phương Tứ là cái kiêu tiểu thư tính tình đại lực khí tiểu, miệng cường thân thể tao, Ninh Hôi không giống nhau a, thân là Thủy Lam tinh tân một thể hệ, nàng đức trí thể mỹ lao toàn diện phát triển, cả người đều lợi hại đến bay lên.

Dẫm chân xả quần áo, cào mặt gãi đầu, này đó đều là nguyên bộ, Liễu Phương Tứ giẫm lên vết xe đổ bị đè ở trên mặt đất, trừ bỏ mềm oặt mà dẫm mặt đất cho hả giận ngoại không hề đánh trả chi lực.

“Người chờ..... A!! Ninh Hòì, người đàn bà đánh đá! Ta muốn người mệnh!” Trước kia Liễu tiểu thư hiện tại Bùi nhị phu nhân nàng lớn như vậy trừ bỏ cha mẹ ngoại dám như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần tấu nàng người cũng chỉ có cái này người đàn bà đánh đá!

Ninh Hòì ngồi ở nàng trên eo dùng sức mà đi xuống đè ép áp, vỗ vỗ nàng ổ gà giống nhau đầu, kinh ngạc nói: “Đều lúc này người còn mắng ta đâu? Không phải hẳn là cầu ta buông tha người sao?”

Liễu Phương Tứ gian nan mà xoay đầu tiêm thanh nói: “Người thứ gì, ta cái gì thân phận? Ta cảnh cáo người, nơi này là trường công chúa phủ, người dám như vậy đối ta, mẫu thân nhất định sẽ không bỏ qua người!”

Đối với Liễu Phương Tứ không thức thời vụ Ninh Hòì im lặng, nàng hận sắt không thành thép mà nhìn nàng, ngón tay ở nàng đầu thượng hung hăng chọc một phen, “Người nương như thế nào sinh ra người như vậy cái xuân đồ vật đâu? Người nói người như thế nào liền như vậy xuân đâu? Kẻ thức thời trang tuấn kiệt không nghe nói qua sao? Không đọc quá thư sao? Ta nếu là giết con tin người hiện tại liền xong rồi có biết hay không?”

Liễu Phương Tứ đều phải điên rồi, “Người, người, người cái tiện nhân!”

Ninh Hòì nghe được “Tiện nhân” hai chữ thực tức giận, một phen nhéo nàng mặt, “Người có bản lĩnh lặp lại lần nữa!” Như thế nào có thể mắng chửi người đâu?

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 48 chương 48

Mấy ngày nay vội tới vội đi, khó được có thanh nhàn thời điểm, Nam La đại sứ ngày mai liền phải khởi hành rời đi, chính sự trên cơ bản cũng đều đã nói thỏa. Khó được nhàn hạ không có việc gì, vừa vặn Hoa Dương trưởng công chúa được không ít tuyết cúc trà, Liễu đại công tử liền mời mấy cái hoàng gia biểu huynh một đạo lại đây pha trà ôn rượu tiêu khiển thời gian.

Mấy người từ cửa cung ra tới gặp gỡ Bùi Chất, Thái Tử kêu hấn cùng nhau, Bùi Chất vốn định cự tuyệt, đột nhiên nhớ tới sáng sớm ra cửa thời điểm Thanh Đan đề ra một câu Hoa Dương trưởng công chúa phủ yến hội sự tình, tâm tư vừa chuyển lại đồng ý.

Thái Tử Lục Giác một thân Chử sắc giao khâm trường bào đi ở đằng trước, nhìn trong phủ tùy ý có thể thấy được thu cúc bồn hoa, một bên cười nói nói: “Hoa Dương cô cô trong phủ bốn mùa hoa thường khai, xuân thường đào lý hạ thường hà, thu cúc chuế lộ, tịch mai vọng tuyết, hoa viên tử đạo một chuyến không thể so Ngự Hoa Viên kém.”

Định Vương Lục Lang thân cao tám thước, khỏe miệng thường hàm chứa cười phụ họa nói: “Trưởng huynh nói rất đúng.”

Hoàng gia con cháu Thái Tử chiếm đích chiếm trường nhất chịu coi trọng, đằng trước lão nhị Cảnh Vương Lục Du cả ngày ăn nhậu chơi bởi là mười phần mười ăn chơi trác táng, mà hấn hành tam, mẹ đẻ là đã qua đời Hàn Thuận Phi, từ nhỏ dưỡng ở Lâu Tĩnh Phi

dưới gối, Lâu Tĩnh Phi là cái quái gỡ an tĩnh tính tình, liên quan hấn trước mặt ngoại nhân cũng không lớn có tồn tại cảm.

Thái Tử cùng cái này đệ đệ không thân cận cũng không tính xa cách, nghe hấn theo tiếng cũng chỉ gật đầu cười.

Liễu đại công tử cũng thích nhất này trong phủ cảnh sắc, nghe vậy cũng là cao hứng, “Thái Tử điện hạ thích liền nhiều tới đi một chút, mẫu thân ngày thường không có gì sự liền.....”

Hấn đang nói chuyện đâu, cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó đó là thành thạch rơi xuống nước thanh.

Tê mẫn cao thụ tường vây tước điều bị chột tiếng vang kinh phi, phành phạch cánh tứ tán khai đi.

Liễu đại công tử kinh ngạc một chút, mau hai bước đi đến tiểu hồ biên nhi thượng thăm thân mình nhìn lại quả thấy trong hồ nước biếc có người giãy giụa, “Có người rơi xuống nước!”

Rơi xuống nước chính là nữ khách, bọn họ đi xuống liền có chút không thích hợp, Thái Tử nhú mày, vội phân phó bên người Hà công công cứu người.

Hà Hải Phúc phương ai lên tiếng còn chưa tới kịp động tác, nắm kiếm Tề Thương mắt sắc mà ở trong nước phiết quá liền kinh ra tiếng, “Thế tử, là Thiếu phu nhân!”

Bùi Chát mới vừa rồi chính niệm Đốc Ngự Tư sự có chút thất thần, cũng không chú ý kia một tiếng thét chói tai, Tề Thương như vậy vừa nói hấn nhưng thật ra bừng tỉnh, giật mình, hỏi lại: “Cái gì?”

Tề Thương vội vàng mà hướng đá xanh xây quay chung quanh ngạn viền mép thượng chạy chậm hai bước, ngón tay bên trong nói: “Là Thiếu phu nhân!”

Hắn vừa dứt lời liền bị tạp lại đây huyền sắc áo choàng húc đầu tráo về mặt, luống cuống tay chân mà từ đầu thượng tướng áo choàng xả xuống dưới, bên người vị trí đã không có người.

Hà công công có chút ngốc vòng nhi mà thu hồi chính mình đã hướng trong tài tiểu phì eo, kiêu tay hoa lan quơ quơ, “Ai, Thế tử!”

Thái Tử cùng Liễu đại công tử cũng có chút kinh ngạc, đặc biệt là Liễu đại công tử, mọi người đều biết Hiển Quốc Công phủ chính là một nồi lạn cháo, lấy Bùi Chất tính tình chính là hắn thân cha Hiển Quốc Công rớt ở trong nước đại khái suất đôi mắt đều sẽ không chớp một chút, nói không chừng còn đứng ở bên cạnh xem kịch vui, toàn kinh đô đều biết này Bùi Ninh thị nhớ thương Bùi Đô, nói không chừng khi nào liền cho hắn mang nón xanh, hiện tại cái này tình huống mấy cái ý tứ?

Ninh Hồi nhảy dựng vào trong nước liền có chút hối hận, cuối mùa thu thủy thật sự hảo lãnh a!

Nàng hai tay ở trên mặt nước lung tung phịch thoát nhìn thật giống cái rơi xuống nước tiểu đáng thương, mặt nước hạ hai cái đùi nhi vừa giẫm vừa giẫm làm chính mình không cần chìm xuống, vì diễn đến giống điểm nhi còn cố nén đau lòng hướng trong miệng rót mấy ngụm nước.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, có hay không người tới a? Ta mau đông chết.” Thủy là sinh mệnh chi nguyên, bị nó ngâm kỳ thật là một

loại hạnh phúc, nhưng là quá lãnh, cái này dưới tình huống tha thứ nàng thật sự là cảm thụ không đến.

Thanh Thanh Thảo Nguyên lười nhác mà ngáp một cái, đem chính mình súc thành một đoàn lăn vào hồ sâu, “Tới tới, thật nhiều người đều lại đây.” Nó nhìn xem trong nước Bùi Chát, chép chép miệng, rốt cuộc chưa nói cái gì.

Bùi Chát động tác thực mau, Ninh Hối ở trong nước cắt hai hạ xoay người liền thấy hắn, nàng có chút kinh ngạc nhất thời đã quên đuổi chân, người đột nhiên trầm xuống trầm, cái này không cần phải trang, thật vững chắc rút một mồm to thủy, sắc đến nàng lời nói đều nói không nên lời.

Bùi Chát vòng đến nàng phía sau, cánh tay dài đuổi ra ôm lấy nàng căng thẳng vòng eo, hắn trong lòng có chút cấp, “Ninh Hối?” Đã nghe được nàng sắc khế khẽ lên tiếng, hắn mới hơi hơi yên lòng, vớt được người hướng bờ biển bơi đi.

Thanh Đan Thanh Miêu cùng Lâu Phiến đám người nghe tiếng lại đây cũng là hoảng sợ, Thanh Đan Thanh Miêu gấp đến độ liền phải hướng trong nước nhảy đi vớt người, vẫn là Tống Thanh Thanh túm chặt các nàng, “Có người đi.” Nàng ngưng thần tế nhìn một lát, sắc mặt lại là đột nhiên đổi đổi, “Hảo, hình như là cái nam nhân.”

Lời này vừa ra Thanh Đan Thanh Miêu đều mau dọa ngốc, không quan tâm là đã kết hôn chưa lập gia đình, này rơi xuống nước bị cái nam nhân vớt lên kia nhưng đều không phải cái gì chuyện tốt nhi!

“Thanh Đan Thanh Miêu?” Tề Thương đã từ bên kia chạy tới chờ Bùi Chát, nhìn đến ngu si hai người không khỏi kêu hai tiếng.

Thanh Đan lung tung ở trên người xoa xoa đỡ mồ hôi tay, “Tề thị vệ, người như thế nào ở chỗ này?”

Tề Thương đang muốn giải thích Bùi Chắt đã vớt được người lên bờ, hai người cả người đều ướt đẫm, Bùi Chắt luôn luôn thể nhược, Tề Thương vội ngậm miệng tiến lên đem áo choàng đưa qua, Bùi Chắt xả quá áo choàng ôm ở Ninh Hồi trên người, rũ đầu vỗ vỗ nàng mặt, nhẹ giọng nói: “Có khỏe không?”

Ninh Hồi đông lạnh đến phát run, súc ở hấn trong lòng ngực khổ hê hê gục xuống đầu, vừa định phải về thanh không có việc gì, lại phát hiện yết hầu nóng rát đau, nàng nâng có chút mềm lộc cộc đôi tay hoàn hấn eo, không tự giác mà ở hấn trong lòng ngực cọ cọ, “Có chút khó chịu.....”

Bùi Chắt xem xét cái trán của nàng, trầm khuôn mặt đem người ôm tiến vào, lúc gần đi chờ lãnh nhìn lo sợ bất an Thanh Đan Thanh Miêu hai người, “Quá một lát lại cùng các người tính sổ.”

Thanh Đan Thanh Miêu cuống quýt rũ đầu, cùng Lâu Phiến đám người khúc khúc đầu gối, xách theo làn váy bay nhanh theo đi lên.

Ninh Hồi nhin không được ngẩng đầu giải thích nói: “Không liên quan các nàng sự, là ta.....”

Bùi Chắt vững vàng thanh, sắc mặt không được tốt, “Người hiện tại liền câm miệng cho ta!”

Ninh Hồi bị hoảng sợ, tự biết đuối lý mà lùi về đầu.

Bùi Chắt một đường ôm người, Hoa Dương trưởng công chúa cùng Ninh phu nhân mấy cái nghe xong hạ nhân truyền đến tin tức chậm một bước đuổi lại đây.

Ninh phu nhân nhìn ướt đầm hai người gấp đến độ không được, “Đại trời lạnh nhi, hảo hảo như thế nào rớt trong nước?” Nàng này quýnh lên hồn nhiên đã quên này chỗ là trưởng công chúa phủ không phải Lộ Lăng Hầu phủ, nói: “Mau, mau đi đổi thân quần áo, như vậy ăn mặc nhưng như thế nào dễ chịu!”

Tìm một vòng nhi cũng không tìm được Liễu Phương Tứ Hoa Dương trưởng công chúa nghe được Ninh phu nhân như vậy vừa nói cũng phục hồi tinh thần lại, phân phó mấy cái nha đầu dẫn người đi cách đó không xa tiểu viện nhi, lại vội vàng đối với Liễu đại công tử nói: “Đại Lang người mau đi lấy một thân người xiêm y lại đây.”

Liễu đại công tử vội ứng là, ra như vậy sự Thái Tử cũng vô tâm tình tiếp tục lưu tại nơi này phẩm cái gì trà, đối với Bùi Chất gật gật đầu liền rời đi, Định Vương mỉm cười quay đầu nhìn thoáng qua, nấn vuốt ống tay áo ở chư vị quý nữ nhìn chăm chú hạ cũng theo Thái Tử một đạo ra phủ đi.

Trưởng công chúa phủ tiểu nha hoàn ở phía trước dẫn đường, vội vội vàng vàng đẩy ra tiểu viện nhi môn, phương vừa bước vào đi liền che miệng liền tiếp phát ra vài tiếng chói tai thét chói tai.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 49 chương 49

Hoa Dương trưởng công chúa giận cực công tâm, đại phu ngồi ở trước giường ghé đầu thượng cho nàng trát vài châm nhân tài sâu kín chuyển tỉnh, nàng nhìn trên đỉnh thủy trướng, trong cổ họng không ngừng phát ra ô hô ô hô tiếng vang.

Đại phu khởi thân tránh ra Liễu đại công tử gần đây trước đi, nửa cong eo kêu vài thanh mẫu thân.

Hoa Dương trưởng công chúa thở phì phò quay đầu đi nhìn chính mình lấy làm tự hào trưởng tử liếc mắt một cái, ánh mắt lại dừng ở quỳ gối trước giường Liễu Phương Tứ trên người.

Liễu Phương Tứ lại cấp lại hoảng khóc trên mặt trang dung đều hoa, không ngừng nâng xuống tay lau sạch khóe mắt nước mắt, thân mình nhất trừu nhất trừu mà thật đáng thương. Hoa Dương trưởng công chúa nhìn đến nàng này phó túng dạng lại là một trận khí huyết dâng lên, đầu vầng mắt hoa đến càng là lợi hại.

“Nghiệt nữ! Ngu xuẩn!” Nếu không phải hiện tại thân thể điều kiện không cho phép, nàng nhất định bò dậy chọc khai nàng đầu óc nhìn xem bên trong rốt cuộc trang cái gì ngoạn ý nhi, “Ta sẽ như thế nào sinh ra người như vậy cái xuẩn ngoạn ý nhi?!”

Liễu Phương Tứ ngốc lẳng lẳng mà nhìn Hoa Dương trưởng công chúa thủ đoạn nhi thượng lắc qua lắc lại huyết ngọc vòng tay, khóc lóc lấp bắp nói: “Mẫu, mẫu thân.....”

Hoa Dương trưởng công chúa một thuận tay liền đem đầu hạ gói đầu kéo ra tới, làm trò Liễu Phương Tứ liền tạp qua đi, “Người còn có mặt mũi ở chỗ này khóc?!”

Liễu Phương Tứ ôm nện ở trong lòng ngực thêu hoa gói mềm, bị Hoa Dương trưởng công chúa như vậy một mảng vẫn là nhin không được khóc ra tới, hai đầu gói đi trước tới rồi mép giường, “Mẫu thân, người phải cho nữ nhi làm chủ a!”

Nàng khóc đề thanh âm có chút sắc nhọn, dừng ở trong tai thành thịch mà rung động, hiện tại cái này cảnh tượng dữ dội quen thuộc? Lúc trước cái này nghiệt nữ cùng Bùi Đô nằm ở trên một cái giường tỉnh lại nhưng không phải cũng là dáng vẻ này?

Hoa Dương trưởng công chúa đằng trước sinh ba cái nhi tử, được cái cô nương sau là đương tròng mắt giống nhau đau, không nghĩ tới sủng qua đầu sủng thành chỉ heo! Không đúng, nói heo đều là cất nhắc nàng, nào chỉ heo cùng nàng giống nhau xuẩn??

Hoa Dương trưởng công chúa hung hăng thở hỗn hển khẩu khí, mới một cái tát chụp ở nàng đầu thượng, “Người cái ngu xuẩn, người còn có mặt mũi kêu ta cho người làm chủ? Cho người làm chủ làm người một nữ giả nhị phu sao?!”

Chụp một cái tát vưu ngại không đủ hả giận lại chụp một cái tát, “Ta làm một lần yến người làm một lần sự, tiếp theo lão nương đã chết làm tang yến, người có phải hay không cũng muốn thổi kéo đàn hát tới một hồi? Người ý định không cần ta hảo quá có phải hay không?”

Liễu Phương Tứ bị Hoa Dương trưởng công chúa chụp đến mắt đầy sao xẹt, “Mẫu thân, người nghe ta giải thích a……”

Liễu đại công tử bị Hoa Dương trưởng công chúa nói sợ tới mức tàn nhẫn, “Mẫu thân bớt giận, việc này có chút kỳ quặc, trước tra thăm dò rõ ràng lại trách phạt nước mũi muội không muộn.”

Hoa Dương trưởng công chúa đúng là ở nỗi nóng, nhìn chính mình nhi tử cũng là một bụng hỏa, chỉ vào người liên khai mắng: “Người đôi mắt mù vẫn là đầu óc què? Còn tra cái gì tra, vuốt người sợ não không cần tưởng đều biết người khởi xướng chính là trước mắt cái này hỗn trướng!”

Liễu đại công tử xem như gặp tai bay vạ gió, bị mắng có chút ngốc, liên tục nói: “Mẫu thân bớt giận, mẫu thân bớt giận, là nhi tử xuẩn là nhi tử hạt là nhi tử què, ngài mau đừng tức giận.”

Hắn bộ dáng này đảo thật là kêu Hoa Dương trưởng công chúa hết giận không ít, dựa vào trên giường chậm rãi bình phục xuống dưới, nhìn khóc sưng mắt đỏ lôi kéo tay áo mặt nước mắt Liễu Phương Tứ tức giận nói: “Lại khóc liên tục cho ta đi ra ngoài, xảy ra chuyện chỉ biết khóc vô dụng đồ vật!”

Liễu Phương Tứ vội buông tay, mở to sừng đỏ đôi mắt ủy khuất nói: “Mẫu thân, đều là Ninh Hối, đều là nàng hại ta!”

Nàng cắn chặt hàm răng quan, oán hận nói: “Nàng chính là cái người đàn bà đánh đá!”

Thấy nàng cái dạng này, Hoa Dương trưởng công chúa thật sự thực hoài nghi chính mình lúc trước mang thai thời điểm có phải hay không ăn cái gì không nên ăn đồ vật, nàng giơ tay hung hăng chọc ở nàng đầu, “Người là đầu óc bị cửa kẹp sao? Ta là làm người nói cái này?”

Liễu Phương Tứ đau thẳng kêu to, căn bản không dám tranh luận, đem sự tình đại khái trải qua thuật lại một lần, cuối cùng khẩn cầu nói: “..... Ta cũng không tưởng nhiều như vậy, mẫu thân, người đến giúp ta!”

Hoa Dương trưởng công chúa tuy rằng đoán không sai biệt lắm, nhưng thật nghe được nàng nói ra vẫn là đau đầu đến lợi hại.

“Bản lĩnh a, Liễu Phương Tứ người thật là có bản lĩnh!” Hoa Dương trưởng công chúa a một tiếng, “Có thể nghĩ ra như vậy xuân chiêu nhi người cũng là lợi hại.”

Mắng lâu như vậy hỏa khí cũng tan hơn phân nửa, rốt cuộc là đau nhất nữ nhi, trừ bỏ mắng hai câu đánh hai hạ cũng là được, thật muốn nàng cái gì đều mặc kệ nơi nào rải đến khai cái kia tay?

Nàng trầm giọng nói: “Bùi Đô chỗ đó người tính toán làm sao bây giờ? Bên kia được đến tin tức nhất định nhi đến viết hưu thư chờ người.”

Liễu Phương Tứ vội la lên: “Mẫu thân, không được không được! Ta cùng kia gã sai vật cái gì cũng chưa làm, hấn dựa vào cái gì hưu ta!”

Hoa Dương trưởng công chúa ha hả hai tiếng, “Người lúc trước cùng Bùi Đô nằm trên một cái giường, nhân gia dựa vào cái gì cười người là có thể dựa vào cái gì hưu người!”

Liễu Phương Tứ nơi nào có thể y, nàng vì gả cho Bùi Đô phí sức của chín trâu hai hổ, lúc này mới không đến nửa năm đâu!

Nàng kinh hoàng vô thố, Hoa Dương trưởng công chúa trong lòng thở dài, nhi nữ đều là nợ a!

Hoa Dương trưởng công chúa suy nghĩ sau một lúc lâu rồi cuộc cho nàng chi biện pháp, “Người hiện tại lập tức trở về tìm Bùi Đô, sau đó như vậy như vậy.....”

Liễu Phương Tứ một bên nghe một bên gật đầu tỏ vẻ chính mình nhớ kỹ, cuối cùng cả giận: “Mẫu thân, ta tất cả đều nhớ kỹ, chính là..... Vì cái gì muốn đem sở hữu sự tình đẩy đến Liên Tang trên người, rõ ràng là Ninh Hối cái kia tiện nhân!”

Hoa Dương trưởng công chúa xem nàng xuẩn dạng thật sự là nhện không nổi lại một cái tát hồ qua đi, “Ngu xuẩn, chuyện này chẳng lẽ không phải người tự làm tự chịu, người tự tìm sao? Còn xem không rõ sao? Người nên may mắn hôm nay Ninh Hối không người nói, là chính người nằm ở đằng kia không phải nàng, nếu không Bùi Chất có thể đương trường muốn người mệnh người tin hay không!”

Trưởng công chúa cái kia khí nha, “Người cho rằng Bùi Chất là người nào? Người hiện tại liền cho ta kẹp chặt cái đuôi, coi như chuyện này trước nay không xuất hiện quá Ninh Hối người này, đây mới là tốt nhất ứng đối hiểu hay không ngu xuẩn?!”

Liễu Phương Tứ rụt rụt vai lúng ta lúng túng hẳn là, “Nữ nhi đã biết.”

Trưởng công chúa dùng sức vẫy vẫy tay, “Lăn lăn lăn lăn!”

Liễu Phương Tứ hôm nay là bị nàng lão nương dọa tới rồi, nghe được lời này vội không ngừng mà mà liền lăn.

Liễu đại công tử đứng ở bên cạnh nghe xong toàn bộ hành trình kia biểu tình thật sự là một lời khó nói hết, Hoa Dương trưởng công

chúa bị thị nữ hầu hạ uống mấy ngụm trà hàng hỏa khí, mắt nhìn hấn nói: “Người cũng đừng bày ra bộ dáng này.” Nàng ám sắc mặt, “Mạc thất thần, kế tiếp còn phải người đi kết thúc, chuẩn bị một chút, Liên Tang nữ nhân kia người tự mình đưa về đến Hiến Quốc Công phủ đi giao cho Bùi Chất, nên làm như thế nào cái gì thái độ chính người phải có số.”

Liễu đại công tử hít sâu một hơi, “Mẫu thân yên tâm, nhi tử hiểu được.”

Liễu Phương Tứ cùng Liễu đại công tử lần lượt rời đi, trong phòng an tịch xuống dưới, Hoa Dương trưởng công chúa lúc này mới ánh mắt hung ác kêu bên người thị tỳ tới, “Đem kia gã sai vật xử lý.”

Thị tỳ uốn gối ứng là.

.....

Bùi Chất mang theo Ninh Hồi trở lại Quốc công phủ lập tức đã kêu Tề Thương đi kêu Phương Tuy lại đây.

Hấn ngồi ở giường ghé mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm Ninh Hồi cả người không được tự nhiên.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta có chút hoảng.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nằm liệt tận đầu tiểu hổ đất, “Không hoảng hốt, đi theo ta tới..... Hút khí hơi thở, thực hảo chính là như vậy, không có việc gì ngoan nhãi con, hảo hảo thả lỏng một chút.”

CHỊ DẬU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 50 chương 50

Đình tiền ngô đồng tan mất, không ai thu thập tàn diệp thắm vào ở mặt trời lặn xán xán ánh chiều tà, Ngụy Thành Vãn ở trên giường tỉnh lại, đôi mắt đẹp nhẹ che hơi nước.

Đỉnh đầu cảnh khô hoành nghiêng tua nhỏ nơi nhìn đến không trung, cuối cùng một mảnh treo ở chi tiêm nhi thượng lá cây cũng theo phong rung rinh mà hạ xuống, cuối mùa thu sắp qua đi, trời đông giá rét gần ngay trước mắt.

Nàng giờ tay che che lạnh cả người cái trán, ôm lấy trên người xây cát nhưng thắm chậm rãi ngồi dậy tới, nghe nơi xa hàn quạ ba lượng thanh kêu to híp lại híp mắt.

“Oanh Nhi, hiện tại giờ nào?”

Ở trong phòng sửa sang lại đồ vật Oanh Nhi nghe tiếng hoang mang rối loạn vội vội chạy chậm ra tới, đáp: “Lập tức chính là giờ Dậu.”

Chiêu Nguyên Đế lần này tồn tâm là phải hảo hảo trị một trị Ngụy Thành Vãn, phủ đệ hầu hạ nhân thủ trừu đi rồi hơn phân nửa, mỗi ngày cơ hồ liền Oanh Nhi một người bận rộn, lẫn lộn tới lẫn lộn đi từ từ gầy ốm, liền khí sắc cũng không bằng từ trước.

Nàng lười kéo khăn xoa xoa tay, “Quận chúa..... Tiểu thư, nô tỳ đi phòng bếp chuẩn bị bữa tối.” Hiện tại đã không thể kêu quận chúa.

Ngụy Thành Văn gật gật đầu sườn ngồi ở trên giường nhìn về nơi xa phía chân trời dần dần liếm đi màu cam quang huy, sắc mặt tiệt trâm.

Hiện tại cũng chưa tin tức truyền đến, thực hiện nhiên thất bại.

Đồ vô dụng, uổng phí năng phí như vậy đại lực khí đem người đưa vào Quốc công phủ, hưởng thụ cẩm y ngọc thực tới tở hoàn hảo, kết quả liền ít như vậy sự đều làm không xong, năng rốt cuộc là xem trọng năng, thấp nhìn nữ nhân kia.

Ngụy Thành Văn ngồi một lát liền xả quá một bên áo choàng tròng lên từ trên giường xuống đất, năng đứng ở cây ngô đồng bên, tay cầm tiểu đao ở loang lỗ khô khốc vỏ cây thượng hung hăng cắt hai hạ, hẹp duệ dấu vết kêu khòe miệng năng khẽ nhúc nhích, đem dao nhỏ tiểu tâm mà thu vào tay áo lung.

Tế gầy vòng eo nhẹ chống thân cây, năng ánh mắt bốn dạo qua một vòng nhi cuối cùng dừng lại ở đối diện trên tường vây, nơi đó dừng lại ba lượng chỉ chim sẻ, thường thường phiến run một chút cánh, nhàn nị liền xuyên qua cách đó không xa chạc cây, tự do tự tại kỳ cục.

Năng buông xuống đầu bắt đầu đếm đếm, từ một đếm tới một trăm, lại từ một trăm đếm ngược hồi một, qua lại rất nhiều lần, hờ khép viện môn cuối cùng là truyền đến tiếng vang.

Môn là bị người đá văng, cửa gỗ bất kham gánh nặng qua lại lắc lư, khoác ánh chiều tà cao dài dáng người chột nhảy vào mi mắt.

Ngụy Thành Văn có chút hoảng thần, năng nghĩ này kinh đô các nữ nhân đại khái đều mắt bị mù mới có thể bạch bạch mà kêu như

vậy nam nhân tiện nghi Ninh Hối.

Hắn đôi mắt như là ba tháng ngưng thần khi sương lộ đào hoa, lại điểm lại lãnh.

Đẹp lại gọi người tim đập nhanh.

Ngụy Thành Văn đột nhiên nhớ tới hắc mẫu thân Tiêu Như Song, cùng nàng cô cô cũng xưng Đại Diễn song hoa nữ nhân.

Nàng khẽ nâng mắt nhẹ nhiên cười, cô cô trong miệng Tiêu Như Song tính tình mềm mại thẹn thùng, rõ ràng là mẫu tử, này hai người lại là hoàn toàn bất đồng.

Bất quá cũng là, nàng cùng cô cô không cũng kém khá xa sao?

“Người tới có chút vấn, ta đợi một hồi lâu.” Giọng nói của nàng quen thuộc, dừng ở trong tai thật là làm người tương đương không vui.

Bùi Chấn sắc bén mi đuôi giường lên, nhìn thực sự sắc bén làm cho người ta sợ hãi, áo choàng hạ ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trên chuôi kiếm phức tạp khắc văn, khóe miệng nhẹ nhàng lôi kéo ý vị khó phân biệt, “Phải không?”

Ngụy Thành Văn lười nhác mà nửa dựa vào, thêu đại đóa thược được làn váy giật giật, giày thêu nhẹ điểm mặt đất lá khô phát ra kẽo kẹt kẽo kẹt tiếng vang, nàng không chút để ý nói: “Ta biết người là tới tìm ta tính sổ.”

Bôi màu son son môi đôi môi một khép lại, khóe môi liền ngay sau đó hướng biên nhi thượng kéo kéo, nhợt nhạt má lúm đồng tiền

đựng đầy một hai phân châm biếm, “Bùi Chát, không thấy ra tới a, vẫn là cái kẻ si tình đâu.”

Bùi Chát nghe nàng lời nói trên mặt vô hỉ vô nộ, bình tĩnh thực, cả người gắn vào hắc trầm áo choàng nghịch còn sót lại như vậy vài sợi dư quang, giống như một phen vắt ngang ở phần hoa mi lệ phiếm sâm hàn lưỡi dao sắc bén, “Người tựa hồ đối ta có rất nhiều hiểu lầm.”

“Như thế nào sẽ đâu? Đồng loại luôn là có thể liếc mắt một cái nhìn thấu đồng loại.” Ngụy Thành Văn cười cười, như là thu giang hoa sen động lòng người, “Trời cao ban ân ràng buộc hủy đi không được cũng giải không ngừng.”

Bùi Chát không tỏ ý kiến mà nga một tiếng, bên môi đẩy ra u ám đáng cười tới, “Kia quận chúa không ngại lôi kéo người trong lòng ràng buộc hảo hảo đoán xem ta kế tiếp sẽ làm gì.”

Ngụy Thành Văn sờ sờ trong tay áo dao nhỏ nhún vai, “Đại khái sẽ làm ta thật không tốt quá.” Nàng khúc chân, “Rốt cuộc người đều tự mình đi đến nơi này tới. Làm việc lại bị bắt được vừa vặn, chịu điểm trừng phạt cũng là hần là, ta đã chuẩn bị tốt.”

Bùi Chát nhìn bầu trời đã hiện thân ánh trắng đậm ảnh, liền chút nào dư quang đều không nghĩ cấp này bệnh tâm thần, trong tay hần trường kiếm ném cho phía sau Tề Thương, ngữ khí lãnh đạm giống như đang nói hôm nay buổi tối muốn ăn cái gì, “Là cái hảo thời điểm, hiện tại đưa Ngụy tiểu thư lên đường nói không chừng có thể đuổi kịp hôm nay buổi tối quý môn quan hoàng tuyền lộ.”

Tề Thương tiếp kiếm, lãnh quang sâu kín mũi kiếm ánh bóng người.

Ngụy Thành Văn ngăn người có chút không thể tin được, “Bùi Chát, người muốn giết ta?”

Bùi Chát mặc kệ nàng, ôm ôm áo choàng nghĩ hôm nay buổi tối Tây Cầm Viện nhi bữa tối trên bàn sẽ có cái gì thái sắc, đánh giá vẫn là sẽ có thủy nẫu cải trắng đi.

Nàng khó hiểu thực, “Vì cái gì muốn giết ta? Tồn tại tra tấn ta không phải càng tốt sao?” Nếu đổi làm là nàng, có người đổi nàng người động thủ, nàng nhất định làm người kia hối hận đi vào trên đời này.

Bùi Chát cười nhạo một tiếng, “Người cho rằng thứ gì đều có tư cách lãng phí ta thời gian sao?”

Một cái râu ria kẻ điên, đương nhiên là trực tiếp giết xong việc a, tra tấn người? Lãng phí hán thời gian lãng phí hán tinh lực tới tra tấn người? Buồn cười, nơi nào tới mặt đâu? Hán có cái kia nhàn rồi còn không bằng ngồi ở trên giường xem hán phu nhân ngủ tới thật sự

Bùi Chát nhẹ hạp mắt không nói chuyện nữa, Tề Thương liền chuẩn bị động thủ.

Ngụy Thành Văn còn không muốn chết, nàng lại nói: “Nếu là làm Lục thúc biết người cho rằng chuyện này sẽ liền đơn giản như vậy lược quá sao?”

Đương hoàng hôn ánh chiều tà cuối cùng một sợi liễm tận, đỏ tươi máu tươi phun tung toé đầy đất, Ngụy Thành Văn che lại cổ có chút mờ mịt, nàng trong tay áo dao nhỏ rơi trên mặt đất, Bùi Chát dẫn theo gót chân nhi dẫm đi lên, buông xuống ánh mắt ngậm cười

lạnh, “An Lăng quận chúa, không, là Ngụy tiểu thư, loại này tiểu
ngoạn ý nhi người là chuẩn bị lấy tới thêu hoa sao?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 51 chương 51

Ninh Hồi vì chính mình ưu tú mà cảm thấy kiêu ngạo đồng thời lại có chút phát sầu, nỗ lực thuyết phục Bùi Chắt nói: “Người đem hoa trả lại cho ta, trả lại cho ta ta cũng có thể tỉnh lại sao.”

“Không được.” Nàng nói nghiêm túc, liền kém so ngón tay đầu thề, Bùi Chắt liếc nàng liếc mắt một cái, một bên lạnh nhạt vô tình mà cự tuyệt nàng đem hoa dọn về tới thỉnh cầu, một bên nhịn không được đứng dậy thời điểm ở nàng trên đầu xoa nhẹ một phen.

Ninh Hồi luống cuống tay chân mà loát thuận chính mình trên đầu mao, cũng đi theo đứng dậy nhắm mắt theo đuôi mà đi theo hần bên cạnh, “Bùi Chắt, ta nói thật, ta sẽ nỗ lực tỉnh lại.” Nàng nỗ lực tỉnh lại chính mình vì cái gì sẽ như vậy ưu tú, làm người như thế phát sầu!

Bùi Chắt tuy rằng không biết nàng trong lòng suy nghĩ cái gì, nhưng quang xem này thái độ liền không thể nào đáng giá tín nhiệm, hần hơi phủ đầu để sát vào chút nhìn nàng, hơi hơi mỉm cười nói: “Lời này nói ra chính người tin sao?”

Hần cười dương mặt mày, Ninh Hồi thành linh bị này trương gương mặt đẹp lóa một chút, nàng che che đôi mắt có chút sinh khí mà xoay người ngồi trở lại đến trước bàn cơm.

“Tính, ta còn là ăn cơm đi.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên chống cái cuốc, hai cái đùi nhí nháy hai hạ, “Người còn ăn a? Người đều ăn hai chén!”

Ninh Hôi: “.....” Liền ăn liền ăn! Ăn thành mập mập áp chết người cái xú gấu trúc!

Bùi Chát nghiêng ngòai ở trên giường, từ trong tay áo lấy ra bình sứ đổ một cái thuốc viên hàm ở trong miệng, yết hầu vừa động liền nuốt đi xuống. Xuân Đào vội muốn lấy thủy tới, hấn vầy vầy tay, “Không cần.”

Ninh Hôi nghe thấy nói chuyện thanh quay đầu tới, “Người ở uống thuốc?”

Bùi Chát hơi gật gật đầu, Ninh Hôi bưng tỉnh nhớ lại Thanh Đan luôn là ở nàng bên tai nhắc mãi Thế tử thân thể không được tốt linh tinh nói, vội buông chiếc đĩa chuyển qua tới đối diện trên giường người, nghĩ hôm nay hấn còn nhảy cầu đem nàng từ nhỏ trong hồ vớt lên trong lòng thật sự là có chút băn khoăn.

Nàng đi qua đi vạn phần chân thành mà vì sự tình hôm nay nói tạ, lại từ Xuân Đào trong tay tiếp nhận mới từ phòng bếp nhỏ rót thủy sứ men xanh hồ cho hấn đỡ chén nước.

“Được thực khổ.”

Bùi Chát yên lặng nhìn nàng trong chốc lát nhưng thật ra tiếp nhận tới nhấp hai khẩu, cuối cùng vẫn là mở miệng nói: “Đừng tưởng rằng như vậy liền có thể đem hoa dọn về tới.”

Ninh Hôi: “.....” Người là heo sao? Ta hiện tại rõ ràng có một viên thực chân thành tâm hảo không tốt?

Ninh Hồi cảm thấy chính mình tâm a gan a gì đó có chút đau, tính, nàng vẫn là tiếp tục đi ăn cơm đi.

Tới tới lui lui vài lần nàng lại về tới trên bàn cơm đi, Bùi Chất căng đầu nhìn nàng ngồi trong chốc lát,

Thấy kia đầu còn không có đình chiếc đĩa không cảm có chút nghi hoặc mà nhướng mày, người rất tiểu nhân, ăn uống như thế nào như vậy đại đầu?

Ninh Hồi ăn cơm luôn luôn rất phí thời gian, chờ nàng ăn xong Tề Thương cùng Sở Hốt Phương Tùy mấy người đều đã từ Ngụy Thành Văn phủ đệ thu xong đuôi đã trở lại.

Bùi Chất nhìn tiến vào Sở Hốt gật gật đầu, lại giơ tay ở Ninh Hồi trên đầu xoa nhẹ một phen mới cùng bọn họ một đạo đi thư phòng.

Ninh Hồi theo chính mình đầu tóc, thực tức giận mà đối Thanh Đan nói: “Lần sau liền ở ta trên đầu trát mấy cây châm, ta liền xem hấn có đau hay không!”

Thanh Đan: “Thế tử có đau hay không nô tỳ không biết, nhưng Thiếu phu nhân người khẳng định là sẽ rất đau.”

Một cái trát đầu, một cái đâm tay, người nghiêm túc sao? Vì cái gì muốn cho nhau thương tổn đâu?

Ninh Hồi: “..... Kia vẫn là thôi đi.”

Tây Cầm Viện nhi bên này hôm nay sớm mà liền nghỉ ngơi đèn, phía đông viện Bùi Đô thư phòng lại là đèn đuốc sáng trưng.

Liễu Phương Tứ quỳ gối trong viện trên đường lát đá, miễn cưỡng thẳng thân mình lung lay sắp đổ, Dạ Mai Dạ Trúc cũng quỳ gối nằng phía sau thường thường giơ tay đỡ một chút.

Thân xuyên tổ thanh áo váy Diệp Mai đứng ở cửa, dưới hiên treo phương ánh đèn chiếu nằng nhịu chặt mảy cùng vụn phần bất đắc dĩ sắc mặt, tự buổi trưa bắt đầu đến bây giờ không biết lần thứ mấy mở miệng nói ra cùng câu nói.

“Nhị phu nhân, Nhị công tử còn phải muốn chút canh giờ mới có thể trở về, người quỳ như vậy cũng không phải chuyện này nhị, trước lên ngồi ngồi, có nói cái gì đợi chút lại nói.”

Liễu Phương Tứ luôn luôn không thích cái này ở Bùi Đô bên người bên người hầu hạ nha hoàn, nằng nhớ kỹ nhà mình mẫu thân Hoa Dương trưởng công chúa nói, bạch mặt lạnh xem nằng liếc mắt một cái không nói lời nào.

Lại một lần bị xem thường, Diệp Mai thở dài phản hồi trong phòng nhìn nhìn bên cửa sổ lậu khắc, đánh giá thời điểm không sai biệt lắm Bùi Đô mau trở lại nằng cũng liền dứt khoát mặc kệ, gọi người chuẩn bị thức ăn chuẩn bị thức ăn, chuẩn bị nước ấm chuẩn bị nước ấm.

Toàn bộ sân đều vội lên.

Bùi Đô cùng Bùi Hân hôm nay vẫn luôn đều đãi ở Tướng Quốc Tự vì Chu thị niệm kinh, tận cuối cùng hiếu đạo, hai người từ bên ngoài trở về Quốc công phủ nội các viện nhi ngọn đèn dầu đã nghỉ ngơi hơn phân nửa, Bùi Hân đi theo Bùi Đô phía sau, nghe được lưu thủ trong phủ Lê Nhụy bẩm báo hôm nay phát sinh những cái đó

chuyện này cùng hiện giờ đã truyền nơi nơi đều đúng vậy tin đồn nhảm nhí lập tức là trong cơn giận dữ.

Từ khi Chu thị sự tình phát sinh sau Bùi Hân càng thấy trầm ổn, nhưng sự tình đề cập nàng ruột thịt huynh trưởng, này hỏa khí là như thế nào áp đều áp không được.

“Nàng còn ở thư phòng bên kia?”

Lê Nhụy đáp: “Ở, nhị phu nhân từ Hoa Dương trưởng công chúa phủ trở về liền vẫn luôn quỳ gối chỗ đó, Diệp Mai tỷ tỷ khuyên đã lâu, nhị phu nhân quyết tâm phải quỳ ở trong sân chờ Nhị công tử trở về.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 52 chương 52

Diệp Mai dẫn theo hộp đồ ăn tiến vào, ánh nến lay động quơ quơ đôi mắt, nàng đem đồ ăn cái đĩa cùng chén đũa trí đặt ở pho thanh hoa bố bàn tròn thượng, chuyển hướng phòng trong kêu hai tiếng Nhị công tử.

Bùi Đô đáp nhẹ cái tặc, hần thấy Liễu Phương Tứ ngồi ở trên giường không có động tác liền đứng dậy đã mở miệng nói: “Canh giờ không còn sớm, người thả trở về nghỉ ngơi đi, Diệp Mai, đưa nhị phu nhân đi ra ngoài.”

Liễu Phương Tứ vốn là không lớn nguyện đi, nhưng là hần lời nói đều nói đến này phần thượng hiện giờ lại là như vậy cái tình huống, nàng cũng làm không đến liếm mặt lưu lại, nương Diệp Mai nâng lực đạo đi ra ngoài, tới rồi trước cửa lại thay đổi Dạ Mai Dạ Trúc hai người.

Nàng nhìn tay đánh lên phía sau bức rèm che một bước đi ra Bùi Đô, chẳng sợ nam nhân không so đo hôm nay việc, nàng này từ khi nhập phủ tới nay liền vẫn luôn tăng vọt hơi thở cũng vẫn là hoàn toàn nghỉ trầm đi xuống, thiếu vài phần kiêu ngạo ngạo khí nhiều mấy phần dụ ngoạn, “Kia, ta đây liền đi về trước.”

Bùi Đô miễn hàm chứa cười gật gật đầu, mắt thấy người hoàn toàn đi vào bóng đêm hần mới đối với Diệp Mai ôn thanh nói: “Đi đánh chút thủy tới.”

Diệp Mai trả lời: “Nhị công tử, thủy đã bị hảo.”

Bùi Đô nghe vậy liền không hề nói cái gì, lập tức đi rửa mặt chỗ, rửa sạch sẽ tay mới vừa rồi ngồi xuống dùng cơm.

Diệp Mai cùng hần thịnh cơm, quan sát một lát Bùi Đô sắc mặt cuối cùng vẫn là nhịn không được đã mở miệng, “Công tử, nhị phu nhân nàng quỳ một cái buổi chiều, chính là chờ ngươi mềm lòng đâu.”

Hần nắm chiếc đĩa, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích động, “Hảo, chuyện này không cần nhiều lời.”

Diệp Mai ngậm miệng, nhưng trong lòng vẫn là có chút khó chịu, nàng như vậy tính tốt đều ở Bùi Đô bên tai trộn lẫn khảy hai câu, như thế có thể thấy được Liễu Phương Tứ ở trong phủ các phòng các viện nhi xác thật không lớn đặc nhân tâm.

Trên bàn không thấy thức ăn mặn đều là chút thức ăn chay tổ canh, Bùi Đô liền đồ ăn dùng nửa chén cơm liền hết muốn ăn, hần súc khẩu đứng bên ngoài đầu đỡ khung cửa, đột nhiên mở miệng hỏi: “Liên di nương hiện tại nơi nào?”

Diệp Mai đáp: “Liên di nương hôm nay là bị Liễu đại công tử buộc chặt đưa về tới, kêu Thế tử tiếp nhận, hiện nay hần là vây ở phòng chất củi.”

Bùi Đô thu thu màu trắng xanh áo khoác, “Đã biết.”

Hần sau khi ăn xong thích ở trong sân đi dạo, bước đi hạ thêm đá giày bó phía dưới tựa hồ có thứ gì cộm, dẫn theo chân hướng bên cạnh đi đi, được khảm phù dung hồng ngọc chỉ bạc song phi nhận trâm cài ở dưới hiên phương đèn một chút ánh sáng nhạt hạ

ngưng điểm điểm lượng trạch, Liễu Phương Tứ thường xuyên mang này chi tâm cài hấn nhưng thật ra có chút ấn tượng.

Nghĩ đến là vừa mới rơi xuống.

Bùi Đô không quản trên mặt đất đồ vật, nhìn nhìn treo nửa vòng tròn ánh trắng bầu trời đêm, xem lâu rồi cũng cảm thấy nhột nhẽo, xoay người trở về trong phòng.

Hợp với qua lại bị dẫm hai hạ cây tâm song nhận cánh đoạn, hồng ngọc phủ bụi trần.

Bùi Đô vào cửa phòng lại hoàn toàn đi vào phòng trong, hấn ngồi ở tiểu máy bên cạnh ghế trên, tay căng chống cằm, người gắn vào đèn bàn ánh nền, thật như là ngọc giống nhau.

Diệp Mai thu thập xong rồi đồ vật lo vòng ngoài đầu tiên vào, một bên chống xiêm y đáp đặt tại huân lung thượng một bên cùng Bùi Đô nói: “Nhị phu nhân bên người Dạ Trúc tìm trở về, chính gọi người tìm cái gì tâm cài đầu, bên ngoài thanh âm nhưng nhiều Nhị công tử, muốn hay không nô tỳ đi ra ngoài nói một tiếng?”

Bùi Đô cười lắc lắc đầu, “Không sao.”

Diệp Mai theo trong tay quần áo nạm biên nhi, thở dài: “Công tử chính là tính tốt.” Nếu là thay đổi Thế tử sân sớm đem người đánh ra.

Bùi Đô cười khẽ không lại ứng lời nói, trong phòng lại lâm vào an tịch.

.....

Ninh Hồi tối hôm qua thượng ngủ không được tốt, hợp với làm vài cái Bùi Chắt đoạt nàng đồ vật mộng, nàng đào một cái hấn đoạt một cái, nàng đào hai cái hấn đoạt một đôi, đáng giận cường đạo!

Ninh Hồi ôm chần ở trên giường lẩn lẩn, nửa ngày mới mở trâm trọng mí mắt.

Bị đoạt chần Bùi Chắt ngồi dậy tới, trên người còn ăn mặc áo lót mặt vô biểu tình mà nhìn chăm chăm nàng, này vẫn là Ninh Hồi lần đầu lớn hơn ngộ từ trên giường tỉnh lại phát hiện bên cạnh còn có người, nàng ngốc một chút, ngay sau đó quán chặt chính mình tiểu chần cũng cuống quít ngồi dậy, cả kinh nói: “Bùi Chắt ngươi chừng nào thì lại đây ngủ?”

Đêm qua hấn không phải đi thư phòng sao?

Trong phòng đại lượng, khắc hoa cửa sổ cách một mảnh bạch quang, lại xem bên cửa sổ trường kỉ thượng lậu khắc giờ Thìn đã qua hơn phân nửa, “Ai, không đúng a, đều lúc này ngươi như thế nào không đi thượng triều đâu?”

Nàng một đầu loạn mao, lại ở trong chần buồn lâu rồi mặt đỏ hồng, mới vừa tỉnh ngủ còn có chút mơ hồ liền đánh vài cái ngáp, bộ dáng này nhìn mềm mại làm người rất muốn thượng thủ, Bùi Chắt cũng xác thật là thượng thủ, một tay lôi kéo chần một tay đem người từ bên trong xách ra tới.

Giơ tay ở nàng vốn dĩ liền lộn xộn trên đầu lại bắt hai hạ, “Hôm nay nghỉ tắm gội.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 53 chương 53

Bùi Chắt đợi lâu nàng không nói, xem nàng dị thường quanh thân hơi thở đình trệ, nhìn mày phản chiếu đũa ở nàng trên trán gõ gõ, “Choáng váng?”

Ninh Hồi đem bánh bao thả lại đến bên cạnh chén nhỏ nhí, một chiếc đũa cắm vào đi thời điểm bay nhanh mà trộm ngấm ngấm hần, gặp người biểu tình khác thường không hiện, dứt khoát liền cắn bánh bao coi như chính mình cái gì cũng không biết.

Nói mớ gì đó, nàng không nhớ rõ a.

Người buổi tối nói nói mớ ban ngày tỉnh lại còn nhớ rõ sao? Ai nha, dù sao nàng là không nhớ rõ.

Màn hình Thanh Thanh Thảo Nguyên còn ở đối với nàng râm rì mà tỏ vẻ ghét bỏ, nàng quay đầu đi cùng Bùi Chắt nói lên chính sự, “Ta là muốn đi Tề Châu tới, hảo chút năm không đi qua, vô luận như thế nào cũng nên trở về nhìn một cái.”

Ninh Hồi nói lời này thời điểm kỳ thật có chút hư, chính là bởi vì hảo chút năm không đi qua không liên hệ quá, này đột nhiên nghĩ đi đi một chuyến mới cảm thấy kỳ quái đâu.

Chỉ là nàng đến thế giới này lâu như vậy xanh hoá giá trị mới khó khăn lắm hai mươi tới vạn, nơi này không thể so Thủy Lam tinh công nghệ cao hoành hành, khai cái tiểu phi cơ hư một tiếng là có

thể tới mục đích địa đi, cao xanh hoá giá trị cây cối phân bố các nơi, núi cao sông dài quay lại một chuyến cũng đến hoa hảo chút thời điểm, nghĩ như vậy khó tránh khỏi có chút nôn nóng.

Nhưng có biện pháp nào? Chỉ có thể căng da đầu giới nói.

Bùi Chát múc một muống cháo chậm rì rì mà đưa đến bên miệng, lại không chút hoang mang mà thối nhẹ thối nhiệt khí, đãi nuốt xuống yết hầu mới ở nàng mãn hàm chứa chờ mong dưới ánh mắt nhàn nhạt mở miệng nói: “Có cái gì hảo nhìn?”

Ninh Hồi đáp: “Không có gì hảo nhìn, liền tùy tiện nhìn một cái.” Nàng ân cần mà gấp một cái bánh bao cho hắn, “Được chưa a?”

Bùi Chát nhìn trong chén tiểu bánh bao thịt sách một tiếng, buông cái muống thay đổi chiếc đũa gấp lên hướng biên nhi thượng nhẹ nhàng một ném, kia tiểu bao tử liền chuẩn xác không có lầm mà lọt vào Ninh Hồi trong tầm tay nhi tiểu không trong chén, không mẫn không nhạt nói: “Ước khi nào qua đi?”

“Liền hai ngày này.”

Ninh Hồi cho rằng còn phải ma hai câu, không nghĩ tới Bùi Chát trực tiếp liền đồng ý, “Có thể.”

Ninh Hồi chuẩn bị nói tạp ở cổ họng, ách nửa ngày vẫn là có chút không lớn tin tưởng sẽ như vậy thuận lợi, toại hỏi nhiều một câu, “Thật sự?”

Bùi Chát đã dùng hảo đồ ăn sáng, đứng dậy súc miệng, “Thật sự.”

Nếu không có sai lầm, hấn đại khái suất hai ngày này cũng sẽ đi tranh Tề Châu, Ngụy Thành Văn vừa chết, thánh thượng không thiếu được muốn kêu cá nhân hướng Tề Châu truyền tin đi, đã muốn biểu hiện chính mình thận trọng lại không thể kêu ngoại người biết, tính đến tính đi này sai sự hơn phân nửa sẽ dừng ở hấn trên đầu.

Ninh Hồi không biết hấn trong lòng suy nghĩ, đối với chuyện này ngoài dự đoán thuận lợi, vui vô cùng, hưng phấn mà đối với hấn nói: “Bùi Chất, người thật là người tốt!”

Chờ đến thông đạo mở ra, nàng nhất định sẽ ở thực nghiệm căn cứ thúc thúc bá bá a di thẩm thẩm các ca ca tử tử nơi đó cho hấn khoe thành tích!

Bùi Chất lau khô tay, nghe thấy nàng lời nói buông khấn động tác dừng một chút, vốn dĩ đều phải chuẩn bị đi ra ngoài, do dự gian vẫn là đến gần hai bước, nửa cong eo nhìn chăm chú nàng bởi vì cao hứng có chút đỏ lên mặt.

Ninh Hồi quay đầu có chút nghi hoặc, hấn híp híp mắt đuổi tay nắm nàng mặt giờ giờ lên mi, “Người tốt? Người trong lòng thật là như vậy? Đều nói ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, không phải heo sao?”

Hấn cười lạnh một tiếng, “Các người nữ nhân a, có phải hay không đều như vậy tâm khẩu bất nhất?”

Ninh Hồi phủng chính mình tiểu bát cơm nháy mắt banh thẳng thân thể, chớp chớp mắt kinh thanh nói: “Người đang nói cái gì, ta như thế nào đều nghe không hiểu đâu?”

Bùi Chát nghĩ tới hôm qua thượng vòng nhĩ ma âm, lại xem nàng hiện giờ này vô tội bộ dáng thật sự là bị khí cười, “Trang, tiếp theo trang, ta liền xem ngươi còn có thể giả bộ cái gì đa dạng tới.”

Ninh Hồi: “Người đừng như vậy a, đừng nóng giận sao, đừng nóng giận.....”

Người liền tính là heo, ở nàng trong lòng cũng là đẹp nhất nhất tuần tiểu kia một đầu, cùng khác heo là tuyệt đối không giống nhau, thật sự _(:3)∠_

Đương nhiên phía sau những lời này đó Ninh Hồi không dám nói ra, nàng cảm thấy chính mình nếu là thật dám nói nói, Bùi Chát đại khái suất sẽ đem nàng ném đến chuồng heo đi cùng heo heo nhóm tới cái tương thân tương ái.

Bên ngoài Tề Thương chờ đến có chút lâu rồi, từ phía sau bình phong nhô đầu ra lại kêu một tiếng Thế tử, Bùi Chát lãnh liếc Ninh Hồi áp ứng nửa ngày, nhẹ a một tiếng mới vừa rồi thẳng nổi lên eo tới nhưng thật ra không nói cái gì nữa, từ người cho hấn trông lên áo khoác áo choàng, xoay người bước đi đi ra ngoài.

Bùi Chát thân ảnh biến mất ở phía sau bình phong, Ninh Hồi thở dài nhẹ nhõm một hơi, kẹp lên chính mình trong chén bánh bao há to miệng cắn một ngụm, nàng vẫn là tiếp tục ăn cái gì hảo.

Thanh Thanh Thảo Nguyên bùm mặt, “Có thể ăn cùng heo giống nhau, tâm đại cùng heo chờ chết giống nhau, thật muốn không rõ người như thế nào có mặt nói đến ai khác là heo =.”

Ninh Hồi: “.....” Tức giận nha, này chỉ gấu trúc như thế nào như vậy nói nhiều đầu!

Hôm nay bên ngoài quả nhiên đánh sương, màu trắng sương lộ ngưng kết một mảnh đến bây giờ đều còn không có tiêu tán, Bùi Chát vừa đi ra tới, nghênh diện mà đến khí lạnh đã kêu hấn nhin không được nhú nhú mảy, tuy là như thế dưới chân động tác lại không có tạm dừng.

“Trong cung có tin tức?” Hấn hỏi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 54 chương 54

Cũ xưa cửa gỗ căn bản cách không ngừng trong viện đầu kêu thăm thanh, chung quanh bọn hạ nhân vui đầu đến cực thấp, một cái hai cái đều hận không thể đem lỗ tai lấp kín, cũng miễn cho đừng ở trong tai kêu này một lòng tốt nhất tự nhiên khó qua.

Hiển Quốc Công đảo thật là nhớ thương Tấn Hầu trong tay rượu ngon, cùng đối với vấn an con thứ hai gặt đầu ý bảo sau liền mang theo gã sai vặt An Tử bước đi rời đi.

Bùi Chát nhìn theo hắc bóng dáng biến mất ở tiểu đạo cuối, xoay đầu tới, “Người tới chỗ này làm gì đó?”

Bùi Đô ôn thanh nói: “Hôm nay không có việc gì, tùy tiện đi một chút thôi, nghe thấy viện này bên trong có chút tiếng vang đang nghĩ ngại tới đi vào nhìn một cái, không ngờ đụng phải phụ huynh. Khó được lúc này phụ thân cùng trưởng huynh còn ở trong phủ đầu.”

“Tùy tiện đi một chút?” Bùi Chát từ hắc bên cạnh người rời đi mang theo một trận gió lạnh, “Xác thật rất tùy tiện.”

Bùi Đô đứng ở tại chỗ cười khẽ lắc lắc đầu, nhìn mắt nhắm chặt cửa gỗ cùng Diệp Mai nói: “Đi thôi, bên ngoài có chút lạnh, vẫn là trong phòng ấm áp.”

Mấy người lần lượt rời đi, vốn là vị trí hẻo lánh tiểu viện nhi tại đây đầu mùa đông càng hiện tiêu điều thê lương, không có vài vị chủ tử, thủ vệ gã sai vặt liền ở thêm đá thượng tùy ý mà tìm khối chỗ

ngồi ngồi xuống, nghe bên trong thanh âm sống lưng phát lạnh, trong miệng chậm rì rì mà phun ra một ngụm nhiệt khí tới.

Ninh Hồi được Bùi Chất cho phép liền bị dọn đi hoa hoa thảo thảo đều tạm thời vứt tới rồi sau đầu, một lòng một dạ mà thúc giục Thanh Đan Thanh Miêu còn có mặt khác mấy cái tiểu nhân thu thập đồ vật nhanh chóng mà chuẩn bị hướng Tề Châu đi.

Thanh Miêu một bên thu thập quần áo hòm xiềng một bên nói: “Thiếu phu nhân như thế nào cao hứng như vậy đâu? Người nhà ngoại kia tốp người cũng không phải là cái gì dễ đối phó, hà tất phí sức lực qua đi một chuyến đâu?” Hiện giờ trời giá rét, hướng Tề Châu một đi một về hơi chậm chút cũng đến muộn cái bảy tám thiên đâu.

Ninh Hồi giúp đỡ nàng đệ lấy đồ vật còn chưa nói cái gì, bao hương liệu Thanh Đan lại là cười nói: “Cái gì được không sống chung? Chúng ta lại không được bọn họ trong phủ, còn có thể trốn lẫn tiến cái gì không thành?”

Nàng khởi tay phóng hảo sứ hộp, “Muốn nô tỳ tới nói a, Thiếu phu nhân người đi xem nhà ngoại là giả, nghĩ đi ra ngoài đi một chút mới là thật đi? Trước kia chưa lấy chồng thời điểm còn có thể nơi nơi chạy, rảnh rỗi liền hướng Thịnh Châu tổ trạch đi nhìn lão thái gia lão phu nhân, hiện giờ gả cho người rốt cuộc không thể so từ trước, là buồn đến hoảng.”

Ninh Hồi nghiêng đầu cười, phụ họa nói: “Cũng không phải là buồn đến hoảng sao, ta trên người đều mau trường năm.”

Phòng trong đang nói chuyện, đem truyền hướng Tề Châu Hàn gia nhị phòng thư từ đưa ra đi Xuân Đào đi đến, ở rèm châu tử bên

ngoài xem xét đầu.

Thanh Miêu cái hảo hòm xiểng cái nắp, hỏi “Tham đầu tham não làm gì? Tin đưa ra đi?”

Xuân Đào xốc màn tiến vào, chớp mũi nhi đông lạnh đến hồng hồng, “Đưa ra đi đưa ra đi. Thiếu phu nhân, nô tỳ trên đường gặp phải Dung Xuân tử tử, lão phu nhân kêu người đi Phúc An Viện đâu.”

Nàng nói chuyện tốc độ có chút mau, “Dung Xuân tử tử nói lão phu nhân đã biết hôm qua chuyện này, ở trong phòng phát giận, làm người mau chút qua đi.”

Thốt ra lời này Thanh Đan vội từ trên giá đi chuếnhung áo choàng tới cấp Ninh Hối phủ thêm, đoàn người dưới chân không ngừng hướng Phúc An Viện đi.

Ninh Hối nguyên bản cho rằng Phúc An Viện kia đầu không có gì người, không nghĩ tới bên trong tràn đầy mà làm một phòng người, Chu di nương Trương di nương, Bùi Hân Bùi Trân Bùi Duyệt cùng tuổi không lớn nhưng cũng biết sự Bùi Vân Bùi Đóa cũng đều ở.

Dung Xuân thân thủ cho nàng đánh màn, mịt mờ cho nàng sử cái ánh mắt, Ninh Hối hướng về phía nàng khẽ cười cười lúc này mới vào đi.

Nàng cấp lão phu nhân thấy lễ, Bùi Hân đám người cũng cùng nàng hỏi hảo.

Lão phu nhân ngồi ở giường ghế, mãi cho đến nàng ngồi xuống ở ghế thượng đều không có lên tiếng nhi, hai mắt nhắm trên mặt cũng nhìn không ra là cái gì tâm tư.

Nàng này không nói lời nào Ninh Hồi nghĩ hẳn là đang đợi Liễu Phương Tứ người từng trải đến đông đủ lại mở miệng, quả nhiên đợi trong chốc lát Liễu Phương Tứ liền bị Dạ Mai Dạ Trúc nửa sam khập khiễng mà đi đến, nàng hôm qua là thật đánh thật mà qua vài cái canh giờ, hiện tại còn có thể nhanh nhẹn ngằm mà cũng thật là ghê gớm.

Liễu Phương Tứ nửa phủ thân thỉnh an, lão phu nhân lúc này cuối cùng là mở to mắt, khóe mắt nếp nhăn chùng chất.

Cũng không kêu nàng ngồi, chỉ không mẶn không nhạT nói: “Người nhưng thật ra có bản lĩnh, ra chuyện như vậy cũng có thể kêu Nhị Lang lặng yên không một tiếng động mà buông.”

Liễu Phương Tứ trên mặt ngẩn ra, Chu thị đã chết lão phu nhân ngày thường lại là cái không thích ra sân, nàng nương Hoa Dương trưởng công chúa liền chỉ dạy nàng như thế nào ứng đối Bùi Đô cái này trượng phu, nàng lúc ấy cũng là ngốc đến lợi hại, đã sớm đã quên Phúc An Viện còn có như vậy một cái thái bà bà.

Nàng này chinh lăng đương khẩu Bùi lão phu nhân lại không khách khí mà đã mở miệng, “Như vậy nhìn lão thái bà làm cái gì? Người bộ dáng này còn trông cậy vào ta cùng Nhị Lang giống nhau hảo hảo thương tiếc người?”

Liễu Phương Tứ nhú lại tể mi mở miệng biện giải nói: “Tổ mẫu người hiểu lầm, tôn tức không có.....”

Bùi lão phu nhân đối Liễu Phương Tứ ấn tượng vốn dĩ liền không tốt, cười lạnh một tiếng nói: “Hiểu lầm cái gì? Lão thái bà là mặc kệ chuyện này cũng không thích đi ra ngoài lặc lự, nhưng nên biết đến

chuyện này người còn chỉ lượng ta tại điếc mắt mù cái gì đều không hiểu được?”

Lão phu nhân nói lên lời nói tới quán là khắc nghiệt, nhớ tới sáng sớm lên Dung Xuân từ bên ngoài truyền quay lại tới những cái đó ăn nói khùng điên này trong lòng hỏa khí là như thế nào chần chờ ngăn không được, lão quốc công tránh xuống dưới mặt trong mặt ngoài đều kêu này đó bất hiểu tử tôn nhóm bại cái không còn một mảnh!

Một cái hai cái ý định xem không được nàng hảo, muốn chọc giận nàng sớm chút giá hạc tây đi có phải hay không?? Liên không thể làm nàng nhiều hưởng thụ cái ba năm hai tái!

“Chính mình là cái cái gì ngoạn ý nhị, chính mình trong lòng không số, không rõ ràng lắm?”

Liễu Phương Tứ nghe được ủy khuất, miễn hàm oán hận mà nhìn Ninh Hồi liếc mắt một cái, “Tổ mẫu nói này đó lại là đem sở hữu sự đều do tội ở ta trên đầu? Rõ ràng là, là Liên di nương sai lầm, hại khổ ta.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 55 chương 55

Lão phu nhân tức giận đến nói không ra lời, nếu không phải Dung Hạ hoang mang rối loạn vội vội tiến lên vỗ về nàng vạt áo trước thuận một lát khí, đánh giá muốn một hơi bồi qua đi.

Lão phu nhân gân xanh rõ ràng tay thủ sẵn trên người tinh thù cát tường tước điều thăm một phen phát khai Dung Hạ đi, Dung Hạ bị như vậy một bỏ qua hơi có chút lão đảo, tay quét tới rồi bàn trên bàn Ninh Hồi mới vừa buông kia chén trà nhỏ, trước mắt bao người liền như vậy loảng xoảng xịch một tiếng rơi xuống lão phu nhân trong lòng ngực, sái người một tiếng nước trà.

Bên cạnh nhìn Bùi Trân Bùi Duyệt đám người thấp thanh kinh hô, lão phu nhân hung hăng mà đem nước trà đảo tấn chung trà quét rơi xuống trên mặt đất, tay mãnh chụp ở bàn trên bàn, hợp với phía trên bày biện mút hoa quả nhi trái cây lam mặt nhi sứ bàn đều run rẩy.

“Hỗn trướng!!”

Dung Hạ là bị dọa, vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội nắm khăn tay cấp lão phu nhân chà lau, Chu di nương cũng này một tiếng hù nhảy dựng, có chút oán trách về phía Ninh Hồi nói: “Lão phu nhân vốn chính là ở nổi nóng, Thiếu phu nhân làm sao khổ lửa cháy đổ thêm dầu nói chút chọc người bực nói đâu, làm vãn bối vẫn là đến theo trưởng bối tâm.”

Ninh Hồi xốc xốc mí mắt, hỏi ngược lại: “Ta đều nói cái gì? Ta này mỗi một câu không đều ở theo tổ mẫu nói nói?”

Lão phu nhân bên người vây quanh hầu hạ nha đầu luống cuống tay chân cũng không có Ninh Hồi nhưng thao tác biểu hiệu tâm không gian, nàng liền hai bước trở lại chính mình vị trí thượng nhìn ngòai ở nàng hạ đầu Chu di nương chậm thanh nói: “Đồ vật có thể ăn bậy lời nói cũng không thể nói bậy, di nương nói chuyện thời điểm nhưng đến tinh tế cân nhắc lại xuất khẩu mới là, không duyên có oan uổng chỉ trích nhưng chớ có nghĩ hướng ta trên đầu khấu.”

Nàng rõ ràng như vậy hiểu thuận, những câu lời nói đều theo lão phu nhân khẩu nói.

“Thiếu phu nhân người.....” Chu di nương lại là muốn mở miệng, Bùi Trân lại là ở bên cạnh lôi kéo nàng một phen, thấp giọng nói: “Di nương đừng nói nữa.”

Chu di nương trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Người làm cái gì nha?”

“Đủ rồi, đều câm miệng cho ta!” Lão phu nhân hiện giờ là thật nóng tính đại động, xem này một phòng ai ai ai đều không vừa mắt, bị xối một thân nước trà đều tắm đến xiêm y bên trong đi, nàng là vô tâm tư cùng này đàn nữ nhân hạt gạo to, chỉ vào rèm cửa cả giận nói: “Lăn lăn lăn, đều cút cho ta đi ra ngoài.”

Nghe thấy có thể lăn Ninh Hồi trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn là kính cẩn nghe theo mà bình thanh nhi đối với lão phu nhân nói: “Người đừng tức giận, tôn tức này liền lăn.” Lập tức thuận theo người thỏa mãn người.

Lão phu nhân: “.....” Này vừa nghe càng khí được không!

Lão phu nhân ngạnh một ngụm lão huyết, run rẩy ngón tay chỉ nàng, “Lăn!”

Ninh Hồi vội vàng đứng dậy uốn gối, “Kia tôn tức liền cáo lui trước.” Nói liền đầu một cái xốc mạnh cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Lão phu nhân trong cổ họng hoắc hoắc hai tiếng, nhìn trong phòng di nương các tiểu thư hoành xem hoành không vừa mắt, dựng xem dựng không phải cá nhân, Chu di nương Trương di nương mấy cái thấy vậy trạng huống cũng không dám nhiều dãi, Ninh Hồi một không có thân ảnh các nàng cũng lạnh lẽo mà cáo từ.

Bùi Hân đi ở Bùi Trân Bùi Duyệt phía sau, Liễu Phương Tứ Dạ Mai Dạ Trúc chủ tớ ba người đều bất đồng trình độ mà bị thương chân, động tác nơi nào có thể so sánh được với các nàng nhanh nhẹn?

Bùi Hân khóe miệng liên lụy khởi hai phân cười lạnh, xem cũng chưa xem Liễu Phương Tứ liếc mắt một cái liền từ Quất Hạnh xốc mạnh ra cửa đi.

Liễu Phương Tứ dừng ở phía sau, mỗi đi một bước đầu gối đều kim đâm dường như đau, nàng mới vừa rồi được rồi vài bước, phía sau liền truyền đến lão phu nhân hỗn loạn còn sót lại lửa giận thanh âm, “Này hai tháng ngươi liền cho ta hảo hảo dãi ở chính mình trong viện tĩnh lại mình thân, không có lão thái bà ta ý tứ, ngươi nếu dám bước ra tới một bước, liền lãnh ta quốc công phủ hưu thư lăn trở về các ngươi Liễu gia đi.”

Liễu Phương Tứ thân mình cứng đờ, bước chân cũng đốn ở chỗ cũ, cắn chặt khớp hàm nửa ngày mới ở Dạ Mai Dạ Trúc hai người ám thanh nhắc nhở hạ không tình nguyện lòng tràn đầy oán giận mà ứng thanh là, cường chống khắp khiêng mà trở về chính mình sân.

“Lão phu nhân, người nhìn có phải hay không đổi cái này áo ngắn?” Đợi cho Liễu Phương Tứ vừa đi Phúc An Viện liền đóng môn, Dung Xuân mấy người đầu vào đấy mà cấp Bùi lão phu nhân đổi một thân nhi làm buổi quần áo.

Lão phu nhân bực bội mà vẫy vẫy tay, “Một đồng tuổi còn chọn cái gì nhan sắc đa dạng cho ai xem.”

Dung Xuân quán là sẽ nghiền ngẫm nàng tâm tư, biết được lúc này không nói lời nào cười cười tốt nhất, nàng cầm áo ngắn tiến lên động tác mềm nhẹ mà thể nàng thay quần áo.

Lúc này lại có một cái ăn mặc màu xanh lục áo váy thị nữ đi đến thấp giọng cùng lão phu nhân nói hai câu lời nói.

Lão phu nhân tinh tế nghe xong, nhíu mày nói: “Liên Tang đã chết?”

“Là, Thế tử gọi người thi lấy trượng phạt, không nhai bao lâu liền chịu đựng không nổi, gọi người tùy tay bọc, hiện tại đã hướng bãi tha ma đưa đi.”

Lão phu nhân vẫy lui cho nàng sửa sang lại vạt áo Dung Xuân, đỡ bàn mấy một góc. Nàng có chút vẫn đục tròn mắt ở có chút khô khốc hốc mắt giật giật, “Ta này đại tôn nhi luôn luôn mặc kệ trong phủ sự, chính là Quốc công phủ bằng hiệu gọi người tạp ra cái động

này mí mắt đều lười đến xốc một chút, như vậy hành sự vẫn là đầu một chuyến đi?”

Kia thị nữ gật đầu nhận đồng nói: “Cũng không phải là sao.” Nàng tựa nhớ tới cái gì lại khai thanh, “Đúng rồi, lão phu nhân còn không biết đi, Thế tử mấy ngày nay dường như đều nghỉ ở Tây Cẩm Viện nhi đâu.”

Lão phu nhân sửng sốt, “Chuyện khi nào?”

Thị nữ thấp giọng nói: “Có chút lúc, chỉ là mỗi ngày quá khứ có chút vấn, đa số thời điểm Tây Cẩm Viện đều nghỉ đèn, người trong phủ biết đến cũng không nhiều lắm.”

Lão phu nhân thần sắc biến hóa tới biến hóa đi, khẽ hừ một tiếng, “Này Ninh thị thật đúng là cái lợi hại người, đây là kêu heo mẹ đều lên cây.”

Heo mẹ lên cây? Lời này thị nữ không dám ra tiếng nhi đi xuống tiếp, nàng không nói lời nào lão phu nhân cũng không hề khai thanh, trong phòng này thoáng chốc liền yên lặng xuống dưới.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 56 chương 56

Kia học đồ cười cùng nàng làm cái ấp, này liền run lên tay áo xách theo tấm ván gỗ thẻ bài treo ở cửa chính bên ngoài, đang muốn hướng trong phòng đi gầy yếu phụ nhân liếc mắt một cái thoáng nhìn, lược là tái nhợt có dấu mệt mỏi khuôn mặt hơi triển, “Tiểu ca, là Hàn đại phu tới?”

Học đồ bái chính thẻ bài, “Là lặc, Hàn đại phu vừa đến.”

Kia phụ nhân vội là gật gật đầu, “Ta đây chính là vừa vặn.” Vừa nói liền một bên vào đi, tới rồi Hàn Ý Lan ngồi kia chỗ thập phần kính cẩn địa đạo lễ.

Hàn Ý Lan ở Tề Châu Bình Xuân tổ có thanh danh, thế nhân trọng sĩ nhẹ thương, nàng tuy sinh với thương nhân nhà lại cố tình có kẻ sĩ đều cực kỳ hâm mộ hảo thanh danh.

Một năm 365 thiên, hơn phân nửa thời gian nàng đều ở đông mười hai phố Trường Dẫn phố Tế An Đường ngồi khám, nhà người khác tiểu thư trên người là chi hương phấn đại, nàng trên người chỉ có tán không đi thảo dược hương.

Phụ nhân một ở màn bên ngoài ghế ngồi hạ là có thể nghe thấy được kia cổ quen thuộc thanh u dược hương.

Nàng có chút nôn nóng nổi lòng thoáng bằng phẳng đem tay xuyên qua màn đáp ở trên mặt bàn, “Hàn đại phu trên người chính

là cái gì hương? Có chút được vị nhi, bất giác khổ ngược lại hương sâu kín.”

Hàn Ý Lan nhẹ đáp ở nàng mạch đập thương, phân thần cùng nàng nói: “Nhàn hạ không có việc gì thời điểm chính mình mê mê ra tới, có thể thanh thần tỉnh não, a thẩm nhi nếu là thích ta liền nói cùng người nghe, đều là chút thường thấy đồ vật, cũng là phương tiện.”

Phụ nhân vội nói: “Kia hoá ra nhi hảo a.”

Màn phía sau Hàn Ý Lan cười, “A thẩm trở về lấy phơi khô bạc đan thảo ba lượng, trước đem nó nghiền nát, lại đi lấy chút thương nhĩ tử.....”

Nàng thanh âm ôn hoãn ít có phập phồng, dừng ở trong tai lại là ngoài ý muốn gọi người thoải mái, phụ nhân nghe được nghiêm túc, những cái đó nói lên phối liệu quả nhiên đều là chút thường thấy đồ vật, “Hàn đại phu là từ đâu nghĩ ra được diệu diệu tử? Thương nhĩ tử cái loại này đồ vật nguyên cũng là có thể như vậy dùng!”

Hàn Ý Lan đem màn kéo ra nhìn nhìn nàng sắc mặt, lại cười nói: “Ông trời kêu chúng ta kiếp sau thương đi một chuyến, sớm mà liền cho chúng ta bị không ít thứ tốt.”

Phụ nhân cười thẳng nói là, trong lòng tính toán trở về cấp nhà mình khuê nữ cũng lộng lộng kia cái gì hương.

Phụ nhân là Hàn Ý Lan hôm nay đầu một vị người bệnh, tiễn đi nàng lại nghênh đón những người khác, mãi cho đến giờ Dậu một khắc tả hữu mới khó khăn lắm nhàn xuống dưới.

Thị nữ Tiểu Li nhàn đến nhàm chán từ bên ngoài mua căn đường hồ lô tiến vào, nàng vừa đi vừa đối với Hàn Ý Lan chớp chớp mắt, “Tiểu thư, người xem bên ngoài.”

Hàn Ý Lan thiên thân mình hướng nàng phía sau nhìn lên, tầm mắt chạm đến đến ngoài cửa đầu kia bóng dáng thời điểm hơi hơi dừng một chút, Tiểu Li ngồi ở nàng bên cạnh, căn đường hồ lô thời điểm hàm hàm hồ hồ mà nói số, “Một, hai, ba, bốn.....”

Hàn Ý Lan thu hồi tầm mắt sửa sửa tề tay không cổ tay nhi thượng tay áo, bên tai là Tiểu Li có chút không rõ đếm đếm thanh, nàng như thường lui tới giống nhau đếm tới hai mươi, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên đi rồi, tiểu thư người nói hán có phải hay không cũng cùng ta giống nhau đếm số đâu? Không kém một số không nhiều lắm một số, mỗi ngày đều là vừa rồi cũng may bên ngoài đình đủ hai mươi hạ.”

Hàn Ý Lan mặc kệ nàng, đem trên mặt bàn đồ vật thu thập hảo, lại ngồi chờ một lát thấy không có người nào mới vừa rồi đứng dậy chuẩn bị hồi phủ đi.

Nàng muốn đi ra ngoài, Tiểu Li a một tiếng cuống quít đuổi kịp, hai người đi ra ngoài có người vừa vặn hướng trong tới.

“Các người nơi này đại phu là vị nào?” Sở Hốt giơ tay xoa xoa hơi kém bị đụng phải Hàn Ý Lan, nói thanh xin lỗi, quay đầu hỏi hướng được trước quây học đồ.

Kia học đồ đang muốn trả lời, Hàn Ý Lan lại là hỏi: “Cô nương là tới xem bệnh?”

Sở Hốt hơi ninh mày nhìn về phía nàng, bốc thuốc tiểu nhị vội chỉ chỉ Hàn Ý Lan mở miệng nói: “Vị này chính là Hàn đại phu.”

Sở Hốt nghe vậy có chút kinh ngạc, tại đây hiệu thuốc quét một vòng nhì phía sau mới trả lời: “Không phải ta, là nhà ta phu nhân.”

Xe ngựa liền ngừng ở bên ngoài, đi theo đều là xuyên bào mang mũ eo bội hắc vỏ trường kiếm thị vệ, cho dù là tại đây gió lạnh ào ào lá khô phiêu phiêu ngoại cảnh hạ kia khí thế cũng phá lệ nhiếp người, chốc đến bên ngoài người đi đường nghỉ chân liên tiếp đầu tới tò mò ánh mắt.

Hàn Ý Lan kêu Tiểu Li ở bên ngoài chờ, nàng một cái dẫm lên xuống ngựa ghế lên xe ngựa đi.

Vào đông xe ngựa mảnh hơi có chút dày nặng, nàng nửa xốc vào đi, ập vào trước mặt đó là một cỗ nhiệt khí, ấm huân huân.

Nằm ở thượng giường người đưa lưng về phía nàng, súc ở thêu cẩm tú tường vân trong chăn kêu nàng chỉ có thể thấy nửa tản ra đen nhánh tóc dài.

“Đây là đại phu, làm nàng trước cấp Thiếu phu nhân nhìn một cái.” Sở Hốt từ bên ngoài xốc lên bức màn tử đối với kiếm nâng nâng cầm ý bảo, Thanh Đan gật gật đầu cũng không hỏi vì cái gì cái này đại phu mặc quần áo trang điểm một chút không giống, trực tiếp đứng dậy đem chính mình vị trí làm ra tới, đứng ở một bên khom lưng kêu Ninh Hôi.

Ninh Hôi mơ mơ màng màng mở to mắt, hoãn nửa ngày cũng chưa nghe rõ Thanh Đan đang nói cái gì, nàng nhấp nhấp làm được khó chịu đôi môi, chậm rì rì mà nghiêng đi thân tới, nâng mí mắt

cũng không thấy rõ trước mắt người, nhẹ giọng nói: “Thanh Đan, ta thật là khó chịu a.....”

Trong miệng thở ra khí giống như cùng mang theo hỏa giống nhau nóng bỏng, toàn thân một chút sức lực cũng chưa cái gì.

Thanh Đan nhìn nàng bộ dáng này vội đem Hàn Ý Lan kéo gần lại chút, “Người mau nhìn một cái.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 57 chương 57

Trong phòng không có người, Ninh Hối vỗ vỗ chính mình cái trán, xoay hai hạ cổ.

Xuyên thấu qua khắc hoa cửa sổ cách dương quang tĩnh dừng ở sơn hồng đài án thượng, bao phủ lưu kim ba chân tiểu lưu hương chạm rồng hoa điệp cái nắp lưng lơ du ra tới từng đợt từng đợt đậm yên.

Bên ngoài thanh âm còn không có đình, Ninh Hối ôm chần ngồi ở trên giường liền đánh vài cái ngáp, vỗ rớt khóe mắt thấm ra tới nước mắt, chậm rì rì mà mặc tốt giày thêu xách một kiện áo choàng đi ra ngoài.

Gian ngoài nhi đứng tiểu nha đầu chính bái trước cửa bình phong nghiêng thân mình ra bên ngoài nhìn, Ninh Hối không biết đến nha đầu này, quán chặt trên tay quần áo hỏi: “Sao lại thế này?”

Nàng thanh âm có chút khàn khàn, chợt vang lên có vẻ rất là đột ngột.

Tiểu nha đầu đột nhiên xoay người lại, búi tóc thượng tổ hoa lụa đều tàn nhẫn run vài cái, nàng kinh thanh nói: “Thiếu phu nhân, người như thế nào đứng dậy?”

Ninh Hối yết hầu có chút phát đau, còn không kịp nói cái gì kia tiểu nha đầu liền chạy đi ra ngoài, bắt quá giây lát Thanh Đan vội vội

vàng vàng mà xuất hiện ở cửa.

Nàng lôi kéo người vào phòng trong, lại đem nàng nhét trở lại chần, “Bên ngoài có chút âm ỉ, định là nhiều Thiếu phu nhân người.”

Bên ngoài thanh âm xác thật phiền lòng, Ninh Hồi sắc mặt uể oải rồi lại trộn lẫn tạp vài phần nghi hoặc, “Là tới người nào?”

Thanh Đan đem trong tay nhiệt khăn đưa cho nàng, không vui nói: “Hàn gia người, kỳ cục thực. Kêu các nàng ở phía trước thính chờ, phi nói muốn lại đây trong viện.” Tới liền tới đi, an tĩnh chờ cũng là được, còn hạt ồn ào cái không ngừng, thật là phiền nhân.

Cũng mất công là ra cửa bên ngoài, này chỗ tòa nhà hầu hạ ít người, nếu là ở Quốc công phủ hoặc là hầu phủ, sớm đem người quăng ra ngoài.

Hàn gia? Nhà ngoại? Bọn họ như thế nào sẽ tới nơi này tới?

Ninh Hồi lại tiếp tân đổi khăn bông ở trên mặt, trong lòng nghi hoặc liền lại hỏi một câu.

Thanh Đan trả lời: “Chúng ta tới Bình Xuân trước không phải cấp nhị cứu phu nhân đệ tin? Kia thủ lĩnh đưa sai rồi phủ môn, trực tiếp đưa đến Hàn gia nhà cũ đi, kia phần phạt mà một chuỗi dài nhi này không phải tới.”

Nói đến Hàn gia những người đó Thanh Đan liền tới khí, quả thực nghe không hiểu tiếng người, riu rít nói cái không ngừng.

“Tới người có ai?” Ninh Hồi hỏi.

Thanh Đan từ hòm xiềng lấy ra xiêm y, “Tới cũng không ít đâu, trừ bỏ Hàn lão thái thái Hàn gia nữ quyền tới không sai biệt lắm.”

Ninh Hồi cả người nhũn ra hữu khí vô lực, “Các nàng tới làm cái gì nha?”

Thanh Đan cười lạnh một tiếng, “Có thể tới làm cái gì, tự nhiên là tới chế giễu.” Chỉ tiếc trong tưởng tượng tình huống không lớn đối, không có thể như các nàng ý.

“Chê cười?” Ninh Hồi không hiểu ra sao, bởi vì sinh bệnh có chút trì độn đầu óc chuyển đều chuyển bất động, “Xem ai chê cười?”

Thanh Đan cho nàng trông lên đỉnh hương sắc tay áo sam, xoa xoa khâm biên nhi thượng thêu văn, “Còn có thể xem ai chê cười? Xem tướng quân phu nhân, xem tướng quân phu nhân nữ nhi Thiếu phu nhân người chê cười báí.”

Ninh Hồi nhẹ nhấp môi a một tiếng, chậm suy nghĩ nửa khắc mới bừng tỉnh.

Nguyên chủ mẫu thân Hàn thị Du Tâm ở trong nhà hành tam, thân cha không mừng mẹ ruột không đau, tuy là con vợ cả quá lại là tương đương không như ý.

Vừa đến tuổi tác, Hàn gia người liền cho nàng chỉnh việc hôn nhân, muốn đem người đưa cho Bình Xuân một nữ song toàn địa phương hương thân làm vợ kế, nàng nương mắt không hạt tâm không mù, gả chồng chính là cả đời sự, cái gì đều có thể nhẫn, này tuyệt đối là nhịn không nổi.

Nhậm là Hàn gia người tả khuyên hữu khuyên, Hàn Du Tâm ý chí kiên định tuyệt không dao động, không gả chính là không gả, Hàn

lão phu nhân một hơi đóng nàng nhắm chặt, quyết tâm muốn đem nàng gả qua đi, kết quả nàng nương nửa đêm trèo tường chạy.

Này một chạy liền đụng phải nàng cha, anh hùng cứu mỹ nhân, nhất kiến chung tình tái kiến khuynh tâm.

Ngay lúc đó Thịnh Châu Ninh gia Lộ Lăng Hầu thẻ bài kêu ngu ngốc lão hoàng đế hái được, toàn gia đều vô quan vô tước còn không có mấy cái tiền, nhưng không chịu nổi họ Ninh tranh đua a.

Loạn thế phiêu diêu nàng đại bá cùng nàng cha một cái văn một cái võ, một cái triều đình một cái biên cương, một cái lấy về Lộ Lăng Hầu thẻ bài, một cái trực tiếp hỗn thành thú biên đại tướng.

Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, Đại tướng quân phu nhân, nhiều phong cảnh a!

Nàng nương một khoe khoang liền mang theo người hồi Tề Châu tới khoe khoang, năm đó không phải nói nàng mắt mù mới chương mắt cái kia trung niên người góa vợ sao, nàng hiện tại liền trở về hoảng hốt bọn họ mắt, nhìn xem rốt cuộc là ai mất què, vừa được thể liền càn rỡ, nàng có thể a, nhưng không được dùng sức càn rỡ sao, tức chết bọn họ tốt nhất.

Lúc ấy nghe nói đem Hàn gia kia toàn gia cũng xác thật là bị nàng tức giận đến quá sức.

Lúc trước Hàn Du Tâm hồi Hàn gia khoe khoang thời điểm cũng không nói như thế nào rõ ràng, bọn họ chỉ biết Hàn Du Tâm gả cho cái tướng quân quá rất khá, kinh đô tướng quân một trào một đồng, cụ thể là cái nào bọn họ xa ở Tề Châu cũng không rõ ràng lắm.

Sau lại nàng cha chết trận sa trường, nàng nương chết bệnh mà chết, tướng quân phủ này một môn liền lưu lại cái bé gái mồ côi, Hàn gia cũng là nghe qua chút tiếng gió, chỉ là này Hàn gia toàn gia không ra quá Tề Châu, cũng không thể nào chú ý kinh đô dòng dõi biến hóa, hảo chút đều là không minh bạch.

Vốn dĩ Tề Châu khoảng cách kinh đô liền xa thật sự, lại vừa thấy đến tang báo nói chỉ còn lại có cái bé gái mồ côi, e sợ cho tiếp tay, hoàn toàn coi như làm cái gì cũng không biết.

Hiện giờ nhận được lá thư kia biết được Hàn Du Tâm lưu lại cái kia nữ nhi trở về, này không phải chuẩn bị giống lúc trước Hàn Du Tâm như vậy chạy tới xem nào nhiệt chế giễu sao.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 58 chương 58

Ngụy Vân Noãn?

Ninh Hồi có chút choáng váng đầu óc xoay nửa ngày, “Là cái nào Ngụy Vân Noãn?”

Này một bệnh thật là choáng váng, Bùi Chấn nhéo nhéo nàng mặt, vào tay là tinh tế ấm áp da thịt, “Còn có thể có cái nào Ngụy Vân Noãn, tự nhiên là Ngụy Thành Văn cô cô.”

Người này cả ngày cả ngày mà không phải niết nàng mặt chính là xoa nàng đầu, thật là làm giận! Ninh Hồi đôi tay bắt lấy cổ tay của hắn nhí đi xuống kéo, Bùi Chấn liền theo kia nhỏ bé lực đạo dừng ở bên hông đem người ôm sát chút.

Ninh Hồi che lại chính mình mặt, “Không phải nói Ngụy Vân Noãn đã sớm ly thế sao?”

Bùi Chấn nhìn nàng ở chính mình trong lòng ngực như vậy thuận theo tự nhiên tâm tình cũng hảo không ít, buông xuống đôi mắt cười nói: “Phổ phường đồn đãi người cũng thật sự?” Những việc này nhĩ cũng không phải cái gì cơ mật, hắn cũng không gạt nàng, “Nàng hảo hảo tồn tại, liền ở Tề Châu Bình Xuân.”

Ninh Hồi ngửa đầu nhìn về phía hắn, sóng mắt ánh triệt, nội bộ tán vài phần kinh ngạc chi sắc, “A?”

Bùi Chát trong lòng vừa động, cúi người phụ môi ở nàng mắt đuôi nhẹ nhàng nhợt nhạt mà chạm vào một chút.

Này đột nhiên không kịp phòng ngừa, Ninh Hối khẩn che lại nửa bên đôi mắt có chút ngạc nhiên.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, hấn hôn ta ai!”

Ngồi ở hồ Thanh Thanh Thảo Nguyên yên lặng mà nhìn hơn nửa ngày, ghen lại ghen vẫn là bắt một đồng thổ ở móng vuốt chọc lại đây niết qua đi, oán hận nói: “Gấu trúc có mắt, gấu trúc thấy!”

Ninh Hối gỡ gỡ tóc, không lớn minh bạch, “Hấn vì cái gì muốn hôn ta nha? Chẳng lẽ là.....”

Thanh Thanh Thảo Nguyên trong lòng rất khó chịu, cái này tiểu tử không biết an ủi nó còn ở nó bên tai bô bô, gấu trúc phản hận mà trừng hướng nàng, lớn tiếng lên án, “Lại không phải lần đầu tiên hôn, có cái gì hảo đại kinh tiểu quái!” Mau tức chết rồi đều!

Ninh Hối chấn kinh rồi, “Ta như thế nào không biết đâu?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên bắt lấy trong tay bùn tạt qua đi, cá giận: “Người là heo sao? Khi nào bị người ta chiếm tiện nghi cũng không biết sao?”

Tuy rằng biết bùn ném không ra Ninh Hối vẫn là phản xạ tính mà nghiêng đầu lánh tránh, phản bác nói: “Ta lại không có chú ý a, người như thế nào không nói cho ta đâu?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên gấu trúc đầu đều phải tạt, tùy tay bắt một đại đồng bùn lại tạt qua đi, “Người là heo sao? Loại chuyện này chính người không cảm giác còn muốn ta tới nhắc nhở?!” Nó còn

tưởng rằng này chỉ heo chính mình biết, chỉ là không có để ở trong lòng mà thôi, dưới loại tình huống này nó đương nhiên cái gì đều không nói, làm loại chuyện này theo gió phiêu đi a!

Thanh Thanh Thảo Nguyên ôm đầu khóc rống, “Ta là một cái thất bại gia trưởng!” Nó thật sự quá thất bại, thật sự.

Ninh Hôi: “.....” Gia trưởng? Người là gia trưởng của ai? Nàng như thế nào không biết đâu?

“Như vậy nhìn ta làm cái gì?” Ninh Hôi lần này phản ứng có thể nói là tương đương nể tình, Bùi Chất kinh ngạc nhướng mày, “Àn?”

Hắn này nhướng mày động tác cực cụ dụ hoặc lực, Ninh Hôi chớp chớp có chút hoảng hốt đôi mắt lắc đầu nói, “Không, không có gì.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nghe thấy nàng lời nói ở hồ một nhảy ba thước cao, “Người là heo sao? Loại này chiếm người tiện nghi nam nhân, không đồng nhất bàn tay phiền qua đi còn chờ cái gì?”

Ninh Hôi a một tiếng, không phải thực có thể lý giải Thanh Thanh Thảo Nguyên táo bạo, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người như thế nào như vậy sinh khí a?” Nàng đột nhiên mở to mắt, “Thiên a, người không phải là thích ta đi?!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên ngẩn ngơ: “???”

Ninh Hôi: “Vượt chủng tộc luyện ái 99% là sẽ không có hảo kết quả, người vẫn là hết hy vọng đi.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “Người là heo sao?!!”

Ninh Hồi: “Không phải, ta là người.” Nàng dừng một chút, “Liên tính ta là heo, đôi ta cũng không phải cùng cái chủng tộc.” Gấu trúc cùng heo trung gian cũng cách Vương Mẫu nương nương hoa hạ ngân hà o(^ _ ^)o#)

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Nó không lời nào để nói.

Thanh Thanh Thảo Nguyên súc ở hổ khóc lóc thảm thiết, nó sai rồi, nó thật sự sai rồi! Nó không nên cùng cái này thiếu năng trí tuệ hạt bức bức.

Nó vì cái gì muốn cùng cái này thiếu năng trí tuệ hạt bức bức đâu?

Thanh Đan lại hướng bếp lò thêm chút than, hờ khép cửa sổ để lại một cái tế phùng, an tĩnh mà thổi lui đến bên ngoài.

Bùi Chát sờ sờ Ninh Hồi đầu, có một số việc chỉ có thể từ từ tới, làm được quá mức kết quả là làm nhiều công ít thưởng còn hao, nếu là giỏ tre mức nước công dã tràng đã kêu người bức bối.

Người từ đầu tới đuôi từ trong ra ngoài hẳn là đều phải, thiếu một chút ít đều không được.

Nàng còn nửa che lại đôi mắt nhìn hắn, thấy người này thần sắc nhàn nhạt tự nhiên thực, há miệng thở dốc mà đều ninh thành ngạt đáp, vô ý thức mà nắm buông xuống ở trên vạt áo đầu tóc.

Bùi Chát động tác một đốn, nửa cúi đầu ở nàng tầm mắt hạ, thanh âm trầm thấp mà mở miệng nói: “Ninh Hồi?”

Ninh Hồi: “A?”

Bùi Chát đem chính mình đầu tóc từ Ninh Hôi trong tay xả ra tới, khảy đến sau lưng, “Lần sau nhớ rõ thấy rõ ràng lại nắm.”

Hảo xấu hổ.....

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 59 chương 59

Bên ngoài gió lạnh nghênh diện thổi, cho dù ánh mặt trời bao phủ ở nhân thân thượng cũng như cũ cảm thấy lạnh lẽo đến xương, Ninh Hồi vừa lên xe ngựa liền ôm chính mình tiểu tâm không buông tay, Thanh Đan cấp nội bộ lò sưởi thêm chút than, xốc màn nhìn về phía bên ngoài sạch sẽ trường nói, hỏi: “Thiếu phu nhân, người còn chưa nói chúng ta đi chỗ nào đâu.”

Ninh Hồi liếc liếc màn hình thượng lộ tuyến, cân nhắc nên như thế nào mở miệng.

“Bình Xuân có cái gì hảo ngoạn địa phương sao?”

Thanh Đan Thanh Miêu hai thừa dịp đã nhiều ngày nàng ốm đau trên giường là làm đủ công lực, nghe nàng hỏi lập tức nói: “Trong thành Phi Yến Tháp trên cao nhìn xuống có thể vừa xem Bình Xuân, Thiếu phu nhân muốn hay không đi xem?” Nàng thăm dò ngoại nhìn, chỉ chỉ nơi xa đỉnh nhọn có giương cánh phi yến, với hoàn các phòng trong viện trở hết tài năng tháp cao, “Người nhìn, chính là cái kia.”

Ninh Hồi cong mặt mày cười, cuối cùng đánh nhịp, “Liền đi nơi này.”

Có thể vừa xem Bình Xuân xác thật là cái hảo nơi đi.

Tề Châu Bình Xuân trừ bỏ chế phiến công nghệ ngoại liền đếm này Phi Yến Tháp thanh danh lan xa, Đại Diễn thậm chí với Nam La

đều rót cuộc tìm không ra so nó càng cao càng tinh xảo tháp tới, tháp đỉnh vòng phi yến, tháp thân triền Phật liên, ngay cả mỗi một tầng mỗi một chỗ mái góc đều tinh mỹ tuyệt luân.

Này tháp kiến với tiền triều, trải qua phong sương vũ tuyết, chẳng sợ nhiều lần sửa chữa, cũng ngăn không được năm tháng dấu vết, nhất giẫm ở mộc chất thang lầu thượng, dưới chân liền chi du chi du rung động.

Thanh Miêu sợ tới mức bấp chân run lên, gắt gao mà túm Thanh Đan tay áo, sợ nơi này đột nhiên liền sụp đổ đi xuống.

Ninh Hối một người ở phía trước bước đi như bay, bắt lấy tay vịn đằng đằng một lát liền thượng một tầng. Thanh Miêu ở phía sau xem đến tròn mắt há hốc mồm, “Thiếu phu nhân người chậm một chút nhi!”

Nàng giọng nói vừa lúc rơi xuống, đằng trước bóng người lại xa chút, ngay sau đó Sở Hối ba lượng bước đuổi theo.

Thanh Đan Thanh Miêu đối nhìn thoáng qua cũng vội đuổi kịp, nàng hai người thở hổn hển tới rồi đỉnh tầng, nghênh diện mà đến chính là từ mở rộng ra cửa sổ xổ xuyên qua mà đến một trận bí mật mang theo hơi nước khí gió lạnh.

Mùa đông ít có người sẽ tới Phi Yến Tháp tới chính là bởi vì gió lớn, Thanh Đan vốn dĩ bởi vì chạy như vậy chạy như vậy một chuyến cả người ẩm áp dễ chịu, bị như vậy một thổi lại là lại cảm thấy quanh thân lạnh cả người, nàng sợ Ninh Hối lại trừ hàn khí, vội nói: “Thiếu phu nhân, chớ có đứng ở đầu gió thượng.”

Ninh Hồi lên tiếng, nhìn bên này cửa sổ lại đổi đến bên kia, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người đối một chút lộ tuyến, nhìn xem là ở đâu a.”

Đề cập đến mười hai vạn, Thanh Thanh Thảo Nguyên đứng đắn lên, bản một trương đại mặt béo phì thực nghiêm túc mà phỉ đi trên màn hình lộ tuyến đồ. Ninh Hồi không có quấy rầy nó, bắt lấy bộ cửa sổ lẳng lẳng mà quan sát toàn bộ Bình Xuân thành.

“Tìm được rồi!” Thanh Thanh Thảo Nguyên nắm gậy gỗ chỉ vào phía trước, “Không có sai, chính là chỗ đó!”

Ninh Hồi theo nó tiểu gậy gỗ tử xem qua đi, “Chỗ nào a?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên chu chu môi, “Nhan sắc không giống nhau kia chỗ ngồi, cách đến cũng không phải rất xa, nhìn đến không có?”

Nó như vậy vừa nói Ninh Hồi liền nhìn thấy, duỗi tay chỉ chỉ kia chỗ, hỏi người bên cạnh nói: “Sở Hốt, người biết đó là địa phương nào sao?”

Sở Hốt tuy rằng đã tới Bình Xuân nhưng cũng không tính quen thuộc, liền như vậy xem nàng cũng không lớn có thể phân đến thanh bông, lắc lắc đầu nói: “Thuộc hạ không biết.”

Nhưng thật ra bên cạnh một vị bãi tiểu án vẽ tranh thư sinh hướng kia đầu liếc mắt một cái, cười nói: “Phu nhân là nơi khác tới đi? Kia chỗ là Trà Hoa Viên, ta hôm qua đi qua một chuyến, hiện giờ đúng là hảo thời điểm, Bình Xuân vào đông không có hoa mai, liền kia chỗ hoa trà khai đến hảo đâu.”

Nghe thấy hoa trà hai chữ Ninh Hồi đáp ở trên bệ cửa tay lại nắm chặt chút, cười cùng kia thư sinh nói tạ, quay đầu cùng Thanh Đan Thanh Miêu còn có Sở Hốt nói: “Tả hữu không có việc gì, chúng ta liền đi chỗ đó đi một chút đi.”

Hôm nay vốn chính là ra tới ngoạn nhi, Thanh Đan Thanh Miêu tất nhiên là không có dị nghị, Sở Hốt nghe kia thư sinh nói một phen lời nói lại là tế mi vừa động, nhìn Ninh Hồi đôi môi ngậm ngừng hai hạ muốn nói gì, thấy nàng hứng thú pha cao mặc một lát vẫn là không có mở miệng.

Tính tính thời gian Thế tử lúc này hẳn là cũng ở Trà Hoa Viên bên kia đi.

Từ Phi Yến Tháp đến Trà Hoa Viên bất quá non nửa cái canh giờ, Ninh Hồi dựa ngòai ở trên xe ngựa hoảng hốt gian mười hai vạn vốn to dường như đang ở đối với nàng phát tay, nàng có chút tiểu kích động ôm chính mình tiểu tâm, nghĩ hơn nữa này mười hai vạn không gian xanh hoá giá trị lại sẽ có một cái chất cùng lượng bay vọt liền nhien không được đầy mặt mang cười.

Thanh Đan cho nàng đổ ly trà nóng, nói: “Thiếu phu nhân như thế nào cao hứng như vậy đâu?”

Ninh Hồi phủng ẩm áp chén trà, đối với nàng chớp chớp mắt, “Người đoán a.”

Thanh Đan cười nói: “Nô tỳ nhưng đoán không ra tới.”

Hai người khi nói chuyện xe ngựa đã chậm rì rì mà ngừng lại, Ninh Hồi dẫm lên xuống ngựa ghé rơi xuống đất, lọt vào trong tầm mắt đó là nhắm chặt cửa gỗ cùng cho đến đầu vai cao rào tre hàng

rào, xuyên thấu qua trúc điều gian tiểu khe hở ẩn ẩn có thể nhìn thấy bên trong một hai mảnh lá xanh.

Lúc này Sở Hốt đã gõ môn, đợi một lát cửa gỗ bị người từ bên trong kéo ra đi ra một vị tóc mai hỗn loạn bạch ti nam nhân.

Hắn ăn mặc màu nâu bố sam, nhìn đến trước cửa đứng Sở Hốt sửng sốt một chút, ngay sau đó hướng về phía nàng làm cái ập, “Sở thị vệ như thế nào lúc này lại đây?”

Sở Hốt trả lời: “Hoa trà mê người thanh hương theo gió, nghe nói Trà Hoa Viên hoa khai vừa lúc, nhà ta Thiếu phu nhân liền nghĩ lại đây coi một chút, cũng không biết Lý thúc hiện tại có thuận tiện hay không.”

Bị Sở Hốt gọi là Lý thúc nam nhân bay nhanh liếc mắt bên cạnh lập nữ tử, “Thiếu phu nhân? A, nguyên là Thế tử phu nhân, không có gì không có phương tiện, chủ gia ở phòng trong nói chuyện này, các người vài vị bên trong đi thôi.”

Không nghĩ tới Sở Hốt cùng nơi này người nhận thức, Ninh Hối có chút kinh ngạc, nhưng thực mau nàng tâm thần đã bị bên trong kia một mảnh hoa hải tất cả hấp dẫn qua đi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 60 chương 60

Trà Hoa Viên lộ loanh quanh lòng vòng, nếu không có đã tới hai lần hẳn đều không nhất định có thể chính mình đi ra ngoài, liếc mắt một cái vọng qua đi đây khắp núi đồi toàn là lục chi thịnh hoa, cũng coi như là vào đông khó được hảo cảnh.

Từ một khác điều trên đường khắp nơi nhìn xung quanh lại đây Sở Hốt nhìn đến lục tùng trung Bùi Chất vội chấp tay, “Thế tử.”

Bùi Chất ánh mắt từ trên người nàng chậm rãi đảo qua, “Người không phải hẳn là lưu tại trong phủ?”

Sở Hốt không dám có điều dấu diếm, đơn giản vài câu tự thuật tiền căn hậu quả, “Thiếu phu nhân đã nhiều ngày buồn hồng rồi, ở trong phủ đãi nhàm chán liền cân nhắc ra tới đi một chút, mới vừa đi Phi Yến Tháp, lại nghe người ta nói này chỗ có cái Trà Hoa Viên liền tới đây.”

“Người ở đâu?”

Sở Hốt nắm kiếm tay hơi đốn, bất đắc dĩ nói: “Mới vừa rồi còn ở trong vườn nhìn hoa, cũng không biết nhìn thấy gì hưng phấn mà chui vào bụi hoa, thuộc hạ cùng Thanh Đan nói hai câu lời nói chỉ chớp mắt liền không thấy người.”

Bùi Chất nhú nhú mày lại cũng không có trách cứ nàng, kia hai điều chân ngắn nhỏ nhĩ đảo đến nhưng nhanh, nơi này đầu lộ cũng không hảo phân biệt, xem không được nàng cũng là bình thường.

Ngụy Vân Noãn nghe bọn họ người một lời ta một ngữ đỡ đỡ đỉnh đầu li mũ, nửa nâng đầu nhìn nhìn mỏng vân thái dương, cười nói: “Xem ra hôm nay cơm trưa ta phải nhiều chuẩn bị mấy phần.”

Hoành nghiêng ra tới tiểu chạc cây câu lấy trên người nàng đỉnh hương sắc tay áo sam, nàng không thèm để ý mà giải xuống dưới, cùng Bùi Chất khi nói chuyện lại dẫn đầu hướng chỗ sâu trong đi, “Muốn hay không cùng ta cùng nhau đi dạo, thuận tiện đi đem người tiểu phu nhân tìm trở về?”

Bùi Chất tự nhiên là muốn đi tìm người, ngưng xuống tay biên thịnh phóng màu đỏ hoa sơn trà nhìn một lát cũng đi nhanh đi lên hoàn toàn đi vào bụi hoa.

Tề Thương cùng Sở Hốt lạc hậu chút, mấy ngày nay bọn họ hai người khó được có cùng nhau ra ngoài làm việc cơ hội, hai hạ đôi mắt nhi quả nhiên nhìn đến lẫn nhau trong mắt ghét bỏ.

Thanh Đan Thanh Miêu từ hấn hai người mặc danh khăn trương bầu không khí trung xuyên qua, khuyên nhủ: “Tề thị vệ Sở thị vệ, nơi này hoa nhưng đáng giá, các người vẫn là kiềm chế điểm nhi tương đối hảo.” Nếu là bị thương hoa hoa thảo thảo, y theo bọn họ lương tháng nhưng không nhất định bồi đến khởi.

Tề Thương Sở Hốt hai nhìn nhau mắt trợn trắng quay đầu đi, rốt cuộc không có miệng tiện mở rộng ra trào phúng.

Ngụy Vân Noãn thị sát hoa điền tình huống, nhận thấy được người bên cạnh rõ ràng có chút thất thần, nàng cấp một cây hoa điệp uể oải hoa trà thụ làm ký hiệu, như cánh bướm hàng mi dài đi bước nhỏ, ôn thanh hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

Bùi Chát lắc lắc đầu, đem rơi trên mặt đất ngọc bội nhặt lên tới đê còn cho nàng.

Ngụy Vân Noãn duỗi tay tiếp nhận một lần nữa quả hồi bên hông, mang theo hấn tiếp tục đi phía trước đi, “Người tính tình này a cũng không biết giống ai.”

Không giống phụ thân hấn Bùi Kính càng không giống hấn mẫu thân Như Song.

Bùi Chát vắng vẻ không tiếng động, Ngụy Vân Noãn nhớ tới nguyệt trước trướng công chúa từ Thiên Diệp sơn truyền đến lá thư kia nhắc tới nói hơi có chút bất đắc dĩ mà cười cười, dẫn hấn ở hoa điền đường mòn thượng xuyên qua, “Bên này không ai, nghĩ đến là đến sau núi đi, đi thôi, chúng ta đi xem.”

Ninh Hồi từ trong hoa viên một đường vòng đến sau núi, bởi vì đi được có chút cấp dẫm trượt đặt mộng ngồi xuống đi trực tiếp từ nhỏ trên sườn núi tư lưu mà từ trên đỉnh hoạt tới rồi để.

Nàng lung lay mà đứng lên, cũng bắt chấp dính vào trên người khô thảo diệp, ở Thanh Thanh Thảo Nguyên tiếng hô cùng tiểu gậy gộc dưới sự chỉ dẫn đi phía trước đi.

Sau núi hoa trà so với phía trước muốn thiếu đến nhiều, nhưng hoa khai càng thịnh càng hảo, đặc biệt là chính giữa kia cây màu trắng hoa sơn trà, dưới ánh mặt trời trọng cánh chông chất so với quỳnh ngọc còn muốn tới ôn nhuận động lòng người chút.

Ninh Hồi chỉ lo xem lấp lánh sáng lên mười hai vạn đi, bị trên mặt đất bùn đất nơi vướng một chút ngồi quỳ trên mặt đất, nơi này bùn đất mềm xốp đảo cũng không cảm thấy đau, nàng yên lặng nhìn gần

ngay trước mắt hoa, nhin đã lâu mới nhin xuống không có trực tiếp thượng thủ.

Thanh Thanh Thảo Nguyên mông đôn nhi ngồi ở chính mình tiểu chần thượng, hai chỉ móng vuốt phủng mặt béo phì, “Ký chủ, chúng ta đào không đào?”

Ninh Hồi tròng mắt dính ở phía trên moi đều moi không xuống dưới, vồ vồ Thanh Đan cấp chính mình chuẩn bị tiểu túi tiền, “Chúng ta có tiền, chúng ta mua.” Sở Hốt nói nơi này hoa đều là muốn bán.

Thanh Thanh Thảo Nguyên nghe vậy kích động mà nắm chặt chính mình móng vuốt huy hai hạ, nắm lên cái cuốc liền bắt đầu đào hố vì nghênh đón mười hai vạn làm chuẩn bị.

Bùi Chát cùng Ngụy Vân Noãn lại đây, xa xa mà liền nhìn thấy ngồi quỳ ở hoa sơn trà người bên cạnh.

“Ninh Hồi?” Bùi Chát đến gần nàng đều không có xoay người lại, hần cười lạnh nhìn mắt kia khóa hoa sơn trà, đây là lại kêu đóa hoa sơn trà nhi cấp câu linh hồn nhỏ bé.

Ninh Hồi nghe được quen thuộc thanh âm, miễn cưỡng nhỏ cùng hoa sơn trà triền triền miên miên ôn nhu lưu luyến tầm mắt, xoay đầu nhìn đến nam nhân kia trương mặt lạnh sừng sốt một chút, “Bùi Chát? Di, người chừng nào thì lại đây, người như thế nào ở chỗ này?”

Nàng nâng đầu, cổ thon dài, đôi mắt hoàn toàn kêu hần một người lấp đầy đi.

Bùi Chát sắc mặt hơi hoãn, khom lưng đem người từ trên mặt đất xách lên, tay chống nàng cầm đem má lúm đồng tiền biên lây dính

bùn tiết một chút một chút mà lau đi.

Lại xem trên người nàng dính khô thảo diệp, hẳn có chút ghét bỏ mà giờ tay đem trên đầu vai phát đi, “Ta còn không có hỏi người đang làm cái gì.”

Ninh Hồi có chút xấu hổ, này mỗi lần đào hoa đào thảo đào thân cây chính sự nhi thời điểm luôn là có thể gặp phải hắn, này đáng chết nghiệt duyên có phải hay không có chút quá mức??

“Ta, ta ra tới đi một chút, liền đi một chút.....”

Thanh Thanh Thảo Nguyên gần nhất vừa thấy đến này hai người cùng khung vòng tròn lớn trên mặt phi đô đô thịt liền nhin không được run rẩy, hung hăng mà một cái cuốc đào đi xuống, vụn vụn hùng mong.

Bùi Chát mắt đuôi hơi kiêu, nghiêng người nhìn hoa sơn trà đôi mắt đen hắc thâm thúy, ý vị không rõ mà lời kéo khéo miệng cười khẽ cười, “Phải không? Thật là xảo.”

Ninh Hồi căng da đầu gật đầu, “Đúng vậy đúng vậy.” Xảo quá mức QAQ

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu không nói cái gì nữa, Ngụy Vân Noãn đứng ở xa hơn một chút địa phương nhìn bầu không khí dị thường hài hòa hòa hợp hai người.

Chỉ chớp mắt nhiều năm như vậy đi qua, bọn họ này đồng lứa đi thì đi tan thì tan, năm đó bọn nhỏ đều trưởng thành.

Cảnh còn người mất, một thế hệ chuyển qua một thế hệ.

Nàng ly kinh lâu lắm, một người mỗi ngày làm cỏ trồng hoa nhật tử quá tiêu dao tự tại đảo không có gì cảm giác, hiện giờ nhìn lên mới phát giác chính mình là thật sự già rồi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 61 chương 61

Đồ ăn đã vào nồi, tư tư thanh âm cùng với mê người mùi hương nghi tràn đầy toàn bộ phòng bếp, Ngụy Vân Noãn một bên phiến xào trong nồi đồ ăn, một bên phân thần nhìn về phía ngòai ở nhà bếp gian tiểu băng ghế thượng buồn bực mà chọc củi lửa Ninh Hồi.

“Chớ có lại hướng trong thêm sai, cái dạng này vừa vặn tốt.”

Ninh Hồi buông kim gấp, hỏi: “Ngụy dì, hướng người thảo muốn hoa sơn trà chính là ai nha?” Mười hai vạn a! Mắt thấy đều phải tới tay, nàng tuyệt đối tuyệt đối không thể làm nó từ trong tầm tay nhi lưu!

Ngụy Vân Noãn khẽ cười nói: “Bùi Chát a.”

Ninh Hồi bỗng nhiên mở to mắt, “Di? Bùi Chát??”

Ngụy Vân Noãn thủ đoạn nhi vừa chuyển đem đồ ăn khởi nồi, “Là hấn.”

Nàng đem chén đĩa phóng tới cửa sổ cách trước án kỉ thượng, nói: “Hấn chính là chưa bao giờ hướng người khác thảo muốn quá cái gì, khó được hướng ta khai cái này khẩu, ta tự nhiên cho hấn.”

Nàng xa ở Tề Châu kỳ thật cùng Bùi Chát giao tình sơ đạm, nhưng là trong kinh có trưởng công chúa, các nàng hai người lâu lâu liền sẽ thư từ qua lại, khó tránh khỏi sẽ đề cập đến lão hữu

nhóm những cái đồ hậu bối. Còn nữa nàng xem người luôn luôn thông thấu, hai ba lần tiếp xúc có thể sờ cái đại khái.

Nàng lại nói: “Các người là phu thê, cho hấn hoặc là cho người cũng không có gì khác biệt, mau nhìn ta hỏa, mặc hờn dối.”

Ninh Hồi thả mấy cây tiểu gậy gỗ tiến bếp, nổi lòng hơi hoãn.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta hỏi Bùi Chất muốn, hấn hấn là sẽ cho ta đi?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên vừa mới bắt đầu nghe được Ngụy Vân Noãn nói hoa sơn trà bị người khác thảo muốn thời điểm liền có một loại thật không tốt dự cảm, quả nhiên thực mau miệng nàng liền nói ra Bùi Chất tên.

Thanh Thanh Thảo Nguyên gấu trúc mặt biểu tình bắt đầu có chút không được tốt, cái này Bùi Chất sẽ không thể hiểu được thảo muốn hoa sơn trà tuyệt đối bất an hảo tâm, y nó xem qua vô số bản tiểu thuyết kinh nghiệm, nó dám giơ chính mình bốn điều đoản chân nhi thề, cái kia nam nhân thú vị tuyệt đối bất an hảo tâm!

Nó ủ rũ mà ném xuống cái cốc đặt mộng đơn nhi ngồi xuống, “Không nhất định, hấn không nhất định sẽ cho người.”

Ninh Hồi đối nó nói tỏ vẻ hoài nghi, “Lần trước trường công chúa hoa lê thụ hấn đều đưa ta.”

Gấu trúc liên tục cười lạnh, “Lần trước là lần trước, lần trước cùng lần này là bất đồng.” Lần trước cái kia nam nhân thú vị còn không có cái gì tâm tư, lần này, a!

Ngụy Vân Noãn cùng Thanh Đan Thanh Miêu cùng nhau, thực mau liền thu thập ra một bàn đồ ăn, nàng nhiều năm luyện liền tay nghề không thể so trong kinh những cái đó đầu bếp kém, tuy là chút gia thường tiểu thái lại tương đương ngon miệng mê người, Ninh Hồi hôm nay lại bỏ Phi Yến Tháp lại ở hoa viên tử vòng một vòng lớn, dùng tràn đầy hai chén cơm mới vừa rồi chắc bụng.

Bọn họ tạm thời còn sẽ không hồi kinh đi, hoa sơn trà muốn quá hai ngày lại qua đây lấy.

Đợi cho mọi người dùng xong cơm lại giúp đỡ đem đồ vật thu thập, lúc này mới hướng Ngụy Vân Noãn cáo từ.

Ngụy Vân Noãn đem người một đường đưa đến cổng lớn, đỡ khung cửa lẳng lặng mà nhìn bọn họ lên xe ngựa, xuyên thấu tầng mây dương quang chiếu dừng ở nàng trên người, tuyết điêu ngọc trác dung nhan thượng cũng tẩm sắc màu ấm, nghiêng người lập bức bức vẽ trong tranh.

Ninh Hồi ở bên trong xốc lên bức màn tử, nàng chưa bao giờ nhìn thấy quá như vậy đẹp người, nhìn liếc mắt một cái chỉ cảm thấy tâm đều say, bị Giang Đô nhi lang tôn sùng là thần nữ Ngụy Thành Văn ở nàng trước mặt đều ảm đạm không ánh sáng.

Ninh Hồi đối với nàng phát phát tay, không cảm quay đầu nhìn về phía Bùi Chất, Bùi Chất diện mạo xem như Bùi gia tam phụ tử tốt nhất, chỉ là hán ngày thường tấn bưng âm lệ lãnh chí, sinh sôi đem thập phần dung mạo áp tới rồi bảy phần.

Hắn nhàn tản mà dựa vào xe trên vách, khớp xương rõ ràng ngón tay tùy ý mà đáp ở trên bàn nhỏ, phong lưu thiên thành.

Xe ngựa đã động lên, bên ngoài truyền đến vó ngựa lộc cộc cùng xa phu ném roi thanh âm, Ninh Hối thiên đầu, thầm nghĩ vị kia cùng Ngụy Vân Noãn tề danh Tiêu Như Song lại nên là kiểu gì tuyệt sắc.

Ninh Hối thần sắc lôi kéo hần huyền hoảng tay áo rộng, tò mò hỏi: “Ngụy dì gia ở Giang Đô, vì cái gì muốn tới Tề Châu tới đâu?”

Bùi Chát đầu tiên là xốc xốc mí mắt nhìn Thanh Đan liếc mắt một cái.

Thanh Đan vội tiến lên đem cách ở hai người trung gian tiểu mấy trệt, ngồi trở lại đến chính mình vị trí thượng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Hần theo tay áo đem người kéo gần lại chút, “Người không ngại đoán xem xem.”

Ninh Hối: “Ta nếu có thể đoán ta liền không hỏi người, ta chỗ nào biết a.”

Bùi Chát khẽ cười một tiếng đem người kéo vào trong lòng ngực, vùi đầu để sát vào chút hôn hôn nàng khuôn mặt, khẽ cắn thì thầm, “Xảo, ta cũng không biết.”

Ninh Hối nhin không được nhìn chăm chăm hần mặt xem, mắt nhìn người liền phải trầm mê sắc đẹp không thể tự kiềm chế, Thanh Thanh Thảo Nguyên ngồi xổm hoa cỏ từng ám chọc chọc mà nói một tiếng hoa sơn trà mới đem nàng tâm thần cấp kéo lại.

Hơi kém liền đem chính sự nhi cấp đã quên!

“Nghe Ngụy dì nói nàng kia cây màu trắng hoa sơn trà là bị người muốn?”

Bùi Chát liền chò nàg hỏi đầu, nghe tiếng nhẹ ăn nói: “Đúng vậy, ta coi kia hoa cực kỳ khả quan, liền da mặt dày thảo muốn, người như thế nào đột nhiên hỏi cái này?”

Ninh Hồi hướng về phía hă lấy lòng mà cười cười, ánh mắt trong suốt, ngôn ngữ gian có chút do dự, “Ta cũng cực thích kia hoa, người có thể bỏ những thứ yêu thích bán cho ta sao?”

Bùi Chát cũng hướng về phía nàg cười, hơi lắc lắc đầu, “Không thể.”

Ninh Hồi biểu tình suy sụp xuống dưới, “A?” Nàg khẽ cắn màu hồng nhạt môi dưới, bắt lấy hă tay quơ quơ, mắt hạnh cong thành trăng non, “Vì cái gì nha, người bán cho ta ta cũng sẽ chiếu cố hảo nó.”

Bùi Chát thích cực kỳ nàg cười bộ dáng, ngọt như là mật đường, cứ việc hă cũng không thích đồ ngọt.

“Ta không bán, nhưng là.....”

Hă này buông lỏng khẩu, Ninh Hồi oai thân mình vội hỏi nói: “Nhưng là cái gì?”

Búi tóc biên châu hoa ngưng thiền quang, hă ngón tay thon dài ở phía trên nhẹ điểm điểm về lấy ra tới, tóc dài tan nửa bên, xuyên qua mànhi giác phong từ phát gian thổi qua, hă đem trong tay đồ vật buông, một chút một chút theo kia vài sợi ở ửng đỏ gương mặt biên tán loạn xao động đầu tóc, ngay ngay ngăn ngăn mà dừng ở nhĩ sau.

Này động tác quá mức ôn nhu, xúc quá nhĩ tiêm hơi có chút ngứa ý, bên trong xe ngựa ăn nhiên không tiếng động, nàg cố tình đầu

có chút không được tự nhiên.

Bùi Chát mí mắt nửa che ánh mắt, “Ta không bán, nhưng là.....
Có thể đưa.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 62 chương 62

Trường phổ lưỡng đạo ngô đồng sớm tan mát, trụi lủi chi đầu lập mấy chỉ chim sẻ, Hàn Ý Lan từ trên xe ngựa xuống dưới nhìn tự do chần phi tước điều cong cong môi, đỡ Tiểu Li đưa qua trên tay Tế An Đường vài bước thêm đá.

Nàng hôm nay tới hơi muộn chút, nhưng tóm lại ly trời tối còn có chút thời điểm.

Cùng bên trong tiểu nhị chào hỏi qua, cứ theo lẽ thường bắt đầu rồi ngồi khám.

Tiểu Li là cái ngồi không được, cùng nàng cùng nhau ngồi một lát liền áp không được tính tình chuyển ra cửa đi. Nàng nhất quán như thế, Hàn Ý Lan cũng chưa nói cái gì, chỉ hàm chứa cười rất là bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu.

Vào đông lạnh thấu xương gió lạnh gọi người tâm sinh u sầu, nàng che lại tay chà xát, lại đặt ở bàn ghế hạ tiểu chậu than phía trên quơ quơ.

Hôm nay buổi chiều không có gì người bệnh, nàng cũng khó được thanh nhàn, đề bút chấm mực ở dùng để khai phương thuốc trên giấy họa hạ một con chim tước.

Người a, còn so không được một con chim đầu.

Nàng khẽ cười một tiếng, tự tiêu khiển cũng bất giác phìền muộn, ngược lại so với đăi ở trong phủ càng muốn tới thư thái tự tại chút.

Học đồ cầm y thư từ bên người nàng đi qua hỏi hai vị được thảo phối hợp công hiệu, nàng điểm xuyết họa trung tước điều trông mắt, cũng không ngẩng đầu lên đáp, cuối cùng thuận miệng hỏi một câu, “Hiện tại giờ nào?”

Kia học đồ đáp: “Ước chừng giờ Dậu một khắc đi.”

Hàn Ý Lan gật gật đầu, buông xuống trong tay bút lông, nắm lên trên mặt bàn họa xoa thành một đoàn ném vào bên chân chậu than. Tiểu Li ở bên ngoài chơi đủ rồi, hôm nay mua chính là Thường Nga bôn nguyệt tiểu đồ chơi làm bằng đường nhĩ, hàm chứa trong miệng cắn rớt một ngậm, hít hít cái mũi, “Là cái gì hương vị? Tiểu thư, người ở thiêu thứ gì sao?”

Hàn Ý Lan chống đầu, “Bất quá một trượng phế giấy thôi.” Lại khuyên nhủ: “Người ăn ít điểm nhĩ mấy thứ này, cẩn thận người nha.”

Tiểu Li không thềm để ý mà quơ quơ trong tay đồ chơi làm bằng đường nhĩ, dọn tiểu ghế ngồi ở bên người nàng, rất có hứng thú mà nhìn chăm chăm cửa, “Tiểu thư, đã giờ Dậu qua, người nói hấn hôm nay còn sẽ qua tới sao?”

Hàn Ý Lan: “Không biết, người như vậy quan tâm hấn quá bất quá tới chẳng lẽ là coi trọng nhân gia?”

Tiểu Li nuốt nuốt nước miếng, “Chính là hấn rõ ràng là tới xem tiểu thư nha.” Nàng tuy rằng đầu óc không linh quang lại cũng có

trường đôi mắt, xuân liền xuân cũng thế, lại không thể đương cái có mắt như mù, nếu không nhưng như thế nào sống mới hảo.

“Không phải, chớ có hồ ngôn loạn ngữ.” Hàn Ý Lan liếc xéo nàng một cái.

Tiểu Li cũng không biết nghe được nàng lời nói không có, để sát vào một ít thanh nói: “Tới tới, tiểu thư người mau nhìn.”

Nàng nói lời này sau liền đồ chơi làm bằng đường nhi đều bắt chấp ăn, trong miệng không ngừng lại số nổi lên số, “Một, hai, ba, bốn.....”

Hàn Ý Lan mày nhăn lại, rốt cuộc vẫn là ngẩng đầu hướng cửa liếc liếc mắt một cái qua đi.

Như thường lui tới giống nhau, nàng đầu liếc mắt một cái thấy vẫn là kia một phen kiếm, nàng không hiểu kiếm, nhưng không ngại ngại nàng cảm thấy đó là một phen đỉnh tốt vũ khí sắc bén.

Nàng nhìn không được lại hướng lên trên nâng nâng mắt, chạm đến lại chỉ là một cái chột lóe mà qua bóng dáng, lúc này Tiểu Li trong miệng vừa lúc hảo phun ra cuối cùng một số tự, “Hai mươi.”

Tiểu Li hô kêu, “Ai, lại đi rồi, hán thời gian như thế nào trao như vậy chuẩn đâu?”

Hàn Ý Lan rũ rũ mắt, “Người như thế nào như vậy nói nhiều đâu?”

Tiểu Li có chút ủy khuất, “Tiểu thư người còn không phải là bởi vì nô tỳ nói nhiều mới đem nô tỳ lưu tại bên người giải buồn nhi sao?”

Hàn Ý Lan không để ý tới nàng, lại nhắc tới bút, điểm tiếp theo điểm rơi xuống mặc.

“Hàn đại phu nhưng ở?” Bên ngoài truyền đến tiếng người, ngay sau đó đó là thúc trát tóc dài nữ thị vệ vượt môn vào tới.

Sở Hốt nhìn đến Hàn Ý Lan thân ảnh chấp tay, lại quay đầu ra cửa đi.

Nàng đến lúc này vừa đi bất quá trong chớp mắt, liền ở Hàn Ý Lan chinh lăng gian cửa chốt lại nhiều mấy người.

Thanh bích sắc biên thêu triền chi liên hạ váy ở ngạch cửa biên kéo kéo mà qua, như ngày mùa hè lá sen lắng sóng mới nở.

Mi là thanh đại mây lá liễu, mắt là đầy nước nhuận hoa xuân mắt hạnh.

Người tới sơ đơn giản nhẹ nhàng nữ nhi gia búi tóc, hai má sinh vụng, ánh mắt phập phình đến lợi hại không biết suy nghĩ cái gì, rất có vài phần thất thần.

Hàn Ý Lan có thể đem y thư thánh điển đọc lâu lâu, trí nhớ luôn luôn thực hảo, chẳng sợ chỉ thấy quá một mặt nàng nhận ra người tới, đúng là vài ngày trước nàng ở trên xe ngựa trị liệu vị kia phu nhân.

Thanh Đan nửa đỡ Ninh Hồi, sợ nàng không xem lộ ngã xuống đi, dàn xếp người ngồi ở tiểu ghế phía trên mới mở miệng cùng Hàn Ý Lan hỏi hảo, “Lần trước Hàn đại phu khai dược đều dùng, nhà ta Thiếu phu nhân thân mình rất tốt, chỉ là buổi tối vẫn là không lớn an ổn, tâm buồn khó chịu, người lại cấp nhìn một cái.”

Hàn Ý Lan nghe vậy cười, “Ta coi phu nhân khí sắc không tồi, thả giờ tay tới.”

Ninh Hồi mân khần môi cúi đầu nhìn chăm chăm chính mình bên hông màu trắng tiêm li phát ngọc, Thanh Đan hướng về phía Hàn Ý Lan cười cười, nắm tay nàng đặt ở trên đệm mềm.

Hàn Ý Lan ngồi đến lâu rồi tay có chút rét run, chạm đến tới tay trên cổ tay như vậy một chút nhưng thật ra đem Ninh Hồi khắp nơi phiêu tán ba hồn sáu phách cấp kéo lại, hơi mở lớn mắt thấy thấp mục đích Hàn Ý Lan.

Nàng phát ngọc thời điểm khóe mắt hơi hơi thượng kiều, ngoan ngoan như là hảo chút năm trước nàng còn nhỏ thời điểm ở một vị quý phu nhân trong lòng ngực nhìn thấy tuyết Miêu nhi.

Hàn Ý Lan mỉm cười cười, không tự giác nhu hoãn lại thanh âm, “Không gì trở ngại, chỉ là trời giá rét khó tránh khỏi thương thân, khai chút được ôn dưỡng, cẩn thận mặc chộc phong đó là.”

Ninh Hồi đáp nhẹ thanh, dưới ánh mắt đặt ở mặt bàn phương thuốc tử thượng, Hàn Ý Lan viết đến một tay hảo tự, nước chảy mây trôi gian toàn là tiêu sái đại khí.

“Hàn đại phu này tự viết đến thật tốt.”

Hàn Ý Lan gác xuống bút, tự giễu nói: “Cũng liền cái này có thể lấy đến ra tay.” Nàng này đôi tay thêu không tới hoa làm không tới họa càng đạn không tới cầm, liền sẽ viết cái tự nhi.

Ninh Hồi hâm mộ nói: “Kia cũng hảo nha.” Không giống nàng, nàng liền sẽ bào thổ đào hổ.

Viết ra một bút hảo tự nhi tốt xấu cũng là cái lịch sự tao nhã việc không phải?

Hàn Ý Lan ngạc nhiên với nàng trong mắt không chút nào che dấu hăm mộ, cười nói: “Phu nhân nói đúng, ta phải thấy đủ thường nhạc.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 63 chương 63

Ninh Hồi bị người thân mơ mơ màng màng, mở mắt ra, bên trong hơi nước mênh mông một mảnh.

Cảm giác có chút kỳ quái, không, là rất kỳ quái.

Hắn thon dài lông mi run rẩy, đầu hạ một phiến nhọt nhọt đậm ảnh, đẹp kỳ cục.

Bùi Chát đứng thẳng thân thể, lại đem người hữu lực mà ấn vào trong lòng ngực, cảm nhẹ gác ở nàng phát đỉnh, khấn cô nàng vòng eo tay càng thêm dùng chút lực đạo, thẳng đến sau một lúc lâu hơi thở tiệm hoãn mới chậm rãi nhu hoãn xuống dưới.

Ninh Hồi súc ở hắn trong lòng ngực, nắm hắn eo phong nửa ngày cũng chưa ra tiếng nhĩ.

Bùi Chát đem nàng trước người tóc đen loát đến phía sau, lòng bàn tay dán nàng nóng lên gương mặt, rũ mắt nhìn nàng hoảng hốt sắc mặt môi mỏng khẽ nhúc nhích, do dự một lát rốt cuộc chưa nói cái gì.

Nhưng thật ra Ninh Hồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn kêu hắn một tiếng, “Bùi, Bùi Chát.....”

Bùi Chát trong cổ họng nhẹ tràn ra tiếng vang ứng, nàng rồi lại là một bộ do dự ấp a ấp ứng bộ dáng.

“Muốn nói cái gì?” Bùi Chát hỏi.

Ninh Hôi cấp chính mình ngồi nửa ngày tâm lý xây dựng, sắp đến đầu vẫn là có chút không lớn dám nói xuất khẩu, vạn nhất nếu là đã đoán sai nàng không được xấu hổ chết a?

Chính là..... Nàng sờ sờ chính mình môi, mày đẹp nhú nhú.

Bùi Chát tĩnh chờ nàng mở miệng, “Có chuyện cứ việc nói thẳng.”

Ninh Hôi tâm một hoành, đầu hơi ngưỡng, ánh mắt trầm trầm, rất là nghiêm túc mà mở miệng hỏi: “Người có phải hay không tưởng cùng ta sinh nhãi con a?”

Trong xe ngựa vốn chính là an tĩnh, lời này vừa ra liền tiếng hít thở cũng chưa.

Bùi Chát biểu tình có trong nháy mắt da nẻ, đôi môi mằn khản, hồi lâu cũng chưa ra tiếng.

Thanh Đan Thanh Miêu hai người tránh ở xe ngựa một góc, dùng hết sức lực bưng kín miệng cuối cùng vẫn là đem thanh âm lấp kín, “Phốc.....”

Trong không gian Thanh Thanh Thảo Nguyên càng là bị lời này chặn trụ, dưới chân vừa trượt trực tiếp chìm vào hồ nước nhỏ.

Ninh Hôi nhìn mắt người dựa vào ta ta dựa vào người liều mạng che miệng Thanh Đan Thanh Miêu, lại nhìn mắt ở trong nước trầm trầm phù phù gấu trúc, có chút co quắp mà kéo kéo trong tay eo phong, xong rồi xong rồi, quả nhiên xấu hổ, không nên hỏi QAQ

Cốt cách rõ ràng thon dài tay ấn xuống ở hán bên hông nắm tới nắm đi ngón tay, Ninh Hồi mặt dán hán ngực, có thể rõ ràng cảm giác được kia chột phập phồng.

Ninh Hồi lần đầu nhìn đến Bùi Chất như vậy, tiếng cười thấp thuần động lòng người, kia trên mặt cười so xuân hoa còn muốn tới sáng lạn chút.

Hán càng là cười nàng chính là càng là xấu hổ, bắt lấy tay áo che lại chính mình mặt, cách tay áo có chút buồn bực mà vỗ vỗ chính mình cái trán.

Bùi Chất cười đủ rồi, bắt được tay nàng đặt ở bên môi hôn hôn, vùi đầu ở nàng bên tai, cuối cùng là trở về nàng lời nói, thanh âm kia lại là mang theo chút nói không nên lời triền miên hương vị, “Đúng vậy, phu nhân.”

Ninh Hồi ngẩn người, áo khoác sa mỏng tay áo rộng từ trên mặt chảy xuống, lại điểm nhi lạnh lại có điểm ngứa.

“Nhưng, chính là ta còn nhỏ.....” Còn chưa tới Thủy Lam tình pháp định tuổi.

“Không thể, không thể.....” Không thể sinh nhãi con.

Nàng mới không cần tri pháp phạm pháp!

Hơn nữa, hơn nữa nàng còn không có thấu đủ hoa hoa thảo thảo, nàng còn không có hoàn thành thực nghiệm căn cứ giao cho nàng nhiệm vụ, Ninh Hồi bỗng nhiên lắc lắc đầu, không được không được tuyệt đối không được!

Bùi Chát ách thanh nhi hỏi: “Kia phu nhân khi nào mới có thể lớn lên đâu?”

Ninh Hồi hồi nhìn hấn, “Còn, còn có chút thời điểm.”

Bùi Chát giờ giờ lên mi ôm nàng cười khẽ hai tiếng không nói nữa, đầu ngón tay câu được câu không mà khảy nàng bên hông ngọc bội.

Ninh Hồi vừa mới bắt đầu còn có chút khấn trương, nhưng nàng xưa nay tâm đại, trong chốc lát liền lại hảo.

Trong xe ngựa lại an tĩnh xuống dưới, Thanh Đan Thanh Miêu cũng cuối cùng là bình phục hạ buồn ở ngực bụng cười to, liếc nhau, cảm thấy buồn cười đồng thời rồi lại pha giác vui mừng.

Hiện giờ mới vừa rồi xem như hoàn toàn buông tâm.

Buổi tối càng thêm lạnh, tắm gội sau Ninh Hồi ở tiểu trên giường ngồi một lát liền chuyển qua trên giường. Hôm nay buổi chiều một hồi tới Thanh Đan liền đem kia đóa Dạ Dạ Hương xuyên treo ở thiên sắc rèm trướng thượng, theo nàng liêu màn động tác ở trước mắt lắc qua lắc lại.

Này hoa cũng quá là thần kỳ, ban ngày mùi hương nhàn nhạt hơi không thể nghe thấy, tới rồi buổi tối lại là mùi thơm ngào ngạt hương thơm lây dính nơi nơi đều là.

Ninh Hồi che chăn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn màn bên ngoài lờ mờ, hỏi: “Người còn không ngủ sao?”

Thanh Miêu vén lên song tầng lụa mỏng màn, Bùi Chát cao dài thân mình liền rõ ràng mà ánh vào mi mắt, hấn tiếp nhận Thanh Đan

truyền đạt tro đen sắc áo khoác trùm lên trên người, “Có chút sự, một lát liền trở về.”

Ninh Hôi không lăm để ý mà nga một tiếng cho hấn phát phát tay, ngáp một cái.

Bùi Chát phương đi rồi hai bước, thấy nàng như thế trong lòng cũng dâng lên chút tính tình nhi, lãnh a một tiếng chuyển qua tới ở nàng trên đầu hung hăng mà xoa nhẹ một phen mới đi nhanh rời đi.

Ninh Hôi đỉnh cái đầu ỏ gà ngồi dậy tức giận đến không được, “Bùi Chát ngươi cái heo!”

Thanh Đan cười ngồi ở mép giường cho nàng thuận thuận tóc, oán trách nói: “Thiếu phu nhân nói chuyện cũng không có ngăn cản.”

Ninh Hôi bị thuận mao, hừ nhẹ một tiếng lại đảo trở về trên giường.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 64 chương 64

Hàn gia nhị phòng không có kế thừa gia nghiệp, nhưng trong tay cũng có chút cửa hàng, tuy nói so không được đại phòng lại cũng không có trở ngại. Nhà cửa không lớn thẳm ở độ đèo, duyên ven tường loại hảo chút được thảo, trong vườn nơi chốn đều bay tươi mát được hương.

Ninh Hồi theo Hàn nhị phu nhân một đường trực tiếp đi chính viện nhị, thỉnh trước đã dọn xong trà bánh.

Hai người ngồi xuống, vừa mới bắt đầu còn có chút xa lạ xấu hổ, người một lời ta một ngữ hỏi hảo quá sau liền cũng liền dần dần buông ra tới.

Hàn nhị phu nhân nói nói liền nhớ tới thời trẻ hảo chút chuyện này, không khỏi cảm thán một tiếng, “Thời gian này quá đến thật mau, nhoáng lên mười mấy năm liền đi qua.”

Nhớ mang máng Tam Nương vẫn là cái không lớn cô nương, đảo mắt nàng khuê nữ đều gả chồng.

Ninh Hồi hàm chứa cười, một bên nghe nàng nói chuyện một bên phụ họa hai câu, bên ngoài lại là truyền đến hơi có chút quen tai thanh âm.

“Mẫu thân.”

Tự bên ngoài đi tới nhân thân ăn mặc đơn giản áo vá, phát thượng trâm hồng ngọc lả lướt thoa, khuôn mặt trung thượng khí chất lại là lỗi lạc, Ninh Hối nhìn chăm chăm bên ngoài có chút kinh ngạc, “Hàn đại phu?”

Hàn Ý Lan nhưng thật ra bình tĩnh chút, cười nói: “Chưa từng tưởng phu nhân đó là mẫu thân trong miệng vị kia Ninh biểu tỷ.”

Ninh Hối cũng cong cong mắt, “Thật là xảo.”

“Như thế nào, hai người các người khi nào còn đã gặp mặt?” Hàn nhị phu nhân mặt lộ vẻ nghi ngờ, một phen kéo qua Hàn Ý Lan tay vỗ vỗ, dò hỏi.

Hàn Ý Lan không chút nào dấu diếm mà đem chữa bệnh việc tất cả nói, Hàn nhị phu nhân nghe nói trên mặt tươi cười lại nhiều chút, “Nguyên là như thế.”

Hàn Ý Lan hằng ngày cùng các loại người bệnh giao tiếp, luyện liền một thân nói chuyện bản lĩnh, tổng có thể đúng lúc mà khơi mào đề tài, kêu này sảnh ngoài bầu không khí một khắc cũng chưa từng lãnh xuống dưới, vốn dĩ chỉ tính toán lại đây nhìn một cái thuận tiện đưa cái lễ Ninh Hối lắng là ở lâu chút thời khắc.

Gần buổi trưa, Hàn nhị phu nhân lôi kéo Ninh Hối lưu nàng dùng cơm, “Đều lúc này, dùng cơm lại đi đi, cũng không kém này nhất thời nửa khắc.”

Ninh Hối bỗng muốn đồng ý, một bên Thanh Đan lại là âm thầm lôi kéo nàng tay áo, “Thiếu phu nhân, người đã quên, sớm khi cùng Thế tử ước hảo, giữa trưa đi trong thành Yến Hối Lâu dùng cơm, cái này điểm nhi kia đầu sợ là đang chờ đâu.”

Nàng cố tình đề thấp thanh âm, nhưng Hàn nhị phu nhân cùng Hàn Ý Lan hai người đều ly đến gần, đảo cũng nghe cái rõ ràng.

Này liền không hảo lại lưu người, Hàn nhị phu nhân cười nói: “Nếu như thế đãi có nhàn rồi chúng ta lại khác tìm thời gian đi.”

Ninh Hồi biên đi ra ngoài biên nhỏ giọng hỏi Thanh Đan nói: “Bùi Chát khi nào nói muốn đi Yến Hồi Lâu dùng cơm?”

Thanh Đan đỡ đỡ tay nàng, “Sáng nay đứng dậy thời điểm a.”

Nghe nàng như vậy vừa nói, Ninh Hồi nghĩ lại tưởng, trong đầu thật đúng là hơi trôi lên điểm ấn tượng.

Xe ngựa từ Hàn gia cửa đi ngang qua, bởi vì sợ Bùi Chát đợi lâu, tốc độ có chút mau, canh giữ ở nhà cũ cửa chờ nghênh người vào phủ bà tử nha hoàn thậm chí đều không kịp làm ra phản ứng, tro mắt mà nhìn kia xe ngựa biến mất ở đầu đường.

Hàn gia lí chính là náo nhiệt, lão phu nhân ngồi ở thượng đầu, cố ý xuyên trước hai ngày mới vừa tài gắm bộ đồ mới, hoa râu búi tóc thượng là tân đánh kim cây trâm, này từ đầu đến chân trừ bỏ trong tay quả trượng tất cả rực rỡ hẳn lên, tràn đầy nếp nhăn mặt già thượng cũng khó được đôi vài phần rõ ràng cười.

Hàn Ý Mai ôm nha đầu việc ở bên cạnh hầu hạ, tận tâm tận lực mà thảo nàng niềm vui.

“Tổ mẫu, kia Ninh biểu tỷ sao còn không có lại đây? Quả thật là cái không quy củ, lại như thế nào mà cũng nên trước tới bái kiến tổ mẫu.”

Hàn lão phu nhân thâm chấp nhận, nhưng này trên mặt lại là không hiện, há mồm còn mắng nàng hai câu, “Liền thuộc người nói nhiều, không nói lời nào không ai đương người là người câm.”

Hàn Ý Mai ủy khuất vô cùng, lại cũng không dám tranh luận, nàng so không được Hàn Ý Lan có tư bản có nắm chắc, hôn sự còn phải dựa vào này lão thái bà.

“Lão phu nhân, lão phu nhân!” Ăn mặc hơi màu nâu áo ngắn bà tử cấp thoán thoán mà chạy tiến vào, không đợi phía trên người ra tiếng thì thở hổn hển nửa khẩu khí liền nói: “Người đi rồi!”

Hàn lão phu nhân bỗng nhiên mở to mắt, nháy mắt cất cao thanh âm, “Đi rồi?!”

Nàng có chút không lớn tin tưởng, mặt già thượng hoa văn theo tức giận bốc lên lại gia tăng chút, “Liền như vậy đi rồi?!”

Kia bà tử trả lời: “Đi rồi, ra nhị gia trong phủ môn thừa xe ngựa trực tiếp liền đi rồi, bọn nô tỳ căn đều căn không kịp.”

Hàn lão phu nhân bị khí cái ngã ngựa, “Hảo một cái ngoại tôn nữ nhi! Thật là nàng Hàn Du Tâm hảo khuê nữ!”

Trên bàn bát trà quả đĩa bị tạp đầy đất, đường trung hạ nhân mỗi người đều nơm nớp lo sợ, Hàn Ý Mai đứng ở biên nhi thượng tận lực giảm nhỏ chính mình tồn tại cảm miễn cho thành hết giận bao.

Hàn lão phu nhân chống quải trượng đi tới đi lui, trong lòng hỏa khí là như thế nào chắn đều ngăn không được.

Hảo a, hảo a, này thật sự là không đem nàng cái này bà ngoại để ở trong lòng, cùng nàng nương giống nhau, đều là hỗn trưởng hóa!

“Lão phu nhân người xin bớt giận, không đến tức điên chính mình thân mình.”

Ma ma khuyên lại khuyên, Hàn lão phu nhân lúc này mới dần dần thu liễm chút ngời trở lại ghế trên.

Nàng vẫn đục mắt cá hạt châu xoay chuyển, hừ lạnh một tiếng, quay đầu phân phó nhân đạo: “Đi, gọi người đi một chuyến, đem nhị phòng Ý Lan cùng tam phòng Ý Trúc đều gọi tới.”

“Lão phu nhân đây là.....”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 65 chương 65

Gió lạnh thổi trúng đầu có chút đau, Tề Thương sâu kín mà liếc hướng Sở Hốt, “Người đó là cái gì biểu tình?”

Sở Hốt ghét bỏ mà sách một tiếng, “Xem ngốc tử biểu tình.”

Tề Thương hắc một tiếng, “Người đây là muốn trời cao?”

Sở Hốt rút ra kiếm, “Không, ta là muốn đưa người trời cao.” Gia hỏa này miệng đặc biệt tiện, mấy ngày nay nàng đã nhần thật lâu, không nói, vẫn là rút kiếm đi.

Đao quang kiếm ảnh cũng bắt quá trong nháy mắt, Thanh Đan Thanh Miêu bình tĩnh mà từ đại môn trung gian xuyên qua, lưỡi dao sắc bén mang theo kinh phong từ phía sau giường lên mà qua, nàng hai người có chút bất đắc dĩ mà thuận thuận tóc.

Thanh Đan: “Đánh là thân mạng là ái.....”

Thanh Miêu: “Không đánh không yêu nhau.....”

Song song cầm kiếm Tề Thương Sở Hốt nghe tiếng sừng sốt một chút, liếc nhau thoáng chốc một cái giạt mình, nổi lên một thân nổi da gà.

Đồng thời phiên mí mắt phiết đầu nói: “Ta phi!”

.....

Hàn lão phu nhân phái người qua đi kêu Hàn Ý Lan thời điểm nàng còn ở dùng cơm trưa, Hàn nhị phu nhân Dương thị có chút mặt danh, “Lúc này nàng kêu người qua đi làm cái gì?”

Kia lão nhân gia lòng dạ hẹp hòi thực, hướng chút năm không phân gia thời điểm ở cùng một chỗ Dương thị không thiếu chịu nàng tra tấn, nàng cau mày, “Kia trong lòng không biết lại là sinh chút cái gì chủ ý.”

Hàn Ý Lan cấp Dương thị thêm chút đồ ăn, không lăm để ý nói: “Tổng không thể ăn ta đi.”

“Nàng một hai phải néo người hôn sự, vì nương này trong lòng luôn có chút không thoải mái.” Có thể nghĩ đem hảo hảo thân sinh khuê nữ đưa cho người làm vợ kế, này cháu gái nhi còn cách đồng lứa đâu, lại có thể sinh cái gì hảo tâm tư.

Hàn Ý Lan nhìn chằm chằm trong chén cơm tẻ khẽ cười một tiếng, “Người đừng nghĩ nhiều.”

Nàng từ nhỏ nghiên tập y thuật, ở Bình Xuân thành lo lắng kinh doanh nhiều năm, vì còn không phải là có thể hành sự tự chủ sao?

Hàn gia thương hộ, tuy rằng có tiền nhưng thanh danh này so với mặt khác môn hộ luôn là đề tiện chút, toàn gia người đều còn phải dựa vào nàng nhắc tới chút giá trị con người, căn bản không có gì hảo lo lắng.

Còn nữa..... Hàn Ý Lan nhấm nuốt đồ ăn, liền tính nàng kia già cả mắt mờ tổ mẫu thật mộng tâm, nàng kia một đóa giá trị trăm kim Dạ Dạ Hương cũng không phải là bạch cấp.

Hàn gia nhà cũ Hàn lão phu nhân đợi hồi lâu, Hàn Ý Lan mới khoan thai tới muộn.

“Tổ mẫu kêu cháu gái nhi lại đây chính là có chuyện gì?” Nàng nhìn nhìn trong phòng ngồi Hàn Ý Mai cùng Hàn Ý Trúc, mí mắt hơi nháy nháy.

Hàn lão phu nhân trong lòng không vui thực, nhưng nha đầu này nàng luôn luôn áp không được, tư cập chính sự vẫn là ghen ghen hỏa khí, “Dọn dẹp một chút, tùy ta xuất đạo môn.”

“Đi chỗ nào? Làm cái gì?”

Lão phu nhân liếc xéo nàng một cái không nói lời nào, nhưng thật ra Hàn Ý Mai xen mồm nói: “Vị kia Ninh biểu tỷ không quy không củ, cũng không biết tới cửa tới bái kiến, tổ mẫu muốn đích thân qua đi trông thấy nàng.”

Hàn Ý Lan gật gật đầu, lại hỏi: “Kia cố ý kêu chúng ta lại là làm chi?”

Hàn Ý Mai cùng Hàn Ý Trúc cũng có chút nghi hoặc, đảo mắt nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân ánh mắt sáng ngời, “Đi cho các người bác cái hảo tiền đồ.” Hàn gia một môn ở Bình Xuân này một mảnh vây được lâu rồi, cũng là thời điểm khác tìm cái đường ra.

Khác hai cái cô nương thượng khó hiểu, Hàn Ý Lan đáy lòng lại là một mảnh sáng trong, nàng trả lời: “Cháu gái nhi liền không đi, này hảo tiền đồ vẫn là để lại cho tỷ tỷ bọn muội muội đi.”

Nàng khúc khúc đầu gối, “Tế An Đường bên kia còn chờ ta qua đi, cháu gái nhi liền trước cáo từ.”

Nàng xoay người liền đi, dứt khoát thực, lão phu nhân khí thẳng run rẩy, dưỡng không thân bạch nhãn lang! Cùng nàng lão cha lão nương giống nhau, từ nhỏ chính là khí nàng!

“Không tầm mắt đồ vật!”

Lão phu nhân buồn giận phi thường, mãi cho đến ra cửa lên xe ngựa, bị gió lạnh một thổi mới thoáng tiêu chút hỏa khí, nàng nhìn bên trong cup mi rũ mắt Hàn Ý Mai cùng Hàn Ý Trúc nói: “Trong chốc lát nói chuyện hành sự cơ linh chút, nếu có thể kêu nàng mang theo các người đi kinh đô dẫn vào kia phú quý vòng, tìm đến một môn như ý hôn sự, các người cả đời này cũng chính là thật sự không lo.”

Còn có thể liên quan Hàn gia môn môn nhảy mà thượng.

Hàn Ý Mai bừng tỉnh, mới hiểu được nàng là đánh chủ ý này, miệng đầy đáp: “Tổ mẫu yên tâm đi.”

Này mấy người lại đây thời điểm Ninh Hòai ở trên giường nghe Bùi Chất niệm Bình Xuân phong tục tiểu truyện, hần niệm cực kỳ dễ nghe, thanh thanh dễ nghe tự tự róc róc, chẳng sợ đối kia thư thượng nội dung không lớn cảm thấy hứng thú, nàng cũng nghe thật là nghiêm túc.

Ninh Hòai lôi kéo hần quần áo nửa ghé vào hần ngực thượng, mặt dán hần trước người vạt áo, thấy hần ngừng lại liền hỏi nói: “Niệm xong?”

Bùi Chát đem thư đưa cho nàng, “Không có, dư lại đôi người tới niệm.”

Tả hữu nhàm chán, Ninh Hồi cũng liền theo hấn ý tứ phủng thư tiếp theo hấn đoạn địa phương đi xuống niệm.

Nàng thanh âm mềm nhẹ, từng câu từng chữ như là hàm chứa đường ti nhi, Bùi Chát hơi hấp mắt, lười nhác mà theo nàng tóc dài, biểu tình nhàn nhạt.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 66 chương 66

Ninh Hôi sẽ không hạ cờ vậy, nhìn chăm chăm bàn cờ nhìn một lát liền có chút ngốc vòng nhi, hứng thú thiếu thiếu mà quay đầu đi.

Bùi Chất cũng cảm thấy không gì ý tứ, đem trong tay mới vừa về lên quân cờ lại ném về cờ sọt.

Hai người lại chuyển tới trên giường tiếp tục kia bỗng còn không có xem xong Bình Xuân phong tục tiểu truyện, Ninh Hôi cởi bên ngoài áo choàng cùng tay áo sam, xả nhưng bị xây cất ở hai người trên người, lại ôm tay nhỏ lò, lúc này mới cảm thấy ấm áp không ít.

Nàng nghe nghe không cảm buồn ngủ mông lung, che miệng không ngừng ngáp, trong mắt nước gợn nhẹ đặng.

Bùi Chất nhìn chăm chăm nàng nhìn một lát, từ khắc hoa cửa sổ cách quãng vào dương quang dừng ở pho đoàn thảm hoa tử trên sàn nhà, phủ lên một tầng loang lổ bóng dáng, hấn tay cầm thư rũ mắt nhẹ nhàng cười.

.....

Hàn lão phu nhân chuyển này sẽ ném mùi thất bại hoàn toàn ở Hàn Ý Lan dự kiến bên trong, nghe được Tiểu Li lại đây nói lên chuyện này nàng liền mí mắt cũng chưa nâng một chút, hết sức chuyên chú mà nắm bút lông sao chép y thư.

Mặt trời lặn ánh chiều tà, tà dương đầy đất, hơi chậm lại vào đông hiu quạnh.

Tiểu Li lại đi ra ngoài ngoạ nhi, nàng gác xuống bút lông, nhìn Tế An Đường cửa chính, tay cầm trường kiếm ăn mặc thanh y trường bào bóng người nghịch quang, bằng thêm vài phần ấm áp.

Nhiều như vậy thiên tính tính đi đã là gần nửa tháng, Hàn Ý Lan híp lại híp mắt, thẳng đến hôm nay mới vừa rồi thấy rõ ràng người nọ bộ dáng.

Này không phải.....

Nàng ngẩn người, đột nhiên đứng dậy.

Bên ngoài người chỉ hơi hơi nghỉ chân một lát, thực mau lại xoay người rời đi, Hàn Ý Lan do dự do dự gian rốt cuộc vẫn là vòng qua bàn nhỏ bước nhanh đuổi theo.

Nàng bước ra ngạch cửa, kêu đột nhiên mà đến gió lạnh thổi cái đầy mặt, giơ tay vuốt xuống gương mặt biên giơ lên tóc dài, tay áo bải một chấn chỉ tới kịp thấy một cái cao gầy bóng dáng sôi nổi thượng nóc nhà, bất quá một cái trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi tung tích.

Người này tới cũng nhanh, đi được càng mau.

Hàn Ý Lan đứng ở người đi đường sớm đã tan hết đá xanh trường trên đường, nhẹ kéo kéo khóe miệng.

Tiểu Li nắm đường hồ lô từ đầu đường bên kia đi tới, thấy nàng nắm bên hông trang Dạ Dạ Hương túi tiền vẫn không nhúc nhích, tò mò hỏi: “Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?”

Hàn Ý Lan bỗng nhiên hoàn hồn, môi đỏ khế nhúc nhích, cười cười, “Không có gì, bên trong đợi có chút buồn, ra tới hóng gió thôi.”

Tiểu Li nga một tiếng, tuy rằng không lớn tin tưởng lại cũng không có truy nguyên, cắn một ngụm đường hồ lô bồi nàng ở bên ngoài đứng một lát.

Bởi vì này vừa ra, Hàn Ý Lan cũng không có cái gì tâm tư tiếp tục ngồi khám, ở bên trong đãi gần mười lăm phút liền lại thừa xe ngựa trở về phủ đi. Nàng mới vừa vào môn, Hàn nhị phu nhân liền vội vã mà ra bên ngoài tới, trên đầu châu ngọc run đến lợi hại.

Hàn nhị phu nhân giữ chặt nàng, “Người tổ mẫu là ở người Ninh biểu tỷ chỗ đó ăn khí, lần này tới liền ở kia trong phủ đầu nháo đầu, người mau chút đi trong phòng, mặc gọi người biết người từ Tế An Đường đã trở lại.”

Nàng kia bà bà đối trong nhà nữ oa không một cái để mắt phóng được với tâm, liền sẽ hướng về phía này đó cô nương gia tiết hỏa, cũng cũng may nàng là đi theo đại bá kia đầu trụ, nhà nàng Ý Lan mới một ngày ngày đi theo bị khinh bỉ.

Hàn Ý Lan vỗ vỗ tay nàng, bắt đắc dĩ nói: “Người đừng vội a, nàng lão nhân gia lại không phải chỉ hôm nay mới nháo.” Này hướng chút thời điểm Ninh biểu tỷ không có tới không cũng mỗi ngày ở trong nhà làm trời làm đất? Sớm nhân tiện thói quen.

“Này sao có thể giống nhau?” Hai mươi mấy năm mẹ chồng nàng dâu, Hàn nhị phu nhân so với nhà mình nữ nhi càng hiểu biết kia lão thái thái, khéo miệng ngậm vài phần cười lạnh, “Ngày thường kia tính chuyện gì? Hôm nay nàng kia mặt già nhưng đều là gọi người đánh sưng lên.”

Hàn Ý Lan cười mà không nói, Hàn nhị phu nhân có chút oán trách mà trừng mắt nhìn nàng hai mắt, “Chỉ lo cùng người nói chuyện, Trương phu nhân còn ở Yến Hồi Lâu chờ ta đâu, ta phải đi rồi.”

Trì hoãn một hồi lâu, Hàn nhị phu nhân sợ người sốt ruột chờ, vội vàng vàng mà ra phủ đi.

Tiểu Li tiến đến nàng bên cạnh chế nhạo nói: “Trương phu nhân? Là thành đồng muối thương Trương gia? Đúng rồi, lần trước Trương công tử còn gọi người tặng một bức họa tới đâu, tiểu thư người còn nhớ rõ sao?”

“Không nhớ rõ.” Hàn Ý Lan nghiêng nghiêng mà nhìn nàng một cái, xoay người liền đi.

Tiểu Li biết nàng không thích nghe này đó, nhưng khó tránh khỏi vẫn là nói thêm hai câu, “Cả đời chuyện này đâu, tiểu thư chính mình vẫn là muốn nhiều chú ý chút.”

Hàn Ý Lan nghe vậy bước chân một đốn, yên lặng nhìn nàng, lời nói dứt khoát, tự tự sáng như tuyết, “Không có gì chú ý không chú ý, ta không nghĩ giả ai cũng bức không được ta, ta muốn giả ai cũng ngăn không được ta.”

Cả đời như vậy trường, nàng tất nhiên là muốn tìm cái nàng thích, cũng thích nàng.

Thà thiếu không ầu, nàng luôn luôn không thích chấp vá này hai chữ.

Tiểu Li bị nàng lời nói kinh ngạc một chút, vội là tả hữu nhìn nhìn, “Tiểu thư, người nhỏ giọng chút.” Lời này gọi người nghe thấy

nhưng đến không được!

Hàn Ý Lan bước đi bước lên đình viện thêm đá, “Ta đó là lặp lại lần nữa cũng khiến cho.”

Tiểu Li ngằm có ý cảnh cáo mà trừng mắt nhìn trừng hướng bên này đầu tới tầm mắt nha đầu, đái các nàng đều cúi đầu mới chạy chậm theo đi lên.

.....

Sáng sớm lên bầu trời liền âm u lợi hại, một quá giờ Thìn liền hạ vũ tới, cho đến buổi trưa mới khó khăn lắm dừng lại.

Bên ngoài lãnh đến lợi hại, Bùi Chát đều không lớn tưởng động, cố tình Ninh Hồi một lòng nhớ thương hoa sơn trà kích động thật sự, liền ngủ trưa đều tỉnh.

Ngồi ở trên giường lôi kéo hần tay áo, liên tiếp mà hướng về phía hần cười.

Doanh doanh mặt mày, ngữ nhuyển thanh ngọt, toàn là thúc giục mau chút hướng Trà Hoa Viên đi.

Cầu người thời điểm cũng không biết đi điểm nhi tâm, cười hai hạ liền nghĩ gọi người toại nàng ý thuận nàng tâm? Nghĩ đến rất mỹ nha.

Bùi Chát cười nhạt một tiếng, từ nàng trong tay đem chính mình tay áo xả ra tới, đầu ngón tay nhẹ thủ sẵn biên giác tinh mịn ám hoa thêu văn, ám sâu kín ánh mắt hướng ngồi ở trên giường nhân thân thượng xẹt qua.

Ninh Hồi thấy hắn nhìn qua, cười càng thêm chân thành chút, trắng non dường như con người tắm thiền quang, sáng ngời động lòng người thật sự.

Bùi Chát hơi dừng một chút, quay đầu đi bỏ qua một bên tầm mắt, rốt cuộc vẫn là chậm rì rì mà đứng lên tới, tùy tay tiếp nhận Thanh Miêu truyền đạt áo choàng trùm lên trên người, mặt vô biểu tình, “Đi thôi.”

Sau cơn mưa Bình Xuân bao phủ ở một mảnh yên thủy mộng lung, cùng ngày thường mặt trời rực rỡ thanh minh so sánh với lại là một khác phúc cảnh tượng.

Trên mặt đất ướt đầm dề, xe ngựa xuyên qua thành nội đường lát đá tới rồi vùng ngoại thành bùn trên mặt đất, lăn xuống ra lướng đạo rõ ràng triệt ngân.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 67 chương 67

Nàng như vậy trắng ra lại tự nhiên mà ứng, nhưng thật ra kêu Bùi Chắt cười khẽ lên tiếng tới.

Ôm người gần chút, trong mắt ngậm điểm điểm ý cười, “Thật đúng là làm khó người.” Vì điểm nhi ăn, cũng là thật không dễ dàng.

Ninh Hồi quay đầu đi đem trong tay dư lại về điểm này nhi ném vào trong miệng, “Còn hảo, hai ta ở chung một chuồng sao, cũng không có gì làm khó không làm khó.”

Bùi Chắt khước mắt co giật, “Ở chung một..... chuồng?”

Ninh Hồi vòng quanh hấn bên hông túi tiền thượng mặc lam sắc tua, nghiêng nghiêng đầu, “Đúng vậy, chuồng heo a.” Heo heo trụ địa phương còn không phải là chuồng heo sao?

Nàng cong mắt, nói chính là thành khẩn phi thường.

Bùi Chắt tất nhiên nhìn nàng trong chốc lát, nhẹ bóp nàng mặt hướng bên cạnh kéo kéo, cười lạnh một tiếng, “Người là heo, ta cũng không phải là.” Ở chung một chuồng cũng không phải, nhưng đừng quanh co lòng vòng mà cho hấn ngoạn nhi cái gì cộng trầm luân.

Ninh Hồi một cái tát đem hấn tay chụp được tới, xoa chính mình đáng thương khuôn mặt nhỏ không phục nói: “Người không phải

heo là cái gì?”

Bùi Chát vươn hai ngón tay chống lại cái trán của nàng, lười nhác nửa dựa vào gối mềm, nhìn chằm chằm nàng thủy nhuận con người híp híp mắt, cười như không cười, “Tự nhiên là dưỡng heo người a.”

“?!!”

Ninh Hồi nắm hắt túi tiền tay đều run lên, ngồi thẳng thân mình có chút buồn bực mà trừng mắt hắt, “Ai muốn người dưỡng, ta có tiền!”

Nàng thân gia phong phú đâu, lần trước Thanh Đan xách ra tới khế đất khế nhà đều trang thật lớn một cái hộp, có phòng có sơn có đất, nàng đương cái bao thuê bà tùy tiện thu điểm nhi thuê đều đến không được được không!

Bùi Chát đậm đậm cười, “Hoa sơn trà.....”

Ninh Hồi trong miệng nói còn chưa nói xong, nghe thấy này ba cái sợ tới mức một cái lộc cốc lại nuốt trở vào, mặc một lát, “..... Heo nông, xem như người lợi hại!”

Bùi Chát nhướng mày, “Còn hảo, khách khí.”

Ninh Hồi có chút nhụt chí mà xoay chuyển quá mức, Bùi Chát người này thật là quá âm hiểm, nói bất quá nàng cư nhiên lấy hoa sơn trà uy hiếp nàng!

Bùi Chát một tay chỉ đi, nhìn nàng kia có khí có hỏa lại không chỗ ngồi rải bộ dáng cực kỳ mà sung sướng.

Phi Yến Tháp thượng tiếng chuông xuyên thấu màn, gió mạnh chợt từ biên giác xẹt qua, ống tay áo thượng đạm mặc hoa cũng kéo kéo dương dương lên.

Hắn tuần tú mặt mày hơi hơi giật giật, mím môi, vẫn là cánh tay dài duỗi ra lại lần nữa ôm chầm tới, ngón tay thon dài xuyên qua sau cổ, thủ sẵn người hôn hôn.

Ninh Hồi sửng sốt một chút, lọt vào tai thanh âm đê đê trầm trầm, rất là dễ nghe.

“Ta giúp phu nhân tiết tiết trong lòng hỏa khí đi.”

Mật mật địa lông mi run rẩy hai hạ, hắn phục lại phụ môi.

Xe ngựa mái giác thượng tự nước mưa hạt châu, bị Tây Bắc biên tới gió cuốn dừng ở phiến đá xanh thượng không có bóng dáng, chỉ có hơi không thể nghe thấy chút tiếng vang.

Ninh Hồi khẩn khẩn ở cửa sổ xe thượng tay kêu hỗn loạn nước lạnh khí gió lạnh thứ có chút phát đau, nàng không tự giác mà lại thu trở về hoàn ở hắn trên eo.

Thanh Đan Thanh Miêu dùng sức mà chôn đầu, thẳng đến phía trước nhi vang lên nói chuyện thanh mới dần dần đoạn chính thân mình, phóng bình tầm mắt.

Bùi Chất: “Cái này trong lòng hỏa khí đều tràn ra tới đi?”

Ninh Hồi có chút ngốc, “??”

Bùi Chất: “Không cần cảm tạ ta.”

Ninh Hồi: “.....” Xú không biết xấu hổ! (# `Ⅲ)

Ai muốn tạ người a!

Bởi vì này vừa ra thẳng đến ngày hôm sau buổi sáng Ninh Hôi cũng chưa cùng Bùi Chắt nói qua một câu, Thanh Thanh Thảo Nguyên nói đúng, người này thật sự hảo không biết xấu hổ!

Rời đi Bình Xuân ngày này lại là cái hảo thiên, bên ngoài ẩm áp một mảnh, liền chim sẻ tiếng kêu đều vui sướng vô cùng, Ninh Hôi đứng ở dưới mái hiên che miệng ngáp một cái, trong mắt phấp phất chút lệ ý.

Một chiếc xe ngựa ở ly nàng không xa địa phương dừng lại, bên trong người vén rèm lên hướng về phía nàng kêu một tiếng biểu tỷ.

Là Hàn Ý Lan.

Nàng hôm nay ăn mặc anh thảo sắc váy, phát thượng nghiêng cầm lục tuyết hàm phương trầm, so với trước vài lần thấy trầm ổn lại nhiều thêm vài phần lệ chất.

Ninh Hôi thấy nàng có chút kinh ngạc, “Sao người lại tới đây?”

Hàn Ý Lan đem trong tay trang thuốc viên bình sứ còn có Tiểu Li dẫn theo hộp đồ ăn đưa cho bên người nàng Thanh Đan Thanh Miêu, cười trả lời: “Nghe nói biểu tỷ phải về kinh đặc tới đưa một đưa.”

Nàng chỉ chỉ bình sứ, “Trên đường không dễ đi, gió lớn thiên lãnh, đây là chút lui nhiệt thuốc viên, bị dùng đi.” Lại chỉ chỉ hộp đồ ăn, “Đây là ta cùng mẫu thân làm một ít thích hợp mang ở trên đường dùng Bình Xuân tiểu thực, đều là chút mới lạ mà tinh xảo dạng.”

Nàng tưởng chu đáo, Ninh Hôi cười nói tạ, hai người lại ghé vào cùng nhau nói chút ly biệt lời nói, bắt quá trong chốc lát kia đầu Tề Thương liền ở kều khởi hành.

Ninh Hôi lúc này mới gật gật đầu cùng nàng cáo từ, lời kéo áo choàng dẫm lên xuống ngựa ghé thượng đẳng trước xe ngựa đi.

Hàn Ý Lan đứng ở tại chỗ, mặt mang theo cười.

Ninh Hôi từ cửa sổ dò ra nửa cái đầu, hướng về phía nàng phát phát tay.

Hàn Ý Lan cũng giơ tay vẫy vẫy.

Từ trên nóc xe chân cánh nháy phi chim sẽ dừng ở đường phố đối diện trên tường vây, run lên cánh xuyên qua hoành nghiêng chạc cây biến mất ở phương xa, nàng ánh mắt hơi hàm quang, ần rớt kia nổi lên điểm điểm cực kỳ hâm mộ.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 68 chương 68

Dọc theo đường đi bình tĩnh có chút quá mức.

Quanh mình bầu không khí ảnh hưởng Ninh Hôi, nàng bọc tiểu phẩm nửa cúi đầu, cũng không quấy rầy bọn họ, ngược lại cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên thương lượng khởi hoa sơn trà chuyện này.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, người nói chúng ta làm thế nào chứ?”

Phía sau kia một xe hoa sơn trà trừ bỏ kia khóa màu trắng toàn bộ đều là đưa cho Hoàng đế bệ hạ, một ngày mười hai cái canh giờ có người thay phiên thay ca thủ, nàng tưởng lén lút qua đi nhét vào không gian thảo nguyên căn bản đều tìm không thấy cơ hội.

Trên đường nếu là tắc không tiến, chờ trở về Quốc công phủ liền càng bức bối, liền như vậy một cây bãi ở trong sân hoa hòe lộng lẫy so với kia trụ lủi hoa lê thụ cần phải chói mắt nhiều, khó khăn hệ số ít nhất đến là năm viên tinh nha.

Ninh Hôi phát sầu, Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng có chút phát sầu.

Nó nằm ở chính mình tiểu ổ chăn dẫu mộng cũng hai hạ, bò dậy thời điểm vận vẹo bản thân tiểu phì eo.

Miễn cưỡng an ủi nàng nói: “Không quan hệ, trời không tuyệt đường người, xe đến trước núi ắt có đường, liễu ánh hoa tươi lại một thôn, tổng hội có biện pháp.”

“Lời nói là nói như vậy.” Ninh Hồi nặng nề mà thở dài một hơi, này một cây hoa sơn trà mười hai vạn, hơn nữa nàng trước đó vài ngày tích góp, tổng cộng cũng liền 30 tới vạn, khi cách lâu như vậy liền một nửa cũng chưa tiến đến, hai người bọn họ quả thực quá thất bại.

“Không có biện pháp, thời đại tạo thành anh hùng, thời đại cũng sẽ mất đi anh hùng. Tới, đi theo ta hít sâu hai khẩu khí, chúng ta phải tin tưởng trên đời này không có không qua được điểm mấu chốt.”

Gấu trúc nâng móng vuốt hút khí hơi thở, bụng nhỏ vừa động vừa động.

Ninh Hồi kỳ quái mà nhìn nó, “Ta phát hiện ngươi hiện tại nói chuyện kỳ kỳ quái quái.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên xoa xoa đôi mắt, cảm giác quầng thâm mắt nhĩ lại tăng thêm, “Nga? Có phải hay không cảm giác ta học thức so trước kia lại phong phú không ít?”

Ninh Hồi nghiêng nhìn nó liếc mắt một cái không lên tiếng nhĩ.

Thanh Thanh Thảo Nguyên hai chỉ chân nhĩ giao nhau, đảo qua vừa rồi lười biếng, đắc ý mà chống cái cuốc, cười nhạo nàng nói: “Xem đi, ở ngươi hoang phế thời gian trầm mê yêu sớm thời điểm, ta bế quan tu luyện nỗ lực học tập phong phú chính mình, đã xa xa

mà siêu ở người đằng trước, vô luận là khí chất vẫn là nội hàm đã sớm không phải người có thể so sánh.”

Nó hừ hừ hai tiếng, bát bát chính mình lỗ tai, “Người trẻ tuổi, người phải nhớ kỹ, người khác sẽ không chờ người, thế giới này cũng sẽ không chờ người.”

Ninh Hồi: “Ách.....” Cái này gấu trúc đầu óc Oát đi??

Gia hỏa này có phải hay không bị cái gì kích thích?

Ninh Hồi cảm thấy Thanh Thanh Thảo Nguyên gần nhất trạng thái có chút không lớn đối, nàng từ cái đĩa về mút hoa quả nhi ném vào trong miệng, nói: “Nếu không người vẫn là ở không gian hòm thuốc lấy một chi dược tề cấp chính mình đánh một châm đi?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Làm giận!

Gấu trúc chặt lại trong chần liên đầu đều che lại, không ai bởi Ninh Hồi nói chuyện, nàng dựa vào xe ngựa một góc chán đến chết mà ngoạn nhi bên hông ngọc bội, không bao lâu cũng tới buồn ngủ.

Bên ngoài phong tựa hồ lại lớn chút, lập tức bọn thị vệ toàn tráo chống đỡ lạnh thấu xương gió lạnh màu đen mặt nạ bảo hộ, chỉ lộ ra từng đôi đen như mực lộ ra hàn quang đôi mắt.

Tề Thương giá hồng màu nâu tuần mã đi ở xe ngựa bên cạnh, ánh mắt nhìn thẳng phía trước. Sở Hốt không ở bên ngoài, không ai cùng hắn nói lung tung lời nói, pha giác nhàm chán. Hắn a ra một ngụm nhiệt khí, trước mắt sương trắng ô hô hô từ trong miệng toát ra tới, mơ hồ một cái chớp mắt tầm mắt.

“Tề ca, người nói Tấn Viên người có phải hay không không tính toán tới?”

Có người có chút không kiên nhẫn hành trình tịch mịch mở miệng lên tiếng nhi.

Hắn vừa dứt lời Tề Thương lại là đột nhiên kéo lấy trong tay dây cương, hai lỗ tai khẽ nhúc nhích, nghe lá cây sà sạt rung động thanh hừ nhẹ một tiếng, “Gấp cái gì, người xem, này không phải tới.”

Gió mạnh trung bí mật mang theo một chút lông trâu mưa phùn, mọi người đang nghe đến Tề Thương nói thời điểm đều không hện mà cùng mà giữ chặt dây cương tại chỗ dừng lại.

Con ngựa móng trước cao nâng, ngựa đầu hí vang, thanh âm lại cấp lại mau.

Ninh Hồi là bị như vậy động tĩnh làm cho trực tiếp thanh tỉnh lại đây, trong đầu về điểm này nhi mông lung buồn ngủ chỉ một thoáng liền tan cái vô tung vô ảnh, nàng ngồi thẳng thân thể, phản xạ tính mà liền phải nhắc lên cửa sổ xe màn hướng đang xem nhìn đến để đánh cái gì chuyện gì.

Bàn tay đến một nửa, bộ khắc thú trường vũ kiếm đáp ở nàng mu bàn tay thượng chân thật đáng tin đến cấp đề ép trở về.

Ninh Hồi quay đầu nhìn về phía trường kiếm chủ nhân, Bùi Chất mặt vô biểu tình, chỉ nói: “Trước ngốc đừng nhúc nhích.”

Bên ngoài đã vang lên rút kiếm thanh, Ninh Hồi lúc này cũng phản ứng lại đây, bưng tỉnh nói: “Có thích khách!”

Bùi Chát gật gật đầu cũng không nhiều ngôn, qua một hồi lâu, xe ngựa trần nhà thượng bước chân thùng thùng thanh âm truyền đến hần mới đứng dậy, trường kiếm vén màn lên bước đi đi ra ngoài.

Ninh Hồi thượng không kịp nói cái gì đó, Sở Hốt liền nắm kiếm chắn nàng trước mặt, đem Bùi Chát thân ảnh tất cả che đi, chỉ kêu nàng khước mắt dư quang thoáng nhìn gương lên dựng lên mà áo choàng một góc cùng phía trên phức tạp thêu văn.

Sở Hốt che chở nàng, lực chú ý tất đặt ở phía trước, lần này không ai ngăn trở Ninh Hồi, nàng ngồi ở trong một góc xốc lên phương phương suốt bức màn tử.

Bên ngoài đánh đến chính náo nhiệt.

Cùng bọn thị vệ giao chiến chính là một đám người mặc màu lam quần áo, đầu đội màu lam đen đoản sa đầu lạp người.

Bọn họ thân hình cũng không quá lớn kém, ngay cả võ công con đường hạ kiếm động tác đều một bộ.

Những người này chiêu thức dứt khoát lưu loát thực, bình thường sát thủ thích khách khác nhau rất lớn.

Này không phải Ninh Hồi lần đầu gặp phải, lần trước từ Thiên Diệp sơn trở về cũng có gặp phải quá một đám, nhưng kia một đám cùng này một đám lại có rõ ràng sai biệt.

Nói ngắn gọn..... Này phê thoát nhìn liền phải so thượng một lần những cái đó muốn lợi hại đến nhiều.

Ninh Hồi từ màn phía sau liếc mắt một cái liền thấy Tề Thương thành thạo thân ảnh.

Ở hắn không xa địa phương đứng chính là Bùi Chát.

Sát thủ đều là hướng về phía hắn tới, hắn vừa xuất hiện cơ hồ tất cả mọi người thay đổi chính mình phương hướng.

Thị vệ là tiến lên hộ người, mặt khác chính là tiến lên giết người.

Đây là Ninh Hồi lần đầu tiên thấy Bùi Chát giết người.

Trong lời đồn hắn máu lạnh vô tình, hung ác nham hiểm tàn nhẫn, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, là câu hồn đoạt mệnh Diêm Vương sống, là thánh thượng trong tay nhất lợi đao.

Này chi từ từ đều là kinh đô dân cư nhĩ tương truyền nói.

Nhưng là..... Tai nghe vì thật mắt thấy vì hư, hiện giờ trận này nhưng thật ra kêu nàng chân chân chính chính mà nhìn thanh.

Gió thổi quần áo rào rạt rung động, đổ tươi máu tươi bắn đầy đất, hắn tay trái nắm võ, tay phải cầm kiếm, mũi kiếm nhi thượng còn nhỏ giọt huyết như là bi nhi giống nhau.

Mặc phát ngọc quan, nặng nề như nước khuôn mặt vô cùng âm hiểm, hắc mặt nhi hậu để giày bó dẫm dừng ở chảy huyết lá khô thượng, một cái trở tay nâng kiếm liền xuyên tràng mà qua, bị dính ướt áo choàng nhan sắc thoáng chốc liền tối sầm một chút.

Hắn khóe môi hơi cười như là đang cười, nhưng ánh mắt lại là băng lạnh hàn người, tuy là Ninh Hồi cách chút khoảng cách đều có thể cảm nhận được nơi đó mặt tràn đầy âm lãnh.

Ninh Hồi nắm lôi kéo màn hình giác, nhìn nhìn liền có chút phát ngốc.

Lúc này trên xe ngựa lại có không nhỏ động tĩnh, Sở Hốt lập tức nắm lên Ninh Hôi tay đem người ôm mang theo đi ra ngoài, nhẹ nhàng nhảy dứng ở một cái tương đối an toàn khoảng cách.

Xe ngựa đã bị hai cái thích khách ném đi, bên trong than hỏa rơi xuống ra tới, không bao lâu liền ầm ầm toát ra chút yên còn bạn chút hỏa xúc bó củi hương vị.

Phạm vi lớn công kích đều ở Búi Chấn chỗ đó, nhưng Ninh Hôi bên này cũng không phải không có người.

Thích khách người tới nhiều, phân hai bát, này đã là đệ nhị bát.

Lấy Sở Hốt công phu một tá năm hoàn toàn không là vấn đề, nhưng động tác gian muốn bạn tâm phía sau Ninh Hôi, khó tránh khỏi có chút bị quản chế.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, mau mau, ta năng lượng mặt trời điện còn đâu?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên đem đồ vật móc ra tới, bắt chước một chút hình thái, duỗi hùng móng vuốt cho nàng chỉ đi ra ngoài.

Ninh Hôi nương tay áo che đậy đem nửa người cao gầy gộc lấy ra tới, nhìn xoát xoát giơ kiếm hướng nàng lại đây người híp híp mắt.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, tới, mười vạn Vôn!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên hai chỉ móng vuốt ở giả thuyết bàn phím thượng gõ gõ, “Mở miệng chính là mười vạn Vôn, muốn như vậy đại làm gì nha, nhiều lãng phí a.”

Ninh Hồi bấu môi, nàng chỉ là cảm thấy mười vạn Vôn nghe tới
tương đối nguơ bức sao.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 69 chương 69

Màu nâu tuần mã ở trong rừng chạy như điên, xe ngựa mọc bánh xe thường thường bỗng nhiên khải lên đường mặt đột ra đá vụn, tả quả hữu quả, hợp với xe cũng oai tới oai đi, rất nhiều lần Ninh Hối đều hơi kém bị vứt ra đi.

Nàng thăm xuống tay, phiến phiến màu xanh lục lá cây đôi ở trên mặt nàng, chặn đi phía trước tầm mắt, cũng không biết có hay không sờ đôi chậu hoa nhi.

“Không phải này một cái, lại hướng bên trái điểm nhi.” Thanh Thanh Thảo Nguyên điểm màn hình qua lại chuyển động thị giác, cho nàng chỉ phương hướng.

Ninh Hối ừ một tiếng, xe ngựa lại xóc nảy một chút, mang theo nàng thân mình một ngưỡng, suýt nữa từ xe bắn thượng sau nhảy ra đi, nàng đôi tay ở không trung hoa đăng vài cái, nguy hiểm thật xe ngựa hướng tả quả cái cong nhi, lại đem nàng lung lay trở về.

Thanh Thanh Thảo Nguyên dọa đều mau bị hù chết, Ninh Hối còn còn hảo, nàng một tay tìm cái địa phương thủ sẵn, một tay vỗ vỗ chính mình có chút rét run phát cương mặt, lại lần nữa cúi người lấy tay đi sờ màu trắng hoa sơn trà chậu hoa nhi.

Phía sau đi theo Sở Hốt xem chính là kinh hồn táng đảm, nàng có tâm phóng qua đi, bất đắc dĩ kia mã nổi cơn điên, lại bị trên người gây trở ngại hành động xe cái giá làm cho tương đương táo

bạo, bộc phát ra tốc độ kinh người, càng là đột nhiên một cái tả quái trực tiếp đem nàng bỏ rơi một mảng lớn.

Bùi Chất vốn là dừng ở Sở Hốt mặt sau, sau lại dần dần mà liên lướt qua nàng.

Hắn đôi môi đã là mân khấn thành một cái thẳng tắp, mắt đuôi ép xuống, thoát nhìn phá lệ thắm người.

Cũng không biết này con ngựa như thế nào như vậy có thể chạy, chạy một đoạn tốt xấu cũng dừng lại nghỉ ngơi một chút suyễn khẩu khí a! Ninh Hôi trong lòng chửi thầm đến lợi hại, nhưng cũng chỉ như vậy một cái chớp mắt, thực mau lại đem hạng nặng lực chú ý đặt ở đằng trước.

Nàng đi phía trước tề tề, miễn miễn cường cường đem chính mình đầu thịnh hoa phồn chi tắc qua đi, hoa sơn trà liền ở trước mắt, mười hai vạn lục quang lấp lánh.

Tuy rằng hiện tại cái này hoàn cảnh xác thật là có chút nguy hiểm, nhưng không thể không nói hiện giờ lúc này tuyệt đối là nàng đem hoa thần không biết quý không hay mà lộng tiến không gian thảo nguyên hảo thời cơ.

Sở Hốt bọn họ liền ở phía sau, nhưng càng nhiều tâm tư chú ý đều đặt ở phát cuồng lập tức, lại có mặt khác hoa sơn trà hỗn nhiều tầm mắt, đại khái suất là sẽ không chú ý tới này một chậu nhi làm sao vậy.

Liền tính phía sau nhớ tới cân nhắc như thế nào thiếu một cây, cũng chỉ sẽ suy đoán là này dọc theo đường đi không biết khi nào bị

xóc bá rớt, cùng nàng tuyệt đối sẽ không có một cái tiền đồng quan hệ!

“Chính là cái này!” Thanh Thanh Thảo Nguyên ở trong không gian nhảy nhảy, ở Ninh Hối tay đụng tới kia chậu hoa nhĩ nháy mắt liền đem hoa sơn trà thu tiến vào, nó bắt lấy hoa sơn trà đặt ở một bên, đột nhiên hai chỉ trảo dùng sức mà nắm chính mình thính tai kêu, “Nhĩ con a, mau nhảy xe! Lại không nhảy liền tới không kịp!”

Ninh Hối ngốc ngốc, “Ha?”

Nàng nhìn không tới đằng trước lộ, chỉ loáng thoáng xuyên thấu qua cành lá khe hở có thể nhìn thấy móng ngựa cùng ném khỏi cái đuôi.

Nàng cũng không hỏi Thanh Thanh Thảo Nguyên vì sao muốn nhảy, nhưng tóm lại gấu trúc sẽ không hại nàng, nàng nhanh chóng quyết định, thẳng khởi eo buông ra tay nhắm ngay thời cơ liền phải nhảy xuống, nhưng mà lúc này kia mã lại là đột nhiên run lên, dây thừng vừa đứt, phí nửa ngày sức lực cuối cùng đem phía sau xe cái giá cấp tránh thoát khai.

Vó ngựa lộc cộc tiếng động vừa nhanh vừa vội, nhất kị tuyệt trần.

Này đầu xe bản nhĩ lại là trực tiếp phiên.

Cả người treo không mất đi chống đỡ thời điểm Ninh Hối quả thực khóc không ra nước mắt, nàng học chim nhỏ đuổi hai điều té cánh tay phịch hai hạ, phi là khẳng định không có bay lên tới, nhưng thật ra trang một tay áo phong, hô hô mà phía sau tiếp trước mà hướng xiêm y phùng nhĩ.

Nàng đón phong thổi dài một hơi, cùng thời gian tầm mắt hướng phía dưới liếc mắt một cái không thể thấy đế vực sâu liếc liếc, a nga nga, nàng Thủy Lam tinh mẫu tinh a, cái này muốn xong con bê.

Nàng hôm nay ra cửa trước quả nhiên hẳn là kêu Thanh Thanh Thảo Nguyên phiên phiên lão hoàng lịch.

Này cũng quá bồi đi!

“Nhãi con a!!”

“Ninh Hồi!”

Bùi Chát sắc mặt trắng bệch, nhìn đến nàng từ xe bản nhi thượng bị ném bay ra đi căn bản bất chấp cái gì, vứt bỏ dây cương, lập tức nhảy thân nhào tới.

Hắn bắt được tay nàng cổ tay nhi, nhưng chính mình cũng nửa cái người huyền không.

Đột nhiên thấy Bùi Chát Ninh Hồi có chút kinh ngạc, tái kiến hắn lao xuống tới càng là mở to mắt.

Bùi Chát bắt lấy nàng chụp tới đem người vòng ở trong lòng ngực, trường kiếm ở trên vách đá xích xích rung động. Có cái này làm lực cản, bọn họ đi xuống rơi xuống tốc độ chậm một chút.

Ninh Hồi đôi tay gắt gao mà hoàn ở hắn trên eo, vừa nhắc mắt là có thể thấy hắn căng chặt cầm cùng nhấp môi mỏng.

“Bùi, Bùi Chát.....”

Bùi Chát ứng hồi thanh âm bị gió mạnh thổi có chút phá tán, đặt ở nàng vòng eo thượng tay lại buộc chặt một phen.

Ninh Hồi cắn môi, ở nàng sau thắt lưng tay chặt chẽ mà nắm chặt.

Như vậy ngã xuống 100% là muốn quải rớt, chính là..... Nàng lại có chút gian nan mà ngẩng đầu nhìn mắt Bùi Chát, bị dòng chảy xiết đánh sâu vào đến phát đau trông mắt sấp sấp mà khó chịu.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, người nhưng thật ra giấu lại biện pháp nha!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên ở không gian phiên sét đánh lúc sau còn sót lại một chút trữ hàng, toàn thân mao đều nổ tung như thế nào thu đều thu không quay về, nó vội vàng nói: “Ta ở tìm, ở tìm đâu, nhãi con a, các người lại căng một chút!”

Này một đường đi xuống rớt căn bản tìm không thấy điểm dừng chân, Bùi Chát chỉ có thể tận khả năng mà đem nàng hướng trong lòng ngực ấn chấn rớt vách đá phùng duỗi thân ra tới cành khô, đồng thời xem nhẹ rớt trên tay đau nhức, tận lực tìm kiếm có thể tạm thời ngừng lại địa phương.

“Tìm được rồi! Tìm được rồi! Người mau cầm!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên cuối cùng là ở góc tìm ra một phen nhan sắc tương đương điểm lệ dù, truyền tiến thông đạo trực tiếp đưa tới trên tay nàng.

Ninh Hồi tay ở Bùi Chát phía sau, nhìn không thấy là thứ gì.

Nàng chỉ có thể dựa vào cảm giác cầm, phủ vừa vào tay chỉ cảm thấy băng băng lương lương có chút thấm người.

Hai người còn ở tiếp tục đi xuống rớt, lỗ tai không ngừng rớt phong, ong ong, đâm vào màng tai phát đau.

“Người cho ta chính là gì nha? Dùng như thế nào?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên kéo ra màn hình đem kia đem đồ thăm dù sử dụng phương pháp điểm ra tới phóng cho nàng xem, Ninh Hồi nhắm hai mắt, trong lòng đại khái có cái phổ, nàng gật gật đầu, “Ta đã hiểu.”

Tình huống hiện tại tương đương không xong, rơi xuống cảm giác có chút giống chờ chết, Bùi Chất căn bản không dám có chút thả lỏng, trên vách đá ít có có thể đặt chân địa phương, Lãng Lãng địa thế phức tạp, hiện tại chỉ hy vọng phía dưới sông nước dòng nước.

Bùi Chất ninh mày, trong lòng ngực người lại là đột nhiên kêu hấn một tiếng.

Hấn nắm kiếm tạm thời cắm vào vách đá cái khe nửa huyền treo, rũ mắt ách thanh hỏi: “Làm sao vậy?”

Ninh Hồi một bàn tay bắt lấy hấn quần áo, một cái tay khác đem Thanh Thanh Thảo Nguyên đưa cho nàng năng lượng mặt trời dù đem ra hướng tới thiên cử lên.

“Cái này.”

Nàng rơi xuống thời điểm trong tay tuyệt đối thứ gì đều không có, điểm này nhi Bùi Chất là có thể trăm phần trăm khẳng định.

Nhưng là.....

Hắn nhìn như vậy nhan sắc tương đương chói mắt đỏ thắm dù con người khế nhúc nhích, không nói gì.

Ninh Hồi chợt dạ đến lợi hại, nhưng hiện tại quản không được nhiều như vậy, chết thì chết đi, lại thế nào cũng so từ nơi này ngã xuống quăng ngã thành thịt vụn mạnh hơn nhiều nha.

Ninh Hồi trong lòng lạnh thê thê, trong miệng lại cũng không nhiều lắm giải thích, nuốt nuốt nước miếng chỉ tiếp tục nói: “Chúng ta, chúng ta dùng cái này đi xuống, người..... Người muốn đem ta nắm chặt.”

Bùi Chất vẫn là không có hé răng nhi, Ninh Hồi khúc ngón trở ẩn ẩn dù binh thượng kim loại cái nút, trộm hô một tiếng Thanh Thanh Thảo Nguyên, Thanh Thanh Thảo Nguyên hiểu ý gật gật đầu chuyển thị giác cho nàng tìm kiếm tốt nhất rớt xuống địa điểm.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 70 chương 70

Đi ngang qua quá dài hà đêm khuya gió lạnh so với ban ngày muốn lạnh thấu xương đến nhiều, Ninh Hồi ở đồng lửa biên hướng trong thêm sài, lửa đốt càng ngày càng vượng, tại đây một mảnh an tịch trong thiên địa hô hô rung động, là bọn họ duy nhất nhưng cung sưởi ấm nguồn nhiệt.

“Được chưa sao?” Ninh Hồi lại một lần hỏi.

Nàng là thật sự rất đói bụng, hôm nay năng lượng tiêu hao quá lớn, đã là là trước ngực dán phía sau lưng.

Không gian thảo nguyên có nhất thích hợp sinh tồn điều kiện, vô luận là ánh mặt trời thổ nhượng vẫn là mặt khác cái gì đều là trải qua tinh vi giả thiết, hơn nữa Thanh Thanh Thảo Nguyên cả ngày đều nhìn chăm chăm đương thân nhi tử thân khuê nữ giống nhau chiếu cố, hoa hoa thảo thảo đều lớn lên thực hảo, đặc biệt là những cái đó rau xanh, thủy linh linh, cùng khai mỹ nhan bổ thêm đặc hiệu giống nhau.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ngồi xổm tiểu vũng bùn biên chọc chọc tràn ra hoa sen, không lớn xác định mà trả lời: “Ừng..... Nên có thể đi??”

Nói nó lại đi tới loại cải thìa địa phương, thử tính mà bẻ một mảnh lá xanh tử xuống dưới, chuyển đầu tả nhìn một cái lại nhìn

một cái, đợi một hồi lâu hệ thống không gian cũng không có lượng đèn đỏ kêu cảnh cáo.

“Di, thật sự có thể ai.” Thanh Thanh Thảo Nguyên ở trong đất trồng rau đổi tới đổi lui, mỗi khóa đồ ăn thượng chỉ phiết một mảnh lá cây, còn thực tri kỷ mà dùng trong không gian thủy tẩy sạch sẽ sau trang ở tiểu trong rỗ.

Gấu trúc xách theo đồ ăn rỗ nhi nhìn ra bên ngoài truyền lại thông đạo, tròn mắt lộc lộc lộc lộc mà chuyển động, “Không đúng a, lấy đi ra ngoài nói sẽ bị Bùi Chất phát hiện.”

Ninh Hồi bào bào đồng lửa, kia mỗi lửa thoáng chốc nhảy đến cực cao, “Ý của ngươi là hấn hiện tại còn không có phát hiện sao?”

Nàng để đều rớt một nửa được không.

Gấu trúc: “Nói cũng là, nhưng là..... Ta còn là có chút lo lắng.”

Ninh Hồi: “Lo lắng cái gì?”

Gấu trúc lau lau mặt béo phì, “Ta lo lắng chúng ta xuất sư chưa tiếp thân chết trước, ngươi hiện tại này đó hành vi thực dễ dàng bị người trở thành quái vật, đến lúc đó bị hỏa nung bị phù thiêu, ngấm lại đều thực thảm!”

Ninh Hồi chôn ở trong khuỷu tay trộm ngấm ngấm từ ám ảnh đi ra Bùi Chất, nghĩ nghĩ vẫn là nói: “Sẽ không, Bùi Chất không phải người như vậy.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên buông rỗ bắt trí một từ.

Bùi Chát ngồi ở dưới gốc cây trên tảng đá, hẩn đi tìm một vòng nhi cũng không tìm được cái gì có thể ăn đồ vật, đêm nay chú định là muốn chịu đói.

“Lại đây chút.” Hẩn cùng Ninh Hôi nói: “Tiểu tâm xiêm y thiêu.”

Ninh Hôi vớt vớt váy đi đến hẩn bên cạnh, hẩn ánh lửa chiếu rọi sắc mặt dị thường tái nhợt, giữa mày cũng thật là mỗi mết.

Nàng ngồi xồm xuống đi, nửa ngửa đầu nhìn một lát, trong lòng có chút khó chịu, vốn có rất nhiều lời nói muốn nói rồi lại không thể nào nói lên, sắp đến khẩu hóa thành một tiếng thực xin lỗi.

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu, đầu ngón tay xẹt qua nàng thái dương thời điểm, da thịt chạm nhau, khí lạnh sâu kín kêu Ninh Hôi hít hà một hơi.

Nàng vội cầm hẩn tay, kinh giác như là một khối hàn băng.

Bùi Chát đem người kéo tới ôm trong lòng ngực, “Không có việc gì, đã uống thuốc xong.” Phương Tùy cho hẩn xứng thuốc viên vẫn luôn đều mang ở trên người, mới vừa rồi đã dùng quá hai viên.

Chẳng sợ ly đồng lửa liền như vậy gần, hẩn ôm ấp cũng hàn tằm tằm, hoàn toàn không có ngày thường ấm áp, kêu Ninh Hôi đôi môi hơi run lên.

Nàng gắt gao mà hoàn hẩn eo, thẳng đến hẩn trên người kia cổ hàn ý hơi tan chút mới khó hiểu mà mở miệng nói: “Bùi Chát, ngươi vì cái gì đều không hỏi ta đâu?”

Bùi Chát: “Hỏi cái gì?”

Ninh Hồi: “Liền, liền hôm nay..... Người không hỏi sao?”

Bùi Chát: “Không có gì hảo hỏi.”

Hắn ngoài dự đoán bình đạm, Ninh Hồi hơi ngượng xem hắn, “Người không hiểu kỳ sao?”

Bùi Chát: “Còn hảo.”

Dừng một chút, duỗi tay ôm ôm áo choàng, “Người tưởng nói liền nói, không nghĩ nói liền thôi, người muốn làm cái gì ta cũng không câu nệ người. Bất quá, Ninh Hồi.....”

Ninh Hồi nghe được tên của mình phản xạ tính mà liền đi nhìn hắn đôi mắt, đôi mắt đen nhánh giống như màn đêm.

“Người từ chỗ nào tới ta quản không được, người đến chỗ nào đi ta cũng quản không được, nhưng là.....” Hắn rất là bình tĩnh, “Ờ người chạy trốn vô tung vô ảnh phía trước, ta nhất định sẽ.....”

Hắn trước nay đều không phải cái gì người tốt, cũng làm không tới cái gì nhân từ chuyện này.

Cùng hắn nói thành toàn? Chê cười, như thế nào không thấy người thành toàn hắn đâu?

Mặt sau kia mấy chữ hắn thanh âm cắn đến cực thấp, hơi không thể nghe thấy, Ninh Hồi không như thế nào nghe rõ, nàng ở hắn hai chân ngồi thẳng thân, kéo kéo chính mình đầu tóc, nhẹ a một tiếng, lực chú ý tấn đặt ở kia phía trên, nàng hơi hơi mở to hai mắt, lắc lắc đầu, “Sẽ cái gì? Người lớn tiếng chút nha.”

Bùi Chắt nhấp nhấp trắng bệch môi, lại là không lại nói lúc trước nói, chỉ thấp giọng nói: “Không có gì, người chỉ cần nhớ rõ chớ có kêu ta tìm không ra liền hảo.”

Hắn môi trung nhẹ tràn ra tới hơi thở đều là mang chút cảm lạnh ý, Ninh Hồi giơ tay phủng hắn mặt chà xát, lòng bàn tay sinh nhiệt, nàng nhìn hắn nói: “Sẽ không, ta có thể đi chỗ nào đâu?”

Trừ bỏ nơi này nàng còn có thể đi chỗ nào?

Nàng căn bản là không thể quay về Thủy Lam tinh, xanh hoá thông đạo chỉ có thể truyền thực vật, lại không thể đem nàng tắc qua đi, đương nhiên thực nghiệm căn cứ thúc thúc bá bá nhóm nếu nghiên cứu phát minh ra xuyên qua thời không máy móc kia lại khác nói, chỉ là khó khăn hệ số quá lớn, tính nguy hiểm quá cao, cái này hoàn toàn có thể xem nhẹ bất kể.

Hơn nữa.....

Nàng giống như hồn xuyên tới, liền tính có thể xuyên trở về giống như cũng chỉ có thể đương A Phiêu đi??

Nàng vô cùng có khả năng chính mình bị chính mình hù chết.

“Nói nữa, người.....” Nói đến cái này đề tài khó tránh khỏi vẫn là có chút ngưng ngưng, nhưng là Bùi Chắt mỗi ngày đều ôm nàng thân nàng, cái này cũng là đương nhiên nha, Ninh Hồi chớp chớp mắt, “Người không phải nói muốn cùng ta sinh nhai con sao?”

Nàng nói chuyện nhưng thật ra thản nhiên, Bùi Chắt kéo kéo khóe miệng, nhìn lâu hắn sau một lúc lâu vững vàng ừ một tiếng, “Người phải nhớ kỹ chính mình hôm nay nói qua nói.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 71 chương 71

Thanh Thanh Thảo Nguyên nói như là một đạo lôi nổ tung, Ninh Hối lay hai hạ chính mình đầu tóc, kinh giác chính mình hiện tại khả năng còn không có tỉnh lại, nàng khẳng định là còn đang nằm mơ.

Chính là lôi kéo tóc nắm hai hạ, nàng hít vào một hơi, là đau ai, không có làm mộng.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, người không ngủ tỉnh sao?” Cái này chuyển biến thật là hảo dọa người nội!

Nàng rõ ràng nhớ rõ liền ở không lâu trước đây gấu trúc nhìn đến Bùi Chất liền xú đều cùng thanh đoàn nhi giống nhau tới, sớm khi từ Lăng Lăng trạm dịch xuất phát ở trên xe ngựa thời điểm nàng nói một chuỗi dài nhi âm dương quái khí lời nói.

Thanh Thanh Thảo Nguyên lôi kéo tiểu chần đáp ở trên người, nghiêng nghiêng liếc mắt một cái, “Ta còn không có bắt đầu ngủ, cảm ơn.”

Ninh Hối càng là khó hiểu, “Vậy người vì cái gì đột nhiên cùng thay đổi một con hùng giống nhau?” Đây không phải nàng trong trí nhớ gấu trúc a!

Nàng trong trí nhớ gấu trúc không có khả năng là cái dạng này.

Hùng đầu gối lên tiểu gối đầu thượng, khẽ hừ một tiếng, “Đại nhân thế giới là tương đối phức tạp, người a liền không cần nghĩ

nhieu, ta đôi mắt đều mau không mở ra được, buồn ngủ nghỉ ngơi, đừng quấy rầy ta. Đi thôi, hảo hảo chiếu cố chiếu cố ta đáng thương con rể.”

Ninh Hôi: “..... Bùi Chất không phải người con rể.” Cả ngày tìm mọi cách tả quả hữu quả mà liền biết chiếm nàng tiện nghi!

Gấu trúc rằm rì, không làm để ý tới trở mình, cái ót đối diện nàng, Ninh Hôi bẹp bẹp miệng, nhưng thật ra lại chưa nói cái gì, âm thầm nói thanh khổ đáng giận gấu trúc sau liền đem tâm tư đều là đặt ở Bùi Chất trên người.

Đồng lửa đốt hơn phân nửa, nàng lại qua đi thêm chút sài, mắt thấy lại hỏa chạy trốn đi lên mới thoát thân thượng bên ngoài áo choàng cùng tay áo sam gắn vào Bùi Chất trên người.

Bùi Chất nửa mở mở mắt, đem trên người quần áo lại đáp trở về trên người nàng, hấn tay như cũ là lạnh băng, giống như là kia trong sông thủy giống nhau, Ninh Hôi áo choàng cấp ấn trở về, ngón tay bay nhanh mà cấp hệ thăng đánh cái kết.

Bùi Chất hơi nhúu nhúu mày muốn nói cái gì, nàng lại vén lên nhất hắc nhất hồng áo choàng chui đi vào, đôi tay hoàn hấn eo, chi ra tới đầu nửa ngưỡng hướng hấn cười, mềm mại, “Như vậy thì tốt rồi.”

Hấn lắc lắc đầu, “Ta trên người lãnh, người ly xa chút, miễn cho nhập hàn.”

Kia nói chuyện đôi môi nhan sắc đậm bạch, gần như nhìn không ra ngày xưa bộ dáng, xem ở trong mắt, Ninh Hôi trong lòng không thoải mái thật sự, nàng bướng bỉnh mà hoàn hấn lại đến gần rồi

chút, đầu ở hấn trong lòng ngực cọ cọ, “Không cần! Ta liền thích ở chỗ này.”

Một gậy gộc đánh không ra nửa cái tự người ta nói ra nói như vậy, dừng ở trong tai thật sự là gọi người vui mừng, Bùi Chất thở nhẹ ra một hơi, sờ sờ nàng đầu, ôm người cười cười.

Hấn không ra tiếng nhĩ, Ninh Hối lúc này mới từng hạ ôm hấn lực đạo, không ra một bàn tay tới xả ra bên hông khăn cho hấn xoa xoa trên trán tề tề mật mật mồ hôi lạnh.

Lau trong chốc lát lại có, lau lại có, Bùi Chất thoát nhìn cũng vẫn là khó chịu, Ninh Hối đem khăn ném ở một bên nhĩ, thân mình hướng lên trên cứng cứng, phủng hấn mặt ở trên môi hôn hôn.

Bùi Chất sửng sốt một chút, đem người vớt xuống dưới ôm vào trong ngực, hỏi: “Làm cái gì đâu?”

Ninh Hối lại ngồi dậy hôn hôn hấn, theo chôn ở hấn cổ, nóng rực hô hấp như là ở trên da thịt đầu lạc hạ cái mặt không đi dấu vết.

Nàng muộn thanh nói: “Ta, ta chính là, chính là.....”

Nàng là được nửa ngày cũng chưa nói ra cái nguyên do tới, Bùi Chất nửa rũ mắt, trở tay che khăn áo choàng, xoay chuyển cổ, cầm nhẹ chống nàng mềm mại phát đỉnh, trầm thấp thanh âm ẩn hàm trấn an, “Ngủ đi, ngày mai còn có đi khá dài lộ đâu.”

Ninh Hối dựa vào hấn trong lòng ngực, một bên nhĩ là hấn tiếng tim đập, một bên nhĩ là gió lạnh ào ào thổi diệp phát hỏa thanh âm, rõ ràng là có thanh nhĩ, lại cố tình lại cảm thấy mạc danh an bình yên tĩnh, trong thiên địa cái gì đều không có, chỉ có bên người như vậy một người.

Nàng hoảng hốt gian mở to tròn mắt, nhần nhần mảy, lại cảm thấy có chút không thể hiểu được mà lắc lắc đầu.

Phong hỏa tương giao, liệt liệt rung động thẳng đến bình minh.

Trước hết tỉnh lại chính là Thanh Thanh Thảo Nguyên, nó duỗi cái lười eo, nhéo lược quát quát chính mình trên người mao mao, vừa lòng mà nhìn bên ngoài gần bó bên nhau hai người.

Trai tài gái sắc, mỹ thật sự, mỹ thật sự!

Ninh Hồi là bị Thanh Thanh Thảo Nguyên hừ ca nhi thanh âm đánh thức, nỗ lực giãy giụa nửa ngày vẫn là xóc lên vạn phần trầm trọng mí mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là màu đen áo choàng, âm u.

“Sớm a, nhãi con.”

Ninh Hồi che che lỗ tai, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, người hảo hảo!”

Gấu trúc mắt tròn trắng, cho nàng bào cuối cùng có thể cung cấp hai cái khoai lang đỏ, ghét bỏ nói: “Sớm một chút nhi lên sớm một chút nhi tìm lộ, lại như vậy chậm trễ đi xuống người sớm hay muộn đến đói chết.”

Ninh Hồi nga một tiếng, khẽ đẩy đẩy Bùi Chát, Bùi Chát ngủ thiếp, mới vừa rồi nàng vừa động liền mở mắt ra.

“Tỉnh?”

Ninh Hồi nhẹ nhàng ứng, hỏi: “Người hảo chút sao? Còn khó chịu sao?”

Bùi Chát xoa xoa ấn đường, rơi xuống tay đem nàng trước người tóc dài loát tới rồi phía sau, trả lời: “Khá hơn nhiều, trong chốc lát đi bờ sông thu thập một chút, ngồi một lát nên đi rồi.”

Ninh Hồi thử thử hần cái trán độ ấm, lại ở hần trong lòng ngực cũng cũng, tối hôm qua kia quanh thân quanh quần hàn khí xác thật tán không sai biệt lắm, nàng yên lòng, trên mặt mang theo cười, gật đầu nói hảo.

Sài đôi còn mạo hiểm hỏa, nhược nhược một thốc kêu Ninh Hồi cảm gậy gộc chọc chọc liền diệt, Bùi Chát huy kiếm bát chút thổ đem than hỏa nửa chôn, hai người mới đi bờ sông đơn giản mà rửa mặt một phen.

Này hà khe chạy dài không thấy cuối, Bùi Chát nắm nàng đi phía trước đi, dọc theo đường đi đều không thấy dân cư.

Ninh Hồi lại đói lại mệt, cắn răng chống.

Hai người tìm cái khối sạch sẽ địa phương tạm nghỉ, ngồi một lát tiếp tục đi phía trước đi ước chừng qua non nửa cái canh giờ, Ninh Hồi nắm Bùi Chát tay áo thẳng thở dốc, nhìn nơi xa nho nhỏ bóng người kích động mà hơi kém liền một hơi không nhắc tới tới.

Bùi Chát vội đỡ lấy nàng, đỡ nàng hô hấp bằng phẳng xuống dưới mới vừa rồi một đạo hướng kia chỗ ngồi bóng người đi đến.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 72 chương 72

Xuyên thấu qua tinh tế kết cửa dẫn đầu nhìn đến đó là một cái tuổi tác không nhiều lắm đại cô nương, bên ngoài che chở một kiện màu đỏ rực áo choàng, kia nhan sắc chói mắt khẩn.

Phụ nhân do dự một chút vẫn là mở cửa soan đem viện môn mở ra, không có cửa gỗ che đây, nghênh diện liền đem bên ngoài nhìn rõ ràng.

Mới vừa rồi không chú ý, bên ngoài nguyên là hai người, một nam một nữ, tuy rằng quần áo dính không ít bụi đất bùn hôi, nhưng hoàn toàn không ngại quanh thân khí độ, kia dung mạo này ngàn hương vạn gia cũng khó tìm ra so được với.

Phụ nhân hơi hơi giật mình thần, Ninh Hối cũng chính nhìn nàng.

Tay cầm hai cánh cửa tuổi trẻ phụ nhân ước chừng hai mươi mấy tuổi, ăn mặc màu xám bố sam, bên hông vây quanh váy bố, búi tóc thượng bó ám màu nâu khăn trùm đầu, gầy ốm tiều tụy, khí sắc ảm đạm, tuy là Ninh Hối không hiểu y cũng có thể nhìn ra trên người nàng bệnh khí.

“Tỷ tỷ, ta cùng với phu quân trên đường đi gặp tai họa lưu lạc nơi đây, nghỉ ở ngài nơi này tá túc một đêm, không biết phương tiện không có phương tiện.” Ninh Hối tiến lên hai bước, từ chính mình tiểu túi tiền lấy ra mấy khối bạc vụn hướng kia phụ nhân chỗ đệ đệ, thử tính hỏi: “Ngài xem như thế nào?”

Này phụ nhân quán là cái mềm lòng tính nhi, trước mặt hai người không giống cái gì người xấu, này chỗ rời thành trấn xác thật có chút lộ trình, ngồi xe bò đi cũng ước chừng muốn nửa ngày thời điểm, cực kỳ không có phương tiện. Còn nữa nhà nàng cũng không có gì đáng giá người khác mưu đồ đồ vật, bất quá chỉ vài miếng ngói đen mấy bó rơm rạ thôi.

Nàng nghiêng người nhường ra lộ, tránh đi Ninh Hối trong tay bạc, vội đẩy nói: “Bất quá một đêm, không đáng giá cái gì, nào cần phải nhiều như vậy tiền bạc! Phụ nhân cùng công tử vào đi, trong chốc lát nên là muốn trời mưa.”

Ninh Hối đem bạc ngạnh đưa cho nàng, “Chiếm tỷ tỷ chỗ ngồi, nơi nào không đáng giá?”

Hảo thuyết hai câu phụ nhân mới đưa bạc nhận lấy, ở trong phòng Tiểu Hòa nghe thấy bên ngoài tiếng vang chạy ra tới, lôi kéo nàng nương xiêm y tránh ở phía sau đầu không rên một tiếng.

Ninh Hối hướng nàng cười cười, ngay sau đó mấy người liền một đạo vào đi,

Nhà chính bãi một trương sơn sắc loang lổ bàn vuông, cơ hồ nhìn không thấy cái gì có thể sử dụng đồ vật, nói là nhà chỉ có bốn bức tường cũng không quá.

Thủy Lam tinh là công nghệ cao thời đại, nàng trụ thực nghiệm căn cứ càng không cần phải nói, các loại tự động hoá. Xuyên qua sau trụ cũng là nhà cao cửa rộng lầu các, tất cả dùng đều là cực hảo, đó là Ngụy Vân Noãn sở cư Trà Hoa Viên phòng trong cũng là tinh xảo khẩn, như vậy đơn sơ địa phương Ninh Hối vẫn là lần đầu

thấy, nàng tả hữu tò mò mà đánh giá hai mắt, tiếp nhận Tiểu Hòa ngã vào thô chén sứ nước sôi.

Đôi tay phùng chén, nhiệt khí phác về mặt, ướt nóng ướt nóng, uống lên mấy khẩu đi xuống, chỉ cảm thấy nhiệt khí tán loạn liên xương cốt đều ấm áp chút, rất là thoải mái.

Uống lên chút nước ấm, tinh khí rất giống chẳng đều không lớn giống nhau.

Kia phụ nhân đi bên ngoài đem lồng sắt gà mái khai ra tới, một bên xoa tay một bên tiến vào hỏi: “Phụ nhân cùng công tử là từ đâu nhi tới, chúng ta thôn nhi địa thế thiên, hảo chút năm không người sống đã tới.”

Bùi Chết là có thể không nói lời nào liền không nói lời nào, Ninh Hồi nghiêng đầu thấy hấn bưng chén không ra tiếng nhi, liền bản thân ra tiếng nhi nói: “Là từ Bình Xuân lại đây, trên đường gặp chút chuyện này, cùng trong nhà những người khác đi rời ra. Chúng ta cũng không biết đường đi, khắp nơi loạn chuyển đến nơi này tới.”

Phụ nhân nói: “Nguyên lai là như thế này.”

Ninh Hồi cười cười, “Còn không có hỏi tỷ tỷ như thế nào xưng hô đâu.”

“Nhà chồng họ Hà, phụ nhân nguyên họ Ngô, đây là tiểu nữ, danh nhi kêu Tiểu Hòa. Nàng cha đi ra cửa trấn trên thủ công, nửa tháng mới trở về.” Ngô nương tử ngồi ở băng ghế dài thượng ôm Tiểu Hòa trả lời.

Lẫn nhau nói xong hai người lại ngồi hàn huyên một lát thiên, đại khái hỏi một chút Phù Dương trấn tình huống.

Khi nói chuyện bên ngoài đã hạ mưa to, bùm bùm mà đánh rớt ở ngói đen thượng đình viện, mới ra tới không bao lâu gà mái loạn nhảy hai hạ lại toàn trở về lồng sắt, lưu lại mấy cây bay xuống lông gà.

Ninh Hồi nhìn thú vị, thiên đầu nhìn một hồi lâu, Búi Chát vỗ vỗ nàng đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng chỉ chỉ bên ngoài, “Đó là gà.” Nói ra thật xấu hổ, hơn nửa năm nàng chỉ ở chén cái đĩa gặp qua gà, này sống hôi hổi chưa từng thấy quá.

Thủy Lam tinh kỳ thật là có gà, tuy rằng số lượng thiếu nhưng chất lượng đại, ba cái nàng thêm lên đều so bất quá một con gà đại, biến dị sau tiểu kê trực tiếp biến thành cự gà, lông gà có thể so với cương đao, gà miệng còn mang gai ngược có độc, phát điên tới hù chết cá nhân, cảm thương thích thích thích đều đến đột đã lâu mới tể rớt một cái, so với kia chút cự xà đều phải khó chơi.

Ninh Hồi trong lòng thở dài cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên xả nói: “Thật sự rất khó tưởng tượng bên ngoài cái kia là cự gà nhóm lão tổ tông, thật là quá ma huyễn!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nhận đồng địa điểm điểm gấu trúc đầu, nhớ tới lúc trước nhà mình nhãi con bị truy mà mở ra tiểu phi cơ nơi nơi tán loạn bộ dáng thờ dài một hơi, chuyện cũ a..... Thật là quá ngĩ lại mà kinh a.

Búi Chát nghe nàng lời nói lại là nhướng mày, sách một tiếng, “Thật đáng thương, phu nhân người cư nhiên liền gà cũng chưa gặp qua.”

Ninh Hồi hướng về phía hấn mắt tròn trắng, “Ai nói ta chưa thấy qua?” Nàng khẽ hừ một tiếng, “Ta còn cùng bầy gà từng đánh nhau đâu.” Tuy rằng không đánh thắng, còn bị bầy gà truy nơi nơi phi.

Nàng nửa nâng cằm, rất đắc ý bộ dáng, Bùi Chát cũng không biết chính mình rốt cuộc có nên hay không tùy tâm cười ra tới.

Hấn thanh khụ một tiếng, cho nàng thuận thuận mao vẫn là ghen lại không nói chuyện, này thanh nhi vừa ra hấn muốn thật nói trong lòng lời nói phỏng chừng mỗi người lại muốn then quá thành giận.

Cùng Ngô nương tử ngồi ở cùng nhau Tiểu Hòa mịt mờ mà liếc nàng liếc mắt một cái, đưa lỗ tai ở Ngô nương tử chỗ đó nói: “Nương, cái này phu nhân có phải hay không ngốc?” Cùng gà đánh nhau có cái gì hảo đắc ý sao??

Nàng đánh thắng trong thôn Nhị Cầu Tử cùng Tam Đản Nhi cũng chưa nói cái gì đâu.

Ngô nương tử một phen che lại nàng miệng, trách cứ mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Đừng nói hươu nói vượn.”

Các nàng nói chuyện thanh âm cực tiểu, Ninh Hồi cái gì cũng chưa nghe thấy, nhưng không chịu nổi trong không gian có chỉ gấu trúc a, gấu trúc phi thường tri kỷ mà cho nàng thuật lại một bên, ôm bụng cười lớn trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Ninh Hồi: “.....” Tiểu muội muội, người như vậy sẽ không bằng hữu ta cùng người nói.

Bùi Chát cũng nghe tới rồi, hấn kỳ thật rất nhận đồng kia tiểu cô nương nói, chẳng lẽ không ngốc sao? Hấn hoàn toàn không có lập trường đi phản bác a.

Ninh Hồi: “.....” Ta và các người nói, này gà phi bỉ gà, có thể tể rớt một cái là thực ghê gớm, cùng chúng nó đánh nhau là thực yêu cầu dũng khí!

Nàng Thủy Lam tinh mẫu thân a, thời đại này hồng câu thật là hảo khó vượt qua a!

Trong phòng chợt liên không có thanh nhi, chỉ nghe được mưa rền gió dữ thanh tiếng vang, gập đả kích Ninh Hồi ghé vào bàn vuông thượng không vui mà nhìn bên ngoài màn mưa.

Trận này vũ tới cấp, đi được mau, ước chừng non nửa cái canh giờ liền ngừng.

Ngô nương tử ngồi một lát liền đi phòng bếp thu thập đêm nay cơm canh, Ninh Hồi ở chính đường đãi nhàm chán cũng theo qua đi.

“Tiểu Hòa, xuống ruộng xả hai thanh hành tử, lại rút hai cái củ cải trở về.”

Tiểu Hòa chính nhìn thốt thượng thịt nuốt nước miếng, nghe được nàng nương nói vội ứng hai tiếng, Ninh Hồi niệm khởi Thanh Thanh Thảo Nguyên nói xanh hoá giá trị, liền Tiểu Hòa một đạo ra cửa đi.

Trồng rau mà liền ở chung quanh, Bùi Chát dựa vào sân khung cửa thượng cũng có thể nhìn thấy người liền không có quá khứ.

Này trong đất củ cải lớn lên không tồi, Ninh Hôi rút một cái, dính bùn củ cải trắng so nàng cánh tay còn muốn thô chút.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, cái này củ cải xanh hoá giá trị nhiều ít?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nhìn nhìn màn hình, chậm rì rì nói:
“50, bất quá.....”

“Bất quá cái gì?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 73 chương 73

“Hà Tam Bôi bên này nhi thượng không lão hạ không tiểu, hắc người này tuổi trẻ thời điểm hỗn không tiếc, thân mình mệt lợi hại đi được sớm, hiện tại bên cạnh sân cũng chỉ lưu lại Cẩm thẩm nhi một cái. Nàng tính tình quái thật sự, lại có chút điên cuồng, trong thôn người đều không thích hướng nàng trước mặt thếu. Nàng hiện tại đôi mắt nửa mù không mù, cũng chỉ bằng về điểm này nhi Hà Tam Bôi lưu lại tích tụ miễn miễn cưỡng cưỡng sinh hoạt.”

Ngô nương tử khi nói chuyện vổ vổ bên người Tiểu Hòa, “Ai da, ta đều hơi kém đã quên, Tiểu Hòa, đợi chút người ăn xong rồi đem trong nồi kia nửa chén bánh bột ngô cho người Tam nãi nãi đưa đi, ta giữa trưa qua đi nhìn một hồi, người trứ lạnh, cơm chiều sợ là không tin tức.”

Tiểu Hòa bái cơm, khuôn mặt nhỏ thượng tràn đầy không cao hứng, nhỏ giọng phản bác nói: “Vừa rồi ca hát không phải rất có sức lực sao? Như thế nào cơm chiều liền không tin tức? Nương, người có thể hay không mặc kệ nàng!”

Ngô nương tử hỏ mặt, thò tay chỉ chọc chọc nàng đầu, “Lời này nếu là kêu cha người nghe được, không được trửu người, nói như thế nào người cũng muốn gọi người ta một tiếng Tam nãi nãi.”

Tiểu Hòa bưng chén nhảy xuống ghế chạy xa tránh đi, lớn tiếng nói: “Vốn dĩ chính là a, nghe Cửu a bà nói Tam gia gia tồn tại thời điểm nàng cũng là như thế này, gì đều không làm. Hiện tại mấy chục

tuổi người, một đồng tuổi còn không có ta sẽ làm việc đâu, cả ngày liền biết chờ người cho nàng đưa ăn! Làm gì cho nàng nha!”

Ngô nương tử trừng mắt nhìn nàng hai mắt, không tiếp nàng lời nói, chỉ nói: “Người có đi hay không? Người không đi ta đi.”

Tiểu Hòa dậm dậm chân, “Nương!”

Ngô nương tử thở dài, “Cùng người đã nói bao nhiêu lần, người Tam nãi nãi là cái người đáng thương, có thể giúp chút liền giúp chút, có một số việc người không biết cũng không hiểu, đừng nghe thôn nhi những cái đó bà ba hoa nói hươu nói vượn.”

Ngô nương tử phóng mềm ngữ khí, này mềm nhũn xuống dưới, Tiểu Hòa tự tin liền có chút không đủ, nàng chọc trong chén đồ ăn cương nửa ngày nói, rốt cuộc vẫn là không tình nguyện mà đồng ý.

Ninh Hồi lực chú ý không giống Bùi Chát giống nhau ở Chiêu Bình 6 năm cái này điểm nhi thượng, nghe xong khá dài một đoạn lời nói, cũng liền cuối cùng như vậy vài câu kêu nàng tinh thần tỉnh táo.

Dùng xong rồi cơm chiều, Ngô nương tử tự đi thu thập chén đĩa, Tiểu Hòa liền dựa vào nàng ý tứ đi đem trong nồi kia nửa chén bánh bột ngô bùng ra tới.

Bên ngoài mỏng vân che ánh trăng, chỉ rơi xuống nhọt nhọt một tầng quang, không tính sáng ngời nhưng cũng thượng có thể thấy mọi vật, đi ở trên đường cũng không đến mức bị va chạm.

Ninh Hồi cùng Bùi Chát cũng theo qua đi, hai mươi vạn xanh hoá giá trị dụ hoặc lực thật sự quá lớn, nàng nếu là không đi xem hai mắt hôm nay buổi tối tuyệt tích là ngủ không được.

Ngô nương tử bên này sân cùng kia đầu chỉ cách một cái đường nhỏ, ra viện môn hướng hữu cũng liền vài bước lộ.

Ba người vừa đến nửa oai nửa nghiêng cửa gỗ khải vừa mới đứng nghiêm, bên trong liền vang lên một trận khuyển phệ thanh, Tiểu Hòa đẩy ra phá cửa gỗ liền thấy trong viện lập đại hoàng cầu, làm khô gầy gầy, nhưng ánh mắt kia lại là lại hung lại tàn nhẫn, ẩn trong đêm tối cuồng khiếu, thật đúng là có chút dọa người.

Tiểu Hòa là lão người quen, nàng hướng về phía bên trong cầu gọi hai tiếng, đại hoàng cầu phân biệt lên tiếng âm, kéo dây xích phe phẩy cái đuôi nhảy vào rơm rạ đôi.

Ninh Hối đánh giá cái này rách nát tiểu viện tử, ven tường nhi song song lập vài cái cặp tường cao thụ, ánh sáng quá yếu, nhìn nửa ngày cũng không có thể phân biệt ra rốt cuộc nào một cây mới là hai mươi vạn cây sơn trà, nhìn lâu không có kết quả nàng lại xoay tầm mắt, gương mặt xuyên qua ngói đỉnh, tàn nguyệt hạ gió lạnh gào thét, lãnh đến thấm cốt, nàng run lên thân mình mặc danh cảm thấy nơi này có chút âm trầm quỷ dị.

Ninh Hối vội kéo chặt Bùi Chất tay, đem trong đầu những cái đó hiểm lạ cổ quái ý tưởng vứt đi ra ngoài, đi theo Tiểu Hòa một trước một sau mà vào phòng.

Nhà chính không có người cũng không đốt đèn, Tiểu Hòa lại bụng chén chuyển đi bên tay phải nhà ở.

Kẹt cửa lộ ra mỏng manh ám hoàng ánh nến, thon dài một cái, Tiểu Hòa ba bước cũng làm hai bước tiến lên giơ tay gõ gõ môn, lớn tiếng kêu lên: “Tam nãi nãi, mở cửa! Ta là Tiểu Hòa, ta nương kêu ta lại đây cho người đưa ăn!”

Tiểu Hòa kêu vài thanh, trong phòng đều không thấy có động tĩnh gì, thậm chí đều nghe không được cái gì tiếng vang, Ninh Hối hỏi: “Không phải là ra chuyện gì nhi đi?”

Tiểu Hòa tiếp tục phá cửa, “Nàng lỗ tai không hảo sử, nghe không lớn thấy thanh âm.”

Nói thanh âm lại cất cao chút, “Tam nãi nãi! Mở cửa!”

Thật lớn một phen lẫn lộn, trong phòng cuối cùng là truyền thanh âm tới, “Tới, tới.....”

Môn đầu tiên là bị kéo ra một chút, bên trong người cọt tới cọt lui nửa ngày mới đem bên trong soạn kéo xuống dưới, dẫn đầu lộ ra tới là một trương không coi là thật tốt xem mặt, người này quá gầy, gương mặt ao hãm, xương gò má cao đột, như là ở trên mặt chỉ mỏng một tầng làm da, kia trông mắt ao hãm ở hốc mắt, không lớn linh hoạt mà queo trái.

Cũng là nhìn ra được tới nàng đáy hảo, bằng không này liền không chỉ là khó coi mà là dọa người.

Cảm thẩm nhi như là không phát hiện Ninh Hối cùng Bùi Chất, nàng vũ xuống tay huy hai hạ, sờ ở Tiểu Hòa trên đỉnh đầu, kéo kéo khoe miệng như là đang cười, tinh tế nhìn lại rồi lại cảm thấy không lớn giống, kia da mặt tử banh đến gắt gao, rõ ràng không có gì đáng cười tử.

“Vào đi.” Nàng không coi là nhiệt tình, trong thanh âm cũng không nhiều lắm cảm xúc, nghiêng đi thân chống căn gậy gộc chậm rì rì mà đi tới giường ván gỗ ngồi hạ.

Ninh Hôi cùng Bùi Chất liền đứng ở cửa, nàng nguyên tưởng rằng Ngô nương tử lời nói Cầm thẩm nhi cũng liền 40 tới tuổi, như vậy nhìn qua đi thể nhưng như là hoa giáp lão nhân.

Nàng ngồi ở ván giường thượng, một chút một chút mà đùa nghịch trong tay gậy gộc, trắng hơn phân nửa đầu tóc sơ thành đơn giản búi tóc trát ở hôi màu nâu khăn trùm đầu, cũng không phải ở trên giường ngủ quá lộn loạn vẫn là vốn là không chuẩn bị cho tốt, tan hảo chút ra tới, thoát nhìn thực sự hỗn độn.

Tiểu Hòa buông chén cũng không đi vội vã, nàng là rất hiềm khích rất không thích cái này Tam nãi nãi, nhưng lại đây đi nhìn nàng một người lẻ loi cũng khó tránh khỏi sinh ra chút lòng trắc ẩn.

Tiểu cô nương mắt tròn trắng, miệng dầu đến lão cao, vẫn là dẫn theo trên bàn trống rỗng lạnh như băng đồng ấm trà đi nhà bếp, đốt lửa nấu nước vội tới vội đi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 74 chương 74

Trong viện đại hoàng cung như tới khi giống nhau lại hướng về phía bọn họ lưng trông kêu một hồi, tại đây mọi âm thanh đều tịch thời điểm có vẻ phá lệ vang dội.

Bùi Chất mắt nhìn phía trước, ám dạ hạ cũng nhìn không lớn rõ ràng vẻ mặt của hắn, Ninh Hồi nhăn mặt, căn cứ vào nào đó không thể hiểu được tín nhiệm, vẫn là ngoan ngoãn mà đi theo hắn trở về kia đầu đi, tả hữu ở chỗ này làm ngốc cũng không có gì dùng.

Này qua lại một chuyến đã là đi không ít thời gian, Ngô nương tử đã thiêu hảo nước ấm liền chờ người.

Nước ấm tẩy đi một thân mệt mỏi, Ninh Hồi ăn mặc Ngô nương tử mang tới sạch sẽ quần áo thoải mái dễ chịu mà đuổi cái lười eo, đi qua đi cùng nàng cùng nhau trải giường gấp chăn.

“Này chăn mấy ngày trước mới vừa nhả ra tới hơi quá, nóng hổi.”

“Phiền toái người.”

Ngô nương tử xua xua tay, “Phu nhân cấp tiền bạc nhưng không ngừng này đó.” Những cái đó bạc đủ nhà bọn họ dùng hảo chút lúc, đương gia ở trấn trên làm công hợp với hai tháng cũng so không được nàng này trong tay đầu một nửa.

Ninh Hồi cười cười, đẽ ép áp góc chần, nhỏ giọng hỏi: “Ngô tử tử, ta vừa mới đi theo Tiểu Hòa hướng bên cạnh đi, thấy kia trong viện loại hảo chút thụ, người viện này như thế nào cũng không loại hai khóa? Giống cái gì sơn trà a táo nhi a gì đó, tới rồi thời điểm còn có thể hái được ăn đâu.”

Ngô nương tử lại từ rút sơn tử gỗ tử ôm một giường chần ra tới, lắc đầu nói: “Ta trong viện chỗ ngồi lưu trữ trồng rau, sơn trà gì đó Cẩm thẩm nhi chỗ đó không phải có? Lớn lên nhưng hảo, kết ra tới sơn trà lại đại lại ngọt, nàng lại không ăn tấn cho chúng ta, ngày mùa hè thời điểm có thể trích non nửa cái sọt đâu.”

Nói đến nơi này nàng thở dài, “Cẩm thẩm nhi người kỳ thật không tồi, chính là tính tình cổ quái quái gở chút. Nghe Tiểu Hòa nàng cha nói vừa mới bắt đầu cũng không phải như vậy, đều là bị Hà Tam Bôi tra tấn hư.”

Ngô nương tử gả tới thời điểm Hà Tam Bôi sớm không biết ở đâu chết thối, nhưng nàng nhà mẹ đẻ ly này chỗ không xa, đại cô gả chính là thôn tây đầu tú tài, nàng khi còn nhỏ ngày lễ ngày tết cũng là đi theo nhà mình cha mẹ đã tới, Hà Tam Bôi cũng không phải là cái tốt, bằng không lúc trước Cẩm thẩm nhi vụng ở trên đường cũng không thể kêu hấn trực tiếp vọt trở về thôn nhi tới.

Dù sao Ngô nương tử là hoành xem Hà Tam Bôi không vừa mắt, dựng xem hấn không phải cái đồ vật, phi hai tiếng nói: “Cũng là Cẩm thẩm nhi số phận không hảo đụng phải cái Hà Tam Bôi.”

Ninh Hồi vốn là muốn hỏi cây sơn trà, nói nói đã bị Ngô nương tử cấp mang oai, theo nàng lời nói lại hỏi hai câu có quan hệ Hà Tam Bôi sự tình.

Ngô nương tử nói: “Người này sớm đã chết, cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, Tiểu Hòa nàng cha nói là một thân phong hàn một nhiễm liền đi, ai mặc kệ nó, đều ước gì thiếu cái tai họa, đã chết tốt nhất.”

Ngô nương tử đầy miệng ghét bỏ, thu thập hảo giường đệm liền đi ra ngoài, Ninh Hồi ngã vào trên giường tả hữu lăn hai hạ, có chút ảo não mà vỗ vỗ chính mình cái trán, nàng rõ ràng là muốn hỏi cây sơn trà tới, như thế nào chuyển tới Hà Tam Bội người này trên người đi?

Ngô nương tử vừa mới đi ra ngoài không lâu, Bùi Chát cũng uống xong thủy vào được, thò người ra thổi tắt đèn dầu, nương mới vừa rồi ánh đèn tàn lưu xuống dưới lượm ảnh bước nhanh tới rồi mép giường.

Ban ngày đi đường mệt mỏi bất kham, lý nên sớm mà liền ngủ, nhưng mà hai người nằm ở trên giường, một cái nhớ thương hai mươi vạn, một cái cũng hãy còn nghĩ chuyện này, lẳng là không có chút nào buồn ngủ.

Nơi này điều kiện so không được Quốc công phủ, ở trên giường nằm hồi lâu vẫn là tay chân lạnh lẽo, Ninh Hồi tự giác mà hướng bên người người trong lòng ngực nhích lại gần, lại dờn xuống đi, hơn phân nửa cái đầu đều nhét vào trong chăn.

Nàng như thế nào đều ngủ không được, nghĩ buổi tối Bùi Chát nói thật không minh bạch không minh bạch nói, phiên hai hạ thân, nhỏ giọng kêu: “Bùi Chát, Bùi Chát?”

Như vậy tiểu tâm nhẹ ngữ rất giống là ở làm tặc đường như, Bùi Chát kéo kéo khóe miệng, xốc lên nửa khép mí mắt, bị nàng như

vậy vùng, cũng ừ nhẹ một tiếng, “Làm sao vậy?”

“Người hôm nay nói kia lời nói rớt cuộc là có ý tứ gì a?” Nàng là nửa ngày cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, “Ta cân nhắc người chẳng lẽ là nhận thức cái kia Cẩm thẩm nhi đi?”

Bùi Chát nghiêng người, cánh tay dài hoàn ở nàng trên eo đem người vòng khấn chút, trả lời: “Không thân, gặp qua.”

“A?! Thật sự?”

Ninh Hồi nửa chi ngẩng đầu lên, tiến đến hấn mặt biên, nỗ lực mở to hai mắt nhìn cũng chỉ nhìn thấy cái mơ mơ hồ hồ hình dáng, nàng lại đến gần rồi chút, ở bên tai hấn hỏi: “Kia nàng là kinh đô người?”

Trong ổ chăn thẳng rớt phong, Bùi Chát không lưu tình chút nào mà đem nàng đầu cấp ấn trở về, lại hướng lên trên gom lại chăn, lúc này mới không nhanh không chậm mà trả lời: “Nàng nguyên là Lăng Lăng Vệ thị nhất tộc, sau lại gả tới rồi kinh đô.”

Lăng Lăng Vệ thị?

Nguyên chủ đối cái này cũng chưa cái gì ấn tượng càng đừng nói nàng, Ninh Hồi bái ở Bùi Chát trên người, cảm để ở hấn đầu vai, “Gả ai, ta biết không? Gặp qua sao?”

Bùi Chát: “Gặp qua.”

Nàng lại truy vấn một lần là ai, Bùi Chát lại tránh mà không đáp một chữ cũng không chịu nói.

Ninh Hồi tò mò vô cùng, ở trong chần cũng tới cũng đi, cả người đều mau đề ở hấn trên người, buồn lâu rồi hô hấp không thuận, lại từ hấn ngực thượng nhô đầu ra, vô tội nói: “Ngủ không được, người liền cho ta nói một chút sao, lại không phải cái gì triều đình cơ mật.”

Bùi Chát đôi tay vòng lấy nàng eo, đem người hướng lên trên đề ra đề, vẫn là không dao động, hơi hơi mỉm cười, “Không được.”

Hấn như vậy kiên định cự tuyệt, mấy ngày nay tới giờ đối hấn cũng coi như là có chút hiểu biết, Ninh Hồi bẹp bẹp miệng, biết hôm nay buổi tối là không có khả năng từ hấn trong miệng lời nói khách sáo, chậm rì rì hướng trong chần súc.

Quần áo cọ sát sột sột soạt soạt thanh dừng ở trong tai mang theo một cỗ nhột nhột ngứa ý, Bùi Chát kháu khắn người, sắc mặt khế biến, thấp giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

Hấn lực đạo có chút đại, Ninh Hồi tránh hai hạ, “Ta muốn đi ngủ.”

Bùi Chát nhắm hai mắt không có ra tiếng nhĩ, Ninh Hồi liền như vậy vẫn luôn ghé vào hấn trên người có chút không thoải mái, đặc biệt là kia cô ở nàng bên hông tay, thật sự là lặc đến hoảng.

“Đều kêu người đừng lộn xộn.” Bùi Chát bất đắc dĩ mà thở dài, một cái xoay người đem người phản đề ép trở về.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 75 chương 75

Ninh Hồi lòng hiếu kỳ là hoàn toàn kêu Bùi Chắt câu lên, bắt quá đã như hấn lời nói, bắt quá đi liền bắt quá đi thôi, nàng ở trong sân vây quanh hấn vòng tới vòng lui, thẳng hoảng Bùi Chắt mắt đều hoa, tay ấn xuống nàng vai đem người kéo gần lại tới, nhéo nhéo nàng mặt, “Lúc ẩn lúc hiện làm chi?”

“Người như thế nào chính là không chịu cùng ta nói đi?” Ninh Hồi ôm hấn eo sau này ngưỡng thân mình, đột nhiên mở to mắt, nhón chân ở bên tai hấn nhỏ giọng nói: “Sẽ không thật là cái gì không thể nói hoàng gia cơ mật đi?”

Bùi Chắt nhướng mày, nhàn nhạt nhìn nàng một cái không nói lời nào, bị như vậy vừa thấy, Ninh Hồi hai chân hướng lên trên nhảy nhảy, che miệng nhỏ giọng thử tính hỏi: “Chẳng lẽ bị ta đoán trúng?” Nàng hôm nay đầu óc tốt như vậy sử sao?

Bùi Chắt quay đầu đi không để ý tới nàng, mắt nhìn lồng gà hai chỉ ngâm rau xanh lão gà mái đầu tới đầu đi.

Ninh Hồi tự giác đoán đúng rồi, hấn tối hôm qua không phải nói sao, Cẩm thẩm nhi chính là Lăng Lăng Vệ thị người, gả đến kinh đô nhà chồng nàng nhận thức.

Nàng nhận thức người nhưng không nhiều ít, nàng đối Lăng Lăng Vệ thị không lớn hiểu biết cũng không có gì ấn tượng, nhưng cũng biết là một phương đại tộc, hơn nữa Ngô nương tử nói Cẩm

thẩm nhi bị Hà Tam Bôi mang về tới thời điểm mặc quần áo trang điểm đều là thượng đẳng, tối hôm qua lại thấy nàng cử hành ngồi nằm rất có điều lệ, này sở giả người thân phận tuyệt tích thấp không được, không nói được thật đúng là chính là vị nào??

Nếu thật là kia đích đích xác xác là không thể nói hoàng gia bí tân, cung phi xuất hiện ở dân gian, còn giả cho người, thành công cấp Hoàng đế bệ hạ đeo đỉnh đầu lấp lánh sáng lên nón xanh..... Này, này cũng thật kích thích!

Chỉ là, trong cung có họ Vệ phi tàn sao?

Ninh Hồi ở trong đầu vớ vết một vòng cũng không thấy bóng dáng, nàng cắn môi trắng lác đầu, Thanh Đan Thanh Miêu nếu là ở chỗ này thì tốt rồi, nàng còn có thể hỏi một miệng đầu, nói không chừng có thể biết được chút cái gì.

Bùi Chất biết nàng ở miên man suy nghĩ, hòa nhã nói: “Tưởng những cái đó làm cái gì, lại cùng người không có gì can hệ, lại đây đi, cùng nhau đi ra ngoài đi một chút.”

Ninh Hồi đem đôi một đầu óc nón xanh vớt ra đầu đi, tiểu bước lên tiến đến kéo hấn cánh tay. Bọn họ không có cửa phòng chìa khóa, hờ khếp viện môn cũng không đi xa, chỉ ở chung quanh thông khí lặc lự.

Đạp vào mắt là đan xen bờ ruộng, lui tới nông dân, dưới ánh mặt trời nhìn về nơi xa, ấm áp mệnh mệnh một mảnh.

Ninh Hồi đi đi dừng dừng, nắm tiểu mái ngói thường thường đào một cây không biết tên tiểu cỏ dại, muối lại tiểu cũng là thịt, nghe

không gian hệ thống nhắc nhở xanh hoá giá trị một chút một chút mà hướng lên trên thêm, tâm tình càng thêm mỹ diệu.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ở bên trong đào hồ cũng là cao hứng, trong miệng xướng ca trên mặt đất đánh vài cái lần nhì, lần đến bên cạnh cái ao mông một dẫu một dẫu, hai chỉ hắc lỗ tai đóng đưa phá lệ nhận người.

Ở bên ngoài xoay hai vòng, hai người đường cũ phản hồi.

Ninh Hồi ở trong sân thùng nước lấy thủy rửa tay, thủy đến xương hàn, đông lạnh đến nàng hai tay đỏ bừng.

Bùi Chát cho nàng chà xát, ngoài cửa lại là vang lên chút tiếng vang, trơn bóng gậy gỗ tử một chút một chút đánh rớt trên mặt đất dò đường, kia mở rộng ra một phương trước cửa liền xuất hiện có chút câu lũ bóng người.

Cầm thẩm nhi vẫn là hôm qua kia một thân nhì, hoa râm đầu tóc ngay ngay ngắn ngắn mà kéo đảo không giống buổi tối như vậy tán loạn, nàng hư mắt, chậm rì rì mà bước vào môn tới, vừa đi vừa kêu lên: “Tiểu Hòa? Tiểu Hòa a.”

Ninh Hồi trả lời: “Tiểu Hòa không ở, nàng đi ra ngoài ngoạn nhì.”

Cầm thẩm nhi không nghe thấy, tiếp tục kêu lên: “Tiểu Hòa, Tiểu Hòa.”

Ninh Hồi liền phải đến nàng bên cạnh đi, Bùi Chát giữ chặt không gọi nàng động, ánh mắt sắc bén mà nhìn ở trong sân chốc gậy gộc đi phía trước nữ nhân, âm thanh lạnh lùng nói: “Người không ở.”

Ninh Hòi không hiểu Bùi Chát làm gì đột nhiên này phó âm lãnh âm lãnh bộ dáng, kia Cẩm thẩm nhi tựa hồ chú ý tới hấn, giường mắt hướng bên này nhìn nhìn không lên tiếng nữa nhi, nàng từng bước một mà xoay trở về lại đi ra ngoài.

Vừa vặn Tiểu Hòa từ bên ngoài đã trở lại, vừa nhìn thấy Cẩm thẩm nhi liền mắt tròn trắng, lớn tiếng hỏi: “Tam nãi nãi, người có chuyện gì nhi a?”

Cẩm thẩm nhi ai thanh, ngón tay chỉ bên cạnh, “Trường sụp, trường sụp, cha người đã trở lại không có?”

Tiểu Hòa liền biết nàng lại đây chuẩn có việc nhi, trả lời: “Cha ta hôm nay liền trở về, đã trở lại ta liền nói với hấn.”

Cẩm thẩm nhi gật đầu, “Hảo hảo hảo.....”

“Người liền ở chỗ này ngồi một lát đi, nương hôm nay buổi sáng liền nói kêu người ở nhà chúng ta ăn cơm.” Tiểu Hòa chạy vào nhà dọn điều băng ghế ra tới đặt ở trong viện, đỡ nàng ngồi xuống, “Ngồi phơi phơi nắng.”

Cẩm thẩm nhi chỉ bao một tầng da trên mặt mang theo chút cười, lại liền nói vài tiếng hảo.

Tiểu Hòa ngày thường không có việc gì thích biến sơn chạy, mới vừa rồi ở bên ngoài chơi mệt mỏi, uống lên hai khẩu sau dọn cái bốn chân nhi tiểu ghế nhi ngồi ở nhà chính bên ngoài dùng trúc điều biên lồng sắt.

Đừng nhìn nàng tuổi còn nhỏ, lại là học không ít bản lĩnh, Ninh Hòi xem hiếm lạ cũng thấu qua đi.

Bùi Chát đứng ở trong viện, đi hai bước tới rồi trường ghé biên, hấn thanh âm cực thấp, nhưng căn tự lại phá lệ rõ ràng.

“Nghe nói Cẩm thẩm nhi tuổi trẻ thời điểm mất trí nhớ, hảo chút sự tình đều không lớn nhớ rõ?”

Cẩm thẩm nhi làm như không nghe thấy, mặc không lên tiếng, Bùi Chát sắc mặt nặng nề, nghiễm nhiên lại khôi phục ngày thường kia phó âm lãnh hàn lệ bộ dáng, hấn nói: “Cẩm thẩm nhi cùng cố nhân trường bối rất có vài phần tương tự, Lãng Lãng Vệ thị, cung thuận nhu gia, người nghe một chút nhưng có cái gì ấn tượng?”

Cẩm thẩm nhi nắm gậy gộc vẫn không nhúc nhích, đôi tay gắt gao mà nắm chặt ở bên nhau, Bùi Chát lại hỏi câu, nàng quay đầu hướng nàng nhìn thoáng qua, thực mau lại xoay trở về, im lặng nửa ngày mới vừa rồi nhược thanh hỏi: “Người là người nào? Nói lại là chút nói cái gì? Cái gì Lãng Lãng Vệ thị, cái gì cung thuận nhu gia, phụ nhân ta thực sự nghe không hiểu lắm.”

Bùi Chát chấp tay sau lưng, dáng người cao dài tu như thúy trúc, hấn chậm thanh nói: “Như thế, tưởng là tại hạ nhận sai người. Chỉ là đang ở Lãng Lãng địa giới lại nói không biết Lãng Lãng Vệ thị, lời này nếu là kẻ Vệ thị môn tộc nghe thấy được không thiếu được phải cho Cẩm thẩm nhi nan kham. Thả.....”

Kia trường mi một chọn, nghiêm nghị có thần, “Nghe Tiểu Hòa nói Cẩm thẩm nhi người thánh giác không hiện, tại hạ mới vừa rồi thanh âm như vậy tiểu, Cẩm thẩm nhi lại là có thể nghe thấy?”

Cẩm thẩm nhi nghe vậy ngẩn ra, chột lại căng chặt mặt, lại không chịu nhiều lời một câu.

Ánh mặt trời dừng ở trên người rõ ràng mang theo ấm ôn, nàng lại vẫn là cảm thấy râm mát lạnh không thoải mái.

Lăng Lăng Vệ thị, Lăng Lăng Vệ thị, đề ở trên người nàng dòng dõi giống như là ma chú giống nhau, trước nửa đời, phần sau thế, lại một lần xuyên thấu dùng năm tháng đan chéo ra tới dày nặng khô giáp, đem nàng che dấu ở tầng tầng nguy trang hạ nhất ti nhược thống khổ nhất nhất tuyệt vọng ký ức cùng cái kia nhất chân thật chính mình tất cả lột lộ ra tới.

Nàng run lên, có chút hoảng loạn mà đóng thượng mắt.

Rồi ren mà chống gậy gộc đứng dậy muốn đi, Bùi Chát lôi kéo khoe miệng cười nhạt một tiếng cũng không lưu nàng.

Hắn trong mắt hàm chứa châm chọc, nghe một chút hôm qua chạng vạng kia ca, hiện nay lại nhìn một cái người này, nhưng không giống như là mất trí nhớ, sợ là sớm mà liền nhớ tới.

Đến nỗi vì cái gì giả câm vờ điếc.....

Bùi Chát hí hí mắt, nhìn nàng đi ra ngoài cửa cười khế cười.

“Bùi Chát, ngươi cười cái gì đâu?” Ninh Hồi từ bên trong ra tới, “Đi, Cầm thẩm nhi đâu?”

Bùi Chát nghiêng đầu, “Đi rồi.”

Ninh Hồi nga một tiếng, hướng hắn bên miệng đệ một cái đậu phộng, Bùi Chát khế nhếch khai miệng hàm đi vào, ôm người ngồi ở trường ghế thượng phơi nắng, thích ý phi thường.

Ngô nương tử trời chưa sáng liền ra cửa, gần buổi trưa mới trở về, một đạo trở về còn có nàng trượng phu.

“Ăn công tử ý tứ hướng phủ nha đệ tin.” Nàng nói.

Ninh Hồi nói tạ, “Làm phiền tỷ tỷ.”

Lại là một phen khách khí sau, Ngô nương tử vội vội vàng vàng mà vào phòng bếp, ống khói khói bếp lượn lờ du du dương dương, bị gió thổi tán ở trời xanh hạ.

Cơm trưa thực phong phú, Tiểu Hòa bay nhanh mà chạy ra kia đầu kêu Cẩm thẩm nhi lại bay nhanh mà chạy trở về, ngồi ở băng ghế thượng nói: “Tam nãi nãi nói nàng không nghĩ động, bất quá tới.”

Ngô nương tử nhú nhú mày, “Ta đây chọn chút ra tới, Tiểu Hòa người trong chốc lát ăn cho nàng đưa chút qua đi.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 76 chương 76

Ninh Hồi ngồi xồm trên mặt đất đầy mặt mờ mịt, này như thế nào cùng tiểu thuyết viết không lớn giống nhau đâu?

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, là ta nhớ làm sao?” Nam chủ hần nường không phải Tống Tĩnh Phi, cũng chính là Tống Thanh Thanh nàng cô cô sao? Như thế nào còn có một cái Vệ Thuận Phi đâu?

Thanh Thanh Thảo Nguyên đánh cái cách, ghé vào bên cạnh cái ao có chút chột dạ mà duỗi móng vuốt vồ vồ bên trong thủy, “Cái này, cái này sao, kỳ thật ta cho ngươi niệm đều là xóa giảm bản.” Dù sao nó xóa rất nhiều, 40 vạn tự một nửa chém, chỉ còn lại có hai mươi vạn, có chút tình tiết liền lồi tùm, khó tránh khỏi có chút địa phương liền không lớn thượng.

Ninh Hồi nghĩ nghĩ, hỏi: “Vì sao là xóa giảm bản?”

Gấu trúc đúng rồi đối thủ móng vuốt, chính chính sắc mặt, “Có chút địa phương không thích hợp ngươi loại này người trẻ tuổi.”

Ninh Hồi thực hoài nghi mà nhìn này chỉ béo hùng liếc mắt một cái, nắm tiểu gậy gộc bào đào đất thượng con kiến, “Phải không?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên thực tức giận, “Ta chẳng lẽ sẽ lừa ngươi sao? Ta lừa chính mình ta đều sẽ không lừa ngươi a, ngươi cái tiểu phôi đản!”

Ninh Hồi, “Ách.....” Ta muốn hay không làm bộ thực cảm động bộ đáng ý tứ ý tứ một chút đâu?

Phát hiện hoàng gia bí tân, Ninh Hồi chỉnh trái tim đều nặng trĩu, nàng đến đem miệng mình bế khấn, vạn nhất xảy ra nhi gì tiếng gió nhưng không liên quan chuyện của nàng, nàng cái gì cũng không biết, nàng không biết Hoàng đế bệ hạ bị mang nón xanh, thật sự không biết!

Bùi Chát cùng Tề Thương đi ra ngoài một chuyến, lại trở về thời điểm chỉ có Bùi Chát một người, Ninh Hồi vứt bỏ trong tay tiểu gậy gộc, theo hấn tay đứng lên, hỏi: “Tề Thương đi đâu vậy?”

“Có việc kêu hấn đi làm.” Bùi Chát xem nàng không có gì tinh thần dạng, “Trong chốc lát chúng ta liền đi, đi Lãng Lãng phủ cùng Sở Hốt sẽ cùng.”

“Kia cây sơn trà đâu.....”

Bùi Chát hôn hôn nàng mặt, “Tề Thương sẽ một đạo mang về.”

Trên mặt ngựa, Ninh Hồi đẩy đẩy hấn, “Thật sự?”

“Lừa ngươi làm chi?”

Không khỏi nhiều đuổi đêm lộ, Thanh Đan Thanh Miêu cùng hấn hai người thu thập hảo xiêm y liền chuẩn bị đi rồi, cùng Ngô nương tử nói tạ, đi phía trước Ninh Hồi lại ở chính mình tiểu túi tiền lấy bạc đưa cho nàng, lúc này mới phát phát tay cùng Bùi Chát ra cửa đi.

Đồng ruộng đường nhỏ không dễ đi, xe ngựa ngừng ở cửa thôn, đi rồi một đoạn đường ngắn, đoàn người mới vừa rồi tới rồi chỗ ngồi.

Ninh Hồi dẫm lên xuống ngựa ghé đi lên, mắt sắc mà thoáng nhìn Cẩm thẩm nhi, bên người nàng lập chính là Tề Thương, kia nghiêm túc lãnh khốc sắc mặt cùng Bùi Chất không có sai biệt.

Cẩm thẩm nhi cũng bị người mang theo lên xe ngựa, Ninh Hồi lại xốc mình nghiêng đầu nhìn nhìn, quay đầu lại bỏ nhào vào Bùi Chất trong lòng ngực bật nhĩ hỏi: “Người là muốn mang nàng đi gặp bệ hạ sao?”

Bùi Chất ôm nàng, trả lời: “Đương nhiên.” Hắn con người ngậm cười, nói nhỏ thanh thanh, “Ta chính là vì quân phân ưu đại trung thần.”

Ninh Hồi ai thanh, ở hắn trong lòng ngực tìm cái thoải mái vị trí, “Nhưng người khác không như vậy cho rằng.”

Bùi Chất không lắm để ý, “Đó là bọn họ ghen ghét, bị ghen ghét choáng váng đầu óc người ta nói ra tới nói không có gì mức độ đáng tin.”

Ninh Hồi nắm hắn quần áo cười không ngừng, bên cười bên gật đầu nói: “Đúng vậy, bọn họ ghen ghét.”

Nàng cười đến hai má sinh vụng, mày đẹp cong mắt đẹp khấn, Bùi Chất cũng cười cười, thói quen tính mà nhéo nhéo nàng mặt.

Đến Phù Dương trấn thượng thời điểm thiên liên đã đen, ở khách điểm tạm nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai mới đi trước Lãng Lãng phủ, Sở Hốt kia đầu sáng sớm liền nhận được tin tức, cố ý cưỡi ngựa ở chủ thành ngoại tiếp dẫn.

Đêm đó nghỉ ở Lãng Lãng phủ, lại nghỉ ngơi chỉnh đốn nửa ngày đội ngũ lại mới lại lần nữa khởi hành hồi hướng kinh đô.

Dục đến rét đậm, gió lạnh tồi thuy, vũ tuyết phiêu phiêu.

Ninh Hồi thò tay đi ra ngoài, lạnh băng bông tuyết dừng ở lòng bàn tay chậm rãi hòa tan, nàng thu hồi đông lạnh đến đỏ bừng tay, xốc màn xe một góc lộ ra hai con mắt, nhìn bên ngoài vân thấp đám sương, tuyết vũ hồi phong, trên mặt đất phô thật dày một tầng, toàn là trắng xóa một mảnh.

Hạ tuyết ngại lộ, bọn họ chậm rì rì đi rồi gần ba ngày mới đến kinh đô vùng ngoại ô, trên quan đạo tuyết đọng chưa thanh, khô thụ ngã xuống đất, xe ngựa liền tạm thời ngừng lại.

Hàn thiên nhật đoản, như vậy chậm trễ một đoạn, đợi cho Quốc công phủ cửa, sắc trời ế ế đã là không lớn sáng ngời.

Bùi Chát sử người tiến cung đi truyền lời, hấn hôm nay là không tính toán đi diện thánh.

Hai người lập tức trở về sân, mở cửa nhi Xuân Đào trên mặt vui vẻ, quay đầu liền chạy tiến phòng bếp nhỏ bếp lò ngao nửa ngày canh gà bùng ra tới, lại vội gọi người chuẩn bị nước ấm.

Nóng hôi hổi canh gà nhập khẩu, toàn bộ dạ dày đều ấm áp dễ chịu.

Rời đi kinh đô một tháng, Ninh Hồi bưng chén, tay cầm sứ muống, một bên uống canh gà một bên đánh giá nhà ở, chỉ cảm thấy thân thiết thoải mái thực.

Dùng một chén nàng liền từ bỏ, bò lên trên giường nằm liệt không chịu động, Bùi Chát cũng buông chén thượng đi.

Lữ đồ mệt mỏi, bất quá một lát liền đã ngủ.

.....

Chiêu Nguyên Đế ở nhận được Bùi Chất hồi kinh tin tức thời điểm đang ở Hoàng Hậu Trịnh thị tắm cung, Trịnh Hoàng Hậu nửa dựa vào gối mềm, tóc dài rối tung để mặt mộc, trước mắt thanh hắc sắc mặt tái nhợt.

Nàng đã bị bệnh vài ngày, thân thể thượng không khoẻ cùng trong lòng đối Thái Tử lo lắng kêu nàng tinh thần héo héo. Nàng nắm mép giường để vương tay, phát làm đôi môi khế nhúc nhích động, “Bệ hạ, Thái Tử.....”

Chiêu Nguyên Đế biết nàng suy nghĩ cái gì, trầm giọng chặn đứng nàng liền phải xuất khẩu nói, “Hoàng Hậu, việc này mặc đề, hảo hảo dưỡng thân thể đi.”

Trịnh Hoàng Hậu mặt lộ vẻ cấp sắc, che lại khăn liên tục khụ suyễn, “Chính là.....”

Chiêu Nguyên Đế thấy vậy thở dài một hơi, “Lần này tuyệt tai, hấn xử lý không lo phạm vào đại sai, lý nên bị phạt mới có thể phục chúng, từ mẫu bại nhi, chớ có nhiều lời.”

Trương công công từ gian ngoài tiến vào, nắm phát trần cong eo, “Bệ hạ, bên ngoài mang lời nói tới, hiện Thế tử hồi kinh, chỉ là sắc trời tiêm văn, ngày mai lại tiến cung cùng bệ hạ vấn an.”

Nói lên việc này Chiêu Nguyên Đế đứng dậy, cùng Trịnh Hoàng Hậu vẫy vẫy tay đi nhanh rời đi, vừa đi vừa nói: “Bùi khanh đã trở lại? Ngày một chuyến trì hoãn thật sự là có chút lâu.”

Trương công công vội nói: “Tuyệt thiên lộ không dễ đi, đi đi dừng dừng luôn là tốn thời gian chờ.”

Cao lớn thân ảnh biến mất ở phía sau bức rèm che đầu, nghe đi xa đối thoại Trịnh Hoàng Hậu ninh ninh tế mi, nàng vẫy tay gọi tới bên người đại cung nữ Đông Nghiên, thấp giọng nói: “Gọi người hướng Đông Cung đệ cái tin đi đề cái tình nhi, liền nói Bùi đại nhân trở về.”

Nàng thần sắc ưu ưu, trong mắt rưng rưng, “Lại đem nhà kho kia bình Noãn Ngọc Cao mang đi, thiên lãnh mà hàn, mỗi ngày ở sân đầu quỳ nửa canh giờ nhưng như thế nào chịu được.”

Đông Nghiên vội an ủi nói: “Nương nương đừng lo lắng, nô tỳ này liền qua đi.”

Trịnh Hoàng Hậu lời kéo nàng, dặn dò nói: “Người nhưng tiểu tâm chút, nếu để cho người phát hiện, không thiếu được lại là chút nói.”

Đông Nghiên lại gật đầu nói là, sửu nhà kho chìa khóa đi tìm kia Noãn Ngọc Cao.

Đông Nghiên lặng lẽ đến Đông Cung thời điểm Thái Tử Lục Lang đang ở đình viện quỳ xuống đất, Thái Tử Phi Chu thị đứng ở dưới mái hiên hai mắt đỏ bừng, nhậm cung nhân khuyên bảo cũng không chịu đến đi.

Đông Nghiên bước nhanh qua đi quỳ gối Thái Tử bên cạnh, đôi tay truyền lên Noãn Ngọc Cao, cung kính nói: “Nương nương lo lắng điện hạ, cố ý kêu nô tỳ tặng Noãn Ngọc Cao tới.” Nàng lại thấp giọng nói nói mấy câu mới vừa rồi ly Đông Cung đi.

Thời điểm vừa đến, Thái Tử liền bị cung nhân nâng lên, cương không cảm giác hai chân bị người nâng vào buồng trong đi.

Thái Tử Phi muốn đi theo đi vào, Lục Lang một cái mắt lạnh đảo qua tới kêu nàng động cũng không dám động, “Đi ra ngoài.” Hắc hiện tại một chút cũng không muốn cùng nàng nói chuyện.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 77 chương 77

Quất Hạnh đứng ở trên nền tuyết chân run đến lợi hại, Bùi Hân hãy còn cân nhắc vẫn không nhúc nhích, nàng hảo sau một lúc lâu mới áp xuống trong lòng hoảng loạn phun ra một hơi tới, hợp với thanh nhi kêu lên: “Tiểu thư? Tiểu thư?”

Bùi Hân lấy lại tinh thần lên tiếng, “Làm sao vậy?”

Quất Hạnh trả lời: “Bên ngoài lãnh, chúng ta vẫn là hồi sân đi thôi.” Vốn dĩ liên trời giá rét, mộ phong thê thê, mới vừa rồi lại bị Thế tử dọa như vậy một chuyến, nàng hiện giờ là trong lòng đều lạnh lợi hại, chỉ mong trở về rót một chén nhiệt canh mới hảo.

“Quất Hạnh, lần sau tại như vậy lỗ mǎng liền chính mình đi quản gia chỗ đó lãnh phạt.” Bùi Hân ánh mắt bình tĩnh nhìn nàng một cái, lúc này mới bước đi bước lên phô một tầng mỏng tuyết trên đường nhỏ, màu nguyệt bạch góc váy lác lác kéo kéo.

Quất Hạnh trong lòng ủy khuất, đuổi kịp nàng nói: “Bốn phía cũng không nha đầu nô bộc, nô tỳ đột nhiên vừa thấy kia phó cảnh tượng khó tránh khỏi kinh ngạc.”

“Người còn ủy khuất thượng?” Bùi Hân phủi đi cân vạt biên nhi bông tuyết nói.

Quất Hạnh vội nói: “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là cảm thấy ngạc nhiên, mới vừa thành thân lúc ấy Thiếu phu nhân nháo đến nhiều lợi

hại a, lại nhìn hiện giờ, này đôi lập bên trong những cái đó chuyện này, khác biệt thực sự lớn chút.”

Tháng sáu thiên thời điểm còn muốn chết muốn sống đâu, còn chưa lật qua năm đầu liền tình chàng ý thiếp.

Bùi Hân trầm hạ mặt, trách mắng: “Việc này là người nên bố trí?”

Quất Hạnh rút cuộc theo nàng đã nhiều năm, này vừa nghe liền biết là động khí nhi, vội ngậm miệng lại không dám nhiều lời một chữ.

Trong gió mang chi đầu tuyết lạc thanh, sần sật rung động.

Bùi Hân nhìn đôi dừng ở bên chân tuyết trắng, chạm sâu kín mà thở dài một hơi, thật sự là thế sự khó liệu a. Hiện giờ xem ra, rốt cuộc vẫn là nàng Ninh Hồi mệnh hảo, vạn sự vô ưu.

Chủ tứ ba người trở lại trong viện, Bùi Hân cứ theo lẽ thường ngồi ở án thư tiền đề bút sao chép hôm qua chưa xong kinh Phật, luyện tâm lại luyện tự.

Bất quá mới vừa viết hai câu, bên ngoài liền có bà tử tới báo nói là phía đông nhi viện nhị phu nhân sử bên người tỳ nữ Dạ Trúc lại đây.

Bùi Hân đầu cũng chưa nâng một chút, một lòng nhìn chăm chăm trên giấy mặc tự, cùng kia bà tử nói: “Không rảnh, không thấy. Kêu nàng không có việc gì đừng lâu lâu gọi người hướng ta nơi này tới, kêu nàng đóng cửa ăn năn chính là tổ mẫu, không muốn đi nàng sân chính là huynh trưởng, ta giúp không nàng, cũng vô tâm tư cùng nàng giả cái gì chị dâu em chồng tình thâm.”

Bùi Hân càng thấy thành thực ỏn trọng, nhưng là một khi đối thượng Liễu Phương Tứ cái này nhị tẩu vẫn là có chút kìm nén không được tính tình, chằm chọc mĩa mai cũng là chuyện thường.

Hiện giờ trên đời này, nàng duy nhất để ý cũng bất quá huynh trưởng một người, Liễu Phương Tứ? Liền kếm đem nón xanh cho nàng ca ca mang kín mít, đã có thể đừng hy vọng nàng có thể cho cái hảo ánh mắt đi.

Kia bà tử do do dự dự còn chưa đi, nàng lúc này mới nâng đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhìn cái gì? Còn không đi đáp lời.”

Mất thấy người lui đi ra ngoài, Bùi Hân gác xuống trong tay bút lông, hơi mang chằm chọc cười một tiếng.

Hiện giờ như vậy, tự làm bậy thôi.

.....

Ninh Hồi trở lại Tây Cầm Viện nhi cởi ra bên ngoài màu đỏ rực áo choàng liền chui vào tiểu trên giường trong chăn, nửa che lại đầu.

Bùi Chất ngồi ở ven đuôi tay đem chăn lột ra, đem người kéo ra tới, khó hiểu nói: “Người làm gì vậy?”

Ninh Hồi lôi kéo bên hông tiêm li, ngón tay ở phía trên vòng qua tới vòng qua đi triền vài chuyển, thấp chôn đầu muộn thanh nói: “Không có gì, chính là, chính là.....”

“Chính là cái gì?” Bùi Chất nhìn nàng phát gian hoa mai ngọc trâm, phủng nàng mặt lên, vào tay nâng hô hô, độ ấm mạc danh có chút cao, lại xem mặt thượng phát ra hồng, một mảnh nhợt nhạt yên chi sắc, xinh đẹp đến giống như là chân trời ánh nắng chiều.

Đầu ngón tay ở phía trên nắm vuốt, lại nhẹ thác lại đây hôn hôn,
bên tai nhẹ ngửi ôn nhu lưu luyến, “Như thế nào không nói lời nào?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 78 chương 78

Bị đá kích một hồi Tề Thương khổ hề hề mà từ phòng trong đi ra ngoài, đứng ở dưới hiên bậc thang, hắc mặt giày bó hậu để chống thêm đá góc cạnh quất hai hạ, sâu kín mà nhìn ám ế ế không trung.

Sở Hốt đỉnh tin tức tuyết bước vào sân, run rớt dù trên mặt tích một tầng mỏng tuyết khoảng cách liếc mắt nhìn hấn, “Mặt như vậy xú, ngươi là rớt hổ phân?”

Tề Thương ôm kiếm, mắt lé nhìn lên nàng lập tức thay đổi cái biểu tình, tiện hề hề nói: “Nơi nào rớt hổ phân? Ta này không phải mới vừa nhìn đến ngươi sao.”

Sở Hốt nhắc chân chính là một chân đá vào hấn đầu gối oa, “Nhưng chết xa chút đi ngươi!”

Tề Thương không phòng bị nàng đột nhiên động thủ, hơi kém đã bị này một chân đá bò tiến trong đồng tuyết, hấn lão đảo hai bước ở dưới bậc đứng vững, nghiêng răng nghiêng lợi, “Sở Hốt, ngươi có bệnh đúng không!”

Sở Hốt hừ lạnh hai tiếng, hư nghiêng tầm mắt từ trên mặt hấn lững lờ du một quá, cất bước xoay người hướng trong đi, cho hấn chỉ để lại một cái gầy gầy cao cao bóng dáng, vừa đi vừa buồn bã nói: “Đúng vậy, ta còn bệnh không rõ đâu.”

Tề Thương bá mà rút kiếm, người nọ lại là đã vào phòng, hấn lại cầm gươm mà thanh kiếm chọc trở về, ở trên nền tuyết đậm vài cái dấu chân tử, vuơ cảm thấy chưa hết giận lại dẫn theo chân một phủ đi qua đi, bông tuyết khắp nơi phi tán.

Sở Hốt gia hỏa này hiện tại da mặt thật là càng ngày càng tới dày, so heo da đều phải hậu!

Xuân Đào bái ở cửa, nhìn không chớp mắt mà nhìn chăm chăm hấn, quay đầu hướng về phía Thanh Miêu hỏi: “Thanh Miêu tử tử, Tề thị vệ điên rồi.”

Thanh Miêu còn tưởng rằng có cái gì việc thú vị, ôm thêu cái sọt đi tới, một tay còn nắm chặt, liếc mắt bên ngoài hứng thú nháy mắt giảm, “Lại không phải đầu một hồi như vậy.” Mỗi lần sảo bắt quá Sở thị vệ không đều như vậy sao.

Xuân Đào tưởng tượng, chu mỏ nói: “Nói cũng là.”

Tề Thương: “.....” Các người này đó nữ nhân, thật là thật quá đáng!!

Tề Thương ở bên ngoài buồn bực cầm gươm, Sở Hốt ở bên trong xách cái băng ghế, ngồi ở đường trước bình phong vừa ăn Thanh Đan đưa cho nàng trứng gà bánh rán, nhìn ngoài cửa lớn đầu người mắt tròn trắng, há miệng thở dốc không tiếng động ghét bỏ nói: “Ngu xuẩn.”

Tề Thương tức giận đến đặng chân, “..... Ngọa tào, ra tới một mình đấu!”

Ninh Hồi dùng xong rồi thức ăn đem chén buông, nắm khăn xoa xoa miệng, “Ta giống như nghe được Tề Thương đang nói chút cái

gì.”

Bùi Chát thính lực luôn luôn thực hảo tự nhiên cũng nghe tới rồi, hấn mặt vô dị sắc, “Ăn no không có chuyện gì, cũng liền làm rống rống lên.”

Ninh Hồi hơi mở lớn mắt, “Ai? Phải không?”

Bùi Chát không nghĩ đề cái kia ngốc thiếu, nửa dựa vào trên giường lấy thuốc viên ném vào trong miệng, làm nuốt đi xuống, cầm giường biên trên bàn nhỏ thư phiên hai trang, hướng nàng khẽ cười nói: “Người quản hấn làm cái gì? Lại đây, cùng ta một đạo nhìn xem thư đi.”

Tả hữu không có việc gì, hiện tại rửa mặt ngủ thượng có chút sớm, Ninh Hồi liền y hấn lời nói đến gần rồi đi.

.....

Tử Thần Điện đèn đuốc sáng trưng, gỗ tử đàn tường vân rồng bay đèn giá thượng ánh nến lại đã tân thay đổi một vụ, Trương công công phụng dưỡng ngự án tả hữu, người trong điện u hương liễm mi thấp mục.

Giờ Dậu một quá, Chiêu Nguyên Đế cuối cùng là buông xuống bút son, giờ tay khép lại cuối cùng một quyển tấu chương, dựa vào trên long ỷ nhéo mũi.

Trương công công lũy điệp hảo án thượng thư văn, dò hỏi: “Bệ hạ buổi tối vẫn luôn vội đến bây giờ còn chưa từng dùng bữa, vẫn là đi trước trác điện dùng vài thứ đi.”

Chiêu Nguyên Đế ăn uống không tốt, vầy vầy tay, mặt lộ vẻ mệt mỏi, chợt đứng dậy hạ giai, “Trẫm không đói bụng, ở trong phòng buồn đến hoảng, đi ra ngoài đi một chút đi.”

Một bên chờ các cung nhân nghe vậy vội vàng lấy chỉ vàng thêu long văn màu đen áo choàng cùng chống lạnh da quan tới, một phen mặc cũng chưa phí khi nào, long hành hỏ bộ phương ra Tử Thần Điện cửa chính liền gấp gỡ mạo hiểm phong tuyết lại đây đưa canh Tống Tĩnh Phi.

Tống Tĩnh Phi một thân đối diện lãng văn màu nguyệt bạch cung trang, tế mi thủy mắt, khí chất cùng nhã.

Nàng hảo lễ Phật, Phật hương nhuộm dần ra tới dịu dàng trầm tĩnh thật sự là gọi người tâm hỉ.

“Thần thiếp dường như tới không lớn xảo.” Tống Tĩnh Phi vừa lúc ở trước cửa đứng nghiêm, nàng hơi ngậm cười cúi người thỉnh an.

Lúc này Chiêu Nguyên Đế không có gì tâm tình tâm tư, cũng không nói nhiều, chỉ nói: “Trời giá rét, sớm chút trở về nghỉ ngơi đi, trẫm đi ra ngoài hít thở không khí.”

Tống Tĩnh Phi lại cười nói là, nhìn theo hần cùng Trương công công mấy người hoàn toàn đi vào thiên địa ám sắc.

Cung nhân lại đem trong tay vừa mới khép lại đại dù căng ra, che chở nàng thượng kiệu liễn.

Bên người cung nữ theo đi ở kiệu liễn một bên trong tay cũng đề ra đèn, nhỏ giọng nói: “Đều cái này điểm nhi, lại lạc đại tuyết, cũng không biết bệ hạ đây là hướng chỗ nào đi, nương nương hôm nay cái buổi tối xem như một chuyến tay không.”

Tổng Tĩnh Phi trên đùì xây cát lông cáo tiếu thẳm, không lẳm để ý nói: “Ngày mai tìm cái thời gian lại qua đây một chuyến là đượç, rất cuộc là Giác Nhi hôn nhân đại sự, cũng không sai biệt lẳm kêu bệ hạ đem chủ ý lấy định ra tới, ta xem kia Lâu gia hài tử thực sự là không tồi.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 79 chương 79

Bùi Chát cực thích xem nàng ngủ bộ dáng, ngoan ngoãn mềm mại giống như là mới sinh ra mèo con nhí, cứ việc hấn vẫn chưa dưỡng quá miều, nhưng nghĩ hấn là cũng chính là đáng về này.

Cốt cách rõ ràng ngón tay xuyên qua đầy đầu tóc đen nâng nàng đi xuống lạc đầu, chóp mũi toàn là tấm gọi sau tàn lưu sâu kín mùi hương thoang thoảng, Bùi Chát nhẹ ngửi hai khẩu, đem người ôm lên xuống giường chuyển tới trên giường.

Thanh Đan Thanh Miêu sớm phô điệp sửa sang lại hảo chỗ, trước đó liền tắt canh ảo ở bên trong, trong ổ chăn ấm áp dễ chịu, Ninh Hôi đi vào liền thoải mái mà khẽ nhếch há mồm, nửa hôn nửa minh mà thở phào nhẹ nhõm.

Nàng mơ hồ gian cũng nhìn thấy Bùi Chát, đang đứng ở mép giường rút đi bên ngoài khoác áo khoác, tấm gọi sau hấn ở bên trong chỉ trừ áo lót, vừa mới lại lấy thúc quan ngọc trầm, mặc phát rối tung càng thêm vài phần nhu mỹ.

Ninh Hôi hư hư mà nhìn, kéo ra trên người chăn vỗ vỗ chính mình bên cạnh đất trống, mơ mơ màng màng nói: “Mau, ngủ.”

Bùi Chát lên giường đem chăn về hảo, Thanh Đan buông xuống yên màu xanh lá giường màn, bên ngoài chỉ ở bàn tròn thượng để lại một tiểu trấn đèn bàn, không nhiều giấc ngủ lại vừa lúc hảo có thể thấy mọi vật.

Dưới ánh trăng xem mỹ nhân càng xem càng mỹ, mông lung ánh nến hạ này ý cảnh cũng là kém không lớn.

Ninh Hồi cảm thấy Bùi Chát là thật là đẹp mắt, một ngày lại một ngày nhìn, lại là càng nhìn càng tốt nhìn.

Nàng chậm rì rì dịch tới gần đi, nỗ lực mở to mở to có chút trầm trọng mí mắt, lông mi run hai hạ thực mau lại quy về bình tĩnh.

Bùi Chát nhìn nàng lại ngủ rồi qua đi, có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, này cũng thật hành.

Ngày thứ hai như cũ là từ từ phong tuyết thiên, thiên không lượng liền đi lâm triều, chờ ở ngoài điện các đại thần phần lớn còn khoác chống lạnh dày nặng áo ngoài, Lâu thừa tướng đứng ở đằng trước, ám ế sắc trời đều ngăn không được hấn kia trương hắc ử đột úc mặt, Lễ Bộ Thượng Thư ở một bên ngáp dài cùng hấn thường thường nói hai câu lời nói.

Các triều thần phần lớn tụ tập thâu, cô đơn Bùi Chát bên người không một vòng lớn.

Không ai thích hướng hấn bên người tới, vạn người ngại vạn người hận nói chính là hấn, bất quá hấn cũng không thích người khác hướng hấn trước mặt thâu là được rồi.

Định Vương hiện giờ ở Hộ Bộ nhậm chức, hấn tới khi trước cùng Hộ Bộ Thượng Thư chào hỏi lúc này mới đứng ở đằng trước, Lâu thừa tướng cùng hấn đứng rồi liếc mắt một cái, trên mặt lại đen một phen.

Định Vương làm như không thấy, đối với hấn cười cười.

Thấy hấn này phó không để bụng bộ dáng Lâu thừa tướng trong lòng một hơi, râu giơ lên thật cao, lại nhớ đến nhà mình khuê nữ, này cổ đều ngạnh ngạnh.

Bùi Chát ở một bên xem diễn, pha giác thú vị.

Thái Tử bị cấm Đông Cung, mấy ngày nay nhất làm nổi bật cũng chính là Định Vương, chỉ là..... Hấn trong lòng cười nhạt một tiếng, nổi bật quá mức chính là muốn bị té nhào.

Hấn híp mắt, lộ ra vài phần sắc bén lãnh quang, hấn nhưng không quên trên đường Tấn Viên sát thủ sự, hấn cũng không tin nơi này đầu không có Định Vương trộn lẫn.

Bất quá, liên tính thật không trộn lẫn cũng không cái gọi là, dù sao lại không phải một ngày hai ngày nhìn không thuận mắt, hoàn toàn không cần thiết thủ hạ lưu tình.

Chiêu Nguyên Đế hôm qua ngủ có chút vất, lâm triều lược đã muộn chút, đại tuyết không ngừng, cơ hồ toàn bộ lâm triều đều vòng quanh tuyết tai việc.

Thương định cái đại khái, nhất nhất phân phó các tư các bộ, Chiêu Nguyên Đế liền xua tay bãi triều.

Định Vương Lục Giác vừa ra triều chính điện đại môn liền xa xa mà nhìn thấy Tống Tĩnh Phi bên người bên người đại cung nữ Ngôn Thư.

Ngôn Thư sẽ xuất hiện ở chỗ này tự nhiên là lại đây tìm hấn, Định Vương giơ tay loát loát tay áo lập tức hạ giai qua đi, Lâu thừa tướng nghẹn một bụng lời nói đều còn chưa tới kịp mở miệng, hết sức buồn bực mà thái một tiếng.

Tổng Tĩnh Phi cư Lộ Hoa Cung, Định Vương theo Ngôn Thư đường vòng quá khứ thời điểm, nàng mới từ Hoàng Hậu tẩm cung hỏi an trở về, ngồi ở chính điện ghé trên, trong tay ôm tiểu xảo đồng đỏ ấm lò sưởi tay, mày nhíu lại, tựa nghĩ đến chút cái gì.

Định Vương tiến lên chấp tay thỉnh an, Tổng Tĩnh Phi lấy lại tinh thần gọi người trí tòa, nàng nửa ngày không có mở miệng, Định Vương còn nhớ thương công sở công sự liền trước ra tiếng hỏi: “Mẫu phi cố ý kêu nhi tử lại đây cái gọi là chuyện gì?”

Tổng Tĩnh Phi dưới gối không con, chỉ có một tuổi tác không lớn công chúa, đối Định Vương cái dạng này tuy nói không thấy được như thân tử giống nhau, rốt cuộc vẫn là không tòi, ít nhất gọi người chọn không ra sai tới.

Nàng thanh thanh giọng nói, đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi: “Người cùng Bùi gia kia cô nương rốt cuộc là chuyện như thế nào? Bồn cung thân ở nội cung, bên ngoài sự cũng không thể đầu một khắc liền hiểu được, người nếu có cái gì ý tưởng cũng nên trước cùng bồn cung nói nói.”

Tổng Tĩnh Phi nhắc tới Bùi Hân, Định Vương rõ ràng sửng sốt một chút, hần tay vuốt chung trà, sau một lúc lâu mới trả lời: “Không có gì sự.”

“Không có gì sự? Không có việc gì, lấy Lâu gia kia nha đầu tính tình sẽ nháo ra như vậy một hồi chuyện này tới?” Nàng sắc mặt hiện lên vài phần khí hỏa, “Lão tam, người rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Cùng ai chọc phải quan hệ không tốt, như thế nào cố tình là nàng Bùi Hân?”

Là, Bùi Hân nàng thân cô cô là Quý Phi, địa vị ở nàng phía trên.

Nàng phụ thân là đương triều quốc công, chẳng sợ không cái thật thiếu, vị trí cũng bái ở đằng kia không động đậy.

Nàng cùng cha khác mẹ đại ca là thiên tử sủng thần, các nàng này đó thời gởi đầu phong còn so ra kém nhân gia mỗi một chạm vào ném ra tới lời nói.

Nàng một mẹ đẻ ra nhị ca vừa mới phụng mệnh nhậm giáo kinh đô Ứng Thiên thư viện, này về sau trong vòng hậu sinh nhóm phần lớn phải gọi hần một tiếng lão sư.

Như vậy vừa thấy lên, kinh đô quý tộc dòng dõi là rất khó lại tìm một cái tới, nhưng mọi cách hảo muôn vàn hảo, liền nàng mẫu thân Chu thị này một cái, đó chính là trăm triệu không được tốt.

Ra kia một tử chuyện này, nàng Bùi Hân đời này cũng đừng nghĩ cao gả cho, ai không cách ứng a? Huống hồ, Chu thị giết chết Bùi Chấn mẹ đẻ, không chừng liền gặp Bùi Chấn ngại đâu.

Ninh đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân!

“Chuyện này nếu truyền tới người phụ hoàng trong tai, người kêu hần nghĩ như thế nào?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 80 chương 80

Đối với Bùi Chất loại này cực vô nhân đạo lời chuyện cũ, Ninh Hồi cảm giận bất bình, đem thiệp mời đặt ở một bên, cả giận nói: “Người đang mắng ta?!”

Như thế nào có thể mắng chửi người đâu!

Bùi Chất bình tĩnh mà đem trong tay ly gác ở trên mặt bàn, cái nắp cũng rơi xuống trở về, hấn mắt liếc mắt đồ trừng mắt người, trả lời: “Ta này không phải ở theo người nói nói sao? Như thế nào liền mắng người?”

Ninh Hồi bị nghẹn một chút, dấu ở làn váy hạ chân dậm hai hạ, vừa chuyển cổ liền xoay qua đầu đi không nhìn hấn, kêu Thanh Đan cho nàng lấy kiện áo choàng lại đây.

Trong phòng thiêu than sống mái với nhau bất giác lãnh, cũng không đáng lại nhiều thêm một kiện ngự phong chống lạnh áo choàng, Bùi Chất nâng nâng tay, ngón trở câu lấy Thanh Đan xách lại đây màu đỏ rực áo choàng một góc, hỏi: “Muốn đi ra ngoài?”

Ninh Hồi hướng về phía hấn hừ một tiếng, ngón tay bay nhanh mà hệ hảo dây lưng, cũng không thềm nhìn tới hấn bước đi liền phải ra bên ngoài đi.

Đây là thật sinh khí, Bùi Chất một sách, nắm tay nàng phản thủ sẵn đem người kéo ngồi xuống trong lòng ngực.

Ninh Hồi đã chịu kinh hách, sưng sốt một lát, phản ứng lại đây tức giận đến nắm chặt xuống tay đấm đấm chính mình chân, “Bùi Chát ngươi cái heo!” Dọa chết người có biết hay không!

Bùi Chát thượng thủ xoa xoa nằng mặt, nhéo hai má nhẹ nắm nắm, cười lạnh một tiếng, “Lặp lại lần nữa, ai là heo?”

Hắn thức dậy so gà sớm đi ngủ so chó trễ, nào đó người thức dậy so heo vẫn, ngủ đến so heo sớm, cũng không biết xấu hổ.

Ninh Hồi trừng mắt nhìn trừng hắn, bất đắc dĩ da mặt tử bị quản chế với người thực không có phương tiện, “Ngươi, chính là ngươi!”

Bùi Chát nhướng mày, “Ân?”

Kêu hắn như vậy nhìn lên, Ninh Hồi nháy mắt suy sụp hạ bả vai, chột dạ nói: “Ta, là ta.” Làm giận! Ngươi nói nằng như thế nào chính là cái heo đâu?? Liền nói Bùi Chát là heo lập trường đều không có!

Bùi Chát cười khẽ cười, buông ra tay ngược lại phủ nằng mặt hôn hôn.

Thanh Đan chờ ở bên cạnh bất đắc dĩ mà thấp nhìn dưới chân lông dê thảm, âm thầm nghĩ này thật đúng là toàn tâm toàn ý mà muốn cùng heo không qua được.

Ninh Hồi cuối cùng vẫn là đi ra cửa, Bùi Chát một người ở trong phòng ngồi một lát liền tới rồi cách gian nhi án thư trước xử lý công văn, thường thường cùng Tề Thương nói trong triều công việc.

Bên ngoài phong tuyết đã ngừng, chỉ là bầu trời ám vân cuộn cuộn, vẫn là một bộ phong tuyết đục tới chi cảnh.

Ninh Hôi ở trong phòng đái ban ngày, buồn đến hoảng, đứng ở bao trùm thật dày một tầng tuyết trong hoa viên hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy toàn bộ thân mình đều thấm lạnh hơn phân nửa.

Nàng trên đầu thủ sẵn áo choàng mũ choàng, tuyết trắng nhưng biên che đầy hơn phân nửa mặt, duỗi tay ra tới bùm mặt ha ra nhiệt khí, như là từ đôi môi gian dật ra một ngậm sương trắng.

Thanh Miêu đông lạnh đặc thủ đều mau cương, lại nhìn thấy nàng chớp mũi đỏ lên, khuyên nhủ: “Thiếu phu nhân, chúng ta vẫn là hời sên đi thôi, này bên ngoài cũng quá lạnh.”

Ninh Hôi lại nói: “Thanh Miêu người đi về trước đi, ta lại chờ lát nữa.” Trở về sân nàng lại nên muốn nằm trên giường.

Hoa viên tử hơn phân nửa cỏ cây đều thấp thoáng ở trắng xoá bông tuyết hạ, Ninh Hôi ngồi xỏm một cây trụ lúi rớt hết lá cây cây non bên cạnh, ngón tay bát bát nó tinh tế chạc cây.

Lạnh băng tuyết dừng ở nàng mu bàn tay thượng, giày lát tan rã lưu lại nhàn nhạt vệt nước.

Bùi Đô mới từ Ứng Thiên thư viện trở về, trong tay thu nạp màu xanh nhạt dù giấy, bình thần mà đi phía trước nhìn thoáng qua, nửa rũ mi mắt không có ra tiếng nhĩ.

Vẫn là Thanh Miêu dư quang ngắm thấy kia phong thần như ngọc người, vội xoay người thỉnh an vấn an, “Nhị công tử.”

Hắn hơi hơi mỉm cười gật đầu, trong tay dù phải có hơn che chở chống lạnh áo choàng, đứng ở ly Ninh Hôi không xa địa phương, “Đại tẩu.”

Ninh Hồi mới vừa ở trên mặt đất bắt một phen tuyết, nghe tiếng nhi thấy này Bùi Đô đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó lại bình phục xuống dưới, hướng về phía hấn cười cười lấy làm đáp lại, thực mau liền lại quay đầu nhìn trước mắt thụ đi.

Bùi Đô cũng không nhiều lắm lưu, lập tức hướng phía đông nhi viện thư phòng đi.

Đi đến đường nhỏ cuối hấn hơi hơi dừng chân, cười lắc lắc đầu, con người bình tĩnh không gợn sóng.

Cô nương này thật cuộc mệnh hảo, không gả cho hấn mới là chuyện may mắn đâu.

Trên đường trở về Bùi Đô gặp phải Bùi Hân, trên người nàng vẫn là tổ mặt nhi thanh váy, chỉ là búi tóc thượng trâm đoá phấn bạch sắc nhung hoa lụa, bước đi vội vàng mà như là muốn đi ra cửa.

Bùi Hân bất kỳ nhiên cùng Bùi Đô đụng phải, thấy bốn hấn là ở Ứng Thiên thư viện huynh trưởng không cảm kinh ngạc một chút, nàng vội ở trên mặt đất ra cười tới, “Ca, lúc này người như thế nào đã trở lại?” Nàng nhớ rõ hôm nay ở Ứng Thiên thư viện không phải có khóa sao?

Bùi Đô ngôn ngữ ôn hòa, “Phong tuyết bức người, thư viện học sinh đều tạm thời các hồi phủ đi, ta cũng không có gì sự liền đã trở lại.” Hấn tầm mắt ở nàng phát gian nhung hoa lụa thượng đảo qua, hoãn thanh hỏi: “Như thế nào, đây là muốn đi ra cửa? Trong chốc lát sợ là có một hồi đại tuyết.”

Bùi Hân kéo kéo khóe miệng, “Đi ra ngoài đi một chút, không chậm trễ cái gì, thực mau trở về tới.”

Bùi Đô gật đầu không nói gì thêm, nhìn theo nàng đã đi xa mới vừa cùng gã sai vặt nói: “Người nói Hân Nhi đây là đi chỗ nào?”

Gã sai vặt do dự mà muốn hay không tiếng vang nhi, ngay sau đó Bùi Đô liền bước trên tuyết, chính mình tiếp chính mình nói, “Ta đoán nàng khẳng định là đi gặp người nào đó.”

Đây là không biết nên nói cái gì hảo, chỉ có thể than một câu không hổ là mẫu thân nữ nhi, tình tình ái ái cũng thật dạy người bực bội.

Hắn ngược mắt nhìn nhìn nơi xa phía chân trời, khẽ cười một tiếng, cũng là xuẩn.

“Đãi tiểu thư trở về, kêu nàng đến thư phòng tới, ta có việc cùng nàng nói.”

Gã sai vặt ứng là, dọc theo đường đi chủ tớ hai liền lại không ai nói chuyện.

Bùi Hân lướt qua Bùi Đô lại gặp được Ninh Hôi, rõ ràng đã nhiều ngày cũng không gặp trong hoa viên có người nào, hôm nay cái cũng không biết sao lại thế này.

Nàng trong lòng bực bội, nhìn hai nơi tế mi, lại nghĩ tới vừa rồi Bùi Đô, tuy rằng lý trí thượng cảm thấy này hai người hẳn là sẽ không có cái gì liên hệ, nhưng nhìn Ninh Hôi thời điểm trong tầm mắt vẫn là không tự chủ mảnh đất chút do dự.

Ninh Hôi có chút buồn bực, “Người đây là cái gì ánh mắt nhi?”

Bùi Hân thu hồi tầm mắt kêu một tiếng đại tẩu, Ninh Hôi nhú mày không ứng nàng, ngược lại là không lớn cao hứng mà mở miệng

nói: “Đôi mắt nếu là không được tốt sử, vẫn là mau chóng thỉnh cái đại phu hảo sinh nhìn xem tương đối hảo, càng kéo dài đã có thể không hảo trị.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 81 chương 81

Bùi Chát tắt gọi đi, Ninh Hôi ghé vào trên giường, cả khuôn mặt đều chôn ở Thanh Đan tân cho nàng làm gối mềm.

Thanh Thanh Thảo Nguyên mông đôn nhi lót ở bên cạnh cái ao, nắm móng vuốt hung hăng mà đấm đấm mặt đất, sức lực có chút đại, tạp có chút đau, nó lại ngượng ngừng mà thu trở về, đem đau đến liệt khai khoe miệng khép lại.

“Người ngốc a, người có phải hay không ngốc a?!” Gấu trúc đặc biệt tưởng lao ra đi ninh ninh nàng lỗ tai, “Người trong đầu trang đều là chút gì nha?” Người bồi ta cùng ta bồi người có cái rắc khác nhau?? Còn không đều là hai người cùng nhau lên giường sao? Người cái thiếu năng trí tuệ!

Ninh Hôi ngẩng đầu, trên mặt còn mang theo đỏ ửng, nàng nhìn Thanh Thanh Thảo Nguyên liếc mắt một cái lại chôn đầu đi xuống, muộn thanh muộn khí nói: “Hoa.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên moi moi đầu, “???”

Ninh Hôi lại trở tay xả quá chần đem chính mình cả người đều mông lên, nhỏ giọng nói: “Hắn cười, ta trong đầu trang tất cả đều là hoa, băng băng băng, toàn nổ tung.....” Sau đó, sau đó liền gì đều không hiểu được ㄟ ㄎ ㄟ

Thanh Thanh Thảo Nguyên một lời khó nói hết mà nhìn nàng, hai chỉ trảo che lại chính mình đại mặt béo phì, sâu kín mà thở dài, “Ta nhãi con a.....”

Ninh Hồi: “..... Cùng người đã nói bao nhiêu lần, ta không phải người nhãi con!”

Gấu trúc lại không biết từ nơi nào kéo lấy một cái khăn tay nhỏ nhí cắn ở trong miệng, ô ô hai tiếng, “Có nam nhân liền cha mẹ đều từ bỏ, bất hiếu nữ!”

Thanh Thanh Thảo Nguyên như vậy một làm, Ninh Hồi đầu óc khai đến vừa lúc những cái đó hoa nháy mắt toàn nào đập, rất là tò mò mà nhìn màn hình gấu trúc, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, kỳ thật ta vẫn luôn rất tò mò, người rốt cuộc là thư vẫn là hùng a?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên chinh lăng một lát, bắt lấy khăn tay nhí hoang mang rối loạn vội vội ôm lấy mặt mày chính mình, gấu trúc mắt trừng đến lão đại, “Người cái đồ lưu manh!”

Ninh Hồi: “.....” Ta liền hỏi một câu, ta như thế nào liền lưu manh?

Cái này đáng giận gấu trúc, cả ngày không phải chiếm nàng tiện nghi chính là bôi nhọ nàng!

Ninh Hồi tức giận đến tưởng đâm nó, Thanh Đan ở bên ngoài đem nàng ôm đến gắt gao chặn xốc lên một cái phùng, bất đắc dĩ nói: “Thiếu phu nhân, như vậy buồn nhưng không tốt.”

Nghe thấy nàng nói chuyện, Ninh Hồi vội chui ra đầu tới hướng nàng cười cười, “Không có việc gì không có việc gì.”

Thanh Đan che miệng cũng thẳng nhạc, nhưng thật ra không nói cái gì nữa, đến cửa sổ án kị biên hướng tiểu lư hương tử thêm ấm hương, mắt nhìn Bùi Chát tùy ý mà khoác kiện áo khoác vào được nàng mới phủ cúi người rời khỏi phòng trong đi.

Hắn tóc dài chưa khô, ngồi ở trên giường cũng không vội mà ngủ, khúc xuống tay cho nàng loát thuận trong ổ chăn lộn lộn xộn một đầu mao.

Ninh Hồi chôn chống đầu ở hắn bên hông, nghĩ nghĩ vẫn là ngồi dậy hướng hắn trong lòng ngực nhích lại gần, Bùi Chát hướng trên người nàng gom lại chặn, thấp giọng hỏi nói: “Làm sao vậy?”

Ninh Hồi lắc lắc đầu, Bùi Chát cũng nhiều không hỏi, cái trán chống nàng phát đỉnh cọt cọt, “Ngày mai đái ta trở về lại một đạo đi phủ Thừa tướng.”

Nàng giương mắt, “Ngày mai không phải nghỉ tắm gội sao? Còn phải vào triều?”

“Không thượng triều, chỉ là có chút sự muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Ninh Hồi ừ một tiếng, “Đã biết.”

Hàn thiên tuyết đêm, tất cả mọi người sớm mà lên giường thượng giường, đó là trực đêm nha đầu các bà tử cũng từng người điểm bếp lò tử hảo hảo mà đái ở trong phòng.

Năm nay vào đông tuyết gió to liệt, mỗi đến buổi tối,片片片片 纷纷扬扬 大雪如 鹅毛, bầu trời đêm hạ 纷纷 纷纷 có thể nhìn thấy rào rào rơi xuống bóng dáng.

Lê Nhụy dẫn theo hồ giấy đèn lồng, từ bên trong lộ ra tới tối tăm vụng hoàng ánh nến không nhanh không chậm mà dẫn ra dưới chân lộ tới. Các nàng đoàn người mới từ phía đông viện nhi ra tới, cùng Bùi Đô một phen triệt nói, Bùi Hân sắc mặt so chi hôm nay buổi chiều gặp qua Lục Giác lúc sau càng muốn khó coi vài phần.

Bùi Đô hiện giờ phụng mệnh nhậm chức Ứng Thiên thư viện phụ tử, này nội học sinh hơn phân nửa đều là trà trộn kinh đô danh môn đệ tử, tin tức rất linh thông.

Bùi Hân cùng Định Vương còn có Lâu Phiến những cái đó chuyện này, không quan tâm thiệt hay giả, đều truyền đến ồn ào huyền náo, chẳng sợ Bùi Hân giấu hẩn giấu vô cùng, nên biết đến cũng đều đã biết.

Lê Nhụy từ trước đến nay là cái lời nói thiếu, thấy Bùi Hân tâm tình không tốt, vâng chịu ít nói thiếu sai nguyên tắc không để ý đến Quát Hạnh sử lại đây ánh mắt, như cũ lựa chọn ngậm miệng không nói.

Quát Hạnh tức giận mà xẻo nàng liếc mắt một cái, kêu Bùi Hân một tiếng, “Tiểu thư.”

Bùi Hân lông mi run rẩy, không có ứng nàng, mà là hỏi ngược lại: “Người cũng cảm thấy huynh trưởng nói có đạo lý?”

Quát Hạnh tuy rằng hành sự có khi không ổn, tâm tính cũng không lớn ổn trọng, nhưng rốt cuộc là vì nàng suy nghĩ, trả lời: “Tiểu thư, Nhị công tử cũng là vì người hảo. Định Vương điện hạ bên kia liền thôi bỏ đi, hoàng gia rắc rối lại là cao quý, nơi nào lại so đến thế gia môn tộc đương gia chủ mẫu tự tại?”

Nàng lời nói khẩn thiết, “Tấn An Bá phủ tuy rằng xuống dốc, nhưng kia tiểu bá gia người cũng là từng gặp qua, nhân phẩm dung mạo đều là thượng giai, Nhị công tử nói bản lĩnh cũng là có, sớm hay muộn có thể trọng diệu cạnh cửa, không thể so đến kia vương phủ đi chịu nhân khí cường?”

Quất Hạnh thấy Bùi Hân cắn răng bệch môi dưới không nói, còn nói thêm: “Nô tỳ nói câu không dễ nghe, kia Lâu đại tiểu thư xưa nay cùng người không đối phó, nàng thành Vương phi còn không chừng như thế nào lẫn lộn người đâu, cho đến lúc này người lại có thể nói chút cái gì làm chút cái gì? Chẳng lẽ liền trông cậy vào Định Vương điện hạ kia chút tử tình nghĩa sao?”

“Đừng nói nữa!” Bùi Hân gắt gao mà ninh mi, mặt lộ vẻ khổ sắc mà mắng một tiếng, đánh gãy Quất Hạnh nói.

Nàng một phen đẩy ra Quất Hạnh chống dù giấy, mắt hàm chứa nước mắt bước đi ở phía trước, Quất Hạnh cùng Lê Nhụy không kịp truy, chỉ chớp mắt gian liền thấy nàng thân ảnh chôn vùi ở trong bóng đêm.

Hai người liếc nhau, song song thở dài.

.....

Ngày này ngừng phong cũng ngừng tuyết, mờ mịt ám vân cũng tán không sai biệt lắm.

Từ khi lần trước Hoa Dương trưởng công chúa phủ ngày mùa thu yến sau, Bùi lão phu nhân hiện tại là một nhận được bên ngoài các môn các phủ truyền đạt thiệp mời liền đầu óc trù trù đau,

nhưng như vậy yến lại không thể không đi, nàng chỉ có thể cưỡng chống đầu, lại là bức lại là ưu mà đem người đều kêu lại đây.

Lâu thừa tướng sinh nhật tự nhiên so ngày thường phu nhân các tiểu thư ngắm hoa yến càng muốn tới đến thận trọng chút, nàng không đề cập tới điểm hai câu nói điểm nhi cái gì, này trái tim liền bất ổn thật sự là không thoải mái.

Ninh Hồi từ Dung Xuân tiến cử tới thời điểm, trong phòng đã ngồi vài cá nhân.

Ăn mặc màu lam nhạt váy dài buông xuống đầu Bùi Hân, ngồi ở nàng bên cạnh trên mặt mỉm cười Bùi Trân Bùi Duyệt tử muội, còn có bị phạt cấm, hồi lâu không thấy Liễu Phương Tứ.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 82 chương 82

Như vậy nhật tử thật đúng là khó qua, Ninh Hôi hư con mắt đi đường, trong lòng khổ hể hể mà tưởng.

Bùi Chát trong mắt hơi hàm chứa cười, không lại đậu nàng, một đường nắm nàng ra phủ môn. Hấn mới vừa hồi phủ thời điểm liền có hạ nhân đi báo cho Bùi Hân Bùi Trân mấy cái chuẩn bị đi rồi, đợi cho bọn họ hai người bước ra cửa chính ngạch cửa, mấy người đã ở bên ngoài đợi trong chốc lát.

Bùi Chát ngày thường nhiều là đi sớm về trễ, trong phủ ăn tết thời điểm hấn cũng cũng không xuất hiện, chẳng sợ cùng tồn tại một phủ, trên thực tế Bùi Trân mấy cái cũng rất ít nhìn thấy vị này trưởng huynh, hiện giờ phủ vừa thấy, uốn gối hỏi hảo sau vội ngậm miệng lại không dám lên tiếng nhi nói chuyện.

Xe ngựa sớm đã bị hảo, Bùi Chát dẫn đầu dẫm lên ghế thượng đi, duỗi tay lại kéo Ninh Hôi đi lên, đái bọn họ vào bên trong, phía dưới mấy cái mới vừa rồi các lên xe ngựa.

Bùi Trân Bùi Duyệt hai chị em một chỗ, Liễu Phương Tứ cùng Bùi Hân một chỗ, Bùi Hân nửa rũ đầu che lại hơi có chút sượng đỏ đôi mắt, từ Quát Hạnh sam từ Liễu Phương Tứ trước mặt đi qua.

Liễu Phương Tứ nhìn đằng trước xe ngựa, trầm khuôn mặt đậm đậm chân.

Nàng vừa lên đi liền đối với Bùi Hân hừ lạnh một tiếng, oai thân mình xốc bức màn tử nhìn xem bên ngoài, nhân đến bị cấm túc chút thời gian, giữa mây thịnh khí lắng nhân so chi dĩ vắng phai nhạt rất nhiều, nhưng trong mắt chua ngoa lại là như nhau vắng tích.

Nàng nửa cười nửa trào nói: “Ta còn tưởng rằng tiểu cô về sau còn có thể thành ta nhà mẹ đẻ tiểu biểu tẩu đâu, xem ra là ta tưởng kém.”

Nàng kia tam biểu huynh ánh mắt cũng thật kém, nhìn ai không hảo a, nhìn thượng Bùi Hân như vậy cái tai họa tinh, còn hứa cái gì trắc phi vị. Bất quá cái này hảo, Bùi lão thái bà nếu kêu Ninh Hồi cho nàng tương xem tương xem, chuyện này đánh giá liền phải không được, Bùi Hân mười có tám chín sẽ không hướng trong vương phủ thấu.

Này thật đúng là đại khoái nhân tâm, nhắm người nào đều có thể hướng hoàng gia bên trong tắc?

Liễu Phương Tứ này véo tiêm nhi đem hoành bộ dáng nhìn thực sự gọi người phiền lòng, Bùi Hân nghiêng nghiêng người, nửa khép mắt đạm thanh trả lời: “Nhị tẩu còn có tâm tình nhắc mãi chuyện của ta, có cái này nhàn rồi không ngại nhiều trang điểm trang điểm chính mình, miễn cho gọi người thấy liền hận không thể xẻo đôi mắt.”

“Bùi Hân!” Liễu Phương Tứ tức giận đến một cái tát nện ở trên bàn nhỏ, “Người có thể hay không nói chuyện?”

Bùi Hân nghiêng đầu lười kéo khóe miệng phúng cười một tiếng, “Lại thế nào cũng so nhị tẩu tử người mạnh hơn nhiều.”

“Người.....” Liễu Phương Tứ bị quan đến lâu rồi, ngày thường thường khiến người đi Bùi Hân sần nghĩ kêu nàng hỗ trợ đi Bùi lão phu nhân cùng Bùi Đô chỗ đó nói hai câu lời hay, nhưng mỗi lần đi người đều kêu Bùi Hân mình trào ám phúng mà đuổi rồi trở về, đều không ngoại lệ.

Nàng trong lòng vốn là đối cái này dường như e sợ cho thiên hạ thái bình liền thích cho nàng ngọt ngào tiểu cô tích không ít oán, hiện nay bị như vậy một trào, càng là hỏa đại, giờ tay liền phải xả nàng.

Dạ Mai da mặt tử nháy dựng, tay mắt lạnh lẽo đem tay nàng ấn đi xuống, dùng sức mà cho nàng đưa mắt ra hiệu, nói nhỏ: “Nhị phu nhân, người nhưng vừa mới từ trong viện ra tới đây.”

Này nếu là truyền tới lão phu nhân lỗ tai, y lão phu nhân tính tình biết nàng lại tìm việc nhì, nhưng không được lại bị ném về đi cấm mỗi người đem nguyệt?

Tay bị Dạ Mai dùng sức ấn, Liễu Phương Tứ mặt đều oai liệt.

Bùi Hân lãnh nhìn ngằm phân cao thấp nhì chủ tớ hai người liếc mắt một cái, lại quay đầu nửa hạp mắt lại không nói lời nào.

Hiển Quốc Công phủ cùng phủ Thừa tướng ly đến gần, xuyên hai con phố, không phí nhiều ít thời điểm liền đến phủ trước cửa. Tới người thật sự là không ít, toàn là điền xe kiệu mã bóng dáng, bọn họ đúng là tới xảo, đằng trước đó là Lộ Lăng Hầu phủ xe ngựa, Lộ Lăng Hầu cùng Ninh phu nhân vừa rơi xuống đất liền nghe thấy một trận thanh thúy gọi thanh, “Đại bá mẫu!”

Ninh phu nhân mới vừa thượng cái bậc thang, theo thanh nhì vừa thấy liền nhìn thấy xốc màn xe nô đầu ra Ninh Hòai, nàng cười,

hướng về phía nhà mình chắt nữ nhi vẫy vẫy tay, “Mau xuống dưới, chúng ta một đạo đi vào.”

Xe ngựa đã ổn định vững chắc ngừng lại, Ninh Hôi buông mình cái thứ nhất đi xuống, nàng thực thích Ninh phu nhân, tiến lên đi lại nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ mà kêu một tiếng đại bá mẫu, quay đầu mới đối với bên cạnh cười sờ râu Lộ Lăng Hầu uốn gối kêu một tiếng đại bá phụ.

Ninh phu nhân lôi kéo tay nàng, điểm điểm cái trán của nàng, cười nhìn đến gần tới Bùi Chắt, lại ý vị không rõ mà liếc mắt vừa mới xuống dưới Bùi Hân.

Bùi Chắt đem trong tay vòng tiểu lò sưởi đưa cho Thanh Đan, cùng này nhị vị chấp tay, “Bá phụ bá mẫu.”

Lộ Lăng Hầu ho nhẹ một tiếng, trên mặt ý cười tan chút, xụ mặt hơi hiện nghiêm túc gật gật đầu, Ninh phu nhân nâng khuỷu tay chạm vào hán một chút, Lộ Lăng Hầu trên mặt lập tức liền lại mang theo cười, nói: “Bùi đại nhân bên này đi thôi, hai chúng ta một đạo.”

Bọn họ hai người trước hướng trong đi, Bùi Chắt chậm lại thanh âm, “Bá phụ khách khí.”

Nữ khách cùng nam khách không ở một chỗ, Ninh phu nhân cùng Ninh Hôi đi chính là bên kia, nàng hỏi: “Người đi một chuyến Bình Xuân thấy Hàn gia người?”

Ninh Hôi liền biết nàng sẽ hỏi chuyện này, gật đầu trả lời: “Thấy.”

Ninh phu nhân nâng nâng làn váy đi xuống thềm đá, “Như thế nào?”

“Không được tốt, bắt quá nhị mợ cùng nhị mợ gia Ý Lan biểu muội nhưng thật ra cái thân thiết.” Ninh Hôi nghĩ lại tưởng trả lời.

Ninh phu nhân trong mắt hàm chút khinh thường, “Kia toàn gia thật là không đề cập tới cũng thế, đặc biệt là người kia bà ngoại, kiến thức hạn hẹp không nói, tâm cũng không phải cái tốt, về sau chớ lại hướng bên kia đi, phí cái kia tâm lực làm cái gì? Như vậy thân thích chặt đứt cũng liền chặt đứt.”

Ninh Hôi cười cười, “Hiểu được.”

Lâu Phiến hôm nay ăn mặc màu tím tiên hạc thêu hoa ám văn váy dài, khâu biên nhi chuế li nhung, khuỷu tay kéo phai nhạt chút nhan sắc phấn tím chọn tuyến dải lụa choàng, mặt mày nhiễm không khí vui mừng, đứng yên bồi đứng ở Lâu phu nhân bên người.

Nàng trên mặt nguyên là mang theo cười, lại ở thấy Bùi Hân tiến vào thời điểm nháy mắt tan cái sạch sẽ, khóe miệng giật giật, nửa ngày cũng chưa có thể xả ra đáng cười tới.

Bùi Hân sắc mặt cũng không được tốt, ánh mắt hơi ám.

Ninh Hôi cùng Ninh phu nhân ngồi một bàn, cùng đều là công môn hầu phủ đương gia phu nhân, hiện nay còn không có khai yến, phần lớn ăn điểm tâm trái cây nói chút bát quái tổng cổ thời gian.

Lớn như vậy thiên bạch lượng rõ ràng nói bát quái kia đương nhiên không được, cũng may mọi người đều là luyện qua, một câu liền tính chuyển tám cung nhị, người tới ta đi cũng có thể nói được náo nhiệt, Ninh Hôi nghe chính là đầy đầu mờ mịt, căn bản là trộn lẫn không đi vào, trong lòng thở dài một hơi quay đầu đi, thôi bỏ đi.

Thanh Đan sợ nàng làm ngời lãnh, đem lò sưởi đưa cho nàng, thấp giọng nói: “Còn phải một hồi lâu đâu, lại mau cũng đến có non nửa cái canh giờ.”

Ninh Hồi nhú mào, lệch về một bên đầu vừa vặn nhìn thấy Trần tiểu bá gia mẫu thân, Tấn An Bá phủ phu nhân Nghiêm thị.

Tấn An Bá mắt sớm, vị này bá phu nhân một tay lôi kéo Trần tiểu bá gia, hành sự nói chuyện rất là lạnh lẽo, tuy rằng Tấn An Bá phủ xuống dốc, lại cũng không có thể gọi người nhẹ xem một hai phân.

Nàng thân hình thiên gầy, cùng Lâu phu nhân đứng ở một khối hơi có vẻ có chút đơn bạc, nhưng này khí độ lại là mấy may không rơi.

Tấn An Bá phu nhân ngồi xuống ở Liễu Phương Tứ kia một bàn, kia đầu chưa ngồi đầy, không vài vị trí, Ninh Hồi do dự hai phân, cùng Ninh phu nhân nói một tiếng mới hướng bên kia đi.

Liễu Phương Tứ buông trong tay ăn hai khẩu như ý bánh, còn tưởng rằng Ninh Hồi là tới tìm nàng, ở Dạ Mai Dạ Trúc sáng quắc dưới ánh mắt ngăn chặn trọn trắng mắt xúc động, tận lực bình thanh bình khí hỏi: “Người hướng ta nơi này tới làm cái gì? Có việc nhi?”

“Không có gì, chính là rất nhàm chán, nghĩ lại đây cùng người nói một chút lời nói.” Ninh Hồi ôm chính mình tiểu lò sưởi ở nàng bên cạnh ngồi xuống, khéo mắt dư quang tần hướng Tấn An Bá phu nhân trên người ngắm.

Liễu Phương Tứ ha hả cười một tiếng, “Cùng ta nói chuyện? Đại tẩu, hôm nay cái không ra thái dương a.” Càng không nói đến từ

phía tây nhi ra tới, thật là kỳ cái quái, nàng lúc này mới bị đóng bao lâu a, như thế nào vừa ra tới này họ Ninh như vậy ôn hòa?

Các nàng hai đánh nhưng không ngừng một trận, hoà bình ở chung gì đó kia đều là đánh rầm, nghĩ như vậy nàng lập tức cả người đề phòng lên.

Ninh Hồi một bụng trang toàn là ý nghĩ xấu nhi, tâm can nhi đều hắc đến tích mặc, hay là lại tưởng làm chút chuyện gì nhi tới chinh nàng đi?!

Thượng một lần bị ấn đánh chuyện này còn thật sâu mà khắc ở trong đầu, Liễu Phương Tứ cả người đều có chút không được tốt, híp mắt đánh giá nàng, “Người lại suy nghĩ cái gì hư chiêu nhi?”

Ninh Hồi kỳ quái mà nhìn nàng, “Người đang nói chuyện quỷ quái gì đâu?” Giống nàng loại này đức trí thể mỹ lao toàn diện phát triển, ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt tình yêu thương hảo cô nương, chính trực kiên cường lại dũng cảm, thông minh mỹ lệ lại thiện lương, sao có thể tưởng cái gì hư chiêu nhi đâu? Nàng là cái loại này người sao? Đương nhiên không phải a!

Liễu Phương Tứ nghiêng răng nghiêng lợi liền phải cãi lại, một bên nhi ngồi Tấn An Bá phu nhân lại là đột nhiên đã mở miệng, “Đây là Bùi thiếu phu nhân đi?”

Ninh Hồi nghe tiếng nhi hướng nàng cười cười lấy kỳ đáp lại, liền không hề để ý tới sọ não có bao Liễu Phương Tứ.

Tấn An Bá phu nhân là cái hay nói, nói chuyện thời điểm không vội không táo, vừa không lãnh đạm cũng không thân thiện, cái kia độ

nắm chắc cực hảo, nào đó địa phương cùng Ninh phu nhân nhưng thật ra có chút giống nhau.

Người càng ngày càng nhiều, Ninh Hối cũng không tốt ở này chỗ lâu dài, thực mau lại trở về chính mình vị trí đi lên, đại khái hiểu biết một chút Tấn An Bá phu nhân, nàng trong lòng có cái để, lại lén lút hỏi Ninh phu nhân hai câu vị kia Trần tiểu bá gia.

“Người như thế nào đột nhiên hỏi cái này?”

“Tổ mẫu kêu ta giúp đỡ Bùi Hân nhìn xem.”

Ninh phu nhân mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Không phải nói muốn vào Định Vương phủ sao? Ta từ Ngọc Lăng chỗ đó nghe nói trong vương phủ đều đã ở thu thập sẵn.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 83 chương 83

Liễu Phương Tứ là bị Dạ Mai Dạ Trúc hai người nửa sam nửa đồ giá đi, kia trông mắt tầm mắt có thể đem người chọc thủng đi, Ninh Hồi cũng mặc kệ nàng, nàng đi dạo như vậy một chuyến tiêu thực cũng tiêu đến không sai biệt lắm, mang theo Thanh Đan Thanh Miêu liền từ từ trở về trong yến hội.

Ninh phu nhân bên người chờ nha đầu Liễu Chi vội cho nàng đổ một ly ẩm áp rượu trái cây, nàng trở về ghé nhi thượng, bưng cái ly tiễn nhấp hai khẩu, nhấp khẩu có chút chua ngọt, mùi rượu nhi cũng không lớn trọng.

Ninh phu nhân thấy nàng nắm cái ly không nói lời nào, hỏi: “Hương vị như thế nào?”

Ninh Hồi lại uống một ngụm, thấp thấp trả lời: “So lần trước ở cung yến thượng hương vị còn muốn hảo chút.”

“Đây đều là Lâu phu nhân tự mình nhường, nơi khác có thể tìm ra không đến.” Ninh phu nhân xách theo khăn điểm điểm nàng mặt, thấy nàng lại cấp chính mình rót đầy ly, nói: “Bữa tiệc hơi uống chút ẩm thân cũng có thể, ngày thường cũng không thể đa dụng.”

“Thanh Đan không cho ta rượu.” Kia nha đầu quản nhưng lợi hại, nàng có chút tiểu ủy khuất mà hướng Ninh phu nhân bên người đi đi, “Này hai tháng một chút ít đều không gọi ta dính.” Lần trước

tưởng trộm từ Búi Chắt bầu rượu đảo nửa ly ném thử là cái cái gì hương vị đều kêu nàng hai mắt trừng cấp tiết hồ.

Thanh Đan nghe vậy dở khóc dở cười, “Lại là lạc hồ lại là sinh bệnh, thân mình đều còn không có dưỡng thấu triệt, sao có thể dính đến này đó ngoạn ý nhi.”

Ninh Hôi cũng chính là đột nhiên nhắc tới thuận miệng như vậy vừa nói tới, Ninh phu nhân lại là ở nàng cánh tay thượng vỗ nhẹ hai hạ, oán trách mà nhìn nàng liếc mắt một cái, khen ngợi mà cùng Thanh Đan nói: “Vẫn là người ổn thỏa.”

Ngôn nói gian cang là muốn đem nàng trước bàn rượu trái cây triệt, Ninh Hôi vội ấn xuống dưới, so đo ngón tay, “Liên uống một chút.....” Chua chua ngọt ngọt hương vị như vậy hảo, như vậy lấy đi cũng quá đáng tiếc.

Nàng lại nhìn về phía Thanh Đan, Thanh Đan trả lời: “Dùng một chút nhi vẫn là có thể.”

Ninh phu nhân ở một bên nhìn, cho nàng gấp một chiếc đĩa nhiệt đồ ăn, cười nói: “Kia liền thành đi.”

Các nàng nơi này nói chuyện, kia đầu Liễu Phương Tứ nghỉ ngơi nửa khắc khắp khiêng mà đã trở lại, như vậy thật sự là hù Lâu phu nhân nhảy dựng.

Liễu Phương Tứ ở kinh đô thanh danh lóe để này cũng không phải là nói nói, nàng tên ở này đó phu nhân các tiểu thư trong mắt gián tiếp chẳng khác nào “Gây chuyện thị phi” này bốn chữ, Lâu phu nhân vừa nhìn thấy nàng liền mí mắt thẳng nhảy, vội tiến lên một bước hỏi: “Búi nhị phu nhân đây là làm sao vậy?”

Liễu Phương Tứ ngồi ở vị trí gian nan mà xả ra một mặt cười, nàng hàm răng nhi ngửa thật sự, nói chuyện thời điểm cơ hồ là một chữ nhi tiếp theo một chữ nhi nhảy ra tới, “Không có việc gì, chân, chân uy một chút, không quan trọng, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.”

Lâu phu nhân nửa tin nửa ngờ, nhưng thấy nàng cũng không có làm yêu liên cũng liền không lại truy vấn.

Liễu Phương Tứ mịt mờ mà xỏ Ninh Hôi liếc mắt một cái, Ninh Hôi nhấp rượu trái cây, hướng nàng cười cười, nàng tức giận đến một dặm chân, lại là một trận đau.

Lâu Phiến vẫn luôn ở trong sảnh bởi các gia phu nhân tiểu thư nói chuyện phiếm, nhưng thật ra Bùi Hân không thấy bóng dáng, Ninh Hôi kêu Thanh Đan đi hướng Bùi Trân Bùi Duyệt chỗ đó hỏi hai câu, mới biết được nàng lấy cớ không thoải mái đến tiểu gian nhi tạm nghỉ đi.

Vẫn luôn tới gần ngọc yến kết thúc Ninh Hôi mới nhìn thấy nàng ra tới, tinh xảo trang dung đều che dấu không được trên mặt tiều tụy.

Lâu Phiến mắt liếc, khăn tay che mặt cười lạnh một tiếng, quay đầu tiện lợi nàng không tồn tại cùng Tống Thanh Thanh nói lên nhàn thoại.

Ninh Hôi trong chốc lát nhấp thượng một ngụm, lại là bất tri bất giác uống xong rồi một hồ, Ninh phu nhân quơ quơ ngọc bạch sứ hồ, tức giận mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, “Thật là không cái đúng mực!”

Ninh Hôi tự giác không có ra tiếng nhi, xách theo khăn che miệng lại, mắt nhìn nàng cong mắt cười không ngừng.

Người đầu đi được không sai biệt lắm, Ninh phu nhân cũng kéo Ninh Hôi lên đi ra ngoài, đình viện tụ không ít người, Ninh Hôi liếc mắt một cái liền thấy cùng Lộ Lăng Hầu đứng ở một chỗ Bùi Chát, trong đám người chỉ hấn hai người chung quanh không một vòng nhi, thật sự là thấy được thật sự.

Ninh Hôi tiểu hai bước đi lên giữ chặt hấn tay, kêu một tiếng Bùi Chát.

Tay nàng ấm áp như là cái tiểu bếp lò tử, nhẹ niết ở lòng bàn tay thoải mái thật sự, Bùi Chát hơi hơi thấp cúi đầu, rượu trái cây ngọt thanh mùi vị liền phía sau tiếp trước mà dừng mãnh vào hơi thở, tái kiến nàng sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt cũng có chút mê ly, ấn đường nhú lại tức.

Ninh phu nhân cũng phụ cận tới, “Rượu trái cây nhiều uống cũng là say lòng người, hời phủ đi nhớ rõ uống chén giải rượu canh, bằng không hoãn lại đây đầu nên đau.”

Bùi Chát gật đầu đồng ý mới vừa cùng hấn hai người cáo từ, nắm người ra phủ Thừa tướng đi.

Ninh Hôi vừa đi vừa xoay người vẫy vẫy tay, Ninh phu nhân cười cùng bên người Lộ Lăng Hầu nói: “Người hôm nay vừa thấy, như thế nào?”

Lộ Lăng Hầu nhân duyên có thể so Bùi Chát hảo quá nhiều, bữa tiệc có rất nhiều người cùng hấn cùng nhau uống rượu, người một ly ta hai ly, hiện nay đã là có chút phía trên, vui tươi hơn hờ mà xoa xoa chòm râu, “Khá tốt khá tốt, ta đại chất nữ nhi cùng ta cháu rể giống nhau hảo.”

Ninh phu nhân biết hấn đây là uống cao, khó được không có giống ngày thường như vậy xụ mặt thuyết giáo một đốn, ở Lộ Lăng Hầu ngạnh bang bang cánh tay thượng khắp một phen, cười cùng Lâu thừa tướng vợ chồng nhiều lời nói mấy câu mới cầm tay rời đi.

Theo khách nhân rời đi, phủ Thừa tướng ồn ào náo động tan đi, toàn bộ đình viện đều dần dần an tĩnh xuống dưới. Lâu Phiến tự mình tiến đi Tổng Thanh Thanh, mới vừa bước vào môn tới đã bị Lâu phu nhân gọi lại.

Này mẹ con hai người sống vai đi ở trong hoa viên, bọn hạ nhân xa xa mà chụé ở phía sau.

Lâu phu nhân hỏi: “Người hôm nay có phải hay không cùng Bùi gia cái kia nói gì đó? Ta coi nàng phía sau sắc mặt quái quái.”

Lâu Phiến luôn luôn cùng chính mình mẫu thân thân cận, có chuyện liền nói, nghe nàng hỏi cũng không dấu diếm, nói thẳng nói: “Chính là tùy tiện cùng nàng hàn huyên hai câu, ước chừng là câu nào đâm tâm, kêu nàng không cao hứng đi. Mẫu thân, người quản nàng làm cái gì?”

Lâu phu nhân ôn tú mặt mày ẩn hàm không tán đồng, “Con ta, người hiện giờ sớm liền cùng nàng giao phong cũng không phải là sáng suốt cử chỉ, đái vào phủ sợ là không được an bình.”

CHỊ DẬU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 84 chương 84

Phúc An Viện đèn đuốc sáng trưng, Dung Xuân nhìn nhìn trong phòng lậu khắc, đã là là giờ Tuất cuối cùng, nàng nắn vuốt trên giường cẩm tú đoàn hoa la văn bị, ôn nhu nói: “Tây Cẩm Viện nhi bên kia một chốc cũng không thanh nhi, cũng không biết khi nào mới có thể lại đây, lão phu nhân không bằng mị trong chốc lát, đãi Thiếu phu nhân tới rồi nô tỳ lại kêu người.”

Bùi lão phu nhân ngày thường ngủ đến sớm, ước chừng giờ Dậu liền muốn thu thập lên giường, ngao hơn nửa canh giờ, ngáp mấy ngày liền, tinh thần vô dụng.

Nàng xả quá khăn xoa xoa mắt, xua tay chỉ chỉ trên bàn nhỏ ly, nói: “Thật muốn ta ngủ cũng ngủ không được, chuyện này dù sao cũng phải trước lấy cái chương trình ra tới, này những thằng nhãi ranh tổng không gọi ta hảo quá!”

Dung Xuân vội theo nàng ý bưng trà tới phụng trước hầu hạ nàng uống lên hai khẩu nâng cao tinh thần, kiến nghị nói: “Đại tiểu thư ở bên gian ngồi non nửa khắc chung, lão phu nhân không bằng trước kêu nàng tiến vào trò chuyện giải giải lao?”

Bùi lão phu nhân hứng thú thiếu thiếu, “Có cái gì hảo thuyết, chờ Ninh thị tới rồi lại kêu các nàng cùng nhau tiến vào là được.”

Lời nói đều nói đến này phần thượng, Dung Xuân gật đầu hẳn là không hề khuyên nhiều.

Ninh Hồi tới rồi sân, tiểu nha đầu tiếp Xuân Đào trong tay đèn lồng, nửa cúi người nói: “Lão phu nhân chờ đã nửa ngày, Thiếu phu nhân mau bên trong đi thôi.”

Trong phòng mẫu đơn đèn giá thượng lựa mỏng cái lồng ánh nến hơi kéo, khắc điêu phi yến ba chân lò sưởi từ từ đăng nhiệt khí.

Lão nhân gia sợ lạnh, tới rồi buổi tối vươu gì, bếp lò than hỏa pha vươu, Ninh Hồi tiến đi Thanh Đan liền giúp đỡ cho nàng giải bên ngoài màu đỏ câu hoa áo choàng.

Chờ bên ngoài gian Dung Hạ thấy nàng vội đón đi lên, trên mặt mang chút cười, “Thiếu phu nhân nhưng xem như tới, mới vừa rồi lại phiêu tuyết, bên ngoài nhưng lạnh đến hoảng đầu.”

Bùi lão phu nhân không phải cái hiền lành ôn hòa, nhưng bên người nàng hầu hạ Dung Xuân Dung Hạ các điều ôn hoà hiền hậu khẩn, Ninh Hồi nhẹ mím môi, cười tủm tỉm nói: “Còn hảo, so mấy ngày trước đây muốn hảo đến nhiều.”

Nàng vừa nói một bên hướng trong đi, “Bùi Hân còn không có tới sao?”

Dung Hạ đáp: “Tới, ở bên gian nhi, Thiếu phu nhân đi vào trước đi.” Nói một tay vén lên rèm châu tử.

Ninh Hồi cấp Bùi lão phu nhân thỉnh an vấn an, ở giường biên hoa mai ghế thượng ngồi xuống.

Nàng lý làn váy không nói lời nào, Bùi lão phu nhân đợi nửa ngày cũng không chờ đến cái thanh nhi, tức giận hỏi: “Ta là kêu người tới phát ngốc?”

Ninh Hồi a một tiếng, “Tổ mẫu không mở miệng nói chuyện, tôn tức nào dám lên tiếng nhi a.”

Bùi lão phu nhân lật qua mắt hừ lạnh, nhìn Bùi Hân cũng từ Dung Hạ tiến cử tới, mới vừa rồi chậm thanh nói: “Người đều tới rồi, nghĩ đến đều rõ ràng ta kêu các người lại đây là vì cái gì, nếu đại gia trong lòng đều rõ ràng rành rành, ta cũng liền lười đến quẹo vào nhi mặt giắc mà nhiều lời.”

Nàng nói hai câu lời nói liền đánh một cái ngáp, dứt khoát lại uống ngụm trà, “Ta nguyên nghĩ chuyện này không vội, chậm rãi tương xem cũng không có gì quan hệ, nhưng hôm nay cái buổi trưa Nhị Lang nói với ta kéo đến không được, liền hai ngày này Định Vương kia đầu sợ là liền phải hướng lên trên đề trách phi sự tình, qua minh lộ đã có thể không phải do chúng ta nói không được.”

Bùi Hân ngồi ở nàng phía bên phải, hai tay giao điệp đặt ở trên đầu gối, dấu đề ở phía dưới tay trái khấn nắm chặt lam bạch toái hoa váy lụa, trên mặt không có gì quá nhiều biểu tình, nhưng hàng mi dài phi run, cũng thượng có thể nhìn thấy này nội bộ một vài.

Bùi lão phu nhân tầm mắt ở trên người nàng dừng một chút, chợt lại xoay lại đây, buông thân mình dựa vào gối mềm, nói: “Ta đại cháu gái nhi, nói đi, người làm ra nhiều thế này sự tình tới, hiện giờ là tính toán thế nào a?”

Bùi Hân này hai ngày tâm loạn như ma, hôm nay ở phủ Thừa tướng lại kêu Lâu Phiến trào phúng một hồi càng là tâm phiền ý loạn lý không ra manh mối tới, nàng ách thanh, “Cháu gái nhi, cháu gái nhi cũng không biết.”

Bùi lão phu nhân mắt trợn trắng, “Chính người chuyện này người không biết? Đây là trông cậy vào lão thái bà ta cho người cân nhắc đâu? A?”

Bùi Hân im lặng không nói, lão phu nhân híp mắt, “Người đây là người câm? Ta nói cho người, Bùi Hân, lão thái bà ta tinh lực hữu hạn, không lúc đó nhọc lòng người những cái đó sự tình, hôm nay cái buổi tối người muốn bắt không ra cái chủ ý, ngày mai cái thế nào ta cũng sẽ không quản người.”

Nàng tuổi trẻ thời điểm mệt chết mệt sống, già rồi già rồi là tới hưởng thụ, cũng không phải là tới nhọc lòng này những hỗn trướng ngoạn ý nhi.

Bùi Hân cúi đầu, trong phòng lại một lần lâm vào yên lặng.

Ninh Hồi khảy bên hông tiêm li, thường thường hướng Bùi Hân kia chỗ liếc thượng hai mắt, Bùi lão phu nhân mắt nhìn nàng, “Người như thế nào nhìn? Nói ra cho người cô em chồng nghe một chút.”

“Đây chính là tiểu cô nhân sinh đại sự, ta sao có thể nói được?” Ninh Hồi con người khế nhúc nhích, không hiểu lão phu nhân làm gì hỏi nàng, rõ ràng nàng cùng Bùi Hân có thù oán hảo sao? Nàng nói chuyện thời điểm thực dễ dàng liền bí mật mang theo hàng lậu.

Hỏi cái này cái này không nói, hỏi cái kia cái kia cũng không nói, hợp lại nàng một người xướng một sừng nhi đâu?

Bùi lão phu nhân trong lòng bức bội thực, nặng nề mà vỗ vỗ bàn nhỏ, “Ta kêu người nhìn xem Tấn An Bá phủ chuyện này, người liền không một chút có thể nói?!”

Ninh Hồi nhăn nhăn mày, chính nhìn lão phu nhân trầm hạ tới mặt, ngô một tiếng, đem hôm nay nghe được nhìn thấy dọn xả hỗn hợp một chút, trả lời: “Tấn An Bá phu nhân là cái sáng khoái người, khá tốt. Trần tiểu bá gia nhân phẩm thượng giai, cũng khá tốt, chỉ là Tấn An Bá phủ dòng dõi rất cuộc vẫn là thấp chút, sợ là cùng chúng ta trong phủ không lớn..... Xứng đôi?”

Bùi lão phu nhân sắc mặt hơi tẻ, kéo kéo khóe miệng, “Dòng dõi nhưng thật ra tiếp theo, máu chốt vẫn là muốn chính mình có bản lĩnh mới hảo.”

A, giống bọn họ Hiền Quốc Công phủ, dòng dõi là cao, sinh một oa phá sản hỗn trưởng ngoạn ý nhi, có cái rắm dùng.

Ninh Hồi gạt đầu, thối nói: “Tổ mẫu nói rất đúng.”

Bùi Hân khẽ nâng gương mặt, đối diện ngồi nhân thân ăn mặc lưu vân văn tay áo rộng váy lụa, mặt hàm chứa cười nghiêm trang mà phụ họa tổ mẫu nói, nàng phát hiện nàng càng thêm xem không hiểu Ninh Hồi, hiện giờ đó là như vậy cười một cái, nàng cũng không biết này nội bộ rất cuộc là thiệt tình vẫn là giả ý.

Bùi lão phu nhân ngáp liên miên, “Trần tiểu bá gia ở Ứng Thiên thư viện tiến tập, Nhị Lang cũng nói không tồi. Định Vương phủ bên kia trắc phi tên tuổi nói được dễ nghe, nhưng vừa vào hoàng gia sâu như biển, nơi đó đầu ngoắc ngoắc vòng vòng cắt không ngừng lý không thuận, Định Vương hướng về người còn hảo, nếu bằng không Bùi Hân a, lấy người đầu óc cùng tính nết ứng phó không tới.”

Lão phu nhân lời này là rõ ràng thiên hướng Tấn An Bá phủ, nàng nói: “Lời nói liền nói đến nơi đây, người cần nhắc một lát cấp

cái định lời nói đi.”

Dung Xuân thay đổi một trần phương đèn, trong phòng quang lại sáng chút, Ninh Hôi che dấu đôi mắt, lấy một khối toan quả bánh gạo ăn tổng cổ thời gian.

Lại qua gần mười lăm phút, lão phu nhân gõ gõ bên người bàn nhỏ, nhìn phía Bùi Hân, “Nói đi, người đái như thế nào.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 85 chương 85

Lão phu nhân hôm nay cái buổi tối thật sự là ngao đến lâu rồi, ngáp mấy ngày liền không nói còn mang theo đầu vầng mắt hoa, nàng chống ở Dung Xuân trên tay hạ giường hướng trên giường đi, vừa đi vừa cùng Ninh Hối nói: “Người cũng trở về đi.”

Ninh Hối cúi người đã bái bái, Thanh Đan đem khuỷu tay áo choàng cho nàng khoác đi lên.

Người này vừa đi trong phòng liền hoàn toàn không xuống dưới, Dung Xuân cấp lão phu nhân giải trên người áo khoác, “Lão phu nhân? Lão phu nhân?”

Bùi lão phu nhân ngồi bất động, bị nàng kêu hai tiếng mới động tác thông thả mà hướng trên giường đi đi, nàng nằm xuống đi lăn qua lộn lại hảo sau một lúc lâu mới huy khai giường màn, “Dung Xuân, ngày mai hướng Quý Phi trong cung đệ cái tin nhi đi.”

Dung Xuân có chút kinh ngạc, “Lão phu nhân đây là muốn.....”

Bùi lão phu nhân trong mũi hừ ra một tiếng, “Dù sao cũng phải cùng nàng thông cái thanh nhi, Bùi Hân lại thể nào đều là nàng chất nữ nhi.”

Dung Xuân đem trong tay nắm màn nhẹ buông, nói: “Lão phu nhân rốt cuộc vẫn là niệm đại tiểu thư, chỉ là nếu không nghĩ kêu nàng nhập định vương phủ, sao không trực tiếp cấp đại tiểu thư định

ra hôn sự.” Cần gì phải tới đêm nay như vậy một chuyến, lệnh của cha mẹ lời người mai mối, ai có thể nói cái gì đó?

Bùi lão phu nhân lắc đầu, nhắm hai mắt, “Ta muốn đúng như người lời nói cho nàng trực tiếp định ra, sau này nàng nhưng đến hận chết ta.” Kia đã có thể thật là không duyên cớ chộc cái một thân tao.

Chính mình tuyển lộ chính mình đi, chính mình loại nhân, này đến quả là khổ là ngọt đều chính mình chịu, nàng một cái nửa thanh thân mình xuống mồ lão đồng tây hạt trộn lẫn cái cái gì? Cùng nàng lại có bao nhiêu đại quan hệ?

Lão phu nhân lại ngáp một cái, không kiên nhẫn nói: “Được rồi được rồi, này những sự thật là phiền lòng thực, đều lui ra đi, ta chính mình híp.”

“Là.” Dung Xuân diệt hai ngọn đèn, cùng trong phòng mặt khác chờ nha đầu một đạo khẽ bước lui đi ra ngoài.

Ninh Hồi từ Phúc An Viện ra tới, nghênh diện tới gió lạnh thổi trúng người thẳng run run, trong ngoài thật lớn độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày làm người nhất thời khó có thể thích ứng, nàng dẫu khấn áo choàng, một đường chạy chậm trở về Tây Cẩm Viện nhi.

Tây Cẩm Viện còn điểm đèn, phòng trong hoa sen triển chi gỗ đồ đèn giá thượng nền đỏ đã đốt hơn phân nửa, Bùi Chát ngồi ở trên giường, trên người chỉ khoác một kiện màu nguyệt bạch ám vân lưu văn áo khoác, phát quan lầy, tóc dài tán phía sau, trong tay nắm thư, thường thường nhàm chán mà phiền cái một tờ.

“Thiếu phu nhân.” Thanh Miêu bồn bên ngoài gian gác đêm tiểu giường sửa sang lại đồ vật, nhìn thấy bước nhanh tiến vào kín người đem đỉnh đầu đồ vật buông, đổ ly trà nóng.

Ninh Hôi ở ba chân lò sưởi trước ấm một lát thân, lúc này mới bưng lên trên bàn nước trà uống lên hai khẩu, nhiệt lưu thổi quét ngũ tạng lục phủ, tựa hồ đem dọc theo đường đi dánh chọc phong tuyết tất cả xua đuổi cái sạch sẽ.

Nàng tiến phòng trong đi thời điểm, Bùi Chất vừa mới đem trong tay thư buông, nghiêng đầu thấy nàng giơ tay vẫy vẫy, Ninh Hôi qua đi ngồi ở trường kỷ bên cạnh thượng, đem hai chỉ thượng còn hơi hơi lạnh tay cất vào hán trong lòng ngực, hỏi: “Người như thế nào còn chưa ngủ đâu?”

Bùi Chất từ nàng đem cầm gác để ở chính mình đầu vai, mi mắt khẽ nâng nâng, “Còn sớm, nghĩ lại đợi chút.”

Ninh Hôi nga một tiếng, hai người dựa vào ngồi một lát, Thanh Đan liền tới kêu nàng đi tắm, chờ nàng xong việc nhi lại trở về, Bùi Chất đã chuyển tới trên giường.

Nàng tóc chưa khô, ở lò sưởi bên ngồi gần ba mươi phút mới tán xong rồi hơi nước.

Bùi Chất ngày mai sáng sớm muốn dậy sớm thượng triều, không thể so Ninh Hôi cái này dân thất nghiệp lang thang, hán ôm người nằm ở trên giường, tay vuốt nàng có chút hấp tấp đầu tóc, Ninh Hôi bị thuận mao thuận thật sự thoải mái, chỉ là Bùi Chất động tác lại là một chút chậm quá một chút, nàng nhìn nhìn, lại thấy người đã chậm rãi nhắm mắt.

Ninh Hồi ngủ một cái buổi chiều, hiện tại tinh thần hảo thật sự, là một chút ít buồn ngủ đều không có, nàng quán là không ngủ gối đầu, đầu ở hấn đầu vai bên, hơn phân nửa cái đầu đều ở trong chăn.

Thanh Đan theo thường lệ chỉ cấp trong phòng để lại một trăn bàn nhỏ đèn, ánh nến mờ lung xuyên qua màn幔 vuơu gì, nàng khẽ nhúc nhích động, nửa chi ngẩng đầu lên, hắc bạch phân minh trong mắt ánh điểm điểm ánh sáng.

Ninh Hồi chi bất động, thẳng đến căng để tay đều có chút đã tê rần nàng mới trộm thò lại gần, thò tay đầu ngón tay khẽ chạm chạm vào chiếu tiếp theo phiến mật mật thanh ảnh hàng mi dài.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ghé vào chính mình tiểu trong chăn, hai chỉ màu đen lỗ tai nhỏ quơ quơ, “Người làm gì đâu?”

Ninh Hồi nghiêng đầu, lại tiểu tâm cẩn thận mà chạm vào hai hạ, “Không làm gì nha, chính là ngủ không được sao.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên chấn kinh rồi, “Người cũng có ngủ không được thời điểm?”

Ninh Hồi tức giận mà trừng mắt nhìn gấu trúc hai mắt, “Heo cũng không phải từ ngủ sớm đến vẫn có được không!”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 86 chương 86

Mấy ngày nay Ninh Hồi không có thụ đào, Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng không có loại cây, gấu trúc nhàn đến hoảng cả ngày không phải ở trong ao phao tắm bơi lội chính là ở bùn trong đất lẫn lộn, Ninh Hồi xả cái gối mềm lót tại thân hạ, chán đến chết mà đếm chính mình đầu tóc.

Thanh Miêu dẫn theo điểm tâm tiến vào thời điểm, nàng vừa lúc hảo đếm tới 500, ủ rũ mà hoàn toàn nhắc không nổi tinh thần tới.

“Thiếu phu nhân nếu là nhàm chán không bằng đi bên ngoài đi dạo?” Thanh Miêu từ hộp đồ ăn đem mới ra nôi gạo nếp bánh bưng ra tới, gấp một tiểu khối cho nàng thử xem khẩu vị.

Ninh Hồi cắn một ngụm, nhấm nuốt nửa ngày mới nuốt xuống đi, hỏi: “Có thể đi chỗ nào dạo đâu?” Này băng thiên tuyết địa, đi chỗ nào cũng chưa ý tứ khấn.

Thanh Miêu suy nghĩ nửa khắc, thử nói: “Không bằng đi Trân Bảo Các? Nghe nói lại tới nữa hảo chút mới lạ ngoạn ý nhi đâu.”

Ninh Hồi không cách nào có hứng thú, đi một lần còn hảo, đi hai lần cũng thế, nhưng lâu lâu liền đi một chuyến, nàng kia chút lòng hiếu kỳ đã sớm tiêu ma hầu như không còn.

Đĩnh phong tuyết đi xem những cái đó không có tác dụng gì đồ vật, còn không bằng khiến cho nàng cùng giường khóa chết cộng trầm luân đâu.

Ngón tay miêu miêu bị thảm thượng thanh liên thêu hoa, thiên đầu lười biếng mà thở dài, cảm giác mùa xuân còn có hảo xa đâu.

Thanh Đan còn hảo, Thanh Miêu cùng Xuân Đào đã nhiều ngày ở trong phòng cũng buồn đến quá sức, hai người tiến đến một đồng nhi bô bô mà nói chuyện, đột nhiên lại lên tiếng nhi, “Thiếu phu nhân, bằng không chúng ta đi Minh Thúy Phường nhìn một cái?”

Ninh Hồi đôi tay chống gối mềm ngời thẳng thân, “Minh Thúy Phường?”

Minh Thúy Phường là tân khai ở thành nam phố Phù Vân ca vũ phường, cùng Ngọc Xuân Lâu cái loại này pháo hoa liễu hẻm chỗ ngồi bất đồng, ca vũ phường ở Đại Diễn địa vị muốn cao nhiều, cũng lịch sự tao nhã đến nhiều, vẫn có thể xem là một cái tiêu khiển giải buồn nhi tổng cổ thời gian hảo địa phương.

Ninh Hồi cũng đi qua hai lần trong thành ca vũ phường, này tân khai Minh Thúy Phường nhưng thật ra còn không có gặp qua.

Bên ngoài gió lớn, mới ra môn đã kêu phong tuyết phác vẽ mặt, đợi cho trong xe ngựa, dính dính bông tuyết tan rồi, áo khoác áo choàng đều bị thấm ướt điểm điểm.

Từ Quốc công phủ đến thành nam đến có chút thời điểm, Ninh Hồi ôm lò sưởi tử vốn dĩ không có ngủ ý, này lay động nhoáng lên nhưng thật ra kêu nàng đánh lên ngáp.

Khóe mắt chảy ra nước mắt nàng cũng không để ý tới, bên ngoài đột nhiên vang lên từng trận tiếng vó ngựa dọa nàng nhảy dựng, nước mắt cũng liền theo trượt xuống dưới, Ninh Hồi nâng tay áo xoa

xoa, vén rèm lên một góc ra bên ngoài nhìn nhìn, màu đen áo choàng từ trong tầm mắt một lược mà qua.

Nàng ai thanh, “Tề Thương? Hấn đi như vậy cấp là muốn đi đâu nhi?”

Trong xe ngựa đi theo ra tới Sở Hốt lòng bàn tay chống chuôi kiếm, chỉ ra bên ngoài thoáng liếc mắt một cái, “Hoàng thành đi, nghĩ đến là đi công sở.”

Ninh Hôi oai oai đầu, “Kia cũng không cần phải như vậy cấp nha, chạy nhanh như vậy quăng ngã làm sao bây giờ?”

Sở Hốt: “Không có việc gì, hấn thật hậu, lại bò dậy thì tốt rồi.”

Ninh Hôi: “.....”

Thanh Miêu cùng Xuân Đào che miệng tương đối mà cười, một phản vừa rồi an tịch.

Ước chừng dùng gần non nửa cái canh giờ xe ngựa mới chậm rì rì mà hoảng tới rồi Minh Thúy Phường, Thanh Miêu cấp muốn cái thượng gian nhi, đối diện lựa trắng phiêu phiêu đài.

Ở ca vũ phường đơn giản chính là nghe một chút khúc nhìn xem vũ đạo, Ninh Hôi thường thức không lớn tới ca vũ sở xây dựng ra tới ý cảnh, liền thuận túy mà nhìn chăm chăm người nhìn lại, hai điệu nhảy một quá liền lại chuẩn bị dẹp đường hồi phủ đi, không nghĩ tới mới vừa đi xuống lầu liền thấy Bùi Chất từ cổng lớn đi đến.

Bùi Chất bên người còn theo người, Ninh Hôi cũng nhận được, đúng là vừa mới giải cấm túc bất quá mấy ngày Thái Tử Lục Lang.

Ninh Hồi do dự mà muốn hay không qua đi, Thái Tử bên người cải trang giả dạng quá Hà công công lại là chạy chậm lại đây, cười ở nàng trước mặt làm cái ấp, “Thiếu phu nhân mạnh khỏe, nhà ta chủ tử thỉnh người qua đi một đạo ăn cái trà đầu.”

Ninh Hồi theo mắt hướng kia đầu xem, Bùi Chất cũng chính diện đối với nàng, tầm mắt chạm nhau cập thời điểm hướng về phía nàng hơi hơi gật đầu.

Ninh Hồi cười cười, theo Hà công công cùng nhau hạ cây thang.

Bùi Chất cùng Thái Tử định tiểu gian nhi ở tây sườn lầu ba, cách trở tầm mắt màn trúc đã bị lôi kéo nửa cuốn lên, vừa lúc phía dưới vũ đạo đài lại tân thượng một nhóm người.

Bọn họ hai người phân ngồi hai bên, Ninh Hồi tiến tới cùng Thái Tử hỏi an, nghe được hắn nói thanh miễn lễ mới vừa rồi đến Bùi Chất bên người ngồi xuống.

Bùi Chất đem trong tay trà đưa cho nàng, chắp tay: “Hôm nay nhưng thật ra bỏ được ra cửa tới.”

Ninh Hồi thỉnh nhấp một ngụm, bẹp bẹp miệng hướng hắn bên người nghiêng nghiêng trả lời: “Này không phải nhàm chán sao.”

Nhàm chán đến dài quá một thân nắm, đều có thể nấu vài chén canh.

Nàng ở phía dưới lôi kéo Bùi Chất tay ngoạn nhi, ngôn nói thời điểm phân một nửa lực chú ý ở đối diện ngồi nhân thân thượng.

Thái Tử mấy ngày nay mỗi ngày đều phải ở trên nền tuyết quỳ một chuyến, tuy là có thái y thủ, các loại dược vật bổ canh bị, cũng

vẫn là từ từ gầy ốm, màu lam giao khâm áo choàng mặc ở trên người đều lược hiện rộng thùng thình chút.

Lục Lang nhận thấy được nàng tầm mắt, khẽ cười lấy kỳ đáp lại, nhất phái ôn hòa có lẽ bộ dáng, liền điểm này thượng hấn cùng Bùi Đô quán có chút tương tự.

Ninh Hồi khúc ngón tay ở Bùi Chát lòng bàn tay nhẹ gãi gãi, liền nghe được Lục Lang không nhanh không chậm mà mở miệng nổi lên câu chuyện, “Tam đệ mấy ngày nay nhưng thật ra xuân phong đắc ý.”

Bùi Chát trong mắt hờ hững một mảnh, “Là rất đắc ý.” Này ngẫm tay càng duỗi càng dài, thật muốn cầm kiếm trực tiếp chém, chỉ là như vậy tuy dứt khoát nhanh nhẹn, không khỏi lại quá mức nhảm chán chút, không có gì ý tứ.

Thái Tử tuổi nhỏ khi cũng từng bị Chiêu Nguyên Đế ném đến Thiên Diệp sơn trường công chúa chỗ đó đã chút tuổi tác, hấn cùng Bùi Chát rất có giao tình, nói lên lời nói đảo cũng không kiêng dè, “Cô nguyên tưởng rằng là cái tốt, không từng tưởng cư nhiên là một con lang.”

Lục Lang trong mắt phúc một tầng miếng băng mỏng, hấn ít có như vậy thời điểm, lần này Lục Giác ở tuyệt tại việc thượng hổ hấn kia một tay là thật kêu hấn sinh ra tức giận.

Đầu gối tổn thương do giá rét còn ần ần làm đau, mỗi đau một chút, trong lòng lửa giận liền vượng thượng một phen.

“Cũng là, đều là họ Lục, ai còn không vài phần chí hướng.” Lục Lang lại uống trà xanh, trà hương thấm người, nổi lòng hơi hoãn,

“Nghe mẫu hậu nói tam đệ cùng Thừa tướng tiểu thư tứ hôn thánh chỉ cũng liền nay mình hai ngày, hấn đây là mǎng mùa xuân giận phát, chuyện tốt tǎng ra a.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 87 chương 87

Bùi Chát đầu tiên là có chút kinh ngạc kinh ngạc, nhìn nàng quần bách bộ dáng ngay sau đó lại bật cười lên.

Hắn ngực phập phồng, trong cổ họng dật ra tới nặng nề tiếng cười làm Ninh Hồi càng thêm ngượng ngùng, che lại chính mình mặt mai phục đầu lại là không chịu nhiều lời một chữ.

Ở trong lòng trộm cười thầm, có cái gì buồn cười? Có cái gì buồn cười?!! Còn không được nàng không biết sao? Đây chẳng lẽ không phải thực bình thường sao?

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu, nửa ngày cũng chưa có thể ức ngưng cười thanh.

Ninh Hồi khẽ cắn môi dưới, khuỷu tay chống hắn ngực sau này đẩy đẩy, “Bể học vô bờ, có không biết đồ vật không phải thực bình thường sao?!” Cười cười cười, lại cười người liền phải trừu trừu đi qua!

Bùi Chát hơi nắm quyền che miệng ho nhẹ hai tiếng, miễn cưỡng hoãn xuống dưới, cúi đầu nghe theo thấp giọng hống nói: “Phu nhân nói đúng, bể học vô bờ, chuyện này là hết sức bình thường.”

Hắn như thế thuận nàng ý, không biết vì sao, đại khái có lẽ có thể là trong lòng tác dụng, Ninh Hồi tổng cảm thấy hắn nói chính là nói

mát, rũ mắt bắt lấy bên hông tiêm li không buông tay, lại nghe hắn dừng một chút lại ghé vào bên tai nói nhỏ.

Âm áp hơi thở kêu nàng không tự chủ được mà hướng biên nhi thượng rụt rụt.

“Cho nên..... Mấy ngày nay ta cố ý học, người sẽ không cũng không có gì quan hệ, dốc túi tương thụ cùng người cũng chưa vì không thể.”

Ninh Hồi che che chính mình bụng, hoài nghi mà nhìn hắn, “Phải không? Nguyên lai người cũng sẽ không? Người là ở đâu học?”

Bùi Chất phụ môi hôn hôn, “Thư sơn có đường.”

Ninh Hồi ôm lấy hắn eo, “Cái gì thư?”

Bùi Chất cười khẽ không nói, tuy là nàng luôn mãi truy vấn cũng một chữ cũng không chịu nói.

Nàng có chút phiền não mà gãi gãi trên người váy, “Người nhưng thật ra nói cho ta a!” Làm giận! Người không nói nàng như thế nào biết a!

Bùi Chất gật gật đầu nói một tiếng hảo, Ninh Hồi một bộ chăm chú lắng nghe bộ dáng, hắn lại là duỗi ra tay đem tay khâu ở trong ngực, nhìn nàng ánh sáng ngời thủy mắt, hơi lạnh đôi môi nhẹ nhàng mà ở trên má nàng cọ xát.

Ninh Hồi mày nhíu lại, “Bùi..... Ngô?”

Nàng mới ra thanh nhi, còn lại tự liền tất cả chôn vùi ở hắn đôi môi.

Phủ Thừa tướng một quá, Quốc công phủ liền không xa, xe ngựa lắc lư không bao lâu liền ở cửa ngừng lại.

Sở Hốt cùng Thanh Miêu Xuân Đào từ phía sau trên xe ngựa xuống dưới, một người căng đem dù đi phía trước chờ, bay xuống bông tuyết ở dù trên mặt bao phủ hơi mỏng nhợt nhạt một tầng, Thanh Miêu nghiêng dù run lên hai hạ, tuyết trắng rào rạt mà đi xuống lạc.

“Thế tử, Thiếu phu nhân?” Thanh Miêu ở bên ngoài gọi một tiếng, lại nghe không thấy bên trong có động tĩnh gì.

Thanh Miêu nhìn mắt Sở Hốt, lại nhìn mắt Xuân Đào, im tiếng lui hai bước.

Vừa mới đứng nghiêm, bên trong người liền ra tới, hai người đều mặc áo choàng, liên quan mũ choàng khẩu ở trên đầu tráo cái kín mít.

Ninh Hồi bị Bùi Chất ôm, một mảnh bông tuyết phiêu ngừng ở nàng lông mi thượng, thoáng chốc liền tan rã thành hơi nước, nàng nghiêng đầu chôn ở hắc trong lòng ngực, che đến có chút buồn cũng không chịu lộ ra mặt tới trực diện này lạnh thấu xương phong tuyết.

Thanh Miêu tiến lên cho bọn hắc bung dù, lại có chút không kịp Bùi Chất nện bước, cần phải bước nhanh chạy chậm mới có thể khó khăn lắm kêu trên tay đỡ tím tổ dù nửa che khuất hai người.

Một đường trở về, Thanh Đan đang ngồi ở gian ngoài tiểu ghế nhi thượng làm thêu dạng, nghe thấy bình phong bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội đứng lên đón đi lên, “Thế tử.”

Bùi Chát banh trên mặt không gì biểu tình, chuyển qua con người, âm thanh lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

Thanh Đan ngậy người gian, người đã vào phòng trong, nàng một lát bưng tỉnh, ôm thêu cái sọt dạo bước ra cửa đi đem trong nhà chính đi Thanh Miêu đồ cái vừa lúc.

Thanh Miêu hỏi: “Người làm gì ngăn đón ta?”

Thanh Đan đem trong tay thêu cái sọt phóng tới nàng trong lòng ngực, xoay người kéo hảo môn, từ từ phun ra một hơi tới, không có hồi Thanh Miêu nói, trái lại cùng Xuân Đào nói: “Đi phòng bếp dọn cái than bếp lò tới bãi ở bên ngoài, nga, đúng rồi, lại lấy mấy cái tiểu ghế nhi tới.”

Xuân Đào động tác nhanh nhẹn, lại kêu mấy cái tiểu nha đầu, thực mau liền đem Thanh Đan muốn đồ vật dọn tới rồi trước cửa dưới hiên.

Mấy người phân ngồi ở tiểu ghế nhi thượng, Thanh Miêu phiên phiên nhặt nhặt nàng thêu dạng, hỏi: “Trong phòng hảo hảo không đợi, ở bên ngoài thôi cái gì phong a?”

Thanh Đan đem nàng đồ vật lại cầm trở về, cô hảo khung thêu, lấy châm vẽ tuyến, “An tâm ngồi đi.”

Sở Hốt ngồi ở bếp lò biên tay chống kiếm, mặt lộ vẻ ý cười tiếp nhận Xuân Đào từ nhỏ phòng bếp cố ý cho nàng bưng tới đậu phộng bánh.

Nhất thời không tiếng động, chỉ phong phong tuyết tuyết động lòng người.

Ninh Hôi trên người áo choàng bị cởi bỏ treo ở ly mép giường không xa trên giá, nàng ngồi ở trên giường đôi tay ôm đầu gối, mặt đỏ hồng mà nhìn kéo xuống chính mình trên người huyền sắc ám văn áo choàng Bùi Chất.

Nàng tổng cảm thấy hiện tại cái này bầu không khí nơi nào có chút không đúng, tả cổ tình hữu nhìn xem, tính toán cùng nhà nàng gấu trúc Gia Cát câu thông câu thông, ai ngờ Bùi Chất lại đột nhiên đem nàng đẩy đè ở trên giường.

Hắn giơ tay câu hạ màn, nhẹ hàm chứa nàng môi.

Hắn động tác vẫn như cũ ôn nhu, nhưng Ninh Hôi mặc danh vẫn là có chút tiểu hoảng loạn, cởi áo tháo thắt lưng thời điểm càng là không tự giác mà hướng trong rụt rụt.

Bùi Chất một tay chi ở nàng bên cạnh người, một tay cầm tay nàng cổ tay nhí đặt ở eo phong thượng, nhẹ giọng nói: “Cởi bỏ.”

Mắt như đào hoa, người so xuân sơn, Ninh Hôi xem xét hai mắt, ngón tay chậm rì rì mà giúp hắn giải xuống dưới.

Bùi Chất lại hôn hôn nàng, cảm xúc chảy xiết.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 88 chương 88

Cửa phòng chưa quan, gió lạnh kẹp tuyết từ cửa dững rớt tiến vào, tuy là than hỏa chính vượng, Tề Thương đứng ở bên trong vẫn là cảm thấy có chút rét run, hắn xoa xoa tay chạy tới dầu thừng môn, lại xoa xoa tay xoay trở về, nói: “Thế tử, người một giấc này ngủ đến cũng thật lâu.”

Từ ban ngày ban mặt ngủ đến màn đêm thật sâu, buổi tối còn ngủ được sao?

Bùi Chát ngồi ở án thư sau hoa cúc lê mộc khắc điêu phi ưng ghé trên, khuỷu tay chống tay vịn, xốc xốc mí mắt âm thanh lạnh lùng nói: “Người biết cái gì.”

Tề Thương: “Ân??” Ai ai ai, quá phận đi, hắn nói chẳng lẽ không phải sự thật sao?

Sở Hốt đứng ở một bên cùng quan ái thiếu năng trí tuệ giống nhau mà nhìn hắn, Tề Thương lập tức tinh thần phấn chấn, ngạnh cổ đối nàng mắt trợn trắng.

Bùi Chát ngón tay hơi khúc nhẹ điểm điểm, “Xem người như vậy là phân phó sự có kết quả?”

Nghe hắn nói khởi chính sự, Tề Thương cùng Sở Hốt tạm thời đem hai người chi gian kia cắt không đứt, gỡ càng rồi hơn ân ân oán oán phóng tới một bên.

“Là, thuộc hạ đem điều tra ra tới tiền căn hậu quả đều sửa sang lại ra tới, sự cách nhiều năm, tuy không thể bảo đảm nội bộ hoàn toàn là thật, nhưng cũng tám chín không rời mười.”

Hắn từ vạt áo móc ra gấp tốt một tiểu chồng giấy, thân triển khai trình tới rồi trên án thư, “Đều ở chỗ này.”

Bùi Chất khẽ ừ một tiếng, tổng cộng mười tới trượng, hắn nhất nhất đều nhìn kỹ, tới rồi cuối cùng giữa mày thâm trầm ám liễm, trong mắt cũng là mãn hàm hứng thú nhi.

Hầu hạ tỳ nữ rũ mi nghiêng mặt, hắn trải ra khai chỗ trống tấu chương, trầm ngâm một lát, ở giá bút lấy kia chi quعن dùng bút lông.

Tính đến tính đi, cũng là thời điểm đem chuyện này hiểu rõ, Định Vương điện hạ vừa mới kiêm quản Đại Lý Tự, khí thế tám trượng cao, cùng hắn thêm điểm nhi phong sương vũ tuyết mới có thể xứng đôi vào đông này phiên thịnh cảnh.

Chấm mặt ngồi bút dừng ở trên giấy, loan tường phượng chúc, phi động giãn ra.

Tề Thương Sở Hốt liếc nhau, đứng yên hai bên không hề ra tiếng nhi.

Gió đêm đến xương hàn, lộ ra tới tay suýt nữa đông cứng, từ nhỏ phòng bếp bưng cháo tới Thanh Đan ở bên ngoài khẽ dậm chân dậm chân, ở bếp lò biên lập một lát đuôi hàn mới vén lên màn chuyển tiến phòng trong, đem trang bích ngạnh cháo phù văn ngọc chén sứ đặt ở đầu giường lùn trên tủ.

Nàng thấy Ninh Hồi còn lười ở trên giường bất động, khẽ cau mày, một bộ không hề tinh khí thần bộ dáng, nửa ngồi xổm trước

giường hỏi: “Thiếu phu nhân có phải hay không không thoải mái? Bằng không, bằng không..... Nô tỳ đi thỉnh cái nữ đại phu lại đây nhìn một cái?”

Ninh Hồi lắc đầu, “Không cần không cần.”

“Kia dùng điểm nhi cháo?” Thanh Đan bưng chén hướng nàng trước mặt tặng đưa, “Nô tỳ uy người.”

Nàng chính mình hảo thủ hảo chân nhưng không hảo gọi người uy cớm, chống ngồi dậy duỗi đôi tay nhận lấy. Trong phòng ấm áp thực, liền như vậy ngồi cũng không lớn cảm thấy lạnh, Ninh Hồi dựa vào gối mềm cái miệng nhỏ cái miệng nhỏ mà ăn cháo.

Thanh Miêu bưng nàng thích toan giòn củ cải, hướng trên người nàng liếc liếc, lại bay nhanh mà thu trở về, dư quang ngắm nàng cổ gian áo lót hờ khếp dấu vết thần sắc thẹn thùng.

Ninh Hồi nhấp một ngụm, sờ sờ chính mình cổ, có chút mặc danh, “Thanh Miêu, người làm sao vậy?”

Thanh Miêu vội trả lời: “Không có không có, không có gì.”

Thanh Đan đem người đẩy ra, nắm chiếc đĩa cho nàng gấp một khối củ cải, “Thiếu phu nhân mặc lý nàng.”

Ninh Hồi nhìn chạy chậm đi ra ngoài Thanh Miêu, nghi hoặc mà ứng thanh.

Bùi Chát từ bên ngoài tiến vào liền thấy ánh nến bao phủ nàng nửa nghiêng thân mình, trong tay cái muỗng nửa múc cháo.

An tĩnh hoà thuận bộ dáng.

“Bùi Chát?” Ninh Hồi đôi môi khẽ chạm sứ muống, nhớ tới hôm nay những cái đó sự tình biểu tình có chút không lớn tự nhiên.

Ai, nàng hiện tại thấy Bùi Chát liền nhớ tới cái kia ngu xuẩn giống như cái nhị ngốc tử chính mình.

Ninh Hồi thấp thấp đầu, cảm chén hướng đệ hướng hấn, bởi vì tự tin không đủ thanh âm nhỏ bé yếu ớt thật sự, “Muốn ăn sao?”

Bùi Chát ở đi thư phòng trước liền dùng một chén phỉ thúy mì sợi, hiện tại cũng không lớn đói, nhưng thấy nàng đôi tay đệ vẫn là ngồi ở mép giường biên nhận lấy.

“Đi xuống đi.” Hấn cùng Thanh Đan nói.

Thanh Đan hiểu ý mà uốn gối, bước chân nhẹ nhàng, mang theo Xuân Đào đảo mắt liền không có bóng dáng.

Hấn liền trên người nàng chặn đem người nửa vòng trong lòng ngực, múc nửa muống nhiệt cháo đưa đến nàng anh hồng nhạt đôi môi biên. Ninh Hồi chần chờ một chút, vẫn là ăn.

Hấn không nói lời nào, Ninh Hồi cũng không biết nói gì.

Một cái uy, một cái liền ăn.

Ninh Hồi không có gì đặc biệt cảm xúc, nhưng thật ra Bùi Chát bưng tỉnh cảm thấy loại cảm giác này kỳ thật cũng không tệ lắm, thần sắc nửa từng, hơi có thích ý.

Đãi một chén thấy đầy, hấn mới hơi có chút tiếc nuối mà buông, ôn nhu hỏi nói: “Muốn hay không lại dùng điểm nhi?”

“Từ bỏ.”

Trên người nàng tuy không lớn trường thịt, nhưng mỗi ngày ăn đến nhưng thật ra rất nhiều, hôm nay chỉ dùng như vậy một chén nhỏ, vẫn là không lớn chắc bụng cháo thủy, hưởng chi hôm nay buổi chiều còn.....

Ăn ít như vậy thật sự là không phù hợp lẽ thường.

Bùi Chất sờ sờ nàng mặt, phất quá bên cạnh người tóc dài, môi mỏng mân khăn, “Có phải hay không không thoải mái?”

Ninh Hồi ngáp một cái, gục xuống đầu, “Mệt mỏi quá a.” Này như thế nào so nàng leo núi đào thụ đều phải mệt.

Bùi Chất di lệch vị trí trí, lòng bàn tay ở nàng khoe mắt nhẹ lau lau, kêu Thanh Đan Thanh Miêu lấy súc miệng trà cùng khăn tới.

Mắt thấy thu thập thỏa đáng, mấy người lui đi ra ngoài, hần cũng cởi áo ngoài vào chặn.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 89 chương 89

Chính điện nội thất thấp thấp trộm ngửi, Tứ công chúa ám lòi kéo khăn, tổng cảm thấy này đó nữ nhân đang chê cười nàng!

Nàng mịt mờ mà nhìn về phía ai ngồi ở cùng nhau ba vị hoàng tử, thấy các nàng mỗi người mi hoan mắt cười, càng thêm tâm tình buồn bực.

Hoàng thất công chúa, đằng trước bốn cái đều gả cho.

Ngồi ở nhất biên nhi thượng đại hoàng tử gả chính là Binh Bộ Thượng Thư con vợ cả, hiện nay từng bước thăng chức, xuân phong đắc ý.

Dựa gần nhị hoàng tử, lớn lên không thể so mặt khác mấy cái tử muội, cố tình gả tốt nhất, công hầu môn tộc, còn phu thê ân ái.

Đến nỗi Tam hoàng tử, mẹ đẻ ti nhược cung nô đề vị, cũng gả cho cái thám hoa, năm trung mới vừa thêm một đôi con cái, long phượng trình tường.

Mà nàng..... Gả cho kẻ bất lực, còn bị biếm trích tới rồi Khúc Châu cái loại này rách nát địa phương, ngẩng đầu chỉ thấy một phương thiên, thấp lô chỉ có một phương mà, muốn tốt hơn đồ vật có tiền cũng chưa chỗ ngồi hoa, tưởng hồi cung còn phải vòng vài vòng nhi đường núi đi mấy ngày hành trình, sớm hiểu được Khúc Châu nhật tử như vậy không hảo quá, nàng lúc trước liền không nên

chết sĩ diện cùng thanh danh, uống cổ phụ hoàng mẫu hậu ý tứ, ba ba theo kia kẻ bất lực toàn gia qua đi.

Là công chúa phủ giường không thoải mái, vẫn là cấm y ngọc thực lãng la tơ lụa bất an dật? Nàng lúc ấy sợ là đụng phải tà!

Không có đối lập liền không có thương tổn, Tứ công chúa càng nghĩ càng là buồn bực, cắn răng hơi kém một thử lạp đem đầu lưỡi đập vỡ.

Nàng nửa che miệng nhìn về phía ngòai ngay ngắn ở Bùi Quý Phi bên người Ninh Hối, không tự chủ được liền nghĩ tới nam nhân kia, cái này là càng khí.

Đều do cái kia đáng chết Bùi Chất, đó là nàng một cái đang ở hậu cung công chúa đều biết nước quá trong ắt không có cá đao lý, hấn cư nhiên như thế đuổi tận giết tuyệt, quả thực khinh người quá đáng!

Tứ công chúa trong ánh mắt mạo hai thốc mũi lửa, Ninh Hối bát bát nhấp trà nhi, nghĩ thầm vị này công chúa thượng hoả có chút nghiêm trọng a.

“Như vậy nào nhiệt, là đang nói chút cái gì?”

Vững vàng nhẹ nhàng chậm chạp thanh âm tự thượng đầu truyền đến, trong điện ngòai người đều là chính khâm đứng dậy, Ninh Hối vội buông trong tay chung trà cũng đi theo thỉnh an.

Hoàng Hậu Trịnh thị xưa nay có đoan trang nhã thiện thanh danh, nàng sinh cũng không đầy đà, hơn nữa mấy ngày nay lo lắng Thái Tử việc, thân thể càng hiện gầy yếu đi chút, mạ vàng câu phượng

mẫu đơn nở phóng cung trang mặc ở trên người cũng có chút trống vắng.

Nàng trên mặt cố ý tinh miêu trang dung, xứng với phượng hoàng giương cánh tám diệp thoa, vẫn là ung dung hoa quý.

Ninh Hồi hơi hơi giương mắt nhìn nhìn, liền nghe được Bùi Quý Phi cùng Tống Tĩnh Phi lần lượt lên tiếng nhi.

“Thần thiếp đang cùng Tĩnh Phi nói lão tam hôn sự đâu.”

Tĩnh Phi phụ họa, “Là đâu.”

Trịnh Hoàng Hậu nghe được lời này khóe miệng giơ lên độ cung hơi hơi rơi xuống một tắc, gật đầu nói: “Đúng rồi, Bùi gia tiểu thư định rồi trắc phi, Quý Phi thân là cô mẫu, hai người các người cũng coi như là kết thân.”

Bùi Quý Phi nghe được mảy nhảy dựng, vội trả lời: “Nơi nào tính cái gì thân? Tĩnh Phi cùng Lâu thực nghi mới là chính thức thông gia đâu.”

Đương bối cảnh nhi bản Lâu thực nghi mỉm cười mà chống đỡ, “Thiếp thân một cái ngoại giả nữ hoàng gia phụ, lời này nhưng không được tốt nói.”

Mấy cái cao giai phi tần người một lời ta một ngữ đánh lời nói sắc bén, những người khác căn bản không dám ra tiếng nhi, Ninh Hồi nghe suy nghĩ có chút phiêu, uống một ngụm trà thủy lại miễn miễn cưỡng cưỡng cấp kéo lại.

“Hảo chút thời gian không thấy Bùi thiếu phu nhân, nghe nói trước đoạn nhật tử đi tranh Bình Xuân?” Trịnh Hoàng Hậu không lại

nghe các nàng người đẩy ta tới ta đẩy người, ngược lại đem câu chuyện đặt ở Ninh Hôi trên người.

Ninh Hôi nghe vậy đứng lên phủ phủ, đái Trịnh Hoàng Hậu vẩy vẩy tay mới vừa rồi lại lần nữa ngồi xuống, trả lời: “Là đi Bình Xuân.”

Trịnh Hoàng Hậu trên mặt mỉm cười, thập phần thân hòa, “Bình Xuân so nơi này ấm áp nhiều đi? Cái này mùa đông chính là lãnh đầu.”

Ninh Hôi: “Là muốn ấm áp chút.”

Trịnh Hoàng Hậu cùng Ninh Hôi một hỏi một đáp hăng say nhip, thấy các nàng như thế hòa hợp Tứ công chúa lại là lòng có không vui, khái thanh ngắt lời nói: “Mẫu hậu.....”

“Làm sao vậy?” Trịnh Hoàng Hậu hơi đổi con người, nghiêng liếc nàng liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: “Quy củ học được cầu trong bụng đi, không gặp bốn cung đang cùng Bùi thiếu phu nhân nói chuyện sao?”

Tứ công chúa từ nhỏ liền bị nhận nuôi đến Trịnh Hoàng Hậu dưới gối, nhưng công chúa tới rồi nhất định tuổi liền phải dọn đến chuyên môn giáo dưỡng Dao Quang điện đi, hai người kỳ thật cũng không lớn thân cận, Tứ công chúa so với cùng mặt khác công chúa, cũng liền nhiều cái đến Hoàng Hậu nương nương tự mình giáo dưỡng thanh danh.

Nhưng đó là lại như thế nào không thân cận, như vậy trách cứ cũng vẫn là đầu một chuyện.

Tứ công chúa xa ở Khúc Châu, vừa mới hồi kinh không lâu, cũng không biết nàng thân ca Định Vương cùng Trịnh Hoàng Hậu thân nhip

tử Lục Giác những cái đó chuyện này, về mặt gốc, không dám tin tưởng lại kêu một tiếng, “Mẫu hậu.....”

Trịnh Hoàng Hậu xem đều không xem nàng, lại cùng Ninh Hôi nói lên lời nói.

Ninh Hôi không thể hiểu được thừa nhận rồi Tứ công chúa cương châm tâm mắt, làm cho nàng lại uống nhiều một chén trà.

Ai, này thật là nhân sinh không thể thừa nhận chi trọng!

Thời gian ở nói chuyện với nhau trong tiếng mất đi, phía chân trời xám xịt một mảnh, có cung nhân tiến vào nhắc nhở canh giờ, Hoàng Hậu liền mang theo trong điện mọi người hướng trí yển Mai Viên đi.

Ninh Hôi còn như tới khi giống nhau nắm Ngũ công chúa Ôn Lan, đi tới đi tới, vốn nên đi theo Hoàng Hậu bên người Tứ công chúa không biết sao tới rồi các nàng nơi này, đuôi lông mày ngẫm có ý mỉa mai, “Bản công chúa còn không có cấp Bùi thiếu phu nhân vấn an đâu.”

Ninh Hôi cười nói: “Tứ công chúa khách khí.”

Tứ công chúa thấy nàng cười hì hì bộ dáng liền phiền, nghĩ người này giả cho Bùi Chấn cái kia sát thần, vui sướng khi người gặp họa đồng thời lại ẩn hàm chút ghen ghét.

Nàng nghĩ nhậm là ai giả cho Bùi Chấn cái kia máu lạnh vô tình sống ma quỷ đều là xúi quẩy, lại nói tiếp này họ Ninh cũng thực sự là đáng thương.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 90 chương 90 (bắt trùng)

Bên ngoài nhụy hàn hương lãnh, gió lạnh một quá, tuyết địa thượng biến là tàn hồng.

Tiểu thái giám nhóm canh giữ ở hành lang gấp khúc dưới hiên, lạnh buốt, liền chân đều đông lạnh đến không có gì tri giác, có chút cứng đờ mà đón đưa đồ ăn các cung nữ theo uốn lượn hành lang nói thẳng nhập các.

Chiêu Nguyên Đế lại gọi người lấy một hồ ấm rượu, hỏi mấy cái nhi tử lời nói, nhất phái phụ tử tử hiếu huynh hữu đệ cung hoà thuận vui vẻ.

Bùi Chát không kêu Ninh Hối lại uống rượu, liền rượu trái cây đều kêu cung nhân thả đi xuống, nhưng thật ra chính hấn nhú lại mày một ly tiếp theo một ly, thoạt nhìn thực sự có chút ưu phiền bộ dáng.

Ninh Hối ăn một ngụm hạnh nhân đậu hủ canh, trộm liếc liếc mắt một cái hơi kém không cười phun ra tới, nàng phát hiện người này diễn khởi diễn tới Thanh Thanh Thảo Nguyên đều đến cam bá hạ phong.

Đang ngủ Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Vì sao không thể hiểu được luôn là muốn nhắc lên nó?

Chiêu Nguyên Đế cùng mấy cái nhi tử nói một vòng nhi lời nói cảm thấy không có gì ý tứ, vốn định nâng chén cùng Bùi Chát uống

hai chung, lại thấy hấn mày nhú chặt thất thần.

Hấn ngồi ngay ngắn, một ngụm uống một ly, lại kêu Trương công công cấp mẫn thượng, lúc này mới hỏi: “Bùi Khanh hôm nay là có tâm sự? Dường như tự buổi chiều bắt đầu liền có chút tâm thần hoảng hốt.”

Bùi Chát thu liễm tinh thần, buông chén rượu chấp tay, “Thần, thần.....”

Hấn ít có như vậy áp a áp ứng bộ dáng, Chiêu Nguyên Đế nói: “Có nói cái gì liền nói thẳng, người ta quân thần giống vậy phụ tử, phụ tử chi gian có cái gì thì nói cái đó.”

Hấn nói như vậy Thái Tử đều bất giác như thế nào, ngược lại là Định Vương nửa cúi đầu trong lòng cười lạnh, phụ tử chi gian cũng không phải có cái gì liền có thể nói cái đó.

Định Vương cảm thấy lời này nghe vào trong tai thật sự là trào phúng, hấn quay đầu nhìn mắt Bùi Chát, thấy hấn trên mặt vẫn là âm âm lãnh lãnh, nhưng mặt mày lại lược có dao động, ngay sau đó liền lại nghe hấn mở miệng nói: “Thần có chuyện thật sự là khó có thể mở miệng.”

Chiêu Nguyên Đế phỉ phỉ trên đầu gối quần áo, cười nói: “Cứ nói đừng ngại.”

Bùi Chát lại nói: “Hiện nay cũng không phải hảo thời điểm, thần cũng không nghĩ quét bụi hạ hưng, còn thỉnh bụi hạ ân chuẩn tiệc tối qua đi lại dung thần thượng tấu.”

Chiêu Nguyên Đế thấy hấn nói trịnh trọng, trực giác có việc, nhưng cũng biết nếu thực sự có sự, hiện nay cái này tiệc tối điểm

nhì xác thật không hảo nói tỉ mỉ, hấn sắc mặt nghiêm nghị, “Nếu như thế, trong chốc lát liền cùng trẫm hảo sinh nói nói đi.”

Bùi Chát hơi kéo kéo khóe miệng, mi mắt rơi xuống hờ khấp sâu kín đáng cười, “Vi thần tuân chỉ.”

Này phiên đối thoại kết thúc nội bộ liền lại an tĩnh xuống dưới, chỉ nghe đàn sáo tiếng động.

Thái Tử cùng Thái Tử Phi liền ngồi ở Bùi Chát cùng Ninh Hôi bên cạnh trường án, hấn bưng ly mặt mày mỉm cười, có chút cân nhắc.

Xem ra tam đệ đêm nay sợ là muốn ngủ không yên, Bùi Chát luôn luôn keo kiệt thật sự, xưa nay chỉ cần lấy đi vào không có móc ra tới, hấn đại lễ, người bình thường khùng là có chút chịu không nổi.

Lục Giác dư quang từ Định Vương trên người xẹt qua, Định Vương nắm chiếc đĩa tay một đốn, mới vừa thêm lên đồ ăn lại trở xuống cái đĩa, hấn ánh mắt hơi ám, không biết vì cái gì, này trong lòng mặc danh có chút không thoải mái.

Hoãn qua một trận, phi tần các công chúa cũng bắt đầu nói lên lời nói, chỉ Ninh Hôi một cái nắm nàng chiếc đĩa không nhanh không chậm ăn đồ vật, Bùi Chát thủ sẵn nàng tay trái, buồn cười hỏi: “Như thế nào như vậy có thể ăn đâu? Heo.”

Ninh Hôi nhỏ giọng nói nhỏ nói: “Kia cũng không thể trách ta a, không ăn nói liền không có việc gì làm.” Tổng không thể hướng các nàng những lời này đổ hạt trộn lẫn đi.

Bùi Chát cho nàng múc chén tân bưng lên nhiệt canh, “Nói cũng là, nhưng cũng không thể dùng quá nhiều, tiểu tâm căng buổi tối

không thoải mái.”

Ninh Hồi gật gật đầu nói: “Ta chỉ ăn cái bầy phần no.”

Nàng mặt mày mang cười, ứng lời nói thời điểm thuận theo thực, Bùi Chát trong lòng ngửa, thật muốn ấn người hung hăng thân một hồi, kêu nàng dựa vào trong lòng ngực mặt đỏ ý mềm mới hảo.

Hắn nhéo tay, sau một lúc lâu mới phun ra một hơi tới, một chén rượu rót hết, mới hơi hoãn xuống dưới.

Tứ công chúa mắt lạnh nhìn bọn họ, là thấy thế nào như thế nào mà không vừa mắt.

Tiệc tối gần hơn nửa canh giờ mới vừa rồi kết thúc, Chiêu Nguyên Đế mang theo Hoàng Hậu còn có Thái Tử Định Vương mấy cái đi trước trác điện, Bùi Chát tiếp nhận Thanh Đan trong tay áo choàng cùng Ninh Hồi tráo thượng, lại câu lấy nhung biên nhi mũ choàng cái ở nàng trên đầu, thấp giọng nói: “Đi Bùi Quý Phi chỗ đó, đãi sự tình hiểu rõ, ta liền khiến người qua đi kêu người, đảo thời điểm làm Vụ Tâm đưa người lại đây.”

Ninh Hồi ngoan ngoãn đáp: “Ta biết đến.”

Hắn sờ sờ nàng đầu, “Đi thôi.”

Bùi Chát nhìn theo nàng cùng Bùi Quý Phi một đạo ra cửa, quay đầu liếc mắt đồng dạng bị lưu lại Tứ công chúa, giây lát liền phóng bình tầm mắt, mặt mày lạnh lùng sắc bén, bước đi hướng trác điện đi.

Tứ công chúa xa xa mà hừ lạnh một tiếng, đãi hắn ly đến xa hơn một chút mới chậm rì rì đuổi kịp.

Trắc điện ít có người tới, các cung nhân vừa mới mới điểm than bếp lò, độ ấm thượng không lớn cao, Chiêu Nguyên Đế uống lên hai khẩu trà súc súc miệng, tay gác ở trên bàn, thấy Bùi Chát cùng Tứ công chúa một trước một sau tiến vào, trầm giọng hỏi: “Bùi khanh, nói đi.”

Bùi Chát nghe vậy, liêu liêu áo choàng hành đại lễ lễ bái, Chiêu Nguyên Đế nhú nhú mày, liền lại thấy hấn đôi tay trình lên sổ con.

“Bệ hạ còn nhớ rõ thần từ Bình Xuân trở về nói qua một câu?”

Chiêu Nguyên Đế phát tay kêu Trương công công tự mình đi lấy sổ con tới, trước kêu hấn lên, lúc này mới trả lời: “Bình Xuân?”

Hấn trầm ngâm một lát, “Trẫm mơ hồ có chút ấn tượng, người giống như nói qua ở trên đường gặp một người, nghĩ kiểm chứng chút xong việc lại mang đến thấy trẫm.”

Bùi Chát đem sổ con giao cùng Trương công công, “Thần hôm nay sở tấu đúng là việc này.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 91 chương 91

Vệ Thuận Phi chết ở Kính Hòa Các thời điểm Tứ công chúa còn rất nhỏ, ở nàng chỉ có trong trí nhớ, nàng mẫu phi mà liễu như yên, mặt có triều hà ánh tuyết, có thể gian nhất êm tai thanh âm, tùy ý ngâm ngâm hừ hừ từ khúc, cũng là khó được âm vận.

Nghe được Trịnh Hoàng Hậu kia một tiếng “Vệ Thuận Phi”, nàng nửa ngày cũng chưa có thể phục hồi tinh thần lại, thẳng đến bên người Định Vương có động tác, nàng mới khẩn bắt lấy bên cạnh người váy áo ngăn một bước một đốn mà đi theo hẩn đi qua

Nàng ký ức xác thật không lớn rõ ràng, chỉ loáng thoáng có cái đại khái bóng dáng.

Nhưng trước mắt người cùng nàng ở Khúc Châu gặp qua những cái đó đồng ruộng lao động nông phụ cũng không có cái gì kém, thậm chí còn muốn càng thêm tang thương chút, cùng trong cung phi tần thế gia môn tộc tiểu thư tìm không thấy chút tương tự.

Nàng nhú nhú mày, “Không có khả năng” ba chữ liền muốn buột miệng thốt ra, nhưng mà nàng thân huynh trưởng Định Vương lại là đột nhiên lão đảo lui về phía sau một bước, đồng tử co chặt, giữa mày chấn nhiên kinh ngạc, đầy mặt toàn là không thể tưởng tượng.

Tứ công chúa trực giác không tốt, trong miệng nói chột nuốt trở về, im lặng yên lặng.

“Mẫu, mẫu phi?!”

Định Vương suýt nữa ngã ngối trên mặt đất, hoàn toàn mất ngày thường nội liễm trầm tĩnh, thanh sắc không lộ.

Tứ công chúa vội vàng tiến lên nâng trụ hấn, hoảng sợ nhẹ kêu: “Hoàng huynh?”

Định Vương đẩy ra tay nàng, lại một lần tiến lên.

Vệ thị ngơ ngẩn mà nhìn trước mặt cái này khí chất phong độ đều là thượng giai, hình dáng rõ ràng, mặt mày sơ lãng nam tử, nàng hốc mắt ẩn ẩn phiếm ra thủy quang, đôi môi ngập ngừng, đương nàng bị người cưỡng chế mang về kinh đô thời điểm liền biết giờ khắc này sớm hay muộn sẽ đến, nhưng nàng không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy.

Nàng liền như vậy lẳng nhiên nhìn một lát, thẳng đến ngoài cửa sổ phong tuyết thanh bình tỉnh nàng, mới quay đầu đi đi tránh đi hấn tầm mắt.

Nàng đã không có tư cách gánh khởi này một tiếng mẫu phi, cũng không có tư cách dùng loại này mẫu thân ánh mắt nhìn hấn.

Chiêu Nguyên Đế trở về thượng thủ tọa ghế, mắt lạnh nhìn điện trước người, ánh mắt càng thấy đông lạnh, giống vậy nghiêm sương băng nhận làm cho người ta sợ hãi.

Hấn xua tay kêu còn muốn cùng Vệ thị nói cái gì Định Vương lui đến một bên, Định Vương lúc này tâm thần đại chấn, hoàn toàn làm như không thấy có tai như điếc, Chiêu Nguyên Đế hai mắt nhíu lại, “Như thế nào, còn muốn trầm tự mình qua đi sam người?”

Tứ công chúa vội lời kéo Định Vương tay áo, Định Vương nghe thấy lời này cũng tạm hoãn tâm thần, khuôn mặt một tức, trầm mi

liếm mực cùng Chiêu Nguyên Đế cáo tội.

Chiêu Nguyên Đế hiện nay căn bản không kiên nhẫn nhiều để ý tới hấn, thấy hấn kính cẩn mà cùng Tứ công chúa lui đến một bên, liền phiết qua mắt, như đao ở quỳ Vệ thị trên người lẳng trì.

“Vệ thị, hảo một cái Vệ thị, không hổ là Lãng Lãng Vệ gia giáo dưỡng ra tới hảo nữ nhi.....”

Hấn cười lạnh, đáp ở chiếc ghế trên tay vịn bàn tay khăn khẩu, góc cạnh cộm đến có chút phát đau cũng không lăm để ý.

Giả chết trốn cung, vứt gia bỏ tộc, đem tất cả mọi người chơi đến xoay quanh, thật là đến không được bản lĩnh. Rốt cuộc là Lãng Lãng Vệ gia đôi cấp tài nguyên bồi dưỡng ra tới đồ vật, hành sự ghê tởm khởi người tới cùng kia toàn gia so sánh với cũng không thua kém chút nào, thậm chí càng tốt hơn.

Vệ thị ẩn đường thẳng nhảy, nàng mới vừa rồi còn kinh hoảng không chừng cả người phát run, chuyện tới trước mắt lại ngoài dự đoán mà bình tĩnh xuống dưới, tới rồi tình trạng này, vị kia họ Bùi đại nhân khẳng định đem sở hữu sự tình đều điều tra rõ, đã không phải do nàng ngoan cố không nhận.

Không giả ngây giả dại, quẳng đi đàn độn làm vẻ ta đây Vệ Thuận Phi nghiêm nhiên thay đổi một người.

Nàng quỳ, ở Đông hẻm ăn ngon uống tốt dưỡng đầy đà không ít trên mặt không có gì biểu tình, nhất phái trấn tĩnh mà đập đầu tiếng vang, “Thiếp thân Vệ thị khấu kiến bệ hạ, Hoàng Hậu nương nương, nhiều năm không thấy, ngài nhị vị vẫn là như nhau vắng tích.”

Một cái uy nghiêm rất nặng, một cái đoan trang hào phóng, cùng nhiều năm trước giống nhau, bọn họ cao tòa thượng đầu, nàng phía dưới lễ bái, chỉ là bọn hắn bảo dưỡng thoả đáng biến hóa không lớn, nhiều nhất cũng liền khóe mắt hơi hiện chút hoa văn, mà nàng lại trần phong đầy mặt, búi tóc phát như sương.

“Người nhưng thật ra nhận nhanh nhẹn.” Chiêu Nguyên Đế a một tiếng, trong lời nói đựng châm chọc.

Vệ thị giật nhẹ khóe miệng, trả lời: “Việc đã đến nước này, nhận hoặc là không nhận đã là không có gì khác nhau, không phải sao?”

Nàng nói như vậy lời nói không ngoài là bất chấp tất cả.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 92 chương 92

Lăng Lăng Vệ thị nhất tộc tự tiền triều khởi trăm năm quan thường không dứt, là chân chân chính chính Lăng Lăng vọng tộc, cường thịnh tạo cực, đó là sau lại thay đổi triều đại Lục gia chấp chương thiên hạ cũng không từng có ngại này phần thịnh mấy may.

Thế có đồn đãi, kinh đô có thể đổi chủ, Lăng Lăng vẫn họ Vệ.

Lúc ấy Vệ gia lòng lầy khó có thể nói nên lời.

Chỉ là nhật trung tắc di, nguyệt mãn tắc khuy, vật cực tất phản, thịnh cực tất suy.

Tiên đế ngu ngốc vô năng, đang là thế đạo đại loạn, chiến hỏa nổi lên bốn phía, lúc ấy còn chỉ là hoàng tử đương kim đệ hạ cùng Trần Quốc trưởng công chúa phụng mệnh lĩnh quân, hành đến Lăng Lăng, cùng Vệ thị nhất tộc đã xảy ra hiềm khích khắp khiêng.

Bên trong rốt cuộc như thế nào tuổi nhỏ nàng cũng không rõ ràng, chỉ biết sau lại tiên đế qua đời, năm đó tuổi trẻ hoàng tử Lục Tiêu kế vị, quan gia thế tộc thay máu, Vệ thị liền lại không còn nữa năm đó vinh quang.

Nàng là Lăng Lăng Vệ thị môn tộc này đồng lứa dòng chính nữ nhi duy nhất.

Vệ Dung Nguyệt thượng có huynh trưởng hạ có ấu đệ, nếu ở bình thường phú quý nhân gia, tất là thiên kiều bách sủng lớn lên,

nhưng nàng sinh ở Vệ gia, thế gia môn phiệt, mỗi một cái hài tử đỉnh đầu đều đề nặng gia tộc vinh quang, trong cốt nhục đều bị trường bối lạc trước mắt Vệ thị tên.

Bọn họ là Vệ gia nhi nữ, đã là Vệ gia sinh, cũng cũng nên vì Vệ gia cúc cung tận tụy đến chết mới thôi.

Đây là tộc học tiên sinh mỗi ngày đều sẽ nói cho bọn họ nói.

Huynh trưởng là Vệ thị xà, thân là Vệ gia này đồng lứa duy nhất cô nương, nàng là Vệ thị cực lực tài bồi ra tới, trang trí bề mặt kiêu hoa.

Vệ thị yêu cầu nàng thời điểm, nàng cần thiết vì này trả giá hết thủy, cho dù là chính mình mệnh.

Ở môn tộc trước mặt, cá nhân thường thường không đáng giá nhắc tới, bọn họ đều thích nói: Cái tôi thành toàn tập thể.

Cho nên, ở bọn họ muốn nàng tiến cung vì Vệ thị đệ tử lót đường thời điểm, nàng đi.

Nàng biết chính mình căn bản là không có lựa chọn đường sống.

Tiến cung ngày đó Lãng Lãng chính rơi xuống tuyết, giống như hiện tại bên ngoài giống nhau, trắng xóa một mảnh, tuyết vũ Thương Sơn, hồi phong gào thét.

Nàng ăn mặc mười hai vị tú nương may vá thành thạo, tinh chọn tể câu ra tới cắm tú hoa thường, ở mọi người mỉm cười chờ đợi hạ bước lên khắc hoa xe ngựa.

Bọn họ nhìn theo nàng đi hướng kinh đô con đường, vì Vệ thị trừ bỏ vị kia tuổi trẻ đế vương trong lòng cố ý vì Vệ thị bày ra tầng tầng bụi gai.

“Ai kêu ta họ Vệ đâu, Vệ gia vinh quang cũng hoặc là đau khổ cùng ta thoát không được can hệ.”

Vệ Dung Nguyệt mồm mép xốc xốc, trên mặt mĩa mai biến hiện.

Hưởng thụ gia tộc cho tiện lợi, quan thêm cảm y, dù sao cũng phải có điều hồi quý.

Này đại để có thể quy kết ở báo ân phạm trù, đại khái là như thế này đi.

Từ Lãng Lãng đến kinh đô đường đi rất chậm, từ Thanh Đài địa giới gấp trở về biểu huynh thậm chí ra roi thúc ngựa đuổi kịp tới tặng nàng một tầng.

Biểu huynh nhìn nàng thời điểm, bông tuyết từ ngọn tóc tan rã, nhỏ giọt thành châu, ngưng dừng ở trên má.

Hắn hướng nàng vươn tay, nàng lại tránh đi đầu.

Vệ Dung Nguyệt đại khái là trạm đến không thoải mái, dứt khoát ngồi ở trên mặt đất, Bùi Chất xốc mí mắt hờ hững mà liếc nàng liếc mắt một cái, âm thầm cười nhạo.

Thái Tử nhận thấy được hắn cảm xúc biến hóa, nghi hoặc mà nhìn qua, hắn lại giật giật, mi mắt nửa rũ, mặt vô biểu tình.

Thái Tử không thú vị mà hơi lắc lắc đầu, người này thật đúng là không thú vị.

Như vậy nghĩ hấn đôi mắt lại hướng vẫn quỳ trên mặt đất Định Vương trên người ngấm.

Định Vương đang nghe đến Vệ Dung Nguyệt nói lên cái gì biểu ca thời điểm liền trực giác không tốt, lý trí dần dần thu hồi, đầu óc cuối cùng là hoàn toàn thanh tỉnh lại đây.

Hấn cùng Bùi Chấn xưa nay bất hòa, Bùi Chấn tuyển ở như vậy thời điểm đem người mang tiến cung tới, tuyệt đối không phải là vì nhằm vào một cái phi tần, đầu mâu thẳng chỉ tất nhiên là hấn!

Định Vương trên trán mạo hấn, này sợ không phải cái gì đơn giản giả chết li cung, bên trong chỉ sợ là còn có mặt khác liên lụy.

Hấn suy nghĩ bay lộn, để mau chóng tìm ra tốt nhất ứng đối chi sách.

Vệ Dung Nguyệt đắm chìm ở đi qua năm tháng, cũng không ai bức bách, nàng liền lại chính mình chậm rì rì mà tiếp tục lên tiếng.

“Hoàng cung a, thật tốt địa phương.....”

Trong thiên hạ không còn có so nơi này càng thêm uy nghiêm phú quý địa phương.

Quyền lợi trung tâm, mỗi người đều đến cúi người chấp tay, chấp tay thì lễ lễ bái.

Nàng ngây người thật nhiều năm, tái hảo quyền thế phú quý, cũng đều nị.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 93 chương 93

Tân dâng lên tới chung trà hơi nước mờ mờ, nhàn nhạt thanh hương lững lờ du chui vào hơi thở, này không dài thời gian đoạn, Chiêu Nguyên Đế đã sớm lại khôi phục ngày xưa uy nghiêm bộ dáng.

Hắn mắt thấy phía dưới Định Vương, tầm mắt khinh phiêu phiêu mà từ hắn cúi xuống tới trên sống lưng chảy xuống tại hậu phương ba chân lưu kim thú lò thượng, trong tay nắm trà ném về ly thượng, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Hắn nói: “Như thế nào, người còn có chuyện nói?”

Trên trán chảy ra hãn sát bôi trên mu bàn tay thượng, có chút dính nhớt, Định Vương lông mi run rẩy, thời gian dài trước khuy nh lễ bái kêu hắn thân thể cứng đờ, đại sắc trường bào thượng chỉ bạc phác họa thước vắn dừng lại ở tầm nhìn, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, trả lời: “Nhi thần không lời nào để nói, nhưng là..... Phụ hoàng.”

Định Vương động tác chậm chạp mà thẳng đứng lên, đoan chính mà ngồi quỳ trên mặt đất, “Nàng là đã làm sai chuyện, nhưng này mười mấy năm nhật tử, đã vì này trả giá đại giới, lẻ loi hiu quạnh nghèo hèn bị thương. Nhi thần không cầu ngài thứ miễn nàng chịu tội, nhưng phụ hoàng nhân từ, vẫn là khẩn cầu ngài tha nàng một mạng.”

Chiêu Nguyên Đế mày kiếm một chọn, “Người nhưng thật ra hiểu thuận.”

Định Vương lại đã bái bái, dẫu hạ khốe môi xả ra một mặt cười khổ, hiểu thuận? Có lẽ đi.

Hiện tại hấn trừ bỏ hiểu thuận này một cái đường đi tựa hồ cũng không khác biện pháp.

Cầu tình cũng hoặc là không cầu tình, kỳ thật kém không lớn.

Chẳng qua cầu tình tốt xấu có thể giống như bây giờ đến cái hiểu thuận chi danh, trừ lần đó ra, khác tạm thời cũng liền chớ có suy nghĩ.

Đại Diễn dân phong lại là mở ra, người thường gia cũng chịu không nổi như vậy sự, hướng chi là cao cao tại thượng đế vương. Hấn phụ hoàng lại là anh minh cơ trí, suy cho cùng cũng là cái nam nhân, nam nhân nhất hiểu nam nhân, hấn này sau này nhật tử sợ là không được tốt qua.

Chiêu Nguyên Đế hơi ninh mày, cười nhạt không nói, bốn phía vắng vẻ không tiếng động, Vệ Dung Nguyệt buông trong tay mạch li, phức tạp mà nhìn bên người quỳ lạy người, “Người hoàn toàn không cần phải như vậy.” Sinh ân không kịp dưỡng ân, hấn cũng không thiếu nàng gì đó.

Nàng cả đời này cũng cứ như vậy, đã chết vẫn là tồn tại, lại có cái gì khác biệt?

Ông trời cho nàng khai một cái đại đại vui đùa, ở kia thấp ám nhà chính tỉnh táo lại ánh mắt đầu tiên, nàng hơi kém liền cho rằng chính mình ngã vào địa ngục.

Nuông chiều từ bé thế gia đại tiểu thư, tôn quý ở thượng hoàng thất phi tần, đảo mắt liền thành nông gia phụ, thân tình sớm đã vứt

lại, tình yêu cũng trời xui đất khiến xói mòn, cái gì cũng không dư thừa, cái gì cũng không lưu.

Thanh Đài thế tộc truyền đến biểu huynh thành hôn tin tức kia một ngày, nàng ở thôn nhỏ phía sau trên núi ngồi một đêm.

Nàng không trách hắn, cũng không tự cách trách hắn.

Trách chỉ trách ông trời tác quái, tiểu nhân chơi xấu, bọn họ trước sau có duyên không phận, rõ ràng chỉ kém như vậy một chút liền có thể nắm tay cùng thuyền, cố tình tạo hóa trêu người, gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Hắn có thể chờ nàng một năm, chờ nàng hai năm, ba năm, lại chờ không được cả đời, cả đời quá dài, trường đến hắn dù sao cũng phải tìm cá nhân lẫn nhau nâng đỡ đi xuống đi.

Nàng không hận hắn, không trách hắn, lại hận độc một cái khác nam nhân.

Cái kia tự xưng là nàng trượng phu nam nhân, ghê tởm thấp kém mà gọi người buồn nôn.

Nàng giết hắn, ở cái kia đông tổ đàn xen ban đêm, địa ngục vực sâu ác quỷ hoàn toàn mê hoặc nàng, nàng nắm kia đem độn tú kéo đâm vào hắn tim phổi khoang bụng.

Hắn chung kết nàng cả đời, hắn cũng nên đem hắn cả đời giao phó ra tới, này lại hợp lý bất quá.

Vệ Dung Nguyệt vượt chính mình mặt, nàng nguyên cũng nghĩ đã chết mới tốt, chuyện tới trước mắt rồi lại lùi bước, nàng dùng như

vậy đại dũng khí mới từ hoàng cung chạy thoát ra tới, vì còn không phải là tự do sao, vì cái gì muốn chết đâu?

Nàng hẳn là hảo hảo tồn tại.

Chỉ là đáng tiếc, Vệ gia đã dạy nàng rất nhiều đồ vật, lại cô đơn không có đã dạy nàng nên như thế nào một người sinh hoạt.

Rời đi gia tộc, nàng mới vừa rời biết sinh hoạt gian khổ, không có người sẽ cho người ăn cho người mặc, nàng cái gì đều không có, chỉ có linh đình một người.

Hảo hảo tồn tại, nguyên lai lại là như vậy gian nan.

Vệ Dung Nguyệt nhìn thẳng Chiêu Nguyên Đế, “Ta sớm liền cùng bọn họ huynh muội không có quan hệ, một người làm việc một người đương, còn thỉnh bệ hạ người chớ có liên lụy vô tội. Rời đi hoàng cung, nguyên chỉ là một mình ta tội lỗi.”

Chiêu Nguyên Đế nhẹ sâu kín mà cười một tiếng, nghe được trong điện mọi người trong lòng phát khẩn.

.....

Phong tuyết dần dần lớn lên, yển tán sau không lâu, các cung đều sớm nghỉ ngơi, chỉ Dao Hoa Cung sau điện còn đèn sáng, lớn nhỏ chủ tử đều thượng còn tinh thần.

Ninh Hồi bàn chân cùng Ngũ công chúa Ôn Lan tương đối ngồi ở trên giường, hai người chỉ gian cách bàn nhỏ, trên bàn nhỏ bày bàn cờ, Ngũ công chúa vừa mới bắt đầu học tập hạ cờ vây, hứng thú chính nùng, một hai phải lôi kéo nàng tới nàng tới ngoạn nhi.

Ninh Hôi từ cờ sọt lấy ra màu đen ám ngọc quân cờ nhì, vào tay ấm áp, nàng đem quân cờ rơi xuống, Ngũ công chúa thật là nhụt chí mà sau này ngã xuống, méo miệng nói: “Lại thua rồi.”

Nàng quay cuồng hai hạ, từ gối đầu phía dưới đem chính mình thua đến cuối cùng duy nhất dư lại Thường Nga bên nguyệt khắc gỗ sờ soạn ra tới đưa cho Ninh Hôi, “Biểu tẩu, người thật là lợi hại a.” Hôm nay buổi tối nàng liền không thắng quá.

Ninh Hôi tiếp nhận chính mình chiến lợi phẩm, nghe Ngũ công chúa ca ngợi, có chút tiểu đắc ý mà ôm ôm một đồng tử Ngũ công chúa chỗ đó thắng tới các kiểu khắc gỗ, “Còn hảo, còn hảo.” Cũng chính là như vậy một chút nhì mà thôi, thật sự chỉ có một chút điểm.

Thanh Thanh Thảo Nguyên tắc một mảnh trúc lá cây tiến trong miệng, nhập khẩu mỹ vị làm hai chỉ lỗ tai nhỏ đều qua lại lắc lư vài hạ, nó lại ghét bỏ lại vô ngữ mà nhìn Ninh Hôi, nói: “Nhãi con, ba ba cần thiết nhắc nhở người, người vừa rồi hơi kém liền bại bởi một cái tám tuổi tiểu bằng hữu!”

Nó hận sát không thành thép, “Có cái gì hảo đắc ý, người liền không thể có chút theo đuổi sao??” Đi theo nó con rể học lâu như vậy, sọ não cùng tắc đậu hủ giống nhau, mất mặt, thật là quá mất mặt!

Ninh Hôi ngẩn người, “Đối nga.” Đã quên đối diện ngồi chính là cái tám tuổi tiểu bằng hữu (T__T)

Thanh Thanh Thảo Nguyên lại ăn một ngụm cây trúc, bẹp bẹp nhấm nuốt xong rồi, nửa nằm liệt xoa xoa chính mình tròn vo bụng nhỏ, nhìn nàng rung đùi đắc ý thở ngắn than dài.

Ninh Hồi khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi không xem này chỉ mỗi ngày liền biết dối nàng bản thủ nàng gấu trúc.

Vụ Tâm từ bên ngoài tiến vào thời điểm, Ngũ công chúa đang trông mong mà nhìn Ninh Hồi trong lòng ngực ôm khắc gỗ, này đó đều là nàng thích nhất đồ vật, cả đêm toàn thua hết, khó tránh khỏi có chút khó chịu.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 94 chương 94

Kinh đô vào đông lãnh đến trên người đều có thể rớt băng tra tử, nghe Thanh Đan nói lại phía bắc còn muốn lãnh chút, một chậu nước sái đi ra ngoài vừa rời bồn nhi chỉ một thoáng là có thể toàn biến thành băng tiết, nghe tới liền cảm thấy hân là sẽ thật xinh đẹp.

Ninh Hồi nghĩ băng tiết tản ra như là bộ dáng gì, từ ẩm áp dễ chịu chần chui ra đầu, nghe hoa tỏa ngoại gió lạnh gào thét rào rạt rung động, lười biếng mà ngáp một cái.

Bùi Chát tổ có dậy sớm thói quen, đã trước một bước thu thập hảo ngồi ở bàn tròn biên, hân nửa chống đầu, trường mi thấp yển, nhìn ở trong chần cũng tới cũng đi sẽ không chịu lên người, biểu tình nhàn nhạt, “Canh giờ không còn sớm, còn không đứng dậy?”

Ninh Hồi lắc đầu, “Ta quyết định, hôm nay liền đái ở trên giường không đi xuống.”

Không có phòng lạnh phục, cuộc sống này cũng quá khổ sở chút, thôi bỏ đi, nàng vẫn là ngoan ngoãn mà súc ở nàng heo trong ổ đương cái heo con hảo.

Bùi Chát phủi phủi quần áo, đứng dậy, Thanh Đan lập tức liền đệ áo khoác đi lên, ngay sau đó lại bộ kiện màu nguyệt bạch áo choàng.

Ninh Hồi chi ngẩng đầu lên, tay xoa xoa đôi mắt, tò mò dò hỏi: “Người đây là muốn đi ra ngoài sao?”

Bùi Chát làm bộ liên phải đi ra ngoài, bước đi gian trả lời: “Đúng vậy, thủ hạ có người cố ý tìm chút hoa mai loại, kêu ta qua đi nhìn xem.”

Hoa mai? Hoa mai!

Ninh Hồi nghe vậy một phen kéo ra chần từ trên giường nhảy đi xuống, lôi kéo người không gọi hắn đi, hỏi: “Là cái gì chủng loại a, ta đã thấy sao?” Nàng chưa thấy qua không gian thảo nguyên khẳng định là không có.

Nàng buổi tối ngủ trên chân chỉ trừ một tầng hơi mỏng vớ, Bùi Chát sợ nàng cảm lạnh phát lạnh, vòng eo đem người hướng lên trên ôm ôm, một phen ôm trở về trên giường, “Hắn là không gặp, cố ý tìm thấy, luôn là tốt hơn đồ vật.”

Ninh Hồi ánh mắt sáng lên, một phản vừa rồi lười thái, “Ta đây cũng đi, ta cùng người cùng đi.”

Bùi Chát nhướng mày, “Hôm nay không phải không chuẩn bị xuống giường sao?”

Ninh Hồi tả hữu nhìn nhìn, “Ai nói, ta như thế nào không biết đâu?”

Nàng giả ngu khoe mẽ, Bùi Chát hướng nàng hơi hơi mỉm cười, “Không biết, đại khái là heo nói đi.”

Ninh Hồi: “.....” ㄟ_ㄟ

Bùi Chát khẽ cười một tiếng, kêu Thanh Đan Thanh Miêu cho nàng thu thập, “Mau khởi đi.”

Ninh Hồi nhớ thương hấn trong miệng hoa mai, cái này cũng không sợ lạnh, mặc quần áo rửa mặt trang điểm, động tác nhanh nhẹn thật sự, Bùi Chất ngồi trở lại ghế nhi thượng xem nàng chỉ hướng trên mặt lau một tầng nhuận da hương cao, liền phấn mặt đều tỉnh, trên môi nhấp điểm điểm son môi, cũng không thấy cái gì nhan sắc, nhàn nhạt một tầng, cực kỳ giống hoa anh đào.

Cô nương gia thu thập trang dung luôn là tốn thời gian chờ, hấn cũng không cảm thấy phiền, rất có hứng thú mà nhìn, tới rồi cao hứng, còn thường thường hỏi một tiếng trên tay nàng lấy chính là cái gì.

Đợi cho Ninh Hồi thỏa đáng, hấn mới đứng dậy cùng nàng sóng vai một đạo đi gian ngoài.

Bên ngoài thấu tiến vào chiếu sáng ở bình phong thượng, kêu kia phía trên cá diển liên đường càng nhiều tăng thêm vài phần sáng rọi, sinh động như thật.

Ninh Hồi uống cháo loãng, nhìn tân đối bình phong, tâm niệm hoa mai, tâm tình lại hảo một phen.

Sớm thực tỉnh giản, đó là giống nàng như vậy dùng cơm cực chậm, cũng không phí nhiều ít thời điểm, chờ hai người từ Tây Cẩm Viện nhi đi ra ngoài cũng bất quá khó khăn lắm giờ Thìn mạt.

Lúc này vẫn chưa lạc tuyết, tuy thổi mạnh phong, đảo cũng còn hảo, không thấy được so hôm qua lãnh.

Trong phủ mặt đường nhi thượng tuyết gọi người dọn dẹp đến sạch sẽ, còn có không ít người gõ thân cây, đánh rớt đầy đất lại tiếp theo thu thập.

Hai người ra phủ đi trên đường vừa vặn còn đựng phải Bùi Hân cũng muốn đi ra cửa, bên người nàng đi theo Quát Hạnh cùng Lê Nhụy, thân xuyên màu thủy lam váy áo, nga mi đậm quét, trang dung thanh nhã.

Trắc phi thánh chỉ đã hạ, qua năm nàng nên từ Quốc công phủ đến Định Vương phủ đi, trong khoảng thời gian này Ninh Hôi không như thế nào nhìn thấy nàng, nghe nói vẫn luôn oa ở trong sân sao kinh niệm Phật.

Chu thị trên đời thời điểm cũng thích khải Phật châu, nàng tổng cảm thấy, một ngày này một ngày Bùi Hân là càng thêm giống nàng mẫu thân.

Ninh Hôi nhớ tới mỗi ngày đi Phúc An Viện cấp lão phu nhân báo sổ sách tử thời điểm, kia lão nhân gia phát bực tức, “Cái gì tốt không biết học, tần học nàng nương lão tử kia một thân, toàn nhật chút tao hư, đôi mắt sinh lại là cái mù.”

“Trưởng huynh, đại tẩu.” Bùi Hân thấy các nàng bất giác chậm một bước thoáng lạc hậu.

Ninh Hôi mới không để ý tới nàng, Bùi Chất cũng chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, vợ chồng hai người liền ý tưởng giống nhau một tiếng không ra mà đi ra ngoài.

Bùi Hân mắt thấy bọn họ đi xa, mới chậm rãi ra bên ngoài đi.

Quát Hạnh tại bên người lại nổi lên lải nhải, “Tiểu thư, lúc này đi gặp Định Vương không được tốt đi.” Trắc phi thánh chỉ vừa mới hạ không lâu liền đi ra ngoài gặp mặt, gọi người thấy khó tránh khỏi lại là chút nhàn ngôn toái ngữ.

Bùi Hân quay đầu xem nàng, “Người lại nói nhiều cũng đừng đi theo ta đi ra ngoài.”

Quất Hạnh lúc này mới ngậm miệng, bên tai cuối cùng là thanh tĩnh xuống dưới.

Xe ngựa sử hướng Định Vương ở ngoại ô biệt viện, Bùi Hân nửa hạp mắt, Quất Hạnh trong lời nói đạo lý nàng là hiểu, nhưng là, Lục Giác đột nhiên kêu nàng đi ra ngoài nhất định là có việc, nàng nếu không đi, này trong lòng cũng không bỏ xuống được.

Trên đời này trừ bỏ huynh trưởng, nàng cũng chỉ có hấn.

Ngoại ô biệt viện trước đại môn Định Vương thị vệ chờ đã lâu, Bùi Hân theo hấn vào cửa, vòng qua tiểu viên hành lang dài bước vào tiểu gác mái, nội gian hiên cửa sổ khỉ màn thấp thoáng, Lục Giác ăn mặc một thân đồ tím sắc dẹt lụa hoa trường bào một mình một người ngồi ở bên cửa sổ.

Bùi Hân khép lại cửa gỗ, đi qua đi nắm sứ hồ cái quai cho hấn đồ một ly trà thủy, Lục Giác đột nhiên cầm tay nàng đem người kéo ở trong ngực, vùi đầu ở nàng đầu vai mặc không lên tiếng.

“Người làm sao vậy? Kêu ta tới là có chuyện gì sao?” Bùi Hân do dự gian vẫn là hỏi.

Lục Giác cách nửa khắc mới đáp: “Không có gì, chính là tưởng cùng người nói một chút lời nói.”

Hấn không nói nguyên do, Bùi Hân cũng không truy vấn, giờ tay xoa xoa hấn sống lưng giống như an ủi, Lục Giác chậm rãi ngẩng đầu, lại chậm rãi dời đi mắt, nhìn thấy Bùi Hân hấn liền nhớ tới mẫu

thân của nàng Chu thị, ngay sau đó tối hôm qua ký ức cũng lại lần nữa thu hồi.

Hắn khước miệng một xả, lại lâm vào yên lặng.

Này đó nữ nhân tâm tư thật đúng là kỳ quái, hắn vẫn là không thể lý giải, vì cái gì sẽ có nhân vi biết tình yêu bị mất chính mình nhất sinh.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 95 chương 95

Nàng vẫn luôn ngốc lảng lảng mà không nói lời nào, Bùi Chát buông nắm tay nàng, ngược lại khúc ngón tay nhẹ nhàng bát rơi xuống nàng ngọn tóc thượng một mảnh bạch mai, cánh hoa hỗn lộn vào trên nền tuyết, nhất thời cũng phân biệt không rõ nơi đó là tuyết, nơi đó là hoa.

Ninh Hồi vẫn là có chút phản ứng không kịp, Thanh Thanh Thảo Nguyên ở trong không gian nắm móng vuốt kích động mà đầm đầm mặt đất, bỗng muốn nói gì, nghĩ lại tưởng tượng lại ngậm miệng nhảy vào hồ đất an tĩnh như gà.

Gấu trúc lôi kéo chần đem chính mình bao lên, lúc này không thể quấy rầy nó con rể cùng nó khuê nữ.

“Đây là choáng váng?”

Ninh Hồi hốt hoảng mà a một tiếng, không tự giác mà hướng trước mặt hấn nhiều gần một bước, hấn nhường mày nhìn, lại là kêu nàng hơi có chút then thùng, anh hồng nhạt đôi môi trương trương, “Đều, đều là cho ta sao?”

Bùi Chát gạt đầu, “Tự nhiên.”

Ninh Hồi ngây ngốc cười hai tiếng, Bùi Chát nửa rũ mắt, ánh mắt diễm diễm, hai người đứng ở một chỗ lâu không có động tác, thẳng đến ám vân mờ mịt hạ, tổ mặt dù giấy thượng phô rơi xuống một

tàng tuyết cùng hoa, nàng mới nhào vào hấn bị phong tuyết rót lãnh trong ngực.

Bùi Chát một tay hoàn người, mơ hồ nghe thấy nàng thanh âm mềm nhẹ, “Bùi Chát, ta cảm thấy ta rất thích người a.”

Bùi Chát động tác một đốn, dừng ở bên hông tay lại bỏ thêm chút lực đạo, hấn thấp thanh, lọt vào tai thuần úc động lòng người, “Ta cũng rất thích người.” Thích tới rồi tâm khảm nhi, nghĩ quá cả đời, đi cả đời.

Ninh Hồi hơi ngẩng đầu lên, chính có thể nhìn thấy hấn đậm nhiên bộ dáng, trong mắt hình như có ngày xuân nước gợn, thanh thanh dạng dạng.

Như vậy thật sự quá đẹp, nàng chịu mê hoặc nhón chân thẩu đi lên hôn hôn hấn cằm, Bùi Chát tẩn từ nàng, ôm chặt người cũng kêu nàng tỉnh khí lực.

Lãnh tuyết từ từ, tơ bông xuyên đình, thế nhưng cũng là cực hảo thời gian.

Sân hoa mai rốt cuộc có bao nhiêu cây Ninh Hồi cũng không số hoàn toàn, chủng loại phồn đa, xem này màu sắc và hoa văn ngoại trạng các không giống nhau, đánh giá có thể tìm được chủng loại đều ở chỗ này.

Bùi Chát cố ý gọi người khác chuẩn bị cây mai cây non đặt ở này một mảnh mai lâm phía sau, cho nàng được rồi phương tiện, không cần tốn thời gian cố sức đi đào những cái đó đại, chỉ lo hướng trong không gian đưa liền hảo.

Một đốn bận việc xuống dưới, hoa mai cây non bị càn quét không còn, nhiều vô số mà thêm lên xanh hoá giá trị lên cao gần bốn vạn, cùng lần trước thêm lên vừa vắn thẩu cái 604000.

Tính ra còn phân biệt không nhiều lắm 40 vạn là có thể khai thông xanh hoá thông đạo, vắn khí tốt lại hai cây hai mươi vạn là có thể đại công cáo thành, vắn khí không hảo cũng liền ba năm khóa, thật sự không được, cùng lắm thì nàng nhiều đào chút mặt khác, muối lại tiểu cũng là thịt, linh tinh vắn vật thêm lên cũng không ít.

Nàng nhớ rõ Tử huyện bên kia đã thu thập đi lên, nghe Thanh Đan nói hoa không ít tiền bạc mua bó lớn hoa cỏ cây cối loại, chờ phiên năm qua đi hẳn là cũng ra dáng ra hình.

Sự tình tiến triển thuận lợi, liền này hàn thiên đều ngăn không được nàng hảo tâm tình.

Tuyết hạ đến nhỏ, Bùi Chất thu dù, nắm nàng đi ra ngoài, hỏi: “Liền như vậy cao hứng sao?”

Ninh Hồi ân ân gật đầu, trả lời: “Đây là ta duy nhất có thể làm chuyện này.” Duy nhất có thể vì Thủy Lam tinh làm sự.

Thanh Thanh Thảo Nguyên trên người chịu tải Thủy Lam tinh hy vọng, nó lựa chọn nàng, kia này cũng chính là nàng trách nhiệm.

Thế giới này bích thảo như nhân, mỗi thấy liếc mắt một cái, nàng liền càng thêm nhớ thương khắp nơi cát vàng đại mạc dị thú hoành hành Thủy Lam tinh, còn có thật nhiều người đang đợi nàng, chờ nàng đem sinh mệnh quang đưa trở về.

Nghĩ đến này nàng nguyên bản hảo tâm tình tán không, mang theo chút trầm trọng.

Nàng nhìn nơi xa phúc đỉnh tuyết sơn, bẹp bẹp miệng, có tiểu phi cơ thì tốt rồi, muốn đi chỗ nào liền đi chỗ nào, cũng không đến mức làm cái này mùa đông trồng trái xuống dưới.

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu, không lại truy vấn, hai người ra sân lại thừa xe ngựa trở về đi.

Chờ trở về phủ, Thanh Đan Thanh Miêu mới đưa nửa tháng trước liền chuẩn bị tốt sinh nhật lễ lấy tới cấp nàng, cười nói: “Vốn dĩ sáng sớm liền phải cấp Thiếu phu nhân, nhưng bọn nô tỳ tổng không hảo trước một bước lướt qua Thế tử đi, Thiếu phu nhân cũng không nên ngại bọn nô tỳ đã muộn.”

Ninh Hồi lúc này mới sáng tỏ, “Nguyên lai các người đều biết, theo ta không biết.”

Thanh Đan cười cười, đem Thanh Miêu thân thủ làm mì trường thọ bưng đi lên, “Còn nói đâu, liền chính mình sinh nhật đều không nhớ rõ.”

Ninh Hồi hàm chứa mì sợi, đôi mắt lưu viên, Bùi Chát phản chiếu đĩa gỗ gỗ nàng đầu, “Mau ăn.”

Ninh Hồi vuốt cái trán trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “Đừng gõ, gõ choáng váng làm sao bây giờ?”

Bùi Chát: “Không có việc gì, hấn là sẽ không càng ngốc.”

Ninh Hồi: “.....” Làm giận! Nàng rõ ràng băng tuyết thông minh!

Sinh nhật một quá, liền lại dài quá một tuổi, cũng không biết là trong lòng tác dụng vẫn là như thế nào, Ninh Hồi tự giác chính mình trưởng thành không ít, thân cao đều hướng lên trên rút chút.

Bùi Chát nhàn khi nghe vậy còn xụ mặt chê cười nàng một đốn.

Bùi Chát mấy ngày nay đều không dùng tới triều, nhưng cũng không phải nói liên chuyện gì nhi đều không có, mỗi ngày vẫn là đến hoa không ít thời điểm ở thư phòng xử lý đỉnh đầu sự tình, tính đi lên nhàn rồi thời gian cũng không phải rất nhiều, mãi cho đến trừ tịch hôm nay mới xem như hoàn toàn nhàn xuống dưới.

Hiển Quốc Công phủ này một môn bên trong luôn luôn không đồng lòng, Chu thị ở thời điểm một tay nắm chặt còn còn hảo, hiện nay cũng chính là năm bè bảy mảng, bất quá tán không tiêu tan, căn bản không ai để ý là được.

Trước đây Ninh Hôi liền bắt đầu cân nhắc, sau lại lại cố ý đi thỉnh giáo lão phu nhân, xem như xác định trong phủ trừ tịch tiệc tối cũng chính là đi ngang qua sân khấu, cũng liền không phí bao lớn tâm tư, tấn ấn dĩ vãng thời điểm làm, thậm chí còn hơi chút tinh giản chút.

Vào lúc ban đêm cơm tịch bãi ở chính đường, lão phu nhân ngồi ở phía trên, nghĩ hôm nay là cái ngày lành khó được bày cái sắc mặt tốt, không bắt được ai dối ai.

Ninh Hôi cùng Bùi Chát tới không tính sớm cũng không tính vãn, hần hai người từ bên ngoài tiến vào, Bùi Đô cùng Liễu Phương Tứ cũng đi theo vào cửa, ngay sau đó đó là Bùi Hân, Bùi lão phu nhân nhìn lục tục hướng trong tới người, mí mắt đều trườ trườ, nàng tựa lưng vào ghế ngồi, ở một bàn người thượng quét một vòng nhi, hỏi Dung Xuân nói: “Còn có người đâu?”

Dung Xuân biết nàng hỏi Hiển Quốc Công, trả lời: “Quốc công gia buổi trưa cùng Tấn Hầu một đạo uống nhiều chút rượu, hiện nay còn ở trong phòng ngủ đâu, một chốc tưởng là không thể có, An Tử

mới vừa hầu hạ uống lên uống rượu canh, còn phải chờ chút thời điểm đâu.”

Lão phu nhân nắm chiếc đũa, cười lạnh nói: “Hắn ngày này một ngày có thể so hắn lão nương quá đến còn thoải mái.”

Lão phu nhân nhưng cho tới bây giờ sẽ không ủy khuất chính mình, muốn nàng dám người, chờ kiếp sau tương đối thật sự.

“Được rồi, động đũa đi.” Lão phu nhân dẫn đầu kêu Dung Xuân gấp một chiếc đũa bụng ti, dùng này trừ tịch bữa tiệc đệ nhất khẩu đồ ăn.

Đường trung an tĩnh không tiếng động, các ăn các, người đứng đầu hàng mấy cái không nói lời nào, lại có Bùi Chất ở chỗ này trấn, còn lại thứ nữ di nương cũng không dám lên tiếng nhi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 96 chương 96

Hiển Quốc Công phủ tân niên khí nhi thực đậm, này sống một năm không ít chuyện, các chủ tử không có gì tâm tư, bọn hạ nhân cũng không dám biểu hiện đến quá mức vui mừng, khai năm ngày đầu tiên, cùng ngày thường so cũng bất quá chỉ khác đã đổi mới y.

Ninh Hồi tân tác váy áo là từ hải đường màu đỏ nguyên liệu tài, thêu văn phức tạp lại không mệt mỏi, mặc ở trên người thiếu vài phần tiểu nữ nhi kiều khí, nhiều thêm chút nữ nhân vũ mị.

Bùi Chất nhìn nàng tới eo lưng gian xứng với cảm bước thời điểm vui tươi hơn hờ bộ dáng, cảm thấy này bất quá lớn một tuổi, thật đúng là dài quá không ít.

Ninh Hồi này một thân thu thập hảo, nàng liền chuyển qua đi nhìn Bùi Chất.

Bùi Chất bộ đồ mới cũng là nàng chọn nhan sắc hình thức, hắc xuyên huyền màu đen quần áo xác thật đẹp, nhưng là Tết nhất âm u luôn là không được tốt, nàng chọn chọn nhạt nhạt nửa ngày bên ngoài áo khoác cuối cùng vẫn là định sương sắc, tuy nói nhan sắc tố chút, nhưng bên ngoài thêu tường văn, đảo cũng còn nói đến qua đi.

Hắn này một thân lập, không gì biểu tình, quạnh quẽ, thật sự so bên ngoài sương hoa quỳnh chi còn muốn tới động lòng người.

Người lớn lên hảo chính là không giống nhau.

Ninh Hồi lôi kéo hấn tay, “Đi thôi đi thôi, đi ra ngoài dùng cơm.”

Hôm nay mừng một, chủ yếu dùng vẫn là sủi cảo, Ninh Hồi thích này hương vị, dùng một chén thượng còn chưa đủ, lại kêu Thanh Đan cho nàng thêm mấy cái.

Bùi Chát nhìn nàng thẳng lắc đầu, mỗi ngày ăn nhiều như vậy, cũng không biết thịt đều trường chỗ nào vậy.

Ninh Hồi cũng cảm thấy chính mình ăn có chút nhiều, có chút xấu hổ xê dịch chính mình chén, mở miệng kéo xoay lực chú ý, “Bùi Chát, ngươi muốn cái gì thời điểm mới bắt đầu thượng triều a?”

Hấn đáp: “Ngày sau.”

“Nhanh như vậy sao?”

Bùi Chát ăn đến không sai biệt lắm liền thả chiếc đũa, nhéo nhéo nàng mặt, “Ăn.”

Ninh Hồi cắn một ngụm sủi cảo, thở dài: “Hảo vất vả a.” Mỗi ngày thức khuya dậy sớm, ít có rảnh rỗi thời điểm, cùng hấn một so, nàng thật sự giống như chỉ heo.

Bùi Chát hàm chứa thuốc viên nuốt xuống, cười cười không nói gì, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Đã nhiều ngày ta khả năng muốn ra cửa một chuyến.”

Ninh Hồi giương mắt, “Đi chỗ nào?”

“Rất xa địa phương, cũng không chừng khi nào trở về, đánh giá đến một tháng tả hữu.”

Lúc trước Đại Lý Tự Khanh cáo lão hồi hương, thánh thượng không có chọn người thích hợp, kêu Định Vương tạm thời kiêm chương Đại Lý Tự, chỉ là hiện giờ ra Vệ Thuận Phi việc, chớ nói Đại Lý Tự, lấy hấn đối bệ hạ hiểu biết, ngày mai thượng triều Định Vương sợ là liền Hộ Bộ gánh nặng cũng muốn bị dỡ xuống.

Ở tân nhiệm Đại Lý Tự Khanh tiền nhiệm phía trước, chọn tới chọn đi, thánh thượng đại khái suất vẫn là sẽ làm hấn tạm đại.

Hấn vừa lúc danh chính ngôn thuận mà tiếp Đại Lý Tự dưới trướng ám bộ việc, bưng Tấn Viên ổ chó.

Bùi Chát giờ giờ lên mi, nửa rũ mi mắt che đầy bên trong âm lệ, hấn người này luôn luôn mang thù thật sự, trước kia toàn đương những cái đó đương châu châu nhảy, nhiên nay đã khác xưa, cũng nên đem năm rồi trướng hồi ở bên nhau hảo hảo thanh toán một phen.

“Một tháng? Lâu như vậy a!” Ninh Hồi giật mình, buông chén đĩa dọn ghế hướng hấn kia chỗ di di, “Kia, ta đây có thể cùng người cùng đi sao?”

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu, đem người kéo ôm vào trong ngực, hôn hôn hơi là ửng đỏ gương mặt, nhẹ giọng nói: “Không được, ta đem Sở Hốt lưu lại, người ngoan ngoãn mà ngồi tại trong phủ.”

Nàng tuy gật đầu, hấn lại vẫn là có chút không yên tâm, lại nói: “Người muốn hoa cũng hảo muốn thụ cũng thế, ta đều cho người mang về tới, nhưng chớ có không biết nặng nhẹ lại vì chút hoa thụ nháo ra chút không muốn sống sự tới.”

Nghe hấn nói như vậy, Ninh Hồi liên tục ứng hảo, “Đã biết.”

Liễu Phương Tứ sáng sớm liền nhận được Dung Xuân thế lão phu nhân truyền tin tức, kêu nàng giúp đỡ lo liệu Bùi Hân sự, tuy rằng nàng cùng Bùi Hân kết hạ không ít sống núi, cho nhau xem đối phương không vừa mắt, nhưng lại cảm thấy đi chuyện này sẽ dừng ở trên tay nàng, chính mình cái này cháu dâu nhi là đã chịu lão phu nhân coi trọng.

Nàng tưởng tượng đến này một vụ, mỗi ngày cùng tiêm máu gà giống nhau, cũng không đi đổ Bùi Đô, vội vàng chuẩn bị nơi này chuẩn bị chỗ đó, có đôi khi trên đường đụng tới Ninh Hôi, cũng không rảnh nhàn mặt sưng mày xỉa, nâng nâng cầm quay đầu liền đi.

Nàng bận rộn trong ngoài, Ninh Hôi nhưng thật ra rất nhàn, trừ bỏ xử lý một ít việc vặt, cũng không có gì cần phải nàng sờ chạm.

Hôm nay Bùi Chất sớm mà liền đi hoàng thành bắt đầu tân niên lần đầu tiên thượng triều, Ninh Hôi cứ theo lễ thường giờ Thìn quá đứng dậy, mới vừa dùng xong rồi cơm sáng đi theo Thanh Đan Thanh Miêu cùng nhau làm túi tiền, Xuân Đào liền hoang mang rối loạn mà xóc mạnh đi đến.

Thanh Miêu tay vê xuyên qua lỗ kim khâu tuyến, mỉm cười chả trách: “Làm cái gì? Phía sau là có cái gì ở đuổi đi người sao?”

Xuân Đào ai nha một tiếng, xua tay nói: “Không đúng không đúng, là bên ngoài xảy ra chuyện nhi, nháo, nháo đi lên!”

Ninh Hôi nghi hoặc mà nhìn về phía nàng, “Ai nháo đi lên?”

Xuân Đào đôi mắt thoáng nhìn trả lời: “Còn có thể có ai a, nhị phu nhân bái.”

Liều Phương Tứ? Ninh Hòì ngò một tiếng, cảm thấy chuyện này cùng chính mình giống như không có gì can hệ, liền lại mai phục đầu môn mê chính mình đỉnh đầu kim chỉ đi, nhưng thật ra Thanh Đan cùng Xuân Đào đề nói: “Quản nàng làm cái gì, nàng ái như thế nào nháo như thế nào nháo, cùng chúng ta phía tây nhi viện có thể có cái gì liên lụy.”

Tuy rằng còn không có phân gia, nhưng thứ này biên nhi sơn sớm liền ranh giới rõ ràng, cắt đến rõ ràng, nháo phiên thiên cũng ngại không bọn họ.

Xuân Đào đương nhiên cũng biết cái này lý, chỉ là.....

Nàng nói: “Bên kia nháo đến rất lợi hại, lão phu nhân nghe xong cũng không để ý tới, nói là hiện tại Thiếu phu nhân quản chuyện này, kêu Dung Xuân tử tử lại đây thỉnh người đi nhìn một cái.” Nói lại thêm câu, “Dung Xuân tử tử hiện nay liền ở bên ngoài chờ đâu.”

Ninh Hòì nghe vậy buông trong tay đồ vật, đi theo Xuân Đào đi ra ngoài quả thấy đứng ở trước tám bình phong đầu ăn mặc thiển bích sắc váy áo Dung Xuân, Dung Xuân mắt mang bất đắc dĩ, uốn gối nói: “Còn thỉnh Thiếu phu nhân hướng bên kia đi một chuyến đi, nghe nói hiện tại đều còn không có ngừng nghỉ đâu.”

Thấy nàng như vậy, Ninh Hòì hơi chút nổi lên chút tò mò tâm, cột chắc áo choàng mang theo Thanh Miêu cùng Xuân Đào cùng nhau hướng phía đông nhi viện đi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 97 chương 97

Ninh Hồi bị nàng này đột nhiên một tiếng làm cho tay run lên, môn xu kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra đi.

Trong viện bởi vì đột nhiên trạng huống có một cái chớp mắt an tĩnh, nhưng thực mau liền có động tĩnh, Dạ Mai Dạ Trúc vội là tiến lên nâng ngã trên mặt đất quăng ngã cái ngã sắp Liễu Phương Tứ.

Trên nền tuyết người dẫu vết chói lọi mà bãi, nàng xị mặt cắn răng đứng dậy, trong mắt phun cháy, nhìn kia tư thế như là muốn đem đối diện còn chưa phản ứng lại đây Bùi Hân cấp đốt thành than hôi.

Lần này ngã xuống đi thật sự là có chút đau, lên thời điểm hai cái đùi đều ở run lên, nhưng Liễu Phương Tứ hiện tại cái gì đều không rảnh lo, nàng đã sớm xem Bùi Hân tiện nhân này không vừa mắt, trước kia cũng là xem ở Bùi Đô mặt mũi thượng, có một số việc thượng bị khí nhin cũng liền nhin, nhưng cô nải nải nàng hôm nay nhin không nổi!

Nàng tránh ra Dạ Trúc Dạ Mai tay, vung tay áo, trực tiếp liền triệu Bùi Hân phác tới, sói đói chụp mồi, không ngoài như vậy cũng.

Nàng kia ở tuyết cộ đến đỏ bừng tay bàn tay phiến đi lên thời điểm, Bùi Hân đều vẫn là ngốc.

Bùi Hân cũng là thật cảm thấy chính mình vô tội, nàng vừa rồi chỉ là hơi dùng sức đem Liễu Phương Tứ lôi kéo nàng tay áo tay lột ra, nhưng không nghĩ xô đẩy người, rõ ràng là nàng chính mình dẫm trên mặt đất trượt chân, này như thế nào đem trưởng tấn hướng trên người nàng tính?!

Thế gia tiểu thư ít có sẽ tự mình động thủ đi lên đánh lộn, từ nhỏ giáo dưỡng cùng từ đầu đến cuối bưng dáng vẻ không cho phép các nàng làm như vậy.

Ở gặp được Ninh Hồi phía trước, Liễu Phương Tứ hỗn là lẫn lộn điểm nhi, tính tình táo là táo điểm nhi, nhưng cũng trước nay không cùng người trải qua giá, sau lại, sau lại..... Tính! Sau lại sự không đề cập tới cũng thế!

Rốt cuộc là từng có kinh nghiệm, Liễu Phương Tứ động khởi tay tới Bùi Hân căn bản không chút sức lực chống cự, nàng đem Bùi Hân ấn ngã trên mặt đất thời điểm, oán hận mà tưởng: Đều là họ Ninh nữ nhân kia sai, bằng không nàng Liễu đại tiểu thư như thế nào sẽ lưu lạc đến hành này người đàn bà đánh đá việc!

Hai vị chủ tử đánh náo nhiệt, chưa bao giờ gặp qua như vậy trận trượng bọn hạ nhân cương tại chỗ người nhìn xem ta ta nhìn xem người không có động tác, vẫn là Dạ Mai Dạ Trúc phản ứng nhanh nhất chạy tiến lên lay người.

Nhưng hiện tại Liễu Phương Tứ rõ ràng chiếm đại ưu thế đem người đè nặng đánh, này hai người can ngăn thời điểm tự nhiên không lớn đi tâm, người kéo một chút ta kéo một chút, lẳng là không đem người kéo tới. Thả này giá không kéo ra không nói, ngược lại lại thêm Liễu Phương Tứ khí thế, càng đánh càng lợi hại.

Đây là thật không ra gì, Ninh Hôi sử cái ánh mắt, Dung Xuân hiểu ý tiến lên, “Đều thất thần làm gì sao? Một đám toàn mắt mù? Còn không mau đem nhị phu nhân cùng đại tiểu thư kéo ra!”

Nàng này lời lẽ nghiêm khắc quát chói tai vừa ra khỏi miệng, trong viện người cũng giống như tìm được rồi người tâm phúc, một ủng tiến lên.

Người nhiều sức lực đại, Liễu Phương Tứ lại là lôi kéo người không bỏ cũng không thể nề hà.

Ninh Hôi đứng ở trong viện phô trên đường lát đá, đầu tiên là nhìn mắt Quát Hạnh Lê Nhụy bên này sam Bùi Hân.

Búi tóc tán loạn, mặt cũng sưng, đỏ mắt một vòng nhĩ.

Nàng hôm nay bỗng ăn mặc hồng nhạt giao khâm váy áo, ở tuyết như vậy một phen lẫn lộn sớm bị thấm ướt hơn phân nửa, nhan sắc trở nên thâm tối sẫm chút, thúc eo dây lưng từng một nửa, lỏng le mà nửa vòng ở eo nhỏ thượng, chặt vật đến không phải cực nhỏ.

Cùng nàng so sánh với Liễu Phương Tứ liền hảo đến nhiều, chỉ là lúc trước rơi quá nặng, phía sau lại tới một hồi kịch liệt vận động, chân căng tựa hồ ra điểm nhĩ vấn đề.

Ninh Hôi nhìn tới nhìn lui, cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên nói: “Xem ra vẫn là ta lợi hại nhất.” Các nàng này giá đánh đến quá không có kỹ thuật hàm lượng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ghé vào bên cạnh cái ao, nghiêng nghiêng gấu trúc mắt, “Thoạt nhìn là như thế này không sai, người có thể ở Bùi gia nữ nhân trong giới xưng vương, nhãi con.” Sau đó nó chính là vương ba ba, hì hì.

Ninh Hồi khiêm tốn mà lắc lắc đầu, “Nơi nào nơi nào.”

Một người một gấu trúc khăn lời nói, Bùi Hân hiện nay lại là vầng đầu hoa mắt.

Từ khi Chu thị sau khi chết, nàng một sửa ngày xưa tính tình trở nên trầm mặc an tĩnh rất nhiều, nhưng cũng không đại biểu cho nàng liền không biết giận.

Bởi vì đời trước sự, nàng ở Bùi Chấn vợ chồng trước mặt tự nhiên khí đoản, nhưng Liễu Phương Tứ..... Nàng nhưng từ trước đến nay không nợ nàng cái gì!

Nghĩ như vậy, thừa dịp mọi người đều không chú ý thời điểm, Bùi Hân bước nhanh tiến lên đem mới vừa rồi Liễu Phương Tứ ném cho nàng kia bàn tay quăng trở về.

Bang một tiếng, thật sự là vang dội.

“Bùi Hân!!” Liễu Phương Tứ khí huyết dâng lên, cả khuôn mặt hợp với bị phiến kia một khối trướng đến đỏ bừng.

Mất thấy tình thế lại nổi lên, Bùi Đô cuối cùng là cầm ô chậm rãi bước từ ngoài cửa đầu đi đến, “Đây là đang làm cái gì?”

Hắn thanh âm là quán tới ôn hòa, cổ tình liền đem này hai phương mạo hiểm hỏa diệt cái sạch sẽ.

“Ca.....” Bùi Hân lại là buồn bực lại là ủy khuất, nhìn hắn khi trong mắt chứa đầy nước mắt.

Nàng trước lên tiếng, Liễu Phương Tứ không kịp nàng mau, hung hăng mà xẻo nàng liếc mắt một cái.

Bùi Đô đem trong tay thư đưa cho Diệp Mi, khẽ cười nói: “Cũng không nên nói cho ta các người là ở chơi đùa.”

“Liễu..... Nhị tẩu vô duyên vô cớ cùng Diệp Mi động thủ, ta xem bất quá ngăn cản nàng, tranh chấp gian nhị tẩu dẫm trượt chân mà, đi lên liền đánh người, ta.....”

“Ta phi!” Liễu Phương Tứ bùm mặt đánh gãy Bùi Hân nói, “Lời này nói được người Bùi Hân thanh thanh bạch bạch đến không được a, hợp lại tất cả đều là một mình ta sai rồi!”

Nàng thò tay liền kém hướng Bùi Hân trên mặt dỗi, “Ta giáo huấn một cái không biết sự hạ nhân luân được đến người tới lắm miệng nói nhiều, còn có, nếu không phải người đẩy ta, ta có thể quăng ngã trên mặt đất?!”

Bùi Đô đảo mắt nhìn nàng, Liễu Phương Tứ vốn đang muốn nói cái gì, mặc danh mà liền cầm thanh, tự tin không đủ mà kêu một tiếng phu quân.

Bùi Đô không làm đáp lại, nhìn mắt Diệp Mi mới hỏi Liễu Phương Tứ nói: “Diệp Mi lại tái phát chuyện gì?”

Liễu Phương Tứ nào dám ở trước mặt hắn nói cái gì bò giường, ấp úng nửa ngày lảng là không có thể nói cái nguyên cớ, đến phía sau trong miệng liền thanh nhĩ cũng chưa, có vẻ có chút chột dạ khi đoán.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 98 chương 98

Đêm nay khó được ám mây tan tẫn lộ ra ánh trăng, thanh huy tan đầy đất, mây bay xẹt qua khi, dừng ở tuyết tựa di di thiên lãng.

Ninh Hồi nửa hạp mắt, tay chặt chẽ mà bắt lấy lăng màn lụa tử, khó qua thời điểm nửa thiên đầu cũng có thể nhìn thấy chút thiên quang.

Có người cầm tay nàng, lại nhẹ nhàng kéo lại, mười ngón khẩu áp ở che chở sương sắc mỏng nỉ đệm giường thượng, chậm rãi thượng chút lực đạo, ấn đến nàng hơi là có chút phát đau.

Bùi Chát chi ngẩng đầu lên, tế nhìn một hồi lâu, đưa lỗ tai thấp giọng kêu: “Ninh Hồi?”

Ninh Hồi mở che nhàn nhạt hơi nước mắt, nửa cắn môi đáp nhẹ thanh, mỗi khi lúc này, nàng thanh âm luôn là cùng ban ngày ngọt thanh khác nhau rất lớn, như là mang theo móc lông đuôi, cào đến người ngựa chẳng còn canh cánh trong lòng.

Hắn lâu không nói lời nào, Ninh Hồi cũng thói quen, chậm rãi nghiêng đầu hơi thở phì phò.

Nửa đêm tám gởi sau, nàng khó được còn có chút tinh thần, nửa dựa vào Bùi Chát trong lòng ngực thật là lười biếng, thường thường che miệng đại cái ngáp.

Bùi Chát vỗ nhẹ nhẹ nàng đầu, duỗi tay xả quá chần đem người tráo cái kín mít.

Nàng lại hướng hấn bên kia tể tể, nghe vạt áo gian nhàn nhật huân hương, nhỏ giọng hỏi: “Bùi Chát, người lần này ra cửa là đi đang làm gì a?” Vừa đi chính là một tháng, nhưng không giống như là việc nhỏ, chỉ là lúc này mới vừa mới vừa phiên năm, lại như thế nào vội cũng không nên a.

Bùi Chát ngón tay thủ sẵn chần bên cạnh vê ở nàng cổ hạ, đầu ngón tay câu hạ mặt nàng biên tán sợi tóc.

Tấn Viên việc này hấn cũng không tính toán cùng nàng nói tỉ mỉ, chỉ bình thanh nói: “Không có gì, bình thường công vụ thôi.”

Ninh Hồi nga một tiếng, nói chuyện thời điểm lại ngáp một cái, nước mắt doanh với lông mi, mơ hồ tầm mắt.

Bùi Chát nói là ngày sau đi, trên thực tế ngày thứ hai buổi chiều đã kêu Tề Thương trở về cho hấn thu thập hành trang, phía chân trời chưa ám thẩu khi vội vàng đã trở lại một chuyến nghỉ ngơi không đến nửa canh giờ liền đi rồi.

Ninh Hồi đưa hấn đi ra ngoài thời điểm, ngọn đèn dầu đêm minh, tàn nguyệt mang tam tinh, đình viện tuyết địa phiếm quang, chiếu vào trụ lủi thân cây chạc cây thượng cũng như là chuế mấy viên ngôi sao.

Nàng đứng ở dưới hiên, thẳng đến thấy bọn họ kia một hàng trong tay tráo một lung ánh đèn đi xa ẩm đạm mới cùng Thanh Đan Thanh Miêu cùng nhau trở về trong phòng đi.

Dĩ vãng đến giờ nhi liên sẽ rời đi Sở Hốt hôm nay cũng đi theo đi vào, Bùi Chất lưu nàng này hơn một tháng ở Tây Cẩm Viện nhi bên người hầu hạ, buổi chiều liền đem hàng ngày sở cần chi vật mang lại đây.

Thanh Đan Thanh Miêu cũng không lấy nàng đương người ngoài, ở chung cũng là thân cận thật sự.

Buổi tối trong phòng đột nhiên thiếu cá nhân, Ninh Hồi thật là có vài phần không thói quen, cùng Thanh Đan mấy cái học đánh một lát lá cây bài, thua nàng đều mau không biết giận, không vui mà đào không chính mình tiểu túi tiền, ủ rũ mà chuyển vào trong ổ chăn.

Nàng ở trên giường lăn hai vòng nhi, che chắn không có gì tinh thần, đó là Thanh Đan bụng nàng gần nhất đặc biệt vừa ý sủi cảo tới cũng không thể dụ hoặc mảy may.

Nàng ở trong chăn cũng tới cũng đi không ngừng nghỉ, trong không gian Thanh Thanh Thảo Nguyên có chút xem bất quá mắt, giờ cái cước kéo mà tay móng vuốt dừng lại, “Người như thế nào đây là?”

Ninh Hồi ninh mi thở dài không nói gì.

Thanh Thanh Thảo Nguyên chuyển cái đầu tả nhìn xem hữu nhìn một cái, đột nhiên nhanh trí, cười hì hì nói: “Chẳng lẽ là tưởng ta con rể?!” Ai nha đến không được a, nó gia nhãi con quả nhiên là trưởng thành.

Ninh Hồi nghe thấy lời này lại cảm thấy kỳ quái, có chút nghi hoặc mà trả lời: “Không có a.” Bùi Chất này không phải vừa mới đi

nửa canh giờ sao? Nửa canh giờ ai, hấn ngày thường đi công sở đọi cũng so này lâu nhiều hảo đi.

Thanh Thanh Thảo Nguyên dừng một chút, “Vậ người làm gì nha, không thể hiểu được làm cái gì ưu thương?”

Ninh Hồi bữu môi, “Ta mới vừa thua không ta tiểu túi tiền, còn không được ta khổ sở một chút sao??”

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “..... Ta quả nhiên vẫn là xem trọng người.” Nó như thế nào liền đã quên, gia hỏa này trong đầu trang đến tất cả đều là bã đậu tới.

Trong phòng ánh nến tắt hơn phân nửa, Ninh Hồi ôm gối mềm nửa nghiêng thân mình, hất hất đầu đem những cái đồ thượng vàng hạ cám sự tình tung ra trong óc, cùng gấu trúc nói lên chính sự, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, chúng ta còn kém 39 vạn nhiều xanh hoá giá trị, Tử huyện bên kia bảo thủ phỏng chừng cái chín vạn đi, mặt khác kia dư lại 30 vạn chúng ta đi chỗ nào tìm a?”

Mùa đông liền phải sắp đi qua, nàng đến trước định hảo kế hoạch, như vậy đầu xuân ấm lại làm sau sự lên mới có thể không chút hoang mang, đầu vào đấy.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ném xuống cái cuốc, đem chính mình súc thành cái cầu từ nhỏ trên sườn núi lăn xuống dưới, đình đến bàn điều khiển trước kéo ra màn hình lớn.

Gấu trúc cẩn thận mà tìm tòi một chút, hùng móng vuốt hung hăng mà gõ gõ lâu lâu liền cái kính bãi công định vị trang bị, thẳng đến trên màn hình xuất hiện lóe lục quang tiểu điểm điểm mới ngừng trảo.

Nó rút ra tiểu gậy gộc chỉ chỉ, “Giang Đô, Trường Nghi, Nam Giang, xa nhất Nam La cũng có, còn có nơi này, nơi này nơi này.....”

Ninh Hồi căng đầu nhìn Thanh Thanh Thảo Nguyên ở màn hình trên bản đồ đem tiểu lục điểm một đám click mở, phát hiện cao xanh hoá giá trị thực vật không tính đặc biệt nhiều, nhưng cũng không tính thiếu, chỉ là các nơi rơi rụng, núi cao sông dài lộ lại lớn lên, khó đi thật sự, không thể so Thủy Lam tinh, liền tính khai không được tiểu phi cơ cũng còn có thể khai cái loại nhỏ máy xúc đất tư lưu chạy vòng nhì qua đi.

Nơi này chạy nhanh nhất chính là mã, tốc độ phỏng chừng ăn..... Tính, cái này vẫn là xem nhẹ bất kể hảo.

“Thanh Thanh Thảo Nguyên, người cảm thấy chúng ta trước hướng nơi nào xuống tay tương đối hảo?” Ninh Hồi nắm chính mình đầu tóc, sầu thật sự.

Nàng thấy thế nào đều cảm thấy những cái đó địa phương xa đến không phải cực nhỏ, ngấm lại lần trước Bình Xuân, kia một đi một về ngồi xe ngựa thật là hơi kém không đem hảo hảo một con heo lăn lộn phế đi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 99 chương 99

Thanh Thanh Thảo Nguyên phi thường tiếc hận chính mình lấy tiểu lam hoa tên này không phải sử dụng đến, cả ngày đào hố thời điểm đều ở thở ngắn than dài, Ninh Hối bên lỗ tai ong ong vang, cùng muỗi cũng là không có gì hai dạng khác biệt.

Gấu trúc cuối cùng vẫn là sửa lại hệ thống số liệu, đem đã gõ định tiểu lam hoa ba chữ đổi thành Dạ Dạ Hương.

“Nhãi con, người tính toán khi nào đi Trường Nghi?”

Buổi tối lại bắt đầu phiêu nổi lên tuyết, ban ngày mặt trời rực rỡ bất quá mây khói thoáng qua, Ninh Hối uống một ngụm chân giò hun khói tiên măng canh, nhập khẩu tư vị nhi thật sự là cực hảo, nàng nhiều múc mấy muống mới vừa rồi buông, nắm chiếc đĩa kiêm đồ ăn, “Dù sao cũng phải chờ khai xuân, người đối đãi Bùi Chất đã trở lại ta trực tiếp nói với hắn được không?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên đuổi hai điều đoản chân nhi ngồi ở bên cạnh cái ao nhi, cắn một ngụm cây trúc, ăn đến xích xích vang, trả lời: “Có thể, con rể hắn là sẽ không ngăn người.”

Nó lại nói: “Nhãi con, nói thật, người hắn là đối ta con rể càng tốt một chút! Nam nhân cũng là yêu cầu che chở.” Nó con rể lại là đưa như vậy hoa, lại là đưa như vậy hoa, mỗi ngày cùng dưỡng oa thẳng nhãi con giống nhau mà dưỡng lão bà cũng là thực không dễ dàng.

Ninh Hồi chính ăn nước gừng cá phiến, nhập khẩu tươi mới, thanh hương vị mỹ, nàng gắp một chiếc đũa, nghi hoặc nói: “Thế nào đối hần càng tốt một chút?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên hướng trong miệng tắc một phủng trúc lá cây, tể nhai nửa ngày, “Loại chuyện này người hỏi ta? Đó là người nam nhân ai.”

Ninh Hồi mờ mịt mà đem một chiếc đũa cơm tể kiêm tiến trong miệng, tưởng phá đầu cũng không có thể nghĩ ra cái một hai ba bốn năm, miễn cưỡng đúng lý hợp tình mà trả lời: “Ta đây cũng là lần đầu tiên a, lại không có kinh nghiệm.”

Che chở nam nhân? Nàng che chở hoa cỏ cây cối tương đối có thể hành, người nếu là làm nàng đối trong viện cây non càng tốt một chút, nàng lập tức là có thể liệt mười mấy phương án có được không lạp.

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “..... Hành đi khuê nữ, hiện tại khiến cho ba ba tới cùng người thượng một khóa.”

Ninh Hồi bưng chén thực nghiêm túc gật gật đầu, một bộ chăm chú lắng nghe bộ dáng.

Gấu trúc loạng choạng trên người phì nhảy nhót thịt đứng lên, tay động cất cao chính mình hình tượng, “Nghe hảo, ta cái này chính là không truyền ra ngoài.”

Ninh Hồi thực cổ động mà nga nga hai tiếng, Thanh Thanh Thảo Nguyên so đo tay móng vuốt, rung đùi đắc ý nói: “Căn cứ ta Thanh Thanh Thảo Nguyên nhiều năm kinh nghiệm..... Không ngoài liên

bốn câu lời nói: Rửa tay làm canh canh, chấp châm thêu lằng khỉ, thần khởi thúc quan phát, ban đêm thêm cái y.”

Ninh Hồi mặc một cái chóp mắt, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, cái này có phải hay không có chút khó khăn?” Nấu cơm, thêu hoa, thúc quan, này không phải ở khó xử nàng sao??

Cũng liền cuối cùng cái kia hơi chút có như vậy một chút ít đáng tin cậy.

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “Ân?? Người không phải ở cùng Thanh Đan Thanh Miêu các nàng học đâu sao?”

“Ta sẽ nhóm lửa.” Tạm thời còn sẽ không nấu cơm.

“Ta sẽ khâu kim.” Tạm thời còn sẽ không thêu hoa, còn ở trường lộ từ từ mà thăm dò.

Nàng hôm trước thêu một mảnh thảo miêu miêu, Xuân Đào phi nói nàng luẩn quẩn trong lòng thêu một đồng thực thiết thú ba ba, người nói làm giận không làm giận!

“Ta chỉ biết trát đuôi ngựa.” Ngày hôm qua gấu trúc ngủ thời điểm nàng đi theo Thanh Đan học hai tay, nghĩ giúp Sở Hốt đổi cái tạo hình, Sở Hốt nói cái này suy sụp xuống dưới ổ gà rất là thực độc đáo, Thiếu phu nhân người thực sự có ý tưởng

QAQ

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Vậy người rất tuyệt nga.

Ninh Hồi thở dài, uống lên muống canh áp xuống trong lòng buồn bực, “Không biết có phải hay không cái cuộc loại này đại gia hỏa lấy

nhieu, vật nhỏ cầm ở trong tay luôn là không lớn thoải mái nhì.”

Gấu trúc chính mình cái đầu, ai một tiếng, “Người cái này phé heo con a, thật là không cứu.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên nói được có đạo lý, ở này đó tình xảo việc trước mặt nàng là rất phé, thân là một cái có tự mình hiểu lấy hảo cô nương, cái này nàng là đến thừa nhận.

“Thiếu phu nhân, Chu di nương cùng nhị tiểu thư lại đây.” Xuân Đào thanh âm xuyên thấu qua bình phong truyền tiến vào, Ninh Hôi trong chén cơm vừa mới ăn một nửa, nàng dùng cơm canh giờ luôn luôn so người khác trường chút, cũng là các nàng không vừa vận.

Ninh Hôi có chút do dự mà nhìn nhìn trên mặt bàn đồ ăn, vẫn là trả lời: “Làm các nàng vào đi.”

Chu di nương cùng Bùi Trân từ bình phong ngoại vòng tiến vào thấy nàng còn ngồi ở bàn ăn không khỏi có chút xấu hổ, hai người hỏi hảo ngồi xuống ở bên biên tiểu ghế.

Có người chờ Ninh Hôi liền dùng đến nhanh chút, gác chiếc đĩa súc miệng sau mới ngồi vào chính trước ghế trên, hỏi: “Chu di nương cùng Nhị muội muội lúc này lại đây là có chuyện gì?”

Chu di nương đầu tiên là nghiêng đầu nhìn mắt Bùi Trân, trong tay đầu khăn nắm thật chặt, lúc này mới hơi mang vài phần lấy lòng cùng Ninh Hôi nói: “Là cái dạng này, đại tiểu thư này hôn sự định ra ít ngày nữa liền phải lấy chồng, nhị tiểu thư cũng tới rồi tuổi tác, hiện giờ trong phủ đều là Thiếu phu nhân chủ sự, lão phu nhân cũng nói đều từ người quyết định, người xem.....” Nàng lược đi phía trước xem xét thân, “Có phải hay không nên lo liệu đi lên?”

“Nguyên là tới nói chuyện này nhi?” Ninh Hòì nghe vậy cười cười, “Hôm qua bên ta cùng tổ mẫu đề ra.”

Nàng khi nói chuyện Thanh Đan đã chuyển tiến buồng trong đem nghĩ ra tới đơn tử lấy tới, Ninh Hòì làm nàng đưa cho Chu di nương, nói: “Người nhìn một cái đi, tổ mẫu ý tứ là Điện Trung Thừa Trương đại nhân dưới gối đích thứ tử không tòi, Trương đại nhân chỉ hai cái nhi tử, vợ cả mất sớm, trên đỉnh đầu không có bà bà, trong nhà cũng quan hệ đơn giản thật sự.”

Chu di nương hướng trên giấy chỉ ngón hai mắt, nghe được lời này vội kinh thanh, “Điện Trung Thừa con út?” Kinh đô chuyển cái thân đều có thể gặp được một lưu công hầu bá tước, một cái ngũ phẩm quan viên con út..... Này cũng quá không bỏ trong lòng chút đi?

Ninh Hòì nói: “Chu di nương là cảm thấy không tốt?”

Chu di nương lại liếc liếc thấp chôn đầu không nói Bùi Trân, trả lời: “Cũng không phải không tốt, chỉ là, chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Ninh Hòì kêu Xuân Đào cùng gã sai vặt đi ra ngoài thám thính qua, vị kia Trương nhị công tử nhân phẩm không tòi, học thức ở Ứng Thiên thư viện cũng lấy đến ra tay, đầu xuân sau kỳ thi mùa xuân hơn phân nửa không nói thật tốt, bảng thượng nhất định nổi danh, hấn tổ tiên cũng là khai quốc huyện công một mạch, cũng có chút nội tình, vẫn là lấy đến ra tay.

Kỳ thật đi, Ninh Hòì cũng cảm thấy thân phận dòng dõi hơi chút thấp một chút, nhưng là..... Nhà cao cửa rộng trong vòng thật sự là tìm không thấy thích hợp, nhân phẩm kém liền không nói, nhân phẩm tốt không phải tuổi quá nhỏ, thân thể không hảo ma ốm, chính

là đã cưới vợ ôm nhãi con, Bùi Trân một cái thứ nữ thật muốn ở này đó huân tước bên trong chọn, kia chỉ có thể làm thiếp.

Ân ân ân..... Quốc công phủ cô nương một cái hai cái đều chạy tới làm thiếp, này không thể nào nói nổi đi.

Chu di nương mắt thấy trong phòng chỉ một cái Thanh Đan, rốt cuộc vẫn là rõ ràng mà trở về lời nói, mở miệng gian trên mặt hơi có chút tao ý, “Cái này đòi nợ quỷ bản thân có chút chủ ý, thiếp, thiếp.....”

Ninh Hồi: “Chính mình có dự tính liền nói thẳng đi, tả hữu cuộc sống này về sau là Nhị muội muội chính mình quá đến, dù sao cũng phải thư thái mới hảo.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 100 chương 100

Lâu Phiến nghĩ nghĩ không khỏi cười ra tiếng tới, Lâu phu nhân chẳng trách: “Người này nhạc a cái gì?”

“Không có gì, chỉ là nhớ tới tốt hơn chơi sự tình thôi.” Lâu Phiến từ chén cái đĩa về nửa khối đường tô đưa cho nàng, nói: “Người vẫn là ngấm lại như thế nào cùng tam ca nói chuyện này nhi đi.”

Lâu phu nhân thở ngắn than dài, “Có thể nói như thế nào, tự nhiên là nói thẳng, trai lớn cưới vợ, hắn còn có thể cả đời goá bụa một người sống qua đi xuống?”

Lâu Phiến không nói, Lâu phu nhân ở trong phòng ngồi một lát liền đi rồi, lập tức hướng Lâu tam trụ sân đi.

Nội bộ nói gì đó người ngoài cũng không rõ ràng lắm, ở trong sân thủ nha hoàn bà tử ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng khóc, cuối cùng Lâu phu nhân hồng mắt ra tới chậm rãi thư khẩu khí, mọi người mắt nhìn tưởng là Tam công tử nhả ra đồng ý tương nhìn.

Không bao lâu, Ninh Hồi liền nhận được Lâu phu nhân xuống dưới thiệp, nói là thỉnh nàng đi trong phủ uống trà.

Thanh Đan mới vừa hướng lư hương tử bát hai muỗng hương liệu, “Nô tỳ khiến người đi theo lão phu nhân cùng nhị tiểu thư nói một tiếng.” Nói liền hướng trong viện đi nhận người.

Ninh Hồi chống đầu cân nhắc chuyện này, tưởng tượng đến ngày sau muốn đi phủ Thừa tướng thương lại có chút sợ hãi.

Kia đầu Bùi Trân nhận được tin tức mặt lộ vẻ vui mừng, vội vã mà liền đi tìm nàng nương Chu di nương thương lượng, cần phải kêu chuyện này cấp thành.

Ngày này thời tiết không tốt cũng không xấu, tuy thấy không thái dương lại cũng chưa quất phong lạc tuyết, Bùi Trân ăn mặc một thân bộ đồ mới đứng ở xe ngựa biên nhi chờ, đảo cũng tiểu lệ.

“Đại tẩu.”

Ninh Hồi hướng nàng cười gật gật đầu trước lên xe ngựa, đãi nhân vào bên trong, Bùi Trân mới xách theo váy đuôi kịp.

Này chiếc xe ngựa quán là Bùi Chất ở dùng, Bùi Trân ngồi ở bên trong không lớn dám lộn xộn, sợ chạm vào chỗ nào đến lúc đó chọc vị kia trưởng huynh ngại, cẩn thận một chút nhi tóm lại là không sai.

Ninh Hồi cùng Bùi Trân cũng không lớn thực, nói đúng ra nàng cùng Bùi gia mấy cái cô nương đều không lớn thực lạc, bất quá cũng không có gì khập khiễng.

Bùi Trân đối Bùi Hân luôn luôn là mặt ngoài nhu trung mang thứ, nội bộ trực tiếp thọc dao, trừ bỏ cùng Bùi Hân tranh phong tương đối ngoại, nàng cũng không có gì quá nhiều đáng giá chửi thề.

Dùng lão phu nhân nói nói, lướt qua cùng Bùi Hân kia một vụ, đây cũng là cái rất có dự tính người, nội bộ tàng không ẩn ác ý không biết, nhưng đôi mắt này sinh đến không tòi, có thể thấy rõ đồ vật.

Dọc theo đường đi cũng chưa nói nói mấy câu, xe ngựa liền ngừng ở phủ Thừa tướng trước cửa, tướng phủ quản gia ở bên ngoài chờ, Lâu đại công tử phu nhân ở vào cửa đình viện bên trong chờ, thấy nàng hai người tới liền cười nói: “Hảo chút thời gian không thấy, Bùi thiếu phu nhân cùng nhị tiểu thư hướng trong đi thôi.”

Lâu Phiến nhập Định vương phủ thời gian muốn so Bùi Hân sớm chút, quá không lâu liền phải xuất giá, phủ Thừa tướng đã nhiều ngày vội thật sự, trong ngoài đều là không khí vui mừng.

Ninh Hồi đi theo đằng trước một đường xuyên qua hành lang gấp khúc, thực mau liền đến hoa viên tử lục giác đình, trừ bỏ trung gian ghé nhi ngồi Lâu phu nhân, mỹ nhân dựa thượng còn dựa cái Lâu Phiến.

Lâu phu nhân gặp người rất là khách khí, nói không lâu đã kêu Lâu Phiến mang theo Bùi Trân ở trong vườn khắp nơi đi dạo, Ninh Hồi thấy vậy cũng kêu Thanh Miêu đi theo Bùi Trân, này mấy người vừa đi lục giác trong đình thoáng chốc rộng mở không ít.

“Bùi thiếu phu nhân uống trà đi, chúng ta trò chuyện.”

Lâu phu nhân gần nhất mấy ngày đều không được an bình, vừa nghĩ nhà mình tam nhi hôn sự, một bên đều nhớ thương Định Vương kia một vụ, hiện nay Lâu tam còn chưa nói cái gì, tại đây hôn sự thượng nàng cũng không hảo ứng thừa cái gì, toại nghĩ lại ở Ninh Hồi nơi này thăm nỗi lên Định Vương nói.

Ninh Hồi nghe nàng nói nửa ngày, có chút mờ mịt nghi hoặc, “Lâu phu nhân, ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?” Trong chốc lát Bùi Hân trong chốc lát Lâu Phiến, nói một đồng lớn nàng như thế nào liền nghe không rõ đâu??

Thói quen nói chuyện đi loanh quanh Lâu phu nhân: “.....” Đây không phải bọn họ trong vòng bình thường nói chuyện phương thức sao? Như thế nào liền nghe không hiểu đâu?

Lâu phu nhân nương uống trà xem xét nàng nửa ngày, thấy nàng xác thật không giống như là ở giả ngu mới có chút bực mình buông cái nắp, cũng không quẹo vào nhi, nói thẳng nói: “Không nói gạt người, ta chính là muốn hỏi một chút Định Vương điện hạ chuyện này, người cũng biết Phiến Nhi liền phải hướng nơi đó đầu đi, ta này trong lòng cũng không yên ổn, không hiểu được Thế tử chỗ đó có hay không cái gì tin tức.”

Ninh Hồi nghe Bùi Chất nhắc tới quá, nàng tự nhiên là hiểu được, nhưng Bùi Chất nói kêu nàng coi như cái gì cũng không biết, nàng liền lắc lắc đầu, trả lời: “Ta không biết.”

Lâu phu nhân ẩn hàm chút hoài nghi, thánh thượng nhất tín nhiệm Bùi Chất, những việc này hẳn hẳn là biết một vài mới là.

Nàng lại nói bóng nói gió hỏi hai câu, Ninh Hồi chỉ lắc đầu, thật sự không đề cập tới một chữ nhi.

Nàng là một cái có nguyên tắc người, đáp ứng rồi không nói đó là tuyệt đối không nói, huống chi Vệ Thuận Phi chuyện đó nhi một bậc bảo mật, sợ là Định Vương chính mình cũng không dám tiết lộ chút nào.

Lâu phu nhân rất là thất vọng, nhưng trên mặt không hiện, lại chuyển lời này đầu nói đến Bùi Trân trên người.

Hai người nói lung tung tán gẫu, ước chừng non nửa cái canh giờ sau Lâu Phiến lại mang theo Bùi Trân trở về, nghĩ đến hai người

đã gặp qua, chuyến này mục đích đạt tới, Ninh Hôi mấy người cũng không ở nơi này nhiều đăi, cáo từ sau liền dẹp đường hồi phủ đi.

Tiến đi người Lâu phu nhân lôi kéo nữ nhân nói lời nói, “Như thế nào?”

Lâu Phiến cười nói: “Tam ca nói toàn bằng mẫu thân ý tứ, ta nghe như là còn thành.”

Lâu phu nhân mấy năm nay vẫn luôn nhớ Lâu tam hôn sự, đó là rầu thúì ruột, nghe Lâu Phiến nói như vậy trên mặt thoáng chốc liền doanh cười, “Tối nay nhi ta lại đi hỏi một chút hấn.”

Lâu Phiến gật đầu nói hảo, Lâu phu nhân trong lòng chuyện này một tán, mắt nhìn khí sắc đều hảo không ít.

Hồi trình trên đường như cũ không có thể liêu nói cái gì, vừa đến trong phủ liền gặp phải Liễu Phương Tứ ở trong vườn lắc lư, nàng tâm tình rất không tòi bộ dáng, thấy các nàng hai người khó được cho sắc mặt tốt.

Ninh Hôi cũng không có làm để ý tới, Liễu Phương Tứ người này liền cùng thàng sáu thiên giống nhau thay đổi bất thường, nàng chính là ngay sau đó liền oa oa khóc lớn ra tới nàng đều không kỳ quái.

.....

.....

Lâu Phiến trước một bước tiến Định Vương phủ, lại nhai chút thời gian mới đến phiên Bùi Hân.

Hôm nay Quốc công phủ Đông viện nhi là náo nhiệt thật sự, trời còn chưa sáng liền bắt đầu dọn dẹp, cũng may đồ vật biên nhi cách một trường đoạn khoảng cách, Ninh Hồi vẫn như cũ ngủ một giấc ngon lành.

Nàng duỗi lưng eo đứng dậy, xốc lên màn ra bên ngoài nhìn nhìn, trong phòng trống rỗng không ai, nàng chậm rì rì mà xuống giường ngồi ở trang kính trước cấp chính mình thuận tóc.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 101 chương 101

Đồ vật biên nhi sân cách đến có chút xa, Bùi lão phu nhân một đường đi chậm qua đi quyền đường tản bộ hoạt động gân cốt, lão nhân gia đôi mắt không được tốt, thiên chưa toàn ám xuống dưới cũng có chút thấy không rõ lắm, Dung Xuân vẫy tay gọi người ở biên nhi nâng lên đèn.

Nàng vừa đi vừa hỏi: “Lão phu nhân nghĩ như thế nào khởi đi Thiếu phu nhân chỗ đó?” Đây chính là đầu một chuyện.

Bùi lão phu nhân trả lời: “Muốn đi liền đi, chỗ nào tới cái vì cái gì.” Người này sinh hoạt không lâu đồ cái hài lòng thuận ý sao?

Dung Xuân cười hắc hắc, cũng không hề mở miệng thảo nàng lão nhân gia phiền.

Này đoàn người đến Tây Cẩm Viện nhi thời điểm, Thanh Miêu cùng Xuân Đào còn ở phòng bếp nhỏ đi theo đầu bếp nữ cùng nhau chuẩn bị buổi tối đồ ăn, Sở Hốt Thanh Đan hai cái ở phòng trong bởi Ninh Hối ăn điểm tâm hạt tán gẫu.

Thanh Đan ngồi ở mép giường tiểu ghế nhi thượng, chọn tới chọn đi dùng chiếc đũa gấp một cái mề phấn hoa viên bỏ vào chi đầu cầu đầu uy người trong miệng, nàng hỏi: “Thiếu phu nhân, hương vị thế nào?”

Ninh Hối khuỷu tay chống ở đệm giường thượng, phủng nâng mặt gật đầu, “Có chút ngạnh, bất quá vẫn là không tồi.”

Thanh Đan nhớ kỹ, cân nhắc kêu phòng bếp nhỏ cải tiến cải tiến, lại kiêm khối bột củ sen quế đường bánh cho nàng, “Cái này đâu? Xuân Đào hôm nay đem đầu thu chế thành quế đường bình dọn ra tới, mân mê một buổi trưa làm được.”

Nhập khẩu mềm mại thơm ngọt, kia vị ngọt nhi không những không nị, phản kệp thanh hương, Ninh Hối cười tùm tùm trả lời: “Ăn ngon, ta còn có thể lại ăn một cái.”

Thanh Đan sau khi nghe xong, cười lại cho nàng gấp một khối.

Sở Hốt nhìn Thanh Đan cùng đương nương giống nhau diễn xuất trêu trêu khêu miệng, “Thanh Đan, mau đem người trên mặt kia hiện lành tươi cười cấp thu hồi đi.” Nàng phân biệt rõ như thế nào như vậy không thích hợp nhi đâu??

Thanh Đan mặt cứng đờ, “.....” Ngượng ngùng, nhất thời không khổng chế được.

Nàng cuối cùng hơi chút thu liễm một ít, so chiếc đĩa chỉ chỉ một khác bàn nhi còn không có động quá điểm tâm, “Thiếu phu nhân, muốn hay không lại đến điểm nhi kim bánh cuốn?”

Ninh Hối nghiêng người sờ sờ chính mình dạ dày, bằng kinh nghiệm đại khái đánh giá một chút, lắc đầu trả lời: “Không ăn, trong chốc lát còn phải ăn cơm chiều đâu.” Điểm tâm nào có bữa ăn chính ăn ngon nha, nghe nói đêm nay là Xuân Đào cùng Thanh Miêu xuống bếp, nàng đến lưu trữ bụng nếm thử các nàng tay nghề.

Thanh Đan buông chiếc đĩa, cảm thán nói: “Thiếu phu nhân mỗi ngày dùng nhiều, này cũng không biết ăn đều trường chỗ nào vậy.”

Ninh Hối nghiêng đầu, nàng kỳ thật cũng rất nghi hoặc.

Bắt quá như vậy cũng hảo, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống nên ngủ ngủ, cuộc sống này quả thực hạnh phúc đến mao phao.

Nàng bọc chần ngồi ở trên giường, nghĩ vậy nhi nhạc a không được, bên ngoài tiểu nha hoàn chạy vào, vội vàng nói: “Thiếu phu nhân, lão phu nhân tới!”

Ninh Hôi: “Ân? Ai?”

“Lão phu nhân! Đến tới cửa!”

Ninh Hôi ngốc một chút, nàng cảm thấy chính mình có thể là xuất hiện ảo giác, nha đầu này trong miệng nói chính là cái kia hận không thể ở Phúc An Viện cấm rồi nhi lão phu nhân??

“Hạt ồn ào cái gì? Ta lão thái bà là quý sao? Bô bô, không cái quy củ!” Bùi lão phu nhân thiết mặt chống quai xuất hiện ở rèm châu trước cửa, Dung Xuân cho nàng đánh lên màn, cũng mừng kia kêu la tiểu nha hoàn nói: “Còn không mau đi xuống.”

Tiểu nha hoàn bị dọa, nghe thấy lời này vội vàng lui lại đi ra ngoài, nhanh như chớp nhi liền không có bóng dáng.

Trong phòng rất là an tĩnh, Bùi lão phu nhân chậm rì rì mà tìm cái chỗ ngồi ngồi xuống, híp mắt đánh giá khởi này phòng nhi tới.

Các kiện bãi trí nàng thấy được quán, tùy ý liếc quá liền định dừng ở mép giường bàn lùn thượng, nàng nhìn kia tràn đầy một bàn điểm tâm không dấu vết mà trừu trừu khóe miệng, lại thấy nàng kia cháu dâu nhi bọc chần ngồi ở trên giường, một đầu tóc dài cọ đến lộn xộn, khóe miệng còn để lại điểm nhi điểm tâm tiết.

Lão phu nhân: “.....”

Cuộc sống này như thế nào quá đến so nàng này mấy chục tuổi lão thái bà còn thoải mái đâu?

Ninh Hồi bị xem đến có chút xấu hổ chợt dạ, vội vàng kéo xuống chần lưu xuống giường, tùy ý lay hai hạ chính mình trên đỉnh mao, chạy đến bàn tròn biên đồ ly trà nóng đoan đến lão phu nhân bên người, “Tổ mẫu một đường lại đây đi mệt đi? Uống trà uống trà, Thanh Đan mới vừa rót tốt.”

Bùi lão phu nhân nghiêng bề nàng liếc mắt một cái, tiếp nhận tới nhấp hai khẩu.

“Tổ mẫu như vậy vẫn lại đây là có việc?” Này đột nhiên lại đây một chuyến thật là hiếm thấy.

Bùi lão phu nhân nắm quả trượng điểm chĩa xuống đất, “Không có việc gì.”

Ninh Hồi: “.....” Không có việc gì người lại đây làm gì nha?

Bùi lão phu nhân trong miệng nói không có việc gì, cũng không có đi tính toán, Ninh Hồi tiếp nhận Thanh Đan mang tới áo khoác khoác ở trên người, cũng dọn cái ghế ngồi xuống, đối mặt mắt to trừng mắt nhỏ.

Bùi lão phu nhân lãnh a một tiếng, “Trùng cái gì trùng, trùng mắt trùng ra tới cũng không sợ làm sợ người.”

Ninh Hồi có chút buồn bực, nàng cảm thấy này lão thái thái hôm nay hỏa khí có chút trọng, cũng không phải minh hỏa, chính là ám vội vàng, nàng trong lòng thở dài, nghĩ đánh giá là bởi vì gả cháu gái nhi, này lão phu nhân trong lòng có chút hụt hẫng nhi.

Nàng rũ xuống mi mắt, đóng hai mắt của mình chỉ hở ra một cái phùng nhĩ, miễn cưỡng thấy rõ, hỏi: “Tổ mẫu, người xem ta như vậy thành sao?” Tôn lão ái ái là Thủy Lam tinh truyền thống mỹ đức! Nàng không trừng là được, đôi mắt đại cũng không phải nàng sai nha.

Bùi lão phu nhân: “.....” Người là ngọc thiếu sao?!

Dung Xuân che miệng dấu cười, Thanh Đan trực tiếp phiết quá mức không đi nhìn, Bùi lão phu nhân mắt tròn trắng, trong tay quả trượng lại chọc chọc mà, không muốn cùng người này lại rối rắm đôi mắt vấn đề, “Chết Nhi khi nào trở về?”

Ninh Hồi nỗ lực mà hở mắt, mắt nhìn lão phu nhân, trả lời: “Không biết a, hắn nói là chỉ một tháng liền trở về, đại khái khả năng liền hai ngày này đi.” Bất quá cũng có khả năng sẽ hơi chút tối nay nhi.

Đến lặc, nghe lời này lão phu nhân trực tiếp hở ra tiếng, “Người nhưng thật ra tâm đại thật sự.” Hơn một tháng mới có thể trở về, nàng đại tôn tử này đi ra ngoài muốn làm chuyện này khẳng định không nhỏ, không chừng liền ra điểm nhi ngoài ý muốn sinh chuyện gì, hở, này Ninh thị mỗi ngày, so nàng đại tôn tử ở nhà thời điểm quá đến còn dễ chịu đâu.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 102 chương 102

Định Vương phủ liên tiếp làm hai tràng hỉ sự, đảo qua đầu năm kia bao lâu ử đột đình trệ.

Bên ngoài náo nhiệt thanh thoáng tan, Bùi Hân sớm thay đổi trên người phức tạp váy áo, ăn mặc nhẹ nhàng mà ngồi ở mép giường biên nhi thượng.

Trắc phi không thể so chính thể, xả không thượng mỹ phượng khăn quàng vai, nên tỉnh đều tỉnh, ngay cả bên ngoài làm tịch so chi nửa tháng trước kia một hồi đều thiếu hơn phân nửa.

Nàng sườn ngồi, Lê Nhụy nắm ngọc sơ nhẹ theo kia một đầu áo choàng tóc dài.

Trong phòng chờ hạ nhân trừ bỏ nàng mang đến mấy cái, còn lại nàng một cái đều không quen biết.

Ăn mặc ám màu nâu áo ngắn ma ma lo vòng ngoài đầu tiên vào, cùng nàng uốn gối thỉnh an, “Trắc phi, thủy đánh tới.”

Ma ma họ Trần, sinh gương mặt hiền từ, mặt tròn xoe, vừa thấy chính là cái hòa khí tính tình, cái này Bùi Hân là nhận biết, nàng ngày xưa đi theo Lục Giác từng gặp qua hai mặt.

Bùi Hân hướng nàng gật gật đầu, liền ăn mặc đồng dạng vui mừng mấy cái nha đầu một lần tiến vào, Quốc công phủ chủ tử tử

trước đến nay tùy ý, so ra kém này vương phủ quy củ đại.

Mắt thấy giờ đồ vật mọi người nửa quỳ ở mép giường nàng thực sự có chút không lớn thói quen, đồ vật đều là chuẩn bị tốt, Quát Hạnh tiến lên lấy đáp ở bồn duyên thượng khăn, tắm thủy, nhìn đến thỏa đáng mới đưa cho nàng.

Bùi Hân chậm rãi lau mặt, lại từ Quát Hạnh nhất nhất cảm hương cao hướng trên mặt nàng nhẹ nhàng mặt xoa khai, nâng hương cao lạ mặt nha đầu khẽ nâng giường mặt da, bắt quá một cái chớp mắt lại trầm đi xuống.

Thu thập như vậy một chuyến cũng phí không ít thời điểm, đãi nhân lui ra, Bùi Hân mới vừa sửa sửa trên người màu hoa hồng khinh bạc váy áo, liền nghe được bên ngoài người kêu một tiếng Vương gia.

Lo vòng ngoài đầu tiến vào người ở ly nàng xa hơn một chút địa phương đứng một lát, trên mặt mang theo cười.

Nhìn ra được tới, hôm nay hẳn xác thật là có vài phần cao hứng.

Bùi Hân đứng dậy thỉnh an, hẳn đến gần, giờ tay lấy người lên.

Thực mau trong phòng bọn hạ nhân liền theo thứ tự lui đi ra ngoài.

Chín hơi đèn thượng ánh nến, kêu các nàng lúc đi mang theo gió nhẹ lướt đến mơ hồ một chút, thẳng đến cửa phòng khép kín mới phục tại chỗ.

Quát Hạnh cùng Lê Nhụy liền canh giữ ở ngoài cửa, đêm khuya tĩnh lặng, bên ngoài càng là liền một chút tiếng gió đều nghe không,

nhưng thật ra bên trong hơi chút động tĩnh đại thời điểm có thể nhẹ từ từ mà phiêu ra điểm nhi tiếng vang tới, kêu này hai người mặt đỏ tai hồng.

Thiên nhi cũng không bằng ngày xưa lãnh, nhưng đại buổi tối canh giữ ở bên ngoài vẫn là cả người lạnh cả người, Trần ma ma lấy mấy cái ấm tay tiểu đồng bếp lò, một người ở trong tay sưởi một cái.

Quất Hạnh nắm đồng bếp lò phương đứng trong chốc lát, đột cảm thấy trên tay phát ngứa, nàng nhẹ cào hai hạ, không những không có tác dụng gì, ngược lại càng ngứa chẳng đến lợi hại.

Nàng này động tĩnh kêu Lê Nhụy thấy, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không biết có phải hay không gọi là gì sâu đinh, tay ngứa đến lợi hại.” Quất Hạnh nói vươn tay nương dưới hiên treo đèn lồng lộ ra đến xem nhìn.

Chỉ thấy kia mấy cây ngón tay thượng bố hảo chút màu đỏ tiểu bệnh sởi, nàng ai nha một tiếng, Lê Nhụy cũng nhìn mắt, kinh hô: “Người đây là như thế nào?”

Quất Hạnh lại bắt hai hạ, cũng có chút cấp, “Ta nào biết, vừa rồi còn hảo hảo.”

Quất Hạnh vừa dứt lời, bên trong cũng sinh xong việc nhi.

Nến đỏ trướng ấm, xuân tiêu một khắc, Lục Giác cùng Bùi Hân hai người chi gian xác xác thật thật là có chút cảm tình, ngày xưa e ngại quy củ cũng không hảo quá với thân cận, hôm nay này đứng

đến khi còn nhỏ chờ, cũng không đến nhiều lời một ít cái gì vô nghĩa.

Bùi gia vô luận nam nữ liền không có sinh đến xấu, càng không nói đến cùng Bùi Đô một mẹ đẻ ra Bùi Hân.

Định Vương mắt nhìn gương mặt kia mi đại sinh xuân, này đang trước động tác càng thêm nhiều kiên nhẫn, đi bước một mà nước chảy thành sông.

Hai người đều sinh nhiệt, trên trán bày mồ hôi mỏng, Bùi Hân chỉ cảm thấy trên người này lửa đốt đến vượng, thể diện nhi thượng càng là nóng hằm hạp mà như là muốn đốt lên giống nhau.

Nàng cắn môi giờ tay từ trên trán mơn trớn, trên mặt đột nhiên dâng lên tề tề mặt mặt ngửa ý.

Nàng gãi gãi, có chút khó chịu mà lên tiếng nhi, Định Vương nghe tiếng ngẩng đầu đang muốn cùng nàng nói chuyện, lại là cả người chột cứng đờ, chống tay mềm nhũn, sườn ngã vào một bên.

Trên người ướt lạnh lạnh Bùi Hân cũng bất chấp quản, ngồi dậy đôi tay gãi mặt cũng không thể giảm bớt chút nào, lập tức trong thanh âm liền mang theo khóc nức nở, “Vương gia, Lục Giác.....”

Nhìn nàng kia trên mặt đỏ rực một mảnh làm cho người ta sợ hãi, Định Vương cả người vẫn là ngốc, cũng may tâm tính thượng ổn, vội xả quá quần áo lung tung tròng lên, kéo chặn mỏng bọc đem nàng bao lấy, lại đem kia không ngừng cào mặt tay một đạo ấn đi xuống.

Lúc này mới hướng về phía bên ngoài quát chói tai một tiếng nói: “Người tới!”

Định Vương phủ vợ vàng thỉnh đại phu, hơn phân nửa buổi tối cũng chưa đến ngừng nghỉ, sáng suốt một đêm đèn.

Quốc công phủ Liễu Phương Tứ bị Bùi Đô dăm ba câu tổng cổ trở về chính mình sân, tức giận đến là lặn qua lộn lại mà ngủ không được, nàng ngồi dậy, đem gối đầu nện ở trên mặt đất.

Nàng cái dạng này cùng thủ sống quả lại có cái gì khác nhau!

Dạ Mai nhặt lên gối đầu đặt ở một bên, lại đi lấy cái sạch sẽ tới, nhỏ giọng nói: “Nhị phu nhân nếu là ngủ không được, muốn hay không kêu phòng bếp nhỏ làm chút ăn khuya tới?”

“Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn!” Liễu Phương Tứ đập đá chặn, quay đầu liền đem hỏa rải ra tới.

Dạ Mai cũng biết nàng đây là ở Bùi Đô chỗ đó chạm vào mềm cái đỉnh, đem gối đầu lót ở nàng phía sau, an ủi nói: “Này đại buổi tối tưởng những cái đó không tốt chuyện này làm chi, không bằng tưởng điểm nhi vui vẻ, vào ngủ còn có thể làm mộng đẹp đâu.”

Vui vẻ chuyện này?

Kinh nàng như vậy nhắc tới, kêu Bùi Đô ở trong đầu vòng nửa ngày Liễu Phương Tứ cuối cùng là nghĩ tới, nàng vỗ vỗ tay, lập tức thay đổi cái mặt, nhạc a lên, không chút nào che dấu chính mình vui sướng khi người gặp họa, “Ta tiểu cô xuân tiêu nhất khắc thiên kim, cũng không phải là chuyện tốt nhi sao.”

Đối nàng tới nói, chính là rất tốt chuyện này đâu.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 103 chương 103

Màn đêm thượng treo lác đác lưa thưa mấy viên ngôi sao, hoàn toàn nhìn không thấy cái gì ánh sáng, mọi người tới khi vì ần nắp vẫn chưa đề đèn, chỉ phải nửa vuốt hắc ra này ám lãnh trường nói.

Tề Thương từ trên vách đá vụn cong treo đồng giá cắm nền, còn chưa đi đến Búi Chết trước mặt, mới vừa mang sang đi đã kêu nghênh diện một trận gió thổi tắt cái sạch sẽ, Búi Chết lãnh u u mà liếc mắt nhìn hắn, hắn có chút xấu hổ mà đem trong tay giá cắm nền ném trên mặt đất, nhanh nhẹn mà lại khác lấy hỏa tới, điểm mấy cái cây đuốc.

Từ Tấn Viên hồi hướng ở tạm địa phương có thật dài một đoạn đường, bước chân không ngừng cũng đến đi hảo chút thời điểm, trên đường Tề Thương hỏi: “Thế tử, chúng ta có phải hay không muốn chuẩn bị hồi kinh?”

Khổ tâm cu li hơn một tháng, cuộc sống này thật không phải người quá, vẫn là Sở Hốt hảo mệnh a, ở trong kinh quá kia đều là thần tiên nhật tử.

Búi Chết hơi hơi gật đầu, “Cũng không sai biệt lắm.”

Sự tình hiểu rõ, chỉ còn lại chút tán sự, đều có người thu thập giải quyết tốt hậu quả.

Dùng gần hơn một canh giờ bọn họ mới đến chỗ ngồi, Bùi Chát tắt gọi ra tới, trên án thư đã dọn xong Đốc Ngự Tư cùng Đại Lý Tư cùng nhau đưa tới mẩu chốt công văn, hấn giơ tay phiên phiên, từ trung gian lấy ra thư từ.

Phủ khai giấy viết thư thượng viết tràn đầy hai trang, Bùi Chát nhất nhất nhìn, nửa ngày mới đặt ở án thượng, nửa chống đầu lại nhìn một lần.

Nói thật ra, này tự nhi là thật xấu, tuy nói có thể nhìn đến đế vẫn là không lớn mỹ quan, có đôi khi viết viết còn không thể hiểu được thiếu cái một bút hai họa.

Hấn lại nhìn nhìn phong thư, lại thấy kia phía trên sạch sẽ một chữ nhi cũng không có.

Bùi Chát cười khế, vẫn là sĩ diện sợ mất mặt, biết không ở phong thư trên mặt viết tự nhi gọi người nhìn thấy chế giễu.

Tề Thương lo vòng ngoài đầu tiên vào liền thấy nhà hấn lão đại căng đầu rũ mục còn cười đến rất vui vẻ bộ dáng, nhạc a càng uống lên hai lượng rượu dường như.

Hấn cười hì hì đi đến đường trước, hỏi: “Thế tử, là có cái gì chuyện tốt sao?”

Bùi Chát biểu tình vừa thu lại, đem giấy viết thư điệp hảo, mắt lạnh liếc, “Người có việc nhi?”

Tề Thương tới xác thật là có việc nhi.

Nói chính sự nhi thời điểm hấn cũng không cột nhả vô lại dạng, trả lời: “Mang về tới người nọ tỉnh, nói là muốn gặp Thế tử người.”

Bùi Chát không có chút nào hứng thú, kia nữ nhân căn bản là không giống như là người tập võ, đại khái suất cùng Tấn Viên không có gì liên hệ, “Không thấy, có chuyện gì người đi xử lý.”

Tề Thương gật đầu nói là, lâm lui ra thời điểm lại có chút do dự, vẫn là nói một câu, “Người nọ nói nàng họ Hàn, thuộc hạ nhìn có chút giống Thiếu phu nhân ngoại tổ Hàn gia vị kia biểu tiểu thư.”

Bùi Chát lấy bút động tác hơi đốn, trong óc trong trí nhớ phiên phiên nhật nhật cuối cùng là nhớ tới người nọ bộ dáng, cổ tay hấn nhẹ nâng, chăm chăm mặc, như cũ không tính toán thấy nàng, chỉ hơi nhú mày nói: “Chính người nhìn làm đi.”

Tề Thương cân nhắc một chút hấn lời này ý tứ, ra cửa quải hướng bên kia.

Trong phòng điểm hai ngọn đèn, ánh sáng không cường lại đâm vào nửa nằm ở trên giường người đôi mắt phát đau, nàng dứt khoát lại nhắm mắt lại, suy yếu mà giơ tay cấp chính mình bắt mạch.

Tấn Viên thủy lao là dùng để trừng phạt người không chết nhiệm vụ lại thất bại người, bọn họ mỗi người người mang võ nghệ, tự nhiên so nàng nếu có thể ngao đến nhiều, bất quá cũng may nàng chỉ ở thủy lao phao một ngày, vẫn chưa có chịu cái gì tra tấn bên ngoài người liền đánh vào được.

Hiện nay cũng bất quá là thần mệt mỗi lực, hành hàn khí khiếp, cũng không cực trở ngại, sẽ như thế chặt vật chỉ vì ở bị ném vào thủy lao phía trước, còn bị nhốt ở trong phòng đói bụng mấy ngày, thật sự là hư tức giận đến lợi hại.

Tề Thương từ phòng bếp bưng chén cháo lại đây đặt ở trên bàn nhỏ, cũng chưa nói cái gì, chỉ là thấy nàng bộ mặt không ánh sáng, thượng có sưng vù, trên người dơ hề hề quần áo cũng còn chưa đổi, thật sự là khó có thể đập vào mắt, nghĩ nghĩ vẫn là kêu biên nhi thượng trông giữ người đi đem đầu bếp nữ mang lại đây cho người ta đổi thân sạch sẽ xiêm y.

Bọn họ nơi này tất cả đều là nam nhân, cũng liền trong phòng bếp kia cụ bà một cái có thể tới đáp bắt tay.

Kia thị vệ động tác thực mau, gọi người lại đây thu thập một hồi cũng bất quá chỉ phí mười lăm phút, Tề Thương lại lần nữa đi vào thời điểm trên giường người đã ngồi dậy thân, phủng cháo chén hết lớn vài khẩu.

Lần này Tề Thương nhưng thật ra hoàn toàn thấy rõ, không phải Hàn Ý Lan còn có thể là ai.

Hắn cùng Hàn Ý Lan không thân, nhưng nghĩ lại nghĩ vậy là Thiếu phu nhân thân biểu muội, quan hệ tựa hồ cũng còn hòa hợp, dò hỏi thời điểm liền cũng ít vài phần việc công xử theo phép công hương vị.

Hắn hỏi: “Hàn tiểu thư, người như thế nào sẽ xuất hiện ở Tấn Viên thủy lao? Bình Xuân cùng nơi này nhưng có một đoạn đường.”

Hàn Ý Lan uống cháo động tác chậm lại, yên lặng sau một lúc lâu mới mở miệng, thanh âm nghẹn ngào, “Ra chút sự gọi bọn hắn cấp bắt đi.”

Tề Thương: “Là khi nào?”

Hàn Ý Lan: “Vài ngày trước đi.”

Nàng vốn là Hàn gia tiểu thư, cùng Tấn Viên quan hệ không lớn, Tề Thương khác cũng không hỏi nhiều, chỉ đơn giản mà đi rồi cái lưu trình, cuối cùng nói: “Ngày mai sáng sớm ta mượn chiếc xe ngựa đưa Hàn tiểu thư hồi Bình Xuân, đêm nay người liền sớm chút nghỉ tạm đi.”

Tề Thương đứng lên liền đi, lại kêu Hàn Ý Lan gọi lại.

“Hàn tiểu thư là còn có việc?”

Hàn Ý Lan chống suy yếu vô lực mà thân mình đi phía trước xem xét, “Ta có thể cùng các người cùng đi kinh đô sao?”

Ra như vậy sự, nàng nếu hồi Bình Xuân thế nào cũng phải kêu tổ mẫu nắm, cả đời này cũng liền mặc làm hấn suy nghĩ, đến nỗi mẫu thân nơi đó nàng truyền tin trở về, đãi yên ổn xuống dưới lại mặt khác hành sự hảo.

Tề Thương có chút kinh ngạc, “Hàn tiểu thư đi kinh đô làm chi?”
Chẳng lẽ là muốn đi tìm Thiếu phu nhân?

Hàn Ý Lan nói: “Ở Bình Xuân buồn mười mấy năm, nghĩ đi nơi khác nhìn một cái.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 104 chương 104

Lời này nghe tới vẫn là thực gọi người cao hứng, Ninh Hồi lại dựa gần hấn, đôi mắt đều cong thành trăng non.

Tính đến tính đi đã có mấy chục thiên không thấy, ngày đêm là thật muốn đến hoảng, Bùi Chất ôm người loạn hôn một hồi, thẳng đến Ninh Hồi nín thở đẩy đẩy mới dừng lại tới.

Trong chốc lát còn phải tiến cung bẩm lên chính sự, hấn hiện nay lại là không lớn tưởng buông tay, nhẹ nhéo nhéo nàng mặt, hồng nói: “Đã ở trong phòng nhàm chán, buổi chiều cùng ta một dạo đi công sở đi một chút, hít thở không khí cũng hảo.”

Không đợi nàng phản ứng, lại thêm câu, “Đã không có sự, lại mang người đi nhìn mang về tới hoa cỏ.”

Ninh Hồi vừa mới bắt đầu còn có chút do dự, nhưng nghe đến mặt sau câu nói kia lập tức liền gật đầu, thẳng nói hảo.

Bùi Chất ở nàng trên đầu hung hăng mà xoa nhẹ một phen, môi mỏng trung nhẹ dật ra một tiếng cười lạnh, thật là cái không lương tâm, toàn nhớ thương những cái đó hoa hoa thảo thảo đi.

Ninh Hồi che lại đầu, trừng hấn nói: “Đừng xoa nhẹ.” Lại xoa đi xuống liền thật thành ổ gà, nàng như vậy xinh đẹp đầu tóc nha.

Bùi Chát thu hồi tay, không xoa nàng đầu, lại thay đổi thành niết mặt, lại thường thường cho nàng thuận thuận vừa rồi bị xoa một đoàn loạn đầu tóc.

Thuận mao thuận thật sự thoải mái, nàng cũng bất động tới động đi, nửa nhào vào hấn trong lòng ngực, hơi hạp mắt rất là hưởng thụ, như là oa ở trong sân phơi nắng kia chỉ béo mèò lười.

“Thế tử, Tề thị vệ lại đây.” Thanh Đan cũng không tiến vào, chỉ cách rèm châu bấm báo một tiếng.

Ninh Hồi nghiêng đầu đi nhìn nàng, ngay sau đó Bùi Chát liền mở miệng kêu các nàng tiến vào hầu hạ.

Thanh Miêu lấy giá gỗ thượng cấp váy áo lại đây, Ninh Hồi mặc tốt nguyệt bạch mặt nhi giày thêu đứng dậy, mới vừa duỗi tay, nguyên bản ngồi người cũng đứng lên, lôi kéo nàng gần chút, Thanh Miêu đưa qua áo choàng liền kêu hấn tiếp qua đi.

Hấn run nhẹ khai đem người tráo lên, ngón tay bay nhanh mà hệ hảo dây lưng, nhin không được lại ôm nàng hôn hôn lúc này mới thả người đi trước bàn trang điểm búi tóc.

Gian ngoài Tề Thương đợi non nửa khắc chung, ngồi ở Xuân Đào chuyển đến tiểu băng ghế thượng thờ dài, “Thế tử hiện tại là càng ngày càng ma kị.”

Trước kia ở tại thư phòng thời điểm, kia nhiều nhanh nhẹn a, xuyên cái quần áo cũng chính là trong chớp mắt sự, nam nhân, muốn chính là sấm rền gió cuốn không phải.

Bùi Chát nắm Ninh Hồi ra tới vừa lúc nghe thấy hấn này nhàn thoại, lạnh lùng liếc mắt, xuy nói: “Người biết cái gì.”

Này mấy tháng như thế nào lão nghe thấy mấy chữ này??

Tề Thương: “.....” Ta nói cho người Thế tử, người luôn cái dạng này là rất có khả năng sẽ mất đi ta.

Hắn rõ ràng nói chính là lời nói thật a! Lời nói thật!

Tề Thương ủy khuất đến một đám, Sở Hốt ở phía sau tám tắc hai tiếng, rất là hảo hảo mà trào phúng hắn về mặt, hai người kém chút liền lại rút kiếm, cũng may còn có chính sự, lại sinh sôi đem trong tay kiếm cấp ấn đi xuống.

Công sở cũng không phải muốn đi là có thể tùy tiện đi, Bùi Chất không kêu Thanh Đan Thanh Miêu đi theo, Sở Hốt Tề Thương lại thói quen cưỡi ngựa trúng gió, trong xe ngựa liền chỉ bọn họ hai cái.

Ninh Hồi lôi kéo hắn huyền màu đen tay áo rộng, nhàm chán mà miêu tả phía trên thêu văn, nàng dựa vào hắn trong lòng ngực nửa rũ đầu, toàn là lười biếng bộ dáng.

Thêu văn miêu xong rồi hoàng thành còn chưa tới, nàng liền lại duỗi thân ra ngón út đầu đi câu tóc của hắn, Bùi Chất bắt được tác loạn tay, cùng nàng nói lên Hàn Ý Lan việc.

“Ý Lan biểu muội?” Ninh Hồi chớp chớp mắt, “Nàng tới kinh đô?”

Bùi Chất gật đầu, “Cùng chúng ta một đạo trở về.”

Ninh Hồi kinh ngạc nói: “Là trên đường gặp phải?” Kia thật đúng là xảo.

“Không phải.” Nhắc tới người ngoài, Bùi Chất thần sắc hơi liễm, sắc bén mi đuôi giơ lên dương, nhàn nhạt nói: “Nàng là từ Tấn Viên

thủy lao bị cứu ra, nói muốn tới kinh đô đi dạo.”

Nghe hán nói như vậy Ninh Hồi càng kinh ngạc, “Tấn Viên?”

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu, “Ân.”

“Nàng như thế nào sẽ ở đằng kia đâu?”

Tấn Viên ở Đại Diễn thậm chí Nam La đều rất có danh khí, giang hồ sát thủ, chuyên lấy người thủ cấp, dựa cái này kiếm tiền, lợi hại thật sự.

Nàng nghe Sở Hốt nói qua, bọn họ từ Bình Xuân khi trở về trên đường gặp phải kia tốp mang theo đoản sa đầu lạp người chính là Tấn Viên tới, xách đao chém người liền cùng ninh cổ gà giống nhau, bên trong không phải cái gì người tốt, kia cũng không phải cái gì hảo địa phương.

Ý Lan biểu muội là như thế nào cùng nơi đó đầu nhắc lên chuyện này?

Bùi Chát từ nàng trong tay đem kia một dùm bị vòng tới vòng lui đầu tóc rút ra, vỗ tay qua đi mười ngón tay đan vào nhau, nữ nhi gia tay non mịn thật sự, nhẹ nhéo, giống vậy tay cầm xuân cao ngưng lộ giống nhau.

Hán đặt ở bên môi chạm chạm, khi nói chuyện, hô hấp liền dừng ở trên tay, “Cụ thể như thế nào nàng không nói chúng ta cũng không thể hiểu hết, bất quá..... Luôn là cùng nơi đó đầu người có liên lụy, chộc họa.”

Ninh Hồi chợt lại hỏi: “Kia biểu muội hiện ở tại chỗ nào?”

“Khách điểm đi, nàng nói qua hai ngày trở lên môn tới xem người.”

Hắn nói được tùy ý, tâm tư toàn dừng ở trên người nàng.

Ninh Hồi nằm ở hắn trên người lại nói thầm nói: “Nàng ở kinh đô lại không có khác quen biết người, trời xa đất lạ, như thế nào không trực tiếp tới cửa tới tìm người, người cần gì phải nhớ mong nàng.”

Bùi Chết ngậm môi nhẹ ngẫm, thanh âm trầm thấp, “Người kia biểu mọi chủ ý đại, đều có chuyện của nàng, nếu ra đường rẽ chắc chắn tới cửa tới tìm người, người cần gì phải nhớ mong nàng.”

Kia một đóa giá trị trăm kim Dạ Dạ Hương cũng không phải là không duyên có vô cớ đưa.

Hắn nói chuyện, cách trong chốc lát lại thấu đi lên thân thân, cùng thấy đại thịt mỡ giống nhau, Ninh Hồi có chút phát sầu mà che lại chính mình mặt, chẳng lẽ thật sự mập lên?

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 105 chương 105

Bùi Chát mặt vô biểu tình xụ mặt, liền điểm nhi đáng cười tử đều không muốn cho nàng, Ninh Hồi mờ mịt mà khẽ cắn môi dưới, có chút không rõ nguyên do.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu hán làm gì đột nhiên biến sắc mặt, dứt khoát liền không nghĩ, phí đầu óc.

Đây là Ninh Hồi lần thứ hai đến công sở tới, lần trước vẫn là thánh thượng vạn thọ, vưu nhớ rõ nàng còn ở chỗ này đứng tới An Lăng quận chúa vươngong nàng một ngã, chỉ chớp mắt đều qua hảo chút thời gian, An Lăng quận chúa xác chết đều nên là lạnh thấu.

Nàng hồi tưởng khởi vị kia rất có tư dung, được xưng Giang Đô thần nữ quận chúa nương nương, tâm tình thực sự phức tạp, khó tránh khỏi sinh ra chút cảm khái, “Lớn lên như vậy xinh đẹp chính là đầu óc không được tốt.” Cả ngày nghĩ làm sự tình, nàng tính tình tốt như vậy người đều tưởng cho nàng thọc hai dao.

“Hiện tại nghĩ đến, quả nhiên trời cao thực công bằng. “

Mỹ mạo cùng trí tuệ là không thể cùng tồn tại.

Nói đến nơi này nàng sờ sờ chính mình mặt, lại trộm liếc liếc Bùi Chát, cong mắt cười, hì hì, trừ bỏ nàng cùng Bùi Chát.

Bùi Chát lại hướng nàng đầu thượng tiếp đón một chút, “Bô bô mà nhắc mãi cái gì?”

Trên đầu mang mũ choàng, hấn động tác lại nhẹ, không những không cảm thấy đau còn có chút giống ở cào ngựa, Ninh Hồi đã văng ra bên chân một cái hòn đá nhỏ, đổi kéo hấn cánh tay, vội nói: “Không có gì, không có gì.”

Bùi Chát cân nhắc nàng rất có khả năng là đang nói chính mình nói bậy, cũng liền không truy vấn tới bực bội.

Công sở thực náo nhiệt, không..... Hấn là nói có rất nhiều người ra tới vây xem xem náo nhiệt.

Trừ bỏ dĩ vãng vây xem các tư các bộ bởi vì chút lông gà vỏ tỏi sự đối sảo ngoại, đã thật lâu chưa từng có tình huống như vậy, năm nay vẫn là đầu một chuyến.

Quan giai thấp nguyên tưởng rằng lại là lục bộ bên trong nào hai cái địa phương khai chiến, ném xuống trong tay đầu đồ vật chạy ra xem diễn, kết quả dò đầu qua phát hiện là Đốc Ngự Tư người, trong lòng một hãi, lại vội vàng lưu trở về.

Này diễn khinh thường, khinh thường, vẫn là trở về đuổi công vụ hảo.

Phía dưới những cái đó đều lưu lưu, dư lại các bộ môn đình ngoại tế hảo chút đều thân xuyên giáng màu đỏ quan bào.

Đặc biệt là Ngự Sử Đài, liền kèm đem giấy và bút mực đặt tại bên ngoài.

Bùi Chát kia tư lại đem nhà mình phu nhân hướng công sở bên trong mang theo, hấn cư nhiên trắng trợn táo bạo một mà lại mà làm loại sự tình này! Lúc này không viết vài thứ hướng lên trên lại trộn lẫn hấn một quyển quả thực thực xin lỗi chính bọn họ a!

Ngự Sử Đài người chưa bao giờ sợ chết, thà gãy chứ không chịu cong, nhất trí đối ngoại, không phải muốn hưởng chết trộn lẫn hấn không thể.

Nhưng mặt khác môn đình trước lại là một khác phúc quang cảnh.

Vài người người xả ta một chút, ta xả người một chút, cuối cùng đẩy một vị hình thể đủ đại che ở phía trước hảo ngăn cản Búi Chát kia gian tặc trên người sát khí cùng lạnh băng đôi mắt hình viên đạn.

Đằng trước vị kia đại nhân cắn chặt răng, cả giận: “Có các người như vậy can sự nhi? Sợ cái gì!”

Tránh ở hấn hậu thân sau một vị thanh nếu ruồi muỗi, nhắc nhở hấn nói: “Thằng nhãi này vừa mới bưng Tấn Viên.”

Vị kia đại nhân hồ khu chấn động, lập tức trên trán liền che kín mồ hôi mỏng, vừa rồi nói chuyện thời điểm tự tin nháy mắt té đổ.

Hấn như thế nào đã quên này một vụ!

Hấn hai đùi trạm trạm, “Tấn Viên không có đem năm rồi mua đầu người ký lục lưu trữ thói quen đi?” Tuy rằng cùng làm giao dịch không phải hấn, nhưng hấn cũng là thấu tiên, vạn nhất tìm hiểu nguồn gốc tra được hấn trên đầu, lấy thằng nhãi này tính tình, hấn kia không phải đến chơi xong nhi?

“Hấn là không có đi, Tấn Viên tại đây phương diện luôn luôn làm được thực tốt.”

Đồng liêu miễn cưỡng an ủi một câu, hấn nhưng thật ra hơi chút yên tâm tới, “Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.”

“Bắt quá, không chừng Bùi Chát thằng nhãi này bắt mấy cái sống, nghiêm hình tra tấn liền hỏi ra tới, ai nói đến chuẩn đâu? Vẫn là tiểu tâm một chút tương đối hảo.”

Béo đại nhân: “.....” Quản chi vẫn là muốn xong!

Này đó lui tới ánh mắt quá nóng bỏng, tuy là Ninh Hồi xuyên rần chắc cũng có chút ngăn cản không được, nàng lôi kéo Bùi Chát ống tay áo, hỏi: “Nếu không ta còn là hồi xe ngựa đi chờ người.” Hình như là có chút không hợp quy củ.

Bùi Chát lạnh lùng mà ở những người đó trên người nhất nhất đảo qua, “Không cần phải xen vào bọn họ.”

Chẳng qua Tấn Viên đồ, hoảng lên thôi, ai trên tay không điểm nhi dư bản sự, trừ bỏ cái cái kia đem cái chân chính đạo đức tốt, còn lại còn còn không phải là cái mặt ngoài thanh cao.

Bọn họ trưởng hấn đều nhớ kỹ, nhưng hoàn toàn không cần thiết tự mình động thủ ở này đó nhân thân thượng đòi lại tới, đem tra được những cái đó nửa thanh không rõ đồ vật trực tiếp giao cho bề hạ không phải càng tốt?

Thánh thượng càng thương tiếc hấn, hấn liền càng có thể từ giữa thu lợi.

Thánh thượng tự nhiên sẽ không vì những việc này xử lý triều thần, nhưng tóm lại là sẽ ở địa phương khác tìm trở về.

Hận không thể hướng chết ngõ hấn, lại cố tình làm không xong hấn, còn muốn mắt thấy hấn được đế tâm, từng bước ổn thượng, sách, thật tốt chơi nội.

Hắn lại vỗ vỗ nàng đầu, “Bọn họ chính là ghen ghét.”

Ninh Hồi a một tiếng, nghi hoặc hỏi: “Ghen ghét cái gì?”

Bùi Chát nhượng mảy, “Ghen ghét ta có thể làm sự tình bọn họ không thể làm.”

Ninh Hồi cái hiểu cái không, hắn liền nắm nàng nói: “Tỷ như, ta có thể mang phu nhân một đạo lại đây, bọn họ lại không được.”

Ninh Hồi: “Cho nên ngươi là có đặc quyền sao?”

Bùi Chát mắt đuôi hơi kiêu, “Có thể nói như vậy.” Đặc thù người luôn có chút đặc thù quyền lợi.

Ninh Hồi bưng tỉnh đại ngộ, cười thối nói: “Bùi Chát ngươi thật lợi hại!”

Đối với nhà mình phu nhân thối phòng, Bùi Chát vẫn là thực hưởng thụ, nhưng mà đi theo bọn họ phía sau Tề Thương lại là có chút chịu không nổi mà cười ra tiếng tới, “Phốc ha ha.....”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 106 chương 106

Trở lại trong phủ Bùi Chắt đi trước Phúc An Viện nhìn mắt lão phu nhân, qua đi lại là dùng cơm lại là tắm gội, một hồi chuyện này xuống dưới, cũng là hơn một canh giờ về sau.

Buổi tối chỉ có nho nhỏ phong, huyền nguyệt sáng ngời, ngôi sao sơ thưa thưa lác, bóng đêm cực hảo.

Bùi Chắt khoác yên màu xanh lá áo khoác ngồi ở bên cửa sổ, nhàn nhàn nhìn bầu trời ngôi sao, nửa nghiêng người, lấy ngọc quan, chỉ đơn giản dùng gỗ đàn trầm trầm phát, phía sau kia một đầu áo choàng mặc phát cùng khăn tay giống nhau như đúc.

Hắn đứng dậy đóng cửa sổ, lười dựa vào ghế trên, nghe thấy động tĩnh nghiêng đầu ngoái đầu nhìn lại, ngoài ý muốn phong lưu động lòng người.

Ninh Hồi ngờ ngác mà nhìn hắn, chịu mê hoặc hướng hắn đi đến, ngồi xổm bên người, giơ tay vùi đầu gối lên hắn trên đầu gối, mắt hạnh tròn xoe, bên trong chỉ hắn một người bóng dáng.

Bùi Chắt mi mắt nửa rũ, hầu kết khẽ nhúc nhích.

Ngón tay ở nàng tóc dài gian xuyên qua, tới tới lui lui cũng không chê phiền.

“Chân không toan?” Hắn âm điệu đi xuống đè ép áp, có vẻ có chút ám trầm, lôi kéo người đứng dậy dừng ở chính mình trong lòng

ngực, cô mềm mại vòng eo tay nhẹ về góc áo.

Hắn nhìn vớ lỏng lẻo rơi xuống lộ ra mắt cá chân, kinh ngạc nhướng mày nói: “Trường cao.” Ban ngày cũng không chú ý, không nghĩ hơn một tháng không thấy thật đúng là nhảy cao.

Ninh Hồi thật cao hứng mà nâng nâng chính mình chân cho hắn xem, “Thanh Đan cũng nói ta cao không ít.” Dựa theo tuổi, nàng hắn là còn có thể lại lớn lên.

Bùi Chát nhéo nhéo nàng trắng nõn mặt, dặn dò nói: “Quần áo đoản chút, phải nhớ đến tài tiên.”

Ninh Hồi trả lời: “Đã ở bắt đầu làm.”

Bên trong này đó không giao cho trong phủ tú nương, đều là Thanh Đan Thanh Miêu hai cái chính mình cắt may, tự nhiên sẽ chậm hơn một ít.

Khi nói chuyện nàng tùy tay cầm mép giường tiểu án kỉ thượng ngọc sơ, theo có chút loạn đầu tóc, Bùi Chát từ nàng trong tay đoạt lại đây, chấp nhất ngọc sơ cùng nàng sơ phát.

Hắn dĩ vãng cũng không dùng như thế nào quá ngoạn ý nhi này, kim tiêu ngọc bí, minh kha thương ngọc Thế tử gia đó là ở Thiên Diệp sơn theo trưởng công chúa tập võ niệm thư cũng có người bên người hầu hạ, búi tóc thay quần áo chưa bao giờ có tự mình động thủ thời điểm.

Hắn không lớn có thể nắm chắc trụ lực đạo, lại sợ khí lực lớn quá lôi kéo tóc, là một chút nhẹ quá một chút.

Động tác quá nhẹ, bắt quá đảo cũng thoải mái, Ninh Hôi đưa lưng về phía hắn ghé vào trên bàn nhỏ, kêu hắn sơ phát càng phương tiện chút.

Bùi Chát buông lược, một phen ôm vào trong tay, kêu Thanh Đan cầm căn hồng nhạt dây cột tóc tới, rất là tùy ý mà cho nàng tóc trôi lại lên, tất cả liêu đến nàng trước người đi.

Hắn hôn hôn kia thon dài cổ, hoàn eo đem người kéo lại, hàm chứa da thịt mút vào nhẹ ngảo gian, tóc dài thượng hệ dây lưng không lắm bền chắc, thoáng chốc tản ra tới, lặc khai một mảnh tóc đen, xưng đến kia mi kia mắt càng động lòng người.

Ở trong phủ hành sự tự nhiên không có gì cố kỵ, hắn hô hấp gian nóng rực hơi thở, còn có nào đó phản ứng kêu Ninh Hôi trên mặt dâng lên đỏ ửng.

Nàng vội nghiêng đầu đi xem Thanh Đan Thanh Miêu, trông mắt dạo qua một vòng, phát hiện các nàng không biết khi nào đã lui ra.

Bùi Chát ôm người chuyển tới trên giường, hắn vuốt nàng vạt áo biên nhi, đầu ngón tay điểm dừng ở tinh xảo xương quai xanh thượng, khinh khinh nhu nhu mà miêu quá.

Thấp giọng nói: “Nên nghỉ tạm.”

Ninh Hôi nhìn lại, chớp chớp mắt.

.....

.....

Trong phòng để lại hai ngọn đèn, một trần ở rèm châu bên ngoài, một trần đứng ở ly giường không xa bàn tròn thượng, vừng hoàng quang xuyên thấu tận đỗi không lâu bích sa màn che, chiếu ra bên trong bóng dáng tới.

Ninh Hối cắn chặt môi, vùi đầu ở thêu mấn phúc chuỗi ngọc gỏi mềm, kia thắm ra nhàn nhạt hoa mai hương, kêu nàng phảng phất cho rằng chính mình biến thành đón gió hoa mai, lắc lắc kéo phết đất rơi xuống đầy đất.

Nàng bắt lấy dưới thân đệm chăn, đầu ngón tay thắm bạch, trong mắt phỉm ra nước mắt, ngưng vài giọt hoa khai nước mắt, gỏi trên mặt thắm ướt nho nhỏ một đoàn, có chút ủy khuất mà khẽ nấc ra tiếng, “Bùi, Bùi Chết, người, người.....”

Nam nhân động tác một đồn, nổi lên đứng dậy, kéo qua người lại cúi người đi xuống, ở trên mặt rơi xuống mặt mặt khẽ hôn, khóe môi nhấp điểm nhi cười, ôn nhu hỏi nói: “Phu nhân muốn nói cái gì?”

Ninh Hối theo bản năng mà bẹp bẹp miệng, con người che hơi nước, muốn nói cái gì lại nói không nên lời.

Hắn vươn ra ngón tay so ở nàng đôi môi, hướng bên cạnh di di, kiên nhẫn mà đem những cái đó dán gò má mặt sườn mướt mồ hôi sợi tóc nhất nhất câu lạc khai, lòng bàn tay hợp dán nàng nóng lên gương mặt, hàm chứa đã là ửng đỏ môi, như thế nào cũng không bỏ được buông ra.

Hắn thấp giọng hồng nói: “Chớ khóc.”

Nàng ở bên ngoài quán là thích cười, ngoan có thể đem băng đều mềm hoá, nhiên khóc lên lại là một loại khác phong tình, càng

thêm có thể chọn nhân tâm hỏa, lại nghĩ nhà hấn cô nương sẽ chỉ ở trước mặt hấn rừng rừng sinh xuân, này tâm đều mau tặc.

Ninh Hồi chỉ cảm thấy khó qua thật sự, hấn lại vẫn luôn không chịu buông tay, ý loạn thần mê thời điểm có chút buồn bực mà phàn ở hấn đầu vai cắn một ngụm.

Chẳng sợ mơ mơ màng màng, đảo cũng còn nhớ rõ chút chuyện này, cắn người dùng sức lực tiểu thật sự, kia dấu răng tử nhọt nhọt, không bao lâu liền tan.

Bùi Chát không nhin được mà bật cười, “Phu nhân quả nhiên đau lòng ta.”

Đáp lại hấn chính là một tiếng cùng khóc âm than nhẹ cùng ngoài cửa sổ không biết chỗ nào tới Miêu nhi kêu.

Nàng hôn mê qua đi khi, bên ngoài đúng là nguyệt đến trung thiên, đêm khuya tĩnh lặng lạnh lạnh.

Bùi Chát ôm người, lau nàng khóe mắt tàn quả nước mắt, lấy kiện áo ngoài tới bao ở trên người, mới trầm giọng gọi người bị thủy.

Tắm gội rửa sạch qua đi hấn lười biếng mà ôm lấy người, tối tắm ánh nến, nhưng thật ra cảm thấy mỹ mãn.

Ngày thứ hai thời tiết rất tốt, sớm liền thấy thái dương bóng dáng.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 107 chương 107

Một trận gió thổi tới, trên mặt đất hoa mai cánh theo gió đánh cái cuốn nhì, Ninh Hồi lại đứng một lát, chỉ cảm thấy mệt đến hoảng, vốn dĩ eo đau chân mỏi, như vậy một hồi xuống dưới càng là không được tốt, nàng lười nhác mà ăn vạ hấn trong lòng ngực lại là liên lộ đều không nghĩ đi rồi.

Nhưng nghĩ đến còn muốn thỉnh Bùi Chất đi ăn cơm, nàng lại kiên cường mà đứng thẳng, lôi kéo Bùi Chất ra bên ngoài đi thời điểm, bước chân đều có chút phiêu.

Bùi Chất liền xuống tay đem người kéo gần, đột nhiên khom người, cánh tay xuyên qua đầu gối oa đem nàng ôm lên.

Ninh Hồi thẳng bãi đầu, “Không được không, ta chính mình đi.”

Bùi Chất không để ý tới nàng lời này, phản gọi nàng một tiếng, “Ninh Hồi.”

“Ân?”

Hắn kéo ra khoe miệng, “Người giống như trọng.”

Ninh Hồi: “..... Mới không có?!” Làm giận! ㄟ_ㄎ

Nàng mới sẽ không mập lên, nàng như thế nào ăn đều sẽ không mập lên!

“Thanh Đan rõ ràng đều nói ta gầy!”

Bùi Chát bước chân hơi đốn, “Thanh Đan? Nàng xem người đại khái liền cùng đại bá mẫu xem người giống nhau.”

Ninh Hồi không hiểu lắm hấn lời này, “Có ý tứ gì?”

“Chính là thấy thế nào người đều là gầy.”

Ninh Hồi mờ mịt, “Vì cái gì đâu?”

Bùi Chát nhường mảy không nói, trong không gian Thanh Thanh Thảo Nguyên ôm nó tận lẫn ra đây đại bần cầu, giật giật hai chỉ lỗ tai, phía trên nơ con bướm cũng đi theo nhảy hai hạ, “Bồn nột, thân mụ ánh mắt a.”

Ninh Hồi vẽ mặt khổ đại cừu thâm, “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ta thật sự béo sao?”

Gấu trúc hướng chính mình trong lòng ngực đại bần cầu thượng chọc mấy cái động, do dự nói: “Không có đi, ba ba xem người giống như cùng trước kia không có gì hai dạng khác biệt a.”

Chẳng lẽ thân ba ánh mắt hòa thân mẹ ánh mắt không giống nhau??

Gấu trúc quơ quơ cái đầu, không hiểu không hiểu ai.

Ninh Hồi: “.....” Người không theo khi tùy chỗ chiếm ta tiện nghi có phải hay không hùng sọ não sẽ đau?

Bùi Chát mang nàng trở lại trên xe ngựa, xoa xoa nàng nhãn mặt, duỗi tay vén lên nàng đầu vai tóc dài, nói: “Trường cao chút, hơi chút trọng điểm nhi cũng bình thường.”

Hắn nói chuyện nói được tùy ý, nhưng Ninh Hối thật đúng là nghe lọt được, dựa vào hắn trong lòng ngực híp mắt hừ nhẹ hai tiếng.

Bùi Chát ôm lấy nàng, vừa mới bắt đầu còn hảo, cách một lát liền nhin không được hướng nàng ai đến càng gần chút.

Kéo ra chương mắt vướng bận sa khăn, vùi đầu ở nàng cổ gian, ở bên ngoài hắn đảo cũng còn khắc chế, khinh khinh nhu nhu đến hôn, dùng ở bên hông tay cũng chỉ cách quần áo giật giật, trừ làn đó ra chưa làm cái gì khác quá phận chuyện này.

Tuy là như vậy, Ninh Hối cũng cả người vô lực, mềm ở hắn trong lòng ngực, mân khấn môi phát ra một tiếng kêu rên, tâm không thật sự, chỉ có thể nắm hắn bên hông xiêm y xoa nhẵn thành một đoàn, lấy này giảm bớt này ôn thôn động tác mang đến tra tấn.

Nàng nửa hạp mắt, phát sầu thật sự, Bùi Chát rốt cuộc sao lại thế này nha, liền tính muốn nỗ lực mà sinh nhãi con, cũng không cần như vậy nỗ lực lên T^T

“Ở bên ngoài đâu.....”

Mới vừa rồi còn khắc chế, chậm rãi lại có chút không hợp khẩu vị, cổ gian khẽ hôn động tác nhiều vài phần ý khác, làm nàng kinh nhiên nhớ tới tối hôm qua, tỉnh táo lại vội chống hắn ngực đẩy đẩy.

Không được không được, nàng hiện tại đều còn không có hoãn lại đây đâu, lại đến nàng liền không phải phế cá, đến trực tiếp biến thành cá chết.

Bùi Chát trong cổ họng phát làm, âm ám đôi mắt trầm trầm, bắt lấy tay nàng, trả lời: “Ta chỉ thân một thân liền hảo.”

Ninh Hôi đối lời này cảm hoài nghi thái độ, nàng do do dự dự trong chốc lát, vẫn là nhặt lên biên nhi thượng trên bàn nhỏ đắp sa khăn bưng kín cổ, lắc đầu.

Lãnh u u ánh mắt lạc lại đây, một tắc cũng không hoạt động, phảng phất muốn đem kia sa khăn chọc cái động mới bằng lòng bỏ qua.

Ninh Hôi giờ tay ngăn trở chính mình cổ, dò đầu qua đi, thử tính mà kiến nghị nói: “Chúng ta trong chốc lát đi gặm cổ vịt.”

Không cần lại gặm nàng cổ, nàng cổ nào có cổ vịt ăn ngon nha!

Bùi Chát: “..... Tùy tiện.”

Đối cổ vịt một chút hứng thú đều không có Bùi Chát dựa vào xe trên vách, nhẹ mím môi, uống lên mấy khẩu lãnh trà áp xuống đáy lòng mới vừa nhảy lên dục mỗi lửa.

Ninh Hôi tay chậm chút không đem chung trà đoạt lấy tới, nàng ninh mi nói: “Đó là lạnh.”

Bùi Chát buông cái ly, “Khá tốt.” Vừa lúc hàng hỏa.

“Phương Tùy nói người không thể uống lạnh đồ vật, đặc biệt hiện tại thiên nhi cũng mát mẻ.” Này đó nàng đều nhớ rõ rất rõ ràng.

Muốn nghe đại phu nói.

Nàng sườn ngồi ở bên người, vẻ mặt nghiêm túc, trên mặt đỏ ửng chưa tán, lời này nghe tới thật sự là không có gì lực đạo.

Bùi Chát cười khẽ ra tiếng, hai tay nhéo nàng mặt hướng biên nhi kéo kéo, “Nhớ kỹ, lần sau phải dùng nhiệt.” Hắn đến hảo hảo dưỡng

thân thể, như vậy mới có thể chiếu dưỡng hần phu nhân cả đời, miễn cho kêu này gốc tử bị người khác lừa đi.

Ninh Hồi vui mừng gật gật đầu, đem hần niết mặt tay chụp đi xuống, lấy ôn nhiệt tiểu ấm đồng đồ ly trà nóng đưa cho hần.

Xe ngựa từ ngoại ô đến Bách Vị Lâu vừa mới xáo giờ Mùi, vừa lúc bỏ qua dùng cơm cao phong kỳ.

Ninh Hồi nghĩ cổ vịt, Tề Thương liền chuyển đi bên cạnh hợp với Bách Vị Trai mua một giấy bao trở về, Sở Hốt duỗi tay tiếp nhận tới cỏi bỏ hệ dây thừng đặt ở trên mặt bàn, nghiêng đầu liền xem hần sắc mặt không đối cùng ăn phân giống nhau, hỏi: “Ban ngày ban mặt người ra cửa bị quỷ ám?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 108 đệ nhất đem linh tám chương

Buổi chiều không có việc gì, Bùi Chất dứt khoát giáo nàng viết tự tổng cổ thời gian, hấn nhưng không quên mấy ngày nay thu được những cái đồ tin tự có bao nhiêu xấu.

Ninh Hồi luôn luôn có tự mình hiểu lấy, hấn nguyện ý giáo, nàng cũng mừng rỡ có người đương miễn phí sư phụ.

Thanh Đan đứng ở án biên nghiền nát, cười nói: “Thiếu phu nhân nhưng khó được tĩnh hạ tâm tới luyện tự.” Cũng không biết có phải hay không tùy Ninh tướng quân, từ nhỏ đọc sách tập viết luôn là tĩnh không xuống dưới, cũng không là đến muốn hầu phu nhân đè nặng mới bằng lòng sờ sờ.

Chỉ là.....

Nàng nghiêng nghiêng đầu, “Thiếu phu nhân này tự nhi là càng ngày càng xấu.”

Ninh Hồi xấu hổ mà đem trên mặt bàn mới vừa viết tốt kia tờ giấy trao xoa thành một đoàn, Bùi Chất lấy quyển sách lại đây, lắc đầu kêu Thanh Đan mấy cái đi xuống.

Hấn nắm thư điểm điểm nàng sống lưng, nói: “Thẳng thắn.”

Ninh Hồi nga một tiếng, đoan chính thân thể.

Bọn họ nơi này đầu viết tự nói chuyện, bên ngoài Xuân Đào gõ gõ môn, “Thiếu phu nhân, Phúc An Viện Nhị Lục tới, nói là lão phu nhân kêu ngài qua đi một chuyến, trong phủ lai khách.”

Ninh Hồi sững sốt, ngòai bút mặc nhỏ giọt trên giấy, huỷ hoại một đoàn, nàng buông trong tay bút lông, nâng khuỷu tay chọc chọc Bùi Chát, hỏi: “Ta đây đi rồi?”

Bùi Chát ở trên mặt nàng kháp một phen, “Đi thôi.”

Ninh Hồi trở tay cũng ở trên mặt hấn ninh một phen, ninh xong quay đầu liền chạy, động tác mau thật sự, Bùi Chát nhìn nàng bóng dáng, lấy thư che mặt, không khỏi bật cười.

Hiện nay bắt đầu nổi lên phong, Ninh Hồi vừa ra khỏi cửa Thanh Miêu liền đem trong khuỷu tay áo choàng cùng nàng trông lên, vừa đi vừa cùng nàng nói: “Nghe Nhị Lục nói bên kia tới không ít người.”

Ninh Hồi thuận miệng hỏi: “Biết là ai sao?”

Thanh Miêu trả lời: “Giống như nói là lão quốc công gia vị kia gả cho trước Thừa tướng muội muội, Tần Châu tới Hứa lão phu nhân.”

Ninh Hồi mặt mang kinh ngạc, “Thật đúng là nàng?”

“Thiếu phu nhân biết?”

“Nghe Tề Thương bọn họ nói qua vài câu.”

Dọc theo đường đi nói nhàn thoai, bất giác gian liền tới rồi Phúc An Viện.

Dung Hạ đứng ở dưới mái hiên, thấy nàng bước vào viện môn vội đón đi lên, “Thiếu phu nhân, lão phu nhân đang chờ người đâu.”

Nói hướng nàng chớp chớp mắt.

Nàng cái dạng này, Ninh Hôi sáng tỏ gật gật đầu, xem ra tổ mẫu nàng lão nhân gia hiện tại tâm tình không được tốt.

Canh giữ ở cửa tiểu nha hoàn thể nàng đánh lên màn, Ninh Hôi đi vào liền thấy ngòai ở thượng đầu Bùi lão phu nhân, bên ngoài che chở một kiện chưa bao giờ thấy xuyên qua tử đàn sắc lạng hoa tay áo sam, ngay ngay ngắn ngắn không thấy nếp uốn, hoa râm đầu tóc không chút cầu thả mà búi búi tóc, nghiêng cằm một ti nam châu vạn thọ trâm, đơn giản lại không mất đại khí.

Nàng cũng không giống ngày xưa như vậy lười oai hoặc là nằm, đoan đoan chính chính mà ngòai, lạng là đem sống lưng đĩnh đến thẳng tắp, tay cầm song loan bay lên trượng, rất là đoan trang uy nghiêm bộ dáng, như vậy nhưng thật ra cùng khác trong phủ lão thái quân không có gì đại khác biệt.

Cực nhỏ thấy như vậy Bùi lão phu nhân, Ninh Hôi ngần ngại, nếu không phải Dung Xuân liền ở bên cạnh, nàng hơi kém liền cho rằng chính mình đi nhầm chỗ ngòai thấy sai rồi người.

“Thiếu phu nhân.” Dung Xuân cũng mấy cái nha đầu khúc khúc đầu gối, mỗi người đều kính cẩn túc mục thật sự, cùng dĩ vãng một trời một vực.

Ninh Hôi đứng ở tại chỗ không hiểu ra sao, lão phu nhân mịt mờ mà trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, mới chậm rì rì mà mở miệng nói: “Còn không mau tới gặp quá người nhị cô nãi nãi.”

Ninh Hôi nghe thấy nàng này một tiếng mới phục hồi tinh thần lại, đi đến nàng trước mặt đi thỉnh an, quay đầu nhìn về phía ngòai ở tay

phải nghiêng đầu vị người.

Nàng thoạt nhìn muốn so Bùi lão phu nhân thoảng tuổi trẻ chút, ăn mặc yên sắc nạm biên nhi thêu chim sơn ca xiêm y, phát thượng xứng điểm thúy như ý trâm, cũng giọt nước phỉ thúy khuyên tai, trên mặt liễm cười, có vẻ gương mặt hiền từ, pha là thân hòa.

Mơ hồ cũng có thể nhìn thấy tuổi trẻ thời điểm là cái cực tiêu chí người.

Ninh Hồi cười kêu nàng một tiếng nhị cô nãi nãi.

Hứa lão phu nhân ánh mắt hơi lóe, cười nói: “Đây là Chát Nhi tức phụ nhị? Tẩu tử ngươi cũng là, muội muội xa ở Tần Châu, Chát Nhi cùng Nhị Lang lần lượt thành hôn, cũng không thấy ngươi đưa cho tin nhị cùng ta.”

Bùi lão phu nhân nâng nâng cằm, cười nhạt nói: “Bùi Vân Lai kia lão đồng tây đã chết, ta trí nhớ không được tốt, nhất thời cũng liền đã quên còn có làm muội muội cửa này thân thích.”

Hứa lão phu nhân nghe được nàng cố tình cường điệu “Làm muội muội” ba chữ da mặt tử đều trều trều, nàng trong xương cốt là không Bùi gia huyết, nhưng tốt xấu danh nhị cũng có gia phả Bùi tự, hảo chút năm không gặp, này chết lão thái bà nói chuyện vẫn là như vậy khó nghe.

Hứa lão phu nhân cường lời kéo khóe miệng, lại đem ánh mắt phóng dừng ở Ninh Hồi trên người, cười nói: “Nghe nói cháu trai tức là Lộ Lăng Hầu phủ, Nhị Lang tức phụ nhị là Hoa Dương trưởng công chúa phủ, ai da, tẩu tử, ngươi thật đúng là hảo phúc khí a, này

trừ bỏ vương tôn công chúa, nhà ai cháu dâu nhi có thể cùng nhà người so nha.”

Đại cháu dâu không hướng đại tôn tử trên người nhìn tấn nhớ thương chính mình chú em, nhị cháu dâu cấp nhị tôn tử hạ được cường giả, nghe nói phía sau còn cùng cái gã sai vặt có không sạch sẽ đầu đuôi.

Như vậy xuất sắc, nhà ai đều so ra kém a!

Hứa lão phu nhân sẽ so Ninh Hồi cùng Bùi Chất còn tới trể Quốc công phủ không phải không có nguyên nhân, nàng nhay bén thật sự, nghĩ đến muốn cùng này chết lão thái bà gặp mặt, còn muốn ở trong phủ trụ chút thời gian, đó là cố ý hoa gần hai cái canh giờ hỏi thăm này trong kinh tin tức, thật là biết đến đều đã biết.

Người khác nghe có lẽ liền thật tin Hứa lão phu nhân lời này là ở khen, nhưng Bùi lão phu nhân là ai, nàng đều không cần cân nhắc, liền hiểu được này lão yêu bà trong miệng đạo đạo, nàng xoay chuyển trong tay quả trứng, âm thanh lạnh lùng nói: “Quan người đánh rắm.”

Hứa lão phu nhân sửa sửa quần áo tay áo, “Tẩu tử lời này nói được chính là có chút không xuôi tai.”

Này chết lão thái bà nói chuyện vẫn là như vậy thô tục vô lễ, quả nhiên từ nhỏ tập tính, cả đời đều không đổi được.

Bùi lão phu nhân hí hí mắt, này lão yêu bà quán là sẽ làm bộ làm tịch, quả nhiên là từ nhỏ dựa vào một khuôn mặt liền sẽ lừa dối người, già rồi già rồi vẫn là cái này ghê tởm dạng.

“Người đại thật xa chạy kinh đô tới, rốt cuộc là có chuyện gì nhi.”

Bùi lão phu nhân không nghĩ lại cùng nàng đông xả tây xả, trực tiếp mở miệng hỏi.

Hứa lão phu nhân nói: “Là như thế này, ta tôn nhi Hàm Chi may mắn ở kỳ thi mùa thu được cái Tần Châu Giải Nguyên hảo thứ tự, hiện giờ kỳ thi mùa xuân sắp tới, tự nhiên là muốn tới bác một bác. Tẩu tử cũng biết Phòng Văn lúc trước từ quan trở về nhà, đem kinh đô đồ vật nên trí đi ra ngoài đều trí đi ra ngoài, hiện giờ tới tổng không thể ở khách điểm cùng người khác tể, muội muội ta đành phải về nhà mẹ để tới quấy rầy mấy ngày.”

Bùi lão phu nhân lại hỏi: “Người kia tôn tử người đâu?” Chỉ chỉ nàng bên kia ngồi hai cái cô nương, “Này hai cái lại là người nào?”

“Hàm Chi tại ngoại viện chờ thấy Kính Nhi đâu,” Hứa lão phu nhân kéo qua ngồi ở bên người một cái cháu gái nhi, “Cái này là nhà ta Đại Lang nhỏ nhất cô nương, danh gọi Phù An, năm nay vừa lúc nhị tám.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 109 đệ nhất 80 chín chương

Vũ càng rơi xuống càng lớn, đánh rớt ở ngói mái thượng bùm bùm mà rung động, tiểu nha đầu từ phòng bếp dẫn theo ngao hồi lâu canh gà cầm ô một đường bước nhanh xuyên qua đình viện chạy thượng thêm đá.

Có khác người tiếp tay nàng trung hộp đồ ăn, vén rèm lên vào cửa đi, bưng canh chung ra tới, trước thịnh nửa chén đoan đưa tới tiểu giường biên thân xuyên nho sam tuổi trẻ công tử kia chỗ trên bàn nhỏ.

Hứa lão phu nhân cùng hấn cách mấy đôi ngời, đẩy đẩy kia canh chén, nói: “Hàm Chi ăn canh lại đi ôn thư, hôm nay này trời mưa đến cấp, lạnh căm căm, một đường lại tàu xe mệt nhọc, người chỉ xem trong chốc lát chớ có nhiều ngao, vô luận như thế nào vẫn là thân thể của mình quan trọng nhất.”

Hứa Hàm Chi miệng đầy ứng, đem trong chén canh uống một hơi cạn sạch liền cáo lui đi ra ngoài.

Trong phòng đèn giá thượng thủ cổ tay nhi thô nển đỏ từ từ sáng lên, Hứa Phù An phủng canh chén này chỗ nhìn một cái kia chỗ nhìn xem, thở dài: “Tổ mẫu, này trong phủ liền căn ánh đèn cái giá đều không bình thường.”

So các nàng Tần Châu kia nhà cũ cần phải khí phái đến nhiều.

Hứa lão phu nhân lại nói: “Này có cái gì, tuy nói chương mắt ta kia đại tẩu, nhưng nàng kia hai cái tôn nhi xác thật có tiền đồ, phải biết rằng người kia đại biểu huynh vị cực nhân thần, là đương kim trước mặt đại hồng nhân, ai thấy không được lễ nhượng ba phần? Lại nói người kia nhị biểu huynh, đương nhiệm chức Ứng Thiên thư viện, Ứng Thiên thư viện là địa phương nào? Giả lấy thời gian, nửa cái triều đình người thấy đều phải kêu một tiếng lão sư, còn nữa kia trong cung đầu còn có cái Quý Phi nương nương, tính xuống dưới, đó là giống nhau huân quý cũng so ra kém.”

Nàng cười nhạt, kia chết lão thái bà vận khí là thật sự hảo, tuy nhi tử hỗn không tiếc, tốt xấu tôn tử một cái so một cái tranh đua, hiện giờ Quốc công phủ so chỉ vài thập niên trước đều phải phong cảnh không ít.

Hứa Phù An nhấp hai cái miệng nhỏ canh gà, thở dài: “Thật là đến không được.” Nàng quay đầu đi xem một bên trăm mặc không nói Hứa Như Ngọc, “Như Ngọc, người nói có phải hay không.”

Hứa Như Ngọc khẽ cười trả lời: “Tổ phụ cũng từng đứng hàng văn thần đứng đầu, chúng ta Hứa gia tuy so không được Quốc công phủ khí phái, lại cũng thanh quý, muội muội cần gì phải cực kỳ hâm mộ.”

Hứa lão phu nhân thủ sẵn chén tay nhẹ điểm điểm, xem nàng trong mắt nhiều vài phần vừa lòng chi sắc, nàng tuy không lớn thích cái này tâm tư trăm đại cháu gái, nhưng lời này nói được xuôi tai.

Hâm mộ người khác có ích lợi gì, chính mình có tài là thật.

Hứa Phù An lại là bữu môi, nhỏ giọng nói thầm nói: “Quán sẽ làm bộ làm tịch.”

Hứa Như Ngọc nghe xong nàng lời nói cũng coi như không nghe thấy, hãy còn dùng canh gà, xong rồi liền hướng về Hứa lão phu nhân cáo lui nghỉ tạm đi.

Nàng vừa đi, này trong phòng trừ bỏ hầu hạ liền chỉ còn lại có Hứa lão phu nhân cùng Hứa Phù An tổ tôn hai người.

Lão phu nhân kéo Hứa Phù An gần người tới, cười nói: “Xú khuôn mặt làm cái gì, ai lại chọc người? Ta cùng với người nói, ngày thường mặc cùng người kia tử tử để sát vào, cẩn thận bị người bán còn giúp nước cờ bạc.”

Nàng chọc chọc cái trán của nàng, “Người chính là không dài trí nhớ, nhậm người khác nói hai câu liền tử tử muội muội hôn, xuân, hay là lạc hổ cũng không biết.”

Hứa Phù An nghi hoặc, “Tổ mẫu, người liền như vậy không thích Như Ngọc sao?” Nàng trừ bỏ thích làm bộ làm tịch lấy lòng khoe mẽ ngoại, giống như cũng không có gì khác nhưng nói.

Hứa lão phu nhân hừ nhẹ một tiếng, “Ta là không thích nàng.”

“Vậy người cự Tam muội muội cố ý mang nàng cùng nhau đến kinh đô tới là vì cái gì? Tam muội muội ương nửa ngày người đều không ứng.”

Hứa lão phu nhân lão thần khắp nơi, trả lời: “Này hai người cũng không có cái gì xung đột.”

Nàng đại cháu gái hy vọng có cái có thể lột chân đồ vật, nàng cho nàng, đến nỗi lột có thể bắt lấy chút thứ gì, liền xem nàng chính mình tạo hóa.

.....

Buổi tối trời mưa đến đại, rạng sáng thời điểm lại là ngày.

Bùi Chát trên người triều thời điểm Ninh Hồi vừa vặn làm cái ác mộng cấp dọa tỉnh, hấn một chút giường, trong chăn liền không một khối, Ninh Hồi lôi kéo hấn tay ra bên ngoài di di, liền tiếp mà nhìn hấn.

Bùi Chát khom lưng vỗ vỗ nàng đầu, “Là có chuyện muốn nói?”

Ninh Hồi gật gật đầu, “Ta cùng người nói chuyện đó nhi người cảm thấy thế nào?”

Dạ Dạ Hương không có bóng dáng, xanh hoá giá trị lại không thể như vậy dừng bước, nàng cùng Thanh Thanh Thảo Nguyên tính toán liền đem ánh mắt tin tức ở khác cây cối trên người, Nam Giang ngọc lan hoa chính là một cái thực tốt lựa chọn.

Bùi Chát về góc chăn trầm ngâm một lát, “Có thể, nhưng cần phải kỳ thi mùa xuân lúc sau, ta cùng với người đồng hành.”

Đại Diễn triều kỳ thi mùa xuân thời gian muốn sau này một ít, nguyên bản hai tháng chín dịch tới rồi ba tháng trung tuần, tính đến tính đi còn phải có gần tháng.

Ninh Hồi do dự mà muốn hay không ứng, xem hấn nghiêm nhiên một bộ không đến thương lượng bộ dáng, nghĩ lại tưởng tượng nàng có thể ở đi Nam Giang phía trước trước hướng gần chỗ Tử huyện đi, đem những cái đó gọi người góp nhặt non nửa năm cây cối lấy, như vậy an bài nói, thời gian không nhanh không chậm, đảo cũng còn hảo.

“Kia..... Nói tốt, kỳ thi mùa xuân qua đi đi.”

Bùi Chát ở môi nàng hôn hôn, sườn ngời ở mép giường biên nhi thượng, nói: “Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh.”

Ninh Hồi nhớ tới cái gì, che che miệng, chống thân thể bám vào hán bên tai nói nhỏ: “Nhưng bọn họ đều nói ngươi là tiểu nhân.” Vẫn là gian hoạt cường tàn nhẫn tiểu nhân.

Bùi Chát nghe vậy gọi lên khoe môi, khẽ cười nói: “Bọn họ nói như vậy đảo cũng không sai, bất quá mọi việc luôn có ngoại lệ.....”

Hán ở nàng trên đầu xoa nhẹ một phen, chậm rì rì nói: “Phu nhân cùng người khác vốn là bất đồng, ở phu nhân trước mặt ta tất nhiên là quân tử.”

Thanh Miêu tiến vào lại truyền Tề Thương thúc giục, Bùi Chát cũng thấy có chút chậm, nói xong lời nói thực mau liền ra cửa đi, Ninh Hồi một người oa ở chỗ vui tươi hơn hờ mà cười một lát, ước chừng qua nửa khắc chung buồn ngủ lại lần nữa đánh úp lại, mới lại nặng nề ngủ, mãi cho đến giờ Thìn sơ hưng đông mặt trời mọc là lúc mới đứng dậy.

Ban ngày tế liễu tân bồ phiếm xanh đậm, ánh mặt trời hoà thuận vui vẻ hạ là một mảnh sinh cơ.

Cùng Thủy Lam tinh bất đồng, thế giới này vô luận thấy thế nào đều vẫn là ngày xuân so vào đông càng đặc nhân tâm chút.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 110 chương 110

Hợp với mấy ngày Ninh Hôi mỗi ngày nhìn nàng góc tường Dạ Dạ Hương, nằm mơ đều nghĩ đột nhiên cho nàng toát ra cái mùi lăm vụn tới, Thanh Đan xem bất quá mắt còn cố ý cho nàng an cái dựa gần tường ghế, kêu nàng ngồi xem.

Đảo mắt tới rồi lão quốc công gia ngày giỗ, hôm nay tinh không vụn lí, xanh thắm xanh thắm sắc nhi, cùng phô một tầng thủy tinh trong sáng động lòng người.

Một viên tụ không ít người, Bùi lão phu nhân tự mình ở phía trước điểm hương, liếc liếc mắt một cái bên cạnh Hứa lão phu nhân cùng nàng kia hai cái cháu gái nhi, thu hồi ánh mắt thời điểm nhân tiện mắt trợn trắng, hỏi Ninh Hôi nói: “Giờ nào?”

Ninh Hôi nhìn nhìn sắc trời, đại khái phỏng chừng một chút, trả lời: “Giờ Thìn mạt đi, Bùi Chấn hấn là hạ triều.”

Nàng luôn luôn kêu Bùi Chấn thời điểm đều cả tên lẫn họ, lão phu nhân trừng mắt nhìn trừng nàng, quay đầu lại nhìn về phía ở một bên che miệng ngáp Liễu Phương Tứ, Liễu Phương Tứ chạm đến đến nàng ánh mắt ngượng ngùng mà buông xuống tay, nói: “Phu quân ứng, hấn là cũng mau tới rồi đi.”

Nàng nói có chút chột dạ, trên thực tế Bùi Đô mỗi ngày khi nào ra cửa nhi nàng cũng không biết, hấn khi nào trở về liền càng không hiểu được.

Bùi lão phu nhân một tiếng hừ lạnh không nói gì, nhưng thật ra sáng sớm đi theo lại đây Hiền Quốc Công Bùi Kính nói tiếp nói: “Này không phải tới.”

Hắn này vừa ra khỏi miệng, mọi người đều đi theo nhìn qua đi, Bùi Chất cùng Bùi Đô hai huynh đệ nhưng thật ra xảo, một cái từ hoàng thành một cái từ Ứng Thiên thư viện lại đây, bốn bát đồng lộ, lại là cùng nhau đến.

Một cái đậm mạc âm diễm, khí khái tăng tuấn, một cái phong thần như ngọc, thanh quý nho nhã.

Này hai huynh đệ đều là tuyệt vời nổi bật, dao lâm ngọc thụ hạng người, hơn nữa cái “Đồ có này biểu” Hiền Quốc Công đứng chung một chỗ, thật sự là cảnh đẹp ý vui thật sự.

Hứa lão phu nhân tới Quốc công phủ vừa lúc hai ngày, Bùi lão phu nhân nhưng vô tâm tình cho nàng đón gió tẩy trần, trừ bỏ mỗi ngày ăn không ngồi rồi nơi nơi lảng Hiền Quốc Công, này hai cái vội đến không thấy đầu đuôi cháu trai nhi nàng là liếc mắt một cái cũng không nhìn thấy.

Khi còn nhỏ là gặp qua vài lần, mơ hồ cũng có thể phân biệt ra ai là ai.

Nhìn nhìn, nàng liền nghiêng đầu cùng Hứa Hàm Chi nói nhỏ nói: “Xuyên huyền hắc y thường cái kia hẳn là người đại biểu huynh, màu nguyệt bạch quần áo cái kia phỏng chừng là người nhị biểu huynh, học vấn thượng nếu là có cái gì khó hiểu, người biểu huynh định là có thể cho người chỉ điểm bên mê.”

Hứa Hàm Chi gật đầu nói là, nàng đem người đi phía trước lôi kéo, “Còn thất thần làm gì, còn không đi cùng nhị vị biểu huynh vẫn an.”

Hứa Hàm Chi quả nhiên thượng tiến đến.

Bùi Đô đảo còn cùng hấn ứng hai câu, Bùi Chát lãnh lãnh đạm đạm mà nhìn mắt, kêu một tiếng nhị cô nãi nãi liền bước đi đi Ninh Hôi cùng Bùi lão phu nhân kia chỗ.

Bùi Chát vừa đi Bùi Đô đối với Hứa lão phu nhân cùng Hứa Hàm Chi mỉm cười cười cũng tiến lên đi đứng ở Liễu Phương Tứ bên cạnh.

Người đều đến đông đủ, trừ bỏ Bùi Hứa hai vị lão phu nhân, này đó con cháu hậu bối lưu loát mà quỳ đầy đất, đọc Hứa Phù An một cái lập không có gì động tác.

Hứa Như Ngọc kéo nàng một phen, “Hoàn hồn nhi.”

Hứa Phù An xách theo làn váy ở nàng bên cạnh quỳ xuống, cũng vô tâm tư nghe phía trước nói, trộm liếc đằng trước, một lòng bang bang mà thẳng nhảy, nàng nghiêng nghiêng thân mình nhỏ giọng nói: “Như Ngọc người thấy sao?”

Hứa Như Ngọc bất động thanh sắc, “Thấy cái gì?”

“Kia hai vị biểu huynh a.” Nàng nỗ lực ngăn chặn nội bộ hưng phấn, hai tay nắm chặt, lại nói: “Trước kia còn không cảm thấy, hiện nay vừa thấy, đại ca cùng hai vị biểu huynh so sánh với thật sự hảo khái sầm a!”

Hứa Như Ngọc cong môi cười, “Kêu đại ca nghe thấy nên là muốn bực.”

Hứa Phù An không để bụng, “Ta nói chính là rõ ràng sự thật.”

Nàng nhìn chằm chằm vào đằng trước, nhìn nhìn lại có chút nhụt chí, “Đáng tiếc.” Hai vị biểu huynh đều đã thành thân, các có gia thất, nếu là tổ mẫu sớm chút mang nàng tới kinh đô thì tốt rồi, mặc kệ mặt khác, như vậy mặt, chỉ là như vậy nhìn đều cảm thấy cao hứng, xem cả đời sợ là đều sẽ không nị.

Hứa Như Ngọc biết rõ Hứa Phù An xem người chỉ xem mặt tính tình, nàng theo mọi người khẩu mà đã bái bái, trong mắt hơi ngưng ám quang, đề thấp thanh âm nghiêng mắt nói: “Là đáng tiếc, đều là hiên nhiên hà cử hu kim kéo tím nhân vật, cố tình lại đều quán thượng không vừa lòng hôn sự, cắt không đứt, gỡ càng rối hơn, hồngбет.”

Hứa Phù An bồn ý không phải tưởng nói cái này, nhưng nghe xong Hứa Như Ngọc lời này xuống dưới, trong lòng cũng có chút không dễ chịu.

Tuy nói ở tại nhà người khác còn như vậy tưởng không được tốt, nhưng nàng cũng là thật chương mắt hai vị này biểu tẩu, một cái nhớ thương chú em, một cái cấp nam nhân hạ được, này..... Thật là hảo khó được mới tìm ra như vậy hai cái tới, cư nhiên còn tiến đến toàn gia, càng là không dễ dàng.

Bái tế chuyện này với các nàng tỷ muội liên hệ không lớn, đi theo đi rồi một hồi hình thức sau đứng ở một bên nghe Bùi lão phu nhân cùng Hứa lão phu nhân nói lung tung lời nói.

Hứa Như Ngọc quan sát hai phân Hứa Phù An biểu tình sắc mặt, khoe miệng hơi hướng về phía trước kéo kéo, mí mắt hơi đề nặng chỉ dùng điểm điểm tầm mắt tiểu tâm mà dừng ở đang cùng Liễu Phương Tứ thấp giọng nói chuyện một thân màu nguyệt bạch áo khoác Bùi Đô trên người, tạm dừng một lát lại chuyển qua mặt vô biểu tình Bùi Chất trên người.

Nàng thủ sẵn văn hoa tay áo biên nhi ngón tay giật giật, liếm mục trầm tư.

Không ai chú ý tới nàng nội đế tâm tư, nhưng mới vừa rồi đảo qua tới tầm mắt, đó là lại mịt mờ kia trà trộn quan trường dị thường nhay bén hai huynh đệ cũng các có điều giác.

Bùi Chất chỉ là híp lại híp mắt, Bùi Đô lại là mặt giãn ra cười khế, vị này quăng tám sào cũng không tới biểu muội cũng thật có ý tứ.

Liễu Phương Tứ thấy hấn cười, ánh mắt ngơ ngác mà, hỏi: “Phu quân cười cái gì?”

Hấn ôn thanh nói: “Không có gì, chỉ là thấy chỉ ruồi bọ.”

Liễu Phương Tứ lẩm bẩm nói: “Ruồi bọ có cái gì buồn cười.”

Bùi Đô không hề nhiều lời, Liễu Phương Tứ lại có chút ủy khuất, kéo túm hấn tay áo giác, “Phu quân.....”

Này phu quân hai chữ gọi thực sự ai oán, đó là trời sụp đất nứt cũng một trương gương mặt tươi cười Bùi Đô đều khoe mắt hơi trườ, mày nhăn lại, không dấu vết mà xả hời tay áo, ôn thanh nói: “Tổ phụ mộ trước, có nói cái gì đãi trở về lại nói.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 111 chương 111

Mưa dầm kéo dài thiên, ám vân mờ mịt một mảnh.

Ninh Hồi mới vừa hạ thêm đá liên hoang mang rối loạn vội vội mà lại chạy trở về, Thanh Đan oán trách mà nhìn nàng một cái, đem chuẩn bị tốt dù giấy căng ra.

Ninh Hồi biết nàng lại muốn cãi nhải, vội từ nàng trong tay đem dù tiếp cái lại đây, cong mắt hướng nàng cười cười, một bước cũng hai bước hoàn toàn đi vào mưa bụi mênh mông trong viện.

Nàng mau chút đi, Thanh Đan cãi nhải lên nhưng đến không được.

Thanh Đan bất đắc dĩ, quay đầu xua tay kêu Xuân Đào nhìn chút, chính mình khác lấy dù hướng phòng bếp nhỏ đi.

Góc tường loại mấy bồn nhĩ màu trắng phong tin tử, vừa mới nở hoa, hương khí quanh quần tại đây một phương góc, kêu trợn lẫn vũ gió thổi tan chút, còn lại nhọt nhọt nhàn nhọt hương vị.

Này mấy bồn phong tin tử nguyên cũng là Ninh Hồi trong lòng hảo, nhưng từ khi Hàn Ý Lan tặng Dạ Dạ Hương hoa hạt nhĩ lại đây, đại móng heo liên rất quyết tuyệt mà di tình biệt luyện.

Thanh Đan ngày xưa an trí tấm ván gỗ ghé thượng rơi xuống vũ ướt đầm ngồi không đi xuống, Ninh Hồi đành phải xách theo váy

nửa ngòl xỏm bên cạnh, dù mái thượng ngưng vũ hạt châu một giọt một giọt mà tằm tiến bùn trong đất.

Nàng phát sầu thật sự.

“Này đều đã bao lâu, như thế nào liền căn nhi cỏ dại cũng chưa toát ra tới đâu?” Dạ Dạ Hương không dài liền không dài sao, như thế nào phạm vi năm sáu thước nội thảo nhòn nhọt nhi cũng chưa đâu?

Thanh Thanh Thảo Nguyên mắt trông mong nhìn bên ngoài, lỗ tai nhỏ nhảy hai hạ, không đi tâm địa suy đoán nói: “Khả năng Dạ Dạ Hương tự mang bách thảo khô.”

Ninh Hồi: “.....”

Gấu trúc trở mình, súc thành một đoàn, lười biếng nói: “Nhãi con a, từ bỏ đi, ta cảm thấy này Dạ Dạ Hương là trường không ra.”

Gieo đi đều không sai biệt lắm hơn nửa tháng, muốn mạo miêu miêu sớm mạo.

Ninh Hồi thở dài, chậm rì rì mà phiêu trở về trong phòng, phủng trà nóng chén uống phương uống lên hai khẩu, Xuân Đào từ cửa phía sau bình phong nhô đầu ra, nói: “Thiếu phu nhân, Phúc An Viện bên kia lão phu nhân thỉnh đại phu, dường như bị bệnh, ngài muốn hay không qua đi nhìn xem.”

Ấm lạnh đột biến trong chốc lát một cái thiên, Ninh Hồi cân nhắc lão nhân gia sợ là mắc mưu.

Tả hữu không có việc gì, nàng thu thập một phen chỉ dẫn theo Thanh Miêu cùng Xuân Đào, bản thân cầm ô liền đi qua.

Trên đường Thanh Miêu cùng nàng nói chuyện giải buồn nhì, cười nói: “Thiếu phu nhân không phải nói muốn quá mấy ngày muốn đi Tử huyện nhìn xem? Nghe kia đầu thôn trang quán sự nói bên trong hoa cỏ sinh đến nhưng hảo đâu, đặc biệt là đào hoa, hiện nay nửa khai không khai, đãi chúng ta qua đi đúng là tốt nhất thời điểm.”

Không gian thảo nguyên kỳ thật đã có đào hoa, nhưng Thanh Miêu nói lên Ninh Hối vẫn là thật cao hứng.

Một bên nhì Xuân Đào cũng nói tiếp trêu ghẹo nói: “Thanh Miêu tỷ tỷ như thế nào chỉ nhớ rõ đào hoa, chẳng lẽ là nhớ thương về sau ăn quả đào?”

Thanh Miêu khẽ hừ một tiếng, càng không lý nàng, ngược lại lại cùng Ninh Hối nói: “Thiếu phu nhân cùng Thế tử nhưng có nói tốt khi nào đi? Bọn nô tỳ cũng hảo đem đồ vật thu thập đầy đủ hết.”

Ninh Hối là tưởng sớm một chút quá khứ, nhưng.....

“Năm ngày sau là biểu muội sinh nhật, nàng sớm liền cùng ta nói, biểu muội một người ở trong kinh, tốt xấu cũng đến qua kia một ngày lại nói.”

Thân là tỷ tỷ, tổng không thể ở muội muội sinh nhật trước chạy đi, tả hữu kỳ thi mùa xuân còn có nửa cái tháng sau, nàng đi một chuyến lại trở về sau đó lại đi Nam Giang, cũng không sai biệt lắm.

Ninh Hối trong lòng bàn tính nhỏ đánh đến bạch bạch vang, dưới chân bước chân đều nhẹ nhàng không ít, nắm dù binh, ngón út đầu một chút một chút mà câu lấy phía trên chuế xanh sẫm tua.

Từ phô duyên đá phiến chuyển trên giường màu đỏ thắm hành lang dài, lương thượng treo phương đèn kêu gió thổi đến lắc lư hai

hạ, chưa điểm lượng, ám chăm chú phác hoạ cảm bạch thượng tâm một tầng hơi nước.

Ninh Hồi mới vừa bước lên mộc chất hành lang dài, ướt dầm dề để giày ở phía trên ấn mấy cái dấu chân tử, nàng câu lấy tua ngón tay một đốn, chậm rãi thu nạp trở về, cố tình đầu hơi ninh mày đẹp.

Nàng đột nhiên dừng lại, đi theo phía sau Thanh Miêu Xuân Đào cũng vội nghỉ chân, hai người phóng nhãn vừa thấy, đằng trước kia chỗ kim hoàng sắc nghênh xuân hoa ở trong mưa lất lất kéo kéo, nó khai đến cực thịnh, hoa chi úc mỹ, dò xét nửa chi xuyên qua hành lang dài rào chắn.

Nhị bát niên hoa cô nương đôi tay co quắp mà bối ở sau người, đầu ngón tay vô ý thức mà nhẹ vê cánh hoa, toái toái lẻ loi rơi xuống đầy đất.

Nàng nửa ngẩng đầu đối diện người bên cạnh, đôi môi ngập ngừng hai hạ.

Cách đến có chút xa, xem không lớn thanh biểu tình, cũng không hiểu được đang nói chút cái gì.

Thanh Miêu thu hồi ánh mắt theo bản năng liền đi xem Ninh Hồi, nhưng thật ra Xuân Đào nghi hoặc nói: “Thế tử lúc này như thế nào hồi phủ tới?”

Ninh Hồi nào biết a, nàng chậm rì rì mà thu hảo dù, đứng ở tại chỗ lẳng lặng mà nhìn kia đầu.

Nghênh xuân hoa bên Bùi Chất áp xuống trong cổ họng khụ ý, không kiên nhẫn mà híp híp mắt, “Tránh ra.”

Hứa Phù An ra sân không mang hạ nhân, nơi nơi đi một chút đi dạo lạc đường, lại vừa lúc gặp trời mưa, nàng liền tránh né vào hành lang dài, ở nghênh xuân hoa bên chờ cái nào hạ nhân đi ngang qua lấy đem dù, lại không nghĩ rằng gặp phải từ công sở trở về Bùi Chất.

Lần trước chỉ xa xa nhìn mắt, hiện nay gần nhìn, càng là cảm thấy vị này đại biểu huynh đẹp đến quả thực cực kỳ bi thảm.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 112 chương 112

Cũng không biết sao lại thế này, Ninh Hồi liền cảm thấy Bùi Chất nói chuyện thật là càng ngày càng tốt nghe xong, nàng cong cong mắt, đôi tay kéo hấn cánh tay khấn ôm ôm, nhẹ nhấp cười, đi đường thời điểm rất là cao hứng mà hơi điểm nhón chân.

Bùi Chất khụ hai tiếng, “Xem lộ.”

Ninh Hồi ai ứng thanh, tùy hấn một đạo đập hạ đá xanh phô liền thêm đá, nộn canh không ra quả đầu tụ giọt mưa thật mạnh rơi trên mặt đất phát ra tí tách tiếng vang, trong trẻo dễ nghe.

Bọn họ hai người không nhanh không chậm mà trở lại sân, Tề Thương còn lại là khác đi một cái lộ đi kêu Phương Tuy lại đây, Tề Thương đi được mau chút, đái bọn họ bước vào sân, hai người đã ở dưới mái hiên đứng một lát.

Một phen bắt mạch phía sau tùy liền hồi chính mình được viên tử tự mình phối được đi, ước chừng qua non nửa cái canh giờ mới đưa tân ngao tốt được bưng tới.

Bùi Chất uống xong được dựa vào trên giường nghỉ ngơi, Ninh Hồi liền ở bên cạnh từng câu từng chữ mà niệm thư cho hấn nghe tổng cổ thời gian.

Lại nói Hứa Phù An bị Bùi Chất dọa chạy sau, một đường chạy như bay chui vào trong mưa, ướt đẫm một thân, khắp nơi tán loạn thật vất vả mới tìm trứ lộ, ở một chúng nha hoàn gã sai vặt kinh

ngạc dưới ánh mắt, lôi kéo ướm lộc cộc tay áo hờ khếp mặt bước nhanh chạy chậm, không nghĩ tới lập tức qua đi cùng nghênh diện tới người đứng phải vừa vặn.

Hoảng loạn trung Hứa Phù An một cái ngửa ra sau ngã ngồi trên mặt đất, trên mặt tinh xảo trang dung kêu nước mưa tắm hồngбет, mi đại gian hôn mê vài chỗ.

Nàng tàn lưu kinh hoảng, lại bị đứng phải như vậy một chút, càng là biến mạo thất sắc.

Liễu Phương Tứ bị Hứa Phù An đâm cho liên tiếp lui vài bước, vẫn là Dạ Mai Dạ Trúc tay mắt lạnh lẽo giữ chặt nàng, bằng không nhất định nhi ngưỡng khái trên mặt đất.

Nàng đứng vững vàng chân, lại vừa thấy là cái nào không có mắt cầu đồ vật, hắc, xảo, này không phải Hứa gia kia hai cái tiểu đề tử bên trong trong đó một cái?

Thấy rõ người, lập tức là mảy liễu dựng ngược, lắc lư mà qua đi một chân đạp lên mặt đất nhi tản ra làn váy thượng.

Tròng mắt hạ chuyển, đối thượng Hứa Phù An ánh mắt, kêu căng ngạo mạn mà mở miệng nói: “Này không phải Hứa gia biểu muội sao?”

Hứa Phù An đối Liễu Phương Tứ ấn tượng đều ở ngày ấy mộ viên thượng, hung ác đến có thể ăn thịt người giống nhau, nàng lập tức vốn là đề treo tâm trực tiếp đổ tới rồi cổ họng, lắp bắp nói: “Nhị, nhị biểu tẩu.....”

Liễu Phương Tứ thực vừa lòng nàng hiện tại cái này chặt vật bộ dáng, nhưng nghĩ lại nhớ tới nữ nhân này nhìn về phía Bùi Đô tầm

mắt, kia chút hảo tâm tình nháy mắt lại không còn sót lại chút gì.

Miệng nàng một phiết, hừ con mắt lộ ra lãnh quang, cười nhạo một tiếng cảnh cáo nói: “Hứa gia biểu muội, tẩu tử hảo tâm nhắc nhở người một câu, đôi mắt không biết hướng chỗ nào sử, muốn lại có ích lợi gì.”

Những lời này là tương đương quen tai, phía sau Dạ Mai Dạ Trúc liếc nhau, đều là bất đắc dĩ mà rũ rũ vai.

Nói thật, Liễu Phương Tứ học đi đôi với hành bản lĩnh vẫn là rất mạnh, Bùi Chát ở trừ tịch bữa tiệc cảnh cáo lãnh mạng nàng lời nói, nàng nhớ rõ vững chắc thật sự, này không, quay đầu là có thể dùng người khác trên người, còn uy hiếp lực mười phần.

Liên tiếp người lấy đôi mắt nói sự, tuy rằng này một cái không thượng một cái nói được làm cho người ta sợ hãi, nhưng Hứa Phù An vẫn là nghe đến mộc hơi giạt mình, Liễu Phương Tứ vội vàng đi Bùi lão phu nhân chỗ đó đoan canh uy được xoát hảo cảm, cũng không nhiều lắm cùng nàng lại nói chút cái gì, kêu căng mà lắc lắc tay áo, đắc ý mà hừ một tiếng, từ bên người nàng chậm rì rì mà đi qua.

Hứa Phù An phản ứng không được, nửa ngày cũng chưa có thể từ trên mặt đất bò dậy.

Hứa gia xuống dốc cũng liền mấy năm nay sự, tuy so không được kinh đô này đó quyền quý, tốt xấu ở Tần Châu cũng coi như là phú quý, từ nhỏ Hứa lão phu nhân liền đau nhất nàng, chính là thân cha thân mẹ cũng chưa dám cho nàng cái gì ủy khuất chịu, hôm nay này một chuyến kêu khiếu dưỡng lớn lên cô nương lại thẹn lại bức, lập tức mặt nổi lên đôi mắt.

Chạy về tạm cư sân đêm bên người hầu hạ nhà hoàn hảo sợ, Hứa Như Ngọc cùng nàng ở tại một chỗ, thấy dáng vẻ này khóe miệng vừa động, tiến lên dò hỏi: “Đây là làm sao vậy?”

Hứa Phù An hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Như Ngọc hai mắt, đều do nàng, nếu không phải nàng cả ngày cùng nàng nói những cái đó chuyện này, nàng cũng sẽ không.....

Hứa Như Ngọc bị nàng trừng đến không thể hiểu được, mở miệng liền phải tặc hử, Hứa Phù An lại là chuyển tiến phòng trong tắm gội thay quần áo đi.

Hứa Như Ngọc tâm tư nặng nề, tay áo bao trùm giao thiệp đôi tay khẽ nhúc nhích động, nàng tĩnh tọa vẫn luôn đợi cho Hứa Phù An từ bên trong ra tới phương giờ lên ôn thiền tươi cười, kêu vài thanh muội muội.

Hứa Phù An vừa mới bắt đầu còn xụ mặt, bị hồng nửa khắc lại mềm hạ biểu tình, hốc mắt thượng có chút đỏ lên, lẩm bẩm nói: “Người nhưng đừng lại cùng ta nói cái gì đại biểu huynh, sợ hãi ta, người đến chỗ nào khác tìm cái muội muội đi.”

Hứa Như Ngọc trong lòng nháy dưng, “Đây là làm sao vậy? Hôm qua người không còn nói ta nói đúng sao?”

Hứa Phù An lôi kéo nàng nói tỉ mỉ mới vừa rồi sự, cuối cùng chẳng trách: “Trường là lớn lên hảo, xem hai mắt cũng liền tính, ta là lại không dám để sát vào đi nhìn.” Nàng xem kia đại biểu huynh không giống như là nói giỡn, không nói được thật chọc hấn liền xéo hai mắt của mình đâu.

Hứa Như Ngọc nhẹ a một tiếng, như suy tư gì, khẽ cười nói:
“Nhìn bên ngoài đồn đãi không giả, đại biểu huynh quả thực không phải cái dễ đối phó người.”

Hứa Phù An gật gật đầu, cũng không phải là sao, này trong phủ trên dưới, cũng liền vị kia đại biểu tẩu cùng nhị biểu huynh nhìn qua là cái ôn hòa người.

Một phen lời nói sau, này tỷ muội hai người tỉnh thanh không nói, các có cân nhắc.

.....

Bùi Chất hợp với mấy ngày đều không được tốt, sợ sảo Ninh Hồi cố ý dọn về đến phía tây viện nhị thư phòng đi ở.

Buổi tối phong bên trong thấm hơi hơi lạnh lẽo, Ninh Hồi dùng cơm chiều, đề đèn lại đi góc tường xem xét chính mình Dạ Dạ Hương, trên mặt đất vẫn là trống rỗng, một mảnh lá cây cũng chưa nhìn thấy.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 113 chương 113

Định Vương những cái đó chuyện này này phu thê hai người cũng chỉ làm là nhàn thoai trò cưỡi, Bùi Chắt luôn luôn sẽ không cùng nàng hướng thâm nói, nói được quá nhiều, nàng kia đầu óc cũng trang không lớn hạ, phỏng chừng cả ngày cả ngày liên tẩn cần nhắc những cái đó vô dụng sự đi.

Bùi Chắt đưa nàng đi ra ngoài, dưới hiên treo phương đèn lắc nhẹ, lòi ra đạo đạo bóng người, hấn sờ sờ nàng đầu, tay buông xuống thời điểm theo bản năng phủng thượng nàng mặt, vốn định thò lại gần chạm vào cái trán, lại sợ nàng nhiễm bệnh khí, đầu ngón tay nhẹ nắm nắm bạch lộ ra đạm phần gương mặt, nhẹ giọng nói: “Trở về ngủ đi.”

Đãi nàng nhuyển thanh ứng hảo, hấn lại giơ tay giúp đỡ gom lại áo choàng.

Ninh Hồi chậm rãi bước từ sân đi ra ngoài, lại vận quay đầu lại cưỡi cho hấn phát phát tay.

Hấn đứng ở môn lung vụng hoàng quang ảnh, nhìn không lớn thanh biểu tình, mơ hồ chỉ có thể thấy giơ lên khóe môi.

Trên đường im ắng không có gì người, minh nguyệt hồ khép, ánh trăng phai nhạt không ít.

Dù cho trời đông giá rét đã qua đi, buổi tối đã thấm lạnh, Ninh Hồi lòi kéo chính mình áo choàng, động tác nhanh không ít.

Nàng bồn vùi đầu lên đường, hận không thể nhanh như chớp liền chạy về đến trong viện đi.

Phương xuyên qua cầu hình vòm thạch lộ, lại kêu đột nhiên một tiếng thấp thấp kinh hô chấn ở nơi xa, nàng tay vịn núi giả nghiêng nghiêng đầu, mái hiên hạ phiến đá xanh trên đường, một thân màu nguyệt bạch quần áo nam nhân nửa cong eo, chính sam nửa oai ngoại đảo cô nương.

Kia cô nương đưa lưng về phía bên này, nhìn không tới mặt, nhưng xem quần áo búi tóc cùng vừa mới phát ra thanh âm khẳng định không phải Liễu Phương Tứ.

Xuân Đào nhỏ giọng nói thầm nói: “Hình như là Hứa gia vị kia đại cô nương, đều lúc này, nàng như thế nào ở chỗ này?”

Hứa Như Ngọc?

Ninh Hồi mày nhăn lại, phát hiện sự tình thực không đơn giản.

Mấy ngày hôm trước Hứa Phù An mới cùng Bùi Chất lập một chỗ, hôm nay buổi tối Hứa Như Ngọc cùng Bùi Đô trạm một đồng, này hai tỷ muội cùng này hai huynh đệ là mấy cái ý tứ??

Nàng thất thần tưởng sự, Xuân Đào khẽ đẩy đẩy nàng, hạ giọng, “Thiếu phu nhân, chúng ta là muốn nghe góc tường sao?”

Ninh Hồi: “..... Mới không phải.”

Nàng chỉ là tưởng sự tình nhất thời phân tâm mà thôi.

Như vậy đứng xác thật không được tốt, Ninh Hồi cảm thấy vẫn là thoải mái hào phóng đi ra ngoài, ai ngờ bước chân còn không có

nhắc tới tới, bên kia hai người đã bắt đầu nói lên lời nói.

Hứa Như Ngọc chống Bùi Đô tay miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, khập khiễng mà lui hai bước tránh đi, mặt có vẻ đau xót lại vẫn là lại cười nói tạ, “Như Ngọc cảm tạ nhị biểu huynh,”

Bùi Đô cười nhìn nàng không có ra tiếng, thẳng xem đến tổ chất tâm lý cực hảo Hứa Như Ngọc đều có chút phát mao, hấn mới vừa rồi chậm rãi mở miệng, thanh âm thanh nhuận, trước sau như một dễ nghe, chỉ là kia xuất khẩu nói lại kêu Hứa Như Ngọc trong lòng trầm xuống.

“Hứa biểu muội mẫn tư quá người, nghĩ đến sở hữu nam nhân ở biểu muội trong mắt đều là vụng về hỗn người đi.”

Hứa Như Ngọc trên mặt cười nói: “Nhị biểu huynh lời này thật sự là kêu Như Ngọc sợ hãi, ta cũng bắt quá chỉ biết biết mấy chữ, liền lộ đều phân không rõ đông tây nam bắc, nào dám có như vậy ý tưởng.”

Bùi Đô xốc xốc mí mắt, “Như thế nào sẽ đâu, ở biểu muội xem ra ta còn không phải là cái kẻ ngu dốt sao?”

Hấn ngôn ngữ âm điệu thường thường, dừng ở Hứa Như Ngọc trong tai lại là cả kinh, nàng mở to mắt, kinh nghi nói: “Biểu huynh lời này chính là oan uổng ta, biểu huynh dao hoàn du nhị, tuyệt vời nổi bật, nơi nào lại cùng một cái ‘xuẩn’ tự dính được biên?”

Bùi Đô nghe xong nàng lời nói trên mặt ý cười không tăng không giảm, chính là khóe môi độ cung cũng không có động như vậy một chút, “Phải không?”

Hắn giống như tự nói mà hỏi lại hai chữ, lại ôn thanh nói: “Nếu ta ở biểu muội trong mắt không phải cái kẻ ngu dốt, kia nói vậy định là cái lang thang sắc phôi.”

Hứa Như Ngọc ấn đường thẳng nhảy, miễn cưỡng trấn thanh hỏi: “Nhị biểu huynh chỉ giáo cho?”

Nàng giận dữ nói: “Biểu huynh lặp đi lặp lại nhiều lần mà nói những lời này, đến tột cùng là làm ý gì?! Là cố ý tới bắt thỉu ta?”

Bùi Đô vẫn nhìn nàng, ngọc giống nhau người, nhẹ từ từ mà thở dài, “Một khi đã như vậy, biểu muội lại vì sao cho rằng ta sẽ đến giả không cự, xấu đẹp không chọn?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 114 chương 114

Bùi Đô bước đi chậm rãi trở lại phía đông viện nhi thư phòng đã là giờ Tuất muộn, Diệp Mi đón nhận tiếp hấn trong tay đèn, nói nhỏ: “Nhi phu nhân ở bên trong chờ hảo chút lúc.”

Từ khi lần trước xong việc, nàng là không dám hướng kia trước mặt thấu, khuyên hai câu phụng trà cũng liền từ nàng ở bên trong.

Bùi Đô gật đầu, bước đi nhập đi, liền thấy Liễu Phương Tứ ngồi ở tiểu ghế, trong tay đầu không ngừng giảo khăn.

Tế mi môi đỏ, trang dung tinh xảo, trên người váy áo cũng là chưa bao giờ gặp qua hình thức, màu tím váy lụa thượng phủ phát phức tạp, làn váy rải khai, đúng như ngày xuân tươi đẹp nở rộ hoa.

Liễu Phương Tứ vốn là sinh không tồi, này một phen giả dạng xuống dưới cũng xác thật động lòng người.

Bùi Đô kêu Diệp Mi múc nước tới, đứng ở rửa mặt cái giá biên thông thả ung dung mà tẩy sạch đôi tay, lại xả quá khăn lau khô sát tịn.

Hấn như vậy không nhanh không chậm vững như Thái sơn, Liễu Phương Tứ lại có chút ngồi không yên, hướng về phía hấn kêu một tiếng, “Phu quân.....”

Bùi Đô ứng, vẫn xoa chính mình tay, “Như vậy vẫn lại đây là có chuyện gì?”

Liễu Phương Tứ mặt có ai oán, “Người cũng nói như vậy vãn, còn có thể có chuyện gì nhi a.....”

Đương nhiên là phu thê việc bái! Lại như vậy quá đi xuống, nàng sớm hay muộn đến muộn phiền rồi,

Bùi Đô vầy vầy tay kêu Diệp Mi mang theo người lui ra, giải trên người áo choàng đắp ở trên giá, mặt mày ôn hòa, “Sớm chút trở về nghỉ ngơi đi, ta còn có việc.”

Mỗi lần đều nói có việc, mỗi lần đều là kêu nàng trở về, chuyện tới hiện giờ Liễu Phương Tứ nơi nào còn sẽ tin hán này đó chuyện ma quỷ, ném khăn đứng dậy, lại là đầu một hồi ở Bùi Đô trước mặt sinh hỏa khí, nàng lớn tiếng nói: “Người có thể có chuyện gì, đi sớm về trễ cả ngày thấy không người còn chưa đủ, liền buổi tối này đó khi nghèo hèn chờ cũng cũng không chịu không điếm nhi ra tới?”

Bùi Đô nâng nâng mắt, bình tĩnh mà nhìn nàng.

Liễu Phương Tứ đột nhiên cảm thấy chính mình nói có chút trọng, nàng ở Bùi Đô trước mặt luôn luôn trang đến ôn nhu, liền nói chuyện đều ít có cất cao thanh âm thời điểm, lập tức liền cũng có chút hối hận, lại đem âm điệu hàng xuống dưới, có chút ủy khuất nói: “Ta là người cưới hồi hoàng thê tử, người tốt xấu rồi rãnh chút thời điểm bồi bồi ta.”

Bùi Đô chỉ ôn nhã lại cười nói: “Xác thật có việc muốn vội, hôm nay khóa hạ có học sinh giao văn chương kêu ta giúp đỡ nhìn xem, một chốc không có gì nhàn rồi.”

Liễu Phương Tứ tiến lên đi lôi kéo hán ống tay áo, chậm rãi hướng hán trong lòng ngực nhích lại gần, thử nói: “Lại không phải

cái gì việc gấp, nơi nào lại dùng đến như vậy đâu?”

Bùi Đô thử sẵn sàng bả vai đem người chặm đẩy ra, xoay người ngồi ở thủ vị thượng uống nửa khẩu trà, trả lời: “Hôm nay sự hôm nay tất.”

Hắn chính là không chịu buông ra, Liễu Phương Tứ bực đến thẳng dặm chân, có chút nói không lựa lời, “Bùi Chất không cũng mỗi ngày vội thật sự, như thế nào liền bắt đồng người giống nhau!”

Cùng ăn cùng ngủ cùng đi cùng dùng, ngay cả đã nhiều ngày dọn đến thư phòng đi dưỡng bệnh, đều kêu họ Ninh quá khứ, đều là huynh đệ khác biệt như thế nào liền như vậy đại đâu!

Bùi Đô lại nhấp nước trà, khẽ nhếch dương mắt, thanh nhuận con ngươi tĩnh nhìn nàng, “Người vốn là bắt đồng.”

Liễu Phương Tứ nơi nào muốn nghe hắn những lời này, bước nhanh qua đi lại nói: “Ta không muốn nghe người này đó, người tốt xấu ngấm lại ta, đây cũng là bọn họ không biết, nếu là kêu bên ngoài hiểu được, ta này mặt còn muốn hay không?”

Nói đến mặt sau nàng càng là đỏ mặt.

Bùi Đô nghe nàng lên án gợn sóng bất kinh, thanh âm chậm rãi, “Phu nhân, thế gian này việc nào đến tận như người ý.”

Nhìn Liễu Phương Tứ này phó diễn xuất hắn đứng dậy, rút ra nàng trong tay khăn, thế nàng xoa xoa mắt, đầu ngón tay nhẹ động lại lững lờ du mà đem khăn ném tới rồi trên mặt đất, bình đạm như gương hồ chi thủy, từ từ không gợn sóng, “Người một hai phải giả, ta cười đó là, đến nỗi khác.....”

Hắn ôn nhu cười nói: “Thật sự là nhắc không nổi hứng thú tới.”

Liễu Phương Tứ là khóc lóc chạy ra phía đông viện nhi thư phòng, Bùi Đô tiếp Diệp Mi tân dâng lên tới trà nóng ngồi ở án thư biên, xốc cái nắp nhẹ bát bát, kêu một tiếng Diệp Mi.

Diệp Mi vội ứng thanh nhi, Bùi Đô vẫn là nhất phái ôn nhã, “Người đi thay ta thu thập hành trang, ngày mai muốn ra tranh xa nhà.”

Diệp Mi kinh ngạc, “Đã nhiều ngày cũng không nghe Nhị công tử nhắc tới quá, như thế đột nhiên là muốn hướng chỗ nào đi?”

Bùi Đô đẩy ra chung trà, đem từ thư viện mang về tới giấy trải ra khai, nhìn phía trên mặc tự trả lời: “Muốn đi Tề Châu Minh An thư viện một chuyến.”

Hắn không nói nhiều, Diệp Mi cũng biết đúng mực không hề hỏi nhiều, cung kính mà lui ra ngoài thế hắn sửa sang lại hành trang.

Bùi Đô nửa dựa vào chiếc ghế thượng, nhẹ điểm tay vịn, con người nửa mờ, nhìn án thượng sáng ngời đèn bàn.

Định Vương ngã vào đáy cốc, nhưng lại như thế nào sẽ như vậy nhận mệnh, hiện tại nói vậy chính sờ soạng như thế nào tiếp tục hướng lên trên bờ, hắn phỏng chừng liền đã nhiều ngày Quốc công phủ thượng cùng phủ Thừa tướng thượng nên là muốn tới khách.

Đáng tiếc a, trưởng huynh luôn luôn sẵn người bệnh muốn mạng người, Thái Tử điện hạ cũng phỏng chừng sẽ không thúc thủ bàng quan.

Hắn đối những việc này nhưng không có gì hứng thú.

Lại có hôm nay buổi tối vị kia Hứa gia biểu muội vô có hành sự, Liễu Phương Tứ trong chốc lát trở về phòng chừng nên nhận được tin tức.

Hắn giờ tay lấy một chi bút thưởng thức, mi giác vừa động, cười cười.

Này không, phỏng chừng lại là một hồi trò khôi hài.

Hắn vẫn là đi ra ngoài đi một chút hảo, trò khôi hài xem nhiều cũng là sẽ nhàm chán.

Bùi Đô đoán được không sai, Liễu Phương Tứ khóc lóc trở về chính mình sân, nháo tạp một hồi đồ vật, còn không có tới kịp suyễn khẩu khí nhi, an bài quá khứ nhãn tuyến liền chạy tới đêm hôm nay buổi tối trộm nhìn đến chuyện này một năm một mười nói cái rõ ràng.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 115 chương 115

Định Vương phủ xe ngựa ở bạch thạch phô mà trường trên đường từ từ sử quá, lui tới người đi đường ngựa từng người né tránh.

Bách Vị Lâu ba tầng “Cùng” tự nhả gian cửa sổ gọi người mở rộng ra, nửa đứng ở tả hữu hai sườn người giơ tay giơ lên nửa miễn chén rượu khẽ chạm chạm vào, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Phía dưới náo nhiệt phồn hoa thu hết đáy mắt.

“Cô liền nói tam đệ là cái có tính dai người, đó là chiết cong cũng có thể lại đứng lên tới.” Thái Tử đem ly trung rượu tất cả ngã vào trong miệng, tùy tính mà câu lấy cái ly.

Bùi Chất lười nhác mà lập, chỉ nhấp một ngụm liền nghiêng người đem ly rượu đặt ở trên bàn nhỏ, lãnh đạm nói: “Đứng lên tới lại như thế nào, tóm lại cũng đuổi không dài.”

Thái Tử cười mà không nói, ồn ào rao hàng thét to thanh dừng ở trong tai thê nhưng cũng là nghe được mùi ngon.

Sau một lúc lâu, Hà công công mua đường xuy trái cây đi lên, hần dùng một cái, “Bùi nhị hướng Tề Châu Minh An thư viện đi, hần nhưng thật ra sướng khoái.”

Bùi Chất đối kia cùng cha khác mẹ đệ đệ không có gì ác cảm, ừ nhẹ một tiếng, với hần đột nhiên làm này vừa ra không làm đánh

giá.

Thái Tử cảm thán nói: “Cô nhìn hấn sớm hay muộn đến phi thăng thành tiên.”

Bùi gia này hai huynh đệ cũng là thú vị, một cái như là bầu trời tiên, bạc tình ít ham muốn không giống cá nhân, một cái như là ngăm ma, quá là đen chút.

Này hai cái lên trời xuống đất, lại thêm cái ở nhân thế gian tiêu dao Hiên Quốc Công, bọn họ này một môn thật là chiếm cái đầy đủ hết.

Bùi Chất xuy một tiếng, bất trí một từ.

Thái Tử tự quyết định cũng không nhân phiền, “Hắn ngày này hai ngày cũng chưa về, tam đệ sợ là phải thất vọng, cũng không biết Thừa tướng kia trong phủ như thế nào, thật là gọi người lo lắng đau.”

Trong miệng nói lo lắng, trên mặt lại là một bộ dương dương tự đắc, Bùi Chất khép lại trong tay cửa sổ, trở lại trên chỗ ngồi, “Điện hạ nói lo lắng, tốt xấu trang đến giống dạng chút.”

Thái Tử là Chiêu Nguyên Đế khuynh lực bồi dưỡng trữ quân, hiện giờ cái này an bình thời đại thượng vị giả sở yêu cầu nhân đức khiêm tốn Thái Tử trên người đều có.

Có thể kêu Chiêu Nguyên Đế thay đổi đời kế tiếp đế vương khả năng tính cực kỳ bé nhỏ, trừ phi Thái Tử thật là hồ đồ tột đỉnh, bằng không chính là có nhân tạo phản bức vua thoái vị.

Định Vương hiện tại cái này tình huống, muốn đi trong quân rèn luyện đã là si tâm vọng tưởng, trong tay không có người, nói cái gì cũng vô dụng.

Nói đến cùng, đến thánh tâm mới có thể được thiên hạ, nếu Định Vương không tạo thánh thượng ghét bỏ, y hấn tâm tính bản lĩnh hơi thêm ngủ đông chưa chắc không thể một tranh, nhưng hiện giờ gặp ghét, này chán ghét còn không phải một chốc, hành sự nơi nào còn có thể phương tiện.

Bước đi duy gian, khó được thực.

Thái Tử khẽ cười nói: “Hy vọng tam đệ thấy rõ hiện thực, cô cùng hấn vẫn là có chút thủ túc chi tình.” Nếu là mắt mờ sương mù thấy không rõ loạn lặc lự, kia đã có thể đừng trách hấn cái này làm ca ca tâm tàn nhẫn.

Thái Tử tâm tình hảo thật sự, lại cấp chính mình rót nửa ly rượu, cũng không hề nói những việc này, quay đầu cùng Bùi Chất nói lên cười tới.

Hấn nói: “Hợp với mấy tháng nghỉ tắm gội thời điểm kêu người ra tới đều lằng là không chịu, hôm nay như thế nào có nhân rồi cùng ta uống rượu?”

Chợt lại cười nói: “Này thành gia chính là không giống nhau, một năm trước đó là nghỉ tắm gội đều hướng công sở đi lặc lự không vui lưu tại trong phủ, hiện tại đã ở trong phủ có thể oa một ngày, sách, trở nên thật là nhanh.”

Bùi Chất chán đến chết mà tựa lưng vào ghế ngồi, trường mi giương lên, “Điện hạ khi nào nói chuyện cũng như vậy âm dương

quái khí?”

Thái Tử: “Có sao? Cô chỉ là nhớ tới nào đó người lúc trước hắc xú gương mặt kia có chút cảm khái mà thôi.”

Bùi Chát lãnh u u mà nhìn hắn không nói lời nào, Thái Tử lắc đầu, thật là không thú vị nha.

Còn lại thời điểm hai người lại nói một lát lời nói, mắt thấy hai người còn không có tính toán tan cuộc, Hà công công tiến lên một bước nhắc nhở nói: “Điện hạ, nên trở về cung.”

Quay đầu lại thánh thượng có việc tìm không ra người nhưng như thế nào là hảo.

Thái Tử gật gật đầu, đứng dậy hướng Bùi Chát cười nói: “Con ta nửa tháng sau một tuổi, này hảo lễ nên sớm chuẩn bị trứ, người cũng mặc moi, đến lúc đó cô còn phải trả lại người.”

Thái Tử lời này bốn ý đảo không ở lễ, tất cả đều là trêu chọc hắn, Bùi Chát thản nhiên trả lời: “Nhớ kỹ.”

Thái Tử vừa đi nhã gian nhi liền chỉ còn lại có Bùi Chát cùng Tề Thương hai người.

Tề Thương như đi vào cõi thần tiên đi, Bùi Chát liền ngồi uống rượu tưởng sự, chỉ chốc lát sau hắn hỏi: “Thiếu phu nhân có nói cái gì thời điểm hồi phủ?”

Tề Thương a một tiếng, thực mau phản ứng lại đây, trả lời: “Thuộc hạ cũng không rõ ràng lắm.”

Bùi Chát rũ mắt nhìn trong tay rượu gạo, đầu ngón tay hơi nằng, hấn uống lên nửa khẩu, vén lên áo choàng đứng lên tới.

Tề Thương đi theo hấn phía sau, hỏi: “Thế tử hướng chỗ nào đi?”

“Đi tây thành nhìn xem.”

Bùi Chát nghĩ đi Hàn Ý Lan hương phơ nhìn một cái, ai ngờ không vừa khéo, qua đi vừa hỏi, người đã đi rồi.

Tề Thương hỏi kia tiểu nhị nói: “Biết đi chỗ nào sao?”

Việc một bên cùng khách nhân bao vây tuyến tốt hương liệu, một bên trả lời: “Dường như hồi chuông quây đi nơi nào rồi.”

Hàn Ý Lan chỗ ở cùng nơi này cách đến rất gần, Tề Thương chui vào xe ngựa hỏi Bùi Chát nói: “Đến Hàn cô nương trong nhà đi, Thế tử, chúng ta muốn qua đi sao?”

Bọn họ như vậy tới cửa đi thực sự không tốt, Bùi Chát ấn đường nhíu lại, “Hồi phủ đi.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 116 chương 116

Thanh Thanh Thảo Nguyên tự mình bành trướng trong chốc lát, liền bắt đầu đánh lên tinh thần làm chính sự nhi, nó ngồi ở màn hình trước nghiêm trang, cũng bắt hòa nàng nói lung tung lời nói.

Ninh Hồi liền ngồi xổm Dạ Dạ Hương bên cạnh, tùy tiện dùng gậy gõ tử bào vài cọng trước kia chưa thấy qua cỡ đại.

Hàn Ý Lan cái này đem nguyệt đều là chính mình động thủ nấu cơm, thuần thực thật sự, lại thêm chi có Thanh Đan Thanh Miêu hỗ trợ, không lâu ngày liền thu thập ra một bàn đồ ăn, vài người ngồi cùng nhau vô cùng cao hứng mà ăn một cơm.

Thu thập qua đi liền ngồi ở trong viện một bên phơi nắng một bên sửa sang lại dược thảo.

Ninh Hồi cũng giúp đỡ nàng phiên tới phiên đi, cười tủm tỉm nói: “Biểu muội hôm nay có thể lưu ta ở một đêm sao?”

Hàn Ý Lan nhìn nhìn trong tay dược thảo, “Biểu tỷ tưởng ở ta nơi này ở một đêm?”

Ninh Hồi gật đầu, “Là nha, hôm nay là biểu muội sinh nhật, ta nhiều bồi bồi ngươi nha.”

Hàn Ý Lan nghe vậy sửng sốt, trong lòng vừa động, mỉm cười trả lời: “Biểu tỷ nếu là nguyện ý, kia tự nhiên cực hảo.”

Này hai người hãy còn nói định rồi, Thanh Đan Thanh Miêu hai lại là hai mặt nhìn nhau, vội nói: “Thiếu phu nhân, này như thế nào hảo?”

Ninh Hồi cao hứng thật sự, “Không có quan hệ, ta ngày mai buổi sáng liền trở về, chậm trễ không được chuyện gì.”

Thanh Đan vẫn là do dự, “Chính là Thế tử chỗ đó.....”

Ninh Hồi ngồi ở băng ghế dài thượng quơ quơ chân, cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, trong chốc lát Thanh Miêu trở về nói một tiếng là được.”

Thanh Đan thấy nàng hứng thú cao, muốn khuyên nói ở cổ họng đỏ trong chốc lát vẫn là lại nuốt đi trở về, bất đắc dĩ mà nhìn về phía Thanh Miêu thấp giọng nói: “Vẫn chút người đi một chuyến trở về cấp Thế tử đệ cái tin nhi đi.”

Này đương gia phu nhân đêm không về phủ, này mẫn kinh trên dưới cũng liền dừng ở Hiển Quốc Công phủ không kỳ quái, mất công nhà nàng vị này giả chính là này trong phủ.

Thanh Đan nghĩ cũng là buồn cười, lắc đầu, đứng yên ở một bên.

Buổi chiều hoàng hôn thời điểm, Thanh Miêu cấp Ninh Hồi chi một tiếng liền trở về Quốc công phủ cùng Bùi Chát nói nàng ở Hàn Ý Lan kia chỗ ngủ lại chuyện này.

Bùi Chát ngồi ở bên cửa sổ tiểu ghế, khuỷu tay căng chống mặt bàn, trên tay nắm một quyển thư, nghe xong nàng bẩm lời nói, vờ khởi giấy lại phiên một tờ, trong lời nói hỉ nộ không rõ, “Rốt cuộc là bên ngoài phong cảnh hảo, liền gia đều luyện tiếc trở về.”

Thanh Miêu lòng tràn đầy lo sợ, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất đoàn thảm hoa tử, cũng không dám ra tiếng đáp lời.

Sau một lúc lâu lại nghe được Bùi Chắt ném xuống thư, bưng chung trà nhẹ bát cái nắp, “Kêu nàng hảo sinh ngấm lại hôm nay buổi sáng cùng ta nói rồi nói cái gì.”

Thanh Miêu liên tục hắt là, lấy quần áo áo choàng, một đường chạy chậm ra sân, đãi thừa xe ngựa tới rồi tây thành, sắc trời đem ám chưa ám, đã đã khuya.

Ninh Hồi nghe được Thanh Miêu mang đến nói, oai oai đầu, rất là nghiêm túc mà suy nghĩ một lát chính mình hôm nay buổi sáng rốt cuộc cùng Bùi Chắt nói qua gì, suy nghĩ nửa ngày, trong đầu chút ấn tượng đều không có.

Bùi Chắt luôn luôn thức dậy sớm, hắt lên thời điểm nàng đều còn đang ngủ, nơi nào có cùng hắt nói cái gì lời nói? Khẳng định là hù nàng.

Buổi tối đồ ăn vẫn là Hàn Ý Lan thân thủ làm, Ninh Hồi vẫn luôn cảm thấy cái này biểu muội thực khó lường, giống như liền không có nàng sẽ không đồ vật, chính là lẽ loi một người cũng có thể đem nhật tử quá đến thuận lợi.

Đêm dài thời điểm hai người nằm ở cùng trương trên giường, ôm lấy chăn đêm lời nói, Ninh Hồi sườn nghiêng người xem nàng, tự đáy lòng nói: “Biểu muội, người thật lợi hại.”

Nàng là có Thanh Thanh Thảo Nguyên bồi mới cái gì đều không sợ, nhưng biểu muội bất đồng, nàng ở Bình Xuân thời điểm chữa bệnh từ thiện cứu người, sau lại bị Tấn Viên trảo quá cừu tử nhất

sinh, đến bây giờ một người đĩnh một gian cửa hàng, so sánh với dưới, nàng thật là muốn tự biết xấu hổ.

Nàng súc ở trong chăn, mắt hạnh sáng lấp lánh, cực kỳ giống bầu trời ngôi sao, Hàn Ý Lan bật cười, “Nào có biểu tở như vậy khen người?”

Ninh Hồi trả lời: “Ta nói chính là lời nói thật.”

Hàn Ý Lan nằm thẳng trên giường đệm thượng, chậm rãi nói: “Biểu tở mới lợi hại đâu.”

Ninh Hồi di một tiếng, tuy rằng bị khen thật cao hứng, nhưng là nàng luôn luôn có tự mình hiểu lấy, hai tay thủ sẵn bị duyên, nói: “Người khẳng định là đang nói nói mát.”

Hàn Ý Lan không khỏi cười, nửa ngòi dậy quay đầu xem nàng, “Thật sự.”

“Biểu tở, người biết ở trên đời này giữ lại một viên xích tử chi tâm có bao nhiêu khó sao?” Nàng cúi xuống thân mình, lẳng lặng mà ngưng nàng hai mắt, khẽ cười nói: “Mấy trăm cái đều không nhất định có thể tìm được một cái.”

Thế gian hỗn loạn, thất tình lục dục, chờ đến chậm rãi lớn lên, đều dần dần mà đã quên chính mình lúc ban đầu bộ dáng.

Ninh Hồi cái hiểu cái không mà nga một tiếng, Hàn Ý Lan lại là cười, bỗng nhiên nói: “Biểu tở cái dạng này thực hảo.”

Không biết tình đời khổ, liền sẽ không bị tình đời mệt.

Ninh Hôi tuy rằng đối nàng lời nói không đại năng lý thấu triệt, nhưng nghe nàng nói như vậy vội gật gật đầu, nàng cũng cảm thấy chính mình như vậy khá tốt.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 117 chương 117

Hàn Ý Lan là thật sự ngủ không được, lại không hảo xoay người sảo đến bên người đang ngủ ngon lành người, liên liên như vậy thẳng ngơ ngác mà nằm.

Nàng suy nghĩ thật lâu, thẳng đến đôi mắt khô khóc đến có chút phát đau mới nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, Ninh Hồi mơ thấy Bùi Chất, chính nhạc a đầu, liên nghe thấy Thanh Thanh Thảo Nguyên rung trời một tiếng rống.

“Nhãi con! Mau đứng lên, đừng ngủ, mau đứng lên! Mười lăm vạn, mười lăm vạn, dừng lại bất động!”

Ninh Hồi bị nó ồn ào đến đau đầu, nhãn mặt che lại lỗ tai, mơ mơ màng màng nói: “Cái gì nha?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên hơi kém liên phải nhảy trời cao, cấp khó dẫn nổi, “Mười lăm vạn nốt, mau đi đào Dạ Dạ Hương, đợi chút lại loạn nhảy làm sao bây giờ?” Nó là hận không thể vươn hùng móng vuốt chụp nàng sợ hãi cho người ta chụp thanh tỉnh, “Còn ngủ! Còn ngủ! Mau đứng lên người cái heo!”

Ninh Hồi nghe nó ồn ào đến Dạ Dạ Hương thời điểm liên tỉnh, hoảng bầy hoảng tám bò dậy, ảo não mà một cái tát chụp chính mình đầu thượng.

Bang một thanh âm vang lên, còn chưa ngủ thực Hàn Ý Lan vội mở bừng mắt, hỏi: “Biểu tỹ..... Làm sao vậy?”

Thanh Thanh Thảo Nguyên thúc giục đến cấp, Ninh Hôi cũng không tự giác nóng nảy, buột miệng thốt ra nói: “Ta đi đào hoa nha!”

“Đại buổi tối, đào cái gì hoa?” Hàn Ý Lan cảm thấy kỳ quái.

Ninh Hôi mới vừa tỉnh ngủ, nơi nào có đầu óc tưởng khác, nàng lôi kéo Hàn Ý Lan hỏi: “Ta có thể đào cây Dạ Dạ Hương sao?”

Hàn Ý Lan cảm thấy không thể hiểu được, “Dạ Dạ Hương?”

Ninh Hôi thẳng gật đầu, “Ân ân, đúng rồi.” Ban đêm cũng xem không lớn thanh, nàng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ mà hướng nàng nơi đó thấu thấu, “Ta là tỹ tỹ, không lấy không người.”

Nàng luôn thích cường điệu chính mình là tỹ tỹ, nói chuyện cũng là gọi người dở khóc dở cười, Hàn Ý Lan nói: “Biểu tỹ nếu muốn, đưa người là được, chỉ là cái gì thời điểm không thể đào, như thế nào lại cứ đến hiện tại đây?”

Ninh Hôi xấu hổ mà kéo kéo chính mình đầu tóc, “Cái kia, ta hiện tại ngủ không được.”

Hàn Ý Lan: “.....” Vừa rồi rõ ràng ngủ đến so với ai khác đều hương.

Hàn Ý Lan trong lòng chửi thầm, nhưng vẫn là cho nàng thấp đèn, tuy rằng Ninh Hôi lần nữa làm nàng ngủ, nàng vẫn đi theo cùng đi phía sau.

Đào hoa đến có địa phương trang, Hàn Ý Lan đem giá cắm nền đặt ở hòn đá đôi thượng, xoay người cùng Ninh Hối tìm chậu hoa, Ninh Hối đưa lưng về phía nàng ngồi xổm hoa mà dùng tiểu lưôi hái bào thổ, lén lút thả một gốc cây tiến không gian thảo nguyên, Thanh Thanh Thảo Nguyên nhận được hoa phủng ở trên tay, cùng phủng tổ tông giống nhau, một bước một đồn, tiểu tâm mà dịch đến chính mình chuẩn bị tốt tiểu hố đất.

Nhìn đến Thanh Thanh Thảo Nguyên nghiêm túc mà ở trồng hoa, Ninh Hối thở phào nhẹ nhõm.

Gấu trúc vẫn là trước kia cái kia gấu trúc, thấy xanh hoá giá trị liền đi không nổi, mà nàng đã không phải trước kia nàng, ở mười lăm vạn trước mặt nàng đã có thể trấn định tự nhiên.

Tuy rằng bắt được tay, nhưng hiện nay còn phải trang trang bộ dáng, cúi đầu nghiêm túc mà bào thổ.

Hàn Ý Lan cầm cái đất thó chén lại đây, “Tạm thời liền trước phóng phương diện này đi, chờ ngày mai trở về biểu tỷ lại đi ra tới.”

Ninh Hối ân ân gạt đầu, phủng một tiểu cây bỏ vào đất thó trong chén, Hàn Ý Lan xem bắt quá mắt, tự mình thượng thủ cho nàng đào vài cọng.

Ninh Hối nhìn chăm chăm nhìn một lát, vẫn là đem nàng nhiều đào những cái đó lại ấn trở về trong đất, ngoạn ý nhi này nhiều trân quý a, nàng vừa rồi đã hướng trong không gian thả một gốc cây, lại nhiều lấy như thế nào mà cũng không thích hợp.

Hàn Ý Lan không lay chuyển được nàng, còn chưa tính.

Ninh Hồi tâm tình hảo thật sự, phủng chén nhìn tới nhìn lui hỏi: “Đúng rồi, ta đều đã quên hỏi, biểu muội này Dạ Dạ Hương hoa hạt là chỗ nào được đến?”

Nàng biểu muội tế cánh tay tế chân nhí, còn có thể vượt nóc bằng tường? Không đúng, có thể vượt nóc bằng tường đều không nhất định có thể lộn tới.

Nàng hỏi, Hàn Ý Lan cũng không che giấu, “Người khác đưa ta.”

Ninh Hồi oa một tiếng, “Hắn thật hào phóng.” Đây ra tay quá rộng sai rồi.

Hàn Ý Lan không khỏi cười, “Là rất hào phóng, ta nhìn đến thời điểm đều kinh ngạc một chút.” Kia một túi tiền Dạ Dạ Hương hoa hạt giá trị bao nhiêu căn bản vô pháp dùng ngôn ngữ phỏng chừng.

Càng quan trọng là.....

Nó sinh ở huyền nhai vách đá, vạn trượng vực sâu, cơ hồ không thể vịn cành bẻ.

Bởi vì khó được, cho nên trân quý.

Ninh Hồi vỗ vỗ trên tay bùn, tò mò hỏi: “Ta nhận thức hắn sao?”

Hàn Ý Lan ở bên cạnh tiểu thùng nước dính ướt khăn cùng nàng xoa xoa tay, lông mi run rẩy, nhẹ giọng trả lời: “Không quen biết, không có người nhận thức hắn.”

Nàng cũng không quen biết.

Nàng biết hắn trong tay có một phen kiếm, trên tay có vài đạo sẹo, còn có mỗi lần rời đi thon gầy bóng dáng.

“A? Không quen biết? Kia hấn vì cái gì muốn đưa cái này cho người?” Này cũng không phải là giống nhau hoa.

Hàn Ý Lan đáp: “Hấn nói ta đã cứu hấn, nhưng ta căn bản là không nhớ rõ.”

Ninh Hồi cười nói: “Biểu muội ở Bình Xuân làm nghề y cứu người, cứu đến nhiều không nhớ rõ cũng bình thường.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 118 chương 118

Tuy là nhiều người như vậy cùng nhau đi lên can ngăn cũng phí không nhỏ sức lực, Liễu Phương Tứ chết moi người, người khác kéo nàng, nàng liền kéo Hứa Như Ngọc, thừa dịp trục bánh xe biến tốc còn thường thường ở trên người nàng ninh cái một phen hai thanh.

Hứa Như Ngọc khóc thanh âm đều mau ách, Liễu Phương Tứ vẫn là không tính toán buông tay, lôi lôi kéo kéo nửa ngày mới đem hai người tách ra.

Người tách ra, Liễu Phương Tứ còn nghĩ đi phía trước đầu hướng, trong miệng mắng: “Tiện nhân!”

Dạ Mai Dạ Trúc túm nàng, lại là một phen dây dưa.

Hứa Như Ngọc bị nàng kia trận trượng sợ tới mức ôm quần áo nơm nớp lo sợ mà nhắm thẳng sau súc, cả người phát run, hai chân run lên, hiện nay thoát nhìn lại là so Hứa lão phu nhân cái này người già đều không bằng.

Kêu Liễu Phương Tứ không biết hồ nhiều ít bàn tay trên mặt sưng đỏ đến lợi hại, còn dính vài sợi tóc, trên người vạt áo rời rạc, eo thắt đai lưng rơi trên mặt đất, thật sự nan kham.

Hứa lão phu nhân một cái ngã ngựa, cả giận nói: “Đến tột cùng là chuyện như thế nào?!”

Hứa Như Ngọc mềm chân hướng nàng phía sau trốn, khóc ròng nói: “Tổ mẫu, tổ mẫu.....”

Nàng bộ dáng này càng là kêu Hứa lão phu nhân khí cực, “Nói chuyện!”

Hứa Như Ngọc khóc nức nở, “Cháu gái nhi cũng không biết.....”

Nàng mới vừa dùng xong cơm sáng, Liễu Phương Tứ liền mang theo hô kéo kéo một đám người vọt vào sân, không nói hai lời chế trụ nàng liền thượng thủ, nàng cái gì cũng không biết, nơi nào chịu đợi bị đánh, tránh thoát khai liền chạy.

Nàng ở phía trước chạy, Liễu Phương Tứ ở phía sau truy, phía sau liền gặp phải Ninh Hồi.

Nàng nói chuyện đứt quãng, nhưng cũng có thể nghe được rõ ràng, Hứa lão phu nhân chống ở Hứa Phù An trên người, lạnh lùng mà nhìn đồng dạng mặt lạnh mắt lạnh Liễu Phương Tứ.

Nàng cũng không nghĩ cùng này đó tiểu bối nói chuyện so đo, chỉ quay đầu cùng Bùi lão phu nhân nói: “Đại tẩu, việc này quyết không thể liên như vậy tính!”

Bùi lão phu nhân chưa mở miệng, Liễu Phương Tứ xì một tiếng khinh miệt, “Người tưởng liền như vậy tính còn tính không được đâu!”

Nàng tránh ra Dạ Mai Dạ Trúc tay, giơ tay liền mắng: “Có thể dạy ra như vậy không biết xấu hổ tiện nhân, các người Hứa gia một phòng khảng định cũng không một cái thứ tốt, đánh làm sao vậy, ta còn chém nàng!”

Hứa lão phu nhân nhất không thể gặp người khác nói bọn họ Hứa gia như thế nào thế nào, cả giận: “Thật là thật lớn khẩu khí!”

Liễu Phương Tứ cũng mặc kệ nàng là ai ai, cô nải nải làm sao vậy? Quăng tám sào cũng không tới thân thích, chịu cho nàng ba phần nhan sắc kia cũng là nàng tâm tình hảo!

Nàng lại muốn đi lên, Bùi lão phu nhân liếc mắt một cái trừng qua đi, thanh thanh giọng nói, “Liễu thị, một vừa hai phải!”

Liễu Phương Tứ là thật sự bị Bùi Đô kích thích lắm, nàng hôm qua đem chính mình nhốt ở trong phòng, không ăn không uống nôn cả ngày, sở hữu cảm xúc toàn đề ở một chút thượng, ở Bùi Đô không nói hai lời hướng Tề Châu đi, toàn phủ trên dưới liền nàng không biết, này tin tức một truyền tới, nàng liền rút cuộc nhịn không được, đầy ngập ủy khuất phần nộ không chỗ tán, liền đều hướng đám hòng sủng Hứa Như Ngọc trên người đi.

“Chính mình không biết xấu hổ, ta liền giúp người đem này da mặt tử bóc tới!”

Nàng loát loát tay áo, đẩy ra chắn chuyện này Hứa Phù An, lại đem Hứa Như Ngọc từ phía sau xả ra tới.

Nơi này lại lôi lôi kéo kéo, Hứa lão phu nhân che lại đầu liền phải hôn mê, “Hảo một cái Liễu thị! Hảo một cái Liễu thị! Các người Quốc công phủ chính là như vậy đạo đãi khách, các người trưởng công chúa phủ chính là như vậy làm người giáo dưỡng?!”

Liễu Phương Tứ nhưng không công phu hồi Hứa lão phu nhân nói, Bùi lão phu nhân nghe nàng nhắc tới Quốc công phủ đôi mắt

thoáng nhìn, liền phải đổi trở về, kia đầu gã sai vặt chạy nhanh, “Lão phu nhân, Hoa Dương trưởng công chúa xa giá đến phủ cửa!”

Bùi lão phu nhân một đống, nhú mào nói nhìn về phía ăn dưa xem diễn mùi ngon Ninh Hòì, “Trưởng công chúa? Nàng tới làm cái gì?”

Ninh Hòì lắc đầu, “Không biết.”

Nghe được nhà mình lão nương tên huý, Liễu Phương Tứ cũng không dừng tay tính toán, chỉ là mới vừa rồi háo đại lực khí, dần dần mà cũng đề không lớn khởi lực đạo tới, dứt khoát liền ấn người trên mặt đất, học Ninh Hòì trước kia thu thập nàng như vậy đặt mông ngồi ở Hứa Phù An trên người.

Ninh Hòì đi đón Hoa Dương trưởng công chúa lại đây, Liễu Phương Tứ còn ngồi ở chỗ đó nàng nắm cây trâm, không gọi nha hoàn các bà tử nhân cơ hội tới gần, không có động thủ, chỉ trong miệng còn nhắc mãi cái gì.

Hoa Dương trưởng công chúa thấy nàng bộ dáng kia lập tức mào liễu dựng ngược, một tiếng quát lớn, “Ngu xuẩn! Người đang làm cái gì? Giống bộ dáng gì!”

Liễu Phương Tứ kỳ thật đã lâu không gặp nàng nương, bị này quen thuộc thanh âm một rống nhưng thật ra lấy lại tinh thần nhi tới, nàng hai mắt nhìn, dần dần mà hốc mắt đỏ lên súc nước mắt, trên tay buông lỏng, cây trâm rơi xuống đất phát ra tiếng vang.

“Mẫu thân.....”

Liễu Phương Tứ tiến lên ôm người, đương trường khóc lớn ra tới.

Thở hỗn hển, nước mắt xôn xao lưu, thẳng kêu Hoa Dương trưởng công chúa xiêm y đều tẩm ướt.

Mọi người xem đến vẻ mặt mòng bức, đặc biệt là Hứa lão phu nhân cùng Hứa Phù An đó là tương đương buồn bức, các nàng còn không có khóc đâu, nàng đánh người mắng chửi người còn ủy khuất gào thét, buồn cười!

Hoa Dương trưởng công chúa bị Liễu Phương Tứ này đột nhiên vừa ra làm cho chình lảng một hồi lâu, nàng hôm nay hồi lại đây cũng là đêm qua nhận được Dạ Mai Dạ Trúc truyền đến tin tức, nói Liễu Phương Tứ bên này không được tốt.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 119 chương 119

Bùi Chất đi rồi Ninh Hôi chống đầu tường thật lâu, trong đầu không mênh mang một mảnh, gì đều không có.

Tính, dù sao thực mau liền đến buổi tối, đến lúc đó nàng là có thể đã biết, liền không lãng phí chính mình não tế bào.

Ninh Hôi đánh ngáp kéo qua chính mình chặn, yên tâm thoải mái mà ngủ nướng, một giấc này thẳng ngủ đến chính Ngọ thời gian mới tỉnh lại.

Nàng lên liền hỏi khởi Hoa Dương trưởng công chúa, “Người đi rồi sao?”

Thanh Miêu trả lời: “Không đâu, còn ở phía đông viện nhi kia đầu.” Nàng từ hộp đồ ăn đem đồ ăn mang sang tới, nhất nhất bãi trí, “Cũng không gọi người quấy rầy, nói là muốn cùng nhị phu nhân trò chuyện.”

Ninh Hôi uống lên khẩu canh, Thanh Miêu lại thò qua tới, đệ chiếc đĩa cho nàng, cười nói: “Hôm nay trận này thật là gọi người mở rộng tầm mắt.” Giây lát lại cảm khái, “Tạc thâm niên chờ nhị phu nhân động thủ còn không có lợi hại như vậy, nô tỳ phía sau lại đi nhìn nhìn, Hứa gia kia tiểu thư mặt đều sưng đến không thể nhìn.”

Thanh Đan cũng thêm một miệng, “Nhị phu nhân chính là hạ tàn nhẫn tay.”

Ninh Hồi nghe hai người bọn nàng người tới ta đi nói chuyện đảo cũng có hứng thú, Xuân Đào từ bên ngoài tiến vào, nói: “Thiếu phu nhân, Hứa lão phu nhân bên kia kêu người tới, nói là thỉnh người qua đi một chuyến, có chút việc nhi muốn cùng người nói.”

Trong tay đồ ăn vừa mới ăn hai khẩu, Ninh Hồi chính bị đói, ứng thanh hảo, chờ ăn đến không sai biệt lắm mới mang theo người hướng Hứa gia ở tạm sân đi.

Hứa Như Ngọc trên mặt đắp dược, ngồi ở mép giường mãi nhẫn rưng rưng, nước mắt xoay tròn lại không thể kêu nó chảy xuống tới hướng rớt thuốc mỡ, còn phải biểu đạt ra bản thân ủy khuất, rất là có khó khăn.

Ninh Hồi đẩy ra rèm châu đi vào tới, quán tính liền phải lộ cười, kết quả ngẫm lại cái này tình cảnh giống như không lớn thích hợp lại không chế được chính mình.

Hứa Như Ngọc cùng Hứa Phù An trăm miệng một lời gọi biểu tấu, Ninh Hồi gật gật đầu lấy kỳ đáp lại, tiến tới hỏi: “Nhị cô nãi nãi làm người kêu ta lại đây là có chuyện gì?”

Hứa lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở ghế tròn thượng, nàng ngày thường là không cần quải trượng, hôm nay cái bị một kích thích, thật sự là có chút không lớn ổn, trong tay đầu liền chống.

Một quải tạp tạp mà, trăm miệng nói: “Người nhìn một cái Như Ngọc bộ dáng, hảo hảo cô nương gia bị người tra tấn thành như vậy, người nói này tính chuyện gì?”

Hôm nay này một phen truyền ra đi, các nàng ở kinh đô bác không bác được tiền đồ tạm thời bất luận, ngại nàng tôn nhi Hàm

Chi, ngại Hứa gia nên làm thế nào cho phải?

“Kia Liễu thị quả thực ngang ngược vô lý! Thượng không nói Như Ngọc căn bản chưa làm qua kia chờ tử chuyện này, đó là thật làm cái gì, cũng từ không đến nàng tới duỗi tay tát tai! Nữ nhi gia thể diện, là như thế này gọi người đập hư?”

Hứa lão phu nhân càng nói càng khí, “Cháu trai tức, cái này phủ là người chưởng, người nhưng đến cho ta cái cách nói mới là, không thể nói trưởng huynh đã chết, ta cái này làm muội muội, mang theo cháu gái nhi hồi phủ tới đi cái thân thích, còn phải chịu này đó cơn giận không đâu!”

Ninh Hồi lẳng lặng nghe nàng nói cũng không chen vào nói, chỉ đợi nàng dừng lại, mới khẽ nhíu mi nói: “Trong phủ tuy là ta chưởng, nhưng chuyện này lại cùng ta không có gì quan hệ, cô nãi nãi người nói với ta cái này cũng không có gì dùng. Dù sao Hoa Dương trưởng công chúa cùng nhị đệ muội hiện nay đều còn ở trong phủ, ta mang cô nãi nãi cùng hai vị biểu muội đi tìm các nàng.”

Nàng vẫn là nhin không được khẽ cười cười, “Người trong lòng tưởng cái gì liền nói cái gì, liền vừa rồi cùng ta nói này một chuỗi nhi, đều cùng các nàng nhị vị nói cái rõ ràng.”

Nàng tin tưởng, lấy Hoa Dương trưởng công chúa cùng Liễu Phương Tứ tính tình, nghe đến mấy cái này lời nói vô cùng có khả năng sẽ lại hờ Hứa Như Ngọc về mặt.

Hứa Phù An đảo cũng là cái rõ ràng, vội nói tiếp nói: “Nhị biểu tẩu như vậy hung hãn, cũng không dám đến nàng trước mặt đi, một hai câu lời nói sợ là không thể nói miệng, lại đến là một hồi làm âm ỉ. Tự nhiên đến thỉnh đại biểu tẩu làm chủ.”

Hứa lão phu nhân gật gật đầu, “Phù An nói rất đúng.”

Ninh Hồi chỉ cười không nói lời nào, ngược lại là Thanh Miêu ở phía sau mịt mờ mà hướng về phía Hứa lão phu nhân mắt tròn trắng, ứng hòa nói: “Lão phu nhân cùng hai vị biểu tiểu thư muốn thảo công đạo, này tự nhiên muốn hướng chính chủ trước mặt đi, lại vô dụng lão phu nhân ở Phúc An Viện ngồi, nàng lão nhân gia chỗ đó không cũng có thể làm chủ, ba ba mà ở chúng ta Thiếu phu nhân trước mặt nói chuyện này để làm gì?”

Nàng hừ lạnh một tiếng, “Bất quá là chỉ lượng ta Thiếu phu nhân hảo tính nét nhi, có thể từ các người lừa dối.”

Bị người chọc trúng tâm tư, Hứa lão phu nhân da mặt tử run lên, sự tình phát triển đến như vậy, nàng tự nhiên đến nghĩ biện pháp vặn hỏi vài phần mặt mũi, trực tiếp đến Hoa Dương trưởng công chúa mẹ con trước mặt đi không khác đậu đỗ bìm leo, đến Phúc An Viện cái kia chết lão thái bà chỗ đó, cũng khẳng định đến mũi dính đầy tro, nghĩ tới nghĩ lui, này dư lại cũng liền một cái thoát nhìn tính tình hảo tính tình mềm Ninh thị.

Tốt xấu cũng là đương gia phu nhân, Bùi Chất thê tử, nói lên lời nói tới cũng là có trọng lượng.

Nàng không tìm nàng tìm ai nha!

Tuy nói trong lòng là như thế này tưởng, Hứa lão phu nhân trên mặt lại là không nhận, nàng giả vờ tức giận nói: “Người này tiểu nha đầu là làm sao nói chuyện!”

Thanh Miêu mới không sợ nàng, thấy Ninh Hồi không có ngăn cản ý tứ, trực tiếp cãi lại nói: “Tự nhiên là ăn ngay nói thật, Hứa lão

phu nhân không phải muốn thảo cách nói thảo công đạo? Người đừng vội, người không nghĩ hướng nhị phu nhân kia đầu đi một chuyến, nô tỳ thế người chạy này một chuyến, bảo đảm nhị đem người trong lòng nói một năm một mười mà thuật lại cấp nhị phu nhân nghe.”

Nói xong cũng không đợi Hứa lão phu nhân lại nói chút cái gì, Ninh Hôi lại nhấp cười hướng nàng gật đầu, nàng liền lập tức xoay người liền ra bên ngoài chạy, như nàng lời nói như vậy, bay nhanh mà nhảy đến Liễu Phương Tứ kia sân đi.

Nơi này đầu Liễu Phương Tứ từ buổi sáng khóc đến buổi chiều, đôi mắt đều sưng thành hạch đào, chôn ở Hoa Dương trưởng công chúa trong lòng ngực, đem Bùi Đô cùng nàng nói những cái đó đã thương người lời nói khóc lóc toàn nói, nước nỡ nói: “Mẫu thân, người nói hấn như thế nào có thể như vậy……”

Hoa Dương trưởng công chúa chống vai đem nàng đẩy chính, lạnh giọng quát: “Câm miệng, khóc khóc khóc liền biết khóc, cho ta hảo hảo nói chuyện!”

Liễu Phương Tứ cũng không nghĩ khóc, nhưng này trong lòng khó chịu, nơi nào là có thể không chế, nhất trừu nhất trừu mà ủy khuất nói: “Đều như vậy, mẫu thân người còn nói ta……”

Hoa Dương trưởng công chúa đau lòng sợ não cũng đau, nhưng thật ra không lại quát lớn nàng, giơ tay cho nàng xoa xoa nước mắt, “Hảo hảo, ta còn cho là cái gì đến không được sự tình, nam nhân loại này lời nói nghe một chút còn chưa tính.”

Trong phòng trừ bỏ các nàng hai mẹ con lại không người khác, nàng một tiếng cười nhạo, nói thẳng nói: “Nói được lại dễ nghe, đem

tân hôn không cũng che chắn ngủ qua, có một thì có hai, có nhị liền có tam, người lại suy nghĩ vớ vẩn chút cái gì.”

Nói một tay chỉ chọc nàng đầu thượng, “Ngu xuẩn!”

Liễu Phương Tứ cắn chặt môi, ghen nửa ngày, lại khóc ra tới, nước mắt vỡ đê, “Máu chốt là không có một a.....”

Hoa Dương trưởng công chúa: “..... Người, người nói cái gì?”

Liễu Phương Tứ nhìn nàng lão nương khó được ngốc lảng bộ dáng lại đem lời nói mới rồi thuật lại một lần.

Hoa Dương trưởng công chúa đột nhiên đứng lên, một cái tát chụp trên bàn, cả giận nói: “Nói, rốt cuộc là chuyện như thế nào!”

Liễu Phương Tứ bị nàng này một tiếng sợ tới mức liền khóc đều đã quên, ngơ ngác trả lời: “Liền, chính là còn không có viên phòng.....”

Đêm tân hôn Bùi Đô liền nói hấn không thoải mái, trực tiếp liền nằm trên giường ngủ, Bùi Đô hành sự nói chuyện kia đều là mang theo quang, hấn đều chịu cùng nàng thành thân, tổng không thể còn cố ý lừa nàng. Hấn không thoải mái, nàng tổng không thể buộc hấn đi, liền như vậy nằm cả đêm.

Lúc ấy Chu thị còn ở, nàng vốn dĩ liền không thể nào thích Liễu Phương Tứ, hoàn toàn là theo chính mình nhi tử, cũng mặc kệ này đó trong phòng sự, còn giúp giấu diếm xuống dưới.

Tân hôn không viên phòng, nàng tính tình lại là không tốt, cũng hiểu được này đó không thể ra bên ngoài nói, nói nữa, tương lai còn dài, cũng không cần phải cứ thế cấp.

Ai hiểu được Chu thị đã chết a!

Ở trường công chúa phủ ngày mùa thu yển phía trước, Bùi Đô vẫn là hướng nàng trong phòng tối, nhưng hần một hai phải cấp Chu thị giữ đạo hiếu, đều là đắp chặn thuần nói chuyện phiếm, lẳng là không chạm vào nàng.

Phía sau ở trường công chúa phủ nàng bị Ninh Hồi phản tính kế, kêu Bùi lão thái bà cấm túc đóng không sai biệt lắm hai tháng, Bùi Đô lại bắt đầu đến Ứng Thiên thư viện nhậm giáo, đi sớm về trễ, nàng cũng bắt được không được.

Bùi Đô đãi nàng ôn nhu, nói chuyện càng là ôn hòa, ngày thường cũng không cho nàng sắc mặt, vốn dĩ nàng không hướng nơi khác tưởng, chỉ là thật sự chịu không nổi, trước hai ngày buổi tối chuyên môn qua đi thủ hần, kết quả liền nghe xong như vậy một phen lời nói.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 120 chương 120

Thanh Đan Thanh Miêu thế Bùi Chắt sửa sang lại hành trang đi, trong phòng mặt khác thị nữ ở hai người nói chuyện thời điểm cũng đều lui xuống, hiện nay đó là im ắng không có tiếng người.

Ninh Hồi ghé vào Bùi Chắt trong lòng ngực, cùng hắn nói lên Hứa gia những cái đó chuyện này, Bùi Chắt đối này đó lông gà vỏ tỏi chuyện này hứng thú không cao, lại cũng ứng nàng nói: “Người làm rất đúng, không cần để ý tới các nàng, muốn như thế nào giải quyết từ các nàng chính mình đi.” Càng là lý các nàng càng hăng hái nhì.

Ninh Hồi gật đầu lại nói: “Nhị cô nãi nãi ngất đi rồi, hiện tại đều còn tỉnh đâu, nàng lão nhân gia cũng là sủy minh bạch giả bộ hồ đồ.”

Nàng tay loát hắn tóc dài, rất có hứng thú mà theo vài cổ vòng tới vòng lui.

Bùi Chắt đem bị làm cho cong cong nhăn đầu tóc từ nàng trong tay xả ra tới, ôm người ở ửng đỏ gương mặt khẽ chạm chạm vào, mặt mày thấp yển, khẽ cười nói: “Kia nàng chính là Quan Công trước mặt chơi đại đao, nếu luận sủy minh bạch giả bộ hồ đồ, ta phu nhân mới là trong đó nhân tài kiệt xuất.”

Ninh Hồi nghiêng nghiêng đầu, đen lúng liếng trông mắt tấn nhìn hắn, “Người là ở khen ta?”

Bùi Chát sờ sờ nàng đầu, “Tự nhiên là khen người.”

Ninh Hồi chôn ở hấn trong lòng ngực thẳng nhạc a, Bùi Chát liền từ nàng náo loạn.

Thanh Đan Thanh Miêu thu thập hảo hành lý, xốc mành tiến vào, Ninh Hồi lúc này mới ngưng cười, ngửa đầu hỏi Bùi Chát nói: “Người thật muốn cùng ta cùng đi Tử huyện?”

Bùi Chát lắc đầu trả lời: “Hoàng trang bên kia nông tang việc có đại tiến triển, thánh thượng muốn đích thân qua đi, kêu ta đi theo, sợ là muốn ở nơi đó trụ thượng mấy ngày.”

Nông tang lợi dân, Hộ Bộ trình lên tới sổ con xem đến thánh thượng đại duyệt, nhất định phải qua đi nhìn một cái.

Khó trách hôm nay trở về sớm như vậy đâu, Ninh Hồi cũng học hấn như vậy, giơ tay sờ sờ đầu của hấn, “Vậy được rồi, ta sẽ thực mau trở lại, người cũng muốn nhanh lên nhi trở về.”

Bùi Chát có chút buồn cười, “Phu nhân nói cái gì là làm cái đó.”

Hoàng trang ly nơi này cũng không xa, nhưng hiện tại canh giờ cũng không còn sớm, Bùi Chát kêu Tề Thương tiến vào cầm đồ vật, ôm Ninh Hồi hôn hôn, mới ôm áo choàng xoay người đi ra cửa.

Phòng bếp nhỏ đã bắt đầu động thủ chuẩn bị cơm chiều, hỏa mới vừa giá thượng, Phúc An Viện kia đầu liền sử người lại đây, nói Bùi lão phu nhân kêu nàng đi kia đầu dùng cơm.

Phúc An Viện hôm nay bữa tối rất là phong phú, hồng mai châu hương, cá đuối phượng cánh, nguyên bạo tử bồ câu, tú cầu ốc khô, minh châu đậu hủ..... Bày tràn đầy một bàn lớn tử.

Ninh Hồi tả nhìn một cái hữu nhìn xem, hỏi bị Dung Xuân nâng đi ra Bùi lão phu nhân nói: “Tổ mẫu, là có khách nhân sao?”

Bùi lão phu nhân ngồi ở ghế nhi thượng, sửa sửa trên người nhan sắc thực vui mừng áo ngắn, “Không có.”

Ninh Hồi cũng ngồi xuống, tiếp nhận Dung Hạ truyền đạt canh, rất là tò mò mà nhìn nàng.

Bùi lão phu nhân nghiêng mắt nhìn qua đi, bởi vì tâm tình không tòi duyên cớ, khó được có kiên nhẫn, cùng nàng nói: “Hứa gia kia lão yêu bà vừa rồi khiến người lại đây chào từ biệt.”

Ninh Hồi nhéo sứ muốn uống một ngụm nước canh, “A? Nhị cô nãi nãi phải đi?”

Bùi lão phu nhân kêu Dung Xuân cho nàng gấp một chiếc đĩa đồ ăn, “Kính hôm nay chuyện này, kia lão đông tây da mặt tử lại hậu cũng lại không nổi nữa, đương nhiên là nhanh nhẹn địa điểm nhi đánh tay nãi cút đi.”

Nói lên lời này Bùi lão phu nhân trên mặt cười, nàng ít có thiệt tình thực lòng thư thái lộ cười thời điểm, lần này thẳng kêu Ninh Hồi khiếp đến hoảng.

Đến nơi này Ninh Hồi xem như biết Bùi lão phu nhân kêu nàng lại đây là làm gì, đây là Hứa lão phu nhân đi rồi cao hứng kêu nàng cùng nhau chúc mừng tới.

Bùi lão phu nhân đảo qua mắt thấy qua đi, hừ lạnh một tiếng, “Trùng cái gì trùng, ăn ngươi cơm.” Nếu không phải trong phủ toàn là chút nhìn không thuận mắt đồ vật, nàng có thể kêu nàng lại đây ăn cơm?

Ninh Hồi kiên đồ ăn ở trong chén, “Tổ mẫu, ta ở ăn đâu.”

Bùi lão phu nhân mắt trợn trắng, “Ăn liền mau chút chút cho ta, nhìn người liền phiền.”

Ninh Hồi dừng một chút, “Không phải tổ mẫu người cố ý kêu ta lại đây sao?”

Nàng lại thở dài một hơi, “Đều nói nữ nhân tâm đáy biển thâm, tổ mẫu tâm tư của người có thể so nữ nhân tâm tư muốn khó đoán được nhiều.”

Bùi lão phu nhân hô hấp cứng lại, cả giận: “Người mắt mù có phải hay không, lão thái bà không phải nữ, vẫn là cái đàn ông?”

Ninh Hồi bưng tỉnh, “Đã quên.”

Bùi lão phu nhân: “..... Người cái thiếu tâm nhãn nhi xuân đồ vật!”

Phúc An Viện đồ ăn cùng chính mình trong viện phòng bếp nhỏ làm được hương vị hoàn toàn không giống nhau, Ninh Hồi ăn đến cảm thấy mỹ mãn mới ở Bùi lão phu nhân thực khó chịu dưới ánh mắt chậm rì rì mà quay lại đi.

Ngày mai sáng sớm liền muốn hướng Tử huyện đi, Ninh Hồi nghỉ ngơi không bao lâu liền tắm gội ngủ.

Ngày thứ hai là cái rất tốt trời nắng, ánh nắng tươi sáng, Hứa lão phu nhân ngày hôm qua hôn mê sau một lúc lâu, đến bây giờ đều còn có chút đầu nặng chân nhẹ.

Bị người sam, sắc mặt mệt mỏi, bên cạnh Hứa Như Ngọc mặt vẫn sừng, Hứa Phù An cũng là tinh thần suy sụp.

Các nàng tới khi rất có khí phách, hiện nay rời đi nhưng thật ra có vẻ chật vật, hấp dẫn không ít người qua đường tầm mắt.

Xuân Đào nói các nàng ở bắc thành hẻm nhỏ thuê cái sân, chuẩn bị chờ đến Hứa Hàm Chi kỳ thi mùa xuân qua đi định ra mới hồi Tân Châu quê quán đi.

Ninh Hồi nghe xong cũng không để ở trong lòng, có Liễu Phương Tứ cùng Hoa Dương trưởng công chúa ở, đó là tưởng sinh chuyện gì nhi cũng khó.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 121 chương 121

Lại hâm mộ heo, chính mình cũng không phải cái heo, ở gấu trúc
đốc xúc nhìn chăm chú hạ Ninh Hối cuối cùng sờ sờ tác tác mà
xuống giường.

Không ở trong phủ cũng không cần phải đến như vậy chú ý, tổng
quá ở thôn trang cũng thấy không cái gì người ngoài, Thanh Đan
cho nàng búi cái nhẹ nhàng giản tiện nữ nhi gia búi tóc, lại xứng
nàng thích nhất nhung hoa lụa, thấy nàng tinh thần không tốt, nhẹ
vịn đầu vai, cười hỏi: “Thiếu phu nhân mau hướng gương nhìn một
cái, ai nha, đây là ai gia tới xinh đẹp cô nương?”

Thanh Đan quán thích như vậy hồng nàng, Ninh Hối che lại chính
mình mặt, có chút tiểu đắc ý, “Là Ninh Hối nha.”

Thanh Đan xì một tiếng cười ra tới, thẳng mừng rỡ thu không
được.

Bên ngoài còn chưa hoàn toàn ám trầm hạ tới, phía chân trời mặt
trời lặn ánh chiều tà cũng chưa thu liễm sạch sẽ, hiện tại đến mặt
sau đỉnh núi đi lên đọi chút xuống dưới sợ là đến sờ soạn, Ninh
Hối liền nghe xong Thanh Đan nói ở thôn trang đi dạo.

Thôn trang cũng loại cây đào, hoa rơi chấm thủy, rung rinh, ngồi
ở bên hồ tiểu đình tử nhìn không dời mắt được.

Nàng chống đầu, che miệng ngáp một cái, nhìn nhìn lại có chút mơ hồ, dứt khoát đứng dậy đi rồi hai vòng, chỉ khai Thanh Đan Thanh Miêu, một người ở trong phủ tán loạn bảo chút trước kia chưa thấy qua hoa hoa thảo thảo lúc này mới chân chính tinh thần lên.

Nghe trong không gian xanh hoá giá trị một chút một chút hướng lên trên thêm, tâm tình nháy mắt hảo lên.

“Thiếu phu nhân, người nhưng kêu nô tỳ hảo tìm.” Thanh Miêu từ chỗ ngoặt chỗ chuyển qua tới, trong tay đã đề ra đèn lồng, vừng hoàng một đoàn quang, không tính sáng ngời, nhưng chiếu lộ cũng dư dả, “Phòng bếp bị hảo đồ ăn đã đưa đến trong viện, lại không trở về lại nên lấy về đi lại nhiệt một đạo.”

Nói lại giơ tay vỗ vỗ trên người nàng đánh bần tiết, oán trách nói: “Liền nói đâu, nguyên là đem chúng ta chi đi rồi, lại một người mê mê những cái đó hoa nhi a thảo nhi a bần a gì đó đi.”

Ninh Hồi có điểm chột dạ, ngó trái ngó phải làm bộ không nghe thấy bộ dáng, đi theo nàng trở về sân.

Chủ nhân gia lần đầu tiên lại đây, trong phòng bếp người hôm nay là hạ đủ lực, tiểu bàn tròn thượng bày tràn đầy đồ ăn.

Ninh Hồi một tay phủng chén, một tay nhéo chiếc đĩa, do do dự dự nửa ngày cũng chưa rơi xuống đi.

Nhíu mày, bình khí, cuối cùng vẫn là gấp một cái dầu mè thiện hồ thịt đinh, nhìn chăm chăm xem xét một hồi lâu mới chậm rì rì mà bỏ vào trong miệng, nhai không hai hạ, từ trong lòng đến cổ họng liền

một trận nị buồn, nàng mân khấn môi nghẹn lại nghẹn, cuối cùng vẫn là không nín được chạy đến bên ngoài phun ra.

Thanh Đan Thanh Miêu bị nàng hoảng sợ, đi theo chạy ra đi, một bên cuống quít gọi người lấy thủy, một bên đào khăn hỏi: “Thiếu phu nhân, làm sao vậy? Làm sao vậy?!”

Ninh Hồi tiếp nhận khăn che miệng lại, lắc đầu, ung thanh nói: “Không có việc gì.”

Thanh Đan Thanh Miêu nửa tin nửa ngờ, cho nàng đệ thủy súc miệng, lại trở về trên bàn.

Ninh Hồi nhìn thức ăn trên bàn hứng thú thiếu thiếu, ăn mấy chiếc dưa rau xanh, lột mấy khẩu cơm liền gác xuống.

Bên cạnh Thanh Đan nhìn kỹ xem, “Thiếu phu nhân, người..... Không ăn?” Hôm nay này, lúc này mới chỗ nào đến chỗ nào a!

Ninh Hồi gục xuống đầu, “Không ăn, ta muốn tẩy tẩy ngủ, mệt mỏi quá a.”

Rõ ràng không làm cái gì, như thế nào như vậy khó chịu đâu.

Thanh Đan Thanh Miêu hai hai mặt nhìn nhau, đồng ý gọi người đem đồ ăn triệt, lại đợi ba mươi phút mới kêu bị thủy.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ghé vào bên cạnh cái ao, hai chỉ màu đen lỗ tai nhỏ tới tới lui lui loạn nhảy nhót vài cái, nó nghi hoặc mà nhìn chăm chăm bên ngoài, moi nửa ngày sợ hãi mới chậm rì rì mà ở kia đôi lung tung rối loạn ngoạn ý nhi phiên tới phiên đi.

Gấu trúc đem tìm được thư móc ra tới, lả tả lật vài tờ, gấu trúc mắt càng xem càng lạng, kích động móng vuốt run lên, thư liền thành hai nửa.

Ninh Hồi tấm gọi ra tới, ngồi một lát lại hỏi trên giường đi, Thanh Đan Thanh Miêu ở mép giường thủ, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ.

Thanh Miêu: “Ta xem Thiếu phu nhân giống như không lớn thoải mái, hay là trên đường trúng gió bị hàn đi?”

Thanh Đan hướng trên giường nhìn hai mắt, cùng nàng đưa lỗ tai nói hai câu.

Thanh Miêu thất thần, “A? Người nói thật?”

Thanh Đan gật gật đầu, đỏ mặt thấp giọng lại nói: “Tháng này quý thủy đến bây giờ cũng chưa tới.....”

Nghe nàng nói như vậy Thanh Đan lại kinh a một tiếng, chợt vui vẻ nói: “Kia, ta hiện tại kêu quản sự thỉnh đại phu đến xem? Là hoặc không phải chúng ta đoán không tính, đại phu nói mới là lẽ phải nhĩ.”

Thanh Đan tự nhiên sẽ không ngăn nàng, là cũng hảo không phải cũng thế, thân thể không thoải mái dù sao cũng phải kêu đại phu nhìn xem.

Thanh Miêu đi ra ngoài một chuyến thực mau lại đã trở lại, “Quản sự nói hiện nay chậm, trong thành đại phu không ra khám, đến ngày mai sáng sớm đi.”

Thanh Đan nhú nhú mày, đang muốn mở miệng, mơ hồ nghe thấy các nàng nói đại phu gì đó Ninh Hồi trở mình, mơ mơ màng màng mà nửa mở mắt nói: “Thỉnh đại phu làm cái gì?”

Thanh Miêu vội tiến lên đi, thấp giọng nói: “Tất nhiên là cấp Thiếu phu nhân nhìn một cái, như vậy ngủ cũng không phải là chuyện này nhi.”

Ninh Hồi thủ sẵn chần nói: “Không cần, ta thật không có việc gì.”
Nàng chính là muốn ngủ trong chốc lát mà thôi.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 122 kết cục trước thiên

Thanh Đan Thanh Miêu ăn qua cơm trưa sau liền bắt đầu thu thập ngày hôm qua vừa mới đặt tốt hành lý, bên ngoài tự nhiên không đến ở trong phủ cẩn thận, cái này cũng không thể tùy tiện từ nàng lẫn lộn mù quáng, các nàng hai cũng vẫn là cô nương gia, có một số việc thượng khó tránh khỏi sẽ có sơ sẩy, vẫn là hồi phủ đi thỏa đáng chút.

Ninh Hồi kỳ thật còn muốn đi sau núi thượng đi dạo, để nhiều đào điểm nhi cái gì, nhưng nghe này hai người người một lời ta một ngữ, kêu nàng một lòng cũng nhắc tới cổ họng nhi, cuối cùng cũng vẫn là ứng.

Xanh hoá giá trị đã 85 vạn nhiều, hơn nữa Nam Giang bên kia, một trăm vạn thỏa thỏa

Đến lúc đó Bùi Chất muốn cùng nàng cùng đi Nam Giang, hẳn là không có vấn đề.

Ninh Hồi nằm ở trên giường, nghiêng người thời điểm đều thật cẩn thận, ngủ say gian không tự giác nhẹ che lại bụng nhỏ, đuôi lông mày khóe mắt đều mang theo chút cười.

Màn đêm thượng treo tàn nguyệt sơ tinh, phía trước cửa sổ rơi xuống đầy đất quang ảnh, nhẹ hạp đôi môi khẽ nhúc nhích động, trong mộng kêu một tiếng Bùi Chất.

Tới thôn trang bất quá một ngày lại đẹp đường hồi phủ, hồi trình trên đường Thanh Đan sợ xóc nảy xảy ra chuyện gì thì tới, cố ý phân phó xa phu đi được chậm một chút.

Ninh Hồi trên đường hơn phân nửa đều là ngủ quá khứ, đi đến chỗ nào cùng chỗ nào nàng cũng không hiểu được, tóm lại buổi chiều có thể trở lại trong phủ đi là được.

Này một đường hành quan đạo, lại là kinh đô địa giới, lý nên thuận lợi, ít có người dám to gan lớn mật mà ở này đó địa phương phạm tội, nhưng mà hôm nay cái cố tình có người ăn gan hùm mật gấu, hảo hảo bắt hảo chính kêu Ninh Hồi bọn họ đoàn người đụng phải.

Sở Hốt gần nhất hướng Giang Đô ra nhiệm vụ đi, Bùi Chất khác kêu cái thủ hạ đi theo Ninh Hồi bên người, danh gọi Vân Lục.

Phía trước rừng cây tước điều kinh phi, đao kiếm đan xen cũng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, cưỡi ngựa Vân Lục đột nhiên túm chặt dây cương, giơ tay ý bảo phía sau xe ngựa thì vệ dừng lại.

Ninh Hồi chính tỉnh, cũng nghe tới rồi thanh âm, nàng xóc lên màn xe hỏi: “Đằng trước xảy ra chuyện gì?”

Vân Lục chuyển mã gần chút, chấp tay trả lời: “Thiếu phu nhân, phía trước động tĩnh không nhỏ, vì an toàn khởi kiến, vẫn là trước trở về đi hảo.”

Dám ở này trên đường rút đao rút kiếm, lương trước không phải người bình thường, còn nữa cách xa như vậy đều có thể biết được động tĩnh, tới người chỉ sợ cũng là không ít, liền tại chỗ đợi kỳ thật

cũng có thể, nhưng sợ là sợ đợi chút có người chạy có người truy lại đây đồ tăng phiền toái, trở về đi một đoạn ổn thỏa chút.

Đây là tự nhiên là nghe Vân Lục, nhưng mà đoàn xe vừa mới quay đầu, tầm mắt cuối giao lộ thượng xe tiện lợi giá ngựa bay nhanh mà đến.

Hắc y thích khách cùng áo lam thị vệ người tới ta đi, máu tươi rơi li li sái đầy đất, Vân Lục nhìn nghênh diện nhân mã, trong lòng một cái lộ bộ, thật là cái tốt không linh cái xấu linh, nghĩ đến gì chính là gì, này vận khí cũng quá bồi!

Này chạy cũng chạy không kịp, Vân Lục rút ra trường kiếm giá mã đứng ở bên cạnh, vỏ kiếm loảng xoảng rơi trên mặt đất cũng không để ý đến.

Chỉ hy vọng bọn người kia giảng điểm nhi đạo nghĩa, đừng liên lụy đến bọn họ người qua đường trên người mới hảo.

Đột nhiên trạng hướng kêu Thanh Đan Thanh Miêu cũng kinh hoảng lên, Ninh Hồi an ủi hai câu, quay đầu liền trộm từ trong tay áo thuận ra chính mình năng lượng mặt trời điện côn.

Nàng vê vải màn một góc hơi xốc xốc, máu tươi phun tung toé mà ra, chính đang từ trong tầm mắt xẹt qua.

Ninh Hồi nhăn lại cái mũi, lại hướng lên trên nâng nâng tay.

Ai, thật xui xẻo, nàng mới đến cái này chỗ ngồi bao lâu a, tổng cộng liền gặp ba lần ám sát, này xác suất cũng không tránh khỏi quá lớn đi T^T

Bất quá lúc này đây còn hảo, bọn họ chỉ là đi ngang qua, những cái đó đánh đến chính não nhiệt cũng tựa hồ không tính toán đem lực chú ý dừng ở bên này, hai phương cuốn lấy túi bụi.

Nhưng dù vậy, cũng không ai dám thả lỏng cảnh giác.

Roi ngựa ném động lại cắt qua một mảnh thiên, vó ngựa tiếng động cũng hết đợt này đến đợt khác, Ninh Hồi có chút mộng bức mà vặn vẹo đầu, kinh giác lại không biết từ chỗ nào vụt ra tới một đội người, cao phát triển an toàn mã phía trên thân xuyên Chử sắc quần áo, gió mạnh dưới, đón gió rung động.

“Định, Định Vương?!”

Ninh Hồi hô nhỏ một tiếng, có chút kinh ngạc, hần đây là từ chỗ nào tới?

Nàng thượng không kịp nghĩ nhiều, Định Vương nhân mã đã gia nhập chiến cuộc, cũng cùng hắc y thích khách dây dưa ở cùng nhau, mà Định Vương còn lại là chấp kiếm canh giữ ở kia chiếc gỗ đỡ xe ngựa bên cạnh, ra sức ngăn cản không ngừng nảy lên tới người.

Đột nhiên tới một trận gió, bốn phía cây rừng ở trong gió ào ào rung động, chi đầu rơi xuống lá cây lững lờ du rơi xuống, giữa không trung lá rụng gian kiếm quang lóa mắt.

Đồng dạng thân xuyên y phục dạt hành một đám người đồng thời rơi xuống đất, sắc bén mũi kiếm chống mặt đất, hành động gian phỉ đi xuất đạo nói hoa ngân.

Bọn họ thực mau liền gia nhập chiến cuộc, nhất chiêu nhất thức đều là dứt khoát lưu loát, một kích bị mất mạng.

Ninh Hôi: “.....” Này, này lại là từ chỗ nào vụt ra tới $\Sigma(^\circ \Delta^\circ)$

Ninh Hôi tính tính, vừa mới bắt đầu hắc y thích khách cùng áo lam thị vệ, nửa đường xuất hiện Định Vương, hơn nữa hiện tại chạy ra ai chống đỡ lộ liền chém người y phục dạ hành một đám, tổng cộng có bốn người qua đường.

Chiến trường một lần thập phần hỗn loạn, đánh cũng rất là nôn nóng.

Chớ nói Ninh Hôi, Vân Lục đều có chút lảng, mắt thấy Định Vương từ vừa mới bắt đầu thành thạo đến dần dần cố hết sức, bị phía sau gia nhập y phục dạ hành một đám đè nặng đánh, trên người đã hiện thương.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 123 kết cục trung thiên

Hắn thanh âm thấp nhu, Ninh Hòì nghe, tâm khảm nhi đều ngửa chẳng đến lợi hại, hôn hôn hắn khóe môi, mi mắt cong cong, nhuyển thanh nói: “Bùi Chát cũng là bảo bối nha.”

Nàng hoàn hắn eo, di di đầu, hai tròng mắt thanh triệt sáng ngời động lòng người, trên mặt hồng ý chưa tán, vẫn mang theo chút đỏ mặt ý, “Là Ninh Hòì bảo bối.”

Bùi Chát hô hấp cứng lại, cùng nàng để ngạch cọ cọ, “Bùi Chát là của ai?”

Nàng nâng cằm lại đi thân hắn, trả lời: “Là Ninh Hòì.” Là của nàng.

Hắn thấp thấp cười nói: “Đúng vậy, là của ngươi, ngươi một người.”

Ly Quốc công phủ còn có một đoạn đường, Ninh Hòì nói một hồi lời nói có chút mệt mỏi, oa ở hắn trong lòng ngực, động đều lười đến động một chút, buồn ngủ đánh úp lại, lại đánh lên buồn ngủ, Bùi Chát mí mắt hờ khếp điền hắc con ngươi, hơi kiêu khóe môi vẫn luôn cũng chưa rơi xuống, đầu ngón tay nhẹ vỗ về nàng thái dương, một chút một chút mà nhẹ về tán hạ tóc mái.

Giờ lên màn hình giác hạ rót vài sợi phong, hơi có chút lạnh, hắn tùy tay xả quá áo choàng đem người tráo lên, lúc này mới cũng nửa hạp

mất dưỡng thần.

Bởi vì trên đường chậm trễ một trận, đến Quốc công phủ cửa đã là gần giờ Mùi, Bùi Chát ôm người trở về sân, ngồi ở mép giường lẳng lặng mà nhìn nàng một hồi lâu, trước khi đi chọc chọc nàng mặt, gặp người cau mày hừ hừ hai tiếng mới thuận thuận áo choàng đi nhanh ra bên ngoài đi.

Tay xuyên qua buồng rèm khi quay đầu lại lại nhìn liếc mắt một cái.

Cười khế cười, nếu có thể đem hắc phu nhân trở nên nho nhỏ sủy trong lòng khẩu mang đi thì tốt rồi, hắc tất nhiên hướng chỗ nào đi đều sủy nàng.

Nhiên như vậy tâm tư ngấm lại cũng liền từ bỏ, Thái Tử sợ là đã đang chờ hắc.

Thái Tử xác thật đã đợi một hồi lâu, đãi hắc lên xe ngựa, hai người liền một đạo đi Định Vương phủ.

Định Vương phủ hiện tại rất là náo nhiệt, Định Vương nửa chết nửa sống mà bị kéo trở về, cả người là huyết, đem xe bản đều nhiễm tháu, cả kinh trong phủ người tiếng lòng rối loạn.

Trong phòng vây quanh một đồng người, nhận được tin tức từ bên ngoài gấp trở về Lâu Phiến cùng Giang trắc phi đứng ở cửa đều có thể ngửi được phòng trong dật ra tới dày đặc mùi máu tươi nhĩ, hai người liếc nhau, bước đi nhập, liền thấy ngơ ngẩn đứng cách giường cách đó không xa Bùi Hân.

Lâu Phiến che mũi, mắng nàng nói: “Ai như vậy gần làm cái gì, vương chân vương tay đam thái y hành sự.”

Bùi Hân xác thật là bị tình cảnh này dọa, hai chân nhũn ra, từ Quất Hạnh nâng cấp Lâu Phiến uốn gối thỉnh an, Lâu Phiến lười đến nhiều lý năng, chỉ nhúu mày nhìn chăm chăm thái y động tác, đến phía sau nàng cũng có chút nhìn không được, dứt khoát xoay người ra nhà ở.

Giang trắc phi cùng Bùi Hân theo ở phía sau, này Định Vương trong phủ địa vị tối cao ba nữ nhân từng người đứng ở một chỗ, tĩnh chờ tin tức.

Giang trắc phi hạ giọng, “Vương phi, người nói Vương gia có thể hay không.....”

Lâu Phiến cuốn khăn điểm điểm khước môi, “Lời này người phải hỏi thiên, phải hỏi mà, phải hỏi bên trong thái y, hỏi ta? Ta chỗ nào hiểu được a.”

Nàng nhúu mày có chút bức bối, xem đi, làm đến chính mình trên người, có cái kia chí khí không cái kia mệnh có ích lợi gì?

Nàng nói chuyện cũng mang theo chút hỏa khí, Giang trắc phi thức thời mà không nhiều nàng, quay đầu cùng Bùi Hân nói: “Bùi tử tử, người mới vừa rồi nhìn Vương gia thế nào?”

Bùi Hân nhìn nàng một cái, “Vương gia sẽ không có việc gì.”

Giang trắc phi: “Ta là nói người vừa rồi ly đến gần, nhìn thấy tình huống thế nào không?”

Bùi Hân quay đầu đi không nói lời nào, Giang Ngọc Lăng hừ nhẹ một tiếng, lược là ghét bỏ.

Ba người liền như vậy giăng co, thẳng đến thái y tẩy sạch đôi tay ra tới, nghe được câu kia tánh mạng vô ưu khi đều là thư khẩu khí.

Bùi Chát cùng Thái Tử đuổi xảo, bọn họ đến vương phủ cửa, Định Vương vừa vặn đau tỉnh lại.

Hắn hai người phụng mệnh điều tra việc này, phát phát tay, trực tiếp kêu trong phòng hầu hạ người đều lui xuống, Bùi Chát tìm cái chỗ ngồi nửa dựa vào, Thái Tử còn lại là không nhanh không chậm mà đi cái ghế tròn trên đầu giường bên ngồi xuống, nâng nâng áo màu lam áo choàng.

Định Vương đầy mặt dữ tợn, hai mắt sung huyết, hồng đến làm cho người ta sợ hãi, dùng sức mà thử nghiền răng răng, khanh khách rung động, “Lục..... Lang!!”

Thái Tử cười, “Tam đệ, người đây là đau hôn đầu, lại là trắng trợn táo bạo mà kêu khởi cô tên tới.”

Định Vương bị hắn này nhàn nhã bộ dáng tức giận đến thất khiếu bốc khói, giận cực dưới, trong cổ họng không cảm phát ra hoắc hoắc tiếng động.

“Là..... Là các người!”

Phía sau kia hỏa thân xuyên y phục dạ hành người, là bọn họ, nhất định là bọn họ!

Thái Tử tâm tình rất tốt, hào phóng gật đầu đáp: “Là chúng ta, như thế nào? Tam đệ, cô cùng người chuẩn bị lễ vật còn vừa ý sao?”

Định Vương đương nhiên không vừa ý, hấn thật vất vả mới chờ đến Chiêu Nguyên Đế ra cung cơ hội, chỉ cần ra khỏi cửa thành, liền đều có hấn xuống tay thời cơ, hấn đương nhiên không phải tưởng ám sát Chiêu Nguyên Đế, Chiêu Nguyên Đế nếu thật là đã chết, kia cũng bất quá là vì Thái Tử làm áo cưới, hấn ý tưởng rất đơn giản, lấy thân cứu giá, chỉ có như thế hấn mới có trọng hoạch thánh tâm cơ hội, mặc dù không thể như ý lại hồi triều đình, cũng tất nhiên có thể từ giữa thu lợi.

Không nghĩ tới không những không thể được như ý nguyện, ngược lại tạo nên hai người tương kế tựu kế, tính kế lưu lạc như thế hoàn cảnh!

Định Vương cả người run rẩy, bi cười ra tiếng, “Được làm vua thua làm giặc, ta nhận tài.”

Thái Tử hí hí mắt, “Ngươi nhưng thật ra sáng khoái.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 124 kết cục sau thiên

Lão phu nhân tới một chuyến Tây Cầm Viện, trở về thời điểm đó là lo lắng sốt ruột, này một thể hệ là không trông cậy vào, đời sau nhưng đến tranh điểm nhi khí mới hảo, tốt xấu kêu nàng đã chết còn có thể đi xuống cùng Bùi gia liệt tổ liệt tông hảo hảo nói cái một hai câu.

Nếu là.....

Nếu là đời sau cũng một cái chó má bộ dáng, kia nàng lão thái bà vẫn là hiện tại liền cầu nguyện bản thân đi xuống thời điểm, Bùi gia liệt tổ liệt tông đều đã toàn bộ đầu thai đi..... Nàng ném không dậy nổi cái kia mặt.

Dung Xuân sam nàng, cười nói: “Lão phu nhân, ngài nhìn phía trước có phải hay không nhị phu nhân?”

Hiện nay sắc trời thượng sớm, Bùi lão phu nhân hư mắt một nhìn, hắc, thật đúng là Liễu Phương Tứ.

Từ khi Hứa gia chuyện đó nhi lúc sau, Liễu Phương Tứ mấy ngày nay đó là tương đương an phận, mỗi ngày oa ở chính mình trong viện, nghe hạ nhân nói là học nổi lên nàng lão thái bà diễn xuất.

Đối này cách nói Bùi lão phu nhân khịt mũi coi thường.

Thực đi mau đến gần, Bùi lão phu nhân hỏi: “Hương chỗ nào đi?”

Liễu Phương Tứ tang một khuôn mặt, trả lời: “Nơi nơi đi một chút.”

Bùi lão phu nhân không lăm để ý gật gật đầu, lập tức từ bên người nàng đi qua, vừa đi, một bên hừ lạnh nói: “Làm ra vẻ.”

Hiện nay cái dạng này, nói đến cùng còn không phải chính mình làm ra tới.

Nhà bọn họ Nhị Lang lại không phải cái đồ vật, cũng so với hần cha lão tử giống dạng, chưa bao giờ ở bên ngoài làm bậy sự, chính mình một hai phải lộng kia bắt nhập lưu thủ đoạn gả tiến vào, như bây giờ lại oán được ai?

Tang mặt cho ai xem, còn trông cậy vào ai đau lòng nàng? Nhưng đánh đổ đi.

Người trẻ tuổi a, chính là trong lòng tạp niệm nhiều, cái gì đều muốn, kết quả là cũng chỉ có thể là công dã tràng, nếu không cái kia bản lĩnh mọi thứ kiêm đến, phải biết có xá mới có thể có đến.

Cùng Bùi lão phu nhân tách ra sau Liễu Phương Tứ quả nhiên lại vòng quanh hoa viên tử đi rồi hai vòng, sau lại ở bên hồ đứng một lát, nghe được đi ngang qua nha hoàn nói lên Tây Cẩm Viện nhi hỉ sự, nàng đầu tiên là sửng sốt một chút, qua đi nhấc chân hung hăng mà đem giày thêu biên nhi tể đá nhi đá vào trong hồ, “Nàng nhưng thật ra hảo mệnh!”

Dạ Mai Dạ Trúc không dám lên tiếng nhi, Liễu Phương Tứ khăn nhéo, lại là chuyển đi Tây Cẩm Viện.

Nàng đến viện môn khẩu khi Ninh Hối đang ở đình viện nhi tuần tra nàng hoa hoa thảo thảo, Xuân Đào nhìn đến nàng rất là kinh

ngạc, “Nhị phu nhân? Người như thế nào lại đây?”

Vị này chính là khách ít đến, hôm nay cái là thái dương đánh phía tây nhi ra tới vẫn là nàng Xuân Đào đôi mắt hoa?

Liễu Phương Tứ không ứng nàng, Ninh Hồi nghe được tiếng vang cũng buông trong tay đầu đồ vật, xoay người hỏi: “Người là có chuyện gì?”

Nàng mơ hồ nhớ rõ này hình như là Liễu Phương Tứ lần đầu tiên đến nàng trong viện tới.

Liễu Phương Tứ liền như vậy nhìn chăm chăm nàng, Ninh Hồi nhú nhú mày, hỏi lại một lần, “Người có việc gì sao?”

“Không có việc gì.” Ước chừng nửa khắc, Liễu Phương Tứ vẫy vẫy tay áo lại đi rồi.

Này trước sau bất quá nửa chén trà nhỏ thời gian, Ninh Hồi thật sự là sờ không được đầu óc, cùng Thanh Đan nói: “Nàng là tới làm gì?” Tổng không thể là không thấy đường đi sai chỗ ngồi đi.

Thanh Đan lấy kiện áo choàng cho nàng trông lên, cười nói: “Nô tỳ nơi nào hiểu được, người quản nàng đâu, tóm lại cùng chúng ta không có gì liên lụy.”

Ninh Hồi cười gật gật đầu, ôm lấy áo choàng lại đi nhìn nàng hoa hoa thảo thảo.

Liễu Phương Tứ từ Tây Cầm Viện ra tới cũng không có đi dạo tâm tư, một người ngồi ở đình viện hải đường hoa dưới tàng cây đã phát một lát ngốc, nàng đảo mắt bốn xem, nha hoàn các bà tử các

vội vàng chính mình sự, đâu vào đấy, luật lệ có độ, rõ ràng nhiều người như vậy, nàng lại cố tình cảm thấy quạnh quẽ.

Vạn sự đều sợ đối lập, có đối lập mới có thương tổn.

Liễu Phương Tứ nghĩ như vậy lại ủy khuất lên, nàng so Ninh Hòai càng may mắn không phải sao, nàng gả cho chính mình nhất muốn gả người a, không phải sao?

Nàng gia thế so Ninh Hòai hảo, lớn lên cũng không thể so kém a, vì cái gì sẽ biến thành như vậy đâu, vì cái gì?

Dựa vào cái gì Ninh Hòai càng ngày càng tốt, nàng lại lướt qua càng tao?

Liễu Phương Tứ trong lòng rất là khó chịu, lại nghĩ đến không nói một tiếng đi Tề Châu Bùi Đô càng là trực tiếp nâng tay áo lau một phen nước mắt.

Nàng lại bắt đầu khóc, Dạ Mai Dạ Trúc hai mặt nhìn nhau, đã nhiều ngày trong bụng khuyên giải an ủi nói đều dào dạt không không sai biệt lắm, này hai người do dự nửa ngày, lẳng là phun không ra một câu hữu dụng nói tới, kêu một tiếng nhị phu nhân liền tạt xác.

Liễu Phương Tứ trừng mắt nhìn các nàng liếc mắt một cái, lau nước mắt hướng trong phòng đi.

Dạ Mai thở dài, “Cái dạng này còn không bằng hòa li tính.” Như bây giờ cùng thủ sống quả lại có cái gì khác biệt.

Dạ Trúc lắc đầu, “Y nhị phu nhân tính tình nào dễ dàng như vậy buông ra.” Nhị công tử nhân vật như vậy, kinh đô có thể tìm ra mấy

cái tới? Kiến thức quá tốt nhất, khác lại như thế nào có thể lại vào được mắt?

Bên trong Liễu Phương Tứ gọi người, Dạ Mai hướng trong đi hầu hạ, bước đi bước lên thêm đá, thở dài: “Ngao đến lâu rồi, phóng không khai cũng phải tha khai.”

.....

Trừ bỏ vừa mới bắt đầu mấy ngày ghê tởm buồn nôn đến lợi hại, còn lại thời điểm lại là không có gì khác biến hóa, Ninh Hồi mỗi ngày nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, đảo không có gì đặc biệt cảm giác.

Ngày này giữa trưa thoải mái dễ chịu mà dùng xong rồi cơm trưa, nàng liền ngồi ở bên ngoài phơi nắng, trong chốc lát nhìn xem hoa trong chốc lát nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm thảo, hảo không thích ý.

Thanh Thanh Thảo Nguyên đầu mộng ảo qua tới ảo qua đi, ôm chính mình tiểu gối đầu tả nhìn xem hữu nhìn xem.

Ninh Hồi bị nó mộng ảo vẽ mặt, vội vàng đem màn hình chọc xa chút, “Thanh Thanh Thảo Nguyên người làm gì đâu?”

Gấu trúc mở to gấu trúc mắt, đem không gian bàn điều khiển thượng giao diện đi phía trước lôi kéo, xoắn tiểu phì eo chuyển qua tới, đại trên mặt rất là nghiêm túc mà nói: “Nhãi con, ba ba phát hiện một sự kiện.”

Ninh Hồi ách một tiếng, phi thường nể tình mà đồng dạng nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì? Người nói, ta nghe.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên click mở giao diện thương trường điểm nhì, nháy mắt biến sắc mặt, cười hì hì nói: “Ta phát hiện cao xanh hoá giá trị, ha ha.”

Ninh Hồi: “Ân? Ở đâu? Rất gần sao?”

Gấu trúc dùng sức gạt đầu, vui tươi hơn hờ mà trên mặt đất lăn một cái nhì, “Đặc biệt đặc biệt gần, liền ở chỗ này!”

Ninh Hồi phản xạ tính liền trong viện hoa cỏ thương nhìn chăm chăm, mắt hạnh tròn to, “Ở chỗ này?”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 125 phiên ngoại · kiếp trước (nguyên thư)

Hạ nhân đem lụa trắng kéo ra, hai người phân chấp hai đầu, Bùi Hân đôi tay giao điệp nhẹ đặt ở bụng trước, cầm khế nâng, bộ mặt lạnh nhạt, “Động thủ.”

Ninh Hồi trơ mắt mà nhìn bị người túm ở trong tay lụa trắng, nửa buông xuống một góc bị xẹt qua bệ cửa sổ phong chột thối dương dựng lên, nàng trong lòng sợ hãi, muốn ngồi dậy lui tới sau trốn, lại cả người vô lực không thể động đậy.

Đúng rồi, nàng bị bệnh, ăn hai ngày dược cũng không gặp cái gì khởi sắc, đại phu nói phải hảo hảo dưỡng, đại phu mới vừa đi, Bùi Hân liền tới rồi.

Ít có người không sợ chết, nàng cũng sợ, trừ lần đó ra còn có lấp đầy lồng ngực không cam lòng.....

Thật là trong thiên hạ chuyện tốt đều kêu nàng Bùi Hân chiếm toàn, dựa vào cái gì, nàng huỷ hoại nàng cả đời, nàng dựa vào cái gì đứng ở chỗ này đối với nàng một bộ thịnh khí lẫm nhâm bộ đáng?

Bất quá là Định Vương số phận hảo, mới kêu nàng có thể tác oai tác phúc thôi!

Ninh Hồi lãnh nhìn nàng, mắng: “Tiểu nhân đắc chí, thật là càn rỡ!”

Nắm lựa trắng hạ nhân cũng thẩu đi lên, nàng muốn giãy giụa lại không thể nê hà, lòng có dư lực, lại cũng chỉ có thể nhậm này vì này.

“Cút ngay! Cút ngay!”

Bùi Hân ngồi ở ghế nhi thượng, nhìn nàng khóc rống giãy giụa đại não trong lòng lại là dâng lên một tia thống khoái.

Nàng nghiêng người nhìn nửa chi khai mộc cửa sổ, khóe miệng nổi lên cười lạnh, khóc, khóc lại có ích lợi gì, nàng chưa lấy chồng khi ở nửa đêm là lúc đã khóc nhiều ít hồi, có ích lợi gì?

Khóc tiếng la vang vọng Bùi gia chính viện nhi, lúc này cửa phòng lại là bị người đẩy ra.

Bùi Hân không kiên nhẫn mà quay đầu, “Cái nào không có mắt..... Ca?”

Nàng vội đứng lên đón đi lên, “Người như thế nào lại đây?”

Bùi Đô đứng ở cửa, màu nguyệt bạch áo khoác xưng đến người như ngọc như trác, hấn cũng không để ý tới bên người Bùi Hân, lập tức tới rồi trước giường, nhìn mắt tay bắt lấy trên cổ lựa trắng, đầy mặt nước mắt Ninh Hồi, nàng chính ngơ ngẩn mà nhìn hấn, hốc mắt vừa lúc chứa đầy nước mắt lại bùng lên.

Bùi Đô chỉ nhìn, liền chuyển hướng chấp nhất lựa trắng hai người, nhàn nhạt nói: “Buông ra.”

Bùi Đô vẫn chưa mang ý cười, kia hai hạ nhân tay run lên, đỉnh đầu thượng lựa trắng liền rơi xuống, Ninh Hồi vô lực mà ngã vào trên giường mãnh thở phì phò.

Bùi Hân mày nhăn lại, tay áo rộng ném nói: “Ca, người làm cái gì!”

Bùi Đô đưa lưng về phía nàng, giờ tay đem vòng quanh Ninh Hôi trên cổ lụa trắng nhẹ nhàng một vòng xả lấy xuống dưới, ngôn ngữ bằng phẳng, “Mang theo người nhân mã thượng rồi đi Quốc công phủ.”

Bùi Hân phảng phất cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác, nàng có chút buồn cười mà đi phía trước hai bước, “Ca.....”

Bùi Đô xoay người lại, trong trẻo sâu thẳm ánh mắt chính dừng ở trên người nàng, “Người cái ngoại giả nữ, ai cho người lá gan về Quốc công phủ tới giương oai công nhiên xử tội quốc công phu nhân?”

“Ca, người biết rõ hiện tại.....”

Bùi Đô thần sắc bình tĩnh, “Một vừa hai phải, đi ra ngoài.”

Bùi Hân cả giận: “Người cứ như vậy làm ta trở về, kêu ta như thế nào cùng Vương gia công đạo! Ninh Hôi nàng hôm nay không thể không chết, ai kêu nàng số phận kém, giả ai không hảo thiên giả cho Bùi Chất!”

Bùi Đô nâng nâng mắt, thanh nhuận con người phảng phất trời nắng hạ bích thủy hồ sâu, “Này liền phải hỏi hỏi người chính mình.”

Bùi Hân một ghen, như vậy nhắc nhở nàng nhưng thật ra nghĩ tới, Ninh Hôi sẽ giả cho Bùi Chất nhưng còn không phải là nàng ở trong tội ra tay sao? Nhưng không được một nàng.....

Ở Bùi Đô cái này ca ca trước mặt, nàng luôn là kiên cường không đứng dậy, lại niệm cập chuyện cũ tư cập hôm nay không khỏi lập tức liền có chột dạ, nhưng thực mau nàng lại thu liễm biểu tình thần sắc, tức thanh nói: “Ca, người tránh ra! Người nên là biết đến, không phải ta muốn nàng chết, mà là nàng hiện tại không thể không chết.”

Bùi Đô thông thả ung dung địa lý lý tay áo, chỉ nhàn nhạt mà nhìn nàng.

Bùi Hân kêu hấn xem trong lòng phát mao, lại đoán không được Định Vương Phi cái giá, buồn bực mà dậm dậm chân, mắt lạnh nhìn về phía nửa ghé vào mép giường biên ngóc lảng xuất thần Ninh Hối, “Người kêu ta hỏi vương phủ như thế nào giao đãi!” Nàng hôm nay là mang theo Lục Giác nói tới, nếu còn gọi Ninh Hối tồn tại, quay đầu lại Lục Giác nên thấy thế nào nàng!

Bùi Đô lại nói: “Người luôn luôn thông tuệ, nơi nào lại sẽ không biết nên như thế nào giao đãi.”

Bùi Hân tức giận mà phát tay áo xoay người, Bùi Đô quyết định sự tình nàng là quyết định cấm không được tay, như vậy háo cũng không phải chuyện này nhi, kêu bên ngoài người đã biết chính là tưởng giấu cũng giấu không dưới.

Nàng nhìn dấu thượng cửa phòng, âm thanh lạnh lùng nói: “Hôm nay ta liền cấp huynh trưởng mặt mũi, chỉ là xu thế tất yếu, Ninh Hối không thể không chết, ngôn tấn tại đây, nếu là lần sau lại gặp phải bổn hấn là đã chết người, đừng trách ta vô tình.”

Bùi Đô hơi hơi mỉm cười, “Người cũng nói, đều đã chết, như thế nào còn có thể gặp phải đâu?”

Bùi Hân nghe hân ôn tồn cùng ngữ, trong lòng lại không bằng dĩ vãng sẵn khoái thoải mái, quay đầu trừng mắt nhìn Ninh Hồi liếc mắt một cái, “Tính người Ninh Hồi mạng lớn, tiện nghi người! Chúng ta đi!”

Phòng trong hạ nhân rũ mi gật đầu, thực mau liền lui đi ra ngoài, thoáng chốc không ra chỗ ngồi tới, kêu Ninh Hồi cảm thấy liền hô hấp đều cảm thấy thông thuận không ít.

Nàng che lại thượng còn phát đau cổ, hốc mắt lại ần ần nóng lên, “Người.....”

“Thanh Đan Thanh Miêu đã từ phòng chất củi ra tới, các nàng trong chốc lát tiến vào cùng đại tẩu thu thập, kinh ngoại truyện tới tin tức, trưởng huynh không biết tung tích, cửa sau xe ngựa sớm đã bị hảo, đại tẩu như vậy hồi Thịnh Châu đi thôi, người muội phu Giang Hòe An Giang đại nhân chắc chắn có biện pháp hộ người chu toàn.”

Bùi Đô ôn thanh đánh gãy nàng lời nói, “Chỉ là mới vừa rồi lời tuy nói rất đúng, nhưng lấy Hân Nhi tính tình nàng tất sẽ không như vậy bỏ qua, nhất định sẽ gọi người ở trên đường chờ, các người không đi quan đạo, vòng Nam Giang đi tự có thể tránh đi.”

Hắn nhất ngôn nhất ngữ toàn mộc xuân phong, nhập ở trong tai, giống như tân thương đều không cảm thấy đau.

Ninh Hồi miễn cưỡng ngồi dậy, đỏ đôi mắt, nước nở nói: “Vì cái gì cứu ta.....” Mấy năm nay, nàng cho rằng hắn đã sớm phiền chán nàng, rốt cuộc nàng chính mình đều đã phiền chán như vậy chính mình.

Bùi Đô đi đến trước giường nâng lên tay, hướng nàng gật gật đầu.

Ninh Hồi hình như có sở cảm mở ra tay, ngay sau đó chỉ cảm thấy lòng bàn tay chột lạnh, oánh nhuận sáng trong đá cuội so ngọc thạch còn phải đẹp chút, tầm quang, phá lệ dẫn người tầm mắt.

Nàng giương mắt, Bùi Đô đứng ở chỗ đó, tựa ba tháng xuân phong thảng tư hoa lê, hấn chậm rãi bước đi ra ngoài, bước đi nhẹ nhàng chậm chạp, “Thuận tay mà làm thôi.”

Năm đó cái kia cô nương, thật là đáng tiếc.

Ninh Hồi chờ đến mà nhìn theo hấn rời đi, nâng tay áo che mặt, khóc không thành tiếng.

Bùi Đô đi ra đình viện, nâng mục nhìn về nơi xa, lắc lắc đầu, sách, giống như xen vào việc người khác.

.....

.....

Bồ Hoa giang thủy xốc tới một tầng lãng, nghênh diện vọt tới hơi nước dính ngưng ở quần áo, ướt tằm tằm mà, không ngừng tán hàn khí.

Bùi Chất ngồi ở đầu thuyền, tay chống kiếm, ánh mắt thâm hàn.

Mạo thủy mà ra thích khách huyền đứng ở trong nước trên bè trúc, đầu lạp thượng đoản sa treo thủy, một giọt một giọt mà đi xuống lặc.

Hấn lãnh đề nặng mặt mày, ánh mắt hung ác nham hiểm.

Tấn Viên sát thủ, Định Vương thật đúng là bỏ được tiền vốn.

Bốn phía không tiếng động, chỉ giọt nước lác cũng tiếng gió hoắc hoắc.

Hắn cũng không sợ chết, hắn cũng không cảm thấy chính mình sẽ chết ở này mấy cái tạp toái trên tay, chỉ là hiện nay tình cảnh xác thật phiền toái, có những người này một đường kéo, hắn căn bản đuổi không trở về kinh đô, kia đại vị đã là là Định Vương vật trong bàn tay.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 126 hằng ngày thiên · gấu trúc

Tiểu hoa đại bị bỏ vào đi lúc sau, không gian hệ thống thành công liên tiếp thưởng thực nghiệm căn cứ tổng trung tâm, bởi vì thời gian không gian khoảng cách quá dài, thông tin tín hiệu thực không ổn định, Ninh Hối còn không có tới kịp cùng màn hình xuất hiện thúc thúc bá bá nói thưởng hai câu liền gián đoạn, bất quá cũng may hệ thống năng lượng sung túc, xanh hoá truyền thông đạo cũng không chịu ảnh hưởng, Thanh Thanh Thảo Nguyên lần lượt từng cái đem không gian thảo nguyên thực vật hướng truyền trong môn dọn, mệt đến thẳng thở hổn hển.

Ninh Hối tắt gọi sau ngời ở trên giường, gắt gao mà bọc chăn, cười đến mau liền đôi mắt đều nhìn không thấy.

Bùi Chất tùy tay đem trên người nửa khoác áo ngoài đắp ở trên giá, sườn ngời ở mép giường thưởng, ở kia ý cười doanh doanh trên mặt nhẹ kháp một phen, nào đó sự tình nàng không nói, hấn cũng hoàn toàn không tưởng hỏi nhiều, có đôi khi quá minh bạch cũng không phải cái gì chuyện tốt.

Ninh Hối luôn luôn thích hướng hấn trên người lại, hấn vừa thu lại trên đùi tới liền chui vào hấn trong lòng ngực.

Buổi tối ngủ thời điểm cũng tổng hướng hấn bên người dựa, Bùi Chất tổng cảm thấy cùng sủ cái lò sưởi tử dương như, mơ hồ cảm thấy trên người hàn chứng đều hảo không ít.

Bùi Chát hướng lên trên kéo chăn, lại đem nàng ôm gần chút, hôn hôn thái dương, “Không phải mệt nhọc? Ngủ đi.”

Thanh Đan đem giường màn buông, một lần nữa điểm trần đèn bàn, lúc này mới thôi lui đến gian ngoài tiểu giường.

Phòng trong không có người khác, Ninh Hồi duỗi đầu liền đi thân hẳn, đôi môi nhẹ nhàng mềm mại, một chút một chút mà từ trên mặt rơi xuống khóe môi, cuối cùng dừng ở hẳn hơi lạnh trên môi.

Mấy ngày nay nàng nhưng thật ra học không ít, tuy rằng chủ động thời điểm vẫn là thoáng có chút thẹn thùng, động tác ôn tồn chút, nhưng kia ma người trình độ lại là chút chưa giảm.

Bùi Chát nửa ôm nàng, quay mặt đi, ngón trỏ để ở nàng đôi môi thượng, trong lòng thở dài, này thật đúng là muốn mệnh.

Ninh Hồi bay nhanh mà chớp chớp mắt, hàng mi dài đi bước nhỏ, đầu rơi xuống mặt mặt thanh ảnh, nàng tiến đến hẳn bên tai thanh âm nhược nhược hỏi: “Không, không thể sao?”

Bùi Chát cùng nàng thuận thuận có chút hấp tấp tóc dài, đầu ngón tay ngọn tóc chảy xuống, tay trở xuống trong chăn, lòng bàn tay nhẹ đặt ở nàng bụng gian, ôn nhu nói: “Không thể, sẽ thương đến hẳn.”

Hắn cọ dán nàng mặt, hoãn một lát, chậm rãi thư ra một hơi, “Ngủ đi.”

Ninh Hồi bừng tỉnh, nghe hẳn nói như vậy lại không dám lộn xộn, nằm ở khuỷu tay hẳn, cương thân mình nửa ngày, thẳng đến buồn ngủ đánh úp lại mới từng hoãn lại tới.

.....

Nhật tử một ngày một ngày quá, Thanh Đan Thanh Miêu cũng Bùi lão phu nhân không biết từ chỗ nào xách lại đây hai cái lão ma ma, một ngày mười hai cái canh giờ mà nhìn chăm chăm nàng, liền cái cuốc đều không cho nàng chạm vào, Ninh Hôi mỗi ngày chỉ có thể ở sân trong hoa viên đi lung tung, tìm hiểu đến cùng thảo đề đề tinh thần đều không được.

Nhàm chán đến trên người đều mau trường nắm Ninh Hôi ngồi ở sân góc tường tiểu ghế nhi thượng, gục xuống đầu, thoát nhìn tang đến không được.

Thanh Thanh Thảo Nguyên ở trong không gian xem đến rất là đau lòng, đuổi đuổi chính mình hai chỉ thảo, “Nhãi con a, ba ba ôm, tới, vui vẻ một chút la.....”

Ninh Hôi: “..... Ôm không đến.”

Thanh Thanh Thảo Nguyên thẳng moi sọ não, cái đầu hạt dưa linh cơ vừa động, “Nếu không như vậy đi, ta ra tới bởi người được không?”

Nó càng nghĩ càng cảm thấy được không, tuy rằng trong không gian thực thoải mái, ăn uống không lo, nó đương chỉ vui sướng gấu trúc thì tốt rồi, nhưng nó gia nhãi con hiện tại là mấu chốt thời kỳ, nó vẫn là có thể đi ra ngoài bởi bởi nàng.

Ninh Hôi nghe vậy mở to mắt, “Người..... Người còn có thể ra tới??!”

Gấu trúc phủng chính mình đại mặt béo phì, “Đương nhiên a. Từ hướng không gian tắc hoa cái kia thông đạo một lưu liền đi ra ngoài

sao, bắt quá.....”

Ninh Hồi nháy mắt tới hứng thú, “Bắt quá cái gì?”

Gấu trúc xấu hổ mà dẩu dẩu chính mình hùng mông, lỗ tai nhỏ rủ xuống rũ, hai chỉ trảo chọc lại đây chọc qua đi, “Ta giống như có chút béo, bài trừ đi tể trở về khả năng sẽ có chút khó khăn.”

Ninh Hồi hướng bên cạnh cái ao kia một đồng xem xét, nàng là cái người thành thật, suy tư một lát vẫn là quyết định ăn ngay nói thật, “Người không phải có chút béo, người là rất béo.....”

Đều mau béo thành cầu!

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Khí thành một đồng!

Gấu trúc thực tức giận, nhưng tái sinh khí thì thế nào, nhà mình nhãi con, đương nhiên là tha thứ nàng a.

Ở Ninh Hồi tò mò nhìn chăm chú hạ gấu trúc nhảy vào trong ngoài liên tiếp thông đạo, tể đến mặt đều mau biến hình.

Tể đến một nửa, Ninh Hồi đột nhiên nhớ tới cái gì một cái tát chụp chính mình đầu thượng, vội vàng nói: “Thanh Thanh Thảo Nguyên, đừng nhúc nhích, người trước tiên ở bên trong tạm trụ!”

Gấu trúc: “Ha??” Người nói vẫn là tiếng người sao? Hoá ra nhi tạm ở bên trong không phải người đúng không.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 127 hằng ngày thiên · Đào Đào

Quốc công phủ nhiều một đầu thực thiết thú, trong phủ mỗi người cảm thấy bất an, liên sợ gia hỏa này đột nhiên thoán lại đây đem bản thân đương cây trúc găm.

Thanh Thanh Thảo Nguyên rất không vừa lòng những người này ánh mắt, nó như vậy đáng yêu, bọn họ đó là cái gì ánh mắt?

Hồi Tây Cẩm Viện nhi trên đường gấu trúc không vui mà điều đến Ninh Hồi bên người, duỗi móng vuốt kéo kéo nàng váy, ở bên ngoài nó cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể trừng mắt, “Nhãi con, ngươi xem bọn họ!”

Ninh Hồi dừng một chút, vồ vồ nó gấu trúc đầu lấy kỳ an ủi.

Gấu trúc vẫn là cảm thấy không vui, lại điều đến Bùi Chát bên người kéo kéo hấn bên ngoài áo choàng, lỗ tai một gục xuống, tròn mắt quẹo trái chuyển quẹo phải chuyển.

Bùi Chát ninh mi hỏi Ninh Hồi nói: “Nó làm gì vậy?”

Ninh Hồi: “Nó cảm thấy chính mình thực đáng yêu, không nên thừa nhận nó loại này loại hình không nên thừa nhận ánh mắt.”

Bùi Chát: “.....”

Rốt cuộc là nhà mình phu nhân dưỡng, Bùi Chát tuy rằng cảm thấy có chút một lời khó nói hết vẫn là cảnh cáo tính tại hạ mọi

người trên người đảo qua liếc mắt một cái.

Biên nhi nha hoàn gã sai vặt lập tức cúi đầu thấp mực, tầm mắt dư quang cũng không dám lại hướng gấu trúc trên người đi.

Thanh Thanh Thảo Nguyên tán thưởng mà duỗi móng vuốt ở Búi Chết trên tay chụp hai hạ, thực hảo, cha vợ nó không bạch đau cái này con rể.

Trở lại sân, Ninh Hôi hứng thú trí bưng bưng mà gọi người cấp Thanh Thanh Thảo Nguyên thu thập trụ địa phương, gấu trúc ở không gian thảo nguyên thích hướng hổ ngủ, nhưng hiện tại ra tới, ở con rể trong nhà kia không thể cấp nhà mình nhai con mắt mặt, gấu trúc đầu một chút, tuyển cái xinh đẹp phòng.

Thanh Thanh Thảo Nguyên thích nhất hồng nhạt, Thanh Đan Thanh Miêu hai phát ra run lục tung, thật vất vả mới xốc hai giường hồng nhạt chắn ra tới cho nó lót oa.

Đến tận đây, gấu trúc chính thức ở Tây Cẩm Viện trụ hạ.

Ninh Hôi trong chốc lát trảo trảo nó mao mao, trong chốc lát chọc chọc nó lỗ tai, căn bản luyện tiếc buông tay, Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng từ nạng, vui tươi hơn hờ ở trên giường đánh lăn nhai, khung giường tử đều bày vài hạ.

Ninh Hôi: “Thanh Thanh Thảo Nguyên, ngươi thật sự hảo béo a..... Kiềm chế điểm nhi.” Giường sụp làm sao bây giờ??

Thanh Thanh Thảo Nguyên: “.....” Khí thành cầu!

Thanh Đan Thanh Miêu vẫn là có chút sợ, thanh âm đều ở phát run, “Thiếu, Thiếu phu nhân..... Nên, nên nghỉ tạm.”

Ninh Hồi không tha mà ôm ôm đầu của nó, lúc này mới lưu luyến mỗi bước đi mà trở về chính mình phòng.

Bùi Chát ngồi ở trên giường, nhìn đến nàng tán tóc tiến vào, giờ tay vẩy vẩy, đái nhân gần trước, lôi kéo nàng ngồi xuống nửa vòng người, đem nàng trước người tóc dài khẽ vuốt tới rồi sau lưng, “Tam thôi tứ thỉnh mới bằng lòng về phòng tới, đánh giá, đây là đem ta đều cấp đã quên.”

Ninh Hồi hôn hôn hấn, phản bác nói: “Nào có đâu, người đây là bôi nhọ, ta thời thời khắc khắc đều có nhớ kỷ tưởng người.”

Bùi Chát mặt không đổi sắc, phủng nàng mặt xoa xoa, “Mới vừa rồi chính là lại ăn vụng đường?” Hấn ở trên môi nhẹ mỗ một ngụm, thanh âm trầm thấp, “Ngọt đến hoảng.”

Gần nhất nàng đặc thích ăn đồ ngọt, Thanh Đan sợ nàng không biết tiết chế, mỗi ngày căn bản không chịu cho nàng ăn nhiều, Ninh Hồi vội lắc đầu, “Không có không có.”

Bùi Chát nghe vậy mắt mang xem kỹ, khúc ngón tay nhẹ búng búng nàng cái trán, “Xem ra là thật ăn.”

Ninh Hồi chợt dạ mà rũ xuống mắt vui vào hấn trong lòng ngực, so đo ngón tay, “Liền ăn một khối mật đường.”

Bùi Chát nhượng mày, “Ân? Một khối?”

Ninh Hồi khẽ cắn môi dưới, mị mị nhĩn cười, lại so một đầu ngón tay, “Hai khối nhi.”

Bùi Chát không nhịn được mà bật cười, lại thò lại gần hôn hôn nàng, “Khó trách như vậy ngọt đâu.”

“Hảo, mau đi súc miệng, thời điểm không còn sớm.”

Ninh Hồi ngoan ngoãn gật đầu, đi theo Thanh Đan Thanh Miêu lại lần nữa thu thập một hồi mới lên giường ngủ.

.....

Có Thanh Thanh Thảo Nguyên mỗi ngày bồi, Ninh Hồi tức khắc nhiều rất nhiều lạc thú, tỷ như cấp gấu trúc trát nơ con bướm, giúp gấu trúc chải lông, xem gấu trúc nơi nơi nhảy hạt bán manh.

Tóm lại Thanh Thanh Thảo Nguyên là cái kẻ dở hơi, gấu trúc hướng chỗ đó ngồi xuống liền cùng hài kịch phiên không sai biệt lắm.

Đặc biệt là phía sau tháng lớn, hành động không tiện, Ninh Hồi mỗi ngày vui mừng nhất sự tình chính là xem Thanh Thanh Thảo Nguyên ở trong sân không trùng lặp mà hạt nhảy nhót.

Quốc công phủ có một đầu thực thiết thú sự tình truyền đến ồn ào huyên náo, Chiêu Nguyên Đế nghe nói, cũng nghĩ nhìn một cái.

Gấu trúc nghe nói muốn cùng con rể đi gặp hoàng đế, lập tức kêu nhà mình nhãi con giúp nó hảo hảo thu thập một hồi.

Ngày này tuyết ngừng, thiên thanh khí lắng, vạn dặm không mây, Chiêu Nguyên Đế ở Hoàng Hậu chỗ đó nói một lát lời nói liền cùng Thái Tử cùng nhau trở về Tử Thần Điện.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 128 hằng ngày thiên - tỷ đệ

Lại là ba tháng hoa khai rất tốt thiên nhi, Ninh Hôi ngồi ở trong viện hoa lê dưới tàng cây, đang ở cân nhắc nàng vừa mới đặt mua hoa điền, trát song nụ hoa búi tóc tiểu cô nương ném trong tay đầu túi tiền một đường chạy chậm nhào vào nàng trong lòng ngực, ngọt ngào nói: “Mẫu thân, người so ngày hôm qua lại xinh đẹp lạ.”

Ninh Hôi cười ôm lấy nàng, ở bạch bạch mềm mại khuôn mặt nhỏ nhi thượng hôn một cái, nhạc nói: “Ai nha, mẫu thân cũng như vậy cảm thấy đâu.” Nàng lôi kéo tiểu cô nương ngồi ở trên đùi, chỉ chỉ nàng trong tay túi tiền, “Này túi tiền là chỗ nào tới?”

Nàng tiểu túi tiền nhưng không cái này sắc nhi a.

Bùi Đào Đào trông mắt khế nhúc nhích, đem túi tiền đưa cho Ninh Hôi, trả lời: “Là Trấn ca ca một hai phải tặng cho ta.”

Nàng hướng trong đào một khối nén bạc ra tới, “Nói làm ta chính mình đi mua đồ ăn ngon.”

Bùi Đào Đào trong miệng Trấn ca ca là Tấn Hầu gia nhỏ nhất công tử, này hai người từ nhỏ liền thích thâu một đồng, Ninh Hôi nghe vậy cũng không hướng chỗ sâu trong tường, nắm nắm nàng nụ hoa búi tóc thượng cột lấy dây cột tóc, “Kia cũng không thể tùy tiện thu nhân gia bạc a.”

Bùi Đào Đào lắc đầu phản bác, nghiêm túc nói: “Ta là cự tuyệt, hẳn một hai phải cho ta, ném cho ta liền chạy.”

Ninh Hồi cười tủm tỉm mà nhéo nhéo nàng mặt, “Như vậy a, kia khẳng định là chúng ta Đào Đào quá khôì hài thích.”

Bùi Đào Đào thật mạnh gật đầu, “Đúng vậy, rốt cuộc ta là mẫu thân thân khuê nữ đâu.”

Mẹ con nói một lát lời nói, Ninh Hồi liền có chút không chịu ngồi yên lại đi lộng nàng hoa hoa thảo thảo, Bùi Đào Đào cũng đi giúp đỡ, Bùi Chất cùng Tề Thương từ bên ngoài trở về, vừa vào cửa liền thấy ngồi ở tiểu băng ghế thượng một lớn một nhỏ nghiêng đầu hướng hần cười.

Bùi Chất giờ giờ lên khoe môi, đi thông thả đến hoa lê dưới tàng cây trên giường ngồi, dù bận vẫn ung dung mà nhìn bọn họ, đi dạo đầu hỏi: “Phưởng Nhi còn không có trở về?”

Ninh Hồi trả lời: “Không đâu, hôm nay Ứng Thiên thư viện có thơ từ hội, hần nói muốn xem náo nhiệt tối nay nhi cùng hần nhị thúc cùng nhau trở về.”

Nghe được cha mẹ nói lên nhà mình đệ đệ, Bùi Đào Đào mở to mắt, đen bóng tròn mắt xoay chuyển, lại hướng Ninh Hồi trong lòng ngực cọ, tìm cái lấy cớ lôi kéo oa ở góc Thanh Thanh Thảo Nguyên liền khai lưu.

Bùi Chất mày nhăn lại, quay đầu đã kêu Tề Thương đi theo nàng.

Nha đầu này không bớt lo thực, tặc tinh đến lợi hại, cũng liền nàng nương cùng nàng tăng tổ mẫu cho rằng đây là cái ngoan kiêu kiêu.

Vừa ra Tây Cẩm Viện viện môn, Bùi Đào Đào rải khai nha tử liền chạy, gấu trúc cùng Tề Thương hai liền ở phía sau truy.

“Đào Đào tiểu thư, người muốn đi đâu nhi?” Tề Thương bất đắc dĩ thật sự, thật vất vả mới bắt được người, “Trong chốc lát Thiếu phu nhân nên lo lắng.”

“Đi tiếp Phưởng Nhi a, ta đã lâu cũng chưa đi Ứng Thiên thư viện ngoạn nhi.”

Ứng Thiên thư viện ly Quốc công phủ cũng không phải rất xa, Bùi Đào Đào lười đến ngồi xe ngựa, ngồi xe ngựa nào có đi đường thoảng qua đi thần khí a.

Quốc công phủ tiểu tiểu thư cùng kia đầu béo thành cầu thực thiết thú lại ra tới, còn ở bên ngoài du đặng tiểu ăn chơi trác táng nhóm vừa thấy đến Thanh Thanh Thảo Nguyên hùng bóng dáng lập tức xông tới.

“Đào Đào tỷ, người đây là muốn đi đâu nhi?”

“Đào Đào tỷ, người hôm nay thoát nhìn chân thần khí!”

“Đào Đào tỷ.....”

Bên tai ong ong mà vang, những người này còn lão hướng bên người nàng tể, Bùi Đào Đào vội vàng vẫy vẫy tay, “Ta hiện tại muốn đi tiếp Phưởng Nhi, không rảnh. Muốn vượt môn ngựa, ngày mai vội.”

Tề Thương: “.....”

Đào Đào tỷ vừa nói lời nói, chung quanh tiểu ăn chơi trác táng nhóm lập tức tản ra nhường ra nói nhi, nhìn theo nàng biến mất ở đường phố cuối.

Bùi Đô ở Ứng Thiên thư viện địa vị cư cao không dưới, có vị này nhị thúc mặt mũi, hơn nữa hấn cha thanh danh, Bùi Đào Đào luôn luôn nhập Ứng Thiên thư viện như nhập không người nơi.

Ứng Thiên thư viện học sinh đông đảo, Bùi Đào Đào đệ đệ Bùi Phưởng năm nay vừa mới năm tuổi, đến Ứng Thiên thư viện tới còn không đến nửa tháng, xem như nhỏ nhất một nhóm kia, bị an trí ở nhất phía nam Trí Viễn Trai.

Hôm nay là Ứng Thiên thư viện truyền thống thơ từ hội, tuổi còn nhỏ cũng thích xem náo nhiệt, Trí Viễn Trai lùn củ cải đầu nhóm thẩu một đồng nhi.

Bùi Phưởng ngồi xổm trên mặt đất nhàm chán mà ngáp, chung quanh có người đột nhiên ra tiếng, “Bùi Phưởng, người tỷ tới!”

Bùi Tiểu Phưởng ánh mắt sáng lên, bỏ qua trong tay tiểu gậy gỗ tử đứng lên, tìm tòi đầu quả nhiên liền thấy hấn tỷ rất là uy phong mà đi đến, chậm rì rì mà chuyển tới bên phải đi.

Đào Đào tỷ thanh danh bên ngoài, nàng hướng bên kia đi, này đôi bọn nhãi ranh cũng hướng bên kia chạy, Bùi Phưởng đều dừng ở mặt sau.

Bùi Đào Đào vuốt Thanh Thanh Thảo Nguyên tai gấu, tròn xoe mắt hạnh nhìn đằng trước thêm đá chổ vây quanh người như suy tư gì.

Lễ Bộ Thượng Thư gia Vương tam công tử là Trí Viễn Trai tuổi lớn nhất một cái, vốn dĩ theo đạo lý nên đi bay lên, đáng tiếc môn môn khảo hạch đều không hợp cách liền lưu tới rồi hiện tại.

Tiểu tử này cũng là kinh đô tiểu ăn chơi trác táng phi thường có danh tiếng một vị, hằng ngày thích điều xúc xắc đấu để nhân tiện còn có khi dễ người.

Này không hiện tại liền chính xô đẩy người ném tới trên mặt đất bùm một thanh âm vang lên chấn, Bùi Đào Đào nhìn đều cảm thấy đau, nàng nhăn mặt, đi lên đem trên mặt đất cái kia kéo lên, “Vương tam, người làm gì đâu? Liền biết nơi nơi khi dễ người!”

Vương tam nhìn đến đột nhiên xuất hiện Bùi Đào Đào sửng sốt một chút, “Bùi Đào Đào? Người từ chỗ nào chui ra tới?”

Bùi Đào Đào nhoẻn miệng cười, nàng cùng Ninh Hồi lớn lên giống, cười lộ lên ngọt thật sự, “Cái này không quan trọng, quan trọng là người gần nhất giống như ở vẫn luôn ở trốn tránh ta.”

“Ta mới không có!”

Bùi Đào Đào hừ hừ hai tiếng, “Kia hành đi, không trốn liền không trốn, thật vất vả nhìn thấy, đem tiền còn đi, 450 hai, ba tháng lợi tức cho người tính cái số nguyên năm mươi lượng, tổng cộng thêm lên vừa vặn năm trăm lượng.”

Lần trước ngoạn nhi xúc xắc, đấu để, giấy nợ đều còn ở nàng tiểu túi tiền nằm đâu.

Vương tam công tử vất hết óc mới niệm ra cái thuận miệng từ nhi tới, “Năm trăm lượng?! Bùi Đào Đào người điên lạ, ta cùng người nói, làm người không cần quá hùng hổ dọa người, đừng quá quá phận!”

Quá phận? Nàng phúc hậu nhất được không, giấy nợ thượng giấy trắng mực đen viết, Bùi Đào Đào không lớn cao hứng, hừ một

tiếng, mở ra tay nhỏ, “Ít nói nhảm, đã đánh cuộc thì phải chịu thua
thiếu nợ thì trả tiền.”

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 129 phiên ngoại · nguyên chủ (nguyên Ninh Hòì)

“Tiểu thư? Tiểu thư?”

Quen thuộc nhẹ gọi thanh bên cạnh người truyền đến, nàng lại chút mờ mịt mà nhìn chăm chú nơi xa thanh lắc lư hồ sâu hồ nước, đầu ngón tay chạm vào mỹ nhân dựa vào tay vịn thượng, dính hơi nước lan can lạnh băng, thấm ướt trên tay bắt lấy khăn thêu.

“Đây là..... Đây là chỗ nào?” Nàng không phải bởi vì ở Hoa Dương trường công chúa náo loạn một hồi, Bùi lão phu nhân trong cơn giận dữ đã kêu nàng đi ngoài thành thôn trang ở tạm sao?

Thanh Đan lo lắng nói: “Tiểu thư, có phải hay không bên hồ phong quá lớn thổi trúng không thoải mái?”

Tiểu thư?

Ninh Hòì theo tiếng quay đầu đi, yên lặng nhìn đầy mặt ưu sắc Thanh Đan, nàng nhớ rõ từ khi gả vào Quốc công phủ kia một ngày bắt đầu các nàng liền lại không gọi nàng tiểu thư.

Bên hồ?

Hồng Lăng hồ?

Nàng đến đây lúc nào bên hồ? Nàng không phải bệnh đến liền xuống giường sức lực đều không có sao?

“Tiểu thư đây là làm sao vậy? Kỳ kỳ quái quái.” Thanh Miêu cười đem đáp ở khuỷu tay gian thiển sắc áo choàng cùng nàng hệ thượng, “Ra tới hồi lâu, chúng ta cũng nên hồi phủ đi.”

Ninh Hồi ngờ ngác mà theo các nàng lên xe ngựa, thẳng trở lại Lộ Lăng Hầu phủ đều còn không có phản ứng lại đây.

Này, này đến tột cùng là chuyện như thế nào?!

Trong viện đào hoa sáng quắc điểm điểm khai đến vừa lúc, nàng ngồi yên ở ghế đá thượng, vờ hạ ống tay áo thượng dính phát cánh hoa, lẩm bẩm nói: “Đào hoa..... Ba bốn nguyệt?”

Nàng dừng một chút, hỏi: “Thanh Đan, hiện tại là năm nào tháng nào nào trời ạ?”

Thanh Đan nghe vậy a một tiếng, chưa tới kịp đáp lời, Ninh phu nhân từ bên ngoài đi vào tới, thêu triền chi liên vân cầm tay áo sam xưng người rất là tinh thần, nàng hàm chứa cười, ôn nhu nói: “Đây là đi ra ngoài ngoạn nhi hồ đồ, liền cái gì tuổi tác đều không hiểu được?”

“Đại bá mẫu?”

Ninh phu nhân cười, lôi kéo nàng tay, lại điểm điểm cái trán của nàng, “Này không, Chiêu Nguyên 5 năm ba tháng sơ sáu, Tương Nhi vừa vặn tốt lấy chồng một tháng.”

Nói đến giả đi ra ngoài nữ nhi, Ninh phu nhân cũng có chút phiền muộn, “Kế tiếp chính là người hôn sự nhi, giả đi ra ngoài một cái, tái giá đi ra ngoài một cái, về sau này trong phủ cũng chỉ dư lại ta.”

Ninh phu nhân nói không trong chốc lát, chính viện có việc nhĩ tới, ôn tồn cùng nàng dặn dò hai câu liền lại đi rồi, lưu lại Ninh Hòì một người độc ngồi ở trong viện.

Nàng mở to mắt, sương mù tràn ngập, dần dần thấm ra nước mắt, đôi tay dừng ở trên đầu gối gắt gao mà nắm chặt trên người thiển anh sắc la hoa song dún váy.

Ba tháng sơ sáu, Chiêu Nguyên 5 năm ba tháng sơ sáu.

Lúc này Bùi Hân còn không có ở thánh thượng cùng Bùi Quý Phi trước mặt câu xả nàng cùng Bùi Chất.

Lúc này thánh chỉ chưa hạ, nàng còn không có gả tiến Quốc công phủ, sở hữu sở hữu hết thảy đều còn không có phát sinh.

Nàng bỗng nhiên đứng lên, chạy ra viện môn.

“Tiểu thư? Tiểu thư! Người đi đâu nhĩ?”

Ninh Hòì chạy trốn thực mau, thậm chí cũng chưa nhớ tới còn có thể ngồi xe ngựa.

Hết thảy thật giống như là nàng làm một giấc mộng, trong mộng nàng cùng hân ở tại một cái trong phủ, rõ ràng cách đến như vậy gần, rồi lại ly đến như vậy xa.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 130 phiên ngoại · Bùi Hân

Hôm nay là Định Vương phủ Thế tử sinh nhật, tuy nói Định Vương thành nhân vương, tay vô thực quyền ăn không ngồi rồi, nhưng tốt xấu là cái Vương gia, Thế tử lại là Thừa tướng thân cháu ngoại, cũng nhiều có người cấp như vậy cái mặt mũi thả nhà mình tuổi tác kém không lớn tuổi bối mang lễ lại đây, nói tóm lại trong phủ cũng là náo nhiệt.

Giang trắc phi sớm mà liền tặng lễ tới, Lâu Phiến cười nhìn ngồi ở một chỗ tuổi trẻ các huynh đệ, kêu bên người thị nữ đem kia lễ đưa qua, chính mình còn lại là cùng Giang trắc phi trở về sân.

Giang Ngọc Lăng sau lưng đứng Giang gia, Giang gia sau lưng đứng ngày xưa Thái Tử, hiện nay hoàng đế, Định Vương hai ba tháng cũng không thấy đến sẽ đi nàng trong viện một chuyến, trong phủ đều là nhân tinh, nhật tử bốn không nên có bao nhiêu hảo quá, nhưng nàng luôn luôn cùng Lâu Phiến cái này Vương phi giao hảo, cũng không ai dám chậm trễ. Ngày thường không cần hầu hạ người, mỗi ngày có ăn có uống, còn có miễn phí việc vui nhìn, cũng coi như nhân nhả tự tại.

Nàng ngồi xuống ở tiểu ghế, vê cái mút hoa quả nhi ném vào trong miệng, cười nói: “Vương phi nơi này mút hoa quả nhi đều phải so nơi khác ngọt thượng một ít.”

Lâu Phiến nhấp khẩu trà, “Lại ngọt cũng so đến người kia há mồm.”

Giang Ngọc Lăng hờ khếp môi, “Ai nha, Vương phi quá khen.”

Lâu Phiến cười như không cười, Giang Ngọc Lăng rồi lại nhéo mút hoa quả nhi, hỏi: “Bùi trắc phi sáng sớm xin chỉ thị Vương phi sau liền đi ra cửa, hiện tại đều còn không có trở về đâu? Ngài biết nàng đi đâu vậy?”

“Ái đi chỗ nào đi chỗ nào, quản nàng làm cái gì.”

Giang Ngọc Lăng che miệng nhẹ sách một tiếng, “Nghe Thúy Bình Uyển nha đầu nói nha, nàng là đi ngoại ô tế bái nàng nương Chu thị.”

Lâu Phiến mày đẹp một túc, trong tay nắp trà nặng nề mà trở xuống ly thượng, nhìn về phía nàng nói: “Hôm nay? Tế bái?”

Giang Ngọc Lăng gật đầu nói: “Đúng vậy, Vương phi không tin, đãi nàng trở về vừa hỏi liền biết.”

Lâu Phiến sắc mặt trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Không ánh mắt đồ vật, thật là đen đui.” Nàng nhi sinh nhật vui mừng nhật tử, cố tình hướng kia mò đi đi một chuyến, chọc đến một thân không sạch sẽ đồ vật trở về, tồn cái gì tâm tư!

Giang Ngọc Lăng phụ họa nói: “Cũng không phải là sao.”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài hạ nhân liền nói Bùi trắc phi hồi phủ, sử nha hoàn tới chính viện bẩm lời nói.

Lâu Phiến cũng không gọi người tiến vào, lạnh giọng nói: “Thiên khí lạnh hàn, Bùi trắc phi thân mình không tốt, liền tự mình hướng chính viện nhi tới một chuyến đều không được, nếu như thế liền ở Thúy Bình Uyển nghỉ cho khỏe đi, mặc nơi nơi chường mắt, chờ cái

gì thời điểm thiên nhi hảo trở ra đi một chút. Lại gọi người đưa một chồng kinh thư qua đi, kêu nàng nhàn hạ thời điểm sao chép cái trăm tám mươi lần, hảo sinh đi đi đánh trở về đen đũi.”

Nha hoàn nơm nớp lo sợ mà đáp lời đi, Lâu Phiến lại quay đầu cùng bên người ma ma nói: “Trong phủ không phải tân vào được chút nhân thủ? Ma ma người hiện tại liền qua đi đem Thúy Bình Uyển hầu hạ người, từ trong ra ngoài toàn bộ đổi một lần.”

Rất tốt nhất tử cho nàng tìm không thoải mái, nàng Bùi Hân cũng đừng nghĩ thoải mái.

Lâu Phiến bên người người phần lớn đều là sấm rền gió cuốn, tiếp lệnh lập tức liền đi, Giang Ngọc Lăng ở một bên vui sướng khi người gặp họa, cao hứng đến lại về mấy viên mút hoa quả nhi.

Bất quá hơn một canh giờ, Thúy Bình Uyển từ trên xuống dưới thay máu, trừ bỏ một cái bên người hầu hạ Quát Hạnh, còn lại một cái không dư thừa, đổi lấy phần lớn đều là xa lạ gương mặt, trừ bỏ mấy cái từ khác trong viện điều động lại đây, Bùi Hân cơ hồ đều không nhận biết.

Án thượng thật dày một chồng kinh thư người xem mắt đau, Quát Hạnh sớm mấy năm gả cho người, đáng tiếc nam nhân được bệnh cấp tính đã chết, trước đó không lâu lại trở về hầu hạ.

Nàng đem mới tới kia mấy cái đều đuổi đi tới rồi trong viện, dấu thượng phòng môn cả giận: “Vương phi như vậy hành sự cũng thật quá đáng!”

Bùi Hân mở ra kinh thư, nhìn phía trên kệ ngữ không có ra tiếng.

CHỊ DÂU CỦA NỮ CHÍNH [C]

Hoắc Hương Cô
dtv-ebook.com

Chương 131 phiên ngoại · kiếp trước Thủy Lam tinh

Hôm nay là Bùi Chắt đi vào Thủy Lam tinh ngày hôm sau.

Hắn ngồi ở trên giường nhìn trước mặt kỳ quái sinh vật, chiều cao ước chừng năm thước, làn da tuyết trắng phiếm quang, trên đầu trọc vô phát, hai con mắt tán sâu kín lam quang, có chút giống người lại không lớn giống người.

Nó trong tay cầm mũi nhọn cầm có tế châm dạng ống vật, bước hai cái đùi lập tức triều hắn đã đi tới.

Gần đến trước giường, nó vươn một con tuyết trắng tuyết trắng có chút thắm người tay, Bùi Chắt thân thể một bên tránh tránh ra nó công kích, một phen nắm chặt ở đặt ở bên cạnh người trường kiếm.

“Ngài cảm xúc phập phồng, cơ bắp căng chặt, có mâu thuẫn dùng được phản kháng tiêm vào hành vi, 357 tự động điều chỉnh vì ôn nhu thiên sứ hình thức.”

Nghe thấy nó phát ra âm thanh, Bùi Chắt đột nhiên mở to mắt, lại thấy nó đem trên tay dạng ống vật bỏ vào chính mình trong bụng, hai tay xông thẳng trên mặt tới, hắn trong lòng giật mình, phản xạ tính giờ tay nhất kiếm huy qua đi.

Rắc rắc một thanh âm vang lên, đang chuẩn bị uống lên cơ năng dịch bổ sung thể lực Ninh Hồi vội từ bên kia chạy tới.

Thua tại trên mặt đất 357 run rẩy hai hạ, trên người tư tư mà vang, chết máy tuần hoàn thì thầm: “Muốn ngoan ngoãn uống thuốc nga, muốn ngoan ngoãn uống thuốc nga, muốn ngoan ngoãn uống thuốc nga nga nga nga nga.....”

Ninh Hồi: $\Sigma(\text{dIII})$

357 người làm sao vậy? 357 người đừng làm ta sợ! 357 người đứng lên nha!

Chữa bệnh người máy duy tu phí thực quý!!

Ninh Hồi cảm giác thân thể của mình bị đào không, run rẩy xuống tay đem 357 ôm vào trong ngực.

Bùi Chát: “.....” Không tốt, cảm giác giống như có chút không lớn đối.

.....

Hôm nay là Bùi Chát đi vào Thủy Lam tinh ngày thứ ba.

Bởi vì 357 thương thể thăm trọng, ngày hôm qua Ninh Hồi lên án mà nhìn chăm chăm hấn cả ngày, rốt cuộc là hấn động tay, lại ở cặp kia ngập nước đôi mắt nhìn chăm chú hạ, khó được lại là dâng lên một phen xấu hổ.

Ninh Hồi dậy sớm lại lần nữa vì 357 ai điều một phen, quyết định đi trước A thành chuyển hai vòng, lại thuận đường đem 357 đưa đến chữa bệnh trung tâm duy tu, cuối cùng lại đem cái này kỳ kỳ quái quái người đưa tới thực nghiệm căn cứ cứu trợ trung tâm đi.

Bùi Chát tự nhiên không có ý kiến, cái này địa phương quá kỳ quái, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn hơi có thói ở sạch, một ngày không có tắm gội đã là cả người không được tự nhiên, cương mặt cùng Ninh Hôi đề ra một câu, Ninh Hôi vỗ vỗ ngực, đem hắn đẩy mạnh rửa mặt gian, quay đầu liền phải đi ra ngoài.

Hắn gọi lại nàng, “Ninh tiểu thư, thủy cùng thau tắm ở đâu?”

Ninh Hôi oai oai đầu, “Không có thủy a, thau tắm? Không có thau tắm.” Thủy như vậy trên quý sao có thể lấy tới tắm rửa đâu? Đến nỗi thau tắm, kia không phải cổ đại tiểu thuyết mới có sao?

Bùi Chát: “.....”

Ninh Hôi nghi hoặc mà nhìn hắn, vị tiên sinh này thật sự hảo kỳ quái a.

Nàng lấy ra vò hoa sen, hướng về phía hắn ấn cái nút, phun ra tới sương trắng sái hắn về mặt, Bùi Chát trong lòng giật mình, vội xốc áo choàng chắn ngăn cách tới.

Ninh Hôi che miệng cười cười, “Dùng cái này tẩy a.”

Bùi Chát ở bên trong tẩy thật sự chậm, Ninh Hôi đi cho hắn phiên lật xem có hay không cái gì thích hợp quần áo, kết quả tìm một vòng thì gì cũng không phiên đến.

Bùi Chát bọc một trương bạch khăn trải giường ngồi ở mép giường thượng, hắc mặt, một đôi mắt lãnh trầm lãnh trầm.

Ninh Hôi che lại chính mình mắt, lại trộm mà xốc lên phùng nhi.

Đen bóng nhu thuận tóc dài rối tung ở nửa lộ thượng thân, hấn làn da thực bạch, cốt cách cân xứng, thoát nhìn rắn chắc hữu lực.

Mặc mi sắc bén, mắt đào hoa dựa lãnh sương, môi mỏng nhan sắc hơi đậm đúng là thiên anh, âm âm lãnh lãnh mà ngồi ở chỗ đó, sống thoát thoát một cái mỹ nhân nhi.

Ninh Hồi khẽ cắn môi dưới, này..... Có thể so bọn họ thực nghiệm căn cứ công nhận mà hoa mà thảo đều phải tới kinh diễm đến nhiều.

Bùi Chát giương mắt nhìn về phía nàng, Ninh Hồi vội khép lại khe hở ngón tay nhi, vội nói: “Ta cái gì cũng chưa nhìn đến!”

Bùi Chát: “.....”

.....

Hôm nay là Bùi Chát đi vào Thủy Lam tinh ngày thứ tư.

Ninh Hồi muốn đi ra ngoài tìm kiếm cây xanh, lại không yên tâm Bùi Chát một người đãi ở tiểu phi cơ, nghĩ nghĩ liền lôi kéo cùng nhau đi ra ngoài.

Thái dương vừa mới dâng lên, bên ngoài độ ẩm lại là không thấp, tại đây một mảnh đoạn bích tàn viên xoay hai cái giờ, Bùi Chát ra một thân hấn, thái dương đều ướm dẫm.

Ninh Hồi gỡ xuống chính mình mũ, điểm chân mang ở hấn trên đầu.

Bùi Chát một cúi đầu liền vừa vắn đối thượng nàng mắt, thanh thanh lượng lượng, nàng hướng về phía hấn cong mắt cười cười,

“Che che thái dương, bằng không sẽ phơi hư.”

Kia mũ nhẹ lạc cái ở trên đầu, thoáng chốc ngăn cách trên đỉnh lửa cháy, tán hơi hơi lạnh lẽo, hấn mí mắt nửa rũ, giờ tay lại bóc xuống dưới thả lại nàng phát trên đỉnh.

Ninh Hồi mở to mắt, lôi kéo chính mình trên người quần áo, “Ta không có quan hệ.” Nói nắm hấn tay sờ sờ chính mình góc áo.

Quần áo thấm lạnh, đầu ngón tay xúc thoải mái thật sự.

Ninh Hồi thấy hấn không ra tiếng gì, lại cho hấn đem mũ đeo trở về.

Nàng ở phía trước bước chân nhẹ nhàng, phát hiện hấn lạc hậu còn quay đầu tới vẫy vẫy tay, mặt mày mang cười, dường như chân trời ánh sáng mặt trời.

Hấn điền hắc con người khẽ nhúc nhích động, bước đi đuổi kịp.

.....

Hôm nay là Bùi Chất đi vào Thủy Lam tinh thứ tám thiên.

Bùi Chất cũng coi như thăm dò vị này cùng Ninh thị trùng tên trùng họ, lại lớn lên rất là tương tự cô nương tính tình, nghe nàng nói lập tức liền phải đến cái gì cứu trợ trung tâm, hấn hơi suy tư một lát, vẫn là đem chính mình tình huống cùng nàng đại khái nói nói.

Cùng lúc đó Thanh Thanh Thảo Nguyên cũng tìm được rồi kia bốn tiểu thuyết, giường gấu trúc miệng bô bô mà cấp Ninh Hồi nhắc mãi nửa ngày.

Nàng mờ mịt đại ra sau một lúc lâu, tràn đầy ngạc nhiên mà nhìn Bùi Chất, “Xuyên, xuyên qua lại đây??”